

„Трилогията
за Борн
е най-доброто
постижение
на Робърт Лъдълм.“

Ню Йорк Таймс

САМОЛИЧНОСТТА
НА
БОРН

ПРОЗОРЕЦ

**РОБЪРТ
ЛЪДЪЛМ**

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ САМОЛИЧНОСТТА НА БОРН

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Мъжът на име Джейсън Борн не знае кой е, откъде идва, защо на негово име в една от най-големите банки в Цюрих има милиони долари и защо някой го следва навред по петите и иска непременно да го убие. Мъжът, узнал случайно, че името или поне едно от имената му е Джейсън Борн, се включва в единствената останала му от миналото следа — истината, че някой иска непременно да го види мъртъв — и тръгва по дирите на изгубената си памет, на изгубената си самоличност. Марсилия, Цюрих, Париж, Ню Йорк. Забравеното минало бавно и неохотно се връща и скъпернически разкрива необикновена съдба — мъжът, едно от имената на когото е Джейсън Борн, се е отказал доброволно от самоличността си, за да открие и премахне най-жестокия терорист на света — Карлос.

И все пак кой е Джейсън Борн?

На Глинис

Една особена светлина, която ние всички обожаваме.

С любов и дълбоко уважение

ПРОЛОГ

В. „Ню Йорк Таймс“
Петък, 11 юли 1975
Първа страница

**ГОВОРИ СЕ, ЧЕ ДИПЛОМАТИ СА СВЪРЗАНИ С БЕГЛЕЦ ТЕРОРИСТ, ИЗВЕСТЕН КАТО
КАРЛОС**

Париж, 10 юли — Днес Франция екстрадира трима кубински дипломати от висок ранг във връзка с обявеното по цял свят издирване на мъж на име Карлос, за когото се предполага, че е важна брънка в международната терористична мрежа.

Заподозреният, за чието истинско име има сведения, че е Илич Рамирес Санчес, се издирва за убийството на двама френски агенти от тайната полиция и един ливански информатор в апартамент в Латинския квартал на 27 юни.

Трите убийства насочили тукашната и британската полиция по следите на мащабна мрежа от международни агенти терористи. При разследването на убийствата френските и британските полицаи открили огромни складове с оръжие, подсказващо връзката на Карлос с небивалия тероризъм в Западна Германия, което ги кара да подозират наличието на взаимовръзка между много терористични актове в цяла Европа.

ВИДЯН В ЛОНДОН

Съобщава се, че оттогава Карлос е виждан в Лондон и в Бейрут, Ливан.

Асошиейтед прес
Понеделник, 7 юли 1975
Дописка на синдиката

Лондон (АП) — Оръжия и жени, гранати и скъпи костюми, добре натъпкан портфейл, самолетни билети до романтични места и разкошни апартаменти в десетина столици по света. Такъв е портретът на наемния политически убиец от ерата на техническия прогрес, за чието издирване е организирана международна хайка.

Гонитбата започва, когато след позвъняване на вратата на апартамента му в Париж мъжът отваря и застрелва двама френски агенти от тайната полиция и ливанец информатор. Четири жени в две столици са задържани по обвинение в съучастничество за бягството му. Самият терорист изчезва — вероятно в Ливан, според френската полиция.

През последните няколко дни хора, които са го виждали в Лондон, го описали пред репортери като хубав, изискан, образован, облечен богато и с вкус мъж.

Но неговите съдружници са мъже и жени, обявени за най-опасните хора в света. Говори се, че е свързан с японската Червена армия, с въоръжената арабска съпротива, със западногерманската банда „Баадер-Майнхоф“, квебекския Освободителен фронт, турския Народоосвободителен фронт, сепаратистите във Франция и Испания и с най-лявото крило в ИРА.

Обикновено когато терористът пътува — до Париж, до Хага, до Западен Берлин, се извършват бомбени атентати, стреля се с пистолети, има отвлечения.

На 27 юни един ливански терорист се огъва при разпит и завежда двама от тайната полиция пред вратата на наемния убиец. Той застрелва и тримата и успява да избяга. Полицията е намерила негови оръжия и бележници със списъци на известни хора, които трябвало да бъдат убити.

Вчера лондонският „Обзървър“ съобщи, че полицията издирва сина на венецуелски комунист, адвокат, за разпит по тройното убийство. Скотланд Ярд заяви, че не отрича съобщението, но добави, че към въпросното лице не е предявено обвинение и го търсят само за разпит.

„Обзървър“ идентифицира издирвания като Илич Рамирес Санчес от Каракас. Вестникът твърди, че това име е вписано в един от четирите паспорта, намерени при обиска, извършен от френската полиция в парижкия апартамент, където са станали убийствата.

Според „Обзървър“ Илич е кръстен на Владимир Илич Ленин — основателя на Съветския съюз, завършил е образованието си в Москва и говори свободно руски език.

В Каракас говорителят на Венецуелската комунистическа партия потвърждава, че Илич действително е синът на седемдесетгодишен адвокат марксист, живеещ на 450 мили от Каракас, но че „нито бащата, нито синът принадлежат към нашата партия“.

А на журналистите заявява, че не му е известно къде се намира сега Илич.

КНИГА ПЪРВА

1.

Траулерът се хвърли в яростните вълни на тъмното море като непохватно животно, опитващо се отчаяно да се измъкне от непроходима тиня. Вълните се издигаха на огромна височина и се разбиваха в борда на кораба със силата на многотонна преса; бялата пяна, издигаща се в нощното небе, се стоварваше върху палубата под напора на нощния вятър. Отвред долитаха болезнените стонове на безсилни предмети; дърво, триещо се о дърво, опънати до краен предел тресящи се въжета. Животното умираше.

Две внезапни експлозии пронизаха звуците на морето, вятъра и страданието на траулера. Идеха от слабо осветената кабина, която се издигаше и падаше ведно с тялото на своя господар. Мъж изскочи от вратата, вкопчвайки се с една ръка за перилата. С другата притискаше корема си.

Друг го последва в яростна решителност, изписана на лицето му. Той се подпря на вратата на кабината, повдигна пистолета и стреля отново. И отново.

Мъжът при перилата вдигна рязко ръце към главата си и от четвъртия изстрел се изви назад. Носът на кораба внезапно потъна в седловината между две гигантски вълни, повдигайки ранения на крака. Той се завъртя наляво, без да може да свали ръце от главата си. Носът и част от средата на кораба останаха по-скоро високо над водата, отколкото в нея, помитайки човешката фигура на вратата обратно в кабината. И тогава се чу петият изстрел. Раненият изкрещя. Ръцете му вече се протягаха отчаяно към всичко, за което биха могли да се вкопчат; кръвта и солените пръски на вълните го заслепиха и той не успя да се улови за нищо. Краката му се огънаха, а тялото му полетя напред. Корабът се завъртя яростно около подветрената си страна и мъжът, чийто череп зееше отворен от куршумите, се хвърли през борда в безумието на мрака долу.

Усети как ледената бушуваща вода го покрива, поглъща, всмуква надолу, върти го неистово, а сетне го изтласква на повърхността —

колкото да си поеме глътка въздух. Глътка въздух, и отново надолу в бездната.

Гореше в огън, необичаен влажен огън в слепоочията, който го изгаряше пред все така поглъщащата го вледеняваща вода, огън там, където не би трябвало да го има. Имаше и лед; ледено туптене в стомаха, краката и гърдите, което за негово най-голямо учудване се стопляше от студената морска вода. Усети всичко това, съзнавайки и паниката, породена от него. Виждаше как тялото му се мята и гърчи, как ръцете и краката му се съпротивляват неистово на напора на водовъртежа. Усещаше, разсъждаваше, съзнаваше паниката и се съпротивляваше — странно, но все още бе спокоен. Беше спокойствието на наблюдател, страничен наблюдател, откъснат от събитията, информиран за тях, но не и замесен.

Сетне го връхлетя друга паника, която прониза и огъня, и леда, и спокойното наблюдение. Все още не трябваше да се оттегля! Още не! Би трябвало да се случи всеки момент; не беше сигурен точно какво, но би трябвало да се случи. Трябваше да бъде тук.

Той неистово зарита с крака, борейки се ожесточено с тоновете вода върху себе си. Гърдите му изгаряха. Измъкна се на повърхността и се опита да се задържи върху черните вълни. Катери се! Катери се!

Надигна се чудовищна вълна. Той беше на гребена ѝ, заобиколен от купища пяна и мрак. Нищо. Обърни се! Обърни се!

Случи се. Експлозията беше невероятна. Успя да я чуе през шума на разбиващите се вълни и вятъра. Гледката и звукът по някакъв начин се оказаха неговата врата към желаниа покой. Небето пламна като огнена диадема и вътре в тази корона от огън, от светлината към външните сенки се разлетяха предмети с всякаква форма и големина.

Беше спечелил. Каквото и да бе, го беше спечелил.

Внезапно започна да потъва отново, отново в бездната. Почувства как препускащите води се разбиват над раменете му, охлаждайки бялата горещина на тила, стопляйки леденостудената режеша болка в стомаха, краката и...

Гърдите. Гръдният му кош агонизираше! Беше улучен — смазващ изстрел, внезапен и непоносим удар. И отново се случи същото. Оставете ме на мира! Дайте ми покой!

И отново!

Пак зарита с крака и ръце, докато го почувства. Дебел хлъзгав предмет, който се носеше по вълните. Не можеше да каже какво е това, но то бе тук и той можеше да го пипне и да се хване за него.

Дръж го! Той ще те отведе при спокойствието. В тишината на мрака... и спокойствието.

Лъчите на ранното слънце пробиха мъглата на източното небе, покривайки с отблясъци водите на Средиземно море. Шкиперът на една малка рибарска лодка — мъж с кръвясали очи и длани с дълбоки нарезки от въжета, приседна на ръба на задната част на лодката, пушейки голоаз, доволен от гледката на спокойното море. Хвърли поглед към отворената врата на каютата, където по-малкият му брат се занимаваше с мотора на лодката, за да увеличи скоростта ѝ. Малко по-нататък другият член на екипажа проверяваше мрежата. Двамата се смееха за нещо и това беше хубаво. Но през изминалата нощ нямаше нищо весело. Откъде се бе взела тази буря? В прогнозите за времето от Марсилия нямаше и намек за буря. В противен случай той щеше да си остане под навеса на брега. Вярно, че искаше да достигне риболовните полета на осем мили по-нататък от Льо Сен-сюр-мер още по изгрев, но не с цената на скъпо струващи ремонти, макар че кои ремонти не струват скъпо в наши дни.

Или с цената на собствения му живот. Тази мисъл доста често му минаваше през ума миналата нощ.

Хубаво е брат ти да е на руля. Семейната лодка трябва винаги да се управлява от човек на семейството; очите му са по-зорки. Даже да е брат, който се изразява гладко като образован човек за разлика от собствения ти грубиянски речник. Лудост! Година в университета, и брат му си науми да основе компания с една-единствена лодка, която сигурно бе виждала някога и по-добри времена. Лудост! И каква работа свършиха книжките му миналата нощ? Когато и неговата компания за малко не потъна.

Затвори очи и потопаи ръце във водата, която се плискаше до палубата. Морската сол бе добро лекарство за раните от въжетата. Раните, които получи, докато се опитваше да оправи такелаж, отказващ изобщо да си стои на мястото по време на бурята.

— Погледни! Ей там!

Беше брат му. Дрямката, види се, изчезна от зорките очи на члена на семейството.

— Какво е това? — извика в отговор.

— Дай натам! Във водата има човек. Държи се за нещо. Отломка, някаква дъска.

Шкиперът пое кормилото и насочи лодката надясно от тялото, като спря мотора, за да не предизвика вълнение. По всичко личеше, че и най-слабото полюшване би свалило мъжа от дъската, за която се бе вкопчил — ръцете му бяха съвсем побелели и стискаха краищата ѝ като клещи, но останалата част от тялото му бе напълно безжизнена — като на удавник, отдавна напуснал този свят.

— Направете примка от въжетата! — извика шкиперът на брат си и на другия от екипажа. — Омотайте ги около краката му. Сега по-леко! Притегляйте към кръста. Теглете леко.

— Ръцете му не пускат дъската.

— Наведи се и я измъкни! Може да е хватката на смъртта.

— Не, жив е... но едва диша. Устните му се движат, но не излиза нито звук. Очите му също, но се съмнявам, че ни вижда.

— Ръцете му са свободни.

— Повдигни го! Хвани го за ръцете и го обърни по гръб. По-леко!

— Богородице! Виж му главата! — извика морякът. — Сцепена е!

— Може да я е разбил в някоя дъска по време на бурята — каза братът.

— Не — възрази шкиперът. — Раната е с гладки краища, като изрязана. От куршум е. Някой е стрелял по него.

— Не може да си сигурен.

— И то на повече от едно място — добави шкиперът, докато оглеждаше тялото. — Ще отидем до Ил дю Пор Ноар. Най-близкият остров е. Там на брега има доктор.

— Англичанинът?!

— По-добре, отколкото нищо. Нали все пак работи.

— Когато може — каза братът на шкипера. — Като го пусне шишето. Има по-голям успех с животните на пациентите си, отколкото със самите тях.

— Няма значение. Докато пристигнем, това тук ще е труп. Ако има късмет да оживее, ще му представя сметката за бензина и изтървания улов. Вземи аптекката. Ще му превържем главата. Ако това изобщо може да му помогне.

— Погледни! — извика мъжът. — Виж му очите!

— Какво има? — попита братът.

— Само преди секунда бяха като стоманени въжета. Сега са сини!

— Слънцето е по-ярко — каза шкиперът и повдигна рамене. — Или си прави шеги с твоите очи. Няма значение, в гроба няма значение.

Накъсаните звуци от свирките на рибарските лодки се сливаха с непрекъснатите крясъци на гларусите и заедно образуваха многогласния вечерен шум на крайбрежието. Беше късен следобед, слънцето — огнена топка на запад, въздухът — неподвижен и доста влажен и горещ. Над кея към пристанището водеше павирана улица с бели къщи, разделени една от друга от висока буйна трева. Тя растеше от сухата земя и от пясъка. От някогашните веранди бяха останали закърпени огради и напукана мазилка върху набързо струпани камари. Къщите бяха виждали и по-добри времена, да речем, преди няколко десетилетия, когато обитателите им бяха допуснали грешката да повярват, че и Ил дю Пор Ноар би могъл да стане средиземноморски курорт. Но той така и не бе станал.

Всички къщи имаха пътеки към улицата, но пътеката на последната в редицата бе видимо утъпкана повече от останалите. Тази къща принадлежеше на англичанин, пристигнал преди осем години в Пор Ноар поради обстоятелства, които никой не разбираше и от които никой не се интересуваше. Ако пациент посетеше *le médecin* в удачен ден, шевовете на раните не бяха толкова лоши. Но ако вонята на вино или уиски бе прекалено осезаема, болният нямаше късмет.

Ainsi soit-il.^[1] По-добре той, отколкото изобщо без лекар.

Но не и днес; днес никой не мина по пътеката. Беше неделя, а и всички знаеха, че всяка събота вечер докторът се напива до смърт в селото, завършвайки вечерта с първата свободна проститутка. Разбира се, всички знаеха също така, че за последните няколко съботи докторът беше променил маниерите си; не го бяха виждали в селото. Но

промяната не бе чак толкова голяма. Бутилките със скоч му се доставяха редовно. Той просто си седеше вкъщи и това продължаваше от деня, в който рибарската лодка от Ла Сиота му докара непознатия мъж — по-скоро труп, отколкото човек.

Д-р Джефри Уошбърн се събуди внезапно. Главата му лежеше отпусната на гърдите и дъхът от устата проникваше в ноздрите му; не беше никак приятен. Премигна, ориентирайки се, и погледна към отворената врата на спалнята. Дали дрямката му не бе прекъсната от поредния несвързан монолог на неговия пациент? Не, не долиташе и звук. Даже гларусите бяха замлъкнали благосклонно. Беше религиозният празник на Ил дю Пор Ноар, никакви лодки не идваха да безпокоят птиците с глъчката си.

Уошбърн погледна към празната чаша и полупразната бутилка от уиски на масата до стола си. Бяха доказателство за напредък. В обикновен неделен ден и двете щяха да са вече празни, а болката от предишната нощ да е развинтена от скоча. Той се усмихна на себе си, благославяйки още веднъж по-голямата си сестра в Ковънтри, която с месечната си пенсия правеше уискито достъпно. Беше добро момиче — Бес, да, и бог бе свидетел, че би могла да си позволи да му изпраща малко повече, по дяволите, но той бе благодарен и на това, което тя правеше за него. Някой ден обаче щеше да престане, парите да секнат, а той да постига забрава с най-евтино вино, докато в крайна сметка болката не изчезнеше. Завинаги.

Беше вече приел тази възможност... допреди три седмици и пет дни, когато измъкнаха от морето един полумъртъв чужденец и го донесоха до вратата му. Рибари, които не си направиха труда дори да се представят. Бяха го сторили от милосърдие, а не от чувство за вина. Бог щеше да разбере; мъжът бе ранен от огнестрелно оръжие. Това, което рибарите не знаеха, бе, че нещо повече от куршуми бе увредило тялото на мъжа. И мозъка му.

Докторът надигна мършавото си тяло от стола и пристъпи към прозореца с изглед към пристанището. Смъкна щорите, премигвайки на слънцето, и надзърна през пречките, за да разбере оживлението на улицата, или по-точно причината за силния шум. Беше карета, теглена от коне — семейство на рибар на неделна разходка. Къде, по дяволите, можеше да се види подобна гледка? Спомни си за каретите и за добре

гледаните скопени коне, които през летните месеци возеха туристи през Лондонския кралски парк, и се засмя с глас на сравнението. Но смехът му беше кратък, изместен от нещо немислимо само допреди три седмици. Беше изоставил всякаква надежда да види отново Англия. Сега съществуваше възможност положението да се промени. Чужденецът би могъл да го промени.

Можеше да се случи този ден, този час, тази минута. Освен ако прогнозата му не беше вярна. Раните на краката, стомаха и гърдите бяха дълбоки и сериозни и по всяка вероятност не се бяха оказали фатални само поради факта, че куршумите бяха заседнали в тях, дезинфекцирани и промити от морската вода. Не можеха да се извадят никъде другаде по-безопасно, отколкото в неговата лечебница. Всичко бе подредено, стерилизирано и подготвено за операция. Истинският проблем бе раната в черепа. Пораженията бяха подкожни, но по всяка вероятност бяха увредили влакнестите области на таламуса и хипокампуса. Ако куршумът бе влязъл милиметър по-встрани, жизнените функции щяха да са прекъснати. Но всичко бе наред и Уошбърн взе решение. Не сложи капка алкохол трийсет и шест часа, яде нишесте и пи толкова вода, колкото можеше да погълне. След това се захвана с възможно най-деликатната операция, която бе предприемал, откакто го бяха изгонили от болницата „Маклийнс“ в Лондон.

Милиметър след милиметър изчисти тъканта, след това съедини и заши кожата над раната, съзнавайки, че най-малката грешка със скалпел, игла или пинцета ще предизвика смъртта на пациента.

Не искаше този непознат човек да умре. По няколко причини, но най-вече поради една.

Когато свърши и признаците на живот се стабилизираха, д-р Уошбърн се върна към своя химичен и биологичен придатък — бутилката. Напи се и продължи да е пиан, но без да минава границата. През цялото време си даваше сметка къде е и какво прави. Определен напредък.

С всеки ден, с всеки час може би. Погледът на чужденеца щеше да се фокусира и от устните му да излязат отчетливи думи.

Всеки момент.

Всеки миг.

Първи дойдоха думите. Те се разнесоха из въздуха, докато ранният утринен бриз откъм морето разхлаждаше стаята.

— Кой е тук? Кой е в стаята?

Уошбърн се премести на малкото легло, праметна спокойно крака през ръба и бавно се изправи. Най-важното бе да не издаде никакъв дразнещ звук, никакъв внезапен шум, който би могъл да уплаши пациента и да го хвърли отново в психологическа криза. Следващите няколко минути щяха да са точно толкова деликатни, колкото и хирургическата операция, която беше извършил. Лекарят в него бе готов за този момент.

— Приятел — изрече меко.

— Приятел?

— Вие говорите английски. Така си и мислех. Подозирам, че сте американец или канадец. Зъболекарят ви не е от Обединеното кралство или от Париж. Как се чувствате?

— Не съм сигурен.

— Ще продължи известно време. Имате ли нужда да си изпразните червата?

— Какво?

— Да се изходите, приятелю. Затова е ей онзи леген до вас. Белият отляво. Ако го направите навреме, естествено.

— Съжалявам.

— Недейте. Съвършено нормална функция. Аз съм лекар, вашият лекар. Името ми е Джефри Уошбърн. А вашето?

— Какво?

— Попитах как се казвате.

Чужденецът помръдна глава и се втренчи в бялата стена, нашарена от лъчите на утринното слънце. Обърна се отново и спря сините си очи върху доктора.

— Не знам.

— О, боже мой!

— Повтарям ти за хиляден път. Ще е нужно време. Колкото повече се бориш с това, колкото повече се измъчваш, толкова по-зле ще си.

— Ти си пиян.

— Напълно. Това няма отношение към темата. Но мога да ти дам някои идеи, ако имаш желание да ме слушаш.

— Слушам те.

— Не, не е така. Вмъкваш се в пашкула си и пускаш перде върху мозъка си. Чуй ме отново.

— Слушам те.

— Докато беше в кома — доста дълго — ти говори на три различни езика. Английски, френски и някакъв шантав, мяукащ, за който си мисля, че е от източните. Това означава, че си многоезичен, чувстваш се у дома си на различни места в света. Мисли географски. Кой от всичките ти е най-удобен?

— Явно английският.

— Съгласихме се с това. А най-неудобен?

— Не знам.

— Очите ти са кръгли, а не дръпнати. Бих казал, че явно е източният.

— Явно.

— Тогава защо го говориш? Сега мисли с асоциации. Записал съм думи. Чуй ги. Ще ги произнасям фонетично. Ма-куа. Там-куан. Кий-са. Кажете първото нещо, което ти минава през главата.

— Нищо.

— Хубава работа.

— Какво, по дяволите, искаш?

— Нещо. Каквото и да е.

— Ти си пиан.

— С това се съгласихме. Напълно! А също така спасих и скапания ти живот. Пиан или не, аз съм лекар. А някога бях много добър лекар.

— Какво се случи?

— Пациентът разпитва лекаря?

— Защо не.

Уошбърн млъкна и погледна през прозореца към брега.

— Бях пиан — промълви. — Казаха, че съм убил двама пациенти на операционната маса, защото съм бил пиан. Можех да се отърва с един, не двама. Но те намират стереотипа много бързо. Бог да ги благослови. Никога не давай на човек като мен скалпел и не го обсипвай с уважение.

— Беше ли необходимо?

— Кое точно?

— Бутилката.

— Да, по дяволите — измърмори тихо Уошбърн, отдръпвайки се от прозореца. — Беше и е. И на пациента не е позволено да дава оценка, която е единствено от компетенцията на физиолог.

— Съжалявам.

— И ти имаш неприятния навик да се извиняваш. Това е прикрит протест и въобще не е естествено държание. Нито за минута не ти вярвам, че си почтителен човек.

— Тогава знаеш нещо, което аз не знам.

— За теб, да. Много. Но съвсем малко, което да има смисъл.

Мъжът се намести на стола. Разкопчаната риза се свлече от бинтованото му тяло, оголвайки превръзките на гърдите и стомаха. Протегна ръце пред себе си и вените на изящните му мускулести ръце се откроиха ясно.

— Нещо, което не сме споменавали в разговорите си.

— Да.

— Нещо, което съм говорил в безсъзнание?

— Не, не съвсем. Вече разисквахме повечето от тези бръщолевения. Езиците. Познанията по география — градове, за които изобщо или почти не съм чувал — твоята фикс-идея да избягваш да споменаваш имена, имена, които искаш да кажеш, но все едно, няма да го направиш. Влечението към конфронтация — „атакувай, отскачай, крий се, бягай“ — всички тези думи са доста агресивни, бих добавил. Твърде често ти връзвах ръцете, за да предпазя раните. Но всичко това го минахме. А има и други работи.

— Какво имаш предвид? Какви са? Защо не си ми казал?

— Защото са физически. Твоята външна обвивка, такава, каквата е била. Не бях сигурен дали си готов да го чуеш. И сега не съм сигурен.

Мъжът се облегна назад. Тъмните му вежди под тъмнокестенявата коса се сбраха гневно.

— Това е физическа оценка, за която не съм те молил. Е, готов съм. Какво ще ми кажеш?

— Да започнем тогава с този доста приемлив вид на тази твоя глава. Физиономията по-точно.

— Какво ѝ е?

— Не е тази, с която си се родил.

— Какво имаш предвид?

— Хирургията оставя отпечатъка си. И той се вижда под лупа. Тебе са те променили, приятелю.

— Променили?

— Имаш ясно изразена брадичка. Осмелявам се да твърдя, че е имала трапчинка. Премахната е. Твоята лява скула — скулите ти са също ясно изразени, оформени по славянски преди много поколения — носи следи от хирургическа намеса. Осмелявам се и да твърдя, че от нея е премахната бенка. Носът ти е английски — някога по-остър, отколкото сега. Изтънен е — едва доловимо. Твоите много остри черти са били омекотени, характерът — прикрит. Схващаш ли какво ти казвам?

— Не.

— Ти си доста привлекателен мъж, но лицето ти се отличава от категорията, в която е сега, и за това говори самото то.

— Категория.

— Да. Принадлежиш към белите англосаксонци, срещащи се ежедневно по най-добрите игрища за голф, на тенискортовете или в бара на Мирабел. Тези лица са почти неразличими едно от друго, нали? Правилни черти, хубави зъби, ушите на подобаващото им се място от двете страни на главата — нищо небалансирано, всичко на мястото си, и все пак малко по-омекотено.

— Омекотено?

— Е, добре, „изпортено“ е може би по-точно казано. Определено самоуверен, даже арогантен, със свой си начин на живот.

— Все още не съм сигурен какво искаш да кажеш.

— Чуй това тогава. Промениш ли цвета на косата си, променяш и физиономията си. Да, има следи от обезцветяване — крехка е. Боядисвана е. С очила и мустаци ставаш съвсем друг човек. Струва ми се, че си в средата на втората половина на трийсетте, но би могъл и да си десет години по-млад или пет по-стар. — Уошбърн замълча, наблюдавайки реакциите му, сякаш се чудеше дали да продължи. — И като говорим за очила, спомняш ли си онези упражнения, тестовете, които направихме преди седмица.

— Разбира се.

— Зрението ти е свършено нормално; нямаш нужда от очила.

— И не мисля, че имам.

— Тогава защо върху ретината и клепачите ти има следи от продължителна употреба на контактни лещи?

— Не знам. Не виждам смисъла.

— Мога да ти предложа едно евентуално обяснение.

— Ще се радвам да го чуя.

— Може и да не се зарадваш чак толкова. — Докторът се върна при прозореца и се загледа с отсъстващ поглед навън. — Определени видове контактни лещи са приспособени да променят цвета на очите, а определени видове очи по-охотно се поддават на такава промяна. Обикновено сивите или синкавите — твоите са нещо средно. Лешниковосиви на една светлина, сини на друга. Природата те е дарила в това отношение — най-често не е нужна промяна.

— Нужна за какво?

— За да промени външния ти вид. Много професионално, бих казал. Визи, паспорти, шофьорска книжка — сменяш ги по желание. Коса: кестенява, руса, рижа. Очи (те не могат да се фалшифицират): зелени, сиви, сини. Доста разнообразни възможности, не мислиш ли? И всичко това в известната категория, при която лицата се обезличават от повторения.

Мъжът се изправи с усилие от стола, подпирайки се. Затаи дъх, докато ставаше.

— Възможно е да се мамиш. Може да си на погрешен път.

— Следите са тук, отпечатъците. Те са доказателство.

— В твоя интерпретация със солидна доза цинизъм в нея. Представи си, че съм катастрофирал и са ме кърпили. Това обяснява хирургията.

— Не по този начин. Боядисаната коса и премахването на трапчинки и бенки не са част от реставрационен процес.

— Не можеш да го знаеш — каза ядосан непознатият мъж. — Има различни катастрофи, различни процедури. Не си бил там, не можеш да си сигурен.

— Добре. Ядосвай се на мен. Не го правиш и наполовина толкова често, колкото е необходимо. Докато беснееш, мисли. Какъв си бил. Какъв си.

— Търговец... Служител в международна компания, специализирана за Далечния изток. Възможно е. Или учител... По чужди езици. В някой университет. И това е възможно.

— Хубаво. Избери си едно. Веднага!

— Не... не мога. — Очите на мъжа издаваха, че е на ръба на безпомощността.

— Защото не вярваш на нито едно.

Мъжът поклати глава.

— Не, а ти?

— Не — каза Уошбърн. — Поради особени причини. Тези професии са обикновено седящи, а ти имаш тяло на човек, подлагал се на физическо натоварване. О, нямам предвид добре трениран атлет или нещо подобно; ти не си „горила“, както се казва. Но мускулният ти тонус е отличен, а ръцете и китките ти са свикнали на натоварване и са доста силни. При други обстоятелства бих отсъдил, че си работник, свикнал да пренася тежки товари, или рибар, принуден от сутрин до вечер да хвърля и изтегля мрежите. Но широтата на познанията ти, осмелявам се да кажа, интелектът ти, изключва подобни предположения.

— Започва да ми се струва, че ме насочваш към нещо. Нещо друго.

— Защото вече няколко седмици с теб работим заедно, съвместно и под напрежение. Ти подсказа модела.

— Значи съм прав?

— Да, трябваше да разбера как ще възприемеш това, което току-що ти казах. Предишната хирургическа намеса, косата, контактните лещи.

— Издържах ли изпита?

— Страхотно безпристрастно. Но сега е моментът. Няма смисъл да го отлагам повече. Пък и нямам търпение. Ела с мен.

Уошбърн поведе мъжа през хола към вратата на задната стая, водеща към диспансера. Вътре той отиде към ъгъла и взе един допотопен прожектор с ръждясала и напукана обковка на обектива.

— Донесох си това заедно с припасите от Марсилия — каза, докато го слагаше на бюрото и включваше щепсела в контакта на стената. — Едва ли е най-доброто оборудване, но ще ни послужи за целта. Пусни щорите, ако обичаш.

Мъжът без име и памет отиде до прозореца и пусна щорите. В стаята стана тъмно. Уошбърн запали лампата на прожектора. На бялата стена се появи светъл квадрат. След това пъхна късче целулоидна лента зад обектива. Квадратът се изпълни с едри букви:

DIE BANK GEMEINSCHAFT

11 BANNOFSTRASSE. ZÜRICH

НУЛА — СЕДЕМ — СЕДЕМНАЙСЕТ — ДВАНАЙСЕТ —
НУЛА

ЧЕТИРИНАЙСЕТ — ДВАЙСЕТ И ШЕСТ — НУЛА

— Какво е това? — попита безименният мъж.

— Погледни го. Разгледай го. Мисли!

— Някаква банкова сметка.

— Точно така. Името и адресът на банката. Цифрите на ръка са на мястото на името и затова заместват подписа на притежателя на сметката. Стандартна процедура.

— Откъде го взе?

— От теб. Това е много малък негатив, наполовина на трийсет и пет милиметров филм, струва ми се. Беше имплантиран, хирургически имплантиран под кожата на дясното ти бедро. Цифрите са с твоя почерк. Подписът ти. С това нещо можеш да отвориш сейф в Цюрих.

[1] Така да бъде (фр.) — Б. пр. ↑

2.

Двамата избраха името Жан-Пиер. Нито впечатляваше, нито засягаше някого, защото беше толкова често срещано в Пор Ноар, колкото и всяко друго.

От Марсилия пристигнаха книги. Шест — различни по големина и дебелина, четири на английски и две на френски. Бяха по медицина, свързани с уврежданията на главата и мозъка. В тях имаше напречни разрези на човешки мозък, стотици непознати думи за усвояване и осмисляне: Lobes occipital и temporal, мозъчната обвивка и свързващите фибри на corpus callosum, лимбичната система и по-специално хипокампуса и мамиларните тела, които заедно с форникса образуваха система, без чието участие паметта и спомените бяха невъзможни. Евентуалната им повреда водеше до амнезия.

Имаше някои психологически проучвания на емоционалния стрес, причиняващ стагнационна истерия и умствена афазия. Условия, които също имаха дял за частична или пълна загуба на паметта. Амнезия.

Амнезия!

— Няма правила — каза тъмнокосият мъж, потривайки очите си на слабата светлина на настолната лампа. — Това е като калейдоскоп. Може да се прояви в хиляди комбинации. Физически или психологически — или по малко от двете. Може да е постоянна или временна, цялостна или частична. Няма правила!

— Съгласен съм — каза Уошбърн, сръбвайки от уискито си на стола сред стаята. — Но мисля, че се приближаваш към случилото се. Към онова, което според мен се е случило.

— Или по-точно? — попита обезпокоен мъжът.

— Ти току-що го каза: „По малко и от двете“. Макар че думата „малко“ трябва да се смени с „масивно“. Масивни шокове.

— Масивни шокове на какво?

— На физиката и на психиката. Те са свързани, преплетени. Двете нишки на подсъзнанието или стимулите, образували възел.

— Колко изпи?

— По-малко, отколкото си мислиш, но това няма отношение. — Докторът взе пълна с листа папка. — Ето я твоята история — новата ти история — започнала от деня, в който те докараха тук. Позволявам си да обобщя. Физическите наранявания показват, че ситуацията, в която си се оказал, е била комбинирана с психологически стрес. Последвалата истерия е причинена от най-малко деветчасовия ти престой във водата, което, от своя страна, е задълбочило психологическата травма. Тъмнината, люлеенето на вълните, дробовете, които едва поемат въздух, са инструментите на истерията. Всичко предшествовало това е трябвало да се заличи, за да можеш да се бориш, да оцелееш. Слушаш ли ме?

— Да. Главата се е самозащитавала?

— Не главата, разсъдъкът. Прави разлика, важно е. Ще се върнем на главата, но ще ѝ дадем име. Мозъкът.

— Добре. Разсъдъкът, не главата... което всъщност е мозъкът.

— Много добре. — Уошбърн прекара палеца си през страниците на папката. — Това тук е пълно със стотици най-различни наблюдения. Обикновени медицински бележки — време, дози, реакции и други подобни, но най-основното се отнася до теб, до самия човек. Думите, които използваш, думите, на които реагираш, фразите, които употребяваш — които успях да запиша — са все разумни. И когато говореше насън, и докато беше в безсъзнание. Даже начинът, по който вървиш, начинът, по който говориш или извиваш тялото си, когато се учудваш или виждаш нещо интересно. Ти си кълбо от противоречия. Под повърхността ти има нещо диво, почти винаги под контрол, но много жизнено. Виждам и дълбока тъга, която, изглежда, ти причинява болка. Но все още рядко даваш воля на яростта, която тази болка би трябвало да провокира.

— И ти сега я провокираш — прекъсна го мъжът. — Хиляди пъти... сме прехвърляли тези думи и фрази.

— И ще продължим да го правим — прекъсна го на свой ред Уошбърн, — докато постигнем напредък.

— Не знаех, че сме постигнали някакъв напредък.

— Не по отношение на заниманията и самоличността ти. Но сме наясно какво ти е най-близко, с какво се справяш най-добре. То малко ме плаши.

— В какъв смисъл?

— Нека ти дам пример. — Докторът остави папката и се надигна от стола. Отиде до разнебитения шкаф при стената, отвори едно чекмедже и извади голям автоматичен револвер. Мъжът без памет помръдна нервно на стола си. Уошбърн очакваше тази реакция. — Никога не съм го използвал и дори не съм наясно как точно се действа с него, но нали живея на крайбрежието...

Той се усмихна, после внезапно, без предупреждение, запрата револвера към мъжа. Оръжието бе хванато във въздуха с бърза, чиста и уверена хватка.

— Разглови го! Струва ми се, че това е думата.

— Какво?

— Разглови го? Веднага!

Мъжът погледна револвера, а после, без да каже дума, ръцете и пръстите му се задвижиха безмълвно и с вещина по оръжието. За по-малко от трийсет секунди то бе разглобено напълно. Мъжът вдигна очи към доктора.

— Видя ли какво имам предвид — изрече Уошбърн. — Измежду способностите ти са и необичайно добрите познания за огнестрелните оръжия.

— Армията ли... — попита мъжът напрегнато, отново обзет от тревога.

— Съвсем невероятно — отговори докторът. — Когато за пръв път излезе от кома, ти споменах за работата по твоите зъби. Уверявам те, че не е военна. И, разбира се, хирургията. Бих казал, че никак не се съвместява със служба в армията.

— Тогава какво?

— Нека не се разпростираме върху това сега. Хайде да се върнем на случилото се. Занимаваме се с мозъка, ако си спомняш. Психологическият стрес, истерията. Не физическият мозък, а умствените натоварвания. Ясен ли съм?

— Продължавай.

— Шокът заглъхва, както и натоварванията, докато психиката ти вече няма нужда от защита. Докато този процес продължава, уменията и способностите ти ще се върнат. Ще си припомниш някои стереотипи на поведение, те съвсем естествено ще се съживят, външните ти реакции ще бъдат инстинктивни. Но има пропаст и всичко в тези страници ни подсказва, че тя е бездънна.

Уошбърн замълча и се върна към стола и чашата си. Седна и отпи, притваряйки уморено очи.

— Продължавай — прошепна мъжът.

Докторът отвори очи и ги спря върху пациента си.

— Връщаме се на главата, която сме нарекли „мозъка“. Физическият мозък с неговите милиони, милиони клетки и взаимодействащи си компоненти. Ти прочете книгите; мозъчната обвивка и периферната система, фибрите на хипокампуса и на таламуса; калосума и най-вече лоботомичните хирургически техники. И най-малката промяна може да причини драматични последици. Това е, което се е случило с теб. Увреждането е било физическо. Все едно че са разместени цели блокове и физическата структура вече не е онова, което е била.

Уошбърн отново спря.

— И? — настоя мъжът.

— Отслабващото психологическо напрежение ще позволи — всъщност позволява — на способностите и уменията ти да се върнат. Но не мисля, че някога ще можеш да ги свържеш с нещо от миналото си.

— Защо? Защо не?

— Защото физическите канали, позволяващи и пропускащи тези спомени, са били променени. Физически разместени до състояние, в което не функционират, както са го правели преди. Разрушени са всякакви намерения и цели.

Мъжът не помръдваше.

— Отговорът е в Цюрих — изрече.

— Не още. Не си готов, не си достатъчно силен.

— Ще бъда.

— Разбира се.

Седмиците минаваха. Словесните упражнения продължаваха, а страниците в папките се увеличаваха и силите на мъжа се възвръщаха. Беше една сутрин на деветнайсетата седмица. Денят беше слънчев, а Средиземно море — блестящо и спокойно. Както му бе вече навик, през последния час мъжът бе тичал по крайбрежието и нагоре по хълмовете. Беше увеличил дистанцията на малко повече от двайсет мили дневно. Крачките му ставаха все по-големи, а почивките — все

по-редки. Той седна на стола до прозореца в спалнята, дишайки тежко. Тениската му бе пропита с пот. Беше си дошъл през задната врата и влезе в спалнята през тъмния коридор откъм дневната. Просто така бе по-лесно. Дневната служеше на Уошбърн за чакалня и там вече чакаха няколко пациенти, за да бъдат превързани порезните им рани. Седяха по столовете с напрегнати лица, явно чудейки се какво ли е състоянието на le médecin тази сутрин. А то, общо взето, не беше лошо. Джефри Уошбърн все още пиеше много, но през последните дни се крепеше. Сякаш остатъци от надежда проблясваха в дебрите на разрушителния му фатализъм. И мъжът без памет го разбираше. Надеждата на доктора бе свързана с една банка на Банхофщрасе в Цюрих. Защо ли така лесно се сещаше за името на тази улица?

Вратата на спалнята се отвори и докторът нахълта захилен. Бялата му престилка беше опръскана с кръвта на пациентите му.

— Успях! — заяви той тържествуващо, без да уточни какво. — Ще си отворя собствена агенция за наемане на работна ръка и ще преживявам от комисионите. Поне ще е сигурно.

— За какво говориш?

— Както вече се разбрахме, това е, което ти е нужно. Трябва да работиш на въздух и ето че от две минути насам мосю Жан-Пиер Безименния е изгодно нает на работа! Поне за седмица.

— Как го направи? Мислех, че няма никакъв шанс.

— Шансът се оказа инфектираният крак на Клод Ламуш. Обясних му, че запасите ми от местна упойка са крайно-крайно ограничени. Договорихме се. Ти беше разменната монета.

— Цяла седмица?

— Ако му вършиш работа, може и да те задържи. — Уошбърн направи пауза. — Макар че това не е толкова важно, нали?

— Не съм сигурен дали изобщо нещо е важно. Преди месец може би да, но не и сега. Казах ти. Готов съм за път. Мисля, че и ти нямаш нищо против. Имам да върша работа в Цюрих.

— Аз пък бих желал да я свършиш възможно най-добре. Интересите ми са изключително егоистични, така че не разрешавам да тръгваш недоизлекуван.

— Аз съм готов.

— Външно може и да си. Но повярвай ми, жизненоважно е да прекараш някакъв по-продължителен период от време на вода и част

от него нощем. Не при контролирани условия, не като пътник, а подложен на далеч по-сурови условия — всъщност колкото по-сурови, толкова по-добре.

— Още едно изпитание?

— Най-простото, което бих могъл да предложа в тая първобитна дупка Пор Ноар. Ако можех да ти организирам буря и миникорабокрушение, щях да го направя. Не се безпокой, Ламуш ще ти замести всякаква буря. Кофти човек е. Щом кракът му оздравее, ще го е яд, че те е наел. Останалите също няма да са особено доволни, защото, доколкото разбрах, те вземат вместо някой друг.

— Много ти благодаря.

— Няма за какво. Ще комбинираме два типа стрес. Поне една или две нощи в морето, ако Ламуш се движи по разписание. Това е враждебна среда, допринесла за истерията ти и атмосферата на неприязън и подозрителност, която хората около теб ще се погрижат да създадат. Ще възпроизведем условията на началната стресова ситуация.

— Благодаря ти все пак. Ами я си представи, че решат да ме изхвърлят през борда? Това ще е следващият тест, предполагам, но не знам колко добре ще ми се отрази, ако се удавя.

— О, нищо подобно няма да се случи — каза Уошбърн с насмешка.

— Радвам се, че си толкова убеден. Щеше ми се и с мен да е така.

— Можеш да бъдеш. Имаш закрилата на моето отсъствие. Може да не съм доктор Барнард или Дебъки, обаче съм всичко, което тези хора имат. Те се нуждаят от мен и няма да рискуват да ме загубят.

— Но ти искаш да се махнеш оттук. Аз съм паспортът ти за излизане.

— По неведоми пътища, мой скъпи питомнико. Хайде сега отивай долу, на дока. Ламуш иска да се запознаеш с оборудването и с екипажа му. Заминаваш в четири утре сутринта. Помисли си колко благотворно ще ти подейства седмица в морето. Мисли си за това като за екскурзия.

Никога не е имало екскурзия като тази: шкиперът на отвратително мръсната, просмукана с масло лодка беше непрекъснато

псуващ подражател на „несравнимия“ капитан Блай, а останалите четирима от екипажа представляваха пълни негодници и несъмнено единствените хора в Пор Ноар, които желаеха да имат нещо общо с Клод Ламуш. Обичайният пети член на екипажа беше братът на главния риболовец, факт, който беше напоменен на мъжа, наречен Жан-Пиер само няколко минути след напускането на пристанището в пет сутринта.

— Ти ядеш от хляба на брат ми! — изсъска рибарят ядосано между две дръпвания от цигарата, която неизменно висеше на устните му. — От залъка на децата му!

— Това е само за седмица! — възпротиви се Жан-Пиер. Щеше да е лесно, много по-лесно, ако бяха обезщетили ненаетия брат от месечната стипендия на Уошбърн, но докторът и пациентът му се споразумяха да се въздържат от подобни компромиси.

— Надявам се, че се оправяш добре с мрежите!

Само че не беше така.

През следващите седемдесет и два часа имаше моменти, когато мъжът на име Жан-Пиер си мислеше, че алтернативата за финансово обезщетение е била оправдана. Тормозът въобще не спираше и през нощта — тогава беше най-тежко. Имаше чувството, че докато лежи на пълния с бълхи дюшек на палубата, всички погледи са приковани в него и само го чакат да задреме.

— Ей, ти! Поеми наблюдението! На боцмана му е лошо. Ти ще го заместиш!

— Ставай! Филип си пише мемоарите. Не можем да го безпокоим.

— Вдигай се! Тази сутрин си съдрал една мрежа. Няма ние да я плащаме заради твоята тъпота, я. Нали така се разбрахме. Закърпи я веднага!

Мрежите.

Ако за една работа бяха необходими двама, неговите ръце заместваха четирима. Случеше ли се да работи заедно с някого, другият внезапно се отпускате или изтърсваше мрежите и той трябваше да се бори с цялата тежест. От време на време нечие грубиянско рамо случайно го запрящаше в стената на борда, нередко почти извън него.

И Ламуш. Накуцващ маниак, който измерваше километрите с пропуснатия улов. Гласът му наподобяваше дрезгав вой на корабна сирена. Той не се обръщаше към никого, без да лепне някакъв отвратителен епитет към името му — навик, който пациентът намираще за все по-влудяващ. Но Ламуш, така или иначе, не закачаше пациента на Уошбърн. Просто го кълнеше мислено. „Никога повече не ме замесвай в такива работи. Не ща да са замесени моята лодка и моят улов.“

Според разписанието на Ламуш трябваше да се върнат в Пор Ноар на третия ден по залез, рибата да се разтовари на кантара, а екипажът да се пусне до четири на следващата сутрин, за да се наспи, да посети пристанищните проститутки, да се напие или с малко повече късмет да направи и трите. Когато сушата се показа на хоризонта, и това стана.

Рибарят и първият му помощник оправяха и сгъваха мрежите на палубата. Нежеланият член на екипажа, когото наричаха Жан-Пиер Пиявицата, търкаше палубата с парцал на дълга дръжка. Останалите двама изливаха пред парцала морска вода с варели. Целта им явно беше да измокрят повече Пиявицата, отколкото палубата. Плиснаха един пълен варел прекалено отвисоко, заслепявайки за момент пациента на Уошбърн, и той загуби равновесие. Тежката метална дръжка с остри крайници изхвъркна от ръцете му и падайки, докосна с долния си край бедрото на единия от коленичилите мъже.

— По дяволите!

— Извинявай — каза натрапникът нехайно, избърсвайки водата от очите си.

— Майната ти — изкрещя рибарят.

— Казах, че съжалявам — отговори мъжът на име Жан-Пиер. — Кажи на приятелите си да поливат палубата, а не мен.

— Моите приятели не са виновни за твоята глупост!

— Да, но преди малко точно те бяха виновни.

Рибарят сграбчи дръжката, изправи се на крака и я насочи напред като байонет.

— Искаш ли да се пораздвигим, а, Пиявицо?

— Хайде, стига! Дай ми я!

— С удоволствие, Пиявицо, ела си я вземи!

Рибарят размаха дръжката и одраска с найкрайниците гърдите и корема на пациента, пробивайки плата на ризата му.

Мъжът така и не разбра точната причина за това, което се случи — дали допирът до старите му рани или яростта и огорчението, които беше насъбрал през трите дни на непрекъснат тормоз. Той просто знаеше, че трябва да отвърне и отговорът му беше толкова страшен, че просто и сам не можеше да си го обясни.

Сграбчи с дясната си ръка дръжката, тикна я в корема на нападателя и в момента на удара я заби с всички сили. В същото време изстреля нависоко левия си крак и го стовари върху гърлото на рибаря.

— Тао.

Гърленият шепот се откъсна неволно от устните му. Дори не знаеше какво означава.

Преди да осъзнае какво става, вече се бе завъртял около оста си, а левият му крак се изправи като стенобойно оръдие, нанасяйки страхотен удар по левия бъбрек на рибаря.

— Ча-са — прошепна.

Рибарят се преви на две и заслепен от болка и ярост, се хвърли към него, протягайки ръцете си като куки.

— Свиня!

Пациентът го пресрещна, хвана с дясната си ръка китката му и я огъна силно надолу. След това вдигна и изблъска нагоре ръката на жертвата си, завъртя я в посока на часовниковата стрелка и отново я обърна. Докато нанасяше удар с пета в долната част на гърба на противника си, леко я отпусна. Французинът се просна върху мрежите, главата му се стовари болезнено върху стената на борда и се разби.

— Мий-са.

Отново не знаеше какво означава този вик.

Един от екипажа го сграбчи изотзад за врата. Пациентът заби левия си юмрук в бъбреците му, наведе се напред и хвана лакътя отдясно на гърлото си. После се изви рязко наляво; нападателят му се вдигна от земята, а докато летеше към палубата, краката му безпомощно ритяха във въздуха. Лицето му се заби между колелата на лебедката.

Останалите двама се хвърлиха отгоре му, налагайки го с юмруци и колена. През цялото време капитанът не преставаше да крещи предупредително:

— Доктора! Помнете доктора! И по-леко!

Думите му бяха толкова не на място, колкото и това, което наблюдаваше. Пациентът хвана китката на единия от нападателите, изви я надолу, като я огъна с едно-единствено движение, и мъжът изрева в агония. Китката му бе счупена.

Пациентът на Уошбърн сплете пръстите на ръцете си, вдигна ги и ги стовари като пневматичен чук върху адамовата ябълка на мъжа със счупената китка. Онзи се завъртя, преметна се и се свлече на палубата.

— Кау-са.

Шепотът отекна в ушите на пациента.

Четвъртият мъж отстъпи, гледайки ужасен маниака, който на свой ред просто стоеше и го наблюдаваше.

Всичко свърши. Трима от екипажа на Ламуш лежаха в безсъзнание, жестоко наказани за постъпката си. Беше крайно съмнително дали някой от тях щеше да е в състояние да слезе на дока в четири часа сутринта.

Думите на Ламуш, пропити с изумление и отврата, излизаха със заекване от устата му.

— Не знам откъде си дошъл, но ще се махнеш от тази лодка.

Мъжът без памет долови неволната ирония в думите на капитана.

„Аз също не знам откъде съм дошъл.“

— Не можеш да останеш повече тук — каза Джефри Уошбърн още като влезе в затъмнената стая. — Вярвах дълбоко, че мога да предотвратя всяко по-сериозно нападение срещу теб. Но не мога да те защитя сега, когато вече си направил белята.

— Те ме предизвикаха.

— Чак до такава степен? Счупена китка, изискваща хирургическа намеса, разкъсвания по гърлото на единия и по лицето и главата на другия. Сериозно мозъчно сътресение и кой знае какво увреждане на бъбрек. Няма да споменавам за удар в слабините, причинил страховтно подуване на тестисите. Мисля, че точната дума е жестокост.

— Можеше да съм жестоко убит и сега да съм мъртъв, ако всичко беше станало по-иначе. — Пациентът млькна, но продължи

отново, преди докторът да го е прекъснал. — Мисля, че трябва да си поговорим. Случиха се най-различни неща, още думи се появиха в главата ми.

— Е, да, но не можем. Няма време. Трябва да тръгнеш веднага. Подготвил съм всичко.

— Сега?

— Казах им, че си отишъл в селото най-вероятно за да се напиеш. Роднините им ще те търсят. Всеки що годе по-як брат, братовчед или баджанак; ще бъдат с ножове, куки и може би с една-две пушки. Не те ли намерят, ще се върнат тук. И няма да мирясат, докато не те открият.

— Заради побой, който не съм започнал аз?

— Защото си пребил трима от тях, които ще загубят надницата си поне за месец. И още нещо, доста по-важно.

— Какво е то?

— Наранената гордост. Идва някакъв чужденец и натрива мутрите не на един, а на цели трима уважавани рибари.

— Уважавани?!

— Във физическия смисъл на думата. Рибарите на Ламуш се славят като най-големите побойници по крайбрежието.

— Но това е смешно!

— Не и за тях. Става дума за честта им... А сега побързай и си събери нещата. Долу има една лодка за Марсилия. Капитанът се съгласи да те вземе и да те остави в морето, на половин миля северно от Ла Сиота.

Мъжът без памет пое дълбоко дъх.

— Значи е време! — изрече тихо.

— Време е — отговори Уошбърн. — Мисля, че знам какво ти е на ума. Чувство на безпомощност, носене по водата без кормило и ориентир. Бях твоето кормило, но вече няма да съм с теб — нищо не мога да направя по този въпрос. Но повярвай на думите ми, че не си безпомощен. Ще намериш своя път.

— Към Цюрих — добави пациентът.

— Към Цюрих — съгласи се докторът. — Ето тук съм увил в импрегнирано платно някои неща за теб. Омотай го около кръста си.

— Какво е това?

— Всичките пари, които имам — към две хиляди франка. Не е много, но ще ти помогне на първо време. И моя паспорт, в случай че ти послужи за нещо. Двамата сме горе-долу на една и съща възраст, а паспортът е от преди осем години. Хората се променят. Не позволявай никому да го разглежда внимателно. Давам ти го просто за да имаш някакъв официален документ.

— А ти какво ще правиш без него?

— Изобщо няма да ми е нужен, ако не ми се обадиш.

— Ти си страхотен човек!

— Мисля, че и ти също... Поне доколкото те познавам. Но не зная какъв си бил. Не мога да се доверя на другия човек. Бих желал, но няма начин.

Мъжът се облегна на перилата, вгледан в отдалечаващите се светлини на Пор Ноар. Рибарската лодка се устремяваше в мрака така, както и той се бе гмурнал в мрака преди повече от пет месеца.

Така както се гмуркаше в мрака сега.

3.

Френският бряг тънеше в пълен мрак. Само лъчите на залязващата луна очертаваха скалистия бряг. До сушата имаше около два километра. Рибарската лодка пърпореше приглушено, застанала неподвижно сред вълните на прилива. Капитанът посочи нататък.

— Между онези два скалисти носа има нещо като малък плаж. Не е далеч. Ще стигнеш дотам, ако плуваш все надясно. Мога да вляза навътре още сто, сто и двайсет метра, не повече. Но за минута-две.

— Правиш повече, отколкото очаквах. Благодаря ти!

— Няма нужда. Плащам си дълговете.

— Чрез мен?

— Ами да. След оная отвратителна нощ преди пет месеца докторът в Пор Ноар закърпи трима от моя екипаж. Не мисли, че беше единственият, изваден от морето.

— Бурята? Ти познаваш ли ме?

— Лежеше на масата бял като тебешир. Но не те знам и не искам да те знам. Тогава нямах нито пари, нито улов. Докторът каза, че мога да му платя, когато си оправя положението. Ти си моята такса.

— Трябват ми документи — каза мъжът, усещайки, че капитанът няма нищо против да му помогне. — Да ми се подправи един паспорт.

— Защо се обръщаш към мен? — попита капитанът. — Обещах да откарам нещо на брега, на север от Ла Сиота. Това е всичко.

— Не би поел ангажимент, ако не можеш да направиш и други неща.

— Няма да те закарам до Марсилия. Няма да рискувам с патрулиращите катери. Сюрте имат бригади навсякъде по пристанищата. А хората им за борба с наркотиците са направо манияци. Или им плащаш, или отиваш зад решетките за двайсет години.

— Което значи, че мога да се сдобия с документи в Марсилия. И че ти ще ми помогнеш.

— Не съм казал подобно нещо.

— Каза го. Имам нужда от услуга и тази услуга е на мястото, където ти няма да ме закараш, но, така или иначе, тя е там. И ти го каза.

— Казах какво?

— Че ще говориш с мен в Марсилия, ако успея да се добера дотам без теб. Само ми кажи къде.

Капитанът на рибарската лодка млъкна, изучавайки лицето на пациента. Не му беше лесно да се реши, но накрая го направи.

— Има едно кафене на Рю Саразен, южно от Старото пристанище, Le Vous de mer. Ще бъда там довечера между девет и единайсет. Ще ти трябват пари, включително и за предплата.

— Колко?

— Това ще се уреди между теб и човека, с когото ще говориш.

— Трябва да имам някаква представа.

— Ще ти излезе по-евтино, ако разполагаш с разрешително за работа. Иначе ще трябва да се краде отнякъде.

— Казах ти. Имам.

Капитанът повдигна рамене.

— Петнайсет стотарки, две хиляди франка. Губим ли си времето?

Пациентът помисли за промазания пакет, овързан около кръста му. Щеше да остане без пари в Марсилия, но фалшивият паспорт му беше крайно необходим. Паспорт за Цюрих.

— Съгласен съм. — Каза го, без сам да знае защо е толкова уверен. — Тогава довечера.

Капитанът хвърли поглед към слабо осветената брегова линия.

— Не можем да влезем там, вътре. Оттук нататък ще се оправяш сам. И запомни — ако не се срещнем в Марсилия, ти никога не си ме виждал, нито пък аз теб. От моя екипаж също никой никога не те е виждал.

— Ще дойда. Le Vous de mer, Рю Саразен, южно от Старото пристанище.

— С божията помощ! — каза шкиперът, давайки знак на моряка на кормилото; боботенето на моторите на лодката се усили. — Между другото, клиентелата на Le Vous не е привикнала към парижкия диалект. На твое място щях малко да го позагрубя.

— Благодаря за съвета — каза пациентът, докато прехвърляше краката си през борда и се потапяше във водата. Държеше торбата си над повърхността и махаше с крака, за да не потъне. — Ще се видим довечера — добави високо, като погледна гърба на тъмния корпус на лодката.

Там нямаше никой. Капитанът се беше отдръпнал от рейлинга. Единствените звуци бяха пликането на вълните по дървената повърхност и приглушеният шум на моторите.

Сега си сам!

Той потрепера и се потопи в студената вода. Насочи тялото си по посока към брега, без да забравя да поглежда надясно, за да се ориентира по купчината скали. Ако капитанът беше прав, течението трябваше да го отнесе към невидимия плаж.

Така и стана; той усети как подводното течение забива изтръпналите му крака в пясъка, правейки последните трийсетина метра най-трудни. Важното беше, че брезентовата торба, която все още се държеше над разбиващите се вълни, бе сравнително суха.

Няколко минути по-късно той вече седеше на една обрасла с трева дюна. Високите растящи на туфи бурени се поклащаха ведно с бриза откъм морето; първите лъчи на утрото розовееха на нощното небе. Слънцето щеше да се покаже след не повече от час и той трябваше да тръгне заедно с него.

Отвори торбата и извади чифт ботуши, дебели чорапи, панталон с навити крачоли и груба дънкова риза. Някога в миналото си се беше научил да опакова вещи, пестейки пространство — в торбата имаше много повече неща, отколкото човек можеше да си представи. Къде го беше научил това? Защо? Въпросите не спираха.

Той се изправи и свали шортите, които беше взел от Уошбърн. Просна ги върху тревата да се сушат — не можеше да оставя нищо след себе си. След това си махна фланелката и направи същото и с нея.

Докато стоеше гол на дюната, почувства странно задоволство, примесено с неясна болка в средата на стомаха. Болката беше страх, знаеше го. Разбираше също така и задоволството.

Беше издържал първия си тест. Беше се доверил на инстинкта си и знаеше какво да каже и как да отвърне. Преди час нямаше непосредствена цел, съзнавайки само, че крайната е Цюрих. Но също

така разбираше, че трябва да се минават граници и да се задоволяват очи на официални лица. Осемгодишният паспорт толкова очевидно не беше негов, че и най-тъпият емиграционен чиновник щеше да отбележи този факт. Дори да успееше да се добере до Швейцария, след това щеше да му се наложи и да излезе оттам. А с всяко негово движение възможността да го задържат се увеличаваше. Не можеше да си го позволи. Не сега, не преди да узнае нещо повече. Отговорите бяха в Цюрих, а той трябваше да пътува свободно и се надяваше, че капитанът на рибарската лодка ще направи това възможно.

Не си безпомощен. Ще намериш своя път.

Преди края на деня трябваше да се свърже с професионалист, който да преобрази паспорта на Уошбърн, напълно годен за пътуване. Това беше първата конкретна стъпка, но преди да я предприеме, трябваше да се замисли по въпроса за парите. Двете хиляди франка от доктора бяха съвършено недостатъчни; едва ли щяха да стигнат и за паспорта. А и каква работа му вършеше документ за пътуване, без средства да го осъществи. Пари. Трябваше да намери пари. Налагаше се да помисли за това.

Той изтръска дрехите, които извади от торбата, облече ги и напъха краката си в ботушите. След това полегна на пясъка, взирайки се в небето, което постепенно просветляваше. Денят се раждаше, той също.

Разхождаше се по тесните улички на Ла Сиота, влизаше в магазините по-скоро за да се поразговори с продавачите, отколкото за друго. Усещането, че е част от човешкия поток, а не някакво измъкнато от морето изкопаемо, беше ново и необикновено. Спомни си съвета на капитана и се постара френският му да е по-гърлен, което пък го правеше обикновен пътешественик, скитащ се из града.

Парите!

В Ла Сиота имаше район, където явно пазаруваше по-заможна клиентела. Магазините бяха по-чисти, цените по-високи, рибата по-прясна и месото далеч по-хубаво от останалата търговска част. Даже зеленчуците бяха излъскани, а имаше и екзотични плодове, внесени от Северна Африка и от Средния изток. Тази част на града представляваше смесица от Париж или Ница в атмосферата на средната класа от крайбрежието. Малко кафене с калдъръмена пътека

до входа стоеше отделно от другите магазини в края на добре гледана моравя.

Парите!

Той влезе в една месарница с ясното съзнание, че впечатлението на собственика от него не е положително и че погледът му не е никак дружелюбен. Месарят обслужваше съпружеска двойка на средна възраст, по чиито маниери и начин на говорене личеше, че са прислужници в някое от тукашните имения. Бяха педантични, лаконични и взискателни.

— Миналата седмица свежестта на месото беше под всякаква критика — каза жената. — Погрижи се този път или ще бъда принудена да го поръчвам от Марсилия.

— Да — прибави съпругът, — а миналата вечер маркизът ми спомена, че агнешките флейки са прекалено тънки. Повтарям ти — точно три сантиметра.

Месарят въздъхна и вдигна рамене, мъккайки какви ли не извинения и уверения, че това повече няма да се повтори. Жената се обърна към съпруга си и вече с не чак толкова заповеднически тон каза:

— Изчакай да ти ги опакова и ги сложи в колата. Аз отивам в магазина за зеленчуци. Ще те чакам там.

— Разбира се, скъпа.

Жената излезе. В походката ѝ напираше желание да измисля все нови и нови поводи за скандали. В мига, в който тя напусна месарницата, съпругът ѝ се обърна към собственика със съвършено различна физиономия. Арогантността бе заменена с усмивка.

— Един от обичайните ти дни, а, Марсел? — изрече и извади пакет цигари от джоба си.

— Виждали сме и по-добри, и по-лоши. А флейките наистина ли бяха тънки?

— О, господи, не. Той кога ли е бил в състояние да забележи. Но жена ми се чувства по-добре, ако се оплаква, и ти много добре го знаеш.

— А къде е в момента маркизът на Дънгийп?

— Пиян, в съседната къща, в очакване на оная проститутка от Тулон. По-късно следобед ще се върна да го взема и после ще го крепя

по стълбите за пред маркизата. Дотогава сигурно още няма да може да кара колата. Използва стаята на Жан-Пиер над кухнята, нали знаеш?

— Чувал съм.

При споменаването на името Жан-Пиер пациентът на Уошбърн отместа погледа си от витрината и се обърна. Беше автоматичен рефлекс, но движението напомни на собственика за присъствието му.

— Какво има? Какво желаете?

Беше време да преправи френския си.

— Бяхте ми препоръчан от мои приятели в Ница — каза пациентът с акцент, по-подходящ за Ке д'Орсе, отколкото за Le Bouc de mer.

— О! — Собственикът направи незабавна преоценка. Измежду клиентите му, особено сред по-младите, имаше и такива, които предпочитаха да се обличат в разрез със социалното си положение. Обикновените дънкови ризи даже бяха модерни напоследък. — Вие сте отскоро тук, сър?

— Лодката ми е на ремонт. Няма да успеем да стигнем до Марсилия днес следобед.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Мъжът се засмя.

— Не на мене, а на готвача ми; аз не смея да му се бъркам в работата. Той ще намине по-късно, ще му кажа откъде да пазарува.

Месарят и приятелят му също се засмяха.

— Надявам се, сър — каза собственикът.

— Засега ми трябва дузина млади патици и, да кажем, единайсет шатобриана.

— Разбира се.

— Добре, ще изпратя готвача на яхтата направо при вас. — Пациентът се обърна към мъжа на средна възраст. — Между другото, без да искам ви подслах..., не, моля ви, не се притеснявайте. Маркизът не е онзи глупак Д'Амбоа, нали? Струва ми се, споменаха ми, че живее някъде наблизо.

— О, не, сър — отговори прислужникът. — Не познавам маркиз Д'Амбоа. Ставаше дума за маркиз Дьо Шамбо. Свестен джентълмен, сър, но си има проблеми. Несполучлив брак. Съвсем несполучлив. Това не е тайна.

— Шамбо? Да, мисля, че сме се срещали. Той е доста нисък, нали?

— Не, сър. Даже е доста висок. Почти като вас, бих казал.

— Така ли?

Пациентът разучи всевъзможните входове и вътрешните стълби на двуетажното кафене много бързо — неуверен посетител, който се е заблудил в непознато място. Имаше две стълби към втория етаж, една откъм кухнята и една от малкото фойе точно до предния вход. Тъкмо нея използваха собствениците, за да отидат до банята на горния етаж. Имаше и прозорец, през който някой любопитен можеше да погледне кой използва тази вътрешна стълба. Пациентът беше сигурен, че ако почака достатъчно дълго, ще види двама души да го правят. Те несъмнено щяха да се качат поотделно, като, естествено, нямаше да се отправят към банята, а към спалнята над кухнята. Пациентът се чудеше коя ли от скъпите коли, паркирани в тихата улица, принадлежеше на маркиз Дьо Шамбо. Която и да беше, прислужникът в месарския магазин можеше да не се безпокои, тъй като работодателят му нямаше да я кара.

Парите!

Жената пристигна малко преди един часа. Беше зашеметяваща блондинка. Големият ѝ бюст опъваше синята коприна на блузата ѝ, дългите ѝ загорели крака грациозно се полюшваха върху високите токчета, бедрата и закръгленият ѝ ханш се очертаваха под плътно прилепналата бяла пола. Шамбо можеше и да има проблеми, но имаше и вкус.

Двайсет минути по-късно видя бялата пола през прозорчето; момичето се качваше по стълбата. След не повече от шейсет секунди друга фигура изпълни рамката на прозореца. Тъмни панталони и блейзер под бледото лице забързаха нетърпеливо нагоре. Пациентът преброи минутите. Надяваше се, че маркиз Дьо Шамбо има часовник. Пациентът тръгна по калдъръмената пътека към входа на ресторанта, като носеше брезентовия си сак колкото се може по-дискретно. Влезе във фойето и сви наляво, измърморвайки някакво извинение, докато задминаваше възрастен мъж, който се изкачваше с усилие по стълбите. След това се качи на първия етаж и отново сви наляво по дългия коридор към задната част на сградата над кухнята. Мина покрай

банята и стигна до една затворена врата в края на тясно антре. Там застина с прилепен до стената гръб. Обърна главата си и изчака възрастния мъж, който разкопчаваше панталоните си, да стигне до вратата на банята.

Пациентът — инстинктивно, без да мисли — вдигна меката торба и я опря до вратата. Протегнатите му ръце я наместиха уверено в самата среда. Той отстъпи назад и с рязко движение стовари лявото си рамо върху брезента, а с дясната си ръка прихвана края на отлитащата врата, за да не се тресне тя в стената. Не беше възможно никой долу, в ресторанта, да е чул звук от приглушеното насилствено отваряне.

— Nom de Dieu!^[1]

— Mère du Christ!^[2]

— Qui est ce?^[3]...

— Silence!^[4]

Маркиз Дьо Шамбо се претърколи по голото тяло на русата жена и рухна през ръба на леглото на пода. Беше досущ като персонаж от комична опера, все още с кремава риза и завързана съвсем намясто вратовръзка. На краката му имаше чорапи, дълги до коленете чорапи, но това всъщност беше цялото му облекло. Жената сграбчи завивките, правейки всичко възможно да разсее конфузното положение.

Командите на пациента бяха ясни и кратки:

— Нито звук! Никой няма да пострада, ако правите каквото ви казвам.

— Жена ми ви е наела! — изкрещя Шамбо. Езикът му се плетеше, а очите му с мъка се фокусираха. — Аз ще ви платя повече.

— Това е само началото — отговори пациентът на доктор Уошбърн. — Свалете си ризата и вратовръзката. И чорапите. — После съзря блестящата златна верижка около китката на маркиза. — И часовника.

Няколко минути по-късно преобразяването беше пълно. Костюмът на маркиза не му прилягаше идеално, но никой не можеше да отрече качеството на ушитите по поръчка дрехи. А и часовникът беше Жерар-Пережо, а портмонето на Шамбо съдържаше над трийсет хиляди франка — монограмът на маркиза и фамилният герб бяха изработени от масивно сребро.

— За бога, дайте ми вашите дрехи! — каза маркизът. Сериозността на положението явно взе връх над алкохолното му

опиянение.

— Съжалявам, но не мога да го направя — отговори нашественикът, прибирайки и своите, и дрехите на русата жена.

— Не можете да вземете и моите! — извика тя.

— Казах ви да не вдигате шум!

— Добре, добре — продължи жената, — но вие не можете...

— Мога! — Пациентът огледа стаята; на писалището до прозореца имаше телефон. Отиде до него и изскубна кабела. — Сега никой няма да ви безпокои — добави, грабвайки торбата си.

— Това няма да ви се размине! Няма да се измъкнете толкова лесно! Полицията ще ви открие.

— Полицията ли? — попита нашественикът. — Мислите ли, че наистина ще извикате полиция? Ще е необходим официален рапорт, описание на обстоятелствата. Не съм сигурен, че идеята ви е толкова добра. Струва ми се, че ще е по-добре да изчакате прислужника да ви прибере малко по-късно следобед. Чух го да казва, че обикновено ви крепи по стълбите за пред маркизата. Всичко съвпада и затова искрено вярвам, че ще направите точно така. Както съм сигурен, че ще измислите нещо по-добро, за да оправдаете това, което всъщност се случи. Няма да ви досаждам със съвети.

Непознатият крадец напусна стаята, затваряйки разбитата врата зад себе си.

Ти не си безпомощен. Ти ще намериш своя път.

Засега успяваше и това малко го плашеше. Какво бе казал Уошбърн? Че способностите и уменията му ще се възвърнат... Но не мисля, че някога ще можеш да ги свържеш с нещо от миналото си. Миналото! Какво беше това минало, свързано с уменията, които беше демонстрирал през последните двайсет и четири часа? Къде се бе научил да парализира и осакатява противниците си с крака и пръсти, превърнали се в чукове? Откъде знаеше къде точно да насочи ударите? Кой го бе учил да намира общ език с криминални типове, да ги провокира и да изтръгва неохотни признания? Как успяваше да се ориентира по бегли впечатления, като при това вярваше, че инстинктите му го насочват правилно? Откъде се бе научил да извлича ценна информация от обикновен разговор в някакъв си месарски

магазин? Най-изненадващото беше решението му да извърши престъпление. Боже мой, как бе могъл!

Колкото повече се бориш с това и колкото повече се разпъваш на кръст, толкова по-зле ще е.

Той се съсредоточи върху пътя и върху махагоновото табло на ягуара на маркиз Дьо Шамбо. Наборът от уреди върху него не му беше добре познат. Значи в миналото му не влизаха подробни познания за такъв вид коли. Според него това трябваше да означава нещо.

След по-малко от час прекоси мост над голям канал и разбра, че е стигнал Марсилия. Малки квадратни къщи от камък, изникнали сякаш от морето, тесни улици и навсякъде стени — предградията на Старото пристанище. Познаваше го и въпреки това не го познаваше. В далечината, на фона на един от околните хълмове, лежеше силуетът на огромна катедрала със статуя на Девата, очертаваща се отчетливо върху камбанарията. Нотр Дам дьо ла Гард. Името изплува в съзнанието му. Беше я виждал преди и все пак не я беше виждал.

О, боже! Спри това!

Няколко минути по-късно беше в пулсиращия център на града на оживената Рю Канебиер — непрекъснатата редица от скъпи магазини. Лъчите на следобедното слънце се отразяваха в кафеникавите стъкла на витрините от двете страни. Навсякъде имаше огромни кафенета, построени от големи дялани камъни. Той зави наляво към пристанището и мина покрай складове, малки фабрики и заградени пространства с приготвени за транспортиране към витрините на Сент Етиен, Лион и Париж коли. И към разни точки на юг от Средиземно море.

Инстинкт. Следвай инстинкта си! Нищо не бе за пренебрегване. Всеки източник трябваше да се използва незабавно. И камъкът има стойност, ако го хвърлиш по цел, а превозното средство — ако някой го иска. Избра паркинг, на който имаше и нови, и употребявани коли, обединени от общ признак — всички бяха скъпи. Паркира и излезе от колата. Зад оградата имаше малък гараж-работилница, наоколо се движеха монтьори в работни дрехи и с инструменти в ръце. Поразходи се наоколо с безразличен вид, докато забеляза мъж в летен костюм на райета. Инстинктът му го посъветва да се обърне към него.

Всичко приключи за по-малко от десет минути, обясненията бяха сведени до минимум. Изчезването на ягуара към Северна Африка беше

гарантирано. Номерата на двигателя щяха да бъдат сменени.

Ключовете със сребърен монограм бяха заменени срещу шест хиляди франка — приблизително една пета от цената на колата на Шамбо. След това пациентът на доктор Уошбърн взе такси и помоли да го закарат до някоя заложна къща, но не и солидна фирма, където задават много въпроси. Посланието беше ясно: тук бе Марсилия. Половин час по-късно златният „Жерар-Пережо“ вече не беше на китката му, а сменен със „Сейко“ хронометър и деветстотин франка. Всяко нещо си имаше своята стойност, както и своята практичност, хронометърът беше устойчив на удар.

Следващата спирка беше средно голям универсален магазин в югоизточната част на Рю Канебиер. Там дрехите се избираха от рафтовете и палетите, плащаха се и се обличаха в пробните. Зле прилягащите панталони и тъмният блейзер останаха в магазина.

От един щанд си избра куфар от мека кожа, в който прехвърли някои неща от брезентовата торба. После пациентът погледна новия си часовник — беше почти пет часът, време да си намери някой добър хотел! През последните няколко дни не беше мигнал и трябваше да си отпочине преди срещата на Рю Саразен, в кафенето на име Le Vous de mer, където можеха да се направят приготовления за една по-важна среща в Цюрих.

Опъна се в леглото и се втренчи в тавана. Светлината на уличните лампи играеше върху гладката бяла повърхност и рисуваше причудливи форми. Нощта се бе спуснала бързо над Марсилия и ведно с нея го завладя особено чувство за свобода. Сякаш тъмнината беше гигантски чаршаф, препречващ ослепителната дневна светлина, която осветяваше и разголваше само за миг прекалено много неща. Ето че научи още нещо за себе си — чувстваше се по-удобно през нощта. Както полугладен котарак ловува най-добре на тъмно. Все пак имаше и едно противоречие и той го забеляза. През всичките месеци в Пор Ноар жадуваше за слънчева светлина, радваше ѝ се, очакваше с нетърпение всеки изгрев, искаше само едно — да си отиде мракът.

С него се случваха разни неща; той се променяше.

С него се бяха случили разни неща. Събития, които несъмнено доказваха убедително, че ловът е по-успешен нощем. Преди двацет и четири часа се намираше в рибарска лодка в Средиземно море с

необременено съзнание и две хиляди франка, привързани около кръста му. Две хиляди франка или малко по-малко от петстотин щатски долара според курса на таблото над гишето за обмяна в хотела. Сега разполагаше с няколко комплекта прилично облекло, лежеше на легло в доста скъп хотел и имаше малко повече от двайсет и три хиляди франка в портмоне „Луи Вютон“, принадлежащо преди време на маркиз Дьо Шамбо. Двайсет и три хиляди франка... приблизително шест хиляди щатски долара.

Какъв беше и откъде идваше, че беше способен на всичко, което извърши.

Стига!

Рю Саразен беше толкова древна, че в някой друг град щяха да я обявят за забележителност. Алея от широки теракотени плочки свързваше прокарани векове по-късно улици. Но това беше в Марсилия — древното съжителстваше с по-малко древното, а двете заедно еднакво не се разбираха с новото. Рю Саразен не беше по-дълга от двеста метра, замръзнала във времето между каменните стени на крайбрежните сгради, неосветена, улавяща мъглата, която прииждаше на вълма от пристанището. Беше задна улица, подходяща за кратки срещи между хора, които не държаха да бъдат наблюдавани.

Единственият звук и светлина идваха откъм Le Vous de mer. Кафенето бе почти в центъра на алеята и се помещаваше в административна сграда от деветнайсети век. Някои от стените й явно бяха съборени, за да се образува голямо помещение, в което всъщност бяха повечето маси. Също толкова стени бяха оставени, за да оформят помещения за по-дискретни срещи. Представляваха крайбрежния аналог на сепаретата в ресторантите по Рю Канебиер, само че в съответствие с нивото си имаха завеси, а не врати.

Пациентът се отпрати навътре между заетите до краен предел маси, като си проправяше път през пластове цигарен дим и се извиняваше, когато разбутваше рибари, пияни войници и проститутки с пламнали лица, които търсеха легло да отпочинат, както и малко франкове, естествено. Надникна в няколко сепарета — моряк, издирващ компанията си — докато намери капитана на рибарската лодка. На масата му седеше един мъж. Слаб, с бледо лице и тесни, любопитни очи на невестулка.

— Седни — каза капитанът. — Мислех, че ще дойдеш по-рано.

— Ти каза между девет и единайсет. Сега е единайсет без четвърт.

— Задържа ни и ще платиш уискито.

— Нямай грижа. Поръчай нещо по-свястно, ако им се намира.

Слабият бледолик мъж се усмихна. Всичко щеше да е наред.

Така и излезе. Проблемът беше с паспорта — един от най-трудните за подправяне в света. Но с повече внимание, инструменти и въображение можеше да се справи с него човек.

— Колко?

— Моят талант — и инструменти — няма да ви излязат евтино. Двайсет и пет стотарки.

— Кога мога да го получа?

— Прецизността, въображението... те искат време. Три или четири дни. Ще означава да подложа художника на голямо натоварване. Той ще ми се разкрещи.

— Още една хилядарка, ако стане за утре.

— Към десет сутринта — каза бързо бледият, — ще се прежаля.

— И хилядарката — прекъсна го намръщеният капитан. — Ти какво си домъкнал от Пор Ноар? Диаманти?

— Талант — отвърна пациентът, като не знаеше какво точно има предвид, но беше уверен, че е прав.

— Ще ми трябва снимка — каза посредникът.

— Спрях в една аркада и си направих ето тази — отговори пациентът и извади малка квадратна снимка от джоба на ризата си. — С всичките ви прехвалени инструменти съм сигурен, че ще я изчистите прилично.

— Хубави дрехи — каза капитанът, докато я подаваше на бледия мъж.

— И добре ушити — съгласи се пациентът.

Уточниха срещата за другата сутрин, платиха питиетата и капитанът пусна петстотин франка под масата. Конференцията беше свършила. Купувачът напусна сепарето и се отправи към вратата, пробивайки си път през пълната с всевъзможна сбирщина и цигарен дим кръчма.

Сблъсъкът беше тъй светкавичен и внезапен, че не му остана време да мисли. А и да реагира.

Вниманието му бе привлечено от нещо съвсем обикновено и незабележимо, но вторачилите се в него очи не бяха никак обикновени. Бяха сякаш готови да изскочат от орбитите си, разширени в безгранично недоумение и като че отказваха да повярват на това, което виждат. Бяха на границата на истерията.

— Не! О, господи, не! Не мога.... — Мъжът се шмугна в тълпата.

Пациентът се втурна след него и го сграбчи за рамото.

— Почакай малко!

Мъжът се опита да се измъкне, отблъсквайки ръката на пациента със сгърчени пръсти.

— Ти! Ти си мъртъв! Невъзможно е да си оживял!

— Оживях! Ти какво знаеш?

Сега лицето се сгърчи, превърна се в маса от нечовешки ужас, очите побеляха, устата се раззина, дишайки на пресекулки. Жълтите зъби наподобяваха животински. Изведнъж мъжът измъкна нож. Свистенето на излитащото от ножницата острие се откри от околната врява. Ръката се стрелна напред. Острието бе продължение на китката, която го стискаше. И двете се насочиха към корема на пациента.

— Крайно време е да те довърша! — изсъска мъжът.

Пациентът замахна с дясната си ръка като махало, помитайки всичко в обсега си. Той се завъртя, стрелвайки левия си крак нагоре. Петата му се заби в таза на нападателя.

— Чи-са. — Екотът в ушите му беше оглушителен.

Мъжът се стовари заднишком върху трима души от съседната маса. Ножът му падна на пода. Всички видяха оръжието; последваха викове, хора започнаха да се обръщат, ръце и юмруци разделиха биещите се.

— Махай се оттук!

— Отивайте да се карате другаде!

— Не щем полиция тук, пияни копелета такива!

Ядосаните гласове с марсилски диалект надвиха какофонията на *Le Vous de mer*. Пациентът се оказа заобиколен отвред; можеше само да наблюдава как неговият кандидат-убиец се изплъзва в тълпата с ръце на слабините, пробивайки си път към изхода. Тежката врата се отвори и мъжът потъна в тъмнината на Рю Саразен.

Някой, който го мислеше за умрял — който искаше да го убие — знаеше, че е жив.

[1] За Бога! (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Света Богородице (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Кой е? (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Тишина! (фр.) — Б. пр. ↑

4.

Салонът за туристическа класа на полета на Ер Франс за Цюрих беше претъпкан до последното място. Турбуленцията, разтърсваща самолета, правеше тесните седалки още по-неудобни. Бебе пищеше в ръцете на майка си, други деца хленчеха и преглъщаха писъците на ужас, а родителите се усмихваха с фалшива самоувереност, каквато, естествено, не изпитваха. Повечето от останалите пътници седяха кротко. Някои пиеха уискито си по-бързо от обикновено. Други изкарваха от пресъхналите си гърла неестествен смях, по-скоро подчертаващ, отколкото прикриващ неувереността им. Полет като този означаваше много неща за много хора, но никой не беше в състояние да избегне ужасните мисли, бидейки затворен в метална туба на десет хиляди метра над земята. Това беше неизбежно. Едно-единствено продължително гмуркане, и всичко можеше да се устреми с писък към земята. В такъв момент редица фундаментални въпроси съпътстваха неподправения ужас. Какви мисли биха могли да минат през главата на човек в подобен миг? Как би реагирал?

Пациентът се опита да си представи — беше важно за него. Седна до прозореца и се загледа в крилото на самолета. То вибрираше и се огъваше под бруталните напори на ветровете. Стихийните въздушни маси се блъскаха една в друга, подмятайки творението на човешките ръце с величайше пренебрежение, и напомняха на създателите му, че не са равностойни противници на природата. Един натиск върху крилото, по-голям от допустимия толеранс на огъване, и то щеше да се счупи, а поддържащият елемент да се откъсне от овалното тяло, подхванат от ветровете. Дори един нит да не издържеше, щеше да се получи експлозия и да последва дълго финално спускане.

Какво щеше да направи? За какво щеше да мисли? Щеше ли да има нещо друго, освен неконтролиран страх и ужас от вечната забрава? Ето върху това трябваше да се съсредоточи; това беше проектирането, върху което Уошбърн непрекъснато наблюдаваше в Пор Ноар. Думите на доктора изникнаха в съзнанието му.

Когато си в стресова ситуация — и имаш време — положи всички усилия да проектираш себе си в нея. Асоциирай толкова свободно, колкото ти е възможно; нека думите и образите изпълват съзнанието ти. В тях може да откриеш връзка.

Пациентът продължи да се вира в прозореца, опитвайки се да извика подсъзнателното съзнателно, фиксирайки погледа си върху развилнялата се стихия зад стъклото, улавяйки движението ѝ, „полагайки всички усилия“ да позволи на реакциите си да извикат думи и образи.

Те дойдоха. Бавно. Отново имаше мрак, звукът на вятъра беше непрекъснат и пронизващ, увеличаващ се с всяка изминала секунда, докато накрая той усети, че главата му ще се пръсне. Главата му... Ветровете брулеха лявата страна на главата и лицето му, изгаряха кожата, принуждаваха го да вдигне лявото си рамо, за да се прикрие... Лявото рамо. Лявата му ръка беше вдигната, пръстите в ръкавица се държаха за вертикален метален ръб, дясната държеше... държеше въже; той се държеше за въжето и чакаше нещо. Сигнал... мигаща светлина или потупване по рамото, или и двете. Сигнал. Ето го. Той скочи. Надолу в мрака, в пустотата. Тялото му се преметаше и преобръщаше, пометено в нощното небе. Той... беше скачал с парашут!

— Etes-vous malade?^[1]

Влудяващият транс на спомените бе прекъснат. Нервният пътник вляво от него бе докоснал ръката му, вдигната като за защита, с разперени пръсти, които не беше възможно да пречупиш. Дясната му ръка се притискаше до гърдите, пръстите му бяха сграбчили реверите на сакото и мачкаха плата. На челото му беше избила пот: да, беше се случило. Нещото, другото, беше дошло много бързо — влудяващо — на фокус.

— Pardon^[2] — каза той, отдръпвайки ръцете си, — un rêve^[3] — добави, без да се замисли.

Времето се пооправи и полетът на Каравела се стабилизира. Усмивките върху притеснените лица на стюардесите отново станаха естествени. Обслужването на пътниците се възобнови, докато те обаче се гледаха един друг притеснено. Пациентът погледна отново навън, но не можа да се потопи отново в миналото си. Беше погълнат от образите и звуците, които долови толкова ясно с вътрешните си очи и

уши. Беше скачал от самолет... през нощта... възетата и металът бяха нещо естествено при скока. Беше скачал с парашут. Къде? Защо?

Спри да се разкъсваш!

Не по друга причина, а за да прогони влудяващите го мисли, той бръкна във вътрешния си джоб, извади подправения паспорт и го разтвори. Както можеше да се очаква, името Уошбърн не беше пипано, понеже бе достатъчно разпространено, и, както му беше обяснил неговият притежател, за него не беше обявено издирване. Джефри Р. обаче бе сменено с Джордж П. Промяната на буквите и разстоянието между тях бяха изработени изключително професионално. Фотографията също бе идеална; вече нямаше вид на евтина снимка от панаирджийско фото.

Идентификационният номер, естествено, беше променен изцяло с гаранция, че няма да предизвика аларма в нито един имиграционен компютър. Или поне до момента, когато купувачът го изпробва за първи път. Оттам нататък поемаше лично цялата отговорност. Солидната сума, както и майсторската изработка и професионалното оборудване осигуряваше тази гаранция. Изискваха се връзки в Интерпол и имиграционните бюра. За тази жизненоважна информация се заплащаше върху определена основна цена на граничните служби, на компютърните специалисти и чиновниците от цялата европейска гранична мрежа. Те рядко правеха грешки. Ако това все пак се случеше, не се изключваше загубата на око или ръка. Същото заплашваше и брокерите на фалшиви документи.

Джордж П. Уошбърн. Не се чувстваше удобно с това име. Притежателят на оригинала му беше преподал много добре основите на проекцията и асоциацията. Джордж П. беше крачка встрани от Джефри Р. — личност, отпаднала от класацията под натиск, чиито корени се криеха в бягството — бягство от самоличност. А това беше последното, което неговият пациент искаше: цената на това, да узнае кой е, беше по-голяма от тази на собствения му живот.

А може би не?

Няма значение. Отговорът беше в Цюрих. В Цюрих имаше...

— Mesdames et messieurs! Nous commensons notre descents a l'aéroport de Zürich.^[4]

Знаеше името на хотела. „Карийон де Лак“. Даде го на шофьора на таксито, без да се замисли. Беше ли го прочел някъде? Беше ли

написано в някоя от диплянните „Добре дошли в Цюрих“, мушната в джобовете на креслата в самолета?

Не. Той познаваше фоайето — това тежко, тъмно, полирано дърво му беше познато.... Някак си. Също и огромните армирани прозорци с изглед към Цюрихското езеро. Беше идвал тук и преди. Беше стоял, където стоеше сега — пред покрития с мрамор плот на рецепцията — преди много време.

Всичко това се потвърди от думите, изречени от служителя зад гишето. Те имаха върху него зашеметяващо въздействие.

— Радвам се да ви видя отново, сър. Доста време мина от последното ви посещение.

Наистина ли? Колко? Защо не ме наричаш по име? За бога. Аз не те познавам! Не знам кой съм! Помогни ми! Моля те, помогни ми!

— Да, и аз така мисля — изрече. — Бихте ли ми направили услуга? Изкълчил съм си ръката и ми е много трудно да пиша. Бихте ли попълнили регистрацията, а аз ще се помъча да се подпиша. — Пациентът си пое дълбоко въздух. Ами ако любезният служител зад гишето го помолеше да повтори името си или го попиташе как точно се пише?

— Разбира се. — Онзи обърна картата към себе си и я попълни. — Желаете ли да ви види лекарят на хотела?

— Може би по-късно. Не сега.

Администраторът попълни картата, вдигна я и я подаде на госта за подпис.

Мистър Дж. Борн. Ню Йорк, щата Ню Йорк, САЩ.

Той се втренчи в нея, парализиран и хипнотизиран от буквите. Имаше си име — част от име. Както и държава и град, в които живееше.

Дж. Борн. Джон? Джеймс? Джоузеф? Какво означаваше това Дж.?

— Някаква грешка ли, хер Борн? — попита администраторът.

— Грешка? Не, съвсем не. — Взе химикалката, помнейки, че трябва да показва, че му е трудно да пише. Дали следваше да изпише цялото си име? Не — щеше да се подпише точно така, както го беше записал администраторът.

Мистър Дж. Борн.

Изписа името възможно най-естествено, като освободи съзнанието си и позволи на всеки образ или мисъл, които биха се породили, да излязат наяве. Нищо не се появи. Той просто подписваше едно непознато име. Не усети нищо.

— Накарайте ме да се притесня, майн хер — каза администраторът. — Помислих, че съм объркал нещо. Седмицата ни беше много напрегната, а денят — още повече. Но все пак бях абсолютно сигурен.

Ами ако беше сбъркал? Мистър Дж. Борн от Ню Йорк Сити, САЩ, не си даде труд да помисли върху тази възможност.

— Никога не ми е хрумвало да изпитвам паметта ви... хер Щозел — отговори пациентът, поглеждайки табелата за дежурство от лявата страна на гишето. Мъжът зад гишето беше администраторът на хотел „Карийон дю Лак“, Лайтер.

— Много сте любезен. — Служителят се отдръпна. — Струва ми се, че както винаги, когато отседате при нас, ще желаете обичайните условия.

— Може да променя нещо. Какво ви бях казал преди?

— Който и да се обади по телефона или пита за вас на рецепцията — вие сте извън хотела, след което трябва да ви уведомим незабавно. Единственото изключение е вашата фирма в Ню Йорк. Корпорацията „Тредстоун Седемдесет и едно“, ако си спомням правилно.

Още едно име! С което можеш да се свържеш през океана. Парчета от мозайката попадаха на мястото си. Чувството на задоволство започна да се възвръща.

— Така е добре. Няма да забравя усърдието ви.

— Тук е Цюрих — отговори любезният мъж, вдигайки рамене. — Вие сте винаги изключително щедър, хер Борн.

Докато вървеше след пиколото към асансьора, някои неща вече му бяха ясни. Имаше си име и разбираше защо администраторът на „Карийон дю Лак“ толкова лесно се сети за него. Имаше също държава и град, и фирма, за която работеше — беше работил по някакъв начин. И при всяко негово идване в Цюрих са правени известни приготовления, които да го предпазят от нещо неочаквано или от нежелани посетители. Точно това не можеше да разбере. Ако някой се предпазва от нещо, или го прави старателно, или въобще не си дава

труд да го прави, какви бяха реалните предимства на подобен процес на наблюдение, който беше толкова несигурен и толкова незащитен от пробив? Това го учуди, но не особено, защото беше от второстепенно значение, без голяма стойност. Като че дете играе на криеница. Къде съм? Намери ме. Аз ще кажа нещо на висок глас и ти ще се ориентираш.

Не беше професионално. Ако през последните четирийсет и осем часа научи нещо за себе си, то беше, че е професионалист. Нямаше понятие в какво, но положението му не подлежеше на разискване.

Гласът на телефонистката в Ню Йорк заглъхваше от време на време. Но заключението ѝ беше вбесяващо ясно. И окончателно.

— Такава компания не е регистрирана при нас, сър. Проверих и последните списъци, а и частните телефони. Няма „Тредстоун“ Корпорейшън — даже нищо подобно на „Тредстоун“ с цифри след името.

— Да не би да са написани съкратено...

— Няма компания с такова име, сър. Повтарям ви, ако имате първото или второто име или поне характера на бизнеса, с който се занимава, бих могла да ви помогна с нещо.

— Нямам. Само името, „Тредстоун Седемдесет и едно“, Ню Йорк Сити.

— Това е необичайно име, сър. Сигурна съм, че ако го имаше в нашите списъци, щях да го намеря. Съжалявам.

— Много ви благодаря. Извинете за затруднението — каза Дж. Борн и затвори. Нямаше смисъл да продължава. Името беше някакъв код, думи, позволяващи на онзи, който се обажда, да получи достъп до не толкова леснодостъпния гост на хотела. Тези думи биха могли да послужат на всеки независимо откъде се обажда. Ето защо използването на името Ню Йорк беше безсмислено. Според телефонистката на пет хиляди мили оттук беше точно така.

Пациентът отиде към бюрото, където беше оставил портфейла „Луи Вютон“ и „Сейко“ хронометъра. Пъхна портфейла в джоба си, а часовника на ръката си, хвърли поглед в огледалото и изрече тихо:

— Ти си Дж. Борн, гражданин на Съединените щати, жител на Ню Йорк и е напълно възможно числата „нула — седем —

седемнайсет — двайсет — нула — четиринайсет — двайсет и шест — нула“ да се окажат най-важното нещо в живота му.

Слънцето грееше ярко. Лъчите му се процеждаха през короните на дърветата по елегантната Банхофщрасе, отразяваха се от витрините на магазините и образуваха сенчести петна, където вирееха най-големите банки в света. Беше улица, където солидността и парите, сигурността и арогантността, традицията и полъхът на фриволността съществуваха съвместно. Пациентът на д-р Уошбърн беше вървял по нейните павета и преди.

Той се разходи по Бюрклиплац, площада, излизащ от Цюрихщрасе с неговите многобройни пристанища покрай брега, отделени едно от друго с градини, които пред лятната жегла се превръщаха в избуяли цветни кръгове. Можеше да нарисува всичко това в съзнанието си; появяваха се образи. Но никакви мисли, никакви спомени.

Върна се отново на Банхофщрасе. Инстинктът му подсказваше, че Гемайншафтбанк е следващата сграда от бял камък. При предишната му разходка по улицата тя оставаше от другата страна. Беше я отминал напълно съзнателно. Приблужи тежките стъклени врати и побутна средната част. Дясното крило се отвори с лекота и той вече се намираше на партерния етаж, облицован с кафяв мрамор. Беше стоял тук и преди, но образът в съзнанието му не беше толкова силен като останалите. Имаше неприятното усещане, че трябваше да се държи настрана от Гемайншафт.

Но сега нямаше как да го избегне.

— Puis-je vous aider, monsieur?^[5] — мъжът, който му зададе въпроса, беше облечен във фрак. Червеното цвете в бутониерата му бе символ на пълномощия. Това, че въпросът беше зададен на френски, се обясняваше от облеклото на клиента. Всички, дори най-нисшите обслужващи гномове в Цюрих, бяха наблюдателни.

— Имам да обсъждам личен и поверителен бизнес — отговори Дж. Борн на английски, леко учуден от думите, които изговори с такава лекота. Причината да използва английски език бяха две: искаше да види физиономията на гнома, като разбере, че е сгрешил, втората и по-важната беше, че не искаше нищо от това, което каже през следващия един час, да бъде разбрано неправилно.

— Извинете ме, сър — каза мъжът, повдигайки леко вежди и оглеждайки връхната дреха на клиента. — Асансьорът вляво, първи етаж. Администраторът ще ви упъти.

Въпросният администратор беше мъж на средна възраст с късо подстригана коса и очила с рогови рамки. Изглеждаше заинтригуван, а очите му бяха пълни с неприкрито любопитство.

— Вие често ли имате личен и поверителен бизнес с нас, сър? — попита той, повтаряйки думите на новопристигналия.

— Да.

— Вашият подпис, моля — каза служителят, подавайки бланка с фирмения знак на Гемайншафт, в средата на която имаше два празни реда.

Клиентът разбра. Никакво име не се изискваше. Цифрите, написани на ръка, са вместо име... те заместват подписа на притежателя на сметката. Стандартна процедура. Уошбърн.

Пациентът изписа цифрите с отпуснатата ръка, така че почеркът да е непринуден. Подаде бланката на администратора, който я разгледа, надигна се от стола и посочи към редица от тесни врати с матови стъкла.

— Бъдете добър да почакаете в четвъртата стая, сър. След малко при вас ще дойде наш служител.

— Четвъртата стая?

— Четвъртата врата отляво. Ще се заключи автоматично.

— Необходимо ли е?

Администраторът се вгледа в него с учудване.

— Това е в съгласие с вашите собствени изисквания, сър — каза той любезно, а в куртоазния му глас се долавяха обертонове на изненада. — Това е сметка „три нули“. В Гемайншафт е прието притежателите на подобна сметка да се обаждат предварително, за да им се осигури отделен вход.

— Знам — излъга пациентът на Уошбърн с увереност, която не изпитваше. — Просто много бързам.

— Ще отнеса това за потвърждение, сър.

— Потвърждение? — мистър Дж. Борн от Ню Йорк Сити, САЩ се почувства в клопка: думата звучеше като предупредителен сигнал.

— Потвърждение на автентичността на почерка, сър. — Мъжът намести очилата си, като с това движение прикри крачката назад, по-

близо до бюрото си. — Предполагам, че ще изчакате в стая четири, сър. — Предположението не беше молба, а заповед, команда в очите на преторианеца.

— Защо не? Само им кажете, ако обичате, да побързат. — Пациентът отиде към четвъртата врата, отвори я и влезе.

Вратата се затвори автоматично; той чу прищракването на ключалката. Дж. Борн погледна към матовото стъкло. Те беше обикновена стъклена плоскост — в нея беше вградена мрежа от фини проводници. Ако се разбиеше, несъмнено щеше да се задейства алармата. Той беше в клетка, очаквайки да го извикат.

Останалата част от малката стая беше облицована и обзаведена с вкус — две поставени едно до друго кожени кресла стояха срещу миниатюрно канапе, и всичко това допълнено от старинни масички. В другия ѝ край имаше втора врата, поразяваща с контраста си. Беше направена изцяло от сива стомана. На масичките имаше нови списания и вестници на три езика. Пациентът седна и взе парижкото издание на „Херълд Трибюн“. Погледът му се движеше по редовете, но мозъкът му не възприемаше нищо. Щяха да го извикат всеки момент. Съзнанието му бе заето с предстоящата маневра. Маневра без памет, само по инстинкт.

Най-сетне стоманената врата се отвори и пропусна висок и елегантен мъж с орлови черти и старателно поддържана сива коса. Лицето му беше патрицианско, на него личеше желание да обслужи на равен на себе си, който се нуждае от експертизата му. Мъжът протегна ръка и заговори на изискан и мелодичен английски с швейцарска интонация.

— Много се радвам да се запознаем. Извинете, че се забавих. Всъщност беше твърде забавно.

— В какво отношение?

— Страхувам се, че доста сте озадачили хер Кьониг. Не се случва често сметка „три нули“ да пристигне без предварително обаждане. Той е доста улегнал човек, нали разбирате? Необичайното отравя целия му ден. От друга страна, прави моя по-приятен. Аз съм Валтер Апфел. Моля, заповядайте вътре.

Банковият служител пусна ръката на пациента и посочи към стоманената врата. Стаята зад нея беше оформена като V-образно продължение на клетката. Тъмна облицовка, тежка и удобна

мебелировка и широко бюро, поставено под още по-широк прозорец с изглед към Банхофщрасе.

— Съжалявам, че съм го притеснил. Причината е, че разполагам с много малко време.

— Да, той ми предаде. — Апфел заобиколи бюрото и кимна към коженото кресло пред него. — Седнете, ако обичате. Още една-две формалности и можем да разискваме работата по същество.

Двамата мъже седнаха. След това банковият служител извади папка и се пресегна през бюрото, за да я подаде на клиента на Гемайншафт. Вътре беше закрепена друга бланка, но вместо два бели реда имаше десет, започващи след напечатаното отгоре и завършващи почти на сантиметър от долния край.

— Вашият подпис, моля. Пет ще свършат работа, не повече.

— Не разбирам защо. Нали преди малко го направих.

— И то много успешно. Проверката го потвърди.

— Тогава защо пак?

— Един подпис може да се упражнява до такава степен, че едно изписване да е съвсем приемливо. Но ако не е автентичен, в следващите опити ще се проявят незабележими флукуации. Графологичният скенер ще ги улови незабавно; но аз съм уверен, че това не ви безпокои. — Апфел се усмихна, докато подаваше химикалката през бюрото. — Откровено казано, мен също, но Кьониг настоява.

— Той е предпазлив човек — каза пациентът, взе химикалката и започна да пише. Беше на четвъртата група цифри, когато bankerът го спря.

— Достатъчно; по-нататък наистина е загуба на време. — Апфел се пресегна за папката. — От Потвърждението казаха, че във вашия случай даже не е необходимо да попълвате до края. След като получим резултата, веднага ще отворим сметката. — Той пъкна листа в процепа на металната каса на бюрото и натисна бутон. Една лампа премигна ярко и угасна. — Това прехвърля подписите директно към скенера — продължи bankerът. — Който, разбира се, е програмиран. Още веднъж ви казвам откровено, всичко това изглежда малко глупаво. Никой, запознат с нашите осигуровки, не би изисквал на негово място допълнителни подписи.

— Защо не? Ако човек стигне чак дотук, защо да не се пробва?

— Към този офис има само един вход и респективно само един изход. Сигурен съм, че чухте как се заключва вратата в чакалнята.

— Видях и плетеницата от проводници в стъклото — добави пациентът.

— Значи разбирате какво искам да кажа. Всеки самозванец ще бъде хванат в капан.

— Представете си, че е въоръжен?

— Вие не сте.

— Никой не ме претърси.

— Асансьорът е извършил тази полезна работа. От четири различни ъгъла. Ако бяхте въоръжен, машината щеше да спре между първия и втория етаж.

— Предвидили сте всичко.

— Вършим си работата.

Телефонът иззвъня. Апфел вдигна слушалката.

— Да?... Влезте. — Банкерът погледна клиента си. — Данните на вашата сметка са тук.

— Това се казва експедитивност.

— Хер Кьониг я е подписал преди няколко минути. Той просто чакаше резултата от скенера. — Апфел отвори чекмедже и извади връзка ключове. — Сигурен съм, че е разочарован. Беше абсолютно уверен, че нещо не е наред.

Стоманената врата се отвори и банкерът влезе с черен метален контейнер. Постапи го на бюрото до една полица с бутилка перие и две чаши.

— Приятно ли прекарвате в Цюрих? — попита той, явно за да запълни мълчанието.

— Да, доста. Стаята ми е с изглед към езерото. Гледката е хубава, много тиха, спокойна.

— Прекрасно — каза Апфел, наливайки чаша перие за клиента си. Хер Кьониг излезе. Вратата се затвори и банкерът се върна към работата си.

— Вашата сметка, сър — каза той, подбирайки един ключ от връзката. — Мога ли да отключа сейфа или предпочитате да го направите сам?

— Продължавайте. Отворете го.

Банкерът го погледна.

— Казах да отключа, не да отворя. Това нито е моя привилегия, нито мога да поема отговорността.

— Защо?

— В случай че вашата самоличност е отбелязана, в работата ми не влиза да съм осведомен кой сте.

— Ами ако поискам да прехвърля бизнеса си? Да прехвърля пари или да ги изпратя някому?

— Това може да се уреди само с вашия подпис в цифри върху нареждане за изтегляне на парите.

— Или да ги прехвърля в друга банка — извън Швейцария? За свое лично ползване.

— Тогава ще е необходимо име. При тези обстоятелства ще бъде моя привилегия, както и отговорност да знам вашата самоличност.

— Отворете го.

Служителят го направи. Пациентът на д-р Уошбърн пое дълбоко въздух и остра болка прониза стомаха му. Апфел извади няколко изписани листа, подвързани в папка с нестандартен размер. Очите му на banker пробягаха по дясната колона в горната страница, bankerското изражение на лицето му остана непроменено, но не съвсем. Долната му устна се издаде леко напред, почти незабележимо увеличавайки ъгълчето на устата му. Той се наведе напред и подаде страниците на притежателя им.

След фирмения знак на Гемайншафт напечатаните на машина думи бяха на английски, очевидно на езика на клиента:

Сметка: нула — седем — седемнайсет — дващест — нула — четиринайсет — дващест и шест — нула.

Име: Тайна според официални инструкции на притежателя: Съхранява се запечатано отделно.

Текущи фондове на депозит... 11 850 000 франка.

Пациентът издиша бавно, взирайки се в буквите. Мислеше, че е подготвен за всякакви изненади. Това беше по-страшно от всичко, което беше изпитал през последните пет месеца. По груба сметка сумата надхвърляше четири милиона щатски долара.

\$ 4 000 000,00!

Как? Защо?

Контролирайки започващото треперене на ръцете, той разлисти разписките. Бяха много, сумите необичайни, нито една по-малка от 300

000 франка. Депозитите влизаха на всеки пет до осем седмици от двайсет и три месеца насам. Той стигна до разписката на дъното, първата. Беше трансфер от банка в Сингапур и най-голямата единична вноска. Два милиона и седемстотин хиляди малайзийски долара, обърнати в 5 175 000 швейцарски франка.

Под последната разписка видя ръба на отделен плик, доста по-малък от самата страница. Вдигна хартията. Пликът беше оброчен с черна лента, отгоре имаше напечатани думи.

Самоличност: Тайна на притежателя.

Съгласно ограниченията: Достъп — регистриран служител, „Тредстоун Седемдесет и едно“.

Приносител ще представи писмени инструкции от притежателя. Подлежи на проверка.

— Бих желал да отворя това — каза клиентът.

— То е ваша собственост — отговори Апфел. — Мога да ви уверя, че не е докосвано.

Пациентът извади плика и го обърна. Беше запечатан с фирмения знак на Гемайншафт на няколко места. Никоя от буквите не беше разместена. Разпечата го, извади картата и прочете:

Притежател: Джейсън Чарлс Борн

Адрес: Нерегистриран

Гражданство: Съединени американски щати

Джейсън Чарлс Борн

Джейсън

Дж. означаваше Джейсън! Името му беше Джейсън Борн, Борн не означаваше нищо, Дж. Борн също не му говореше нищо, но комбинацията Джейсън и Борн бе на мястото си в някакъв неясен механизъм. Можеше да го приеме. Беше го приел. Той беше Джейсън Чарлс Борн, американец. Почувства гърдите си да пулсират, вибрацията в ушите му беше оглушаваща, болката в стомаха още по-остра. Какво беше това? Защо имаше чувството, че отново се гмурва в мрака, отново в черните води?

— Нещо не е наред ли? — попита Валтер Апфел.

Нещо не е наред ли, хер Борн?

— Не, всичко е наред. Моето име е Борн. Джейсън Борн.

Крепеше ли? Или шепнеше? Не можеше да каже.

— Привилегия е за мен да го знам, мистър Борн. Вашата самоличност ще остане в тайна. Имате думата на служител от Гемайншафтбанк.

— Благодаря ви. Сега, страхувам се, ще трябва да прехвърля доста голяма част от тези пари и ще ми е необходима вашата помощ.

— Отново моя привилегия. Ще бъда щастлив да ви помогна с всякакъв съвет или услуга.

Борн протегна ръка към чашата с перие.

Стоманената врата на офиса на Апфел се затвори зад него. След няколко секунди той щеше да излезе от обзаведената с вкус чакалня-клетка към приемната и оттам към асансьорите. След няколко минути щеше да бъде на Банхофщрасе с име, много пари и с нещо малко повече, освен страх и объркване.

Беше го направил. На д-р Уошбърн беше заплатено предостатъчно в сравнение с цената на живота, който беше спасил. Телеграфен трансфер на сумата от 3 000 000 швейцарски франка беше изпратена на банка в Марсилия, депозирани в кодирана сметка, която щеше да намери пътя си към единствения доктор на Ил дю Пор Ноар. Името Уошбърн изобщо нямаше да се използва или споменава. Това, което Уошбърн трябваше да направи, беше да отиде до Марсилия, да съобщи кода и парите щяха да са негови. Борн се усмихна на себе си, като си представи изражението на лицето на Уошбърн при получаването на парите. Ексцентричният алкохолизиран доктор щеше безкрайно много да се зарадва на десет-петнайсет хиляди лири стерлинги; а притежаваше повече от един милион щатски долара. Това щеше да осигури възстановяването му или окончателното му пропадане. Изборът беше негов, негов проблем.

Втори трансфер от 4 000 000 франка беше изпратен в една банка в Париж, на Рю Мадлен, депозирани на името на Джейсън Ч. Борн. Този трансфер щеше да се експедира от куриера на Гемайншафт, който пътуваше два пъти седмично, карти с подпис в три екземпляра щяха да придружават документите. Хер Кьониг беше уверил шефа и клиента си, че документите ще пристигнат в Париж до три дни.

Последното прехвърляне бе съвсем малко в сравнение с останалите. Сто хиляди франка бяха заплатени на офиса на Апфел с

нареждане за изтегляне, подписано с цифри от притежателя на сметката.

На депозит в Гемайншафтбанк останаха 3 215 000 швейцарски франка, сума, която не беше за пренебрегване по какъвто и да е стандарт.

Как? Защо? Откъде?

Цялата работа бе отнела час и двайсет минути. В гладката процедура имаше само един акорд на дисхармония и той беше внесен от Кьониг, на лицето на когото имаше смесица от погребална сериозност и прикрит триумф. Беше позвънил на Апфел, той го покани вътре и банкерът донесе на шефа си малък, обрамчен в черно плик.

— Une fiche — беше казал на френски Кьониг.

Банкерът отвори плика, извади от него карта, изучи съдържанието ѝ и върна и двете на Кьониг.

— Процедурите ще бъдат изпълнени по реда — беше казал.

После излезе.

— Това мен ли засяга? — беше попитал Борн.

— Само при условие че се освобождават такива големи суми. Просто наша банкерска политика. — Апфел се бе усмихнал окуражаващо.

Ключалката щракна. Борн отвори вратата от матово стъкло и излезе от персоналния кабинет на хер Кьониг. Тук бяха пристигнали други двама, които седяха в отделните краища на приемната. Не бяха в отделни клетки с непрозрачно стъкло и Борн реши, че никой от тях няма сметка „три нули“. Зачуди се дали са подписвали имената си, или са изписвали поредица от цифри, но спря да се чуди в момента, когато стигна асансьора и натисна бутона.

С периферното си зрение долови движение — Кьониг бе кимнал на двамата мъже. Те се надигнаха в мига, когато вратата на асансьора се отвори. Борн се обърна, мъжът отляво бе извадил от джоба на връхната си дреха малко радио и говореше в него — бързо и кратко.

Другият отляво бе скрил дясната си ръка под ревера на шлифера. Когато я извади, държеше оръжие — черен трийсет и осем калибров автоматичен пистолет със закрепен на дулото перфориран цилиндър. Заглушител.

И двамата мъже тръгнаха към Борн, докато той отстъпваше назад в безлюдния асансьор.

Ужасът започна.

[1] Болен ли сте? (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Извинете (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Замечтах се (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Дами и господа! Приземяваме се на летище Цюрих (фр.) — Б.
пр. ↑

[5] Мога ли да ви помогна, господине? (фр.) — Б. пр. ↑

5.

Вратите на асансьора започнаха да се затварят; мъжът с радиото в ръка вече беше вътре, а раменете на въоръжения му спътник се провираха между движещите се плоскости, с насочено в главата на Борн оръжие.

Джейсън залитна надясно — внезапен жест на уплаха — после изведнъж, без предупреждение, вдигна стремително левия си крак и се завъртя, удрайки с пета ръката на въоръжения. Пистолетът отскочи нагоре, а притежателят му изхвърча от затварящата се кабина. Два приглушени изстрела съпътстваха притварянето на вратите, а куршумите заседнаха в масивната ламперия на тавана. Борн довърши завъртането, забивайки рамото си в стомаха на втория. Дясната му ръка удари гърдите на нападателя, а лявата — ръката с радиото. Той запрати мъжа към стената. Радиото хвъркна през кабината; при падането от говорителя му се чуха думите:

— Henri! Ça va? Maintenant, l'élévateur?^[1]

В съзнанието на Борн се появи образът на друг французин. Мъж на ръба на истерията, невярващ на това, което виждат очите му, неговият кандидат-убиец, избягал от Le Bouc de mer в сенките на Рю Саразен преди по-малко от двацет и четири часа. Онзи не си беше губил времето и бе изпратил послание в Цюрих. Човекът, когото мислеха за мъртъв, беше жив. Съвсем жив. Убийте го!

Борн сграбчи французина пред себе си. Лявата му ръка се уви около гърлото му, а дясната късаше лявото му ухо.

— Колко? — попита той на френски. — Колко са там долу? Къде са?

— Познай, свиньо!

Асансьорът беше на половината път към приземното фойе.

Борн наведе лицето на мъжа и като откъсна почти наполовина ухото му, удари главата му в стената. Французинът изпищя и се свлече на пода. Джейсън заби коляното си в гърдите му. Усети кобура под дрехите му. Бръкна под шлифера и извади револвер със скъсена цев. За миг му мина през ума, че някой е прекъснал алармената сигнализация

на асансьора. Кьониг. Нямахте да забрави; нямахте да изпадне в амнезия по отношение на това, в което беше замесен хер Кьониг. Пъхна револвера в отворената уста на французина.

— Кажи ми или ще ти пръсна черепа!

Мъжът измуча. Оръжието бе извън кобура и дулото докосваше бузата му.

— Двама. Единият при асансьорите и един на улицата, при колата.

— Каква кола?

— Пежо.

— Цвят? — Асансьорът забави движението си, готвейки се да спре.

— Кафява.

— Мъжът във фоайето. Как е облечен?

— Не знам...

Джейсън одраска слепоочието му с револвера.

— Съветвам те да си спомниш!

— Черно палто.

Асансьорът спря. Борн вдигна мъжа на крака. Вратата се отвори. Стоящият отляво в тъмен шлифер и старомодни очила с позлатени рамки пристъпи напред. Очите зад стъклата бързо прецениха обстановката; по бузата на французина се стичаше кръв. Той вдигна ръка, скрита в широкия джоб на шлифера и още един пистолет със заглушител се насочи в мишената от Марсилия.

Джейсън избута пред себе си французина. Чуха се три леки изпуквания; французинът изкрещя, ръцете му се вдигнаха във финален приглушен протест. Той се огъна и падна върху мраморния под. Една жена вляво от мъжа с позлатените очила изпищя, няколко души ѝ пригласяха, крещейки към никого и към всички едновременно за помощ, за полиция.

Борн знаеше, че не може да използва револвера, който беше взел от французина. Нямахте заглушител; звукът от изстрела щеше да го издаде. Той го плъзна в джоба на шлифера си, отстъпи настрана от пищящата жена и сграбчи униформените рамене на обслужващия асансьора, като го завъртя и бутна върху убиеца в тъмен шлифер.

Паниката във фоайето нарастваше, докато Джейсън изтича към остъклените врати на изхода. Портиерът с бутониерата, който преди

час и половина беше объркал езика му, крещеше в един телефон на стената, а до него беше застанал униформен пазач с извадено оръжие. Пазачът препречваше изхода с очи, вперени в хаоса. Те внезапно се спряха на него. Измъкването наистина бе трудно. Борн избегна очите на пазача и насочи думите си към началника му при телефона.

— Мъжът с позлатените рамки на очилата! — извика той. — Той! Видях го!

— Какво? Кой сте вие?

— Аз съм приятел на Валтер Апфел. Слушайте какво ви говоря! Мъжът с очилата с позлатените рамки и черния шлифер. Ей там!

Бюрократичният манталитет не се е променил от хилядолетия. При споменаването на името на началника той вече беше готов да възприема заповеди.

— Хер Апфел! — обърна се към пазача портиерът на Гемайншафт. — Нали чухте! Мъжът с очилата. С позлатените рамки!

— Да, сър! — пазачът отиде нататък.

Джейсън се промъкна към вратата покрай портиера. Бутна дясното крило и го отвори, като хвърли бърз поглед зад себе си. Знаеше, че пак трябва да бяга, но не знаеше дали този, който го чакаше отвън до кафявото пежо, няма да го разпознае и изстреля куршум в главата му.

Пазачът току-що беше изтичал покрай мъж в черен шлифер, мъж, който вървеше по-бавно от паникьосаните фигури наоколо, мъж, който изобщо не носеше очила. Той ускори крачката си към изхода, към Борн.

Увеличаващият се хаос във на улицата беше най-добрата защита на Джейсън. Беше се разчуло какво става в банката; полицейските коли се задаваха по Банхофщрасе с виещи сирени. Той повървя няколко метра надясно, после внезапно се затича, пробивайки си път през любопитната тълпа, и се скри във входа на магазин, а погледът му остана прикован в колите на паркинга. Видя пежото, видя и мъжа до него, с ръка, пъхната застрашително в джоба на шлифера. След не повече от петнайсет секунди към шофьора се присъедини и мъжът с тъмния шлифер, който сега наместваше очилата си и приспособяваше очите си към възстановеното зрение. Двамата проведоха бърз диалог, като междувременно очите им обхождаха Банхофщрасе.

Борн разбра объркването им. Беше излязъл през стъклените врати на Гемайншафт без всякаква паника навън в тълпата. Беше готов да бяга, но изчакваше, докато не се разчисти напълно пътят му към изхода, защото се страхуваше да не го спрат. На никой друг не беше разрешено да го стори — и шофьорът на пежото не беше направил връзката. Не беше разпознал мишената, идентифицирана и белязана за екзекуция в Марсилия.

Първата полицейска кола се появи на сцената, когато мъжът с очилата с позлатени рамки съблече шлифера си и го метна през отворения прозорец на пежото. Той кимна на шофьора, който седна зад кормилото и запали двигателя. Убиецът свали деликатните си очила и направи най-неочакваното нещо, което Джейсън можеше да си представи. Върна се бързо към вратите на банката и се присъедини към полицаите, които нахълтваха вътре.

Борн изгледа пежото, което се изниза от паркинга и се понесе надолу по Банхофщрасе. Тълпата отпред започна да се разпръсва. Много хора се бяха струпали до стъклените врати, въртяха глави един към друг и надничаха вътре, повдигайки се на пръсти. От банката излезе един полицаи, разблъска любопитните и разчисти пътека към паркинга. Докато крещеше, откъм северозападния ъгъл дофуча линейка. Сирената и острата пронизваща светлина на покрива предупреждаваха всички да се махнат от пътя ѝ. Шофьорът насочи извънгабаритното си превозно средство към мястото, освободено от изчезналото пежо. Джейсън не можеше да наблюдава повече. Трябваше да отиде до „Карийон дю Лак“, да събере нещата си и да се измъкне от Цюрих и от Швейцария. Към Париж.

Защо Париж? Защо беше настоял сумите да бъдат изпратени в Париж? Това не му беше хрумвало, преди да седне в кабинета на Валтер Апфел, зашеметен от предоставените му необичайни цифри. Надминаваха всичко, което би могъл да си представи — толкова големи, че можеше да реагира само сляпо, инстинктивно. Някакъв инстинкт беше извикал в съзнанието му Париж. Като нещо жизненоважно. Защо?

Отново нямаше време... Видя как персоналът на линейката изнася през вратата на банката носилка. На нея имаше тяло, чиято глава беше покрита — белег на смъртта. Този белег не остана без

значение за Борн; без способностите си, които не можеше да свърже с нещо понятно, самият той щеше да е мъртвецът на носилката.

Видя свободно такси на ъгъла и се затича срещу него. Трябваше да се измъкне от Цюрих; от Марсилия бе дошло послание, че мъртвият е все още жив. Джейсън Борн е жив. Убийте го. Убийте Джейсън Борн!

Господи, който си на небето, защо?

Надяваше се да види администратора на „Карийон дю Лак“ на мястото му, но него го нямаше. Тогава съобрази, че една кратка бележка до служителю — как му беше името? Щозел? Да, Щозел — ще е достатъчна. За внезапното му заминаване не се изискваха обяснения и петстотин франка щяха напълно да покрият няколкочасовото гостоприемство на „Карийон дю Лак“ — и услугата, която щеше да иска от хер Щозел.

Вече в стаята, той хвърли бръснарските си принадлежности в куфара, провери пистолета, който беше отнел от французина, остави го в джоба на връхната си дреха и седна на бюрото да напише бележка на хер Щозел, адм. В нея той употреби изречение, което дойде лесно — почти съвсем лесно.

... Мога да контактувам с вас по повод на известия, които очаквам да получа. Вярвам, че ще бъдете така добър да се погрижите за тях и да ги приемете от мое име.

Ако се получеше известие от неуловимата „Тредстоун Седемдесет и едно“, той искаше да е в течение. Това беше Цюрих; той щеше да узнае.

Пъкна петстотинфранкова банкнота между сгънатата бланка и запечатаната плика. След това грабна куфара, излезе от стаята и тръгна към фойето с асансьорите. Бяха четири. Натисна бутона и погледна зад себе си, помнейки Гемайншафт. Нямаше никого. Чу се звън и червената лампа над третия асансьор светна. Беше уцелил слизаща машина. Добре. Трябваше да стигне до летището по възможно най-бързия начин. Налагаше се да изчезне от Цюрих, от Швейцария. Посланието беше дошло.

Вратите на асансьора се отвориха. Двама мъже стояха от двете страни на червенокоса жена. Те прекъснаха разговора си и кимнаха към новодошлия, като се отдръпнаха, щом забелязаха куфара му. После, след като вратите се затвориха, продължиха да разговарят. Бяха

около трийсетте и говореха бърз и мелодичен френски. Жената гледаше сериозно, усмихваше се и кимаше в отговор. Разговорът беше съвсем обикновен. Смехът се преплиташе с полусериозни въпроси.

— Тръгваш си утре след обзорните доклади, нали? — попита мъжът отляво.

— Не съм сигурна. Чакам да ми се обадят от Отава — отговори жената. — Освен това имам роднини в Лион; няма да е лошо да ида да ги видя.

— Организационният комитет — каза този отдясно — не е в състояние да намери десет души, проявяващи желание да обобщят за един ден тази забравена от бога конференция. Ще трябва да прекараме тук още една седмица.

— В Брюксел няма да се съгласят — каза първият, хилейки се. — Хотелът е прекалено скъп.

— Тогава непременно ще се преместиш — рече вторият и изгледа цинично жената. — Ние точно това и очакваме да направиш, нали?

— Ти си лунатик — каза жената. — Вие и двамата сте лунатици. Това е моето заключение.

— Нали ти не си, Мари — вметна първият. — Лунатичка, имам предвид. Твоето представяне вчера беше изумително.

— Нищо подобно — отвърна тя. — Съвсем шаблонно и доста скучно.

— Не, не! — изрази несъгласие вторият. — Беше превъзходно, така и трябваше. Аз не разбрах нито една думичка. Но пък си имам други таланти.

— Лунатични....

Асансьорът вече спираше. Първият заговори отново.

— Хайде да седнем на последния ред в залата. Така и така сме закъснели и Бертинели вече говори — с много малък ефект, предполагам. Неговите теории за ускорената циклична флукутация са излезли от мода още по времето на Борджиите.

— По-рано — каза, смеейки се, червенокосата. — Данъците на Цезар. — Тя спря и после добави: — Ако не и от времето на Пуническите войни.

— Значи на последния ред — каза вторият, подавайки ръка на жената. — Можем да поспим. Той използва диаскопен прожектор и ще

е тъмно.

— Не, вие двамата вървете, аз ще дойда след няколко минути. Наистина трябва да изпратя няколко телекса и нямам никакво доверие на телефонистите, че няма да ги объркат.

Вратите се отвориха и тримата излязоха от асансьора. Двата мъже продължиха заедно по диагонал през фоайето, а жената се отправи към рецепцията. Борн я последва на крачка, като четеше с отсъстващ поглед съобщението на триъгълната поставка на няколко метра по-нататък.

Добре дошли на:

Членовете на шестата световна икономическа конференция

Програмата за днес:

1. 00 следобед: проф. Джеймс Фрейзър, М. П. Обединено кралство, зала 12

6. 00 следобед: д-р Еуженио Бертинели, Унив. на Милано, Италия, зала 7

9. 00 вечерта: Прощална вечеря на Председателството, Тържествена зала.

— Стая пет — нула — седем. Телефонистката каза, че за мен има телекс.

Англичанка. Червенокосата жена на гишето пред него говореше английски. Но беше казала, че очаква да ѝ се обадят от Отава. Канадка.

Служителката провери в кутиите и се върна с телекса.

— Доктор Сен-Жак? — попита я, подавайки плика.

— Да. Много ви благодаря.

Жената се обърна, отваряйки телекса. Служителката застана пред Борн.

— Да, сър?

— Бих желал да оставя бележка на хер Щозел. — Той остави плика със знака на „Карийон дю Лак“ на плота.

— Хер Щозел ще бъде тук в шест часа утре сутринта. Тръгва си в четири часа следобед. Мога ли да ви бъда от полза?

— Не, благодаря. Просто искам да съм сигурен, че ще го получи, моля ви. — Джейсън си спомни: тук беше Цюрих. — Не е спешно — добави, — но ми трябва отговор. Ще му се обадя утре сутринта.

— Разбира се, сър.

Борн взе куфара и тръгна през фоайето към изхода на хотела — редица врати от дебело стъкло, които извеждаха към кръговата улица, обикаляща езерото. Забеляза няколко таксита, които чакаха под светлините на козирката на хотела. Слънцето се беше скрило; в Цюрих беше нощ. Все още имаше полети до всички точки на Европа, чак до след полунощ...

Спря и затаи дъх, обзет от особена парализа. Очите му не можеха да повярват на другото, което виждаха през стъклените врати. Кафявото пежо стоеше на кръговата улица пред първото такси. Вратата му се отвори и от него излезе мъж — убиец в черен шлифер, с очила с тънки позлатени рамки. След това от другата врата се появи втора фигура, но това не беше шофьорът от паркинга на Банхофщрасе, очакващ мишената, която не успя да разпознае. Вместо него тук беше друг убиец с друг черен шлифер, чиито широки джобове прикриваха мощни оръжия. Беше мъжът от приемната на първия етаж в Гемайншафтбанк, същият, който беше извадил трийсет и осем калибров пистолет от кобура под сакото си. Пистолет с перфориран цилиндър на дулото, заглушил два изстрела, предназначени за жертвата, която беше последвал към асансьора.

Как? Как са успели да го намерят?... Тогава си спомни и му прилоша. Беше толкова глупаво и тривиално!

Харесвате ли престоя си в Цюрих? — го бе попитал Валтер Апфел, докато чакаха обслужващия да напусне и да ги остави сами отново.

Да, доста. Стаята ми е с изглед към езерото. Гледката е приятна, много спокойна, тиха.

Кьониг! Кьониг го беше чул да казва, че стаята му е с изглед към езерото? Колко хотели имаха стаи с изглед към езерото. И поспециално хотели, в които би отседнал човек със сметка „три нули“. Два? Три?... От празната му памет изплуваха имена: Карийон дю Лак, Боор о Лак, Еден о Лак. Имаше ли още? Не се появиха други имена. Колко лесно е било да се ограничи изборът. Колко лесно бе изрекъл думите! Колко глупаво!

Нямаше време. Беше прекалено късно. Виждаше през редицата стъклени врати, така че същото можеха и убийците. Вторият мъж го беше забелязал. През покрива на пежото се размениха няколко фрази, очилата с позлатени рамки бяха наместени, ръцете — пъхнати в

извънмерните джобове, невидимите оръжия — хванати за дръжките. Двамата мъже тръгнаха към входа, разделяйки се в последния момент, по един от всеки край на редицата от прозрачни стъклени панели. Всички страни бяха покрити, капанът — заложен; не можеше да се измъкне навън.

Нима наистина мислеха, че могат да нахълтат в препълненото фоайе на хотела и просто да убият човек?

Разбира се, че можеха! Тълпите и шумът бяха тяхното прикритие. Два, три, четири приглушени изстрела, отправени отблизо, щяха да бъдат толкова ефикасни, колкото и засада на препълнен площад денем, а последвалият хаос щеше да помогне за лесното изчезване след това.

Не биваше да им позволи да го доближат! Отстъпи назад, мислите препускаха през главата му с невероятна бързина. Как смееха? Какво ги караше да мислят, че няма да се разтича за помощ, да закрещи за полиция? Отговорът беше ясен, толкова парализиращ, колкото и самият въпрос. Убийците знаеха със сигурност това, за което той само се досещаше. Не можеше да търси такава закрила, не можеше да търси полицията. Джейсън Борн трябваше да избягва всички официални власти... Защо? Издирваха ли го?

Исусе Христе, защо?

Двете, намиращи се една до друга врати бяха отворени от протегнати ръце, другите две ръце бяха скрити — около стомана. Борн се обърна; имаше асансьори, врати, коридори, покрив и мазета; трябваше да има поне дузина начини за излизане от хотела.

Или може би не беше така? Дали убийците, които в момента си проправяха път през тълпата, знаеха още нещо, за което той може само да се досеща? Само два-три изхода ли имаше „Карийон дю Лак“? Изходи, които лесно биха могли да се прикрият и още по-лесно да бъдат превърнати в капан за бягащия самотник.

Самотен човек; самотният човек беше отлична мишена. Но ако предположим, че не е сам? Ако предположим, че с него има още някой? Двама не са един, но за самотния вторият бе просто прикритие — особено в тълпата и особено през нощта. А сега беше нощ. Професионалните убийци избягваха да отнемат невинен живот. Не от милосърдие, а от чиста практичност — във всяка последвала паника истинската мишена можеше да избяга.

Той почувства тежестта на револвера в джоба си, но не изпита никакво успокоение от това. Както и в банката, да го използва — дори само да го извади — това означаваше да бъде белязан. Но все пак беше там. Тръгна обратно към центъра на фойето и след това зави надясно, където се бяха струпали повече хора. Беше върхов вечерен час по време на международна конференция, уговаряха се хиляди планове за вечерта, из фойето се мотаеха луксозни проститутки, съпроводжани от погледи на одобрение или възмущение, навред имаше всевъзможни групички от хора.

До стената имаше мраморен плот, зад който служител проверяваше, с молив в ръка, лист жълта хартия. Беше вдигнал молива като четка за рисуване. Телекси. Пред гишето стояха двама души — дебел възрастен мъж и жена в тъмночервена рокля. Дълбокият цвят на коприната допълваше този на дългата ѝ тицианова коса. Червена коса. Беше жената от асансьора, която се шегуваше за данъците на Цезар и Пуническите войни, докторката, която стоеше пред него на рецепцията и питаше за телекс за нея. Борн погледна зад себе си. Убийците използваха отлично тълпата. Пробиваха си път, извинявайки се учтиво, но твърдо, единият отдясно, другият отляво. Приближаваха се като два края на клещи, готови да го хванат. Не го изпускаха от погледа си и го принуждаваха да бяга сяпало, без посока, без да знае коя пътека води към смърт и къде ще намери задънена улица. А сетне щяха да последват приглушени изстрели, а джобовете им щяха да почернеят от обгаряне...

Докато не го изпускаха от погледа си.

Значи на последния ред... Можем да поспим. Той използва диаскопен прожектор: ще е тъмно.

Джейсън се обърна отново и погледна към червенокосата жена. Беше свършила с телексите си и благодареше на служителя, докато сваляше очилата си с тънки рогови рамки и ги прибираще в чантата си. Стоеше на не повече от два метра от него.

Бертинели вече говори — с много малък ефект, предполагам.

Нямаше време за друго, освен инстинктивни решения. Борн премести куфара в лявата си ръка, отиде бързо до жената при мраморния плот и я докосна по лакътя леко, с колкото е възможно по-малко паника.

— Докторе....

— Моля?

— Вие сте доктор.... — Той отдръпна ръката си смутено.

— Сен-Жак — допълни тя, използвайки френското *senh* за Сен.

— Вие сте онзи от асансьора.

— Не ви познах в първия момент — изрече той. — Казаха ми, че знаете къде говори този Бертинели.

— Вдясно от рецепцията. Седма зала.

— Страхувам се, че няма да мога да я намеря. Имате ли нещо против да ми я покажете? Закъснял съм, а много държа да си направя бележки по изказването му.

— На Бертинели? Защо? Да не сте от някой марксистки вестник?

— Неутрален наблюдател — каза Джейсън, чудейки се как му дойде тази фраза наум. — Тук съм от името на група хора. Те мислят, че той не струва.

— Може би, но трябва да го чуете. Има някои доста брутални неща в това, което говори.

— Не бях прав, така че трябва да ги чуя. Може би ще ми ги посочите.

— Страхувам се, че няма да стане. Ще ви покажа залата, но трябва да се обадя по телефона. — Тя щракна закопчалката на кожената си чанта.

— Моля ви. Побързайте!

— Какво?

— Съжалявам, но много бързам. — Той хвърли поглед вдясно от себе си. Двата бяха на не повече от пет-шест метра от тях.

— Вие сте грубиян — каза Сен-Жак студено.

— Моля ви! — Той потисна силното си желание да я избута напред, встрани от приближаващия капан, започнал вече да се затваря.

— Ето там. — Жената се запъти към широк коридор, извиващ се откъм лявата част на задната стена. Тук потокът от хора бе по-тънък, но пък бе по-трудно да забележиш някого в тъмната част на фойето. Стигнаха до нещо, наподобяващо тунел, облицован в тъмночервено кадифе, с врати от двете страни, над които светеха надписи: Зала за конференции едно, Зала за конференции две. В края на коридора имаше двойна врата, отдясно на която златни букви удостоверяваха, че това е входът на Зала седем.

— Ето, моля — каза Мари Сен-Жак. — Внимавайте, като влизате, защото по всяка вероятност е тъмно. Бертинели илюстрира лекциите си с диапозитиви.

— Като на кино — коментира Борн, поглеждайки към тълпата зад тях в далечния край на коридора. Онзи беше там. Мъжът с очилата с позлатени рамки се извиняваше на трима, покрай които минаваше във фоайето. Влизаше в коридора, спътникът му го следваше непосредствено.

— ... значителна разлика. Седи до подиума и говори с чувство на абсолютна непогрешимост. — Сен-Жак беше казала нещо и сега го напускаше.

— Какво казахте? Подиум?

— Добре де, издигната платформа. Използва се за представления.

— Трябва да влизат отнякъде — каза той.

— Кой?

— Тези от представленията. Тук има ли друг изход? Друга врата?

— Нямам понятие. Наистина трябва да се обадя по телефона. Приятно прекарване с il professore. — Тя се обърна.

Той изтърва куфара и хвана ръката ѝ. При докосването жената се обърна и го изгледа ядосано.

— Махнете, ако обичате, ръката си от мен!

— Не искам да ви плаша, но просто нямам друг избор.

Каза това тихо, с очи вперени над рамото ѝ. Убийците бяха забавили крачка, капанът беше сигурен и щеше да се затвори всеки момент.

— Не ставайте смешен.

Той затегна хватката около ръката ѝ, дръпвайки жената пред себе си. След това извади револвера от джоба си, като предварително се увери, че тялото ѝ го прикрива от мъжете, вече на десет метра от тях.

— Не искам да използвам това. Не искам да ви наранявам, но ще направя и двете, ако ми се наложи.

— О, господи...

— По-тихо. Правете каквото ви казвам и всичко ще е наред. Трябва да се измъкна от този хотел и вие ще ми помогнете. Изляза ли веднъж, ще ви пусна. Но не и преди това. Хайде. Ще влезем тук.

— Вие не можете...

— Мога. — Той притисна дулото на пистолета в стомаха ѝ, в тъмната коприна, която се нагъна под въздействието му. Жената млъкна ужасена.

— Да тръгваме.

Мина от лявата ѝ страна, все още стискайки ръката ѝ, като държеше пистолета до гърдите си и на сантиметри от нейните. Очите ѝ бяха приковани в него, устните ѝ — разтворени, а дишането спазматично. Борн отвори вратата, избутвайки я вътре пред себе си. Чу как откъм коридора извикаха една-единствена дума.

— Schnell!^[2]

Бяха в тъмнина, но не пълна. Широк сноп светлина пресичаше залата над редиците от столове, осветявайки главите на присъстващите. На екрана в другия ѝ край се прожектиреше графика върху координатна система. Дебела черна линия започваше от долния ѝ край, преминаваше през линиите, образувайки модел, и завършваше горе вдясно. Чуваше се глас със силен акцент, увеличен от усилвател.

— Ще забележите това през годините седемдесета и седемдесет и първа, когато някои специфични групи производство се самообложиха с данъци — повтарям, самообложиха се — тези водещи индустриалци, за които последвалата икономическа рецесия се оказа по-малко жестока, отколкото в — диапозитив дванайсет, моля — така нареченото патерналистично регулиране на пазара с намеса на правителството. Следващият диапозитив, моля.

В залата отново стана тъмно. Проекционният апарат не беше съвсем наред, никакъв сноп светлина не се появи след първия.

— Диапозитив дванайсет, моля!

Джейсън избута жената напред покрай фигурите до черната стена зад последния ред столове. Опита се да прецени размерите на залата, оглеждайки същевременно за червена лампичка, която да обозначава изхода. Видя я! Слаба червеникава светлина в далечната. На подиума, зад екрана. Нямахше никакви други изходи, никакви други врати, освен входа към Зала седем. Трябваше да се добере до него; трябваше да стигнат този изход. На този подиум.

— Marie! Ici! — Шепотът долетя отляво, откъм кресло от последния ред.

— Non, ma chérie! Je suis avec vous?^[3] — Вторият шепот се дочу от засенчената фигура на един мъж, стоящ точно пред Мари Сен-Жак.

Той се отлепи от стената, пресрещайки я. — Nous séparons. Les chaises.
[4]

Борн притисна силно пистолета в ребрата на жената, посланието му беше съвършено ясно. Тя прошепна, останала без дъх, Джейсън беше благодарен, че лицето ѝ не се вижда добре.

— Моля те, пусни ни да минем — каза тя на френски. — Моля те!

— Какво е това. Той ли е телекът ти, скъпа?

— Стар приятел — прошепна Борн.

Над увеличаващата се глъчка в аудиторията се понесе крясък:

— Ще мога ли да получа диапозитив дванайсет! Per cortesia!^[5]

— Трябва да отидем при един човек в края на реда — продължи Джейсън, поглеждайки зад себе си. Дясната част на двойната врата се отвори: позлатените рамки в средата на засенченото лице отразиха слабата светлина от коридора. Борн поведе момичето покрай озадачения ѝ приятел и го избута отново до стената, измърморвайки:

— Извинете, но бързаме.

— Вие сте абсолютен грубиян!

— Да, знам.

— Диапозитив дванайсет! Che cosa? Impossible!^[6]

Снопът светлина блесна внезапно, вибрирайки под нервната ръка на оператора. На екрана се появи друга графика. Междувременно Джейсън и жената стигнаха до отсрещната страна — до тесния проход, водещ по дължината на залата към подиума. Той я избута в ъгъла, притискайки я с тялото си. Лицето му беше срещу нейното.

— Ще викам — прошепна тя.

— Ще стрелям — отвърна той.

Промъкна се покрай долепените до стената фигури. И двамата убийци вече бяха вътре, и двамата се озъртаха, въртейки главите си като подплашени гризачи и опитвайки се да забележат жертвата си в редиците от лица.

Гласът на лектора се извиси като дрънчене на счупена камбана и изсипа бърз и ядосан словесен водопад.

— Есо! На скептиците тук посвещавам тази вечер — а те са повечето от вас — ето го статистическото доказателство! Идентично по същество със стотици други анализи, които съм подготвил.

Оставете пазара на тези, които живеят там. Винаги могат да се намерят слаби ексцеси. Но те са твърде малка цена за общото благо.

Дочуха се слаби ръкопляскания, израз на одобрение от явното малцинство. Бертинели превключи на нормална интонация и продължи да говори монотонно, като сочеше с дългата си показалка към екрана и наблягаше на очевидното — неговото очевидно. Джейсън отново се изви назад; позлатените рамки проблясваха на светлината на прожектора, убиецът — техният притежател, докосна рамото на спътника си и кимна наляво, за да даде на подчинения си нареждане да продължи търсенето в лявата страна на залата; той щеше да поеме дясната. Кое то и започна. Докато се приближаваше крачка по крачка към правостоящите, изучавайки всяко отделно лице, златните рамки ставаха все по-ярки. Щеше да достигне ъгъла, да стигне до тях. Само след няколко секунди. Да спре убиеца с изстрел, друго не му оставаше. И ако някой от редицата правостоящи до стената помръднеше, или жената, която беше притиснал до стената, изпаднаше в паника и го блъснеше... или ако не уцелеше по каквато и да е причина убиеца, беше загубен. А и да го уцелеше, в залата имаше още един, който със сигурност беше снайперист.

— Диапозитив тринайсет, ако обичате.

Ето това! Сега!

Снопът светлина изчезна. В мрака Джейсън издърпа жената от стената, завъртя я на място и доближи лицето си до нейното.

— Ако издадеш и звук, ще те убия!

— Вярвам ти — прошепна тя ужасено. — Ти си маниак.

— Тръгвай! — Той я побутна по тесния проход надолу към подиума на петнайсет метра по-нататък. Светлината на прожектора отново се появи; той сграбчи момичето за врата и я принуди да коленичи, след което и той се отпусна на колене зад нея. Телата на редиците седящи хора ги прикриваха от убийците. Той притисна плътта ѝ с пръстите си — беше сигнал да продължава да се движи, да пълзи... бавно, ниско, но движейки се. Тя разбра; започна да пълзи на колене, треперейки.

— Заключениеята на тази фаза са неоспорими — изрева лекторът. — Мотивът за печалба е неразделен от продуктивността и това е окуражаващо, но ролята на конкурентите никога не е еднаква. Както е проумял още Сократ, стойността на ценностите никога не е равна, но

съотношението е постоянно. Златото не е бронз или желязо. Кой от вас ще го отрече? Диапозитив четиринайсет, ако обичате!

Отново тъмнина. Сега.

Той отново бутна жената, насочвайки я напред към подиума. Бяха на по-малко от метър от ръба.

— She cosa? Какво става, моля? Диапозитив четиринайсет!

Беше се случило! Проекторът отново заяде, отново се възцари тъмнина. А тук, на подиума пред тях, над тях, беше червената светлина, обозначаваща изхода. Борн сграбчи ръката на момичето и я стисна като в клещи.

— Качи се на подиума и бягай към изхода! Аз съм точно зад теб. Ако спреш или извикаш, ще стрелям.

— За бога, пусни ме!

— Още не. — Той имаше нещо предвид; там някъде имаше още един изход, където други хора причакваха отвън мишената от Марсилия.

— Продължавай! Сега.

Сен-Жак се изправи и хукна към подиума. Борн я повдигна от пода, прехвърли я през ръба. Залитна леко, докато го правеше. След това отново я дръпна на пода.

Ослепяващата светлина на прожектора рукна и заля подиума. При вида на двете фигури от аудиторията се понесоха викове на изненада и смях.

Имаше и други звуци — три — смъртоносни, остри, внезапни. Изстрели на оръжие със заглушител — оръжия. От арката над сцената се посипаха парчета дърво. Джейсън повали момичето на пода и се хвърли към сянката на тясното крило встрани, влачейки я след себе си.

— Der Projektionsapparat!^[7]

Откъм централния проход в залата се дочу писък и светлината на лъча заля страничните крила. Но не изцяло. Завесата, спускаща се от горния край на сцената, препречваше частично пътя ѝ. Светлина, сянка — светлина, сянка. А в края на завесата, на гърба на сцената, беше изходът. Висока и широка метална врата, залостена напърно със здрав метален прът.

Посипа се стъкло; червената лампичка се пръсна, куршумът на снайпериста бе взривил табелката над вратата. Това нямаше значение;

той виждаше бронзовите отблясъци на металния прът съвсем отчетливо.

Залата за лекции бе в паника. Борн сграбчи жената за горната част на роклята, издърпа я зад завесите към вратата. За миг тя се съпротиви, но той я плесна през лицето и я повлече след себе си. Металният прът се оказа над главите им.

В стената вдясно от тях се забиха куршуми. Убийците тичаха надолу по прохода към сцената, за да заемат по-добра позиция за стрелба. Щяха да стигнат до тях след секунди и след секунди други куршуми или един-единствен щеше да намери целта си. В пълнителите бяха останали достатъчно. Той нямаше понятие как или защо го знаеше, но знаеше. Само по звука можеше да си представи ясно оръжията, да ги види отчетливо и да преброи оставащите патрони.

Блъсна напречния прът с рамо. Вратата се отвори и той се хвърли към отвора, влачейки ритащата Сен-Жак след себе си.

— Стига! — изкрещя тя. — Няма да отида по-нататък! Ти си луд! Това бяха изстрели от пистолет!

Джейсън затръшна масивната метална врата и я подпря с крак.

— Ставай!

— Няма!

Той прекара обратната страна на ръката си по лицето ѝ.

— Съжалявам, но идваш с мен. Ставай! Веднъж да излезем навън, и ти обещавам, че ще те пусна.

Но къде беше тръгнал сега? Намираха се в друг тесен тунел, но тук нямаше нито мокет, нито полирани врати със светещи надписи над тях. Двата бяха.... в изоставен товарен изход. Подът бе от бетон. Срещу стената до него имаше две метални товарни платформи. Той беше прав — декорите и експозициите, представяни в Зала седем, трябваше да се докарват с камион, а вратата на изхода беше достатъчно широка и висока, за да е пригодна за големи предмети.

Вратата! Трябваше да залости вратата! Мари Сен-Жак се изправи. Той я хвана, като междувременно издърпваше за рамката една от платформите. След това подпря с рамо и коляно тежката метална конструкция и я долепи до вратата, така че да не може да се отвори. Погледна надолу. Над дебелия дървен праг имаше метални пръти за залостване. Удари с пета предния и след това задния.

Момичето се дръпна, за да се измъкне от хватката му, докато той протягаше крак към ръба на платформата. Плъзна ръката си надолу по нейната, хвана я за китката и я изви. Тя изпищя, в очите ѝ се появиха сълзи и устните ѝ затрепераха. Той я дръпна към себе си и я завъртя наляво, след което отново хукна. Според пресмятанията му посоката бе към задната част на „Карийон дю Лак“ и се надяваше да намери изхода. Защото там и само там щеше да има нужда от жената. В първите няколко секунди трябваше да се появи двойка, а не самотен тичащ мъж.

Дочу се серия от силни удари. Убийците се опитваха да насилят вратата на сцената, но залостената метална платформа бе доста тежка бариера.

Той повлече момичето по циментовия под. Тя се опита да се измъкне, ритайки и извивайки тялото си на всички страни. Беше на ръба на истерията. Той нямаше друг избор. Хвана я за лакътя с палец откъм меката част и натисна толкова силно, колкото можа. Дъхът ѝ секна, болката бе така внезапна и пронизваща, че тя се присви, дишайки на пресекулки, и го остави да я избута напред.

Стигнаха до циментова стълбище. Четирите поръбени със стомана стъпала водеха към метални врати отдолу. Зад тях на гърба на „Карийон дю Лак“ бе паркингът. Почти стигнаха. Всичко вече бе въпрос на добро изпълнение.

— Слушай сега — каза той на изплашената и неподвижна жена. — Искаш ли да те пусна да си вървиш?

— О, боже, да! Моля те!

— Тогава прави каквото ти казвам. Сега ще минем по тези стълби и ще излезем през тези врати като двама съвършено нормални хора в края на един съвършено нормален работен ден. Ти ще ме хванеш под ръка, ще вървим бавно към колите в края на паркинга и ще разговаряме тихо. И двамата ще се смеем — не силно, съвсем обикновено — като че си припомним забавни случки от изминалия ден. Разбра ли ме?

— През последните петнайсет минути не ми се е случило нищо забавно — отговори тя едва доловимо и монотонно.

— Представи си, че се е случило. Възможно е да ме хванат в капан; тогава нищо няма да ме интересува. Разбираш ли?

— Мисля че китката ми е счупена.

— Не е.

— Лявата ми ръка, рамото ми. Не мога да ги движа, схванати са.

— Натиснах едно нервно окончание; ще премине след няколко минути. Ще се оправяш.

— Ти си животно.

— Искам да живея — каза той. — Хайде. Помни, че щом отворя вратата, трябва да ме погледнеш, да се усмихнеш. Отметни леко глава и се засмей.

— Това ще е най-трудното, което съм правила някога.

— По-лесно, отколкото да умреш.

Тя сложи наранената си ръка под неговата и двамата тръгнаха по късите стълби към вратата на платформата. Той я отвори. Излязоха. Ръката му бе в джоба на палтото и стискаше пистолета на французина, а очите му опипаха товарния док. Над вратата висеше една-единствена крушка в метална решетка, осветяваща стъпалата от бетон вляво, които водеха към паважа долу. Той поведе заложницата си към тях.

Тя се държеше както ѝ беше заповядал. Ефектът бе ужасяващ. Докато слизаха по стълбите, лицето ѝ се обърна към неговото. Светлината подчертаваше разкривените от ужас черти. Разкошните ѝ устни бяха отворени, разтегнати около белите зъби в широка, фалшива усмивка. Големите ѝ очи представляваха две тъмни дупки, изпълнени с неподправен ужас, кожата на бузите ѝ беше на петна от сълзите, опъната и бледа, със зачервени петна на местата, където я беше удрял. Пред очите му бе едно изваяно от камък лице, маска, оброчена от тъмночервена коса, спускаща се на вълни по раменете. Нощният бриз я люлееше — единствената движеща се жива част от маската.

От гърлото ѝ се изтръгна измъчен, неестествен смях, вените на дългия ѝ врат се откритоа. Тя не беше далеч от припадък, но той не можеше да мисли за това. Трябваше да се концентрира върху пространството наоколо, върху всяко раздвижване — колкото и слабо да е, и той се загледа в сенките на обширния паркинг. Очевидно тези задни, неосветени места се използват от служителите на „Карийон дю Лак“. Бе почти 6,30. Нощната смяна бе изцяло погълната от задълженията си. Всичко беше спокойно. Редици от неподвижни превозни средства стърчаха сред гладкото черно поле като ята огромни

насекоми с глупави стъклени очи, със стотици очи, вторачени в нищото.

Звук от одраскване. Чу се триене на метал в метал. Звукът дойде отдясно, от една от колите в най-близките редици. Коя редица? Коя кола? Той отметна назад глава, сякаш отговаряше на някоя шега на спътницата си и така успя да обходи с поглед прозорците на най-близките коли. Нищо...

Нещо? Беше тук, но толкова малко и труднозабележимо... толкова озадачаващо. Миниатюрно зелено кръгче, неуловим проблясък от зелена светлина. Движеше се... докато и те се движеха.

Зелено. Малко... Светлина? Внезапно някъде от забравеното му минало изникнаха тънки пресечени линии. Очите му гледаха през две тънки пресичащи се линии! Тънки линии. Мерник... Инфрачервеният мерник на пушка.

Откъде убийците знаеха? Отговорите бяха много. В Гемайншафт бяха използвали джобен радиопредавател, можеше и сега да използват такъв. Той беше с палто, зложницата му — по тънка копринена рокля, а нощта беше хладна. Някоя жена не би излязла навън в такъв вид.

Той се извърна рязко наляво и се хвърли, залягайки към Мари Сен-Жак. Рамото му се удари в стомаха ѝ и я отхвърли назад към стълбите. Приглушената пукотевица изчатка с отсечен ритъм. Навред около тях се разхвърчаха камъни и асфалт. Той се хвърли надясно, претълкувайки се отново и отново, и извади пистолета си в мига, когато докосна паважа. После се изправи рязко напред. Лявата му ръка подпираше китката на дясната, пистолетът му бе прицелен, насочен към прозореца с пушката. Стреля три пъти.

От тъмното отворено пространство на спрялата кола се понесе писък, който премина в скимтене, сетне в задъхване и след това нищо. Борн остана неподвижен, в очакване, слухтящ, наблюдаващ, готов да стреля отново. Тишина. Понечи да се изправи... но не можа. Нещо беше станало. Едва успяваше да се помръдне. Тогава болката се разля по гърдите му. Кризата бе толкова ужасна, че той се преви и обхвана гърдите си с две ръце. Тръсна глава, опитвайки се да фокусира очите си и да предотврати агонията. Лявото му рамо, долната част на гръдния кош — под ребрата... лявото му бедро — над коляното, под хълбока; местата на предишните му рани, откъдето само преди около един месец бяха извадени конците на шевове. Беше повредил

отслабналите области, съединяващи мускули и сухожилия, които още не се бяха възстановили напълно. О, Христе! Трябваше да стане. Трябваше да стигне до колата на убиеца, да го измъкне оттам и да се махне.

Попи потта от челото си, мръщейки се от болка, и погледна към Мари Сен-Жак. Тя се изправяше бавно, първо на колене, после на крака, като се подпираше на фасадата на хотела. След само секунда щеше да се изправи напълно и след това да побегне. Надалеч.

Не можеше да я пусне! Тя щеше да се втурне с писък в „Карийон дю Лак“, после да надойдат хора, някои, за да го вземат... някои, за да го убият. Трябваше да я спре!

Остави тялото си да падне напред и започна да се търкаля наляво, въртейки се като дива, побъркана кукла от панаир, докато стигна на метър от стената, на метър от нея. После вдигна пистолета и го насочи към главата ѝ.

— Помогни ми да се вдигна — изрече, дочувайки изтощението в гласа си.

— Какво?

— Чу ме! Помогни ми да се изправя.

— Ти каза, че мога да си отида! Обеща ми!

— Ще трябва да си взема думите обратно...

— Недей, моля те.

— Този пистолет е насочен право в лицето ти, докторе. Ела тук и ми помогни да се изправя или ще го пръсна.

Той измъкна мъртвеца от колата и ѝ заповяда да седне зад кормилото. След това отвори задната врата и пропълзя на седалката, далеч от другите погледи.

— Карай — каза. — Карай където ти кажа.

[1] Добре ли върви? А сега асансьорът? (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Бързо (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Не, скъпа, аз съм с вас! (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Разделяме. Столовете. (фр.) — Б. пр. ↑

[5] Ако обичате (ит.) — Б. пр. ↑

[6] Какво? Невероятно! (ит.) — Б. пр. ↑

[7] Проекционния апарат! (нем.) — Б. пр. ↑

6.

Винаги, когато си в стресова ситуация и ако има време, разбира се — прави точно това, което би правил, ако проектираш себе си на мястото на този, когото наблюдаваш. Освобождавай съзнанието си, позволявай на всички мисли и образи под повърхността да станат ясни. Опитвай се да не си налагаш никаква умствена дисциплина. Бъди като сюнгер; концентрирай се върху всичко и върху нищо. Може да изплуват някои връзки, някои потиснати мозъчни връзки могат да се отпушат електрически и да започнат да функционират.

Докато наместваше тялото си в ъгъла на седалката, опитвайки се да запази контрола над себе си, Борн размишляваше върху думите на Уошбърн. Започна да масажира гърдите си, като размачкваше леко повредените мускули около предишните си рани. Болката все още беше там, но не така остра като преди няколко минути.

— Не можеш просто така да ме накараш да шофирам! — каза Сен-Жак нервно. — Не знам къде отивам!

— И аз не знам — изрече Джейсън. Каза ѝ да кара по улицата около езерото; беше тъмно и му трябваше време да мисли. Да стане сюнгер.

— Но мен ще ме търсят! — възкликна тя.

— Мен също.

— Ти ме отмъкна против желанието ми. Удари ме. И то няколко пъти. — Сега тя говореше по-меко, като се опитваше да се контролира. — Това е отвличане, покушение... сериозни престъпления. Вече си извън хотела, а нали каза, че точно това искаш. Пусни ме и аз нищо няма да кажа. Обещавам!

— Тоест, че ми даваш дума?

— Да!

— Аз ти дадох моята и я взех обратно. Ще направиш същото.

— Ти си различен. Аз няма да го направя. Никой не се опитва да ме убие! О, господи! Моля те!

— Продължавай да караш.

Едно нещо му бе ясно. Убийците го бяха видели да изпуска куфара си и да го изоставя, когато се опитваше да избяга. А куфарът потвърждаваше очевидното — той се махаше от Цюрих и несъмнено и от Швейцария. Летището и гарата щяха да се наблюдават. А колата, взета от човека, когото уби — който се беше опитал да го убие — щеше да бъде първият обект на издирване.

Не можеше да отиде на летището или на гарата; трябваше да се отърве от колата и да намери друга. Все още имаше достатъчно пари. В себе си носеше 100 000 швейцарски франка и малко повече от 16 000 френски франка. Швейцарската валута бе в калъфа на паспорта му, а френската в портфейла, задигнат от маркиз Дьо Шамбо. Имаше достатъчно пари да си купи сигурност до Париж.

Защо в Париж? Точно този град го привличаше като магнит, без всякакво обяснение.

Ти не си безпомощен. Ти ще намериш пътя си... Следвай инстинктите си, с мярка, разбира се.

Към Париж.

— Била ли си в Цюрих преди? — попита той заложницата си.

— Никога.

— Не ме лъжеш, нали?

— Нямам причина! Моля те! Нека да спра! Пусни ме!

— От колко време си тук?

— От една седмица. Конференцията продължи една седмица.

— Тогава си имала време да се разходиш и да поразгледаш.

— Почти не съм напускала хотела. Нямах време.

— Разписанието там на дъската не изглеждаше много претоварено. Само две лекции за целия ден.

— Това са гостуващи лектори. Никога не е имало повече от двама на ден. Повечето от работата се върши в конференции... малки конференции. От по пет-десет човека от различни страни и с различни интереси.

— Ти си от Канада?

— Работя за канадското правителство.

— Значи „доктор“ не е медицински?

— Икономика. Университет Макджил. Колежът Пемброук. Оксфорд.

— Впечатлен съм.

Внезапно, с добре премерена увереност, тя добави:

— Шефовете ми очакват да се свържа с тях. Тази вечер. Ако не им се обадя, ще се разтревожат. Ще започнат разследване, ще се обадят на полицията в Цюрих.

— Мда — каза той. — Струва си да се помисли, нали? — Мина му през ума, че по време на целия този ужас и безумие, през последния половин час Сен-Жак не беше изпуснала чантата от ръцете си. Той се пресегна напред и изохка от болка. Болката в гръдния му кош отново стана остра.

— Дай ми чантата си.

— Какво? — Ръката ѝ бързо се отмести от кормилото и сграбчи чантата. Бе отчаян опит да я опази от него.

Той протегна дясната си ръка и пръстите му се вкопчиха в кожата.

— Продължавай да караш, докторе — каза, повдигна чантата и се облегна пак назад.

— Нямах право... — Тя млъкна, осъзнавайки глупостта на забележката си.

— Знам — отвърна той, отвори чантата ѝ и запали страничната лампичка. Както подобаваше на притежателката ѝ, тя беше подредена безупречно. Паспорт, портмоне, несесер, ключове и сортирани в отделни джобове бележки и писма. Той търсеше една определена бележка — жълтия плик от служителката на гишето на „Карийон дю Лак“. Откри го, отвори го и извади сгънатия лист. Беше телексът от Отава.

Всекидневните доклади първокласни. Продължавай поддръжката. Чакам те на летището, сряда, 26-и. Съобщи или телеграфирай полета. В Лион не пропускай Бо Мониер. Страхотна братовчедка.

С обич, Питър

Джейсън пхна обратно телеграмата. Видя малка кибритена кутийка със ситен шрифт на снежнобял фон. Взе я и прочете надписа. Кроненхале. Ресторант... Ресторант. Нещо го обезпокои. Не знаеше какво точно, но безпокойството бе факт. Нещо свързано с някакъв

ресторант. Задържа кибрита, затвори чантата, пресегна се и я пусна на предната седалка.

— Точно това исках да видя — каза, намествайки се отново в ъгъла, и се взря в кибрита. — Спомням си, че каза нещо за „обаждане от Отава“. Получи си го. Двайсет и шести е след повече от седмица.

— Моля те...

Отчаяната ѝ молба беше зов за помощ. Той го чу и го разбра, но не можеше да отговори. За следващия час, час и нещо имаше нужда от тази жена. Нуждаеше се от нея, така както сакатият се нуждае от патерицата си, или по-точно както човек, който не може да кара кола, се нуждае от шофьор. Но не в тази кола.

— Завий обратно — нареди ѝ. — Карай назад към „Карийон“.

— Към... хотела?

— Да. — Очите му бяха приковани в кибрита, който премяташе от ръка в ръка на светлината на страничната лампичка. — Трябва ни друга кола.

— На нас? Не, не можеш! Няма да отида... — Тя отново млъкна, преди да завърши изречението и мисълта си. Очевидно ѝ хрумна друго. Потъна в мълчание, докато извиваше кормилото в обратна посока по тъмната улица покрай брега на езерото. След това натисна педала на газта толкова силно, че моторът изрева и гумите поднесоха от внезапното ускорение. После рязко отпусна педала и хвана кормилото, опитвайки се да си наложи контрол.

Борн вдигна очи от кибрита и погледна към тъмночервената ѝ дълга коса, която проблясваше на светлината. Извади пистолета от джоба си, наведе се отново напред и застана точно зад нея. Вдигна оръжието, пресегна се през рамото на жената, обърна дулото и го притисна до бузата ѝ.

— Искам да се разберем съвсем ясно. Ще правиш точно това, което ти казвам. Ще стоиш точно до мене и този пистолет ще бъде в джоба ми. Ще бъде насочен към стомаха ти точно така, както е насочен към главата ти в този момент. Както виждаш, спасявам си живота и няма да се поколебая да натисна спусъка. Държа да го проумееш.

— Проумявам го. — Отговорът ѝ беше по-скоро шепот. Тя пое дълбоко дъх през разтворените си устни. Ужасът я беше обзел напълно. Джейсън отмести дулото от бузата ѝ; беше доволен от резултата.

Доволен и отвратен от себе си.

Освободи съзнанието си... Кибритът. Какво му беше на кибрита. Не беше кибритът, а ресторантът — не точно Кроненхале, но ресторант. Тежки завеси, светлина на свещи, черни... триъгълници на фасадата отвън. Бял камък и черни триъгълници. Три... Три черни триъгълника.

Там имаше някой... в ресторанта с три триъгълника отпред. Образът бе толкова ясен, толкова жив... толкова обезпокояващ. Какво беше това? Съществува ли изобщо това място?

Може да се появят някои връзки... някои потиснати мозъчни връзки... могат да се отпушат и да започнат да функционират.

Това ли ставаше сега? О, боже, не издържам!

Светлините на „Карийон дю Лак“ вече се виждаха на няколко метра по-нататък. Той не беше обмислил напълно ходовете си, но щеше да действа въз основа на две предположения. Първото бе, че убийците не са в сградата. От друга страна, Борн нямаше намерение да влиза в капан, който сам си е заложил. Познаваше двама от убийците, нямаше да разпознае другите, ако такива бяха оставени в засада.

Централният паркинг се намираще зад кръговото движение, от лявата страна на хотела.

— Намали — нареди Джейсън. — Завий в първото отклонение вляво.

— Но това е изход — възпротиви се жената уморено. — Ще навлезем в насрещното движение.

— Няма никой насреща. Хайде! Влез в паркинга и мини покрай лампите.

Сцената, разиграваща се пред осветения вход на хотела, обясняваше защо никой не им обръща внимание. На улицата пред хотела се бяха наредили четири полицейски коли със запалени буркани на покривите и те създаваха напрежение. Виждаше униформени полицаи между тълпата от развълнувани гости на хотела. Те задаваха въпроси, отговаряха на запитванията, проверяваха имената на напускащите, а до тях стояха служители на хотела в тъмни костюми.

Мари Сен-Жак мина през паркинга покрай уличните лампи и застана на едно свободно място отдясно. Изгаси мотора и остана неподвижна, с поглед вперен напред в нищото.

— Много внимавай — каза Борн, смъквайки страничния прозорец. — И се движи бавно. Отвори вратата си и излез и след това ела при моята и ми помогни. Помни, че прозорецът е отворен и пистолетът е в ръката ми, а ти си само на метър от мен. Просто няма начин да не улуча, ако се наложи да стрелям.

Тя изпълни нареждането, движейки се като марионетка. Джейсън се подпря на рамката на прозореца и се измъкна навън. Прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Способността му да се движи бавно се възвръщаше. Можеше да върви. Не много добре, с накуцване, но можеше да върви.

— Какво ще правиш сега? — попита Сен-Жак с такъв тон, като че се страхуваше от отговора.

— Ще чакам. Рано или късно все някой ще се върне да паркира. Сега е време за вечеря. Независимо от случилото се. Направени са резервации, организирани са събирания, някои от които делови. Тези хора няма да променят плановете си.

— И като дойде кола, как ще я вземеш? — Тя млъкна и после отговори сама на въпроса си. — О, господи, ще убиеш човека, който я кара.

Той стисна ръката ѝ, тебеширеното ѝ лице беше на сантиметри от неговото. Трябваше да я контролира посредством страх, но не и до степен да изпадне в истерия.

— Ако е нужно, ще го направя, но не мисля, че ще се стигне дотам. Колите се докарват дотук от пазачите на паркинга. Ключовете обикновено се оставят над сенника или под седалката. Така е по-лесно.

В началото на кръговото движение се показаха фаровете на някаква кола. Малко купе навлезе в паркинга и форсира двигателя на място. Беше сигнал за пазача. Колата тръгна право към тях и Борн се обезпокои силно, докато не забележа празното място наблизко. Но те бяха застанали на пътя на светлината; бяха ги видели.

Резервации за тържествената зала... Ресторант. Джейсън взе решение; щеше да използва момента.

Пазачът излезе от купето и остави ключовете под седалката. Като заобикаляше колата, им кимна не без любопитство. Борн заговори на френски.

— Хей, младежо! Може би ще ни помогнете.

— Сър? — Пазачът ги приближи бавно и предпазливо, явно впечатлен от случката в хотела.

— Не се чувствам добре, попрекалих с вашето превъзходно швейцарско вино.

— Ще се оправите, сър. — Младият човек се усмихна облекчено.

— Жена ми мисли, че няма да е лошо да подишам малко чист въздух, преди да напуснем града.

— Добра идея, сър.

— Там вътре още ли е лудница? Полицаят май няма да ме пусне да изляза, докато не види, че повръщам върху униформата му.

— Лудница е, сър. Те са навсякъде. Казаха ни да не го разискваме.

— Разбира се. Но ние имаме един проблем. Мой колега долетя тази вечер и се разбрахме да се чакаме в един ресторант, само че му забравих името. Бил съм там, но не помня нито къде се намира, нито как се казва. Помня само, че на фасадата му има някакви странни фигури... някаква украса, доколкото си спомням. Струва ми се, че бяха триъгълници.

— Това е Драй Алпенхойзер, сър. Тъ... Трите хижи. Намира се в една пряка на Фалкенщрасе.

— Ами да, разбира се. Точно така беше! И за да стигнем дотам, трябва... — Борн преглътна края на фразата като човек, изпил доста вино, който се опитва да се концентрира.

— Просто завийте наляво след изхода, сър. Карайте по Уто Ке около шест километра, докато стигнете до голям мостик и завийте наляво. Ще ви отведе точно до Фалкенщрасе. Минете ли Зеефелд, няма начин да изпуснете улицата с ресторанта. На ъгъла има табела.

— Благодаря. Тук ли ще сте след няколко часа, като се върнем?

— Дежурството ми е до два часа сутринта, сър.

— Добре, ще ви потърся и ще изразя благодарността си по-осезаемо.

— Благодаря, сър. Да ви докарам ли колата?

— Достатъчно ми помогнахте, благодаря. Малка разходка няма да ми се отрази зле.

Пазачът кимна и се запъти към входа на хотела. Джейсън поведе, накуцвайки, Мари Сен-Жак към купето.

— Ами ако ни спрат, какво ще правиш? Онзи пазач ще види колата да излиза и ще разбере, че си я откраднал!

— Съмнявам се. Ако тръгнем веднага, той още ще е там в блъсканицата.

— Ами ако ни види?

— Тогава се надявам, че можеш да караш бързо — каза Борн, бутвайки я през вратата. — Влизай.

Пазачът бе завил зад ъгъла и внезапно ускори крачката си! Джейсън извади пистолета и закуцука бързо покрай багажника на купето, подпирайки се на него, докато насочваше пистолета към спойлера. Отвори предната врата и се настани до нея.

— По дяволите, казах да вземеш ключовете!

— Добре... не мога да разсъждавам.

— Положи усилия!

— О, боже... — Тя се пресегна под седалката, ровейки с ръка, докато намери малкия кожен калъф.

— Запали мотора и изчакай, докато ти кажа да тръгнеш. — Той се огледа за фарове, идващи откъм кръговото движение, които биха накарали пазача да се втурне назад към паркинга, за да паркира идваща кола. Нямаше такива. Но пазачът можеше да се върне и по друга причина. Двама непознати на паркинга.

— Карай направо. Бързо. Искам да се махна оттук.

Тя даде на задна скорост; няколко секунди по-късно стигнаха до изхода към улицата покрай езерото.

— Намали малко! — изкомандва той. Едно такси приближаваше завоя пред тях.

Борн затаи дъх и погледна през задното стъкло към входа на „Карийон дю Лак“. Това, което се развиваше под козирката, обясняваше внезапното решение на пазача да побърза. Беше възникнал спор между полицаите и група гости на хотела. Беше се образувала опашка за проверка на имената на излизащите. Закъснението беше ядосало онези, които нямаха нищо общо с цялата тази работа.

— Да тръгваме — изрече Джейсън, облягайки се отново назад. Болката в гърдите пак го прониза. — Чисто е.

Беше едно парализиращо чувство, загадъчно и страшно. Трите триъгълника се оказаха точно такива, каквито си ги представяше;

дебело тъмно дърво, контрастиращо с белия камък. Три еднакви триъгълника, абстрактни изображения на островърхи покриви в долина от сняг, толкова дълбока, че долните етажи изобщо не се виждаха. Над трите фигури се мъдреше името на ресторанта, изписано със старогермански шрифт. „Драй Алпенхойзер“. Входът бе под основата на централния триъгълник — двойни врати, оформени като арка на катедрала, обков от масивни железни пръстени. Нещо обичайно за алпийските хижи.

Околните сгради в тясната улица бяха съхранили духа на далечното минало на Цюрих и на Европа. Това не беше улица за кофи, а за изписани карети, теглени от коне, кочияши във фракове и цилиндри. Навред газени лампи. Улица, изпълнена със звуци и образи от забравени спомени, помисли си мъжът без спомени, които да забрави.

И все пак имаше един, ярък и смуцаващ. Три тъмни триъгълника, тежки завеси и светлина от свещи. Беше прав; това бе спомен от Цюрих. Но в друг живот.

— Пристигнахме — каза жената.

— Знам.

— Кажете ми какво да правя — повиши тон тя. — Отминаваме го.

— Иди до следващия ъгъл и завий наляво. Обиколи покрай ъгъла и след това карай пак насам.

— Защо?

— Бих искал да знам.

— Какво?

— Защото така казах.

Там имаше някой... в този ресторант. Защо не се появиха други образи? Някакъв друг образ. Лице.

Минаха по улицата покрай ресторанта още два пъти. Две отделни двойки и още някакви четирима влязоха вътре. Един мъж излезе оттам и се запъти към Фалкенщрасе. Ако се съдеше по колите отвън, в „Драй Алпенхойзер“ не беше особено претъпкано. Щеше да се пренасели през следващите два часа. Повечето от обитателите на Цюрих предпочитаха да вечерят към десет и половина, а не в осем. Нямаше смисъл да се бавят повече: нищо друго не идваше в главата на Борн. Можеше само да седне и да наблюдава, и да се надява, че нещо ще дойде. Нещо.

Защото нещо вече беше дошло. Една кибритена кутия беше извикала образ от действителността. В тази действителност имаше истина, която трябваше да бъде открита.

— Влез отдясно зад последната кола. Ще се върнем пеша.

Сен-Жак изпълни нареждането без звук на протест или коментар. Борн я погледна; реакцията ѝ беше прекалено смирена и не се връзваше с предишното ѝ държание. Той разбра. Трябваше да ѝ даде урок. Независимо какво щеше да се случи в „Драй Алпенхойзер“, тя му беше необходима за последна помощ. Трябваше да го откара извън Цюрих.

Колата спря, гумите изскърцаха на паркинга. Тя изгаси мотора и започна да изважда ключовете от стартера бавно, прекалено бавно. Той се извърна и сграбчи китката ѝ. Тя се втренчи в него, без да диша. Той плъзна пръстите си по ръката ѝ, докато напипа кожения калъф.

— Това ще взема аз — каза той.

— Естествено — отговори тя с неестествено поставена лява ръка върху дръжката на вратата.

— Сега излез отвън и застани до багажника — продължи той. — И не прави глупости.

— Защо да правя? Нали ще ме убиеш.

— Добре. — Той хвана дръжката на вратата с преувеличено усилие.. Беше се обърнал с гръб към нея. Натисна ръчката надолу.

Шумоленето на плата беше внезапно, движението на въздуха още повече. Вратата ѝ се отвори и жената вече беше наполовина навън на улицата. Борн беше подготвен; трябваше да ѝ даде урок. Извърна се, лявата му ръка изхвъркна като свита пружина, пръстите му се впиха като клюнове в коприната на роклята между лопатките ѝ. Издърпа я обратно на седалката за косата и изви главата ѝ към себе си, докато вратът ѝ се опъна и лицето ѝ се озова срещу неговото.

— Няма повече да правя така! — извика тя, в очите ѝ се появиха сълзи. — Кълна ти се, че няма!

Той се пресегна и затвори вратата, след това погледна Сен-Жак отблизо, опитвайки се да разбере нещо за самия себе си. Преди трийсет минути в една друга кола беше изпитал известна неприязън към себе си, когато беше притискал дулото на пистолета си в бузата ѝ, заплашвайки да ѝ отнеме живота, ако не му се подчини. Сега не изпитваше подобно нещо — с постъпката си тя беше прекрачила в

друга територия — беше се превърнала във враг, в заплаха. Щеше да я убие, ако е нужно, щеше да я убие без всякакво вълнение, защото се налагаше.

— Кажи нещо! — Тя шепнеше. През тялото ѝ премина бърз спазъм, гърдите ѝ опъваха тъмната копринена рокля, дишаха развълнувано. Сграбчи китката си в отчаян опит да си наложи контрол и успя донякъде. След това проговори отново. Шепотът беше заменен от монотонен глас: — Казах, че повече няма да правя така и няма да го направя.

— Ще се опиташ — отговори той тихо. — Ще дойде момент, когато ще решиш, че можеш, и ще опиташ. Повярвай ми, че не можеш, но съм сигурен, че ще се опиташ отново. И тогава ще трябва да те убия. Не искам да го правя, няма смисъл, нямам никаква причина. Освен ако не се превърнеш в заплаха за мен, като се опиташ да избягаш, преди да те пусна. Не мога да си позволя.

Беше казал истината, така както я разбираше. Простотата на решението му го изненада толкова, колкото и самото решение. Убиването беше нещо обичайно и необходимо, нищо повече.

— Каза, че ще ме пуснеш — проговори тя. — Кога?

— Когато съм в безопасност — отговори той. — Когато вече няма значение какво правиш или говориш...

— Кога ще е това?

— След около час. Когато сме извън Цюрих и аз отпътувам за някъде другаде. И ти няма да знаеш как или накъде.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Не ме интересува дали ми вярваш, или не. — Той я пусна. — Пооправи се малко. Изтрий си очите и се срещи. Ще влезем вътре.

— Какво има там?

— Ще ми се да знам — каза, поглеждайки през задното стъкло към вратата на „Драй Алпенхойзер“.

— Каза го и преди.

Той погледна към нея, към големите ѝ кафяви очи, които изучаваха неговите. Изучаваха ги със страх и озадачение.

— Знам какво. Побързай.

Тежки плътни завеси се спускаха от високия алпийски покрив, масите и столовете бяха от масивно дърво, навсякъде имаше дълбоки

сепарета и свещи. Между хората се движеше акордеониста и изтръгваше приглушени звуци баварска музика от инструмента си.

Беше виждал това помещение преди, завесите и свещите бяха запечатани някъде в съзнанието му, звуците също. Беше идвал тук в друг живот. Двамата стояха в миниатюрното фоайе пред метрдотела, който ги посрещна.

— Vorbehalten, mein Herr^[1]?

— Имате предвид дали имам резервация? Страхувам се, че не. Но получих много добри отзиви за заведението ви. Надявам се, че ще ни настаните. В някое сепаре, ако е възможно.

— Разбира се, сър. Още е рано и няма много хора. Оттук, ако обичате.

Той ги отведе в едно сепаре в близкия ъгъл. На масата трептеше свещ. Накуцването на Борн и фактът, че се подкрепяше на жената, налагаха възможно най-близкото разположение. Джейсън кимна на Мари Сен-Жак, тя седна и той се промъкна в сепарето срещу нея.

— Иди до стената — каза ѝ, след като метрдотелът се оттегли. — Помни, че пистолетът е в джоба ми и трябва само да си вдигна крака, за да не можеш да се измъкнеш.

— Казах, че няма да се опитам.

— Надявам се. Поръчай си нещо за пиене; няма време да ядем.

— И не бих могла да ям. — Тя сграбчи отново китката си, ръцете ѝ видимо трепереха. — Защо да няма време? Какво чакаш тук?

— Не знам.

— Защо ми казваш все едно и също? „Не знам“, „ще ми се да знам“. Защо дойде тук?

— Защото съм бил тук и преди.

— Това не е отговор.

— Не виждам причина да ти давам отговор.

Приблужи се един келнер. Сен-Жак си поръча вино. Борн взе скок, защото се нуждаеше от нещо по-силно. Огледа ресторанта, опитвайки се да се съсредоточи върху „всичко и нищо“ едновременно. Сьонгер. Но имаше само нищо. Никакви образи не изпълваха съзнанието му, никакви мисли не се промъкваха в отсъствието на мисли в главата му. Нищо.

И тогава видя лицето в другия край на помещението. Широкото лице, разположено на голяма глава над затлъстяло тяло, притиснато до

стената в едно сепаре, до затворена врата. Дебелият мъж стоеше и наблюдаваше, застанал в сянка, като че се криеше. Неосветената част на сепарето изглеждаше като негово убежище. Очите му бяха приковани в Джейсън и издаваха едновременно страх и неверие. Борн не познаваше лицето, но то го познаваше. Мъжът прикри с пръсти сгърчената си уста и обърна поглед, оглеждайки вечерята на всички маси. След това предприе пътешествие през помещението, което, изглежда, беше доста мъчително за него. Запъти се към сепарето им.

— Един човек идва насам — каза Джейсън през пламъка на свещта. — Дебел и много уплашен. Не казвай нищо. Дръж си устата затворена независимо какво ще каже той. И не го поглеждай. Подпри си главата. Гледай към стената, а не към него.

Жената примигна, прекара дясната ръка през лицето си, пръстите ѝ трепереха. Устните ѝ зададоха въпрос, но не се чу звук. Джейсън отговори на неизказаното.

— За твоє собствено добро — рече. — Няма смисъл после да те разпознае.

Дебелият приближи до ъгъла на сепарето. Борн духна свещта и масата се потопи в относителен мрак. Мъжът се втренчи в него и заговори ниско с напрегнат глас:

— Lieber Gott!^[2] Защо си дошъл? Какво съм направил, че ми причиняваш това?

— Храната тук ми харесва, нали знаеш.

— Ти никакви чувства ли нямаш? Имам семейство — жена, деца. Направих само това, което ми беше казано. Дадох ти плика. Не съм поглеждал вътре, нищо не знам!

— Но ти платиха, нали?

— Да, но не съм казал нищо. Не сме се срещали никога, не съм те описвал никога. С никого не съм говорил.

— Тогава защо се страхуваш? Аз съм просто един посетител, който се кани да си поръча вечеря.

— Моля те, махни се.

— Сега вече се ядосах. Ще е по-добре да ми кажеш защо.

Дебелият посегна към лицето си, като пак изтри с пръсти потта около устните си. Обърна глава, погледна към вратата и отново се обърна към Борн.

— Може другите да са проговорили, може те да знаят кой си. На мен ми стигат неприятностите с полицията. Пристигнаха право при мен.

Сен-Жак загуби самообладание. Погледна към Джейсън и думите сами се отрониха от устата ѝ.

— Полицията... Те са били полицаи.

Борн я изгледа заплашително и отново се обърна към дебелия мъж.

— Искаш да кажеш, че полицията ще причини нещо на жена ти и на децата ти?

— Не те — и ти много добре знаеш. Но техният интерес ще доведе другите при мен. При семейството ми. Колко хора те търсят, майн хер? И какви са? Мисля, че моят отговор не ти е необходим; те не се спират пред нищо, смъртта на съпруга или дете е нищо за тях. Моля те. Заклевам ти се в живота си. Нищо не съм казал. Махни се.

— Преувеличаваш. — Джейсън поднесе чашата към устните си с пренебрежителен израз.

— В името на господата, не го прави. — Мъжът залитна и се хвана за ръба на масата. — Ако искаш доказателство за мълчанието ми, ще ти го дам. Всичко се разчу от Вербрехевелт. Всеки, който има каквато и да е информация, може да се обади на номер в Цюрихската полиция, отделен специално за това. Информаторите се пазят в най-дълбока тайна. Във Вербрехевелт няма да лъжат. Наградите са огромни, полицията прехвърля фондове във всички държави чрез Интерпол. Предишните недоразумения се разглеждат в нова юридическа светлина.

Конспираторът замръзна неподвижно и отново избърса устата си. Дебелият му корем се тресеше над масата.

— Човек като мен трябва да се пази и от най-малкия досег с полицията. Въпреки всичко, нищо не съм направил. По отношение на това, което гарантира тайната ти, не съм направил абсолютно нищо.

— А някой друг? Кажи ми истината; знаеш, че има как да разбере дали лъжеш.

— Знаеше само Шернак. Той е единственият, с когото съм говорил, и признава, че те е виждал. Но ти го знаеш; пликът ми бе предаден от него. Той никога не би издрънкал.

— Къде е Шернак сега?

— Където си е винаги. В апартамента си на Льовенщрасе.
— Никога не съм ходил там. Кой номер?
— Никога не си ходил?... — Дебелият млъкна, устните му се събраха и в очите му се появи тревога. — Ти изпитваш ли ме?
— Отговаряй.
— Номер 37. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.
— Изпитвам те тогава. Кой даде плика на Шернак?
Мъжът застина неподвижно, честността му беше подложена на съмнение.
— Няма как да знам. А и никога не бих се замесил.
— Даже не ти е любопитно?
— Разбира се, че не. Агнето не влиза с желание в бърлогата на вълка.
— Тревопасните имат бързи крака и добър нюх.
— И са предпазливи, майн хер. Защото вълкът е по-бърз и определено по-агресивен. Ще има само едно преследване. Последното за тревопасното.
— Какво имаше в плика?
— Казах ти, не съм го отварял.
— Но знаеш какво е имало вътре.
— Пари, доколкото ми е известно.
— Доколкото ти е известно?
— Точно така. Пари. Много пари. Ако е имало някакво несъответствие, то няма нищо общо с мен. А сега, моля те, умолявам те. Махни се отгук!
— Един последен въпрос.
— Каквото и да е. Само се махни.
— За какво бяха парите?
Дебелият мъж се вторачи в Борн, дишането му стана неравномерно, по челото му изби пот.
— Вие искате невъзможното от мен, майн хер, но аз няма да ви изоставя. Наречете го смелост на нищожното тревопасно, оцеляло по чудо. Всеки ден чета вестници. На три езика. Преди шест месеца бе убит човек. За смъртта му беше съобщено на първа страница на всеки от тези вестници.

[1] Запазена, господине? (нем.) — Б. пр. ↑

[\[2\]](#) Мили боже (нем.) — Б. пр. ↑

7.

Заобиколиха ресторанта и излязоха на Фалкенщрасе, след това завиха надясно към Лима Ке и Гросмюнстер. Льовенщрасе минаваше над реката и се намираще в западната част на града. Най-бързият начин да се стигне до нея бе да се мине по Мюнстер Бридж към Нушелерщрасе; булевардите се пресичаха, така им обясни една двойка, която току-що влизаше в „Драй Алпенхойзер“.

Мари Сен-Жак не издаваше нито звук, вкопчила се в кормилото така, както се беше вкопчила в дръжката на чантата си по време на лудницата в „Карийон“, сякаш това беше връзката ѝ с нормалния свят. Борн я погледна и разбра.

... беше убит човек. За смъртта му беше съобщено на първа страница на всеки от тези вестници.

На Джейсън Борн му бяха платили, за да убие, и полицията в различни държави бе прехвърлила фондове чрез Интерпол, за да плати на желаещите да дадат някаква информация. За да осигури широка база за залавянето му. Което означаваше, че са били убити и други хора...

Колко хора те търсят, майн хер? И какви са те?... Те не се спират пред нищо — смъртта на съпруга или дете е нищо за тях!

Не полицията. Други.

Двете камбанарии-близнаци на Гросмюнстер израснаха на нощното небе. Уличното осветление хвърляше причудливи сенки. Джейсън се загледа в древната постройка; както и много други неща, тя му беше позната и въпреки всичко не я познаваше. Беше я виждал преди и все пак сега я виждаше за първи път.

Знам само Шернак... пликът ми беше предаден от него... Льовенщрасе. Номер 37. Познаваш го толкова добре, колкото и аз.

Наистина ли? Беше ли възможно?

Минаха по моста и се включиха в уличното движение на новия град. Улиците бяха претъпкани, коли и пешеходци се бореха за предимство на всяко кръстовище, светофарите премигнаха в зелено и червено неравномерно и непредвидимо. Борн се опита да се

съсредоточи върху нищо... и върху всичко. Истината добиваше очертания, форми, една от друга по-загадъчни, и всяка следваща все по-шокираща от предишната. Въобще не беше сигурен, че е способен — умствено способен — да възприеме много повече.

— Sie! Fraulein!^[1] Фаровете! Давате грешен мигач!

Джейсън погледна нагоре и студена болка прониза стомаха му. До тях стоеше патрулна кола и един полицай крещеше през отворения прозорец. В същия момент всичко му стана ясно... Ясно и вбесяващо. Сен-Жак беше видяла полицейската кола в страничното огледало, беше изгасила светлините и плъзнала ръката си към лоста на мигачите, превключвайки го за ляв завой. Ляв завой в улица с еднопосочно движение, със стрелки на кръстовището, които ясно сочеха задължително надясно! А един ляв завой точно пред полицейската кола можеше да доведе до най-различни последствия. Отсъствието на светлини пък до сблъсък. Щяха да ги спрат и жената щеше да е свободна да крещи.

Борн включи светлините и се пресегна през момичето, включвайки с една ръка мигача, а с другата я хвана за ръката, там където я държеше преди.

— Ще те убия, докторе — каза тихо и след това извика на полицая през отворения прозорец: — Съжалявам! Объркахме се малко! Туристи! Искаме да отидем до следващия блок!

Полицаят беше на половин метър от Мари Сен-Жак и я гледаше в лицето, явно озадачен от липсата на реакция от нейна страна.

Светофарът даде зелено.

— Карай напред. Не прави никакви глупости — каза Джейсън. После махна на полицая през прозореца: — Още веднъж съжалявам! — извика. Полицаят повдигна рамене и се обърна към колегата си, за да продължи прекъснатия разговор.

— Бях се объркала — каза момичето с тих треперещ глас. — Движението е толкова натоварено... О, господи, ще ми счупиш ръката!... Мръсен негодник.

Борн я пусна, обезпокоен от яростта ѝ; предпочиташе страха.

— Не очакваш да ти повярвам, нали?

— За ръката ми?

— За объркването ти.

— Ти каза, че скоро ще завиваме наляво; само за това си мислех.

— Следващия път внимавай в движението. — Той се отдръпна от нея, но продължи да я гледа в очите.

— Ти си животно — прошепна тя, затваряйки за момент очите си. Когато ги отвори, страхът в тях отново се беше появил.

Стигнаха до Льовенщрасе — широк булевард, където ниски постройките от тухли и дърво стояха притиснати между образци на модерната архитектура от гладък бетон и стъкло. Характерът на къщите от деветнайсети век се състезаваше с утилитаризма на съвременната безличност; сравнението бе в негова полза. Джейсън гледаше номерата. Намаляваха от осемдесет надолу. Всеки следващ блок беше по-скоро стара къща, отколкото модерен нов апартамент, докато накрая улицата се връщаше в онази друга епоха. Беше редица от триетажни постройките с покриви и прозорци, обковани с дървени и каменни стълби с парапети, водещи към тежки врати, осветени от фаровете на минаващите коли. Борн разпозна това, което не помнеше. Не фактът, че го направи, го учуди, а нещо друго. Редицата от къщи предизвика у него образ, много ясен и силен образ на друга редица от къщи, с почти еднакъв силует, но съвсем различни на външен вид. Постари и по-захабени от времето. В никакъв случай не можеха да се нарекат спретнати, с издраскани фасади... изпочупени прозорци, напукани стъпала, разкривени, проядени от ръжда парапети. Далеч от тук, в друга част на... Цюрих, да, те бяха в Цюрих. В малка част на града, която рядко се посещаваше от други хора, освен от тези, които живееха там. Задна част на града и изключително непривлекателна.

— Щепдекщрасе — каза на себе си, концентрирайки се върху образа в главата си. Зърна входна врата, боядисана в червено. Тъмночервено като копринената рокля на жената до него. Заложната къща... на Щепдекщрасе.

— Какво? — Мари Сен-Жак беше озадачена. Думите му я бяха стреснали. Явно ги бе свързала със себе си и беше уплашена.

— Нищо. — Той отмести очите си от роклята ѝ и погледна през стъклото. — Ето го номер 37 — каза, посочвайки петата къща в редицата. — Спри.

Слезе пръв, като ѝ заповяда да се прехвърли през седалката и да излезе от неговата страна. Увери се, че краката му са добре, и взе ключовете от нея.

— Можеш да вървиш — каза тя. — Щом можеш да вървиш, значи можеш и да шофираш.

— Може и да мога.

— Тогава пусни ме! Направих всичко, което искаше.

— И още нещо — добави той.

— Няма да кажа нищо, не разбираш ли? Ти си последният човек на тази земя, когото искам да видя отново... или с когото искам да имам нещо общо. Не искам да свидетелствам или да се забърквам с полицията, нито да давам показания. Въобще нищо не искам! Не искам да ставам част от това, което си ти! Уплашена съм до смърт... това е твоята гаранция, не разбираш ли? Пусни ме, моля те!

— Не мога.

— Не ми вярваш.

— Това няма нищо общо. Ти си ми необходима.

— За какво?

— За нещо много глупаво и елементарно. Нямам шофьорска книжка. Невъзможно е да се наеме кола без шофьорска книжка, а аз трябва да го направя.

— Нали имаш тази кола?

— Тя ще ми върши работа още няколко часа. Все някой ще излезе от „Карийон дю Лак“ и ще я потърси. Ще изпратят описанието ѝ по радиото до всяка полицейска кола в Цюрих.

Тя го погледна, в стъклените ѝ очи се четеше смъртен страх.

— Не искам да се качвам там с теб. Чух какво каза онзи мъж в ресторанта. Ако чуя още нещо, ти ще ме убиеш.

— Чутото от теб няма за мен повече смисъл, отколкото за теб. Може би и по-малко. Хайде. — Той сграбчи ръката ѝ и се хвана със свободната си ръка за парапета, за да изкачи стълбите по възможност без усилие, което да му причини болка.

Тя се втренчи в него, в погледа ѝ се преплитаха страх и озадачение.

Името М. Шернак беше изписано под втората пощенска кутия, до него имаше звънец. Той не позвъни на него, но натисна четирите съседни бутона. След няколко секунди от малките домофони до всеки звънец се понесе какофония от гласове, питащи на швейцарски немски кой е там. Но някой от всичките не попита, а просто натисна копчето,

освобождаващо ключалката. Джейсън отвори вратата и избута Мари Сен-Жак пред себе си.

Притисна я до стената и зачака. Отгоре се чува звуци на отварящи се врати, към стълбището се приближиха стъпки.

— Wer ist?^[2]

— Johann?^[3]

— Entbindung?^[4]

Тишина. Последвана от гневни думи. Отново се чува стъпки; вратите се затвориха.

М. Шернак бе на втория етаж. Апартамент номер 20. Борн хвана ръката на момичето, закуцука към стълбището и започна да се изкачва. Тя беше права, разбира се. Щеше да е далеч по-добре да е сам, но той не можеше да направи нищо по този въпрос. Той наистина имаше нужда от нея.

Поровил се бе доста в картите в Пор Ноар. Люцерн се намирал на около четвърт час отгук, а Берн на два и половина-три. Можеше да се отпрати към единия от двата града, да я остави на някое безлюдно място от пътя и да изчезне. Беше просто въпрос на време; имаше възможност да плати за хиляди начини за измъкване. Беше му необходим само начин за измъкване от Цюрих, и това беше тя.

Но преди да напусне града, трябваше да разбере; трябваше да говори с мъжа на име...

М. Шернак. Името се намирал отдясно на звънеца. Той мина отстрани на вратата и придърпа жената към себе си.

— Говориш ли немски? — попита я.

— Не.

— Не ме лъжи.

— Не те лъжа.

Борн се замисли, оглеждайки късия коридор.

— Сега ще позвъниш. Ако вратата се отвори, ще останеш на мястото си. Ако някой отвътре попита нещо, кажи, че имаш да предадеш съобщение — спешно съобщение — от приятел от „Драй Алпенхойзер“.

— Ами ако той — или тя — каже да го пусна под вратата?

Джейсън я изглежда.

— Много добре.

— Просто не искам повече никакво насилие. Не искам нищо да знам и не искам нищо да виждам. Просто искам да...

— Знам — прекъсна я той. — Искаш просто да се върнеш при данъците на Цезар и при Пуническите войни... Ако той — или тя — каже нещо подобно, ще обясниш с няколко думи, че посланието е устно и следва да се предаде само на човека, когото са ти описали.

— Ако попитат за описанието? — каза Мари Сен-Жак с леденостуден глас. Аналитичността ѝ измести за момент страха.

— Имате много остър ум, докторе — каза той.

— Аз съм прецизна. Уплашена съм. Вече ти казах. Какво да направя?

— Кажи им да вървят по дяволите и че някой друг може да го получи. След това тръгни надолу по стълбите.

Тя се приближи до вратата и натисна звънеца. Отвътре се дочу необичаен шум. Чегъртане, което ставаше все по-силно и отчетливо. След това секна и през дървената врата долетя нисък глас.

— Was ist?^[5]

— Страхувам се, че не говоря немски — каза Сен-Жак.

— Английски. Какво има? Коя сте вие?

— Трябва да предам спешно съобщение от приятел от „Драй Алпенхойзер“.

— Пъхнете го под вратата.

— Не мога да го направя. Не е писмено. Трябва да го предам лично на човека, който ми е описан.

— Добре, това няма да е трудно — изрече гласът. Ключалката се превъртя и вратата се отвори. Борн се отлепи от стената и застана в рамката ѝ.

— Ти си луд! — извика мъжът с чукани вместо крака. Седеше в инвалиден стол. — Махай се! Махай се оттук!

— Омръзна ми да го чувам — каза Джейсън, бутна момичето вътре и затвори вратата.

Не бяха необходими усилия, за да убеди Мари Сен-Жак да стои в малка спалня без прозорци, докато разговарят. Тя го направи с желание. Безкракият Шернак беше на ръба на паниката, покритото му с белези лице бе побеляло като тебешир, оредялата му сива коса бе залепнала на врата и челото.

— Какво искаш от мен? — попита. — Ти ми обеща, че предишната ни сделка ще е последна! Не мога да направя нищо повече, не мога да поема такъв риск. При мен вече идваха посланици. Не знам колко предпазлив си бил и какво са правили твоите източници, но те бяха тук! Ако някой остави адрес на погрешно място, аз съм мъртъв!

— Много добре си постъпил, като си поел тези рискове — заяви Борн, изправен пред инвалидния стол. Съзнанието му се напрягаше и търсеше дума или фраза, която да отключи потока с информация. Тогава си спомни за плика. Ако е имало някакво несъответствие, то няма нищо общо с мен. Един дебел мъж в „Драй Алпенхойзер“.

— Слабо утешение в сравнение със степента на риска. — Шернак поклати глава; гърдите му се повдигаха учестено, чуканите, увиснали от стола, се помръдваха отвратително напред-назад. — Живеех спокойно, докато ти влезе в живота ми, майн хер, защото бях незначителен. Стар войник, прекарващ остатъка от дните си в Цюрих — болен, инвалид без всякаква стойност, с изключение на някои много отдавна забравени факти, за които предишните ми другари плащаха от време на време, за да не си ги спомням. Беше добър живот, не много, но достатъчно. И тогава ме намери ти...

— Развълнува ме — прекъсна го Джейсън. — Хайде да си поговорим за плика — плика, който ми предаде чрез нашия общ приятел от „Драй Алпенхойзер“. Кой ти го даде?

— Един куриер. Кой друг?

— Откъде дойде този плик?

— Как мога да знам аз? Пристигна в пощенската кутия като всички останали. Извадих го от пакета и го изпратих. Нали ти така искаше? Ти каза, че няма повече да идваш тук.

— Но си го отворил. Просто твърдение.

— Никога!

— Ами ако ти кажа, че са липсвали пари?

— Тогава значи не са платени; не са били в плика! — Гласът на безкракия се извиси. — Както и да е, не ти вярвам. В противен случай нямаше да приемеш сделката. Ти прие тази сделка. Защо тогава си тук сега?

Защото трябва да разбера. Защото полудявам. Виждам и чувам неща, които не разбирам. Аз съм един пълен с умения и

възможности... зеленчук! Помогни ми!

Борн се отдръпна от стола и тръгна безцелно към една полица за книги, до която на стената имаше залепени много снимки. С мъжа зад него. Група немски войници, някои от които държаха полицейски кучета, позираха до бараки и огради... и пред висока врата с бодлива тел и част от надпис. DACH...

Дахау.

Мъжът зад него. Беше се раздвижил! Джейсън се обърна; безкраият Шернак беше бръкнал в брезентова чанта, окачена на стола му, очите му горяха, набразденото от белези лице беше разкривено в омраза. Мигновено извади ръката си — държеше револвер със скъсена цев. Стреля, преди Борн да успее да извади своя. Изстрелите бяха светкавични, леденостудена болка прониза лявото му рамо и след това главата. — О! Господи! Борн се хвърли надясно, претърколи се на килима и запрати тежка настолна лампа към инвалида. Превъртя се отново и се озова от другата страна на инвалидното кресло. После се надигна, метна се към Шернак, удари го в гръб с рамото си, изхвърли безкракия от креслото, а междувременно извади пистолета от джоба си.

— Ще ми платят за трупа ти! — изкрещя инвалидът. Гърчеше се на пода и се опитваше да успокои обезформеното си тяло за момент, колкото да вдигне оръжието си. — Няма да ме сложиш в ковчег! Аз ще те видя там! Карлос ще плати! В името на Христа, той ще плати!

Джейсън се изправи и стреля. Главата на Шернак се отметна назад и от гърлото му бликна кръв. Беше мъртъв.

От спалнята се понесе вик. После се превърна в нисък, приглушен, продължителен стон, изпълнен със страх и отвращение. Женски писък... Беше жена, разбира се! Заложницата му, средството за измъкване от Цюрих! О, Христе, не можеше да фокусира очите си! Слепоочието му агонизираше!

Успя да съсредоточи погледа си, но отказваше да възприеме болката. Видя баня с отворена врата, кърпи, вана и... шкафче с огледални врати. Врълхлетя вътре и дръпна огледалната врата с такава сила, че тя се откъсна от пантите, падна на пода и се разтроши на парчета. Полици. Бинтове, пластири и... това беше всичко, което успя да сграбчи. Трябваше да се маха, да вземе заложницата и да изчезва! Спалнята, спалнята. Къде беше?

Викът, писъкът... следвай писъка! Стигна до врата и я отвори с ритник. Жената... заложницата му — как ѝ беше името, по дяволите! — Беше се притиснала до стената, от очите ѝ се стичаха сълзи, устните ѝ бяха разтворени. Той се втурна, сграбчи я за китката и я извлече навън.

— Боже мой, ти си го убил! — извика тя. — Един стар човек без...

— Млъкни! — Той я блъсна към вратата, отвори я и я избута навън в коридора. Виждаше разни размазани фигури в рамки на отворените врати, покрай парапетите, в стаите. Фигурите се раздвижиха панически и изчезнаха; чу да се затръшват врати, да крещят хора. Взе ръката на жената в лявата си ръка, хватката му причини остра болка в рамото. Той я бутна към стълбите и я поведе надолу, като я използваше за опора. Дясната му ръка стискаше пистолета.

Стигнаха до фойето и до тежката външна врата.

— Отвори! — заповяда той на жената; тя се подчини. Минаха покрай пощенските кутии. Той пусна за момент ръката ѝ, за да отвори вратата. Надникна на улицата и се ослуша за сирени. Нито звук. — Хайде! — каза и я дръпна надолу по каменните стълби към тротоара. Бръкна в джоба си, порови се и извади връзката ключове. — Влизай!

Вече в колата распечата пластирите и ги сложи отстрани на главата си, за да спре кръвта. Дълбоко в съзнанието си изпита странно чувство на облекчение. Раната беше само драскотина; фактът, че е ранен в главата, го беше хвърлил в паника, но куршумът не беше засегнал костта. Не беше я засегнал. Агонията от Пор Ноар нямаше да се върне отново.

— Запали колата, по дяволите! Махай се отгук!

— Къде? Не си ми казал къде. — Жената не крещеше, напротив, беше спокойна. Неадекватно спокойна. С вперени в него очи... гледаше ли го изобщо?

Той отново се почувства зашеметен и отново загуби фокус.

— Щепдекщрасе. — Чу името, докато го изричаше, но не беше сигурен, че гласът е неговият. Можеше обаче да опише външната врата. Олющена тъмночервена боя, напукани стъкла... ръждясали желяза. — Щепдекщрасе — повтори.

Какво ставаше? Защо моторът на колата не работеше? Защо колата не се движеше. Не го ли чуваше жената?

Очите му бяха затворени; отвори ги. Пистолетът! Лежеше в скута му; беше го оставил, за да притисне превръзката... тя го удряше, удряше го! Оръжието отхвъркна на пода; той се наведе да го вземе и тя го бутна, удряйки главата му в прозореца. Вратата ѝ се отвори, жената изскочи навън и хукна. Щеше да избяга! Заложницата му, последната му надежда се отдалечаваше по Льовенщрасе!

Не можеше да остане в колата; не смееше да кара. Беше стоманен капан и в него той бе белязан. Пъхна пистолета и една ролка пластири в джоба си, сграбчи бинта, готов да го притисне до слепоочието си при първото кръвотечение. Излезе и закуцука по тротоара с възможно най-голяма бързина.

Някъде трябваше да има ъгъл, и такси. Щепдекщрасе.

Мари Сен-Жак продължаваше да тича по средата на широкия безлюден булевард, под сенките на уличните лампи и извън тях, и размахваше ръце срещу колите по Льовенщрасе. Те профучаваха край нея. Тя се обръщаше в светлината на фаровете зад гърба ѝ, вдигаше ръце, молеше да ѝ обърнат внимание; колите ускоряваха ход и я отминаваха. Тук бе Цюрих, а през нощта Льовенщрасе бе прекалено широка, прекалено тъмна и прекалено близо до безлюдния парк и река Зиел.

Все пак мъжете в една кола ѝ обърнаха внимание. Предните фарове загаснаха — шофьорът я бе видял в далечината. Той заговори на спътника си на швейцарски немски.

— Може и да е тя. Онзи Шернак живее една-две къщи по-надолу по улицата.

— Спри и я остави да се приближи. Казаха, че е облечена в коприна... тя е.

— Нека се убедим, преди да се обадим по радиото на другите.

Двамата мъже излязоха от колата, пътникът дискретно заобиколи колата и се присъедини към шофьора. Бяха облечени в строги костюми, а лицата им бяха любезни, но сериозни. Имаха вид на бизнесмени. Паникьосаната жена се приближи; двамата тръгнаха бавно към средата на шосето. Шофьорът извика:

— Fräulein! Was ist los?^[6]

— Помогнете ми! — изкрещя тя. — Аз... не говоря немски. Nicht sprechen. Извикайте полицията!... Polizei!

Спътникът на шофьора заговори бавно и с авторитет, като я успокояваше с гласа си.

— Ние сме от полицията — каза на английски. — Züricher Sicherheit^[7]. Не бяхме сигурни, мис. Вие сте жената от „Карийон дю Лак“, нали?

— Да! — извика тя. — Той не искаше да ме пусне! Непрекъснато ме удряше и заплашваше с пистолета си! Беше ужасно!

— А къде е сега?

— Ранен е. Стреляха по него. Аз избягах от колата... той беше в една кола, когато избягах! — Тя посочи надолу към Льовенщрасе. — Ей там. Две къщи — мисля, че точно пред онази. Едно купе. Сиво купе! Той има пистолет.

— Ние също, мис — каза шофьорът. — Елате, качете се отзад. Вие сте в пълна безопасност, ще внимаваме много. А сега побързайте.

Стигнаха до сивото купе и го доближиха бавно, със загасени светлини. Вътре нямаше никой. Но на тротоара и на стълбището на номер 37 се бяха събрали хора, които разговаряха оживено. Спътникът на шофьора се обърна и заговори на изплашената, сгушила се в ъгъла на задната седалка жена.

— Това е жилището на един човек на име Шернак. Той спомена ли нещо за него? Каза ли, че ще отиде да го види?

— Той отиде; накара ме да вляза заедно с него! Той го уби! Той уби онзи стар сакат човек!

— Radioapparat! Schnell!^[8] — каза спътникът на шофьора и сграбчи микрофона на таблото на колата. — Zwei Straßen nach unten.^[9]

Колата се поднесе напред. Жената се вкопчи в облегалката на предната седалка.

— Какво правите. Там е убит човек!

— А ние трябва да намерим убиеца — каза шофьорът. — Както казахте, той е ранен; вероятно все още е наблизо. Колата ни няма отличителни знаци и можем да го забележим. Разбира се, ще изчакаме да дойде отрядът за разследване, но задълженията ни са съвсем други.

Колата забави ход и зави в паркинг на няколкостотин метра от номер 37 на Льовенщрасе.

Докато шофьорът даваше обяснения, спътникът му говореше по радиотелефона. Откъм таблото бе тихо, после долетяха думите:

— Aufenthalt. Zwanzig Minuten.^[10]

— Шефът ще дойде всеки момент — каза спътникът. — Ще трябва да го изчакаме. Той би желал да поговори с вас.

Мари Сен-Жак се облегна назад на седалката, затвори очи и издиша дълбоко.

— О, боже. Бих пийнала нещо!

Шофьорът се засмя и кимна на спътника си. Той извади от жабката на колата малка бутилка, вдигна я и се усмихна на жената.

— Не сме много изискани, мис. Нямаме чаши, но имаме бренди. За спешна медицинска помощ, разбира се. Мисля, че случаят е такъв. Моля да я приемете.

Сен-Жак се усмихна в отговор и взе бутилката.

— Вие сте двама много мили хора и аз просто не мога да ви опиша колко съм ви признателна. Ако някога дойдете в Канада, ще ви сготвя най-вкусната френска кухня в провинция Онтарио.

— Благодаря ви, мис — каза шофьорът.

Борн изучаваше превръзката на рамото си в мръсното напукано огледало, като нагаждаше очите си към слабата светлина в мръсната стая. Оказа се прав за Щепдекщрасе — образът на олющената червена врата съвпаднаше напълно с истинската, включително и напуканите прозорци и ръждясалите железни парапети. Когато нае стаята, не му зададоха никакви въпроси въпреки факта, че очевидно беше ранен. Все пак стопанинът отбеляза, докато Борн му плащаше:

— Ако е необходимо нещо по-специално, мога да намеря доктор, който знае да си държи устата затворена.

— Ако ми потрябва, ще ви кажа.

Раната не бе чак толкова сериозна. Превръзката щеше да свърши работа, докато намереше някой по-надежден лекар от практикуващия тайно на Щепдекщрасе.

Ако стресовата ситуация прерасне в нараняване, имай предвид, че повредата може да е толкова психическа, колкото и физическа. В теб може да се появи много силна съпротива и отвращение към болка и телесни увреждания. Недей да поемаш рискове, но ако имаш време, дай си възможност да се приспособиш. Не изпадай в паника...

Беше изпаднал в паника; части от тялото му се бяха парализирали. Въпреки че раните на рамото и драскотината на слепоочието му бяха съвсем истински и болезнени, никоя от тях не беше чак толкова сериозна, че да го демобилизира до такава степен. Не беше способен да се движи толкова бързо, колкото искаше, или със силата, на която знаеше, че е способен. Но все пак можеше. Мозъкът беше изпратил и приел послания към и от мускулите и крайниците; той бе вече в състояние да функционира.

Щеше да функционира още по-добре след кратка почивка. Сега вече нямаше кой да му помогне да се измъкне от Цюрих. Трябваше да е на крак доста преди разсъмване и да намери друг начин да се измъкне. Този стопанин от Щепдекщрасе обичаше парите; щеше да събуди мръсния и неугледен наемател след час и нещо.

Борн легна в изтърбушеното легло, положи глава на възглавницата и се взря в голата крушка на тавана, като се опитваше да прогони думите от главата си, за да успее да си почине. Но те все пак дойдоха и напълниха ушите му като оглушителен трясък на тимпани.

Беше убит човек...

Но ти прие тази сделка...

Обърна се към стената и затвори очи, опитвайки се да възпре думите. Тогава дойдоха други и той внезапно стана и седна на леглото. На челото му бе избила пот.

Ще ми платят за трупа ти!... Карлос ще плати! В името на Христа, той ще плати!

Карлос!

Голяма лимузина се плъзна край купето и спря на паркинга. Пред тях бяха вече патрулните коли, пристигнали на Льовенщрасе 37 преди петнайсет минути, а линейката преди по-малко от пет. На тротоара около стълбището се бяха насъбрали хора от съседните апартаменти, но вълнението вече имаше друг оттенък. Тук бе дошла смъртта през нощта. Беше убит човек в тази тиха част на Льовенщрасе. Загрижеността беше всеобща; инцидентът на номер 37 можеше да се случи и на 32, на 40 или на 53. Светът полудяваше, а Цюрих заедно с него.

— Нашият шеф пристигна, мис. Бихте ли дошли при него? — Спътникът излезе от колата и отвори вратата на Мари Сен-Жак.

— Разбира се. — Тя стъпи на тротоара и усети ръката на мъжа върху рамото си; жестът беше много по-любезен от хватката на онова животно, опряло дулото на пистолета до бузата ѝ. Тя потръпна от спомена. Стигнаха до задната част на лимузината и Сен-Жак се качи в нея. След това се разположи на седалката и погледна към мъжа пред себе си. Пое конвулсивно въздух, обхвана я внезапна парализа и дишането ѝ се затрудни. Мъжът пред нея извикваше спомени за насилие.

Светлината на уличните лампи се отразяваше от тънките златни рамки на очилата му.

— Вие! Вие бяхте в хотела! Вие бяхте един от тях!

Мъжът кимна уморено; умората му беше очевидна.

— Точно така. Ние сме специален отряд на цюрихската полиция. И преди да продължим, искам да ви обясня, че нито за миг по време на инцидента в „Карийон дю Лак“ не ви е грозяла опасност от наша страна. Ние сме опитни снайперисти и не дадохме нито един изстрел, който би могъл да ви нарани. Напротив, пропуснахме няколко, тъй като бяхте прекалено близо до онзи човек, в когото се целехме.

Шокът ѝ премина. Спокойният авторитетен тон на мъжа беше окуражаващ.

— Благодаря ви.

— Един от малките ни таланти — каза официалното лице. — А сега, доколкото разбирам, вие сте го видели последна на предната седалка на онази кола, ей там.

— Да. Беше ранен.

— Колко сериозно?

— Достатъчно, за да се разконцентрира. Държеше някаква превръзка на главата си и на рамото му имаше кръв — по самото му, искам да кажа. Кой е той?

— Имената нямат значение, той използва най-различни. Но както и сама сте се убедили, той е убиец. Брутален убиец и ние трябва да го открием, преди да е убил отново. Опитваме се да го хванем от много години насам. Много полицаи от различни държави. Сега ни се предоставя възможност, която никой от тях не е имал. Ние знаем, че е в Цюрих и че е ранен. Той няма да остане в този район, но колко далеч би могъл да отиде? Спомена ли как възнамерява да се измъкне от града?

— Канеше се да наеме кола. На мое име, доколкото разбрах. Той няма шофьорска книжка.

— Излъгал ви е. Пътува с всички видове фалшиви документи. Вие сте му служили само за заложенница. А сега разкажете ми отначало всичко, което той ви каза. Къде ходихте, с кого се срещна, всичко, за което се сещате.

— Има един ресторант, „Драй Алпенхойзер“ и огромен дебел мъж, който беше уплашен до смърт... — Мари Сен-Жак прехвърли наум всичко, което си спомняше. И започна да говори. От време на време полицейският служител я прекъсваше и я питаше за някоя фраза или реакция, или някое внезапно решение на убиеца. Често сваляше очилата и ги избърсваше замислен, като ги държеше за рамките, сякаш това действие го успокояваше. Разпитът продължи около двацет и пет минути. След това полицаят взе решение. И каза на шофьора:

— *Drei Alpenhäuser. Schnell!* — После се обърна към Мари Сен-Жак и обясни: — Ще действаме срещу този човек със собствените му думи. Неговата разконцентрираност е била съвсем преднамерена. Той знае много повече, отколкото е казал на масата.

— Разконцентрираност... — Тя изговори бавно думата, припомняйки си своя собствен повод да я употреби. — Щепдек... Щепдекщрасе. Напукани прозорци, стени.

— Какво?

— Приют на Щепдекщрасе. Точно така каза. Всичко стана много бързо, но той го каза. И точно преди да изскоча от колата, го каза отново. Щепдекщрасе.

Шофьорът заговори:

— *Der alte Seitenviertel. Es gibt Steppedeckstraße!*^[11]

— Нищо не разбирам — изрече Мари Сен-Жак.

— Това е част на града, много стара — отговори полицаят. — По-рано там е имало стара тъкачна фабрика. Сега е нещо като приют за неудачници... и други. *Gehen!*^[12] — нареди той.

Потеглиха.

[1] Вие! Госпожице! (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Кой е? (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Йохан? (нем.) — Б. пр. ↑

[4] Раждане? (нем.) — Б. пр. ↑

- [5] Какво има? (нем.) — Б. пр. ↑
- [6] Госпожице! Какво се е случило? (нем.) — Б. пр. ↑
- [7] Цюрихска полиция (нем.) — Б. пр. ↑
- [8] Две улици по-надолу (нем.) — Б. пр. ↑
- [9] Радиото! Бързо! (нем.) — Б. пр. ↑
- [10] Престой. Двайсет минути. (нем.) — Б. пр. ↑
- [11] Старият краен квартал. Там има Щепдекщрасе (нем.) — Б.
пр. ↑
- [12] Тръгвай! (нем.) — Б. пр. ↑

8.

Скърцане. Извън стаята. Кратко и отекващо като акорд. Ясен звук, заглъхващ с разстоянието. Борн отвори очи.

Стълбището. Стълбището в мръсния коридор вън. Някой се качваше по стълбите, но спря, притеснен от звуците, които изсъхналото и напукано дърво издаваше под тежестта му. Обикновен обитател на пансиона на Щепдекщрасе не би имал подобни притеснения.

Тишина.

Скърцане. Този път по-близо. Беше поел риска, явно времето имаше значение, а скоростта на придвижването щеше да бъде прикритие. Джейсън скочи от леглото, сграбчи пистолета до главата си и се хвърли към стената до вратата. Сниши се, заслушан в стъпките — един човек — бягащият беше пренебрегнал напълно шума и гледаше само да стигне целта си. Борн не хранеше съмнение какво беше това. Беше прав.

Вратата се отвори рязко; той я затръшна също толкова рязко, хвърли се върху дървената плоскост с цялата си тежест и приклеци нашественика към касата, притискайки стомаха, гърдите и ръката му в ръба на стената. Отпусна вратата и заби пръстите на десния си крак в гърлото отдолу, посегна и сграбчи с лявата си ръка русата коса, след което издърпа тялото вътре. Ръката на мъжа се отпусна безжизнено; пистолетът падна на пода — револвер с издължена цев и заглушител.

Джейсън затвори вратата и се послуша за други звуци откъм стълбите. Нямаше. Погледна надолу към безчувствения мъж. Крадец? Убиец? Какъв беше този?

Полицай? Може би домакинът на приюта бе решил да припечели допълнително, като даде адреса на Щепдекщрасе на полицията? Борн обърна по гръб нашественика и извади портфейла му. Втората му природа го накара да отдели парите настрана, съзнавайки напълно, че това, което прави, е смешно; парите не бяха кой знае колко. Разгледа различните кредитни карти и шофьорската книжка; усмихна се, но

усмивката му изчезна така, както се беше появила. Нямаше нищо весело; кредитните карти бяха на различни имена, а това на шофьорската книжка не съвпаднаше с нито едно от тях. Човекът в безсъзнание не беше полицейски служител.

Беше професионалист, дошъл да убие един ранен човек на Щепдекщрасе. Някой го беше наел. Кой? Кой можеше да знае, че Борн е тук?

Жената? Беше ли споменал Щепдекщрасе при вида на редицата спретнати къщи, търсейки номер 37?... Не, не беше тя; дори той да бе споменал нещо, тя не би го разбрала. А дори да беше, сега в тази стая нямаше да има професионален убиец, а приютът щеше да е обграден от полицията.

В съзнанието му изникна образът на огромен дебел мъж, който се потеше над масата. Онзи мъж бе изтрил потта над разтворената си уста и бе казал нещо за смелостта на тревопасното, което е оцеляло. Беше ли това пример за техниката му на оцеляване? Знаеше ли той за Щепдекщрасе? Познаваше ли навиците на патрона си, чийто образ всяваше у него такъв ужас? Беше ли идвал преди в мръсния приют? За да предаде плик?

Джейсън притисна ръка до челото си и притвори очи. Защо не мога да си спомня? Ще се разсее ли някога тази мъгла? Кога ще се махне?

Не се разпъвай на кръст...

Борн отвори очи и прикова поглед в русия мъж. За момент едва не избухна в смях. Пред него лежеше изходната му виза от Цюрих и вместо да я види, той се самоизтезаваше и губеше време. Пъхна портфейла в джоба си, след което завлече безчувствената фигура до леглото и я положи отгоре.

Минута по-късно мъжът беше завързан към изтърбушения дюшек, с увит около лицето съдран чаршаф. Щеше да остане така в продължение на часове, а в това време за най-голяма радост на потния дебел мъж Джейсън щеше да е извън Цюрих.

Беше спал с дрехите. Нямаше какво да събира или взема, освен палтото си. Облече го и пристъпи, изпитвайки краката си. Бяха наред. В горещината на последните няколко минути почти забрави болката; тя все още беше тук, както и накуцването му, но и двете не бяха в състояние да го демобилизират. Рамото му беше зле. Обхващаше го

бавна парализа; трябваше да се добере до лекар. Главата му... не искаше да мисли за нея.

Излезе в полутъмния коридор, затвори вратата и застана неподвижно, заслушвайки се. Някъде отгоре долетя смях; той долепи гръб до стената и вдигна пистолета. Смяхът заглъхна; беше пиански кикот — несвързан и безцелен.

Закуцука към стълбите, подпирайки се на парапета, и заслиза надолу. Беше настоял да получи стая най-високо, защото в съзнанието му инстинктивно се бе оформила фразата „високо място“. Защо се беше сетил за нея? Какво означаваше тя в момент, когато наемаше мръсна стая за една нощ? Убежище?

Стига!

Стигна до площадката на първия етаж, всяка негова стъпка се съпровождаше от стоновете на дървенията. Ако в този момент съдържателят излезеше от апартамента си, за да задоволи любопитството си, щеше да е последното нещо, което е задоволил в следващите няколко часа.

Шум. Скърцане. Мек плат, промъквач се бързо покрай грапава повърхност. Дреха и дърво. Някой се беше скрил в уширението на коридора между края на едните стълби и началото на другите. Без да нарушава ритъма на походката си, Джейсън надникна в сянката; на дясната стена, точно както и на горния етаж, имаше три врати, вдадени навътре. Зад една от тях...

Приближи на крачка. Не беше първата; там нямаше никой. Не можеше и да е последната, там коридорът свършваше и нямаше място за отстъпление. Трябваше да е втората, да, втората врата. Оттам можеше да изтичаш наляво или надясно или да забиеш рамо в нищо неподозиращата жертва и да я блъснеш така, че тя да падне през парапета или по стълбите.

Борн сви надясно, прехвърли пистолета в лявата си ръка и бръкна в колана за другия със заглушителя. На половин метър от вратата насочи пистолета в лявата си ръка и изскочи срещу стената.

— Was?^[1] — Появи се ръка; Джейсън стреля в нея.

— Ааа! — фигурата се присви от болка и не успя да вдигне пистолета си. Борн стреля още веднъж и уцели мъжа в хълбока; онзи се свлече на пода и се сгърчи от болка и ужас. Джейсън пристъпи и

коленичи, коляното му притисна гърдите на мъжа, пистолетът бе насочен в главата му. Заговори шепнешком.

— Там, вън, има ли още някой?

— Nein!^[2] — каза мъжът, превивайки се от болка. — Zwei^[3]... само двама сме. Платиха ни.

— Кой?

— Знаеш.

— Един на име Карлос ли?

— Няма да ти отговоря. По-добре ме убий.

— Откъде разбрахте, че съм тук?

— Шернак.

— Той е мъртъв.

— Сега. Но вчера не беше. В Цюрих пристигна съобщение: бил си жив. Проверихме всички... навсякъде. Шернак знаеше.

Борн реши да блъфира.

— Лъжеш! — Притисна пистолета в гърлото на мъжа. — Никога не съм споменавал пред Шернак за Щепдекщрасе.

Мъжът отново се сгърчи и вратът му се изпъна.

— Може да не е било необходимо. Тази нацистка свиня има информатори навсякъде. Щепдекщрасе да не е нещо различно от останалите? Кой друг освен него би могъл да те опише?

— Онзи от „Драй Алпенхойзер“.

— Не сме чували за такъв.

— Кой сте тези „ние“?

Мъжът преглътна и устните му се опънаха от болка.

— Бизнесмени... просто бизнесмени.

— И бизнесът ви е да убивате, така ли?

— Трудно се разговаря с теб. Но въпреки всичко, не. Трябваше да те заловим, а не да те убием.

— Къде трябваше да ме отведете?

— Щяха да ни кажат по радиото. В колата.

— Отвратително — провлачи думите Джейсън. — Не стига, че сте от втора ръка, ами ще ви дават допълнителни нареждания. Къде е колата?

— Отвън.

— Дай ми ключовете. — Щеше да я познае по радиото.

Мъжът се опита да окаже съпротива — отблъсна коляното на Борн и се затъркаля към стената. — Nein!

— Нямах избор. — Джейсън го удари с дръжката на пистолета по слепоочието. Швейцарецът изпадна в безсъзнание.

Борн намери ключовете — три в кожено калъфче — взе пистолета му и го сложи в джоба си. Оръжието беше по-малко от пистолета в ръката му и нямаше заглушител, което потвърждаваше, че е трябвало да го отведат, а не да го убият. Онзи русият горе бе решил да действа според обстоятелствата и затова пистолетът му имаше заглушител, в случай че се наложи да го рани. Силен изстрел би довел до непредвидени усложнения; швейцарецът на първия етаж беше прикритие, той трябваше да употреби оръжието си като видима заплаха.

Защо тогава беше на първия етаж? Защо не беше последвал колегата си? На стълбите? Имаше нещо странно, но сега не разполагаше с време да анализира тактиката им и да я преценява. Отвън имаше кола и ключовете ѝ бяха у него.

Не биваше да пренебрегва нищо. Третият пистолет!

Борн се надигна с мъка и извади пистолета, който бе отнел от французина в асансьора на Гемайншафтбанк. Вдигна левия си крачол и го пъкна под ластика на чорапа. Там оръжието беше на сигурно място.

Спря за малко да си поеме дъх и да си възвърне равновесието, след това тръгна към стълбите с пълното съзнание, че болката в лявото му рамо внезапно се засилва и парализата се разпространява все по-бързо. Посланията на мозъка до нервите ставаха все по-неясни. Надяваше се поне да може да шофира.

Стигна до петото стъпало и спря там, за да се послуша както преди минути за друг човек, скрит в тъмнината. За шумолене на дреха или тихо дишане. Нямахше нищо; тактиката на онзи, когото беше ранил, може и да не беше от най-ефикасните, но узна истината. Джейсън забърза надолу. Щеше да излезе с колата извън Цюрих — някак — и да намери лекар — някъде.

Лесно намери колата. Различаваше се от останалите поразсипани коли на улицата. Доста голяма, добре поддържана и с антена, прибрана в гнездото на калника. Мина откъм страната на шофьора и пъкна ръка под калника; аларма нямаше.

Отключи вратата, отвори я и пое дълбоко дъх. Ами ако беше сгрешил и алармена система наистина имаше? Нищо не се случи. Седна зад волана и се намести удобно. Колкото можа. Благодарен бе, че колата е с автоматични скорости. Голямото оръжие в колана му го убиваше. Сложи го на седалката до себе си и посегна към стартера, предполагайки, че ключът, с който бе отворил вратата, ще стане.

Не стана. Опита следващия, той също не стана. Предположи, че е за багажника. Оставаше третият.

А може би не беше и той? Опита се да го вкара в стартера. Не влизаше; пак изпробва втория; той заяде. След това първия. Нито един от ключовете не влизаше! А може би мозъкът му вече съвсем не беше в състояние да управлява тялото и координацията му беше станала съвсем неадекватна? По дяволите! Опитай отново!

Някъде от лявата му страна избухна мощна светлина, изгори очите му и го заслепи. Той посегна за оръжието, но от дясната му страна избухна втори лъч; вратата се отвори рязко и върху ръката му се стовари тежък фенер, а друга ръка взе пистолета от седалката.

— Излизай! — Командата долетя отляво и във врата му се заби дулото на пистолет.

Той се измъкна от колата, пред очите му кръжаха хиляди бели кръгове. Първото, което видя, когато зрението му бавно се възстанови, бяха други два кръга. Златни кръгове; очилата на убиеца, който го преследваше цяла нощ. Мъжът заговори.

— Казват, че според законите на физиката всяко действие има равно по сила и противоположно по посока противодействие. Поведението на даден човек е съвсем лесно предсказуемо при дадени обстоятелства. Специално за теб организирахме театър, в който всеки от участниците имаше реплика, в случай че го заловиш. Ако не ги беше заловил, те щяха да те хванат. В противен случай щеше да действаш под безпредметното убеждение, че постигаш някакъв напредък.

— Степента на риска е доста висока — каза Джейсън. — За актьорите.

— Плаща им се добре. Има и нещо друго, за което липсва всякаква гаранция, но все пак. Загадъчният Борн не убива безразборно. Не от излишно благородство, естествено, а по далеч по-материални причини. Хората помнят кога са били пощадени — това е начинът му

да се внедри във вражеските армии. Изтънчена защитна тактика, приложена на едно изтънчено бойно поле. Моите почитания.

— Ти си абсолютен задник. — Джейсън възнамеряваше да каже само това. — Но и двамата са живи, ако това имаш предвид.

В полезрението му се появи още една фигура, изведена от сянката на сградата от нисък набит мъж: беше Мари Сен-Жак.

— Той е — изрече тихо, без да отклони погледа си.

— О, боже мой... — Борн тръсна глава — не вярваше на очите си. — Как стават тия работи, докторе? — попита я, повишавайки глас. — Да не би някой да е наблюдавал стаята ми в „Карийон“? Или... асансьора. Останалите да са били блокирани? Бяхте много убедителна. А аз си мислех, че наистина имате намерение да се блъснете в полицейската кола.

— Така както се развиха нещата, това не се оказа необходимо — отвърна тя. — Тези хора са от полицията.

Джейсън погледна убиеца пред себе си. Мъжът наместваше позлатените си очила.

— Моите почитания.

— Един от малкото ми таланти — отвърна убиецът. — Условиата се оказаха доста подходящи. Ти си ги подготвил.

— Сега какво ще стане? Онзи вътре каза, че трябва да ме отведете някъде, а не да ме убиеете.

— Забрави! Беше му наредено какво да ти каже. — Швейцарецът направи пауза и продължи: — Значи така изглеждаш. През последните две-три години всички се чудехме на какво приличаш. Изказваха се какви ли не предположения. И колко противоречиви бяха... Той е висок, нали знаете; не, среден е на ръст. Той е рус; не, косата му е тъмночерна. Много светлосини очи, разбира се; не, няма никакво съмнение, че е с кафяви очи. Чертите му са остри; не, най-обикновени, трудно е да го забележиш в тълпата. Но всичко това не беше обикновено, а крайно необикновено.

Чертите ти са били омекотени, характерът — прикрит. Ако смениш цвета на косата си, променяш цялото лице... Някои видове контактни лещи са предназначени да променят цвета на очите... С очила си съвсем различен. Визи, паспорти.... можеш да ги подменяш както пожелаеш.

Моделът беше налице. Всичко съвпаднаше. Е, не всичко си имаше отговор, но това бе по-голямата част от истината, която желаше да чуе.

— Искам да приключа с тази работа — заяви Мари Сен-Жак и пристъпи напред. — Ще подпиша каквото е нужно в кабинета ви, доколкото си представям. Но след това наистина трябва да се прибера в хотела. Мисля, че не е необходимо да ви обяснявам какво преживях тази нощ.

Швейцарецът я погледна през очилата си с позлатени рамки. Набитият мъж, извел я от сянката, я хвана за ръката. Тя се вгледа в двамата мъже, а след това отпусна поглед към ръката, която я държеше.

После към Борн. Дишането ѝ секна. Ужасната истина постепенно я осени. Очите ѝ се разшириха.

— Пуснете я — каза Джейсън. — И бездруго заминава за Канада. Едва ли ще я видите повече.

— Бъди разумен, Борн. Тя ни е видяла. И двамата сме професионалисти; има си правила. — Мъжът подбутна с пистолета си Джейсън под брадичката и дулото отново се притисна в гърлото му. Прокара лявата си ръка по дрехите на жертвата си, напипа пистолета в джоба и го извади. — Така си и мислех — каза и се обърна към набития мъж. — Вкарай я в другата кола. Лимат.

Борн се смрази. Мари Сен-Жак трябваше да бъде убита, а тялото ѝ — хвърлено в река Лимат.

— Чакай малко! — Джейсън пристъпи напред; пистолетът се заби във врата му и го притисна обратно към калника на колата. — Не ставайте глупави! Тя работи за канадското правителство. Ще плъзнат навсякъде из Цюрих.

— Теб какво те засяга? Ти няма вече да си тук.

— Но това е просто глупаво! — изкрещя Борн. — Професионалисти сме, ако си спомняш.

— Започваш да ми досаждаш. — Убиецът се обърна към набития мъж. — *Gehen! Schnell! Guisan Quai!*^[4]

— Разпискай се, глупачко! — изкрещя Джейсън. — Почвай да пициш? Не спирай!

Тя се опита, но викът ѝ секна от парализиращ удар в гърлото. Свлече се на тротоара и този, който трябваше да я убие, я повлече към

малката черна кола без особени белези.

— Това беше глупаво от твоя страна. — Убиецът надникна иззад очилата си с позлатени рамки в лицето на Борн. — Само ускори неизбежното. Но, от друга страна, сега ще е по-просто. Мога да пусна един от хората си да се погрижи за ранените. Всичко е толкова военизирано, съвсем като на бойно поле. — Той се обърна към мъжа с фенера. — Сигнализирай на Йохан да влезе вътре. Ще се върнем да ги вземем.

Фенерчето присветна и загасна два пъти. Четвъртият, мъжът, който бе отворил вратата на малката кола, за да вкара вътре Мари, кимна. Захвърлиха Мари Сен-Жак на задната седалка и вратата се затръшна. Мъжът, когото нарекоха Йохан, се запъти към циментовото стълбище и кимна на екзекутора.

Когато моторът на малката кола забръмча, тя излезе от паркинга, понесе се по Щепдекщрасе, извитата хромирана броня изчезна в сенките на улицата, на Джейсън му прилоша. В колата се намираще жена, която не беше виждал никога преди това... допреди три часа. И той я беше убил.

— Гледам, че не страдате от липса на войници — каза той.

— Ако имах сто души, на които мога да се доверя, щях да платя охотно на всички. Твоята репутация пристигна преди теб.

— Да предположим, че аз ти платя. Ти беше в банката, знаеш, че не ми липсват средства.

— Може да имаш и милиони, но все едно — няма да докосна и банкнота.

— Защо? Страхуваш ли се?

— Повече от сигурно. Богатството има отношение към времето, което ти остава, за да му се наслаждаваш. Приема ли, няма да ми останат и пет минути. — Убиецът се обърна към своя помощник. — Вкарай го вътре. Съблечи го. Искам негови снимки гол — преди и след като ни напусне. Ще намериш и доста пари: искам на снимката той да ги държи. Аз ще карам. — Той отново погледна Борн. — Карлос ще получи първото копие. Колкото до останалите, не се съмнявам, че ще вървят добре на свободния пазар. Списанията дават луди пари за такива неща.

— А откъде-накъде „Карлос“ трябва да ти повярва? Защо изобщо някой трябва да ти повярва? Ти сам каза, че никой не знае как точно

изглеждам.

— Ще представя доказателства — заяви швейцарецът. — И то съвсем автентични. Двама швейцарски банкери ще дадат изявления, че ти си въпросният Джейсън Борн. Същият Джейсън Борн, който преодоля изключително строгите норми, наложени от швейцарските закони, за отваряне на шифрова банкова сметка. Смятам, че ще е достатъчно. — Той нареди на другия: — Побързай! Трябва да изпратя няколко телеграми. И да си събера дълговете.

На рамото на Джейсън се стовари силна ръка и обхвана гърлото му с мъртва хватка. Дулото на пистолета се заби в гръбнака му, гърдите му се вцепениха от силна болка. Мъжът го влачеше към колата. Беше истински професионалист. И да не беше ранен, пак нямаше да може да се освободи от хватката му. Професионализмът на убиеца обаче не вдъхваше достатъчно увереност на очилатия предводител на шайката. Той се качи зад кормилото и издаде поредната команда:

— Счупи му пръстите!

Хватката за миг изкара въздуха на Джейсън, а дръжката на пистолета се стовари няколко пъти върху ръката му — върху ръцете му. Борн бе прикрил инстинктивно дясната с лявата и така успя да я предпази. А когато лявата се разкърва, разтвори пръстите си така, че да се изцапат и двете. Нададе вик, хватката отслабна. Отново изкрещя.

— Ръцете ми! Счупени са!

— Gut.^[5]

Но не бяха счупени; лявата бе доведена до състояние на пълна безполезност. Но не и дясната. Раздвижи пръстите си в тъмнината. Подчиняваха му се.

Колата ускори ход надолу по Щепдекщрасе и зави в странична пресечка. Носеше се на юг. Джейсън се свлече на седалката и задиша учестено. Убиецът раздърпа дрехите му, съдра ризата и дръпна колана му. След секунди щеше да го разголи от кръста нагоре, да му отнеме паспортите, документите, картите, парите и всичко необходимо, за да излезне от Цюрих. Сега или никога. Той изкрещя:

— Кракът ми! Проклетият ми крак! — Наведе се напред, дясната му ръка работеше трескаво в мрака и тършуваше под крачола. Напипа го. Пистолета.

— Nein! — изрева професионалистът отпред. — Дръж го под око! — Беше разбрал. Подсказа му го инстинктът.

Но беше късно. В тъмнината на пода Борн хвана пистолета за дръжката, якият убиец го дръпна назад. Джейсън се поддаде на тласъка. Сега пистолетът му беше пред него, насочен право в гърдите на нападателя.

Стреля два пъти; мъжът се огъна назад. Джейсън се прицели в сърцето и стреля отново със стабилна ръка. Мъжът се свлече на пружиниращата седалка.

— Хвърли го! — изкрещя Борн, прехвърли ръката си с пистолета през заобления гръб на предната седалка и притисна дулото му в главата на шофьора. — Хвърли го!

Убиецът хвърли пистолета си. Дишаше на пресекулки.

— Ще си поговорим — каза и стисна здраво кормилото. — Професионалисти сме. Ще си поговорим.

Огромният автомобил се устреми напред, набирайки скорост — шофьорът беше натиснал докрай педала на газта.

— Намали!

— Какъв е отговорът ти? — Колата летеше все по-бързо. Пред тях се виждаха светлините на уличното движение — напускаха района на Щепдекщрасе и навлизаха в натоварената градска част. — Ти искаш да се измъкнеш от Цюрих, а аз мога да ти помогна. Без мен няма да успееш. Само да извъртя волана и ще се блъсна в тротоара. Нямам какво толкова да губя, хер Борн. По-нататък е пълно с полицаи. Струва ми се, не гориш от желание да се разправяш с полицията.

— Ще говорим — излъга Джейсън.

Всичко бе въпрос на време, въпрос на части от секундата. Двама убийци се намираха в летяща клетка, сама по себе си капан. Нито един от тях не заслужаваше доверие и двамата го знаеха прекрасно. Единият трябваше да се възползва от тази част от секундата, от която другият нямаше да успее. Професионалисти!

— Натисни спирачките — заповяда Борн.

— Хвърли оръжието си на седалката до мен.

Джейсън пусна пистолета. Той падна върху оръжието на убиеца и дрънченето на метала оповести контакта.

— Ето.

Убиецът дръпна крака си от педала на газта и го прехвърли върху спирачката. Отпърво натисна бавно, а след това на тласъци и огромната кола се заклати напред и назад. Тласъците върху педала

щяха да стават все по-отчетливи и Борн го разбра. Беше част от стратегията на шофьора, баланс на фактор живот или смърт.

Скоростната стрелка се наклони наляво: 30 километра, 18 километра, 9. Почти бяха спрели и сега бе моментът да направи за част от секундата усилие — баланс на факторите, живот в баланс.

Джейсън сграбчи врата на мъжа, заби пръсти в гърлото му и го изхвърли от седалката. След това вдигна окървавената си лява ръка, протегна я и размаза кръвта около очите на шофьора. Освободи гърлото му и посегна с дясната си ръка към пистолета на седалката. Напипа някаква дръжка и отблъсна ръката на шофьора; мъжът изпищя — нищо не виждаше, а и не можеше да се добере до пистолета. Джейсън се пресегна през гърдите му, избута го надолу до врата и го стисна с лакътя на лявата си ръка през гърлото, като сграбчи кормилото с окървавената си длан. Погледна нагоре през предното стъкло и изви волана надясно, насочвайки колата към купчина смет на тротоара.

Колата се заби в купчината — огромно насекомо-сомнамбул, пълзящо върху отпадъците. Вътрешността му прикриваше насилието, извършващо се под черупката му.

Мъжът отдолу се изви и се търкулна на седалката. Борн сграбчи пистолета и пръстите му отчаяно затърсиха дупката на спусъка. Намери я. Изви китката си и стреля.

Потенциалният му езекутор рухна с тъмночервена дупка на челото.

На улицата някакви хора се затичаха към това, което изглеждаше като опасен инцидент по невнимание. Джейсън прехвърли трупа през седалката и седна зад волана. Даде на задна скорост, измъкна се внимателно от боклука, слезе от тротоара и спря на улицата. Смъкна страничното стъкло и извика към кандидат-спасителите, които вече приближаваха:

— Съжалявам! Всичко е наред! Просто съм пийнал малко повече!

Малката групичка загрижени минувачи бързо се разпръсна, някои направиха изразителни жестове, други се върнаха при компанията или спътниците си. Борн си пое дълбоко дъх и се опита да овладее неконтролируемото треперене, обхванало цялото му тяло. Включи на първа скорост и потегли. Опита се да нарисова в главата си

улиците на Цюрих, да ги извади от паметта, която отказваше да му служи.

Имаше бегла представа къде е — къде е бил — и което бе по-важното, беше му ясно къде се намира Гисан Ке спрямо река Лимат.

Gehen! Schnell! Guisan Quai!

Мари Сен-Жак трябваше да бъде убита на Гисан Ке, а тялото ѝ да бъде хвърлено в реката. Имаше само едно място, където Гисан Ке и река Лимат се пресичаха — устието на Цюрихското езеро, в началото на западния бряг. Някъде на някой пуст паркинг или безлюден парк с излаз на реката нисък набит мъж щеше да изпълни заповед за екзекуция, издадена от един мъртвец. Може би пистолетът му вече бе гръмнал или ножът бе вече намерил мишената си. Нямаше начин да разбере, но Джейсън знаеше, че трябва да го направи. Който и каквото и да беше, не можеше просто да си отиде и да не се обърне назад.

Професионалистът в него обаче му нареди да свърне в първата тъмна пресечка, която види. В колата имаше двама мъртъвци — те представляваха риск и пречка, които той не можеше да допусне. Скъпоценните секунди, загубени за изхвърлянето им от колата, биха могли да предотвратят опасността полицаи от пътната полиция да надникне през прозорците и да види смъртта.

Размишлява само трийсет и две секунди; беше успял да измъкне бившите си кандидат-екзекутори за по-малко от минута. Погледна ги, докато обикаляше с куцане покрай калника към вратата. Постави ги до мръсна стена, сгърчени един до друг в мрака.

Качи се зад волана и излезе от улицата на заден ход.

Gehen! Schnell! Guisan Quai!

[1] Какво? (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Не! (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Две... (нем.) — Б. пр. ↑

[4] Тръгвай! Бързо! Гисан Ке! (нем.) — Б. пр. ↑

[5] Добре (нем.) — Б. пр. ↑

9.

Стигна до кръстовище, светофарът светеше червено. Светлини. Отляво, през няколко сгради на изток, видя светлини, подредени в арката на нощното небе. Мост! Реката Лимат! Светофарът превключи на зелено и той зави наляво.

Беше с гръб към Банхофщрасе; началото на Женерал Гисан Ке се намираше само на няколко минути път оттук. Широкият булевард завиваше край брега на реката. Тук реката се вливаше в езерото. Малко след това от лявата му страна се очерта силуетът на парк, който през лятото явно беше любимо място на пешеходците, но сега тъмнееше пуст и изоставен и от туристите, и от обитателите на града. Джейсън мина покрай един вход за превозни средства, обаче беше препречен от тежка верига, закрепена на два каменни стълба и прехвърлена през белия паваж. После стигна до втори; и там имаше верига, забраняваща преминаването. Но тя не беше същата, в нея имаше нещо различно, нещо странно. Спря колата и погледна отблизо, като се пресегна на седалката за фенерчето на кандидат-убиеца си. Включи го и насочи лъча към тежката верига. Какво беше това? Кое беше различното?

Не веригата, а под нея. Върху грижливо почистения паваж. Там, в контраст с белотата на камъка наоколо, личаха следи от гуми. Може би нямаше да ги забележи през лятото, но сега следите бяха съвсем ясни. Сякаш мръсотията на Щепдекщрасе беше дошла тук.

Борн загаси фенерчето и го остави на седалката. Болката в ранената лява ръка внезапно се разля по рамото и подмишницата. Трябваше да я изхвърли от съзнанието си и да спре, доколкото е възможно, кръвотечението. Ризата му беше раздрана; той бръкна под сакото си и я доразкъса. Измъкна парче плат, уви го около лявата си ръка и го завърза с пръсти и зъби. Беше готов както винаги.

Взе другия пистолет и провери пълнителя: пълен. Изчака две коли да отминат, изгаси фаровете, направи обратен завой и паркира близо до веригата. Излезе, провери инстинктивно крака си върху тротоара и внимателно закуцука към по-близкия стълб. Извади

желязната халка от куката. Пусна възможно най-безшумно веригата на земята и се върна в колата.

Включи скоростите, натисна бавно педала на газта, а сетне го отпусна. Приближаваше се към много широк и неосветен паркинг, който изглеждаше още по-тъмен, защото белият паваж свършваше и започваше асфалтираното широко поле. На стотина метра в далечината се очертаваше правата тъмна стена на вълнолома, укротяващ водите на Лимат, преди да се влеят в Цюрихското езеро. По-нататък се виждаха светлините на лодките, чиито мотори тихо боботеха. Над тях се издигаха неподвижните светлини на Стария град и завоалираните сияния на крайбрежните мостици. Очите на Джейсън обхванаха всичко, далечината му служеше за фон, формите, които търсеше, трябваше да са пред него.

Отдясно. Някакво тъмно очертание, по-тъмно от стената, черно петно върху по-малко черния фон — смътен и приглушен силует, който трудно се различаваше, но все пак беше там. На сто метра по-нататък, вече на деветдесет, на осемдесет и пет. Изгаси двигателя и спря. Остана неподвижен, взирайки се през отворения прозорец — опитваше се да види всичко по-ясно. Заслуша се във вятъра откъм водата; той заглушаваше всеки звук от кола.

Звук. Вик. Нисък и гърлен... пълен с ужас. Последва силен удар, след това още един, и още един. Дочу се писък, който заглъхна потушен, отеквайки приглушено в тишината.

Борн излезе тихо от колата с пистолета в дясната ръка и фенера в несигурните и окървавени пръсти на лявата. Тръгна към тъмната неясна фигура. Докато накуцваше и пристъпваше внимателно в тъмнината, я изучаваше.

Първото, което видя, бе същото като в последните мигове, когато малката черна кола изчезваше в сенките на Щепдекщрасе — блестящият метал на извитата хромирана броня, блеснала сега пред него в мрака.

Четири удара в бърза последователност, плът, удряща се в плът педантично до маниакалност, и приглушени писъци, изпълнени с ужас. Писъците стихнаха, дочу се учестено дишане и шум от борба. Вътре в колата!

Джейсън се промъкна възможно най-тихо, като мина отстрани край калника към задния десен прозорец. Изправи се бавно, после

внезапно изкрещя, използвайки гласа си като шоково оръжие, и включи мощния фенер:

— Ако мръднеш, си мъртъв!

Сцената вътре го изпълни с отвращение и ярост. Дрехите на Мари Сен-Жак бяха разкъсани и разхвърляни из колата. В полуголото ѝ тяло се бяха впили като клещи ръце, които мачкаха гърдите ѝ и ѝ разтваряха краката. Пенисът на екзекутора се подаваше от разкопчания му панталон. Той принуждаваше жертвата си да изтърпи последната мерзост, преди да я отпрати към смъртта.

— Излез навън, мръсно копеле!

Разхвърчаха се малки парчета стъкло. Мъжът, насилващ Мари Сен-Жак, разбра очевидното. Борн не можеше да стреля, защото се страхуваше да не убие жената. Убиецът бе разбил с пета стъклото на малката кола. Стъклата се пръснаха наоколо и към лицето на Борн полетяха остри отломки. Той затвори очите си и отстъпи, за да избегне стъкления поток.

Вратата се отвори с трясък. Експлозията бе съпроводена от ослепителна светлинна вълна. Борн почувства, че по дясната му страна се разлива гореща и остра болка. Платът на сакото му бе отнесен от куршум, а остатъците от ризата — подгизнали от кръв. Той натисна спусъка, без да вижда ясно търкалящата се по земята фигура. Стреля отново и куршумът взриви част от асфалта. Екзекуторът се бе претърколил и изчезнал от погледа му... невидим в по-черния мрак.

Джейсън знаеше, че не бива да остава на мястото си. В противен случай подписваше присъдата си. Хукна, влачейки крака към прикритието на отворената врата.

— Стой вътре! — изкрещя на Мари Сен-Жак. Жената се беше раздвижила в паника. — По дяволите! Не мърдай отвътре!

Изстрел. Куршумът заседна във вратата. Над стената се очерта силует на бягаща фигура. Борн стреля два пъти и чу с облекчение изохване в далечината. Беше ранил мъжа, но не го беше убил. Но сега той щеше да действа по-зле, отколкото преди минута.

Светлини. Смътни светлини... квадратни, в рамка! Какво беше това? Погледна вляво и видя нещо, което не бе забелязал преди. Малка тухлена постройка до вълнолома, нечий дом. Вътре бяха запалили лампите. Къщата на пазача. Някой там беше чул изстрелите.

— Was ist? Wer dort?^[1]

Виковете идваха откъм фигурата на един мъж — прегърбен старец — застанал в осветената рамка на вратата. Лъч от фенер разсече мрака. Борн го проследи с поглед, надявайки се че ще попадне върху екзекутора.

Така и стана. Онзи се беше прилепил до стената. Борн се изправи и стреля. При звука от изстрела, лъчът се насочи към него. Сега той беше мишената. От мрака дойдоха два изстрела. Един куршум рикошира в металната рамка на прозореца. Стомана прониза врата му. Бликна кръв.

Приближаващи стъпки. Екзекуторът тичаше към източника на светлина.

— Nein!

Беше го стигнал. Фигурата на вратата бе повалена от ръка, изпълняваща функциите на нашийник и клетка едновременно. Лъчът изгасна; Джейсън виждаше как в светлината на прозорците убиецът помъква нанякъде пазача, използвайки стареца като прикритие, и го отвлича в мрака.

Борн се вираше в тъмнината, докато вече не различаваше нищо и пистолетът му се отпусна безпомощно на багажника на колата. Беше му невъзможно да направи каквото и да е, тялото му бързо губеше сила.

Чу последен изстрел, последван от приглушен вик, и отново отдалечаващи се стъпки. Вместо обречената жена екзекуторът бе изпратил на онзи свят стареца, а сега тичешком се отдалечаваше към изхода.

Борн не можеше повече да тича. Болката го беше обездвижила напълно, зрението му беше замъглено, инстинктът за оцеляване — изтощен. Той се свлече на паважа. Вече нямаше нищо и нищо повече не го интересуваше..

Какъвто и да беше, все едно. Все едно.

Сен-Жак се измъкна от колата. Притискаше с една ръка дрехите си и пристъпваше като хипнотизирана. Тя се втрени в Джейсън. В очите ѝ се четяха едновременно и недоверие, и ужас, и объркване.

— Хайде, тръгвай — прошепна той с надежда, че тя ще го чуе. — Там отзад има една кола, ключовете са вътре. Махай се оттук. Онзи може да доведе и други. Нямам представа.

— Ти дойде за мен... — изрече тя, а гласът ѝ отегна в тунела на озадачението.

— Махай се оттук! Качи се в колата и изчезвай колкото е възможно по-бързо, докторе. Ако някой се опита да те спре, блъсни го. Добери се до полицията... Истинската, униформената, глупачко. — Гърлото му беше толкова горещо, а стомахът толкова студен — огън и лед. Беше изпитал подобно нещо и преди. Едновременно. Къде?

— Ти спаси живота ми... — продължи тя със същия странно отекващ глас, а думите ѝ се носеха във въздуха. — Ти дойде за мен. Ти се върна заради мен и спаси... живота ми...

— Не изкарвай нещата такива, каквито не са. — Ти си инцидент, случайност, докторе. Ти си просто рефлекс, инстинкт, породен от забравени спомени, връзки, стимулирани по електрически път от стреса. Ето, виждаш ли, знам думите. Не ме интересува повече. Боли ме — о, господи, боли ме.

— Беше свободен. Можеше да продължиш нататък, но не го направи. Върна се за мен.

Чу думите ѝ през мъглата на болката. Погледна я и това, което видя, беше невероятно — толкова невероятно, колкото и болката. Коленичила до него, тя докосваше с пръсти лицето и главата му. Стига! Не докосвай главата ми! Остави ме!

— Защо го направи? — Беше нейният глас, не неговият.

Тя го питаше. Не разбираше ли? Не можеше да ѝ отговори.

Какво правеше тя? Беше откъснала парче от дреха и го увиваше около врата му... а сега още едно, по-голямо, част от роклята ѝ. Беше разхлабила колана му и подпъхваше гладкия и мек плат под горящата кожа на дясното му бедро.

— Не беше заради теб. — Намери думите и побърза да ги използва. Искеше да потъне в покоя на мрака — както беше желал преди, не помнеше кога. Щеше да го намери, ако тя го оставеше на мира. — Този човек... той ме видя. Той можеше да ме разпознае. Заради него. Търсех него. Махай се сега!

— Като него има още половин дузина — отговори тя, а в гласа ѝ се появи друга нотка. — Не ти вярвам.

— Повярвай ми!

Сега тя стоеше над него. След това изчезна. Беше си отишла! Беше го оставила на мира! Покоят щеше да дойде; тъмните бушуващи

води щяха да го погълнат и да измият болката. Той се облегна на колата и се остави теченията в съзнанието му да го понесат.

Някакъв шум наруши покоя му. От мотор на кола, силен и досаден. Вече не му беше все едно; беше се слял с покоя и волността на своето собствено море. Някой постави ръка върху неговата. След това друга, и започна бавно да го дърпа.

— Хайде — каза гласът. — Помогни ми!

— Остави ме да си ида! — Някой изкрещя командата. Той. Но не ѝ се подчиниха. Той се изпълни с възмущение; командите са, за да се изпълняват! Но все пак невинаги. Нещо му го подсказваше. Отново имаше вятър, но не беше цюрихски. На някакво друго място, високо в нощното небе. Появи се сигнал, премигна лампичка и той се понесе нагоре, подхванат от нови и нови необуздани ветрове.

— Добре. Ти си добре — каза подлудяващият глас, който не искаше да обърне внимание на заповедите му. — Вдигни си крака. Вдигни го!... Много добре. Браво. А сега — в колата. Облегни се, полеко. Така.

Той падаше... падаше в катраненочерното небе. След това падането спря. Всичко спря. Съществуваше само неподвижност. Можеше да чуе собственото си дишане. И стъпки, чуваше стъпки... и шум на затваряща се врата, последван от досаден, бръмчащ звук зад него, пред него... някъде.

Движение, завъртане. Балансът му изчезна и той отново започна да пада, за да спре след това пак. До тялото му имаше друго тяло, някаква ръка го държеше и притискаше надолу. Почувства по лицето си хлад; и вече нищо. Отново се носеше, сега теченията бяха понежни, мракът — пълен.

Дочу над себе си гласове. В далечината, но не много надалеч. Образите идваха бавно на фокус, осветени слабо от настолна лампа. Намираще се в доста голяма стая, в легло, широко легло, покрит с одеала. В другия край на стаята стояха двама души, мъж в палто и жена... облечена в тъмночервена пола и бяла блуза. Тъмночервена, като косата...

Сен-Жак? Това беше тя. Стоеше до вратата и разговаряше с мъж, който държеше в лявата си ръка кожена чанта. Говореха на френски.

— Най-вече да си почива — казваше мъжът. — Ако не се свържете с мен, всеки друг би могъл да свали превръзките. Препоръчвам ви това да стане след седмица.

— Благодаря ви, докторе.

— Аз ви благодаря. Бяхте много щедра. Сега ще тръгвам. Може да се видим пак, може и да не се видим.

Лекарят отвори вратата и излезе. След това жената тръгна към вратата и я заключи. Обърна се и видя, че Борн я гледа. Приблужи се до леглото бавно и предпазливо.

— Чуваш ли ме? — попита го.

Той кимна.

— Ти си ранен — обясни му. — Доста сериозно, но ако лежиш спокойно, няма да се наложи да те вкарат в болница. Това беше лекар... явно. Платих му с парите, които намерих в дрехите ти. Малко повече от обичайното, но ми казаха, че той заслужава доверие. Беше твоя идея все пак. Докато карах насам, непрекъснато повтаряше, че трябва да намериш лекар, на когото можеш да платиш, за да си държи устата затворена. Оказа се прав. Не беше трудно.

— Къде сме? — чу гласа си; беше слаб, но все пак го чу.

— В едно село, което се нарича Ленцбург, на двацет и пет километра от Цюрих. Докторът е от Волен. Това е близкият град. Ще дойде да те види след една седмица, ако си още тук.

— Как?... — опита да се надигне, но нямаше сила. Тя го докосна по рамото; беше заповед да легне отново.

— Ще ти кажа какво се случи и може би това ще отговори на въпросите ти. Поне така се надявам, защото в противен случай не мисля, че аз ще мога. — Бе неподвижна, гледаше надолу към него, а гласът ѝ беше спокоен. — Едно животно ме изнасилваше — след което имаше заповед да ме убие. Нямаше начин да оживея — Там, на Щепдекщрасе, ти се опита да ги спреш и когато не успя, ми каза да викам, да продължавам да пищя. Беше всичко, което можа да направиш, и когато ми крещеше, рискуваше да бъдеш самият ти убит на място. По-късно си се измъкнал някак — не знам как, но знам, че междуременно те бяха ранили доста зле — и дойде да ме намериш.

— Него — прекъсна я Джейсън. — Търсех него.

— Това вече ми го каза и аз пак ще ти отговоря както и преди. Не ти вярвам. Не защото мисля, че си долен лъжец, а защото фактите не го

потвърждават. Аз работя със статистически данни, мистър Уошбърн или мистър Борн, или както ти е името. Уважавам видимите данни и забелязвам неточностите; така съм свикнала. Двама мъже влязоха в онази сграда, за да те намерят, и аз те чух да казваш, че и двамата са живи. Те също могат да те разпознаят. Ами собственикът на „Драй Алпенхойзер“? Също, нали? Това са факти и ти ги знаеш толкова добре, колкото и аз... Не, ти се върна заради мен. Върна се и спаси живота ми.

— Продължавай — каза той, а гласът му набра сили. — Какво се случи?

— Взех решение. Това беше най-трудното, което съм вземала през живота си. Струва ми се, че човек е в състояние да вземе такова решение само ако животът му е висял на косъм от насилствена смърт и някой го е спасил. Реших да ти помогна. За известно време — за няколко часа може би — но трябваше да ти помогна да се измъкнеш.

— Защо не отиде в полицията?

— Едва не го направих и не съм сигурна дали мога да ти обясня защо не го направих. Може би заради изнасилването, не знам. Откровена съм с теб. Винаги са ми казвали, че това е най-ужасното нещо, което може да се случи на една жена. Сега го вярвам напълно... Освен това чух гнева — отвращението — в твоя собствен глас, когато му изкрещя. Няма да забравя този момент до края на живота си, колкото и да ми се иска да го направя.

— Полицията? — повтори той.

— Онзи човек от „Драй Алпенхойзер“ каза, че полицията те търси. Че в Цюрих има телефонен номер специално за това. — Тя млъкна. — Не можеш да те издам на полицията. Не и тогава. Не и след това, което направи.

— Въпреки че знаеш какъв съм?

— Известно ми е само това, което чух. И то ни най-малко не се връзва с ранения, който се върна за мен и предложи живота си в замяна на моя.

— Не звучи много умно.

— Това е единственото, което съм, мистър Борн — предполагам, че е Борн; така те нарече той. Много умна.

— Аз те ударих. Заплаших да те убия.

— Ако бях на твое място и някой се опитваше да ме убие, вероятно щях да направя същото — ако имах възможност.

— И ти ме изведе от Цюрих?

— Не веднага. Трябваше ми половин час или почти толкова, за да се успокоя и да стигна до решение. Аз съм методична.

— Да, започвам да го забелязвам.

— Не приличах на нищо, бях пълна развалина; трябваша ми дрехи, четки за коса, грим, никъде не можех да тръгна в такъв вид. Намерих някаква телефонна кабина надолу покрай реката и тъй като нямаше жива душа, излязох от колата и позвъних в хотела.

— На французина? На белгиеца? — прекъсна я Джейсън.

— Не, те бяха на лекцията на Бертинели и ако са ме познали там на сцената заедно с теб, предполагам, са дали името ми на полицията. Обадох се на една жена от нашата делегация. Тя презира Бертинели и си беше в стаята. Работихме няколко години и сме приятелки. Казах ѝ, че ако е чула нещо по мой адрес, да не му обръща внимание, защото съм съвсем добре. Ако все пак някой попита за мен, тя трябва да каже, че съм излязла с приятел за вечерята — за цялата нощ, в случай, че я притиснат. И че съм излязла рано от лекцията на Бертинели.

— Методично — отбеляза Борн.

— Да. — Мари си позволи лека усмивка. — Помолих я да отиде в стаята ми — намира се през две врати от нейната и нощната камериерка знае, че сме приятелки. Ако там няма никой, да сложи малко дрехи и грим в куфара ми и да се върне в стаята си. Казах ѝ, че ще ѝ се обадя след пет минути.

— И тя просто прие думите ти?

— Казах ти, че сме приятелки. Тя разбра, че съм добре. Е, бях малко развълнувана, но важното бе, че съм добре. И че я моля да ми направи тази услуга. — Мари отново млъкна. — Вероятно мислеше, че не ѝ казвам истината.

— Продължавай.

— Обадох ѝ се пак — тя беше взела нещата ми.

— Което означава, че онези двамата не са дали името ти на полицията. Щяха да наблюдават стаята ти или да я запечатат.

— Не знам дали са го направили, или не. Но и така да е, сигурно са разпитвали приятелката ми доста преди това. Тя щеше да им каже онова, което я помолих.

— Била е в „Карийон“, а ти долу при реката. Как си взе нещата?

— Много просто. По заобиколен начин, но много прост. Приятелката ми поговорила с ноцната камериерка и ѝ казала, че отбягвам среща с някакъв мъж в хотела и че съм с друг извън хотела. Обяснила ѝ, че ми трябва да разни неща за през ноцта, и я попитала сеца ли се за някакъв начин да ми ги предаде. В една кола долу при реката. Донесе ми ги един келнер, който не беше на смяна.

— Не се ли изненада от външния ти вид?

— Нямаше възможност да види кой знае колко. Отворих багажника и му казах през прозореца да остави нещата отзад. На резервната гума имаше десет франка.

— Вие не сте методична. Вие сте забележителна.

— И методична ми стига.

— Как намерихте доктора?

— Направо тук. Le Concierge, или както наричат портиера в Швейцария. Спомни си, че те превързах толкова добре, колкото ми беше възможно, и спрях кръвта, доколкото можах. Както повечето хора, имам някаква представа за първа помощ. Което ще рече, че трябваше да съблека дрехите ти. Намерих парите и ми стана ясно какво си имал предвид, като казваше, че трябва да намеря лекар, на когото можеш да платиш. У теб имаше хиляди и хиляди долари. Имам понятие от обменните курсове.

— Това е само началото.

— Какво?

— Няма значение. — Отново се опита да се надигне. Беше невероятно трудно. — Не се ли страхуваш от мен? От това, което си направила?

— Разбира се, че се страхувам. Но знам какво направи ти за мен.

— Прекалено много се доверяваш. Аз не бих го направил при подобни обстоятелства.

— Може би не преценяваш добре обстоятелствата. Ти все още си много слаб, а пистолетът ти е у мен. Още повече, нямаш никакви дрехи.

— Никакви?

— Даже и шорти. Изхвърлих всичко. Не ти ли се струва, че ще изглеждаш доста глуповато, ако тичаш по улиците с едно пластмасово портмоне-колан?

Борн се засмя въпреки болката, защото си спомни за Ла Сиота и маркиз Дьо Шамбо.

— Методично — изрече той.

— Много.

— Какво става сега?

— Записах името на лекаря и платих наема за стаята за една седмица. Le Conciérge ще ти носи храна от днес на обяд нататък. Аз ще остана тук до сутринта. Вече е почти шест часът. Скоро ще съмне. Ще се върна в хотела за останалите си вещи и самолетните билети и ще направя всичко възможно да не споменавам нищо за теб.

— Ами ако ти се наложи? Може да са те разпознали?

— Ще отричам. Беше тъмно. Цялата зала приличаше на лудница.

— Е, сега вече не си методична. Поне не толкова, колкото ще е цюрихската полиция. Имам по-добра идея. Обади се на приятелката си и ѝ кажи да опакова нещата ти и да плати сметката. Вземи от мен колкото пари са ти необходими и хващай първия самолет за Канада. По-лесно е да отричаш от голямо разстояние.

Тя го погледна, без да продума нищо, и след това кимна.

— Това е много изкушаващо.

— Много е логично.

Тя продължи известно време да се взира в него, вътрешното ѝ напрежение растеше — издаваха го очите ѝ. Обърна се и отиде до прозореца, вгледана в първите лъчи на изгряващото слънце. Той я наблюдаваше. Усещаше, че е напрегната, знаеше на какво се дължи това, виждаше лицето ѝ в бледите оранжеви отблясъци на зората. Нищо не можеше да направи, тя беше направила онова, което считаше за необходимо, защото страхът и ужасът я бяха напуснали. Под влиянието на ужасното разложение, което никой човек не бе способен да проумее. Под влиянието на смъртта. И извършвайки това, тя бе нарушила всички правила. Сен-Жак извърна глава към него. Очите ѝ горяха.

— Кой си ти?

— Нали чу какво казаха.

— Знам това, което видях! Това, което чувствам!

— Не се опитвай да оправдаеш стореното от теб. Просто си го извършила, и толкоз. Нека така да е.

Нека така да е. О, господи, защо не позволи да съм си аз. Сега щях да съм в покой. Но ти върна част от живота ми и се налага да се боря отново, отново да се сблъскам с всичко това.

Внезапно тя се оказа до леглото, пистолетът беше в ръката ѝ. Насочи го към него, гласът ѝ затрепера.

— Тогава да приключа с всичко? Може би трябва да се обадя в полицията и да им кажа да дойдат да те вземат?

— Преди няколко часа щях да ти кажа да го направиш. Сега не мога да се накарам да го направя.

— Тогава кой си?

— Казват, че името ми е Борн. Джейсън Чарлс Борн.

— Какво значи „казват“?

Той се загледа в пистолета, в тъмния зев на дулото. Не оставаше нищо друго, освен истината, такава, каквато я знаеше.

— Какво значи? — повтори. — Вие знаете почти толкова, колкото и аз, докторе.

— Какво?

— Точно каквото чу. Може би това ще те накара да се чувстваш по-добре. Или по-зле, не знам. Но може и да е така, защото не знам какво още да ти кажа.

Тя отпусна пистолета.

— Да ми кажеш какво?

— Животът ми започна преди пет месеца на малък остров — Ил дю Пор Ноар — в Средиземно море...

Слънцето се бе изкачило до средата на короните на околните дървета. Лъчите му се процеждаха между разлюлените от вятъра клони и струяха през прозореца, обагряйки стените в причудливи светлинни форми. Борн се отпусна изтощен на възглавницата. Беше свършил; нямаше какво повече да каже.

Мари седеше в едно кожено кресло в другия край на стаята с кръстосани крака. Цигарите и пистолетът лежаха на масата от лявата ѝ страна. Тя почти не беше помръднала, погледът ѝ през цялото време беше прикован в лицето му. Очите ѝ не се отместваха дори когато пушеше, не изпускаха неговите. Беше се превърнала в машина за анализ и обработка на данни и пресяване на факти, така както дърветата прецеждаха светлината.

— Непрекъснато го казваше — каза меко тя и изрече отчетливо: — „Не знам“... „Ще ми се да знам“. Взираше се в нещо и аз се изплаших и те попитах какво е, какво се каниш да правиш. И ти отново повтори: „Бих желал да знам“. Боже мой, какво си преживял... Какво преживяваш!

— След всичко, което ти причиних, как можеш да мислиш какво ми се е случило?

— Това са две отделни линии на развитие на събитията — отвърна тя замислено с отсъстващ поглед.

— Отделни?...

— Свързани по характер, но с независимо развитие; това са икономически безсмислици... И тогава на Льовенщрасе, точно преди да се качим в апартамента на Шернак, аз те умолявах да не ме принуждаваш да идвам с теб. Бях убедена, че ако чуя нещо повече, ще ме убиеш. Точно тогава каза най-странното нещо: „Това, което чу, не ми говори повече, отколкото на теб. Даже по-малко...“ Мислех, че не си в ред.

— Засегнат съм от своеобразна лудост. Нормалните хора помнят. Аз не.

— Защо не ми каза, че Шернак се е опитал да те убие?

— Нямах време, а и не мислех, че има значение.

— В момента нямаше за теб. Но за мен, да.

— Защо?

— Защото все ми се струваше, че няма да стреляш по човек, който не се е опитал пръв да те убие.

— Но той се опита и ме рани.

— Не знаех в каква последователност е станало всичко; ти не ми каза.

— Не те разбирам.

Мари запали цигара.

— Трудно ми е да обясня, но през цялото време, докато ме държеше като заложница, даже когато ме удари и ме принуждаваше да вървя с теб, и притискаше пистолета до стомаха ми, и го насочваше към главата ми — един господ знае, беше ме страх — но ми се струваше, че съм видяла нещо в очите ти... Наречи го неохота. Тази дума ми изглежда най-подходяща.

— Става. Какво имаш предвид?

— Не съм уверена. Може би има връзка с друго, което ми каза в сепарето на „Драй Алпенхойзер“. Онзи дебелият се приближаваше и ти ми нареди да се обърна към стената и да закрия лицето си с ръка. „За твоё собствено добро“, така, нали? „Няма смисъл да може да те идентифицира“.

— Нямаше.

— „За твоё собствено добро“. Това не е мотивация на патологичен убиец. Струва ми се, че се хванах точно за това — може би за да опазя разсъдъка си — това, и погледа в очите ти.

— Все още не схващам идеята ти.

— Онзи с очилата с позлатените рамки, който ми се представи за полицаи, каза, че ти си брутален убиец, който трябва да бъде задържан, преди да е извършил ново убийство. Ако не беше случилото се с Шернак, нямаше да му повярвам. От друга страна — полицаите не постъпват по такъв начин; те не използват оръжие в тъмни места, претъпкани с хора. А ти беше човек, който се бореше за живота си — бориш се за живота си — но не си убиец.

Борн вдигна ръка.

— Извинявай, но ми прилича на преценка, основана на съмнителна благодарност. Казваш, че уважавах фактите — погледни ги тогава. Повтарям: чу какво казах — абстрахирай се от това, което мислиш, че си видяла, и което изпитваш — ти чу думите. Накратко — предавани са ми пликосе, пълни с пари, за да изпълня определени ангажименти. бих казал, че тези ангажименти са съвсем ясни и аз съм приел. Имам шифрована банкова сметка в Гемайншафтбанк, съдържаща повече от четири милиона долара. Откъде е? Откъде човек като мен — с уменията, които притежавам — има толкова много пари? — Джейсън се загледа в тавана. Болката се връщаше отново, чувството на безнадеждност също. — Такива са фактите, доктор Сен-Жак. Време е да си тръгвате.

Мари се надигна от стола и смачка цигарата си. След това взе пистолета и пристъпи към леглото.

— Много държиш да се самообвиняваш, нали?

— Излагам факти.

— Тогава, ако това, което казваш, е истина, аз също имам ангажименти, нали? Като член на обществото, спазващ законите,

трябва да се обадя на полицията в Цюрих и да им кажа къде си. — Тя повдигна пистолета.

Борн погледна към нея.

— Мислех...

— Защо не? — прекъсна го тя. — Ти си един обречен човек, който иска да приключи с всичко това, нали? Лежиш тук и изказваш съждения, неподлежащи на обжалване и, извинявай много, се самосъжаляваш доста и очакваш да предизвикаш моята... каква беше, съмнителна благодарност. Хубаво, мисля, че трябва да разбереш едно. Аз не съм глупачка; ако дори за минута си бях помислила, че си това, което те изкарват, нямаше да съм тук, а ти — също. Факти, които не могат да бъдат документирани, не са изобщо факти. Ти нямаш факти, имаш само заключения, твои собствени заключения, основани на твърдения, направени от хора, за които знаеш, че са пълни боклуци.

— И една необяснима банкова сметка с повече от четири милиона долара в нея. Не го забравяй.

— Как бих могла? Минавам за финансов вундеркинд. Възможно е тази банкова сметка да не може да се обясни по начин, който да ти хареса, но към нея има прикрепена клауза за ограничен достъп, даваща доста голяма легитимност. Тя може да бъде проверена — и вероятно в нея да влезе всеки упълномощен директор на корпорация, наречена по един или друг начин „Седемдесет и едно“. Така че, едва ли е вид издръжка на наемен убиец.

— Корпорацията може и да има име, но не е регистрирана.

— В телефонен указател? Ти си наивен... Но нека да се върнем на въпроса за теб. Сега, веднага. Наистина ли трябва да се обадя на полицията?

— Знаеш отговора ми. Не мога да те спра, но не бих искал.

Мари отпусна пистолета.

— И няма да го направя. По същата причина, поради която не искаш и ти. Вярвам на казаното за теб не повече от теб самия.

— Тогава на какво вярваш?

— Казах ти. Не съм сигурна. Всичко, което наистина знам, е че преди седем часа едно животно беше легнало върху мен, устата му ме лигавеше навсякъде и ръцете му се бяха впили в мен... и знаех, че ще умра. И тогава един човек се върна заради мен — човек, който можеше

да продължи да бяга — но се върна заради мен и предложи да умре вместо мен. Мисля, че вярвам в него.

— Ами ако грешиш?

— Значи съм направила ужасна грешка.

— Благодаря ти. Къде са парите?

— На бюрото. В калъфа с паспорта ти и в портфейла. Там е бележката с името на лекаря и квитанцията за стаята.

— Би ли ми подала паспорта, ако обичаш. Там е швейцарската валута.

— Знам. — Мари му го подаде. — Дадох триста франка на домакина за стаята и двеста за името на лекаря. Услугите на лекаря излязоха четиристотин и петдесет, към което добавих още сто и петдесет за съдействието. Платила съм всичко хиляда и сто франка.

— Не е необходимо да ми даваш отчет — каза той.

— Трябва да знаеш. Какво се каниш да правиш?

— Да ти дам пари, за да се прибереш в Канада.

— Имам предвид след това.

— Зависи как се чувствам. Сигурно ще дам пари на домакина да ми купи някакви дрехи. И ще го поразпитам. Ще се оправя. — Борн извади няколко едри банкноти и ѝ ги подаде.

— Но това са над петнайсет хиляди франка.

— Създадох ти доста неприятности.

Мари Сен-Жак погледна към парите и след това към пистолета в лявата си ръка.

— Не ти искам парите. — Заяви и остави оръжието на масичката до леглото.

— Какво значи това?

Тя се обърна и отиде при креслото. После, докато седеше, се обърна отново, за да го погледне.

— Мисля, че искам да ти помогна.

— Почакай малко...

— Моля те — прекъсна го. — Моля те, не ми задавай никакви въпроси. Замълчи за малко.

[1] Какво има? Кой е там? (нем.) — Б. пр. ↑

КНИГА ВТОРА

10.

Никой от двамата не знаеше кога се е случило и изобщо дали наистина се е случило. И ако все пак се беше случило, до каква степен всеки от тях би го съхранил или задълбочил. Не съществуваше драма в истинския смисъл на думата, нито конфликти или бариери, които трябваше да преодоляват. Всичко, от което имаха нужда, беше да общуват, с думи и погледи, и с нещо също толкова жизненоважно — честият акомпанимент на тих смях.

Всекидневният им живот в стаята на селската странноприемница беше толкова клиничен, колкото би бил и в болнична стая при същите обстоятелства. През деня Мари се занимаваше с проблеми на ежедневието от рода на облекло, храна, географски карти и вестници. Беше закарала и оставила откраднатата кола на петдесет километра южно от град Райнах и се беше прибрала в Ленцбург с такси. Когато тя излизаше, Борн се отдаваше на отдых и движение. Някъде в забравеното си минало бе разбрал, че възстановяването му зависи и от двете, и си наложи строга дисциплина; беше му се случвало и преди... преди Пор Ноар.

Когато бяха заедно, разговаряха, отпърво неловко, с подмятания на непознати, събрани заедно по неволя, оцелели в шоките вълни на един катаклизъм. Макар в началото да бе трудно, и това им се удаде едва когато и двамата проумяха колко необичайна е ситуацията, в която бяха: нямаше за какво да говорят, освен за случилото се. Ако случайно изникнеше друга тема за разговор, това ставаше в момента, когато темата за премеждието временно се изчерпваше. Затишието в такива моменти пораждаше други думи и размисли.

Точно в такива моменти Джейсън научи някои важни факти за жената, която беше спасила живота му. Той мотивираше желанието си да ги разбере с протест, че тя знае за него почти толкова, колкото и той самият, а не знае нищо за нея. Откъде се бе появила тя? Защо една привлекателна жена с тъмночервена коса и прекрасна кожа с тен, явно придобит в някоя ферма, се представяше за доктор по икономика.

— Защото ѝ се повръщаше от тази ферма — отговори Мари.

— Без шеги. Наистина ли става дума за ферма?

— Е, добре, „малко ранчо“ подхожда повече. Малко в сравнение с онези с кралските размери в Албърта. По времето на баща ми, когато френски канадец е отивал на Запад да купува земя, е имало неписани ограничения. Не се сравнявай по размер с онези над теб! Татко често споменаваше, че ако е използвал името Сент Джеймс вместо Сен-Жак, е щял да бъде далеч по-богат.

— Фермер ли беше?

Мари се беше засмяла.

— Не, счетоводител, който стана фермер под влиянието на бомбардировачите „Викърс“ през войната. Беше пилот в Канадските кралски военновъздушни сили. Предполагам, че при вида на цялото това небе, счетоводната кантора е изглеждала малко тъпа.

— За това са нужни доста нерви.

— Повече, отколкото предполагаш. Преди да купи ранчото, продаваше добитък, който не беше негов, при това на земя, която не притежаваше. Хората казваха, че е французин до мозъка на костите си.

— Струва ми се, че бих го харесал.

— Сигурно.

Беше живяла в Калгари с родителите и двамата си братя, докато навършила единайсет години, а сетне заминала да учи в университета Макджил в Монреал, за да започне живот, който никога не си била поставяла за цел. Не особено старателна ученичка, която предпочитала да прегупска на коня си из поляната пред подредената скука в началното училище в Албърта, тя открила удоволствието да използва мозъка си.

— Беше много просто — каза му веднъж. — Гледах на книгите като на врагове, но внезапно попаднах сред хора, които се занимаваха с тях и изпитваха удоволствие. Всичко бе разговори. Разговори по цял ден, разговори по цяла нощ — по класни стаи и семинари, в препълнени сепарета над безброй халби с бира; струва ми се, че тези непрекъснати разговори всъщност ме преобрази. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Нямам спомени, но ми се струва, че те разбирам — каза Борн. — Липсват ми спомени от колеж, съученици или подобни приятели, но съм абсолютно уверен, че е имало нещо такова. — Той се усмихна. —

Впечатлението от разговори над безброй бирени халби е незабравимо нещо.

Тя се усмихна в отговор.

— И аз правех доста голямо впечатление в онези дни. Едно едро момиче от Калгари с двама по-големи братя, с които да се състезава, изпива повече бира от половината момчета от университета в Монреал.

— Сигурно са се възхищавали от теб.

— Не, просто ми завиждаха.

Пред Мари Сен-Жак се открил нов свят; тя не се завърнала повече към стария си начин на живот. С изключение на времето през ваканциите, продължителните пътувания до Калгари ставали все по-редки и по-редки. Кръгът ѝ от приятели в Монреал се разширил, летата ѝ били заети с работа в и извън университета. Първо се увлякла по историята, след това разбрала, че по-голямата част от историята се формира от икономическите сили — за силата и властта трябва да се плаща — така че започнала да се занимава с теориите на икономиката. И била удовлетворена.

Останала в Макджил пет години и получила докторска степен и правителствена стипендия за Оксфорд.

— Беше забележителен ден, казвам ти. Мислех, че баща ми ще получи апоплектичен удар. Изостави безценния си добитък на грижите на двамата ми братя, за да долети на изток да ме разубеждава.

— Да те разубеждава? Защо? Нали е бил счетоводител, а ти си се готвела да защитиш докторат по икономика?

— Не прави тази грешка — възкликна Мари. — Счетоводителите и икономистите са врагове по природа. Едните виждат дърветата, а другите гората и възгледите им обикновено не съвпадат, което е съвсем нормално. Още повече баща ми не е просто канадец. Той е френски канадец. Смяташе ме, мисля, за предател спрямо Версай. Но се поуспокои малко, когато му казах, че условието да получа стипендията е да се съглася да работя за правителството минимум три години. Заяви, че мога „да служа по-добре на каузата отвътре“. Да живее Квебек, да живее Франция!

И двамата се разсмяха.

Тригодишната обвързаност с правителството в Отава била удължена по всички възможни начини: всеки път, когато се канела да

напусне, я повишавали, давали ѝ по-голям офис и по-голям персонал.

— Властта развращава, разбира се — усмихна се тя. — И никой не го знае по-добре от високопоставените бюрократи в банките и корпорациите, борещи се за препоръки. Но ми се струва, че Наполеон го е казал по-добре: „Дайте ми достатъчно медали и ще ви спечеля всяка война“. Така че останах. Работата ми ме изпълва с огромно удовлетворение. Все пак това е работа, в която съм много добра, а това има някакво значение.

Джейсън я наблюдаваше, докато говореше. Под овладените ѝ маниери имаше нещо много детско и живо. Беше ентузиастка, но умееше да обуздава ентузиазма си, щом почувстваше, че той започва да бие на очи. Разбира се, че бе много добра в работата си; Джейсън подозираше, че тя никога не прави нищо, без да вложи най-доброто от себе си.

— Напълно съм убеден, че си — имам предвид, добра — но остава ли ти време за нещо друго?

— Какво друго?

— О, обикновените неща. Съпруг, семейство, къща с бяла метална ограда.

— Може и да дойдат някой ден, не ги изключвам.

— Не са ли вече?

— Не. Имала съм някои по-сериозни връзки, но без да се стига до годежен пръстен. Или пък сватбена халка.

— Кой е Питър?

Усмивката ѝ помръкна.

— Бях забравила. Ти четеш телеграмата.

— Съжалявам.

— Недей. Нали се разбрахме... Питър? Аз обожавам Питър. Живяхме заедно почти две години, но не потръгна.

— Очевидно той няма особени претенции.

— По-добре да няма! — Тя се разсмя отново. — Питър е директор на секцията и се надява на скорошно повишение в кабинета. Ако не се държи прилично, ще кажа на Министерството на финансите от какво не разбира и ще го върнат обратно като SX-две.

— Казва, че ще те посрещне на летището на двайсет и шести. По-добре му телеграфирай.

— Да, знам.

Заминаването ѝ беше нещо, за което не бяха говорили. Избягваха тази тема, все едно се отнасяше за някаква далечна възможност. Нямаше връзка със случилото се, а с нещо предстоящо. Мари беше казала, че иска да му помогне. Той беше приел с мисълта, че тя се ръководи от съмнителна благодарност и че ще остане с него ден-два. И беше благодарен. Но всичко друго бе немислимо.

Поради което и не засягаха темата. Разменяха си думи и погледи, от време на време избухваше тих смях, помежду им се установяваше спокойствие. В редки моменти в отношенията им се появяваше топлина и двамата го осъзнаваха и се отдръпваха един от друг. Всичко друго беше немислимо.

Така непрекъснато се връщаха към необичайното, към ненормалното, към случилото се. Повече към него, отколкото към тях самите, защото то беше непостижимата за разума причина за съвместното им съжителство... съвместно съжителство в една стая в малка селска странноприемница в Швейцария. Абсурд. Той не беше част от подредения и обоснован свят на Мари Сен-Жак. И точно по тази причина провокираше подредения ѝ аналитичен мозък. Необичайните неща трябваше да бъдат изследвани, разнищени и обяснени. Тя стана нетърпелива в настойчивостта си, настойчива колкото и Джефри Уошбърн, но без лекарското търпение. Защото тя нямаше време и го знаеше. Затова понякога стигаше до ръба на поносимото.

— Какво ти прави впечатление, когато четеш вестници?

— Бъркотията. Изглежда, че цари навсякъде.

— Не се занасяй. Кое ти се струва познато?

— Почти всичко, но не мога да кажа защо.

— Дай ми пример.

— Тази сутрин. Имаше някаква статия за американските военни бази в Гърция и последвалите дебати в Обединените нации; руснаците протестирали. Разбирам значението, борбата за власт в Средиземноморието и ексцесиите в Средния изток.

— Дай ми друг пример.

— Имаше статия за контактите на Източногерманското правителство с посолството на Бон във Варшава. Източен блок, Западен блок; отново разбирам.

— Виждаш връзката, нали? Значи имаш ориентация в политиката — геополитиката.

— Или просто съвсем нормални познания за текущите събития. Не мисля, че някога съм бил дипломат. Парите в Гемайншафт изключват всякаква правителствена служба.

— Съгласна съм, но все пак си ориентиран политически. А какво става с картите? Помоли ме да ти купя карти. Какво ти идва наум, като ги разглеждаш?

— В някои случаи имената предизвикват образи, точно както в Цюрих: сгради, хотели, улици... понякога лица. Но никога имена. Лицата нямат имена.

— Все пак си пътувал доста.

— Така ми се струва.

— Знаеш, че си.

— Добре, пътувал съм.

— Как?

— Какво имащ предвид под „как“?

— Това обикновено със самолет ли ставаше, или с кола — не такси, а такава, която ти караш?

— И двете, така ми се струва. Защо?

— Често самолетите означават по-дълги разстояния. Среждал ли си се с хора? Има ли лица по летища, хотели?

— Улици — думата се откъсна неволно от устните му.

— Улици? Защо улици?

— Не знам. Разни лица ме срещат по улиците... и в тихи места. Тъмни места.

— Ресторанти? Кафенета?

— Да. И стаи.

— Хотелски стаи?

— Да.

— Не в офиси? Работни помещения?

— Понякога. Но обикновено не.

— Добре. Срещат те хора. Лица. Мъже? Жени? Или и двете?

— Главно мъже. Понякога жени, но главно мъже.

— За какво говорят?

— Не знам.

— Опитай се да си спомниш.

— Не мога. Няма никакви гласове; няма никакви думи.

— Имаше ли разписания? Срещал си се с хора, което означава, че си имал ангажименти. Те са очаквали да се срещнат с теб и ти си очаквал да се срещнеш с тях. Кой определяше тези срещи? Някой е трябвало да го прави.

— Телеграми. Обаждания по телефона.

— От кого? Откъде?

— Не знам. Те трябваше да ме намерят.

— В хотелите?

— Най-често, струва ми се.

— Спомена, че служителят на рецепцията на „Карийон“ е казал, че си получавал послания.

— Тогава значи са идвали в хотела.

— Нещо като „Седемдесет и едно“?

— „Тредстоун“.

— Тредстоун. Твоята компания ли е?

— Това не означава нищо. Не можах да я намеря.

— Съсредоточи се!

— Правя го. Не беше регистрирана. Обадох се в Ню Йорк.

— И мислиш, че е съвсем необичайно. Не е така.

— Защо да не е?

— Може да е някакъв вътрешен отдел или нерегистрирана дъщерна компания — корпорация, създадена, за да извършва покупки за компанията-майка, чието име би вдигнало договорните цени. Това се прави непрекъснато.

— Кого се опитваш да убеждаваш?

— Теб. Напълно възможно е да си пътуващ посредник, защитаващ американските финансови интереси. Всичко навежда на тази мисъл; фондове като наличен капитал, които компанията има възможност да проверява, но не го е правила досега. Тези факти, както и добрата ти ориентация в политиката сочат, че може да си доверен финансов агент, и съвсем вероятно голям акционер или да имаш дял в компанията-родител.

— Съдиш ужасно прибързано.

— Не съм казала нищо, което да е в разрез с логиката.

— Имаш един-два пропуска.

— Къде?

— От сметката не е теглено. Само е внасяно. Не съм купувал, само съм продавал.

— Не можеш да си сигурен. Не помниш. Разплащанията могат да се извършват чрез краткосрочни депозити.

— Дори нямам понятие какво означава това.

— Един финансист, запознат с някои данъчни стратегии, има понятие. Какъв е другият пропуск?

— Разни хора не се опитват да убият някого само за това, че купува нещо на по-ниски цени. Може да се опитат да го разобличат, но не и да го убият.

— Може и да го направят, ако допусне огромна грешка. Или ако са объркали някого с друг. Опитвам се да ти обясня, че не можеш да си това, което не си! Без значение какво казва този или онзи.

— И си толкова сигурна?

— Да, напълно. Прекарах с теб три дни. Разговаряхме. Слушах те. Допусната е ужасна грешка... Или е някаква конспирация.

— И в какво се състои? Срещу какво?

— Точно това трябва да разбереш.

— Благодаря.

— Искам да те питам нещо. Какво ти идва наум, когато мислиш за пари?

— Стига! Не го казвай! Не разбираш ли? Ти грешиш. Когато мисля за пари, мисля за убиване.

— Не знам — каза той. — Уморен съм. Искам да спя. Изпрати телеграмата си утре сутринта.

Минаваше полунощ в началото на четвъртия ден, но сънят не идваше. Борн се взираше в тавана от тъмно дърво, отразяващо светлината на настолната лампа в средата на стаята. Тя винаги светеше през цялата нощ. Мари просто я оставяше така и той не й искаше обяснение, нито тя му го даваше.

Сутринта тя щеше да си отиде и плановете му щяха да изкристализират. Щеше да остане още няколко дни в странноприемницата и да извика лекаря от Волен да свали превръзките му. След това — Париж! Там бяха парите, а и още нещо; знаеше го, чувстваше го. Окончателният отговор. Ще намериш пътя си.

Не си безпомощен. Ще намериш пътя си.

Какво щеше да намери? Човек на име Карлос? Кой беше Карлос и какво означаваше той за Джейсън Борн?

Чу шумолене на дрехи откъм кушетката до стената. Погледна натам, изненадан, че Мари още не спи. Нещо повече, тя го гледаше, точно взираше се в него.

— Знаеш ли, че не си прав? — изрече.

— За кое?

— За това, което си мислиш.

— Ти не знаеш за какво си мисля.

— Знам. Видях погледа ти. Виждаш разни неща, за които не си сигурен, че съществуват, и се страхуваш, че може да са верни.

— Верни са. Обясни ми Щепдекщрасе. Обясни ми онзи дебелия в „Драй Алпенхойзер“.

— Не мога, но ти също не можеш.

— Те съществуват — отговори той. — Аз ги видях и те съществуват.

— Трябва да разбереш защо. Не можеш да бъдеш това, което не си, Джейсън. Разбери защо.

— Париж — каза той.

— Да, Париж. — Мари се надигна от кушетката. Беше облечена в ефирна бледожълта, почти бяла нощница с перлени копчета на гърба. Тя прилепваше към тялото ѝ, докато пристъпваше боса към леглото му. Застана пред него, отпусна очи и след това повдигна двете си ръце и започна да разкопчава нощницата си. Остави я да се свлече на земята и седна на леглото. Гърдите ѝ бяха над него. Тя се наведе, посегна към лицето му и го обхвана нежно с ръце. Очите ѝ не се откъсваха от неговите, както почти непрекъснато през изминалата седмица. — Благодаря ти за живота ми — прошепна.

— Благодаря ти за моя — отговори той, усещайки копнежа, който знаеше, че и тя изпитва. Питаше се дали нейният е съпроводен от болка, както беше при него. Той нямаше спомени за жена, може би защото не бе имал такава, и затова тя беше всичко, което си представяше; всичко и много... много повече. Тя отблъскваше мрака от него. Спираше болката.

Страхуваше се да ѝ го каже. Сега тя му казваше, че всичко е наред, дори за малко, за час и нещо. Тя му даряваше памет в тази нощ и спомен от нея. И също искаше да се освободи от напрежението,

породено от насилието. Можеха да се отпуснат и да забравят. Щастие то им принадлежеше за час и нещо. Това беше всичко, което искаше, но господи, как се нуждаеше от нея.

Той посегна към гърдите ѝ и я притегли към себе си, притискайки устните ѝ към своите. Влагата на дъха ѝ разпръсна съмненията.

Тя повдигна завивките и дойде при него.

Лежеше в прегръдките му, главата ѝ беше на гърдите му, положена внимателно, за да не засегне раната на рамото. Изплъзна се нежно и се подпря на лакти. Той я погледна. Погледите им се срещнаха и двамата се усмихнаха. Тя повдигна ръка и притисна устните му с показалец, след което заговори меко.

— Трябва да ти кажа нещо и не искам да ме прекъсваш. Няма да изпращам телеграма на Питър. Не още.

— Чакай малко, само за секунда. — Той отмести ръката ѝ от лицето си.

— Моля те, не ме прекъсвай. Казах „още не“. Това не означава, че няма да я изпратя изобщо, но не сега. Ще остана с теб. Идвам с теб в Париж.

— Ами ако не искам да го правиш? — насили се той да изрече думите.

Тя се наклони към него и прекара устните си по бузата му.

— Не става. Компютърът току-що го отхвърли.

— Нямаше да съм толкова самоуверен на твое място.

— Но не си. Видях как ме прегръщаше и се опитваше да ми кажеш толкова много неща, които не можеш. Неща, които мисля, че и двамата искахме да си кажем един на друг през последните дни. Не мога да си обясня какво стана. О, предполагам, че го има някъде в някои мъгляви психологически теории — двама доказано интелигентни хора, запратени заедно в ада и изпълзяващи оттам... заедно. Може би това наистина е всичко. Но сега в момента то е тук и аз не мога да избягам от него. Не мога да избягам от теб. Защото ти имаше нужда от мен и защото ми даде живота ми.

— Какво те кара да мислиш, че имам нужда от теб?

— Мога да направя за теб някои неща, които ти не би могъл сам. Само за това си мислих през последните два часа. — Тя пак се изправи

и застана над него, прекрасна в голотата си. — Ти си замесен по някакъв начин с огромни парични суми, но доколкото разбрах, не правиш разлика между дебит и кредит. Може и да си я правил преди, но не и сега. И още нещо. Заемам важен пост в канадското правителство. Имам представа и достъп до всевъзможни сведения. И защита. Световните финанси са мръсна работа и Канада също е засегната. Затова дойдох в Цюрих. За да наблюдавам и докладвам за финансовите групировки, а не за да разисквам абстрактни теории.

— И фактът, че имаш информация и яснота по тези въпроси, може да ми помогне?

— Така мисля. Най-важното е закрилата на посолството. Но ти обещавам, че при първия признак на насилие ще изпратя телеграмата и ще се махна. Като изключим моите страхове, само ще ти тежа при такива обстоятелства.

— При първия признак — повтори Борн, изучавайки лицето ѝ.

— И аз ще определя кога и къде се е появил.

— Какво искаш? Възможностите ми не са безкрайни. Няма да споря.

Той продължи да се вира в очите ѝ, този момент продължи дълго, намагнетизиран от тишината. Накрая попита:

— Защо го правиш? Нали преди малко сама каза. Ние сме двама доказано интелигентни хора, преодолели заедно някакъв ад. Може би това е всичко, което сме. Струва ли си?

Тя остана неподвижна.

— Казах и нещо друго, ако си спомняш. Преди четири нощи един човек, който можеше да продължи да бяга, се върна заради мен и предложи да умре на мое място. Аз вярвам на този човек. Струва ми се, повече, отколкото той самият. Това наистина е всичко, което мога да предложа.

— Приемам го — каза той и вдигна ръце към нея. — Не би трябвало, но приемам. Тази вяра ми е отчайващо потребна.

— Можеш да спреш дотук — прошепна тя и отметна чаршафа. Тялото ѝ се притисна към неговото. — Люби ме, аз също имам потребности.

Изминаха още три дни и три нощи, изпълнени с топлината на щастието им и с възторга на откритието. Живееха със скоростта на

хора, които знаят, че промяната ще настъпи. И когато тя дойде, ще дойде бързо. Трябваше да поговорят за неща, които не можеха да отлагат повече.

Над масата се виеше спираловидно цигарен дим и се смесваше с парата на горещото кафе. Домакинът, жизнерадостен швейцарец, чиито очи поглъщаха повече, отколкото устните му изпускаха, бе излязъл преди няколко минути и им беше оставил местните и цюрихските вестници. Джейсън и Мари седяха един срещу друг; и двамата бяха прегледали новините.

— Има ли нещо в твоите? — попита Борн.

— Старецът, пазачът на Гисан Ке, е бил погребан онзи ден. Полицията все още няма нищо конкретно. Пише, че „разследването продължава“.

— Тук е по-подробно — каза Джейсън, като прелистваше внимателно своя вестник с бинтованата си лява ръка.

— Как е? — Мари погледна ръката му.

— По-добре. Пръстите ми са по-подвижни.

— Знам.

— Имаш мръсно подсъзнание. — Той сгъна вестника. — Ето го. Повтарят написаното вчера. Гилзите и следите от кръв се анализират. — Борн вдигна поглед. — Но са добавили още нещо. Останки от дрехи; не бяха го споменавали преди.

— Това проблем ли е?

— Не и за мен. Дрехите ми са от универсален магазин в Марсилия. А твоите? Има ли нещо специално в плата и в изработката?

— Караш ме да се притеснявам. Не. Всичките ми дрехи са шити от една жена в Отава.

— Значи е невъзможно да се попадне по следите им.

— Не виждам как. Коприната ми я донесе от Хонконг един от нашата секция.

— Купувала ли си нещо от магазините в хотела? Нещо, което е било на теб? Кърпичка, брошка, нещо от този сорт?

— Не. Не си падам много по пазаруването.

— Добре. И на приятелката ти не са й задавали въпроси при напускане на хотела?

— Не. На рецепцията не. Казах ти. Само онези двамата, с които ме видя в асансьора.

— От френската и белгийската делегация.

— Да. Всичко е минало нормално.

— Хайде да анализираме отново.

— Няма какво да анализираме. Пол — онзи от Брюксел — не е видял нищо. Бил е съборен от стола си на пода и е останал да лежи там. Клод — онзи, който се опита да ни спре, спомняш ли си? — отпърво помислил, че на сцената в светлината на прожектора съм аз, но бил ранен от тълпата, преди да успее да отиде в полицията, и го откарали в лечебницата.

— И когато вече е можел да каже нещо — прекъсна я Джейсън, продължавайки думите й, — вече не е бил сигурен.

— Да. Но аз мисля, че е наясно с основната цел на моето пребиваване на конференцията; дегизировката ми не е успяла да го измами. Това ще засили намерението му да не си пъха носа в тази работа.

Борн надигна кафето си.

— Хайде, кажи ми отново за това — каза той. — Ти си търсила нарушения на международните финансови споразумения?

— Е, по-скоро улики за такива. Никой няма да излезе и да каже, че има финансови интереси в страната си и ги защитава, така че, ако има желаещи, те могат да си платят, за да попаднат на канадския пазар на суровини или на друг. Но виждаш кои си пият заедно питиетата, кои вечерят заедно. А понякога става толкова глупаво, както един в Рим, на когото знам, че плаща Аньели — идва и направо те пита колко сериозно гледат в Отава на митническите закони.

— Все още не съм сигурен, че те разбирам.

— Ще разбереш. Твоята собствена страна е много небрежна в това отношение. Кой какво притежава? Колко от американските банки се контролират от парите на ОПЕК? Каква част от промишлеността е собственост на европейски и японски консорциуми? Колко стотици хиляди акра земя се владеят от капитал, изтекъл от Англия, Италия и Франция? Ние всички се безпокоим.

— Наистина ли?

Мари се засмя.

— Естествено. Нищо не прави човека такъв националист, както мисълта, че страната му е собственост на чужденци. Всеки се приспособява рано или късно, ако загуби война — това означава само,

че врагът е бил по-силен — но ако загубиш икономиката си, значи врагът е по-умен. Периодът на окупацията продължава по-дълго и белезите са по-трайни.

— Май доста си размишлявала върху тези неща?

За момент хумористичната нотка в погледа на Мари изчезна. Тя му отговори сериозно:

— Така е. Мисля, че са много важни.

— Научи ли нещо в Цюрих?

— Нищо, което да ме изненадва — каза тя. — Навсякъде се раздават пари. Синдикати се опитват да намерят вътрешни инвестиции, но бюрократичната машина вижда въпроса по друг начин.

— В онази телеграма от Питър пишеше, че докладите ти са първокласни. Какво има предвид?

— Открих няколко странни икономически мошеници, за които мисля, че ще се опитат да подкупят някои фактори в канадското правителство, за да се сдобият с канадско имущество. Не се опитвам да се измъкна, но тези неща просто не ти говорят нищо.

— Не искам да ти се бъркам, ала имам чувството, че ме слагаш в същия куп. Не по отношение на Канада, а въобще.

— Не те изключвам. Моделът е налице. Възможно е да си част от финансова комбина, която търси всякакви начини за нелегални сделки. Това е нещо, което заслужава да се провери, но първо трябва да се обадя по телефона. Не мога да пратя телеграма.

— Сега вече ще се намеся. Какво имаш предвид и как?

— Ако някъде съществува „Тредстоун Седемдесет и едно“ под прикритието на мултинационална компания, има начини да се открие компанията и прикритието ѝ. Искам да се обадя на Питър от някоя от телефонните станции в Париж. Ще му кажа, че в Цюрих съм попаднала на името „Тредстоун Седемдесет и едно“ и това ме безпокои. Ще го помоля да направи СР — секретно разследване — и ще му кажа, че ще му се обадя пак.

— И ако го намери...

— Ако съществува, ще го намери.

— Тогава ще мога да се свържа с някой, вписан като „упълномощен директор“ и да говоря с тях.

— Но много предпазливо — добави Мари. — Чрез посредници. Чрез мен, ако искаш.

— Защо?

— Заради това, което направиха, или по-точно не направиха.

— И какво е то?

— Не са се опитали да се свържат с теб близо шест месеца.

— Не може да си сигурна — и аз не мога.

— Банката може. Милиони долари са останали недокоснати, с тях не е работено и никой не се е обезпокоил защо. Това е, което не мога да разбера. Сякаш са те изоставили. И точно тук може да е допуснатата грешка.

Борн се облегна на стола, погледна бинтованата си лява ръка и в съзнанието му изплува образът на оръжието, което се стоварваше отново и отново върху пръстите му в сянката на състезателната кола на Щепдекщрасе. Вдигна очи и погледна към Мари.

— Твърдиш, че ако съм изоставен, това е, защото директорите на „Тредстоун“ смятат, че грешката е истина.

— Възможно е. Може би мислят, че си ги въвлякъл в нелегални операции — с криминални елементи — които биха им стрували милиони повече. Вероятно рискувайки военни правителства да експроприират тези компании. Или може би си се свързал, без да подозираш, с някой международен престъпен синдикат. Всичко могат да си помислят. Не биха искали да ги заподозрат във връзка с теб.

— Значи независимо какво ще научи твоят приятел Питър, аз ще си остана на квадратче номер едно.

— Връщам се, но не на номер едно, а на четири и половина — пет по десетстепенната скала.

— И девет да е, това не променя нищо. Някакви хора искат да ме убият и аз не знам защо. Други биха могли да ги спрат, но не го правят. Човекът от „Драй Алпенхойзер“ каза, че Интерпол е заложил мрежи за мен и ако попадна в тях, няма да има никакви отговори. Виновен съм като обвинен, защото не знам в какво съм се провинил. Загубата на паметта едва ли ще може да се приеме като смекчаващо вината обстоятелство, а може и да се окаже, че в крайна сметка такова нещо изобщо не съществува.

— Отказвам да го повярвам и ти трябва да направиш същото.

— Благодаря...

— Не си прав, Джейсън. Престани.

Престани. Колко пъти съм го казвал на себе си? Ти си моята любов и единствената жена, която някога съм познавал, и ти вярваш в мен. Защо аз не мога да повярвам в себе си?

Борн стана и както винаги провери краката си. Способността му да се движи се възвръщаше, раните не бяха толкова сериозни, колкото въображението му го караше да мисли. Промяната щеше да дойде утре.

— Париж — каза Джейсън. — Отговорът е в Париж. Знам го с абсолютна сигурност, така както видях очертанието на онези триъгълници в Цюрих. Само че не знам откъде да започна. Абсолютна лудост. Просто чакам да се появи образ, дума или фраза — или кибритена кутийка — за да ми каже нещо. Да ме изпрати някъде другаде.

— Защо не изчакаме, докато се чуя с Питър? Мога да му се обадя още утре; можем да сме в Париж утре.

— Защото това няма да промени нищо, не разбираш ли? Независимо какво ще открие той, единственото нещо, което искам да знам, няма да е там. По същата причина и „Тредстоун“ странят от банката. Заради мен. Трябва да разбере защо се опитват да ме убият и защо някой, на име Карлос, ще плати... как беше... премия за трупа ми.

Успя да каже само това, защото думите му бяха прекъснати от удар върху масата. Мари бе изтървала чашата си и се беше втренчила в него. Лицето ѝ беше побледняло, сякаш всичката кръв се беше оттекла от главата ѝ.

— Какво каза току-що? — попита тя.

— Какво? Казах, че трябва да разбере...

— Името. Ти спомена името Карлос.

— Да.

— През всичките часове, когато разговаряхме, и дните, когато бяхме заедно, ти никога не си го споменавал.

Борн я погледна, опитвайки се да си спомни. Беше истина; беше ѝ казал всичко, което се сецаше, но кой знае как бе пропуснал Карлос... почти съзнателно, като че го беше изхвърлил от мислите си.

— Да, май не съм — изрече. — Ти, изглежда, знаеш. Кой е Карлос?

— На интересен ли се правиш? Ако е така, шегата ти не е много добра.

— Не се правя на интересен. Не виждам с какво мога да се шегувам. Кой е Карлос?

— Наемен убиец. Наричат го убиецът на Европа. Човек, когото издирват вече двайсет години и за когото се говори, че е убил между петдесет и шейсет политици и военни. Никой не го е виждал... но казват, че се подвизава в околностите на Париж.

Борн почувства как го облива студена вълна.

Таксито, което наеха до Волен, беше английски форд и принадлежеше на зетя на домакина. Джейсън и Мари седяха на задната седалка и гледаха тъмния пейзаж, който бавно преминаваше край тях. Превръзките бяха свалени и заместени с леки марли, закрепени с пластири.

— Върни се в Канада — каза меко Джейсън, нарушавайки мълчанието помежду им.

— Ще го направя, казах ти вече. След няколко дни. Искам да видя Париж.

— Не искам да идваш в Париж. Ще ти се обадя в Отава. Можеш лично да се заемеш с издирването на „Тредстоун“ и да ми дадеш информация по телефона.

— Струва ми се, че е все едно. Трябва да разбереш защо; няма значение „кой“, преди да си разбрал другото.

— Ще намеря начин. Необходим ми е само един човек и аз ще го открия.

— Но ти не знаеш откъде да започнеш. Ти си човек, който чака образ, фраза или кибритена кутия. Може да не се появят.

— Все нещо ще се появи.

— Там наистина има нещо, но ти няма да го видиш. Аз мога. Ето защо имаш нужда от мен. Зная думите, методите. Ти не.

Борн я погледна в преминаващите сенки.

— Струва ми се, че няма да е лошо да ми кажеш какво имаш предвид.

— Банките, Джейсън. Следите, които водят към „Тредстоун“ са в банките. Но не така, както си представяш.

Прегърбеният старец в износеното палто и черно кепе в ръка се запъти към далечния край на залата на църквата в малкото село Апажон, на десет километра южно от Париж. Камбаните на вечерния Ангелус кънтяха над дървото и камъка. Старецът зае мястото си на петия ред и зачака звънът им да спре. Беше сигналът; той го чу и знаеше, че докато траеше техният зов, един по-млад мъж — най-безмилостният от всички живи хора — е обикалял малката църква и изучавал всеки отвън и вътре в нея. Забележеше ли нещо непредвидено, някой, заплашващ го лично, нямаше да задава никакви въпроси; щеше да последва просто екзекуция. Така работеше Карлос и само онези, които си даваха сметка, че могат да си отидат от този свят само защото са били проследени, приемаха пари, за да служат като посланици на наемния убиец. Бяха като самия него, стари хора от стари времена, чийто живот си отиваше я от старост, я от болест, или от двете.

Карлос не допускаше никакъв риск. Единствената утеха бе, че ако някой загинеше, служейки му — или от собствената му ръка — парите винаги стигаха до стариците или до децата им, или до техните деца. Редно е да се каже, че имаше известно достойнство в това да работиш за Карлос. Щедрост също не липсваше. Ето това разбираше неговата малка армия от немощни старци; той осмисляше последните дни от живота им.

Пратеникът стисна кепето си и продължи по пътеката между седалките към редицата от изповедални на лявата стена. Пристъпи към петото сепаре, дръпна завесата и влезе, нагаждайки очите си към светлината на единствената свещ, трепкаща от другата страна на полупрозрачния воал, отделящ свещеника от грешника. Седна на малката дървена скамейка и погледна към силуета в богоугодното място. Всичко бе както винаги — скрита под качулката фигура на мъж в монашески одежди. Пратеникът се опита да си представи как изглежда този човек; не му беше тук мястото да размишлява за такива неща.

— Ангелус Домини — каза той.

— Ангелус Домини, чадо божие — прошепна силуетът под качулката. — Щастливи ли са дните ти?

— Те са към края си — отговори старецът. — Но благодарение на теб са щастливи.

— Добре. Хубаво е на твоята възраст да имаш чувството за сигурност — каза Карлос. — Но нека се върнем към работата. Получи ли подробностите от Цюрих?

— Бухала е мъртъв. И още двама, вероятно и трети. Ръката на друг е ранена сериозно; не може да работи. Каин изчезна. Мислят, че жената е с него.

— Лош обрат на нещата — каза Карлос.

— Има още. От онзи, който трябваше да я убие, няма ни вест, ни кост. Трябвало е да я отведе на Гисан Ке; никой не знае какво се е случило.

— Освен че вместо нея е бил убит пазачът. Може да не е никаква заложница, а примамка за капан. Капан, който щракна за Каин. Искам да си помисля върху това... Междувременно ето инструкциите ми. Готов ли си?

Старецът бръкна в джоба си и извади огризка от молив и листче хартия.

— Напълно.

— Обади се в Цюрих. До утре искам тук в Париж човек, който е виждал Каин и може да го разпознае. Също Цюрих трябва да се свърже с Кьониг в Гемайншафт и да му каже да изпрати телекса си в Ню Йорк. Да използва пощенската станция в селото.

— Ако обичаш — прекъсна го старият куриер. — Тези стари ръце вече не пишат както едно време.

— Прости ми — прошепна Карлос. — Пренатоварен съм и не съобразих. Съжалявам.

— Няма нищо, няма нищо. Продължавай.

— Последно, искам нашият екип да заеме стаи в сградата на банката на Рю Мадлен. Този път банката ще е лобно място на Каин. Ще заловим самозванеца при източника на неуместната му горделивост. Спорна и заслужаваща презрение, както и той самият... Освен ако не е нещо съвсем друго.

11.

Борн наблюдаваше от разстояние как Мари минава митническия и граничен контрол на летището в Берн и търсеше признаци на интерес или признаци, че някой от тълпата, струпана в чакалнята за заминаващи на Ер Франс, я е разпознал. Беше четири часът следобед, най-натовареното време за полети до Париж. Точно тогава привилегированите бизнесмени бързаха след скучната всекидневна работа в банките в Берн да се върнат в Града на светлините. Мари погледна през рамо, докато минаваше през бариерата: той ѝ кимна, изчака я да се скрие, обърна се и забърза към чакалнята на Сюис Ер. Джордж Б. Уошбърн имаше резервация за полета в 4,30 за Орли.

Щяха да се срещнат по-късно в едно кафене, което Мари си спомняше от дните си в Оксфорд. Наричаше се О Коан дьо Клюни и се намиреше на булевард Сен Мишел, на няколко пресечки от Сорбоната. В случай че по някакви причини кафенето вече не съществуваше, Джейсън щеше да я намери около девет часа на стъпалата на музея „Клюни“.

Борн щеше да закъснее. Съвсем малко. Сорбоната притежаваше една от най-богатите библиотеки в цяла Европа и в нея се намираха старите издания на всички вестници. Работното време на университетските библиотеки не съвпаднаше с това на държавните учреждения; студентите ги използваша вечер. Той щеше да направи същото веднага щом пристигнеше в Париж. Имаше нещо, което трябваше да научи.

Аз чета вестници всеки ден. На три езика. Преди шест месеца беше убит един човек, за смъртта му беше съобщено на първа страница във всеки един от тези вестници. Така беше казал дебелият мъж в Цюрих.

Остави куфара си в гардероба на библиотеката, отиде на първия етаж и зави наляво към арката, водеща към огромната читалня. В тази пристройка се намиреше залата, в която се съхраняваха вестниците,

подредени и подвързани в папки. Течението на всяко издание ден по ден стигаше до година назад от текущия ден.

Той тръгна покрай рафтовете, отброявайки шест месеца назад и взе първата десетседмична сбирка от вестници отпреди половин година, считано от днешната дата. Занесе ги на най-близката свободна маса и без да седне, започна да разлиства от първа страница на първа страница, брой след брой.

Велики мъже бяха умрели в леглата си, други правеха изявления; доларът бе паднал, златото се бе покачило; бяха вдигнати стачки и правителствата се раздвояваха между действието и парализата. Но не бе убит никой, чието име заслужаваше статия на първа страница. Нямахше такъв инцидент — такова политическо убийство.

Джейсън се върна при рафтовете и започна да рови още по-назад. Две седмици, дванайсет седмици, двацет седмици. Почти осем месеца. Нищо.

Тогава се сети; беше търсил само назад от днешна дата преди шест месеца, не и напред. Грешката бе възможна и в двете посоки; няколко дни, седмица, дори две. Върна папките върху рафтовете и извади вестниците отпреди четири и пет месеца.

Бяха се разбили самолети и бяха избухнали кървави революции; хора на религията бяха държали речи и други божи хора им бяха противоречали; бяха откривани бедност и болести там, където всички знаеха, че съществуват, но не беше убит никакъв важен човек. Започна да разлиства последната папка, мъглите на съмнението и чувството за вина се изпаряваха с всяко прелистване на страниците. Беше ли излъгал потният дебелак в Цюрих? Беше ли всичко това лъжа? Всичко ли беше само лъжи? Може би живееше в някакъв кошмар, който можеше да изчезне с...

ПОСЛАНИК ЛЕЛЪНД Е УБИТ В МАРСИЛИЯ!

Дебелите правоъгълни букви на заглавието избухнаха от страницата и нараниха очите му. Това не бе обикновена болка, а такава, която прониза орбитите на очите му и премина през цялата му глава. Дишането му спря, очите му се приковаха в името. Лелънд. Знаеше го; можеше да нарисува лицето, наистина да го нарисува. Широки вежди под високо чело, широк нос между високи скули над изненадващо тънки устни, увенчани с чудесно поддържани сиви мустаци. Познаваше това лице, познаваше човека. И този човек бе убит от един-

единствен изстрел на далекобойна пушка, с която беше стреляно от прозорец по крайбрежието. Посланик Лелънд се бе разхождал по един вълнолом в Марсилия в пет часа следобед. Изстрелът бе пръснал главата му.

На Борн не му бе необходимо да чете втория абзац, за да узнае, че преди да стане директор на Военноморското разузнаване и да заеме поста на посланик в Ке Д'Орсе в Париж, Хауърд Лелънд е бил адмирал Х. Р. Лелънд от флотата на Съединените щати. Нито да навлиза в съдържанието на статията, излагаща мотивите на убийството, за да ги узнае; той ги знаеше. Основната задача на Лелънд в Париж беше да разубеди френското правителство в намерението му да одобри продажбата на огромно количество оръжие — и по-специално на изстребители „Мираж“ — на страните от Африка и Средния изток. И е постигнал изненадващо голям успех, възбуждайки гнева на заинтересованите страни от всички точки на Средиземноморието. Предполагаха, че са го убили заради намесата му; наказание, което трябваше да послужи за предупреждение на всички останали. На купувачите и продавачите на смърт не биваше да се пречи.

По всяка вероятност продавачът на смърт, който го бе убил, беше получил огромна сума и се бе отдалечил от сцената, изгаряйки всички следи зад себе си.

Цюрих. Куриер до един безкрак мъж; друг до дебел мъж в препълнен ресторант на Фалкенщрасе.

Цюрих.

Марсилия.

Джейсън затвори очи, болката беше непоносима. Бяха го извадили от морето преди пет месеца, предполагайки, че е от Марсилия. В такъв случай пътят му за бягство е тръгвал от крайбрежието, където е била наета лодка, за да го откара към безбрежната синева на Средиземно море. Всичко съвпаднаше идеално, всяко парче от мозайката прилепваше към останалите. Откъде можеше да знае всички тези неща, ако не беше въпросният продавач на смърт от прозореца на марсилското крайбрежие?

Отвори очи. Болката му пречеше да мисли, но не съвсем. Бе взел решение — най-ясното в ограничените му спомени. Срещата с Мари Сен-Жак в Париж нямаше да се състои.

Може би някой ден щеше да ѝ прати писмо и да ѝ обясни това, което сега не можеше да ѝ каже. Ако оживееше дотогава и успееше да ѝ пише. Но сега не можеше да го направи. Сега не можеше да има думи на признателност или обич, никакви обяснения; тя щеше да го чака, но той просто нямаше да отиде. Трябваше да наложи дистанция между себе си и нея. Тя не биваше да се замесва с един продавач на смърт. Оказа се, че не е права — най-лошите му страхове се оправдаха.

О, господи. Можеше да нарисува лицето на Хауърд Лелънд, а на страницата пред него нямаше снимка! Тази първа страница с това ужасно заглавие, отключило толкова много спомени, потвърждаваше толкова неща. Датата. Четвъртък, 26-и август. Марсилия. Щеше да помни този ден, докато можеше да помни, до края на объркания си труден живот.

Четвъртък, 26-и август...

Нещо не беше наред. Какво? Какво? Четвъртък?... Четвъртък не му говореше нищо. Двайсет и шести август?... Двайсет и шести? Не можеше да е двайсет и шести! Двайсет и шести не бе наред! Беше го чувал хиляди пъти. Дневникът на Уошбърн — медицинският журнал на пациента. Колко пъти Уошбърн се беше връщал на всеки факт, на всяка фраза, всеки ден и всеки малък успех? Прекалено много, за да ги брои. Достатъчно много, за да ги запомни!

Ти бе донесен пред вратата ми на сутринта във вторник, дваайсет и четвърти август, точно в осем часа и дваайсет минути. Състоянието ти беше...

Вторник, 24-и август.

Август, 24-и.

Не е бил в Марсилия на дваайсет и шести! Не е могъл да стреля с пушка от прозорец до крайбрежието. Не бе той продавачът на смърт в Марсилия; не той бе убил Хауърд Лелънд!

Преди шест месеца бе убит човек... Само че не преди шест месеца. Приблизително шест месеца, но не шест месеца. И той не беше убил този човек; по това време се е намирал полумъртъв в къщата на един алкохолик в Ил дю Пор Ноар.

Мъглата се разсейваше, болката отслабваше. Изпълни го чувство на облекчение; беше открил една конкретна лъжа! Щом имаше една, нищо чудно да има и други!

Борн си погледна часовника, беше девет и петнайсет. Мари бе излязла от кафенето и го чакаше на стъпалата на музея „Клюни“. Той върна папките на мястото им и тръгна към голямата врата на читалнята във форма на арка. Един забързан мъж.

Пое по булевард Сен Мишел, ускорявайки с всеки метър крачките си. Имаше ясното чувство, че вече знае какво е да те помилват секунди преди бесилото и искаше да сподели това рядко усещане. За момент бе въвн от жестокия мрак, над разбиващите се води; беше намерил слънчев момент — един като тези и слънчевата светлина, изпълващи стаята в селската странноприемница — и трябваше да стигне до тази, която му ги беше дарила. Да стигне при нея, да я прегърне и да ѝ каже, че надежда има.

Видя я на стъпалата, обгърнала тялото си с ръце, под мартенския вятър, който метеше булеварда. Отначало тя не го видя, очите ѝ претърсваха улицата с трите платна. Жената се оглеждаше неуморно и неспокойно, изплашена, че няма да види това, което иска, изплашена, че то изобщо няма да е там, където се взираше.

Само преди десет минути наистина нямаше да го има.

Видя го. Лицето ѝ просветна, изпълни се с живот, озари се от усмивка. Посрещна го тичешком, докато той се изкачваше по стълбите към нея. Срецнаха се и замълчаха за момент, самотни и изпълнени с топлота, на Сен Мишел.

— Чаках и чаках — пое си най-сетне тя дъх. — Толкова се боях и така се притесних. Нещо случило ли се е? Добре ли си?

— Добре съм. По-добре от доста време насам.

— Какво?

Той я прегърна през раменете.

— „Преди шест месеца беше убит един човек...“ Спомняш ли си?

Радостта изчезна от очите ѝ.

— Да, спомням си.

— Не съм го убивал — каза Борн. — Не е било възможно да съм.

Намериха малък хотел в многолюдния център на Монпарнас. Фоайето и стаите бяха доста овехтели, но претендираха за отминала елегантност, която придаваше дух на непреходност. Беше едно тихо

място в центъра на квартала, което държеше на репутацията си, като приемаше времето, без да се присъединява към тях.

Джейсън затвори вратата и кимна на побелелия портиер, чието безразличие се превърна в сервилност при вида на поднесената му двайсетфранкова банкнота.

— Взема те за провинциален викарий, който се изчервява при мисълта за нощен живот — отбеляза Мари. — Надявам се, забеляза, че веднага си лягам.

— Казва се Жерве и ще е много отзивчив към нашите нужди. Не възнамерява да споделя богатството ми. — Борн прекоси стаята и взе Мари в ръцете си: — Благодаря ти за живота.

— Пак заповядай, приятелю мой. — Тя се вдигна на пръсти и сложи длани на лицето му. — Но друг път не ме карай да те чакам така. Почти откачих; единствената ми мисъл бе, че някой те е познал... и се е случило нещо ужасно.

— Забравяш, че никой не знае как изглеждам.

— Не разчитай на това; не е вярно. На Щепдекщрасе бяха четирима, включително и това копеле на Гисан Ке. Те са живи, Джейсън. Те те видяха.

— Не съвсем. Видели са тъмнокос мъж с превръзки на врата и на главата, който накуцва. Само двама от тях бяха по-близо до мен: оня на първия етаж и тая свиня от Гисан Ке. Първият скоро няма да напусне Цюрих, защото не може да ходи и ръката му е в безобразно състояние. А колкото до втория, лъчът на фенера заслепи него, а не мен.

Тя го пусна и смръщи вежди. Живият ѝ ум задаваше ли, задаваше въпроси.

— Недей да бъдеш толкова сигурен. Те бяха там и те видяха.

Ако промениш цвета на косата си... се променя лицето ти. Джоузеф Уошбърн. Ил дю Пор Ноар.

— Повтарям, че видяха тъмнокос мъж и то на тъмно. Случайно да ти се намира малко слаб разтвор на перхидрол?

— Никога не съм използвала подобно нещо.

— Тогава ще купя утре сутринта. На Монпарнас сигурно има. Блондините са по-симпатични, нали така казват?

Тя разгледа внимателно лицето му.

— Опитвам се да си представя на какво ще приличаш.

— Ще бъда различен. Не много, но достатъчно.

— Може и да си прав. Надявам се, че си. — Мари го целуна по бузата като прелюдия към разговора: — Разкажи ми сега какво се случи. Къде беше? Какво научи за онзи... инцидент преди шест месеца?

— Не е бил преди шест месеца и точно по тази причина не е възможно аз да съм го убил. — Разказа ѝ всичко, но ѝ спести няколкото кратки момента, когато мислеше, че няма да я види повече. Пък и не беше необходимо да го споменава — тя го каза вместо него.

— Ако не беше запомнил толкова ясно тази дата, нямаше да дойдеш при мен, нали?

Той поклати глава.

— Сигурно.

— Знаех си. Почувствах го. За секунда, докато вървах от кафенето към стъпалата на музея. Не можех да дишам. Имах чувството, че се задушavam. Вярваш ли ми?

— Не ми се иска.

— И на мен не ми се вярва, но наистина беше така.

Двамата седяха — тя на леглото, а той на едно кресло близо до нея. Взе ръката ѝ в своята.

— Все още не съм убеден, че трябва да съм тук... Познах този човек, видях лицето му, бил съм в Марсилия четирийсет и осем часа преди да го убият!

— Но ти не си го убил.

— Защо тогава съм бил там? Защо мислят, че аз съм го направил? Господи, това е лудост. — Надигна се от стола, болката в очите му се върна. — Бях забравил. Аз също съм луд, нали? Защото не помня... Години, цял живот.

Мари заговори по същество, в гласа ѝ липсваше съжаление:

— Отговорите ще дойдат. От един или друг източник, в крайна сметка от самия теб.

— Може да се окаже невъзможно. Уошбърн споменаваше, че било нещо като пренареждане на блокове, различни тунели... различни прозорци? — Джейсън отиде до прозореца, облегна се на перваза и погледна надолу към светлините на Монпарнас. — Гледката вече не е същата и никога няма да бъде. Там някъде въвн има хора, които познавам, които ме познават. На три хиляди километра оттук има други, за които ме е грижа и други, за които не ме е грижа... Или, о,

господи, може би жена и деца, не знам. Вятърът ме преобръща отново и не мога да се приземя. Всеки път, когато се опитам, отново ме издига.

— В небето? — попита Мари.

— Да.

— Ти си скачал от самолет — заяви Мари.

Борн се обърна.

— Никога не съм ти казвал подобно нещо.

— Каза го насън миналата нощ. Потеше се, лицето ти беше зачервено и трябваше да те избърша с кърпа.

— Защо не си ми казала?

— Казах ти, но по друг начин. Попитах дали си бил пилот и дали летенето те притеснява. По-специално през нощта.

— Не знаех за какво говориш. Защо не ме притисна малко?

— Беше ме страх. Беше на косъм от истерия, а аз нямам опит с такива неща. Мога да ти помагам да си припомняш, но не знам как да се справя, ако изпаднеш в такова състояние. Струва ми се, че само лекар би могъл.

— Лекар? Изкарах цели шест проклети месеца с лекар.

— От това, което си ми казвал за него, съдя, че ти е необходимо друго лечение.

— Не ми е необходимо! — отговори, засрамен от собствения си гняв.

— Защо не? — Мари се надигна от леглото. — Ти се нуждаеш от помощ, скъпи. Един психиатър би могъл...

— Не! — изкрещя той, разгневен от самия себе си. — Не бих го направил. Не мога.

— Кажи ми защо, моля те — попита го тя спокойно, застанала пред него.

— Аз... аз ... не мога да го направя.

— Просто ми кажи защо, и това е.

Борн се загледа в нея, след това се обърна и отново се загледа през прозореца, с ръце на перваза.

— Защото ме е страх. Открих една лъжа и просто не мога да ти обясня колко съм благодарен. Но представи си, че няма други лъжи, представи си, че останалото е истина. Какво ще правя тогава?

— Искаш да кажеш, че нямаш желание да научиш?

— Не по такъв начин. — Той се наклони към рамката на прозореца, все още загледан в светлините отдолу. — Опитай се да ме разбереш. Трябва да проумея някои определени неща... които ще са ми достатъчни, за да взема решение... но може би не всичко. Част от мен трябва да остане способна да си отиде, да изчезне. Да съм способен да си кажа, че това, което е било, вече не съществува и е вероятно никога да не е съществувало, защото нямам спомени за него. Това, което не си спомняш, не съществува... за него. — Джейсън се обърна пак към Мари. — Всъщност опитвам се да ти кажа, че може би така е по-добре.

— Искаш улики, а не доказателства, така ли?

— Искам стрелки, сочещи в една или в друга посока, които да ми казват да продължавам или не.

— Да ти казват. Защо не да ни казват?

— Това ще зависи от стрелките, нали? И ти го знаеш.

— Хайде да ги намерим тогава — отговори тя.

— Внимавай. Възможно е да не се примириш с откритието. Убеден съм.

— Аз мога да живея с теб. Убедена съм. — Тя се повдигна на пръсти и докосна лицето му. — Хайде. В Онтарио още няма пет часа и все още мога да намеря Питър в офиса му. Може да започне издирването на „Тредстоун“... и да ни даде името на някой тук в посолството, за да ни помогне, ако имаме нужда.

— Ще кажеш на Питър, че си в Париж?

— Той и бездруго ще разбере от телефонистката, но няма начин да разбере, че съм в този хотел. Не се безпокой. Всичко ще изглежда съвсем „по домашному“, даже прозаично. Дошла съм в Париж за няколко дни, защото роднините ми в Лион са се оказали прекалено скучни. Това ще му прозвучи съвсем естествено.

— Дали познава някого от посолството тук?

— Питър си е поставил за цел да познава по някой навсякъде. Това е един от най-полезните му, но и най-малко привлекателни навици.

— Вероятно. — Борн взе палтата. — След като се обадиш, ще вечеряме някъде. Струва ми се, че и двамата нямаме нищо против да пийнем.

— Хайде да минем покрай банката на Рю Мадлен. Искам да видя нещо.

— Какво ще видиш на тъмно?

— Телефонна кабина. Надявам се, че има някоя наблизо.

Имаше. По диагонал срещу входа, на отсрещната страна на улицата.

Високият рус мъж с очила с рогови рамки погледна часовника си под следобедното слънце на Рю Мадлен. Тротоарите бяха многолюдни, а движението — претоварено, както и в по-голямата част на Париж. Мъжът влезе в телефонната кабина и окачи слушалката — досега тя не висеше на вилката — и линията се възстанови. Свалената слушалка бе знак за следващия ползващ телефона, че апаратът е повреден; това намаляваше вероятността телефонната кабина да се окаже заета. Телефонът работеше.

Мъжът отново погледна часовника си — беше в толеранса на уговорката. Мари бе вече в банката. Щеше да му се обади в следващите няколко минути. Той извади няколко монети от джоба си, сложи ги на полицата и се облегна на стъклената стена. Погледът му бе прикован в банката от другата страна на улицата. Облак скри слънцето и той видя отражението си в отсрещното стъкло. Беше доволен от видяното. Спомни си как се изненада фризьорът на Монпарнас и го настани в отделно сепаре, докато го изрусяваше. Облакът отмина, слънцето се появи отново и телефонът иззвъня.

— Ти ли си? — попита Мари Сен-Жак.

— Да — отвърна Борн.

— Като се обадиш, първо се увери в името на офиса и банката. И говори на развален френски. Произнеси грешно няколко думи, така че той да разбере, че си американец. Кажу му, че не се оправяш добре с парижките телефони. Направи всичко, както ти казах. Ще ти се обадя пак точно след пет минути.

— Часовникът е сверен.

— Какво?

— Нищо. Хайде да започваме.

— Добре... часовникът е сверен. Успех.

— Благодаря. — Борн натисна вилката, отпусна я отново и набра номера, който беше запомнил.

— Ла Банк дьо Валоа. Bonjour.

— Необходимо ми е вашето съдействие — изрече Борн и продължи приблизително със същите думи, които Мари му беше казала да използва. — Скоро прехвърлих чрез куриер от Швейцария значителна сума. Бих желал да знам дали е пристигнала.

— С това се занимава отделът ни за задгранични услуги, сър. Ще ви свържа с тях.

Чу се прещракване и след това друг женски глас:

— Задгранични услуги.

Джейсън повтори молбата си.

— Бихте ли ми казали името си, сър.

— Предпочитам преди това да говоря със служител на банката.

От другата страна настъпи кратка пауза.

— Добре, сър. Ще ви свържа с офиса на вицепрезидента Д'Амакур.

Секретарката на мосю Д'Амакур се оказа по-малко отзивчива; а издирването на банковия служител се ускори, както бе предсказала Мари. Така че Борн още веднъж използва думите ѝ:

— Става въпрос за трансфер от Цюрих, от Гемайншафтбанк на Банхофштрассе и говоря от името на няколко човека. Мосю Д'Амакур, ако обичате. Имам много малко време.

Но секретарката бе в правото си да забавя нещата. Загадъчният вицепрезидент се обади.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли сте Д'Амакур? — попита Джейсън.

— Аз съм Антоан Д'Амакур, да. А кой се обажда, ако смея да попитам?

— Добре! Трябваше да ми кажат името ви в Цюрих. Следващият път ще съм сигурен може би — каза Борн, като нарочно изрече погрешно фразата, и то с американски акцент.

— Моля? Бихте ли повторили. Можете да говорите на английски, ако ви е по-удобно, мосю.

— Да — отговори Джейсън и го направи. — И бездруго този телефон ми създава достатъчно неприятности. — Погледна часовника си; оставаха по-малко от две минути. — Името ми е Борн. Джейсън Борн. И преди осем дни направих трансфер на четири милиона франка от Гемайншафтбанк в Цюрих. Увериха ме, че всичко ще бъде нормално...

— Всички операции са конфиденциални, сър.

— Отлично. Добре. Просто искам да знам дали всичко е наред.

— Трябва да ви обясня — продължи банковият служител, — че конфиденциалността изключва даването на подобни потвърждения по телефона, и то на непознат събеседник.

Мари беше права. Логиката на заложения от нея капан му се изясни.

— Напълно ви разбирам, но както казах и на секретарката ви, много бързам. Напускам Париж след два часа и трябва да сложа нещата в ред.

— Предлагам ви тогава да дойдете в банката.

— Знам — каза Борн доволен, че разговорът тръгва по предвидената от Мари посока. — Просто искам всичко да е готово, като дойда. Къде се намира офисът ви?

— На първия етаж, мосю. В задната част, след бариерата, средната врата. Там стои пазач.

— И ще имам работа само с вас, нали така?

— Както искате, въпреки че всеки друг служител...

— Вижте, мистър — възкликна недодяланият американец. — Говорим за четири милиона франка!

— Само с мен, мосю Борн.

— Отлично. Добре. — Джейсън сложи пръстите си на вилката. Имаше още петнайсет секунди. — Вижте какво, сега е два и двайсет и пет... — Той натисна два пъти вилката, без да прекъсва линията. — Ало? Ало?

— Тук съм мосю.

— Проклети телефони! Слушайте, аз ще.. — Той натисна вилката отново, този път три пъти, в бърза последователност. — Ало? Ало?

— Мосю, моля. Дайте ми, ако обичате вашия номер.

— Централа? Централа?

— Мосю, ако обичате...

— Не ви чувам! — Четири секунди, три секунди, две секунди. — Почакайте малко. Ще ви се обадя отново. — Той окачи слушалката и прекъсна връзката. След три секунди телефонът иззвъня и той вдигна. — Името му е Д'Амакур, офис на първия етаж, в дъното, средната врата.

— Разбрах — каза Мари и затвори.

Борн отново набра банката и пусна монета.

— Le parlais avec monsieur d'Amacourt quand on a coupé la ligne...

[1]

— Je regrette, monsieur.^[2]

— Мосю Борн?

— Д'Амакур?

— Да. Ужасно съжалявам, че имате такива неприятности. Вие какво казахте? Нещо за времето ви?

— О, да. Сега минава два и половина. Ще дойда към три.

— Ще ви очакваме с нетърпение, мосю.

Джейсън прекъсна връзката и остави слушалката да виси отстрани, след това напусна кабината и закрачи бързо между тълпите към сянката на навес пред някакъв магазин. Обърна се и зачака, с очи, приковани в банката отсреща, като си спомняше една друга банка в Цюрих и звука на сирените по Банхофщрасе. Следващите двайсет минути щяха да покажат права ли е Мари, или не. Ако беше права, по Рю Мадлен нямаше да се появят сирени.

Еlegantната жена с широкопола шапка, закриваща частично лицето ѝ, окачи слушалката на обществения телефон на стената отдясно на входа на банката. Тя отвори чантата си, извади пудриера и се престори, че си оправя грима, като насочи огледалцето първо наляво, а след това надясно. Резултатът явно я удовлетвори, тя затвори чантата си и тръгна покрай касите на първия етаж към дъното на коридора. Спря до гише в центъра, взе една от химикалките, оставени на полицата, и започна да пише безцелно разни цифри върху бланка, оставена на същото място. На по-малко от три метра се намираше малка месингова бариера, която продължаваше в нисък дървен парапет по цялата ширина на фойето. Зад бариерата бяха бюрата на пазачите, а зад тях тези на секретарките на заместник-директорите — общо пет — пред петте врати в дъното. Мари прочете името върху позлатената табелка на средната врата.

М. А. R. D'Amacourt. Affaires Etrangères Premier vice-Président^[3]

Щеше да се случи всеки момент — ако изобщо щеше да се случи, ако тя беше права. И ако беше права, трябваше да знае как

изглежда М. А. Р. Д'Амакур; той беше човекът, с когото Джейсън трябваше да се свърже. Да се свърже и да разговаря, но не в банката.

Случи се. Настъпи внезапно раздвижване. Секретарката на бюрото пред офиса на Д'Амакур влетя вътре с бележник в ръка, появи се трийсет секунди по-късно и вдигна телефона. Набра някакъв трицифрен номер и продължи да чете от бележника си, докато разговаряше по телефона.

Изминаха две минути; вратата на офиса на Д'Амакур се отвори и той застана в рамката — ядосан служител, обезпокоен от неочакваното забавяне. Беше мъж на средна възраст, със състарено лице, който се опитваше да изглежда по-млад. Оредяващата му тъмна коса бе опърлена и сресана така, че да прикрива плешивините. Под очите му имаше торбички, свидетелстващи за дълги часове в компанията на хубаво вино. Бяха студени и бързоподвижни очи на човек с високи изисквания спрямо обкръжаващите го. Той излая някакъв въпрос към секретарката си и тя се изви на стола си, правейки всичко възможно да подчертае заетостта си.

Д'Амакур си влезе, но остави вратата отворена. Измина още една минута; секретарката продължи да поглежда надясно от себе си към нещо — търсеше нещо. И когато го видя, се отпусна и притвори облекчено очи.

На стената отляво, над две врати от дебело дърво, внезапно се появи зелена светлина. Някой използваше асансьора. Секунди по-късно вратата се отвори и оттам излезе възрастен мъж с малка кожена чанта, не по-голяма от ръката му. Мари се вгледа в него и изпита едновременно задоволство и уплаха: беше познала. Черната чанта беше извадена от секретните сейфове в охраняваната стая и донесена от доверено лице — възрастния мъж, запътил се край редиците от бюра към офиса на Д'Амакур.

Секретарката скочи от стола си, посрещна куриера и го съпроводи до офиса, но веднага влезе и затвори вратата след себе си.

Мари си погледна часовника, очите ѝ се приковаха в секундната стрелка. Искаше още едно доказателство и скоро щеше да го получи, ако успееше да се промъкне през бариерата, без да изпуска от очи бюрото на секретарката. Ако наистина нещо бе на път да се случи, то щеше да се случи само за миг.

Тя тръгна към бариерата, усмихвайки се любезно на пазача, който говореше по телефона, и отвори чантата си. Оформил с устни името на Д'Амакур под озадачения поглед на пазача и мина през бариерата. Тръгна бързо навътре, преструвайки се на заблудена клиентка на банката Валоа.

— Pardon, madame. — Портиерът сложи ръка на телефона и заговори на френски. — С какво мога да ви помогна?

Мари отново произнесе името с устни — сега като клиентка, закъсняла за среща, която не желае да бави повече претрупания и бездруго с работа служител. — Мосю Д'Амакур. Боя се, че съм закъсняла. Отивам при секретарката му. — И продължи към бюрото на секретарката.

— Ако обичате, мадам — извика пазачът. — Трябва да съобщя...

Шумът на електрически пишещи машини и приглушени разговори удавиха думите му. Мари стигна до секретарката с надменното лице, която я изгледа също така озадачено както и пазачът.

— Да? С какво мога да ви помогна?

— Мосю Д'Амакур, моля.

— Боя се, че е зает в момента, мадам. Имате ли определен час?

— О, да, разбира се — каза Мари и отвори отново чантата си. Секретарката погледна разписанието за деня на бюрото пред себе си.

— Страхувам се, че за този час не е записан никой.

— О, разбира се! — възкликна обърканата клиентка на банка Валоа. — Току-що забелязах. Имам час, но за утре, не за днес! Много съжалявам.

Тя се обърна и тръгна обратно към бариерата. Беше видяла каквото ѝ бе необходимо — последният и окончателен фрагмент от доказателството. На телефона на Д'Амакур светеше един-единствен бутон, без посредничеството на секретарката си той се обаждаше някому извън банката. Сметката, собственост на Джейсън Борн, беше специална, инструкциите за сигурност трябваше да останат неизвестни за притежателя ѝ.

Скрит под сянката на навеса, Борн гледаше часовника си. Беше три без единайсет минути. Мари щеше да излезе пак при телефона пред банката и да наблюдава. Следващите няколко минути щяха им дадат необходимия отговор; може би тя вече го знаеше.

Той тръгна покрай левия прозорец на магазина, без обаче да изпуска банката от погледа си. Отвътре му се усмихна продавачка и той се сети, че не трябва да привлича вниманието. Извади пакет цигари, запали една и погледна отново часовника си. Три без седем минути.

И тогава го видя. Него. Трима мъже вървяха бързо нагоре по Рю Мадлен, разговаряйки един с друг. Но очите им бяха вперени право напред. Те изпреварваха по-бавно вървящите пешеходци пред себе си, като се извиняваха с не съвсем парижка учтивост. Борн се съсредоточи върху мъжа в средата. Беше той. Мъжът на име Йохан.

Сигнализирай на Йохан да влезе. Ние ще се върнем да го вземем.

Тези думи беше изрекъл високият и кльощав мъж с очила с позлатени рамки на Щепдекщрасе. Йохан. Бяха го изпратили тук от Цюрих; той беше виждал Джейсън Борн. Това му подсказа нещо: нямаха негови снимки.

Тримата стигнаха до входа. Йохан и мъжът вдясно от него влязоха в банката; третият остана до вратата. Борн пак тръгна към телефонната кабина. Щеше да изчака четири минути и да проведе последен телефонен разговор с Антоан Д'Амакур.

Хвърли цигарата си пред кабината, стъпка я и отвори вратата.

— Regardez! — дочу се глас отзад.

Джейсън се обърна и затаи дъх. Невзрачен човечец с прорасла брада сочеше към кабината.

— Pardon?

— Телефонът не работи. Кабелът се е оплел.

— А? Благодаря. Нищо, ще опитам. Много благодаря.

Мъжът вдигна рамене и отмина. Борн влезе; четирите минути изтичаха. Извади няколко монети от джоба си — достатъчно за две обаждания — и набра първия номер.

— Ла Банк дьо Валоа. Bonjour.

Десет секунди по-късно Д'Амакур беше на телефона, гласът му беше напрегнат.

— Вие ли сте, мосю Борн? Мислех, че сте на път към офиса ми.

— Боя се, че промених плановете си. Ще трябва да ви се обадя утре. — Внезапно Джейсън видя през стъклените стени на кабината кола, която тъкмо паркираше на свободно място пред банката. Третият мъж, онзи пред входа на банката, кимна на шофьора.

— ... мога да направя? — Д'Амакур беше попитал нещо.

— Бихте ли повторили?

— Попитам ви какво мога да направя. Сметката ви е при мен. Всичко е подготвено за вашето посрещане.

— Сигурен съм, че е така. — Борн се замисли. Струваше си да опита. — Вижте какво, трябва да прескоча до Лондон днес следобед. Ще взема някоя совалка дотам, но ще се върна утре сутринта. Оставете всичко както е, нали?

— В Лондон ли, мосю?

— Ще ви се обадя утре. Сега трябва да хвана такси до Орли. — Затвори телефона и продължи да наблюдава входа на банката. След по-малко от половин минута Йохан и спътникът му изхвърчаха отвътре, казаха нещо на третия и тримата се качиха в чакащата кола.

Колата на убийците се впусна в шеметно преследване по пътя към летище Орли. Джейсън запомни регистрационния ѝ номер и започна да набира втория номер. Ако телефонът в банката не беше зает, Мари щеше да го вдигне, преди още да е извънмял. Вдигна го.

— Да?

— Видя ли нещо?

— Доста. Нашият човек е Д'Амакур.

[1] Разговарях с мосю Д'Амакур, но телефонът прекъсна... (фр.)

— Б. пр. ↑

[2] Съжалявам, мосю (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Първи заместник-директор. Международни връзки (фр.) — Б. пр. ↑

12.

Разхождаха се из магазините, минавайки от щанд на щанд. Обаче Мари не се отделяше от широкия прозорец, като непрекъснато държеше под око входа на банката от другата страна на Рю Мадлен.

— Купих ти две шалчета — каза Борн.

— Не трябваше — отговори Мари. — Прекалено скъпи са.

— Вече е почти четири часът. Щом не е излязъл досега, значи няма да си тръгне до края на работното време.

— Сигурно. Ако е имал среща с някого, щеше досега да е излязъл. Но все пак трябваше да разберем.

— Послушай ме какво ти казвам. В момента приятелите му тичат от совалка на совалка на Орли. Няма начин да разберат дали съм на една или друга, защото не знаят какво име използвам.

— Разчитат на онзи от Цюрих да те разпознае.

— Той търси тъмнокос, накуцващ мъж, а не мен. Хайде, нека влезем в банката. Ще ми покажеш Д'Амакур.

— Не можем да го направим — заяви Мари и поклати глава. — Камерите на тавана са широкообхватни. Ако прегледат лентите, могат да те засекат.

— Блондин с очила?

— Или мен. Нали вече бях там; пазачът или секретарката му биха могли да ме разпознаят.

— Нали казваш, че вътре е обичайният безпорядък. Съмнявам се, че ще го направят.

— Могат да им хрумнат хиляди причини да прегледат лентите. — Мари млъкна и стисна ръката на Джейсън, с поглед в банката отвъд прозореца. — Ето го! Този с палтото с черната велурена яка, Д'Амакур.

— Който си дърпа ръкавите?

— Да.

— Видях го. Ще се срещнем в хотела.

— Внимавай. Бъди много внимателен.

— Иди да платиш шалчетата. На щанда най-отзад.

Джейсън излезе от магазина, примигна заслепен от слънцето и потърси пролука в уличното движение, за да мине на отсрещната страна. Но пролука не се появи. Д'Амакур бе завил надясно и крачеше спокойно, явно без да бърза за среща с никого. Напротив, около него витаеше атмосфера на безгрижие.

Борн стигна до ъгъла, пресече на светофара и тръгна на крачка след банкера. Д'Амакур спря пред будка и си купи вечерния вестник. Джейсън го изчака в магазина за спортни стоки и продължи след него, когато банкерът тръгна отново надолу по тротоара.

Отпред се появи кафене със затъмнени стъкла и тежка дървена врата с дебели метални решетки. Отвътре не се виждаше нищо. Беше място, където мъже или жени можеха да изпият питие с други хора, без да бъдат обсъждани. Кафенето бе напълно подходящо място за разговор с Антоан д'Амакур. Джейсън ускори крачка и не след дълго се озова пред банкера. Заговори му на неправилен, американизиран френски, какъвто бе използвал и по телефона.

— Bonjour, monsieur. Je... pense que vous... êtes monsieur d'Amacourt.^[1] Бих казал, че съм прав, нали?

Банкерът спря. Студените му очи се изпълниха с уплаха и си спомниха. Потръпна в ушитото си по поръчка палто.

— Борн? — прошепна той.

— Вашите приятели сигурно са изпаднали в много неудобно положение. Предполагам, че в момента обикалят цялото летище Орли и се чудят може би дали не сте им дали грешна информация. Може би нарочно.

— Какво? — изплашените очи се разшириха.

— Хайде да влезем тук — предложи Джейсън и стисна здраво Д'Амакур за ръката. — Струва ми се, че трябва да поговорим.

— Не знам абсолютно нищо! Просто изпълнявах изискванията на сметката. Не съм замесен!

— Съжалявам. Първия път, когато разговарях с вас, казахте, че няма да потвърдите нищо относно сметката, за която ви говорех, и че няма да разисквате бизнес с някого, когото не познавате. Но двайсет минути по-късно казахте, че всичко е готово и че ме чакате. Ето това се казва потвърждение, не съм ли прав? Хайде да влезем вътре.

Кафенето представляваше нещо като миниатюрна версия на „Драй Алпенхойзер“. Сепаретата бяха дълбоки, параваните между тях високи, а светлината приглушена. Оттук нататък, естествено, следваха разликите: кафенето на Рю Мадлен бе изцяло във френски дух и вместо бирени бутилки имаше гарафи с вино. Борн помоли за сепаре в ъгъла и келнерът ги настани в едно.

— Поръчайте си нещо за пиене — каза Джейсън. — Ще ви е нужно.

— Щом сте решили... — отговори студено банкерът. — Ще пия уиски.

Донесоха веднага питиетата. Междувременно банкерът извади от добре ушитото си палто пакет цигари, за да запълни с нещо момента, докато чакаха. Борн драсна клечка кибрит и я поднесе близо до лицето му. Много близо.

— Merci. — Д'Амакур дръпна от цигарата си, остави я в пепелника и гаврътна наведнъж почти половината от малката чаша с уиски. — Не съм аз човекът, с когото трябва да говорите — изрече.

— А с кого?

— Със собственика на банката, може би. Не знам със сигурност, но във всеки случай, не с мен.

— Обяснете ми по-подробно.

— Всичко беше подготвено. Една частна банка е много по-гъвкава, отколкото всяка друга акционерна или държавна институция.

— Как точно?

— Съществува по-голяма свобода на действие, ако може така да се каже, в съответствие с изискванията на някои клиенти или банки-партньори. И по-малка вероятност за щателно разследване на финансовите операции, отколкото при компания, регистрирана на борсата. Гемайншафт в Цюрих също е частна институция.

— Изискванията от страна на Гемайншафт ли са?

— Молба... изисквания... да.

— Кой е собственикът на Валоа?

— Кой! Много хора. Консорциум. Десет или дванайсет човека и семействата им.

— Значи все пак се оказва, че трябва да говоря с вас, нали? Имам предвид, че ще бъде доста глупаво да търча из цял Париж и да ги издирвам.

— Аз съм само изпълнител. Чиновник. — Д'Амакур глътна остатъка от пиетието си, изгаси цигарата и посегна за друга. И за кибрита.

— В какво се състоят приготвленията?

— Мога да загубя работата си, мосю!

— Можете да загубите живота си — заяви Джейсън, обезпокоен, че тези думи излизат с такава лекота от устата му.

— Не съм чак толкова привилегирован, колкото си мислите.

— Нито и толкова незначителен, колкото искате да се изкарате — каза Борн с очи, приковани в банкера от другата страна на масата. — Вашият тип хора ми е познат, Д'Амакур. Дрехите ви, прическата ви, дори походката ви — преизпълнена със самодоволство. Човек като вас не е станал вицепрезидент на банка Валоа, без да задава въпроси; вие сте се подсигурили. Няма да направите и едно-единствено гадно движение, ако не можете да подсигурите собствения си задник. Сега ми кажете в какво се състоят тези приготвления. Не сте особено важен за мен, ясен ли съм?

Д'Амакур запали клечка и я поднесе към цигарата си, като продължаваше да гледа Джейсън втренчено.

— Не е необходимо да ме заплашвате, мосю. Вие сте много богат. Защо не ми платите? — Банкерът се усмихна нервно. — В случая сте напълно прав. Наистина зададох един-два въпроса. Париж не е Цюрих. Човек от моя ранг трябва да разчита на няколко думи, ако не и отговори.

Борн се облегна назад, намести очилата си. Тракането на кубчетата лед в чашата му явно изнервяше Д'Амакур.

— Назовете една разумна цена — каза накрая той. — И ще я обсъдим.

— Аз съм разумен човек. Нека решението да се базира на стойността и нека да зависи от вас. По цял свят трудът на bankerите се компенсира от заплащането на благодарни клиенти, на които те са дали съвет. Бих се радвал да мисля за вас като за клиент.

— Сигурен съм, че бихте искали. — Борн се усмихна и поклати глава, успокоявайки донякъде изнервения мъж. — Значи ще наречем подкупа хонорар. Компенсация за личен съвет и услуга.

Д'Амакур вдигна рамене.

— Възприемам дефиницията ви и ако случайно се наложи, бих повторил думите ви.

— Приготовленията?

— Заедно с трансфера на фондовете ни от Цюрих пристигна и *une fiche plus confidentielle*^[2].

— *Une fiche*? — прекъсна го Джейсън, припомняйки си момента в офиса на Апфел в Гемайншафт, когато влезе Кьониг със същите думи. — Чувал съм го веднъж и преди. Какво е това?

— Старомоден термин. Идва от средата на деветнайсети век, когато това е било обикновена практика в големите банкерски къщи — главно тези на Ротшилд — за да се знаят следите на международния паричен поток.

— Благодаря ви. А сега, какво по-специално е това?

— Отделни запечатани инструкции, които се отварят и изпълняват, когато се извиква въпросната сметка.

— „Извиква се“?

— Изтеглят се или се внасят пари.

— Ами ако просто отида на касата, представя банкова книжка и си поискам парите?

— На екрана на компютъра за операции ще се появят две звездички. И ще ви изпратят при мен.

— Така или иначе ме изпратиха при вас. Телефонистката ме свърза с вашия офис.

— Случайност. В Отдела за задгранични услуги има още двама служители. Дори да ви бяха свързали с някой от тях, фишът щеше да изисква пак да ви изпратят при мен. Аз съм изпълнителният директор.

— Ясно. — Но Борн не беше съвсем сигурен, че наистина му е ясно. В тази последователност съществуваше пропаст, място, което трябваше да бъде запълнено. — Чакайте малко. Вие не знаехте нищо за този фиш, преди да донесат сметката в офиса ви.

— А защо съм я поискал? — прекъсна го Д'Амакур, изпреварвайки въпроса му. — Разсъждавайте разумно, мосю. Поставете се на мое място. Обажда ми се някакъв човек, представя ми се, след което казва, че „говори за милиони франкове“. Милиони. Вие нямаше ли да се заинтересувате да извършите услугата? И да приложите правилата по най-удобния за вас начин?

Гледайки елегантния, но с поизносени дрехи banker, Джейсън осъзна, че това, което беше казал току-що, не беше ни най-малко изненадващо.

— Инструкциите. Какви бяха?

— Веднага да се позвъни на един телефон — нерегистриран, разбира се. Трябваше да се обадя там и да дам цялата информация.

— Помните ли номера?

— Имам навика да помня такива неща.

— Похвално. Кажете ми го.

— Трябва да се подсигурия, мосю. Откъде другаде бихте могли да го научите. Задавам този въпрос.. как се казваше?.. риторично.

— Което означава, че знаете отговора. Откъде съм го научил? Ако изобщо стане въпрос.

— В Цюрих. Платили сте на някого доста голяма сума, за да наруши не само изключително строгите правила на Банхофщрасе, но и швейцарските закони.

— Струва ми се, че се сецам за един подходящ — каза Борн и физиономията на Кьониг изникна пред очите му. — Той вече е извършил подобно престъпление.

— В Гемайншафт? Шегувате ли се?

— Ни най-малко. Казва се Кьониг и бюрото му се намира на първия етаж.

— Ще го запомня.

— Сигурен съм, че ще го направите. Номерът? — Д'Амакур му го даде. Джейсън го записа върху една салфетка. — Как да знам, че е той?

— Имате сигурна гаранция. Още не сте ми платили.

— Става.

— И щом стойността е неотменна част от разговора, трябва да ви кажа, че това е вторият телефонен номер. Първият е бил отменен.

— Обяснете ми по-подробно.

Д'Амакур се наклони напред.

— Куриерът на банката днес донесе фотокопие на оригиналния фиш. Беше запечатан в черен плик и приет и подписан от главния пазител на архива. Картата вътре бе подписана за валидност от партньор на Гемайншафт и заверена от обичайния швейцарски нотариус; инструкциите бяха прости и съвършено ясни. По всички

въпроси, отнасящи се до сметката на Джейсън Ч. Борн, трябваше да се проведе разговор през океана с Щатите и да се дадат сведения за всички подробности... Тук картата бе променена, номерът в Ню Йорк отменен и заменен с парижки номер с инициали.

— Ню Йорк? — прекъсна го Борн. — Как разбрахте, че е Ню Йорк?

— Кодът бе записан отделно от другия номер, на разстояние от него. Той оставаше валиден. Две-едно-две. В качеството си на вицепрезидент по задграничните въпроси провеждам такива разговори всекидневно.

— Фалшификацията не е много уместна.

— Възможно е. Може да са я направили прибързано или без внимателно предварително обмисляне. От друга страна, няма начин да бъде отменена същността на инструкциите без ренотаризация. Рискът със замяната на телефона в Ню Йорк е по-малък. В известна степен точно тази замяна ми позволи да задам един-два въпроса. Промените са проклетие за банкера. — Д'Амакур обхвана чашата си с пръсти.

— Да поръчам ли по още едно? — попита Джейсън.

— Не, благодаря. Това ще проточи дискусията ни.

— Вие сте този, който млъкна.

— Размишлявам, мосю. Хубаво ще е да имате предвид някоя приблизителна цифра, преди да продължа.

Джейсън го загледа, изучавайки го.

— Могат да бъдат пет — каза той.

— Какво пет?

— Пет цифри.

— Продължавам. Говорих с някаква жена...

— Жена? Как започна разговорът?

— Казах ѝ истината. Като вицепрезидент на Валоа просто следвах инструкциите на Гемайншафт в Цюрих. Какво друго можех да кажа?

— Продължавайте.

— Казах, че с мен се е свързал някой, който твърди, че е Джейсън Борн. Тя ме попита преди колко време, на което ѝ отговорих, че преди пет минути. Тогава тя живо се интересува от предмета на разговора ни. Точно на това място аз изразих безпокойството си. Фишът изискваше безпрекословно да се обадя в Ню Йорк, а не в

Париж. Естествено, тя каза, че това не е моя грижа, че промяната е потвърдена с подпис и попита дали ще искам Цюрих да бъде уведомен, че някакъв служител на Валоя отказва да изпълнява инструкциите на Гемайншафт.

— Момент — прекъсна го Джейсън. — Коя е тя?

— Нямам понятие.

— Искате да кажете, че сте разговаряли толкова време и тя не ви е казала името си?

— В това е и същността на фиша. Ако има име — добре. Ако не, никой не пита.

— Но не сте пропуснали да попитате за телефона в Ню Йорк?

— Съвсем умишлено; необходима ми бе информация. Вие прехвърляте четири милиона франка, това е значителна по размер сума и по тази причина сте сериозен клиент, вероятно с още по-сериозни връзки тук и там... В такъв случай всеки първо се дърпа, но после се съгласява, после пак се отдръпва, само за да се съгласи отново; така се научават много неща. Особено ако отсрещната страна, с която разговаряш, проявява такава загриженост. А в случая, уверявам ви, тя я прояви.

— И какво научихте?

— Че трябва да ви считам за много опасен човек.

— В какво отношение?

— Дефиницията остана открита. Но самият факт, че използваха точно този термин, беше достатъчен да ме накара да попитам защо не е замесена Сюрте. Отговорът на жената беше изключително интригуващ. „Той е извън обсега на Сюрте и извън обсега на Интерпол.“ Отговори ми.

— Какво още ви каза?

— Че това е много сложна работа и се отнася за нещо с непредвидими последици, така че е по-хубаво да не се занимавам с него. Но откакто подхванахме разговора, това ми говори още нещо.

— Какво?

— Че трябва наистина да ми платите много добре, защото ще се наложи да съм изключително предпазлив. Онези, които ви търсят, са по всяка вероятност също извън обсега и на Сюрте, и на Интерпол.

— Ще стигнем и до това. Казахте на жената, че съм на път към офиса ви?

— И ще пристигнете след по-малко от петнайсет минути. Тя ме помоли да остана за момент на телефона, защото веднага се връща. Очевидно се канеше да се обади някому. Върна се с окончателните си инструкции. Трябваше да ви задържа в офиса си, докато дойде някакъв човек и каже на секретарката ми, че разследва въпроса от Цюрих. И когато излезете, да ви посоча с жест или кимване, за да не стане грешка. Човекът, разбира се, дойде, и разбира се, вие изобщо не пристигнахте, така че той доста дълго чака пред касите заедно със спътника си. Когато се обадохте и съобщихте, че сте на път за Лондон, излязох от офиса си, за да го потърся. Секретарката ми го посочи и аз му предадох. Останалото го знаете.

— Не ви ли се стори необичайно, че е трябвало да бъда идентифициран?

— Не толкова необичайно, колкото може би прибързано. Фишът представлява точно това — телефонни обаждания, косвени комуникации — но да се замесиш директно, на открито, това вече е нещо друго. И това ѝ го казах.

— А тя какво ви отговори?

Д'Амакур се окашля.

— Намекна ми доста ясно, че хората, които представлява — и чието положение се потвърждава от самия фиш — ще имат предвид моето съдействие. Както виждате, без да съм направил нищо... Все пак те не знаят как изглеждате.

— В банката имаше един, който ме видя в Цюрих.

— Значи съдружниците му нямат вяра на очите му. Или може би на това, което си въобразява, че вижда.

— Защо мислите така?

— Просто наблюдение, мосю; жената беше настойчива. Трябва да ме разберете, аз решително се противопоставих на всякакви открити действия; същността на фиша не е такава. Жената каза, че не разполагат с ваша снимка. Явна лъжа, разбира се.

— Така ли?

— Естествено. Всички паспорти са със снимки. А и има ли имиграционен служител, който да не може да бъде купен или измамен? Десет секунди в стаята за проверка, фотография след фотография; има хиляди начини да се направи. Не, те са допуснали сериозен пропуск.

— Да, наистина.

— А вие — продължи Д'Амакур, — току-що ми казахте още нещо. Да, наистина ще трябва да ми платите много добре.

— Какво съм казал току-що?

— Че паспортът не ви идентифицира като Джейсън Борн. Кой сте вие, мосю?

Джейсън не му отговори веднага, а намести отново очилата си.

— Някой, който може да ви заплати голяма сума пари — каза той.

— Напълно достатъчно. Вие сте просто клиент на име Борн. И аз трябва да бъда предпазлив.

— Искам телефонния номер в Ню Йорк. Можете ли да ми го намерите. Ще има значителна премия.

— Бих желал, но не виждам как.

— Ами от фиша например. Да се разчете на ултравиолетова светлина.

— Като казвам, че е бил отменен, нямам предвид, че е бил задраскан. Заличен е, изрязан.

— Тогава някой в Цюрих го има.

— Или е унищожен.

— Последен въпрос — поде Джейсън, загрижен как ще се измъкне от кафенето. — Това ви засяга пряко. Само така ще си получите парите.

— Ще отговоря и на този въпрос, разбира се. Какъв е той?

— Ако се бях появил във Валoa, без да ви се обадя и без да ви предупредя, че ще дойда, пак ли щяхте да се обадите по телефона?

— Да. Никой не може да заобиколи фиша. Той се издава от много силни финансови групировки. Ще последва уволнение.

— Тогава как да вземем нашите пари?

Д'Амакур сви устни.

— Има начин. Изтегляте ин абсенция. Попълват се бланки, дават се инструкции чрез писмо, потвърждава се самоличността и се легализира от някоя стабилна фирма за пълномощници. В такъв случай няма да мога да попреча по никакъв начин.

— Но все пак ще трябва да се обадите по телефона.

— Въпрос на време. Ако ми се обади адвокат, с когото Валoa често работи, и ме помоли да приготвя, да речем, известен брой разплащателни чекове, валидни и зад граница, за които е проверил, че

имат покритие, ще го направя. Той ще потвърди, че е изпратил чековете, оформени на „Приносител“. Това е съвсем обикновена практика в тези дни на високи данъци. Пратеникът ще пристигне с писмото точно в най-натоварените часове на деня и секретарката ми — дългогодишна моя служителка, която уважавам и на която имам пълно доверие — просто ще донесе бланките и писмото, за да ги подпише.

— Без съмнение — вметна Борн, — заедно с много други документи за подпис.

— Точно така. Ще се обадя след това, вероятно докато наблюдавам как пратеникът се отдалечава с куфарчето.

— Сигурно съвсем случайно се сещате за името на някоя адвокатска фирма в Париж, нали? Или някой определен пълномощник?

— Да. Току-що ми хрумна името на един.

— Каква е цената?

— Десет хиляди франка.

— Доста скъпо.

— Нищо подобно. Той е бил съдия, много честен човек.

— А за вас. Дайте да разчистим въпроса.

— Аз съм разумен човек, както ви казах, и решението зависи от вас. След като споменахте пет цифри, нека да се придържаме към думите ви. Пет цифри, започващи с пет. Петдесет хиляди франка.

— Това е прекалено!

— Както и извършеното от вас, мосю Борн.

— Une fiche plus confidentielle — каза Мари, на стола си до прозореца. Следобедното слънце се отразяваше в прозорците на сградите на Монпарнас. — Значи това е средството, което са използвали.

— Ще те впечатля, защото знам кой е източникът. — Джейсън си наля питие от бутилката на бюрото и я занесе към леглото. Седна и се обърна с лице към Мари. — Искаш ли да чуеш?

— Не ми е необходимо — отговори тя, поглеждайки безразлично към прозореца. — Знам откъде идва и какво означава. Просто съм шокирана, това е всичко.

— Защо? Мислех, че очакваш нещо подобно.

— Резултатите да, но не и механизма. Фишът е архаична форма на легитимация, сведена почти до минимум в частните банки на

Континента. Американските, канадските и британските закони забраняват използването ѝ.

Борн се сети за думите на Д'Амакур и ги повтори:

— „Издава се от силни финансови групировки“, така каза той.

— Прав е. — Мари се обърна и го погледна. — Не проумяваш ли? Бях сигурна, че сметката ти е белязана. Предположих, че някой е бил подкупен, за да изнесе информация. Нищо необичайно, да речем. Банкерите не държат първите места в класацията за почтеност. Но това вече е нещо съвсем различно. Сметката в Цюрих е открита — още от самото начало — заедно с *fiche* като част от активите ѝ. Твърде вероятно, с твое знание.

— „Тредстоун Седемдесет и едно“ — изрече Джейсън.

— Да. Собствениците на банката е трябвало да действат със съгласието на „Тредстоун“. Ако се съди по степента на свободата ти на действие, ти си бил напълно в течение на нещата.

— Но някой е бил подкупен и това е Кьониг. Той е подменил телефона с друг.

— Мога да те уверя, че са му платили много добре. Може да отиде в затвора за десет години.

— Десет? Доста.

— Такива са швейцарските закони. Сигурно е получил известна компенсация.

— Карлос — каза Борн. — Карлос... Защо? Какво означавам аз за него? Продължавам да се питам. Повтарям на себе си това име отново и отново, и отново! И не постигам абсолютно нищо. Само... някакво... някакво... не знам. Нищо.

— Но все пак има нещо, нали? — Мари се наведе напред от стола си. — Какво е то, Джейсън? За какво мислиш?

— Не мисля... Не знам.

— Тогава чувстваш. Нещо. Какво е то?

— Не знам. Страх може би... Ярост, ненавист. Не знам.

— Съсредоточи се.

— По дяволите, мислиш ли, че не го правя? Мислиш ли, че не съм го правил? Имаш ли някаква представа какво ми е? — Борн се изненада неприятно от избухването си. — Извинявай.

— Недей. Никога не ми се извинявай. Ето това са следите, парчетата, които трябва да търсиш — които ние трябва да търсим.

Твоят приятел, докторът от Пор Ноар е бил прав; в съзнанието ти изплуват неща, породени от други. Както сам каза: кибритена кутия, лице или фасада на ресторант. Виждали сме го да става... В случая е име, име, което си избягвал в продължение почти на седмица, при положение, че ми разказа всичко, което се е случило с теб през последните пет месеца, до сетния детайл. Но изобщо не спомена Карлос. Би трябвало, но не го направи. То наистина означава нещо за теб, не виждаш ли? Това те терзае отвътре, нещата в теб искат да излязат наяве.

— Знам — Джейсън отпи от чашата си.

— Скъпи, на булевард Сен Жермен има много известна книжарница, съдържателят на която е особняк. Цял един етаж е натъпкан със стотици стари списания. Съдържателят е направил дори каталог и всяка тема е с отделен индекс. Също като в библиотека. Ще ми се да видя дали има индекс на името Карлос. Ще отидем ли?

Борн осъзна, че остра болка пронизва гърдите му. Нямаше нищо общо с раните му; бе страх. Мари забеляза това и някак го разбра; той го усещаше, но не го разбираше.

— И в Сорбоната има стари издания на вестници — каза той, поглеждайки я. — Едно от тях за малко да ме довърши. Докато не размислих.

— Една лъжа е излязла наяве. Това е важното.

— Но сега не търсим лъжа, нали?

— Не, търсим истината. Не се страхувай от нея, скъпи. Мен не ме е страх.

Джейсън се надигна.

— О'кей. Слагаме Сен Жермен в разписанието. Между другото, защо не се обадиш на онова момче от посолството? — Борн бръкна в джоба си и извади салфетката с телефонния номер. Беше добавил и номера на колата, спряла пред банката на Рю Мадлен. — Ето номера, който ми даде Д'Амакур, както и номера на онази кола. Виж какво може да направи онзи от посолството.

— Добре. — Мари взе салфетката и отиде до телефона. До него стоеше малък бележник; тя разлисти страниците му. — Ето го. Името му е Дьони Корбелие. Питър каза, че щял да му се обади днес по обяд, парижко време. И че мога да разчитам на услугите му. Бил толкова осведомен както никой друг в посолството.

— Питър го познава, нали? Не е просто име от някакъв списък.

— Съученици са от университета в Торонто. Нали мога да му се обадя оттук?

— Разбира се. Но не разкривай къде си.

— Ще му кажа същото като на Питър. — Мари вдигна слушалката. — Че се местя от хотел на хотел, но още не знам къде точно ще отседна. — Тя получи градска линия и набра телефона на канадското посолство на авеню Монтен. Петнайсет секунди по-късно вече говореше с Дъони Корбелие, аташе в посолството.

— Предполагам, Питър ти е казал, че може да ми е необходима известна помощ.

— Нещо повече — отговори Корбелие, — обясни ми, че си била в Цюрих. Не твърдя, че разбрах всичко, но схванах основната идея. Изглежда има страхотно раздвижване в света на големите финанси.

— Повече от обикновено. Лошото е, че никой не иска да каже кой го върши. Ето това е проблемът ми.

— С какво мога да ти помогна?

— Имам тук регистрационен номер на кола и телефон — и двата парижки. Телефонът не е регистриран; може да се окаже неудобно, ако се обадя.

— Дай ми ги.

Тя го направи.

— *A Mari usque ad mare*^[3] — каза Корбелие, рецитирайки националния девиз на страната им. — Имаме много приятели във всички възлови места. Често си правим взаимни услуги, обикновено в областта на наркотиците, но всички сме много оправни. Защо не обядваш с мен утре? Ще ти дам цялата информация, до която съм се добрал.

— По принцип нямам нищо против, но точно утре целия ден съм с един стар приятел. Някой друг път.

— Питър каза, че ще съм пълен идиот, ако не проявя настойчивост. Заяви, че си страхотна мадама.

— Той е сладур и ти също. Ще ти се обадя утре следобед.

— Добре. Отивам да видя какво мога да направя по твоя въпрос.

— Ще се чуем утре. И още веднъж много ти благодаря. — Мари затвори и погледна часовника си. — След три часа трябва да се обадя на Питър. Подсети ме.

— Наистина ли мислиш, че ще е разбрал нещо толкова скоро?

— Сигурна съм. Започнал е вчера вечерта и първо се е обадил във Вашингтон. Каза ми го току-що Корбелие — имаме източници на информация навсякъде и ние също ги информираме. Ти на мен тази информация, аз на теб — онази; едно име от ваша страна и едно от наша.

— Звучи почти като предателство.

— Точно обратното. Ние се занимаваме с пари, а не с балистични ракети. Пари, които изтичат насам-натам в противоречие на законите, които защитават интересите на всички ни. Освен ако не искаме арабските шейхове да се сдобият с Груман Еъркрафт. Чак тогава ще стане въпрос за балистични ракети... и то след като вече са напуснали стартовите си площадки.

— Предавам се.

— Първото нещо, което трябва да направим утре сутринта, е да се видим с човека на Д'Амакур. Напиши точно какво искаш да изтеглиш.

— Всичко.

— Всичко?

— Добре. Ако ти беше на мястото на директорите на „Тредстоун“, какво щеше да направиш, като научиш, че от сметката на корпорацията са изчезнали четири милиона швейцарски франка?

— Разбирам!

— Д'Амакур ми предложи да ги изискам в серия от чекове, платими на приносителя.

— Така ли ти каза? Чекове?

— Да. Нещо не е ли наред?

— Разбира се. Номерата на тези чекове могат да бъдат изпратени до всички банки. Ти трябва да отидеш в банката и да ги осребриш; всички плащания ще бъдат прекратени.

— А той пак печели, нали? Взема пари и от двете страни. Какво ще правим?

— Само половината от това, което ти е казал. Тази част с приносителя. Но не чекове. Бонове. Бонове, платими на приносителя с различни деноминации. Те се осребряват и прехвърлят значително по-лесно.

— Току-що си изработи една вечеря. — Джейсън се наведе и докосна лицето ѝ.

— Опитвам се да запазя служебното си положение, сър — отговори тя, притискайки дланта му до бузата си. — Първо вечеря, след това Питър... след това книжарницата на Сен Жермен.

— Книжарницата на Сен Жермен — повтори Борн, а болката отново се настани в гърдите му. Какво беше това? Защо се страхуваше толкова?

Излязоха от ресторанта на булевард Распай и тръгнаха към пощенската станция на Рю дьо Вожирар. На първия етаж имаше стъклени кабинни и огромен плот във формата на пръстен, в центъра на който седяха телефонистките и служителите, насочващи клиентите към една или друга кабина.

— Линиите не са много претоварени, мадам — каза служителката на Мари. — Ще ви свържем след няколко минути. Номер дванайсет, ако обичате.

— Благодаря ви. Дванайсета кабина ли?

— Да, мадам. Ето там, направо.

Докато минаваха през претъпкания коридор, Джейсън я хвана за ръката.

— Сега знам защо хората използват тези станции. Тук обслужването е сто и десет пъти по-бързо, отколкото в хотел.

— Това е само една от причините.

Почти бяха стигнали до кабината и запалили цигари, когато чуха отвътре две кратки извънявания. Мари отвори вратата и влезе с бележник и молив в ръка. Вдигна слушалката.

Шейсет секунди по-късно Борн с удивление видя как тя се втренчва в стената, кръвта се оттегля от лицето ѝ и кожата ѝ става тебеширено бяла. Започна да пици и изтърва чантата си. Съдържанието се разпиля по пода на малката кабина, бележникът падна на коляното ѝ, а ръката ѝ счупи молива. Борн влетя при нея. Тя беше на ръба на припадъка.

— Обажда се Мари Сен-Жак от Париж, Лиза. Питър чака да му позвъня.

— Мари? О, господи... — Гласът на секретарката заглъхна и отзад се дочу шум от други гласове. Развълнувани гласове, заглушени от поставена върху микрофона на слушалката ръка. Настъпи пауза; някой даваше или вземаше слушалката от друг.

— Мари, тук е Алън — обади се главният директор на отдела. — Всички сме тук, в офиса на Питър.

— Какво става, Алън? Нямам много време. Мога ли да говоря с него, ако обичаш?

За момент настъпи тишина.

— Не бих желал да ти го казвам направо, Мари, но не знам как. Питър е мъртъв.

— Той е... какво?

— Извикахме полицията преди няколко минути; ще дойдат всеки момент.

— Полицията? Какво е станало? О, боже, той е мъртъв? Какво е станало?

— Опитваме се да разберем. Претърсихме телефонния му бележник, не трябва да пипаме нищо по бюрото му.

— Бюрото му?...

— Бележки, драсканици или нещо от този сорт.

— Алън! Кажете ми какво се е случило!

— Там е работата, че и ние нямаме представа. Не каза на никого от нас с какво се занимава. Всичко, което знаем, е, че сутринта са му се обаждали два пъти от Щатите и единият път е било от Вашингтон, а другият от Ню Йорк. Някъде по обяд е казал на Лиза, че отива на летището да посрещне някого. Не е споменал кого. Полицията го намерила преди час в един от онези товарни тунели на летището. Било е нещо ужасно; прострелян. В гърлото.. Мари? Мари?

Старецът с оредяла бяла брада и празен поглед закуцука към тъмната изповедалня, влезе в нея и примигна няколко пъти, опитвайки се да фокусира закачулената фигура зад полупрозрачната завеса. Осемдесетгодишният куриер не виждаше много добре. Но мисълта му бе ясна; това бе важното.

— Ангелус Домини — изрече той.

— Ангелус Домини, чадо божие — прошепна силуетът с качулката. — Щастливи ли са дните ти?

— Те са към края си, но са направени щастливи.

— Добре... Цюрих?

— Намерили са човека от Гисан Ке. Бил е ранен. Проследили са го чрез един лекар, познат на Вербрехевелт. След продължителен разпит признал, че се е опитал да изнасили жената. Каин се е върнал заради нея. Онзи, който го е ранил, е бил Каин.

— Значи е било нагласено, жената и Каин.

— Човекът от Гисан Ке не мисли така. Бил е един от двамата, взели я на Льовенщрасе.

— Той също е и глупак. Той е убил пазача?

— Признава, но се оправдава. Нямам друг изход да избяга.

— Можело е и да не се оправдава; това е най-интелигентната му постъпка. Взел ли е пистолета му?

— Твоите хора са го взели.

— Добре. В цюрихската полиция има един префект. Пистолетът трябва да му бъде предаден. Няма да е лесно да открием Каин, но може да се улесни значително чрез жената. Тя има познати в Отава, с които ще държи връзка. Успеем ли да заловим нея, ще попаднем и на неговите следи. Готов ли е моливът ти?

— Да, Карлос.

[1] Добър ден, господине... Аз... мисля, че вие... сте господин Д'Амакур (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Доверителен фиш (фр.) — Б. пр. ↑

[3] От море до море (лат.) — Б. пр. ↑

13.

Борн я прихвана в тясното пространство на стъклената кабина и я положи нежно на тясната седалка, подаваща се от стената. Мари трепереше и дишаше на пресекулки. Очите ѝ, вперени в него, бавно се проясняваха.

— Убили са го. Те са го убили! Боже господи, какво направих! Питър!

— Не си го направила ти! Ако го е направил някой, това съм аз. Не ти. Проумей го.

— Джейсън, страх ме е. Той беше на другия край на света... и те го убиха!

— „Тредстоун“?

— А кой друг? Имало е две телефонни обаждания. Вашингтон... Ню Йорк. Отишъл е на летището да посрещне някого и е бил убит.

— Как?

— О, Исусе Христе... — В очите на Мари се появиха сълзи. — Бил е прострелян. В гърлото — прошепна тя.

Борн почувства внезапна тъпа болка. Не можеше да я локализира, но тя беше тук и не му даваше да диша.

— Карлос — изрече, без да знае защо.

— Какво? — Мари се втренчи в него. — Какво каза?

— Карлос — повтори той бавно. — Куршум в гърлото. Карлос.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. — Той хвана ръката ѝ. — Хайде да се махаме оттук. Добре ли си? Можеш ли да вървиш?

Тя кимна, притвори очи и пое дълбоко въздух.

— Да.

— Ще спрем някъде да пийнем нещо. И двамата имаме нужда. След това ще я намерим.

— Кое?

— Книжарницата на Сен Жермен.

Под индекса Карлос имаше три стари списания. Един „Тайм“ отпреди четири години и две парижки издания на „Льо Глоб“. Двата не четеха списанията в магазина, а купиха и трите и взеха такси до хотела си на Монпарнас. Там се заловиха за тях, Мари на леглото, Джейсън на стола си до прозореца. Изминаха няколко минути и Мари възкликна.

— Ето го. — В лицето и гласа ѝ прозираше страх.

— Прочети ми.

— „Казват, че Карлос и/или неговата малка армия прилагат изключително жестока форма на наказание. Смърт от куршум в гърлото, при което жертвата често умира в нечовешки болки. Наказанието е запазено за нарушителите на мълчанието или лоялността, която наемният убиец изисква, или за отказалите се да издадат информация...“ — Мари млькна, неспособна да продължи. Легна и притвори очи. — Той не им е казал и затова са го убили. О, господи...

— Не би могъл да им каже това, което не е знаел — каза Борн.

— Но ти знаеше! — Мари седна отново. — Ти знаеше за куршума в гърлото! Ти го каза!

— Казах го! Знаех го. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— По какъв начин?

— Много ми се иска да ти отговоря. Но не мога.

— Би ли ми сипал нещо за пиене?

— Разбира се. — Джейсън стана и отиде до бюрото. Наля в две чаши малко уиски и погледна към Мари. — Искаш ли да позвъня за лед? Жерве е на смяна, ще го донесе бързо.

— Не, няма да е достатъчно бързо. — Тя затвори списанието и го хвърли на пода, след което се обърна към него. — Полудявам!

— Ще станем двама.

— Искам да ти вярвам. Наистина ти вярвам. Но аз... аз...

— Не можеш да си сигурна — довърши Борн. — Аз още повече. — Той ѝ занесе чашата. — Какво искаш от мен да ти кажа? Какво мога да кажа? Дали съм един от войниците на Карлос? Дали съм нарушил мълчанието или клетвата за лоялност? Дали затова знам метода на екзекуцията?

— Стига!

— Знаеш ли колко често повтарям това? „Стига“. Не мисли; опитвам се да си спомня, но нещо в далечината ме спира. Не отивай твърде надалеч, не се задълбочавай. Една лъжа може да излезе наяве само за да породи десет други въпроса, свързани с нея. Прилича ми на събуждане след дълго и тежко пиянство. Не си сигурен с кого си се бил или си легнал, или... по дяволите... си убил.

— Не!... — Мари натърти думата. — Ти си си ти. Не ми отнемай поне това.

— И аз не искам. Не желая да го отнемам от самия себе си. — Джейсън се върна при стола си и седна с лице към прозореца. — Ти откри... метода на екзекуция. Аз открих още нещо.. Знаех го, точно така както знаех за Хауърд Леланд. Дори не ми беше необходимо да го чета.

— Какво да четеш?

Борн се пресегна и взе изданието на „Гайм“ отпреди четири години. Списанието беше отворено на страница със скицирания портрет на брадат мъж. Линиите бяха груби и неясни, като че портретът бе рисуван по бегли описания. Подаде й списанието.

— Прочети го — каза. — Започва от лявата страна под заглавието, „Мит или Чудовище“. След това искам да изиграем една игра.

— Игра?

— Да. Прочел съм само първите два абзаца. Ще трябва да повярваш на честната ми дума.

— Добре. — Мари го погледна озадачено. Сложи списанието под светлината на лампата и се зачете.

МИТ ИЛИ ЧУДОВИЩЕ

Вече повече от десетилетие името Карлос се шепне в задните улици на такива различни по характер градове като Париж, Техеран, Бейрут, Лондон, Кайро и Амстердам. Твърди се, че той е най-съвършеният терорист, в смисъл, че призиванието му е в убийството — политическо или обикновено, само по себе си, без да се обвързва с някаква определена политическа идеология. Все пак съществуват доказателства, че е припечелил добри пари, приемайки да извърши няколко екзекуции в услуга на радикални групировки като Организацията за освобождение на Палестина и „Баадер-Майнхоф“,

като в случая е бил едновременно инструктор и изпълнител. Смята се, че благодарение на вътрешните конфликти в такива терористични организации и редките му контакти с тях започва да се дооформя една по-ясна картина на образа на Карлос. От кървавата тъмнина излизат информатори и те говорят.

Противоречивите разкази на бившите и настоящите му служители създават образа на един свят на насилие и конспирация, висококачествени експлозивни и заплетени интриги, бързи коли и още по-бързи жени, както и сюжети, достойни и за Адам Смит и Ян Флеминг. Карлос се свива до напълно човешки измерения и като цяло пред нас на фокус изниква крайно ужасяващ човек. Садистично-романтичният мит се превръща в завършено и пропито с кръв чудовище, което борави с политическите убийства с вещината на първокласен брокер, познаващ прекрасно заплатите, цените, доставките и организацията на работната сила в подземния свят. Това е сложен бизнес и Карлос е господарят на доларовата му равностойност.

Портретът започва с едно предполагаемо име, толкова странно, колкото и професията на притежателя му. Илич Рамирес Санчес. Твърди се, че е родом от Венецуела и е син на фанатично предан, но не много известен адвокат марксист (Илич е в чест на Владимир Илич Ленин и това обяснява донякъде влечението на Карлос към екстремизма и тероризма). Бащата изпраща младежа в Русия, за да получи там професионална подготовка в съветската школа за шпиони в Новгород. На това място обаче портретът се замъглява за момент, поддържан жив единствено от клюки и спекулации. Според тях съответният комитет в Кремъл, ангажиран с чуждестранните студенти, подходящи за бъдещо проникване, прозрял с какво разполага в лицето на Илич Рамирес Санчес и отказал да има занапред нещо общо с него. Той бил съвършен параноик, който виждал решенията на проблемите само в добре поставена бомба или куршум в гърлото. Последвала препоръка младежът да се върне в Каракас и всякакви връзки със семейството му да бъдат прекъснати. Така, отхвърлен от Москва и с възгледи, дълбоко контрастиращи на западното общество, Санчес започва да строи собствен свят, такъв, в който той е върховен лидер. Какъв по-добър начин от този да станеш аполитичен наемен убиец, от чиито услуги се ползват клиенти с какви ли не политически и философски възгледи?

Портретът се прояснява отново. Освен отличните си познания по различни езици, включващи родния му испански, както и руски, френски и английски, Карлос използва и обучението си в Съюза като трамплин за по-нататъшно усъвършенстване на техниката си. Експулсирането му от Москва е последвано от месеци на усилено обучение, за което някои казват, че е протекло под закрилата на Куба, и по-специално на Че Гевара. Усъвършенствал се в теорията и практиката на всички видове оръжия и експлозивни. Няма оръжие, което да не е способен да разглоби и сглоби отново със завързани очи; нито експлозив, който да не може да анализира само по миризмата и опипом и който да детонира по дузина различни начини. Подготвен окончателно, той избира Париж за база за операциите си и мълвата тръгва. Съществува човек, който можел да бъде нает да извърши убийство там, където никой друг не смеел.

Още веднъж портретът се размива поради липса на документи, както и поради още една причина. На колко години е Карлос? Колко жертви могат да му бъдат приписани и колко са мит — самореклама или нещо друго? Наши кореспонденти, ангажирани със случая Карлос, не успяха да открият никъде кръщелно свидетелство на Илич Рамирес Санчес. От друга страна, във Венецуела живеят хиляди и хиляди на име Санчес, както и стотици с името Рамирес в добавка. Но нито един Илич като второ име. Дали е прибавено по-късно, или тази липса е просто още едно доказателство за прецизността на Карлос? Всеобщото мнение е, че наемният убиец е между трийсет и пет и четирийсетгодишен. Никой не знае със сигурност.

ТРЕВИСТ ХЪЛМ В ДАЛАС?

Факт, който никога не е бил разискван, е, че парите, получени за първите няколко убийства, дават възможност на наемния убиец да създаде организация, на която биха завидели и в Дженерал Мотърс. Това е нагледен пример за капитализъм в най-ефективна форма, основан на ефикасност и лоялност, постигнати чрез умело дозиране и смесване на страх и награди. Последствията от нарушаване на лоялността са много жестоки — смърт — но също така неизменни са наградите за добра служба — огромни премии и възможност за охотен живот. Изглежда, организацията притежава наемни екзекутори навсякъде; и тази твърде добре разпространена мълва навежда на

очевидният въпрос: Откъде всъщност е началният капитал? Кой са истинските убийства на Карлос?

Едно, с което се спекулира особено често, бе извършено преди тринайсет години в Далас. Безброй пъти е обсъждано убийството на Джон Ф. Кенеди, но все още никой не е дал що-годе задоволително обяснение на облачето дим, издигнало се зад тревистия хълм на триста метра от колата на президента. Този дим е заснет на камера; радиоапаратите на два полицейски мотоциклета са записали шум(ове). Въпреки всичко не са намерени нито гилзи от куршуми, нито отпечатъци от обувки. Фактически се приема, че единствената информация относно така наречения тревист хълм няма никакво отношение към случая и бива погребана при разследването на ФБР — Далас. Тя изобщо не е включена в доклада на сенатската комисия. Въпросната камера е собственост на очевидец на събитието, К. М. Райт от Северен Далас, който при разпита твърди следното:

„По дяволите, единственото копеле наблизко бе старият Били Брезента, и то на около деветстотин ярда.“

Въпросният Били е възрастен скитник от Далас, когото често виждали да обикаля туристическите места. Прякорът „Брезентовия“ произлиза от навика му да увива обувките си в стари парцали, за да предизвика съчувствието на минувачите. Според нашите кореспонденти твърдението на Райт никога не е било огласявано.

Преди шест седмици в Тел Авив задържан ливански терорист се огънал при разпита. Молейки да бъде отменено смъртното му наказание, той заявил, че притежава много ценна информация за наемния убиец Карлос. Израелското разузнаване изпратило протокола от разпита във Вашингтон. Нашите кореспонденти в Белия дом успели да се доберат до него.

Свидетелско показание: Карлос е бил в Далас през ноември 1963 г. Представял се е за кубинец и той е съчинил плана на Осуалд. Той е зад цялата работа. Това е негова операция.

Въпрос: Какви доказателства имате?

Показание: Чух да го казва. Бил е на затревена площ зад някакво възвишение. Пушката му е била с мрежа за събиране на гилзите.

Въпрос: Няма съобщение за подобно нещо. Защо не са го видели?

Показание: Може и да са го видели, но никой не е можел да го познае. Бил е преоблечен като старец с износено палто, а обувките му са били увити в парцали, за да не оставят отпечатащи.

Информацията, получена от един терорист, разбира се, не може да се счита за доказателство, но също така не бива да се пренебрегва. Особено щом се отнася до такъв терорист, известен като цар на дегизировката. Още по-изненадващо е поразителното съвпадение с непознатото и непубликувано твърдение относно един момент на национална криза, което никога не е било разследвано. Това вече наистина трябва да се възприеме сериозно. Както и много други, свързани по един или друг начин — дори косвено — със събитията в Далас. Брезентовият Били е намерен мъртъв няколко дни по-късно. Диагнозата — свръхдоза наркотици. Бил е известен като любител на евтиното вино, но никога не е вземал наркотици. Просто не е можел да си го позволи.

Е ли Карлос човекът на тревистия хълм? Какво изключително начало на една изключителна кариера? Ако Далас е наистина негова „операция“, колко ли милиона долара са му били заплатени? При всички положения повече от достатъчно, за да си създаде мрежа от информатори и войници, които сами по себе си са една огромна корпорация.

Този мит е прекалено материален. Не е изключено Карлос да е чудовище от плът и твърде много кръв.

Мари сложи списанието на пода.

— Каква е играта?

— Свърши ли? — Джейсън се извърна от прозореца.

— Да.

— Има, предполагам, какви ли не твърдения. Теории, предположения, субективни преценки.

— Субективни преценки ли?

— Ако нещо се е случило тук или там и ефектът се появява на трето място, това не е случайно.

— Имаш предвид, че са взаимно свързани?

— Добре, да речем, взаимно свързани. Всичко е налице, нали?

— Донякъде си прав. Това едва ли е юридическо досие; има много хипотези, слухове и информация от втора ръка.

— Но все пак има и факти.

— Данни.

— Добре. Данни. Отлично.

— Каква е играта? — повтори Мари.

— Заглавието ѝ е просто. Нарича се „Капан“.

— За кого?

— За мен. — Борн се наведе напред. — Искам да ми задаваш въпроси. За всичко, написано там. Фраза, името на град, мълва, фрагмент от ... данни. Всичко. Хайде да чуем какви ще бъдат отговорите ми. Слепите ми отговори.

— Скъпи, това не е никакво доказателство за...

— Направи го! — нареди Джейсън.

— Добре. — Мари вдигна изданието на „Тайм“. — Бейрут — изрече тя.

— Посолство — отговори той. — Резидентът на ЦРУ е аташе. Застрелян на улицата. Триста хиляди долара.

Мари го погледна.

— Спомням си — започна тя.

— Аз не! — прекъсна я Джейсън. — Продължавай.

Тя отмести поглед и взе отново списанието.

— Баадер-Майнхоф.

— Щутгарт. Регенсбург. Мюнхен. Две убийства и едно отвличане. Баадер поема отговорност. Парите са от... — Борн млъкна и след това прошепна изненадващо: — САЩ, Детройт... Вашингтон, Делауеър.

— Джейсън, какви са...

— Продължавай. Моля те!

— Името Санчес.

— Името е Илич Рамирес Санчес — отвърна Джейсън. — Той е... Карлос.

— Защо Илич?

Борн млъкна с озадачен поглед.

— Не знам.

— Името е руско, а не испанско. Майка му рускиня ли е била?

— Не... да. Майка му. Трябва да е майка му... така мисля. Не съм сигурен.

— Новгород.

— Школа по шпионаж. Връзки, шифри, честоти. Санчес е завършил тази школа.

— Джейсън, това си го прочел тук!

— Не съм го прочел! Моля те. Продължавай!

Погледът на Мари пробягна по началото на статията.

— Техеран.

— Осем убийства. Отговорността е поделена между Хомейни и Организацията за освобождение на Палестина. Награда — два милиона. Източник: Югоизточния съветски сектор.

— Париж — каза бързо Мари.

— Всички споразумения ще минават през Париж.

— Какви споразумения?

— Споразуменията... убийствата.

— Чии убийства? Чии споразумения?

— Санчес... Карлос.

— Карлос? Значи това са споразуменията на Карлос, неговите убийства. Ти нямаш нищо общо с тях.

— Контактите с Карлос — изрече като в просъница. — Нищо общо с... мен. — Повтори, почти шепнешком.

— Ти току-що го каза, Джейсън. Всичко това няма нищо общо с теб!

— Не! Не е вярно! — изкрещя той, скочи от стола и се втрени в нея. — Нашите споразумения — добави тихо.

— Ти чуваш ли се какво говориш?

— Отговарям: Сляпо! Ето затова трябваше да дойда в Париж!

Стана, обърна се, отиде до прозореца и се вкопчи в рамката.

— Ето каква е играта — продължи. — Ако си спомняш, този път не търсим лъжи, а истината. Май я отрихме и играта го разбули.

— Този тест е невалиден. Болезнено упражнение със случайно подбрани факти. Щом като списание като „Тайм“ го е отпечтало, значи го е имало в половината вестници по света. Може да си го прочел другаде.

— Но е факт, че си го спомням отлично.

— Не съм. Не знаеше, че е Илич, защото баща му е бил комунистически адвокат във Венецуела. Струва ми се, че това не е маловажно. Не спомена и абсолютно нищо за Куба. В противен случай

щеше да се сетиш за най-шокиращата хипотеза в статията. Не каза и думичка за това.

— За какво говориш?

— Далас. Ноември 1963-та.

— Кенеди — отвърна Борн.

— Точно така. Кенеди?

— Когато и се случи. — Джейсън остана неподвижен.

— Да. Само че не те питам за това.

— Знам. — Гласът му отново заглъхна като във вакуум. —

Тревист хълм... Брезентовия Били.

— Прочете го!

— Не.

— Тогава си го чувал преди, чел си го преди!

— Възможно е, но няма връзка, нали?

— Спри, Джейсън!

— Пак същото. Бих искал да мога.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Че ти си Карлос?

— Господи, не. Карлос иска да ме убие, а и аз не говоря руски.

Сигурен съм.

— А какво тогава?

— Същото, което ти казах в началото. Играта. Играта се нарича „Капан за войника“.

— Войник?

— Да. Дезертирал съм от армията на Карлос. Това е единственото обяснение, единствената причина, поради която бих могъл да знам това, което знам. Всичко.

— Защо каза „дезертирал“?

— Защото той наистина иска да ме убие. Така и трябва; Карлос мисли, че знам за него повече от всеки друг на света.

Мари седеше на леглото с кръстосани крака под себе си.

— Това е резултат от бягството ти. А каква е причината? Ако това, което казваш, е вярно, значи си го направил, станал си... станал си... — тя млъкна.

— Всичко съвпада и е малко късно да търсиш морално оправдание — заяви Борн при вида на болката от осъзнатата истина върху лицето на жената, която обичаше. — Сещам се за куп причини, клишета. Какво ще кажеш за падение сред крадци... убийци?

— Глупости! — извика Мари. — Няма и капка доказателство!

— Има, и то цели кофи, и ти го знаеш. Може да съм се продал за по-висока цена на други или да съм откраднал от парите му. Което и обяснява сметката в Цюрих. — Той млъкна за момент, взирайки се в стената над леглото, без да вижда и да усеща. — Както обяснява и Хауърд Лелънд, Марсилия, Бейрут, Щутгарт... Мюнхен. Всичко. Всички факти, които не помня, но които искат да излязат наяве. И поспециално един. Защо избягах името му, защо никога не го споменах. Страх ме е. Страх ме е от него.

Възцари се тишина. Бяха казали повече, повече от страха. Мари кимна.

— Сигурна съм, че си вярваш — каза тя. — И по някаква причина ми се иска да си прав. Но не мисля, че е така. Искаш да вярваш, защото това подкрепя тезата ти. Дава ти отговор... самоличност. Може би не точно тази, която ти се иска, но бог е свидетел, че е по-добре, отколкото да се луташ слепешком в този ужасяващ лабиринт всеки ден. Предполагам, че всичко друго е по-добро. — Тя направи пауза. — И аз бих желала да е истина, защото тогава нямаше да сме тук в момента.

— Какво?

— Ето го несъответствието, скъпи. Броят на символите, които не прилягат в твоето уравнение. Ако беше човекът, който твърдиш, че си и ако се страхуваше от Карлос — един господ знае защо — Париж щеше да е последното място на света, в което да ти се иска да се намираш. Щяхме да сме някъде другаде; ти сам го каза. Щеше да избягаш; щеше да вземеш парите от Цюрих и да изчезнеш. Но не го правиш. Вместо това се пъхаш направо в бърлогата на Карлос. Това не е постъпка на човек, който се чувства виновен или се страхува.

— Няма такова нещо. Дойдох в Париж, за да разбера. Просто и ясно.

— Тогава бягай. Утре сутринта ще имаме парите. Нищо не те спира — нищо не ни спира. И това е просто и ясно. — Мари се приближи и се взря в очите му.

Джейсън я погледна и се обърна. Отиде до бюрото и напълни чашата си.

— Все още не бива да изключваме „Тредстоун“ от сметката — каза той, отбранявайки се.

— Те по-важни ли са от Карлос? Ето го истинското уравнение. Карлос и „Тредстоун“. Един човек, когото някога обичах много, бе убит от „Тредстоун“. Още една причина да избягаме, за да оцелеем.

— Мислех, че искаш да откриеш убийците му. И да ги накараш да платят за това.

— Искам. И то много. Но други ще го направят. Аз имам по-важни задължения и не поставям отмъщението на първо място. Ние сме на първо място. Ти и аз. Или може би това е само мое мнение? Мое чувство?

— Знаеш много добре. — Той стисна чашата в ръката си и погледна към Мари. — Обичам те — прошепна.

— Тогава да бягаме! — повиши тя глас почти несъзнателно и пристъпи крачка към него. — Нека забравим всичко това, наистина да го забравим и да избягаме с възможно най-голяма скорост и възможно най-далеч оттук! Нека го направим!

— Аз... аз — Джейсън заекна — мъглата отново го обгръщаше и вбесяваше. — Има... неща.

— Какви неща? Ние се обичаме! Намерихме се! Можем да отидем където пожелаем, да бъдем които пожелаем! Нищо не ни спира, нали?

Борн почувства как по челото му избива пот и в гърлото му застава буца.

— Нищо не ни спира — едва чуваше гласа си. — Трябва да помисля.

— Какво има да се мисли? — продължи да настоява Мари, като се приближи още по-близо до него и го принуди да я погледне. — Съществуваме само ти и аз, нали?

— Само ти и аз — повтори той бавно. Мъглата ставаше все по-плътна и го задушаваше. — Знам. Знам. Но трябва да помисля. Има толкова неща, които трябва да разбере. Толкова много, което трябва да излезе наяве.

— Защо са така важни?

— Просто... е така.

— Не знаеш ли?

— Да... Не, не съм сигурен. Не ме питай сега.

— Ако не сега, кога? Кога мога да те попитам? Кога ще ти мине?

Ще мине ли някога?

— Стига! — Той внезапно изкрещя и тръшна чашата на дървената полица. — Не мога да избягам! Няма да избягам! Трябва да остана тук! Трябва да разбера!

Мари се хвърли към него, сложи ръце на раменете му, после на лицето му и избърса капките пот.

— Ето сега го каза. Чуваши ли се, скъпи? Не можеш да избягаш, защото колкото повече се приближаваш, толкова повече това те влудява. А ако наистина избягаш, ще стане само още по-зле. Това не ще е живот, а кошмар. Сигурна съм.

Той се пресегна и докосна лицето ѝ, без да сваля очи от нея.

— Наистина ли?

— Разбира се. Но трябваше да го кажеш ти, а не аз. — Мари го прегърна и сложи глава на гърдите му. — Трябваше да те принудя... Смешното е, че бихме могли да избягаме. Да се качим още тази нощ на някой самолет и да отидем където пожелаеш, да изчезнем и да не поглеждаме повече назад. Бих била по-щастлива от всякога в живота си. Но ти не можеш да го направиш. Това, което е — или не е — тук в Париж, щеше да те разяжда отвътре и накрая нямаше да издържиш. Ето това е налудничавата ирония на ситуацията, любими мой. Аз бих могла да живея с това, но не и ти.

— И щеше просто да изчезнеш? — попита Джейсън. — Ами семейството, работата, всичките ти познати?

— Не съм нито дете, нито глупачка — отговори бързо Мари. — Щях да измисля как да се прикрия, но не мисля, че бих го взела особено насериозно. Щях да помоля за дълга отпуска по здравословни и лични причини. Емоционален стрес, срив; мога винаги да се върна, в министерството щяха да ме разберат.

— Питър?

— Да. — Тя замълча за момент. — С него сме минали от един етап в отношенията си към друг, като мисля, че този, вторият, беше по-важен и за двама ни. Питър бе за мен нещо като брат и аз исках той да преуспее, защото въпреки всичките си недостатъци беше много добър.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

Тя го погледна.

— Ти също си много добър. Когато човек упражнява професия като моята, подобни качества са особено важни. За съжаление не

скромните и добри хора ще наследят света, а корумпираните, Джейсън. А аз мисля, че от корупцията до убийството има само една крачка.

— „Тредстоун Седемдесет и едно“?

— Да. И двамата имаме право. Аз искам да ги открия и да ги накарам да платят за това, което направиха... А ти не можеш да избягаш.

Той прекара устни по бузата ѝ, след това по косата ѝ и я прегърна.

— Би трябвало да те изхвърля отгук. Би трябвало да ти кажа да се махнеш от живота ми. Не мога, но, по дяволите, знам, че би трябвало да го направя.

— И да го беше направил, нямаше да има особена полза. Аз не бих си отишла, любов моя.

Адвокатската кантора се намиреше на булевард Дьо ла Шапел, отрупаната с книги приемна приличаше повече на архив, отколкото на офис, всичко бе подредено и на мястото си. Тук се сключваха сделки, а не договори. Самият адвокат бе величествен мъж с побеляла козя брадица и сребърно пенсне, кацнало на орлов нос, но тези атрибути не можеха да скрият естествената му лукавост. Той дори настоя да разговарят на развален английски, с който впоследствие би могъл евентуално да се оправдае, че е бил разбран погрешно.

По-голямата част от разговора проведе Мари, Борн изчакваше — клиент със съветника си. Тя изложи исканията си кратко и ясно, като наблегна на замяната на чековете с бонове на приносителя, платими в долари, с деноминации, вариращи от максимум двайсет хиляди до минимум пет. Даде също така инструкции на адвоката да изиска от банката сериите на боновете да нямат повече от три поредни номера и всеки пети да е осигурен със сертификат за международна валидност. Адвокатът разбра целта ѝ. Нейните условия за издаването на боновете бяха толкова сложни, че правеха проследяването им невъзможно за по-голяма част от банките и брокерските къщи. От друга страна гарантираха, че банки или брокерски къщи не биха могли да създадат допълнителни трудности при изплащането. Беше гарантирано.

Когато развълнуваният и обезпокоен адвокат с козята брадичка почти приключи телефонния си разговор с почти също толкова обезпокоения Антоан д'Амакур, Мари повдигна ръка.

— Извинете ме, но мосю Борн настоява мосю Д'Амакур да включи също така и двеста хиляди франка в брой, от които сто хиляди да останат при боновете, а други сто хиляди да задържи мосю Д'Амакур. Той предлага вторите сто хиляди да се разделят както следва: седемдесет и пет хиляди за мосю Д'Амакур и двайсет и пет хиляди за вас. Мосю Борн ви е дълбоко благодарен за тъй ценните съвети, както и за допълнителните трудности, които ви причини. Не е нужно да ви казвам, че тази сделка може и да се документира.

При тези нейни думи загрижеността и безпокойството изчезнаха, заменени от услужливост и сервилност, каквато сигурно не демонстрираше и прислугата във Версайския дворец. Направени бяха приготовления в съответствие с необичайните — но напълно разбираеми — изисквания на мосю Борн и изпечената му съветничка.

Мосю Борн бе донесъл за парите и боновете кожено дипломатическо куфарче; трябваше да го носи въоръжен куриер, който да напусне банката в два и половина следобед и да се срещне с мосю Борн в три часа на Пон Ньоф. Непознатият клиент щеше да удостовери самоличността си с малко парче кожа, изрязано от куфара. Същото трябваше да пасне на мястото, от което беше изрязано. В допълнение с думите: „Хер Кьониг. Поздрави от Цюрих“.

Толкова по отношение на детайлите. С изключение на един, както поясни съветничката на мосю Борн.

— Ние много добре знаем, че изискванията на фиша трябва да бъдат изпълнени стриктно и очакваме мосю Д'Амакур да го направи — заяви Мари Сен-Жак. — Но също така знаем, че мосю Борн се надява да му бъде предоставено известно предимство във времето и не очаква нищо друго освен това предимство. Ако не го получи, страхувам се, че аз в качеството си на член на Интернационалната банкова комисия — макар за момента да съм анонимна — ще се почувствам задължена да докладвам за някои отклонения от легалните банкови процедури, така както съм ги видяла. Сигурна съм, че няма да е необходимо; всички сме доволни от възнаграждението си, нали така, мосю?

— Разбира се, мадам! В банковото дело и в правната дейност... както всъщност и в самия живот... времето е всичко. Няма защо да се безпокоите.

— Знаем — каза Мари.

Борн изучаваше дупките на заглушителя, доволен, че го е почистил от праха и смазката, наслоили се върху оръжието поради дълго бездействие. Направи последен оглед, подхвърли го леко, натисна и освободи пълнителя и провери и него. Оставаха шест патрона. Беше готов. Пъхна оръжието в колана и си закопча сакото.

Мари не го беше видяла как почиства пистолета. Тя седеше на бюрото с гръб към него и разговаряше по телефона с аташето в канадското посолство, Дьони Корбелие. От пепелника до бележника ѝ се извиваше цигарен дим. Мари записваше информацията, която Корбелие ѝ диктуваше. Накрая му благодари и затвори телефона. Остана неподвижна две-три секунди, все така с молив в ръка.

— Не знае за Питър — каза тя, обръщайки се към Джейсън. — Странно.

— Доста — съгласи се Борн. — Мислех, че е един от първите, които са научили. Нали каза, че колегите от офиса са разглеждали тефтерче с телефоните на Питър. А Питър е звънял в Париж на Корбелие. Мислиш ли, че не са го забелязали?

— Даже не ми беше дошло на ум. Мислех за вестниците, за телефоните. Питър е бил... намерен преди осемнайсет часа и колкото и банално да звучи, той бе важна личност в канадското правителство. Самата му смърт е сензация, а убийството му — да не говорим... Но не бе съобщено.

— Обади се довечера в Отава и попитай защо.

— Ще го направя.

— Какво ти каза Корбелие?

— О, да. — Мари погледна в тефтера си. — Номерът на колата на Рю Мадлен е напълно безсмислен, колата е била наета на летище Дьо Гол от някой си Жан-Пиер Ларуш...

— Джон Смит — прекъсна я Борн.

— Точно. Имал е по-голям късмет с номера, който ти е дал Д'Амакур, но не вижда какво общо има той с цялата тази работа. Нито пък аз.

— Толкова ли е странно?

— Така си мисля. Телефонът е частен и принадлежи на една модна къща на Сент Оноре. Ле Класик.

— Модна къща? Имаш предвид ателие?

— Може и ателие да имат, но предполагам, че е магазин за изключително елегантни облекла. Нещо като къща „Диор“ или „Живанши“. Висша мода. Корбелие казва, че е известна сред клиентите си като „Къщата на Ръоне“. Това е Бержерон.

— Кой?

— Ръоне Бержерон. Моделиер. Работи от години и все е на гребена на модната вълна. Знам за него, защото моята шивачка копира някои от моделите му.

— Взе ли адреса?

Мари кимна.

— Интересно защо Корбелие не знаеше за Питър? Защо никой не е разбрал?

— Сигурно ще научиш, като се обадиш. Може би се дължи на различните часови зони; било е твърде късно за сутрешните парижки издания. Отивам да взема един следобеден вестник. — Борн тръгна към гардероба за палтото, усещайки скритата тежест в колана си. — Ще отида пак до банката. Смятам да проследя куриера до Пон Ньоф. — Облече си палтото и разбра, че Мари не го слуша. — Искях да те попитам, тези момчета носят ли униформа?

— Кои?

— Банковите куриери.

— Разликата във времето е обяснима за вестниците, но какво прави тя на телеграфната връзка!

— Моля?

— Разликата във времето. Вестниците може да не са успели да го публикуват, но по телеграфа би могло да се предаде. А всички посолства имат телекси. Щяха да научат. Изобщо не е било съобщено, Джейсън.

— Обади се довечера — каза той. — Аз тръгвам.

— Нали ме попита за куриерите. Дали носят униформи?

— Чудех се.

— През повечето време, да. И карат бронирани микробуси, но аз се погрижих за това. В случай че изпратят такъв микробус, трябва да го паркират на пресечка преди моста, а куриерът да продължи.

— Чух, но не разбрах какво имаше предвид. Защо?

— Куриерът с боновете е необходимо зло, но системата за сигурност на банката го изисква. Докато микробусът прекалено бие на

очи и лесно може да бъде проследен. Няма ли да промениш решението си и да ми разрешиш да дойда с теб?

— Не.

— Повярвай ми, нищо няма да се обърка. Онези двама мошеници ще се погрижат за това.

— Тогава изобщо не виждам причина да идваш.

— Ще ме побъркаш.

— Бързам.

— Знам. И без мен се придвижваш по-бързо. — Мари стана и го приближи. — Наистина те разбирам. — Прислони се до него, целуна го по устните и внезапно усети оръжието в колана му. Погледна го в очите. — Безпокоиш се, нали?

— Просто съм предпазлив. — Той се усмихна и докосна брадичката ѝ. — Това са страшно много пари. Може да се наложи да изкараме с тях доста време.

— Радвам се да го чуя.

— За парите ли?

— Не, за нас. — Мари смръщи вежди. — Сейф.

— Продължаваш да говориш несвързано.

— Не можеш просто така да оставиш в стаята на парижки хотел ценни книжа на стойност над един милион долара. Трябва да намериш сейф.

— Може да се уреди и утре. — Пусна я и тръгна към вратата. — В мое отсъствие можеш да потърсиш „Ле Класик“ в телефонния указател и да се обадиш. Разбери какво е работното време. — И излезе бързо.

Борн се облегна на задната седалка в спрялото такси и продължи да наблюдава през предното стъкло входа на банката. Шофьорът си подсвирваше някаква неопределима мелодия и четеше вестник, успокоен от петдесетфранковата банкнота, която беше получил в аванс. Моторът на колата обаче работеше; така бе настоял клиентът.

Бронираният микробус се появи в предното стъкло, от покрива му се подаваше радиоантена, стесняваща се към върха, точно като нос на кораб. Паркира на мястото за служебни коли пред таксито на Джейсън. Зад защитеното от куршуми стъкло на задната врата се появиха две малки червени светлини. Сигналната система се включи.

Борн се наклони напред, с поглед, прикован в униформения мъж, който излезе от страничната врата и започна да си проправя път през тълпите на тротоара към входа на банката. Почувства известно облекчение; мъжът не беше един от тримата добре облечени, дошли вчера във Валоа.

Петнайсет минути по-късно куриерът излезе от банката с коженото дипломатическо куфарче в ръка, а дясната лежеше върху невидим кобур. Мястото с изрязаната кожа на куфарчето се виждаше съвсем ясно. Джейсън напипа парчето кожа в джоба на ризата си. Ако не друго, тази елементарна комбинация му осигуряваше живот далеч от Париж, далеч от Карлос по възможност. Ако такъв живот изобщо съществуваше и ако той бе способен да го приеме без ужасния лабиринт, от който не намираше изход.

Но имаше и нещо повече. В този сътворен от човешки ръце лабиринт, в който продължаваше да се движи, тича и блъска глава в стените, всеки контакт бе сам по себе си форма на успех, дори да се осъществеше слепешком. Собственият му лабиринт нямаше стени, нито определени коридори, в които да тича. Само пусто пространство и сгъстяваща се в мрака мъгла, която виждаше толкова ясно, когато отваряше нощем очи, с лице плувнало в пот. Защо имаше винаги само празно пространство и мрак във ветровитите висини? Защо винаги пропадеше главоломно нощем? Парашут. Защо? Тогава в съзнанието му изплуваха и други думи; нямаше понятие откъде идваха, но те бяха там и той ги чуваше.

Какво остава, когато си е отишла паметта ви? И вашата самоличност, а, мистър Смит?

Стига!

Бронираният микробус се впусна в уличното движение по Рю Мадлен. Борн потупа шофьора по рамото.

— Следвайте онова камионче, но се дръжте поне на две коли разстояние — каза той на френски.

Шофьорът се обърна обезпокоен:

— Мисля, че сте наели грешно такси, мосю. Ето ви парите.

— Не виждаш ли, че съм от компанията, глупако. Това е специална операция.

— Извинете, мосю. Няма да го изпуснем. — Шофьорът се гмурна диагонално в натовареното движение.

Микробусът избра най-краткия път към Сена, минавайки по странични улички, и на Ке дьо ла Рапе зави наляво в посока на Пон Ньоф. След това само на три сгради от моста — поне доколкото Джейсън прецени разстоянието — забави ход, сякаш куриерът бе решил, че е пристигнал прекалено рано на срещата. Но според Борн той, напротив, закъсняваше. Беше три без шест минути, оставаше точно толкова време, колкото да паркира пред определената сграда близо до моста. Защо тогава микробусът се бавеше? Бавеше? Не, той вече беше спрял и изобщо не се движеше! Защо?

Трафикът?... Благословени боже, разбира се, че беше трафикът!

— Спри тук — каза Борн на шофьора. — Скрый се в онзи паркинг. Бързо!

— Какво има, мосю?

— Ти си страхотен късметлия — обясни Джейсън. — Моята компания ще ти плати с радост още сто франка отгоре, ако просто отидеш до предното стъкло на онзи микробус и кажеш няколко думи на шофьора. Искаш ли стотарката?

— Какво говорите, мосю?

— Откровено казано, просто го проверяваме. Той е новак. Искаш ли стотарката?

— Само да отида до прозореца и да му кажа няколко думи?

— Точно така. Това е всичко. Най-много пет секунди и после ще се върнеш и ще си подкараш таксито.

— Без неприятности? Не искам неприятности.

— Моята фирма е една от най-уважаваните във Франция. Виждал си камионите ѝ навсякъде.

— Не знам...

— Забрави го! — Борн посегна към дръжката на вратата.

— Какви са думите?

Джейсън протегна стоте франка.

— „Хер Кьониг. Поздрави от Цюрих.“ Ще ги запомниш ли?

— Хер Кьониг. Поздрави от Цюрих. Какво толкова трудно има?

— Хубаво. Хайде тръгвай. Аз ще бъда точно зад теб.

— Вие? Зад мен?

— Точно така.

Те тръгнаха бързо към микробуса, заел дясната част на платното, докато колите от уличното движение спираха и ги заобикаляха отляво.

Микробусът е капан на Карлос, разсъждаваше Борн. Наемният убиец си е обезпечил начин да проникне и сред въоръжените куриери. Едно име и място на среща, изговорени по радиовръзка с определена честота, можеха да донесат на нископлатения куриер доста голяма сума пари. Борн. Пон Нъоф. Беше толкова просто. Куриерът явно не бе чак толкова загрижен да е точен за срещата, колкото да се увери, че войниците на Карлос са стигнали до Пон Нъоф навреме. Движението по улиците на Париж беше пословично; на всекиго можеше да се случи да закъснее. Джейсън спря шофьора на таксито и пѣхна в рѣката му още две двестафранкови банкноти: очите на мъжа се приковаха в него.

— Мосю?

— Моята компания е много щедра. Този човек трябва да бъде приучен към дисциплина и да не прави груби нарушения на правилата. След като кажеш: „Хер Кьониг. Поздрави от Цюрих“, просто добави „Уговорката се променя. В колата ми има клиент, който трябва да ви види“. Запомни ли?

Очите на шофьора се преместиха отново върху банкнотите.

— Не виждам нищо трудно — и взе парите.

Приблжиха до микробуса откъм лявата му страна. Джейсън бе опрял грѣб в стоманената ламарина и с дясната рѣка под палтото държеше оръжието в колана си. Шофьорът се приближи до стѣклото, надникна вътре и почука с прѣсти по него.

— Хей, вие вътре! Хер Кьониг. Поздрави от Цюрих! — извика.

Стѣклото се смѣкна на не повече от два-три сантиметра.

— Какво значи това? — извика в отговор някой отвѣтре. — Вие трябваше да сте на Пон Нъоф, мосю!

Шофьорът не беше идиот, а и нямаше търпение да потегли колкото се може по-бързо.

— Не мен, тъпако! — изкрещя той, надвиквайки шума от уличното движение наоколо. — Предавам ти това, което ми порѣчаха! Уговорката е променена. Ей там отзад има един човек, който иска да те види!

— Кажи му да побърза — нареди Джейсън, като вдигна пред очите му последната петдесетфранкова банкнота, но така, че да не го видят от прозореца.

Шофьорът погледна към парите, после отново към прозореца.

— Размърдай се малко! Ако не отидеш веднага да го видиш, ще си изгубиш работата!

— А сега изчезвай! — каза Борн.

Шофьорът се обърна, притича край Джейсън, грабна банкнотата и хукна към таксито си.

Борн зае мястото му, внезапно обезпокоен от това, което дочу през какофонията от свирещи клаксони и бучащи мотори на претоварената улица. От вътрешността на микробуса долитаха гласове. Не един човек крещеше по радиото, а двама си крещяха взаимно. Куриерът не беше сам. При него имаше още някой.

— Това бяха думите! Нали ги чу?

— Той трябваше да дойде при теб. Трябваше да се покаже.

— Кое то и ще направи. И ще ми представи парче кожа, което трябва да съвпада идеално! Ти да не мислиш, че ще го направи по средата на улицата в това движение?

— Не ми харесва!

— Плати ми, за да помогна на теб и на хората ти да намерите някого. А не за да си загубя работата. Отивам!

— Той трябва да е на Пон Ньоф!

— Я си гледай работата.

Чу се шум от тежки стъпки върху металния под.

— Идвам с теб!

Бронираната врата се отвори; Джейсън се извъртя зад нея, ръката му все още лежеше под сакото. В някаква кола срещу него едно дете беше притиснало лице в страничното стъкло с облепени очи. Детските черти бяха разкривени в грозна маска — детето просто се забавляваше. Пронизителни звуци от нервни клаксони, допълващи се взаимно, изпълниха пространството наоколо; беше се получило задръстване.

Куриерът прекрачи металния праг; дипломатическото куфарче беше в лявата му ръка. Борн чакаше и в мига, когато куриерът стъпи на земята, той затръшна вратата в тялото на втория, като стовари тежката стомана върху показалите се навън коляно и протегнатата ръка. Мъжът изкрещя и политна назад към вътрешността на микробуса. Джейсън изкрещя на куриера, размахвайки отрязаното парче кожа.

— Аз съм Борн! Ето го парчето! И дръж този пистолет в кобура си или ще загубиш не само работата си, а и живота си, мръсно копеле такова!

— Не съм искал да ви нараня, мосю! Те искаха да ви открият! Те не искаха да ви го дам, честна дума!

Вратата се отвори със сила; Джейсън отново я затръшна с рамо и след това я отвори, за да види лицето на войника на Карлос. Без, разбира се, да сваля ръка от оръжието в колана си.

Това, което видя, бе дулото на пистолет — черния отвор го гледаше право в очите. Той се извърна бързо назад и осъзна, че забавянето на изстрела с няколко стотни от секундата бе причинено от пронизително звънене, избухнало внезапно от вътрешността на микробуса. Задействала се бе алармената система, звукът ѝ оглушаваше и надвиваше какофонията на уличния шум; в сравнение с него този на изстрела отекна съвсем слабо, а шумът от взривяването на асфалта отдолу изобщо не се чу.

Джейсън още веднъж стовари вратата върху нападателя си и чу удар на метал в метал; беше пресрещнал пистолета на убиеца. Извади своя от колана си, коленичи на улицата и отвори рязко вратата.

Видя лицето от Цюрих, убиеца на име Йохан, същия, когото бяха извикали в Париж, за да го разпознае. Борн стреля два пъти; мъжът се изви назад и от челото му потече кръв.

Куриерът! Дипломатическото куфарче!

Джейсън го видя; беше се прикрил зад вратата на гърба на микробуса с пистолет в ръка и крещеше за помощ. Борн се изправи на крака и се хвърли към протегнатия пистолет, сграбчи цевта и го измъкна от ръката на куриера. После се вкопчи в куфарчето и изкрещя.

— Няма да те докосна! Дай ми това, негоднико! — Хвърли пистолета му под микробуса, изправи се и се впусна в истеричната тълпа на тротоара.

Тичаше като луд, без да вижда нищо около себе си, телата пред него образуваха подвижните стени на неговия лабиринт. Но между този и другия, в който живееше всеки ден, имаше съществена разлика. Тук нямаше мрак, следобедното слънце бе ярко и толкова заслепяващо, колкото и марафонът му в лабиринта.

14.

— Всичко е тук — каза Мари. Беше подредила сертификатите по стойност. Пачките бонове и банкноти лежаха на бюрото. — Казах ти, че всичко ще бъде наред.

— За една бройка да не бъде.

— Какво?

— Онзи, на име Йохан, мъжът от Цюрих. Мъртъв е. Аз го убих.

— Джейсън, какво се е случило?

Той ѝ разказа.

— Разчитали са на Пон Ньоф — каза. — Мисля, че втората кола е попаднала в улично задръстване, включила се е в честотата на радиото на куриера и са му казали да се забави. Сигурен съм.

— О, боже, те са навсякъде!

— Но не знаят аз къде съм! — каза Борн и докато слагаше очилата с рогови рамки, се вгледа в огледалото над бюрото, изучавайки русата си коса. — И последното място, на което очакват да ме намерят — ако въобще имат и слаба представа, че ми е известно — е модната къща на Сент Оноре.

— Ле Класик? — попита учудено Мари.

— Точно така. Ти обади ли им се?

— Да. Но това е лудост!

— Защо? — Джейсън се извърна от огледалото. — Помисли малко. Преди двацет минути капанът им блокира; трябва да има объркване, оправдания, взаимни обвинения в некомпетентност, ако не и по-лоши неща. Точно сега, в този момент, те са по-загрижени за себе си, отколкото за мен; никой не иска куршум в гърлото. Няма да продължи много; бързо ще се прегрупират. Карлос ще се погрижи за това. Но час, час и нещо, докато се опитват да разберат какво точно се е случило, единственото място, на което няма да ме търсят, е командният им пункт, който мислят, че не знам.

— Някой ще те разпознае!

— Кой? Нали бяха извикали човек чак от Цюрих, за да го направи. Той е мъртъв. Те не са сигурни как изглеждат.

— Куриера. Те ще вземат него, той те е виждал.

— През следващите няколко часа човекът ще е зает с полицията.

— Д'Амакур. Адвоката!

— Подозирам, че вече са на половината път към Нормандия или Марсилия, а с малко повече късмет, може и да са извън страната.

— А ако са ги спрели, ако са ги заловили?

— Може. Но мислиш ли, че Карлос ще ги закара точно на мястото, където получава посланията си? За нищо на света.

— Джейсън, страх ме е.

— Мен също. Но не от това, че ме познават. — Борн пак се обърна към огледалото. — Мога да изнеса цяла лекция по въпросите на класификацията на лицата и смекчаването на чертите, но няма да го направя.

— За следите от пластичната хирургия ли говориш? Пор Ноар. Казвал си ми.

— Не всичко. — Борн се наведе през бюрото, вглеждайки се в лицето си. — Какъв цвят са очите ми?

— Какво?

— Не, не поглеждай към мен. Кажи ми сега, какъв цвят са очите ми? Твоите са кафяви с петънца от зелено; какво ще кажеш за моите?

— Сини... синкави. Или май са сиви... — Мари млъкна. — Не съм сигурна. Предполагам, че е ужасно от моя страна.

— Не се безпокой, съвсем нормално е. По принцип са лешникови, но не през цялото време. Даже аз го забелязвам. Когато нося синя риза или вратовръзка, стават по-сини. С кафяво палто или сако стават сиви. Когато съм гол, са просто неопределими.

— Това не е толкова необичайно. Сигурна съм, че милиони други хора имат същите очи.

— Разбира се. Но колко от тях носят контактни лещи, когато зрението им е напълно нормално?

— Контактни...

— Точно това казах — прекъсна я Джейсън. — Някои видове контактни лещи се носят, за да се промени цветът на очите. Те са най-ефективни, когато очите са лешникови... Когато ме е преглеждал за пръв път, Уошбърн открил следи от продължителна употреба. Това също е едно от онези парчета, нали?

— Можеш да го интерпретираш както си искаш — каза Мари. — Ако е истина.

— Защо да не е?

— Защото въпросният доктор е бил по-често пиян, отколкото трезвен. Ти си го казвал. Трупал е предположение върху предположение и един господ знае кое е било рожба на алкохола и кое не. Той никога не е бил специалист. Не би могъл да бъде.

— Да, но в едно отношение беше прав. Аз съм хамелеон, програмиран да се приспособява в променлива среда. Искам да разбера чия е тази среда. Може би сега ще успея. Благодарение на теб имам един адрес. Някой там може да знае истината. Поне един човек, това е всичко, което ми е необходимо. Един, с когото да се сблъскам, да пречупя, ако е необходимо...

— Не мога да те спра, но за бога, бъди внимателен. Ако те познаят, ще те убият.

— Не там. Ще им се компрометира бизнесът. Това е Париж.

— Въобще не се шегувам, Джейсън.

— Аз също. Гледам на въпроса съвсем сериозно.

— Какво се каниш да правиш? Имам предвид как?

— Ще преценя на място. Ще видя дали някой обикаля наоколо с нервна и тревожна физиономия или пък очаква телефонът да звънне, като че животът му зависи от това.

— И после?

— Ще действам както с Д'Амакур. Ще изчакам отвън и ще го последвам, който и да е. Вече съм толкова близо, че няма начин да ми се изплъзне. И ще внимавам.

— Ще ми се обадиш ли?

— Ще се опитам.

— Ще откача, докато те чакам, без да знам нищо.

— Не чакай. Можеш ли да депозираш някъде тези бонове?

— Банките са вече затворени.

— Виж някой голям хотел. Там имат сейфове.

— Трябва да си гост на хотела.

— Наеми стая. В „Морис“ или в „Крал Джордж“. Остави куфарчето на рецепцията, но се върни тук.

Мари кимна.

— Поне ще има какво да правя.

— След това се обади в Отава да разбереш какво е станало.

— Ще се обадя.

Борн отиде до нощното шкафче и взе няколко банкноти от пет хиляди франка.

— С подкуп е по-лесно — каза. — Не мисля, че ще се наложи, но за всеки случай.

— Да — съгласи се Мари и продължи фразата си на един дъх. — Ти чу ли се? Току-що ми изреди имената на два хотела.

— Чух. — Той се обърна и застана с лице към нея. — Бил съм тук и преди. Много пъти. Живял съм тук, но не в тези хотели. Не на централните улици, поне така мисля. На такива, които не се откриват много лесно.

Моментът премина в мълчание, наелектризиран със страх.

— Обичам те, Джейсън.

— И аз те обичам — каза Борн.

— Върни се. Каквото и да стане, върни се при мен.

Осветлението на малки кръгли осветителни тела, монтирани в тъмнокафявия таван, меко и артистично обливаше с жълти петна манекените, облечени в скъпи рокли. Щандовете за бижутерия и аксесоари бяха покрити с черно кадифе, яркочервена и зелена коприна допълваше с вкус тази среднощна феерия, златото и среброто хвърляха отблясъци под дискретните лъчи на лампите. Ложите оформяха грациозни полукръгове и създаваха илюзия за допълнително пространство. „Ле Класик“ не бе малък, но не можеше и да се нарече голям търговски център. Представляваше просто красиво аранжиран магазин в една от най-скъпите търговски части на Париж. Пробните с врати и стени от матирано стъкло бяха в задната част, под балконите, където се намираха административните офиси. Покрита с мокет стълба тръгваше от дясната страна на нещо средно между приемна и малка телефонна централа, зад която седеше мъж на средна възраст. Видът му бе странен на фона на обстановката — той носеше старомоден официален костюм. Мъжът превключваше нещо по централата и говореше в микрофон — продължение на слушалката на ухото му.

Персоналът беше изцяло от жени, високи, слаби, с елегантни лица и тела, живи образци на съвременната мода, чиито вкус и интелигентност ги поставяха едно стъпало над посестримите им на

свободния пазар и им осигуряваха тази добра работа. Малкото мъже, които се мяркаха наоколо, също бяха много слаби и елегантни, прилични на тръстики. Фигурите им се подчертаваха от добре ушити дрехи, жестикулираха бързо и отривисто и заемаха балетни пози при разговор.

От тъмния таван се разнасяше лека романтична музика, тихото кресчендо се подчертаваше абстрактно от лъчите на миниатюрните лампи. Джейсън започна да се разхожда между ложите — оглеждаше манекените, опипваше материята на дрехите и правеше одобрителни гримаси. Те скриваха естественото му озадачение. Къде бяха объркването и загрижеността, които очакваше да намери в сърцето на съобщителния център на Карлос? Погледна нагоре към отворените врати на офисите и малкия прав коридор, разделящ комплекса на две части. Там се разхождаха спокойно мъже и жени, точно така, както и на първия етаж, спираха от време на време един при друг и си разменяха любезности и откъслеци от никого неинтересуваща, но интересна за тях информация. Ключи. Не се забелязваха и най-леки признаци на тревога, никакъв намек, че жизненоважен капан е избухнал в лицата им, че един доведен от друга страна убиец — единственият човек в Париж, който работеше за Карлос и беше в състояние да разпознае мишената — е бил застрелян в главата и сега лежи мъртъв в задната част на брониран микробус на Ке дьо ла Рапе.

Просто невероятно, дори само поради общата атмосфера, противоречаща на всичките му очаквания. Естествено, не разчиташе да намери пълен хаос, бе далеч от тази мисъл. Войниците на Карлос бяха много добре обиграни. Но все пак очакваше нещо. Но не съзираше нито обтегнати лица, нито шарещи очи, нито внезапни, издаващи тревога движения. Дотук нямаше нищо необичайно; елегантният свят на висшата мода продължаваше да се върти в елегантната си орбита и нехаеше за събитията, които можеха да изхвърлят оста на въртене извън баланса.

Все пак тук някъде имаше един личен телефон и някой, който не само говореше по него от името на Карлос, но и разполагаше с властта да пусне в хайката трима убийци. Жена...

Видя я; това трябваше да е тя. По средата на застланата с мокет стълба. Висока и величествена жена, с лице, превърнато от възрастта и козметиката в студена маска. Тръстикоподобен служител с папка в ръка

я спря и я попита нещо. Тя го погледна, след това хвърли поглед надолу към първия етаж — към нервен мъж на средна възраст до най-близкия щанд за бижута. Погледът беше кратък и лаконичен, посланието беше съвършено ясно. Добре, мон ами, вземай си дрънкулките, но плащай по-скоро. Ако не, следващият път ще се почувстваш доста неудобно. Или по-лошо. Може да се обадя на жена ти. Този разговор приключи за няколко хилядни от секундата; усмивка, толкова фалшива, колкото и широка, разчупи маската и жената кимна и разписа с решително движение листа, който ѝ подаваше служителят. Продължи надолу по стълбите и момчето я последва, накланяйки се към нея в опит да продължи разговора. Личеше, че ѝ досажда; на последното стъпало тя се извърна, докосна короната си от тупирана тъмна коса и го потупа по китката с жест на благодарност.

В очите на тази жена имаше много студенина. Бяха най-самоуверените очи, които Борн беше виждал, с изключение може би на онези в Цюрих зад очилата с позлатените рамки.

Инстинкт. Тя беше неговият обект; оставаше само да стигне до нея. Първите стъпки от танца трябваше да бъдат незабележими, нито много големи, нито прекалено малки, но достатъчни да привлекат вниманието. Тя трябваше да дойде при него.

Следващите няколко минути изненадаха Джейсън, или по-точно казано, той изненада самия себе си. Терминът беше „вживяване в ролята“, той го разбираше, но това, което го шокира, бе лекотата, с която се впусна в характер, напълно различен от неговия — доколкото се познаваше. Само преди минута преценяваше трескаво, а ето че сега оглеждаше внимателно, като вадеше тоалетите от индивидуалните им рафтове и се взираше в материята на светлината. Надничаше отблизо в шевовете, изучаваше копчетата и илиците, прекарваше пръсти по яките, сгъваше дрехите и ги оставяше да се разгънат от тежестта си. Беше ценител на хубавите дрехи, школуван купувач, който знае какво иска и веднага отхвърляше онова, което не съответстваше на вкуса му. Единствените детайли от дрехите, които пропускаше, бяха етикетите с цените; явно не проявяваше никакъв интерес към тях.

Този факт възбуди интереса на величествената жена, която продължаваше да наблюдава клиента. Една източена и слаба служителка долетя, едва докосвайки килима до него, той ѝ се усмихна любезно, но заяви, че предпочита да разглежда сам изложените

модели. Трийсет секунди по-късно бе вече зад три манекена, облечени в най-скъпите модели на „Ле Класик“. Той вдигна вежди и отвори уста от ням възторг, докато се провираше между пластмасовите фигури към жената зад щанда. Тя прошепна нещо на току-що разговарялата с него и бившата манекенка поклати глава и вдигна рамене.

Борн сложи ръце на кръста, изду бузи и бавно изпусна дъх, докато очите му се местеха от един манекен на друг; имаше вид на човек, който се колебае какво решение да вземе. А в подобна ситуация потенциален клиент, който на всичко отгоре не гледа цените, се нуждае от помощта на най-компетентната личност в йерархията. Беше неотразим. Царствената жена докосна косата си и грациозно преодоля ложите на път към него. Паваната свърши, танцьорите се поклониха, готвейки се за гавота.

— Виждам, че ви привличат нашите най-добри модели, мосю — каза жената на английски. Предположението ѝ явно се базираше на преценката на тренираното ѝ око.

— Имам пълно доверие — отговори Джейсън. — Колекцията ви е много интересна, но човек трябва да се поразрови малко, нали?

— Вечната и неизбежна скала на ценностите, мосю. Все пак, всичките ни модели са изключителни.

— D'accord, Madame.^[1]

— Ah, vous parlez français?^[2]

— Un peu. Поносимо.

— Вие сте американец?

— Рядко съм там — отвърна Борн. — Казвате, че тези са шити за самите вас?

— О, да. Нашият моделиер е изключителен. Сигурна съм, че сте чували за него. Ръоне Бержерон.

Джейсън сбърчи вежди.

— Да, чувал съм. Доста уважаван, но никога не е правил голям удар, нали така?

— Ще го направи, мосю; това е неизбежно, репутацията му нараства с всеки изминал сезон. Преди няколко години работеше за „Сен Лоран“, а след това за „Живанши“. Казват, че вършил повече, отколкото само да изрязва кройки, ако разбирате какво имам предвид.

— Не е трудно да се схване.

— А сега тези лъвове се опитват да му създават проблеми! Това е непочтено! Само защото обожава жените; глези ги и не ги прави на малки момчета, *vous comprenez?*^[3]

— *Facilement.*^[4]

— Един ден, и то скоро, той ще се появи на световната сцена и те няма да могат да докоснат дори подгъвите на творенията му. Мислете за тези модели като за произведения на изгряващ творец, мосю.

— Много сте убедителна. Ще взема тези трите. Предполагам, че са дванайсети размер.

— Наистина са, мосю. Ако се наложи, ще ги дооформим, разбира се.

— Може и да не са съвсем по мярка, но съм сигурен, че и в Кап Фера има добри шивачи.

— *Naturelement!*^[5] — съгласи се бързо жената.

— А също... — Борн изчака и пак вдигна вежди. — Щом така и така сте тук, а и за да спестим време, бихте ли подбрали, ако обичате, няколко модела лично за мен. В различни десени и с различна кройка, но да си подхождат, разбирате ли?

— Да, мосю, напълно.

— Благодаря, много сте любезна. Полетът ми от Бахамските острови бе доста дълъг и съм много изтощен.

— Ще бъде ли мосю тогава така любезен да седне тук?

— Откровено казано, мосю не би отказал едно питие.

— Ще направим нещо, разбира се... Колкото до начина на плащане, мосю?...

— В брой, мадам — каза Джейсън, съзнавайки, че заплащането в суха пара ще допадне на шефката на „Ле Класик“. — Чековете и сметките са умряла работа, нали?

— Вие сте толкова мъдър, колкото и любезен. — Неизменната усмивка отново разчупи маската, но очите не вземаха участие в нея. — Колкото до питието, защо не отидем в офиса ми? Там е доста спокойно; можете да отдъхнете, докато ви донеса моделите да ги одобрите.

— Чудесно.

— Нещо за цените, мосю?

— *Les meilleurs, madame.*^[6]

— Naturelemen. — Протегна се една тънка бяла ръка. — Аз съм Жаклин Лавие, организационен партньор на „Ле Класик“.

— Благодаря. — Борн пое протегнатата ръка, без да каже име в отговор. Това можеше да стане при по-интимни обстоятелства, говореше изражението му, но не сега. В настоящия момент парите бяха визитната му картичка. — В офиса ви? А моят е на няколко хиляди мили оттук.

— Оттук, мосю. — Усмивката се появи още веднъж, разчупвайки маската на лицето, подобно на разпукващ се лед. Мадам Лавие посочи стълбата. Светът на висшата мода продължаваше да се върти и орбитата му не се нарушаваше от провал или смърт на Ке дьо Рап.

Тази липса на реакция озадачаваше Джейсън и го безпокоеше. Беше убеден, че жената, която вървеше пред него, е същата, която препредаваше смъртоносните команди, завършили с пистолетен изстрел преди час и издавани от човек без лице, изискващ подчинение или смърт. Но на идеално сресаната ѝ прическа нямаше и косъм, разместен от нервни пръсти, а бледността на изваяната ѝ маска не беше резултат от страх. Въпреки това в „Ле Класик“ нямаше повисшестоящ човек, никой друг не би могъл да разполага с персонален телефон в много частен офис. Част от уравнението липсваше... но друга се потвърди с обезпокояваща точност.

Той самият. Хамелеонът. Шарадата сработи; намираше се в лагера на врага, убеден напълно, че не е разпознат. Целият този епизод бе за него *déjà vu*. Беше правил такива неща и преди, беше изпитвал чувството на подобно съвършенство и преди. Беше човек, който тича през непозната джунгла, но намира инстинктивно пътя си, знаеше къде са заложени капаните и ги избягваше. Хамелеонът беше наистина съвършен.

Стигнаха до стълбата и се заизкачваха. Долу вдясно старомодно облеченият мъж на средна възраст говореше тихо в микрофона пред устните си и кимаше с побелялата си глава по-скоро уморено, отколкото за да увери събеседника си от другата страна на линията, че техният малък свят е спокоен, какъвто и би трябвало да е.

Борн спря неволно на седмото стъпало. Тилът на мъжа, извивката на скулата, видът на изтъняващата сива коса — начинът, по който тя се спускаше леко над ухото; беше виждал този мъж преди! Някъде. В миналото, в миналото, което не помнеше, но което сега

изплуваше от време на време от мрака... придружено от силни отблясъци. Експлозии, мъгла; шибаци ветрове, последвани от изпълнена с напрежение тишина. Какво беше това? Къде? Защо отново го боляха очите? Мъжът с прошарената коса започна да се завърта на подвижния стол; Джейсън извърна глава, преди очите им да се срещнат.

— Виждам, че мосю е впечатлен от уникалната ни централа — каза мадам Лавие. — Тази наша придобивка, мисля, ни поставя далеч пред останалите магазини на Сент Оноре.

— В какво отношение — попита Борн, докато продължаваха да се изкачват. Болката в очите го накара да примижи.

— Когато някой клиент се обади в „Ле Класик“, не му отговаря женски глас, а културен джентълмен, информиран за всичко.

— Интересно хрумване.

— И други джентълмени мислят така — добави тя. — Особено ако правят по телефона покупки, които предпочитат да запазят в тайна. При нас няма провали, мосю.

Стигнаха до просторния кабинет на Жаклин Лавие. Това беше леговище на особен и експедитивен изпълнител — на бюрото лежах подредени изрезки от вестници, по стените висяха акварелни скици на модели, някои с инициали, други без, явно неприемливи. Останалата част от стените беше покрита със снимки на красиви хора, чиято красота нерядко отиваше по дяволите при вида на глупаво разтворените им уста или на фалшивите им усмивки като на самата обитателка на офиса. В напарфюмирания въздух витаеше нещо неприятно и порочно, леговище на застаряваща, бавно пристъпваща тигрица, готова да нападне всеки, посегнал на имуществото ѝ и не успял да задоволи апетита ѝ. Но тя беше дисциплинирана; всичко го потвърждаваше — неоценима свръзка на Карлос.

Кой беше този човек при централата? Къде го беше виждал?

Предложиха му питие от цяла колекция бутилки; избра бренди.

— Седнете, мосю. Отивам да потърся помощта на самия Ръоне, ако го открия.

— Много мило, но аз съм убеден, че всичко, което изберете, ще е подходящо. Имам нюх за добрия вкус, вашият се усеща в целия офис. Удовлетворен съм от видяното.

— Вие сте много великодушен.

— Говоря това, което мисля — рече Джейсън, застанал неподвижно в средата на стаята. — Все пак бих желал да разгледам снимките. Виждам тук някои познати, ако не и приятели. Някои от тези физиономии могат да се видят в Бахамските банки доста често.

— Не се учудвам — съгласи се Лавие с тон на уважение към света на финансите. — Няма много да се бавя, мосю.

Така си мислеше и Борн, докато партньорката на „Ле Класик“ излизаше от офиса. Мадам Лавие нямаше да остави на изморения богаташ много време за размисъл. Щеше да се върне с най-скъпите дрехи, които можеше да събере с възможно най-голяма бързина. Ето защо, ако в стаята имаше нещо, което я уличаваше като посредница на Карлос — или на операциите му — трябваше да се намери много бързо. А ако беше тук, трябваше да е някъде на бюрото или около него.

Джейсън мина зад масивния стол до стената, изобразявайки на лицето си жив интерес към снимките, но се съсредоточи върху бюрото. Там имаше най-различни бележки, неизплатени сметки и документи, чакащи подписа на Лавие. Бележник с адреси лежеше отворен и на страницата имаше четири имена; той се приближи, за да ги види ясно. Бяха имена на компании, в скоби бяха записани имената на хората, а постове им бяха подчертани. Борн се почуди дали да запомни всичките. Тъкмо да го направи, когато погледът му попадна на ръба на едно картонче. Само ръб, защото останалата част беше под самия телефонен апарат. Имаше и още нещо — неясно, едва забележимо. Ръбът на картончето беше прикрепен към бюрото с прозрачна лента, за да не мърда. Самата лента беше относително нова, залепена съвсем неотдавна върху коравия картон и блестящото дърво; беше чиста, по нея нито личаха петна, нито краищата ѝ бяха подвити — никакви следи от дълга употреба.

Инстинкт.

Борн понечи да отмести телефона. Той извънтя, вибрирайки в ръката му. Резкият звук го стресна. Борн го върна на мястото му, отстъпи на крачка встрани и в същия момент през отворената врата от коридора врхлетя мъж по риза с къс ръкав. Мъжът спря, втренчен в Борн. В очите му имаше тревога, но погледът му беше уклончив. Телефонът извънтя втори път. Мъжът отиде бързо до бюрото и вдигна слушалката.

— Ало? — Настъпи тишина, докато нахълталият слушаше с наведена глава, съсредоточавайки се върху това, което му говореха. Беше загорял мускулест мъж на неопределена възраст, тенът скриваше годините. Лицето му беше опънато, устните тънки, а късо подстриганата му коса — гъста, черна и добре сресана. Мускулите му играеха и изпъкваха, докато прехвърляше телефона от едната си ръка в другата и говореше с рязък тон.

— Pas ici maintenant. Je ne sais pas la réponse. Appelez encore.^[7]

Той затвори и погледна към Джейсън.

— Ou est Jaqueline?^[8]

— Малко по-бавно, ако обичате — каза Борн, изричайки на английски лъжата. — Френският ми е беден.

— Извинете — отвърна бронзовият мъж. — Търся мадам Лавие.

— Собственичката?

— Може и така да се каже. Къде е?

— Изпразва джоба ми. — Джейсън се усмихна и вдигна чашата към устните си.

— О? А кой сте вие, мосю?

— Вие кой сте?

Мъжът го погледна изучаващо.

— Ръоне Бержерон.

— О, боже! — възкликна Борн. — Ами че тя търси точно вас. Вие сте много добър моделиер, мосю Бержерон. Тя ми каза да гледам на работите ви като на творби на изгряващ творец. — Борн отново се усмихна. — Може да се окажете причината да позвъня на Бахамските острови за още пари.

— Много сте любезен, мосю. И извинявам се, че нахълтах по такъв безобразен начин.

— По-добре, че вие вдигнахте телефона, а не аз. Според Берлиц^[9] съм пълен провал.

— Купувачи, доставчици, всички крещят като ненормални. С кого, мосю, имам честта да разговарям?

— Бригс — каза Джейсън, без да проумява откъде му хрумна това име, изненадан, че се е появило в главата му толкова бързо и естествено. — Чарлз Бригс.

— Радвам се да се запозная с вас. — Бержерон протегна ръка; ръкостискането му беше силно. — Казахте, че Жаклин ме търси?

— Боя се, че причината съм аз.

— Ще я намеря. — Моделиерът напусна припряно.

Борн се приближи бързо до бюрото, без да изпуска от очи вратата, и с ръка върху телефона. Отмести го и откри цялото картонче. Имаше два телефонни номера, разпозна първия като цюрихски, вторият явно беше в Париж.

Инстинкт. Беше прав, че късчето прозрачна лепенка се оказа единственият знак, който му трябваше. Вгледа се в номерата, запомняйки ги, остави телефона на мястото му и отстъпи встрани.

Едва успя да се отдръпне от бюрото, когато мадам Лавие се върна в стаята с половин дузина дрехи, преметнати през ръка.

— Срецнах Ръоне на стълбата. Той одобри избора ми най-ентузиасирано. И ми съобщи, че името ви е Бригс, мосю.

— Щях сам да ви кажа — усмихна се в отговор Борн, като отчете нотката на недоволство в гласа на Лавие. — Но не си спомням да сте ме попитали.

— Няма значение, мосю. Ето, донесох ви няколко прекрасни неща. — Тя раздели дрехите и положи внимателно всяка на определен стол. — Искрено вярвам, че Ръоне ни е донесъл едни от най-хубавите си творения.

— Донесъл ли? — отговори Джейсън. — Значи той не работи тук?

— Просто се изразявам образно: ателието му е в дъното на коридора, но представлява нещо като олтар. Дори аз потръпвам, когато влизам там.

— Великолепни са — продължи Борн, спирайки се пред всяка дреха. — Не искам да я затрупвам от глава до пети, а просто да я залъжа — добави той, посочвайки три рокли. — Ще взема тези.

— Добър избор, мосю Бригс!

— Опаковайте ги с другите, ако обичате.

— Разбира се. Тя наистина е много щастлива лейди.

— Не е лоша за компания, но е дете. И то, страхувам се, покварено дете. Все пак дълго не съм бил при нея и не съм ѝ обръщал много внимание, затова имам чувството, че ще трябва да умиротворявам обстановката. Това е една от причините да я пратя в Кап Фера. — Той се усмихна и извади портфейла Луи Вютон. — L'addition, s'il vous plaît!^[10]

— Ще накарам едно от момичетата да експедира всичко. —
Мадам Лавие натисна бутон на комуникативната уредба до телефона.
Борн беше нащрек, готов да направи коментар за разговора с
Бержерон, в случай че преместения апарат направи впечатление на
жената.

— Envoyez Janine ici avec les vêtements sur comptoir cinq. Aussi les
additions.^[11]

Тя остана права.

— Още едно бренди, мосю Бригс?

— Merci bien. — Борн протегна чашата си; тя я взе и отиде към
барчето. Джейсън знаеше, че още не е дошло време за това, което беше
намислил; скоро щеше да дойде — веднага щом платеше сметката —
но не сега. Все пак можеше да продължи да изгражда
сътрудничеството си с организационния партньор на „Ле Класик“. —
Този момък Бержерон — каза, — споменахте, че работи при вас на
договор, нали?

Мадам Лавие се обърна с чашата в ръка.

— О, да. Ние тук сме като едно задружно семейство.

Борн взе чашата, благодари с кимане и седна в едно кресло пред
бюрото.

— Много е конструктивно — каза, без да влага никакъв смисъл в
думите си.

Високата скелетоподобна служителка, с която бе говорил в
началото, влезе в офиса с папка в ръка. Последваха бързи инструкции,
вписване на цифри и моделите бяха отделени, докато папката
минаваше от ръка в ръка. Лавие я подаде на Джейсън, за да прочете.

— L'addition^[12] — каза.

Борн поклати глава, без дори да провери.

— Combien?^[13] — попита.

— Vingt mille soixante francs, monsieur^[14] — отговори
партньорката на „Ле Класик“, наблюдавайки реакцията му с
изражението на голяма хищна птица.

Нямаше такава. Джейсън просто извади от джоба си шест
банкноти от по пет хиляди франка и ѝ ги подаде. Тя кимна и от своя
страна ги подаде на кльощавата продавачка, която излезе от стаята със
скована походка и дрехите в ръка.

— Всичко ще бъде опаковано и донесено тук заедно с рестото — Лавие отиде до бюрото си и седна. — Значи сте на път за Фера. Това е много хубаво.

Беше платил и моментът дойде.

— Последна нощ в Париж, преди да се върна в детската градина — каза Джейсън и вдигна чашата си с жест на насмешка над самия себе си.

— Да, вие споменахте, че приятелката ви е доста млада.

— Казах, че е дете, и това е самата истина. Тя е чудесна, но мисля, че предпочитам компанията на по-зрели жени.

— Сигурно сте много влюбен в нея — забеляза Лавие и приемайки ласкателството, докосна свършената си фризура. — Вие ѝ купувате такива красиви — и честно казано — скъпи неща.

— Цената е нищожна в сравнение с онова, което може да се опита да ми измъкне.

— Сериозно?

— Тя ми е съпруга, третата, ако трябва да бъда точен, а на Бахамите все пак трябва да се спазват някакви норми на поведение, но това не ми е толкова необходимо; животът ми е съвсем обикновен.

— Сигурна съм, че е така, мосю.

— И понеже стана дума за Бахамските острови, преди няколко минути ми хрумна една мисъл. Затова ви попитах за Бержерон.

— И каква е тя?

— Вероятно ще си помислите, че действам много прибързано, но ви уверявам, че не съм такъв. Но когато в главата ми се роди нещо, обичам да експериментирам... Щом, както казвате, Бержерон е обвързан с вас, мислили ли сте някога да откриете клон на островите?

— На Бахамските ли?

— Да. И пу на юг. Към Карибско море, евентуално.

— О, мосю, самата Сент Оноре често се оказва повече от това, което можем да поемем! Както се казва, само ще изорем земята, без да я засеем.

— Този процес не трябва да се насилва или поне не по начина, по който си мислите. Концесия тук, друга там, модели със запазена марка, частична собственост върху търговската база. Просто един-два бутика, с тенденция за разширение.

— Това изисква значителен капитал, мосю Бригс.

— Да, първоначални инвестиции. Можете да ги наречете такси за участие. Те са високи, но не са недостижими. Обикновено зависи от това колко хора от клиентелата на по-добрите хотели и клубове познавате.

— А вие познавате ли ги?

— Прекалено добре. Както ви казах, аз просто доразвивам идеята си, но мисля, че си струва. Етикетите ви вече ще имат друг вид. „Ле Класик“, Париж, Гранд Бахама... Кенил Бей може би. — Борн погълна останалата част от брандито. — Но вие сигурно мислите, че съм луд. Приемете всичко това като обикновен разговор... Въпреки че досега съм натрупал някой и друг долар точно от такива рисковани начинания, които първоначално са изненадвали дори и мен.

— Рисковани начинания? — Жаклин Лавие докосна отново косата си.

— Аз не изоставям идеите си, мадам. Обикновено отново се връщам към тях.

— Да, разбирам ви. Както казвате, в идеята наистина има нещо привлекателно.

— Така мисля. Естествено, бих желал да знам в какво точно се състои споразумението ви с Бержерон.

— Това може да се уреди, мосю.

— Вижте какво, защо не поговорим по този въпрос на маса и с чаша в ръка, ако сте свободна. Това е единствената ми нощ в Париж.

— И предпочитате компанията на по-зрели жени — довърши Жаклин Лавие. Маската отново се разчупи в усмивка, белият лед отново се показва в очите, но вече по-заинтересуван.

— D'accord, madame.

— Може да се уреди — каза тя и посегна към телефона.

Телефонът. Карлос.

Ще я пречупя, помисли си Борн. Ще я убия, ако се наложи. Щеше да научи истината.

Мари си пробиваше път през тълпите към телефонната кабина в комплекса на Рю Вожирар. Беше наела стая в „Морис“. Остави куфарчето на съхранение на рецепцията и поседя сама в стаята точно двайсет и две минути. Докато накрая не издържа. Седеше на един стол, вираше се в голата стена и размишляваше за Джейсън и за лудостта

на последните осем дни, която надхвърляше психическите ѝ възможности. Джейсън. Човеколюбивият, плашец и озадачаващ Джейсън Борн. Човекът, който носеше в душата си прекалено много насилие, но колкото и странно да бе, и много жалост. И който доста добре се оправяше в света, за който останалите не знаеха нищо. Откъде се беше появила тази нейна любов? Кой го беше научил да намира пътя си в тъмните задни улици на Париж, Марсилия и Цюрих... а може би и далеч в Ориента? Какво означаваше за него Далечният изток? Откъде знаеше езиците? Какви бяха тези езици? Или език?

Тао.

Che-sah.

Tam Quan.

Друг свят, за който тя не знаеше нищо. Но познаваше Джейсън Борн, или мъжа на име Джейсън Борн, и знаеше, че той е много добър. О, господи, колко го обичаше!

Илич Рамирес Санчес. Карлос. Какво означаваше той за Джейсън Борн?

Стига! Беше изкрещяла сама на себе си в празната стая. И след това беше направила същото, което беше виждала да прави Джейсън толкова пъти: беше скочила от стола, сякаш физическото движение щеше да разкъса мъглата — или да ѝ позволи да се измъкне от нея.

Канада. Трябваше да се свърже с Отава и да разбере защо смъртта на Питър — убийството му — беше забулено с такава секретност и липса на всякаква информация. Нямахме никакъв смисъл; чувстваше го с цялото си сърце. Защото Питър също беше добър човек, а го бяха убили лоши хора. Или щяха да ѝ кажат защо, или щеше да разгласи тази смърт — това убийство — сама. Щеше да изкрещи високо на целия свят, че знае, и да настоя: „Направете нещо“!

Така че беше напуснала „Морис“, беше взела такси до Рю Вожирар и бе поръчала разговор с Отава. Сега чакаше извън кабината, гневът ѝ се увеличаваше с всяка изминала секунда и между пръстите ѝ стърчеше незапалена цигара. Нямахме да има време да я изгаси, когато чуеше звъна на телефона.

Той извънтя. Тя отвори стъклената врата и влезе в кабината.

— Ти ли си Алън?

— Да — бе краткият отговор.

— Алън, какво става, по дяволите? Убиха Питър, а не се появи нито думичка в нито един вестник или в новините по телевизията и радиото! Мисля, че дори в посолството не знаят! Като че ли на никого не му пука! Какво правите, бе, хора?

— Каквото ни е наредено. И ти също ще изпълняваш.

— Какво? Това беше Питър! Бяхте приятели! Чуй ме, Алън...

— Не! — Той я прекъсна рязко и грубо. — Ти ще слушаш. Махай се от Париж. Веднага! Вземи първия директен полет дотук. Ако имаш някакви проблеми, от посолството ще се погрижат, но ще говориш само лично с посланика, ясно ли е?

— Не! — изкрещя Мари Сен-Жак. — Не ми е ясно. Убиха Питър, а на никого не му пука! Дрънкаш ми бюрократични глупости! „Не се замесвай; в името на бога, не се замесвай за нищо на света!“

— Стой настрана от това, Мари!

— От кое? Нали точно това не ми казваш? Е, мисля, че ще е по-добре ти...

— Не мога! — Алън снижи глас. — Не знам. Казвам ти само това, което ми наредиха да кажа.

— Кой?

— Не ме питай.

— Питам те!

— Слушай внимателно, Мари, не съм се прибирал вкъщи през последните двацет и четири часа. През последните дванайсет стоях тук и чаках да ми се обадиш. Опитай се да ме разбереш — не ти предлагам да се върнеш. Това е заповед от твоето правителство.

— Заповед? Без обяснения?

— Това е положението... Ще ти кажа още нещо. Те искат да се махнеш оттам; искат да го оставят в изолация... Това е положението.

— Съжалявам, Алън. Не е това положението! Дочуване! — Тя затръшна слушалката и сплете пръсти, за да спре треперенето. О, господи, толкова го обичаше... а те се опитваха да го убият. Джейсън, мой Джейсън. Те всички искат да си мъртъв. Защо?

Старомодно облеченият мъж при централата включи червения бутон, блокиращ линиите, и сведе всички външни обаядания до нисък бръмчащ звук. Правеше го по един-два пъти на час, за да освободи поне за малко мозъка и устата си от всички празни глупости, изречени

през последните минути. Необходимостта да изключи всички разговори обикновено се появяваше след някой особено досаден; току-що бе провел един такъв. Съпругата на депутат се опитваше да намали прекалено високата цена на някаква покупка, направена от съпруга ѝ, като молеше заплащането да стане на части. Стига! Искаше няколко минути, за да си поеме дъх.

Иронията на ситуацията го поразя. Не бяха минали много години от времето, когато други седяха на неговото място и му се подчиняваха. В компанията му в Сайгон и в стаята за свръзка в обширната му плантация до делтата на Меконг. А сега той стоеше зад нечия друга централа в парфюмираното обкръжение на Сент Оноре. Английският поет го беше казал по-добре: В живота ставаха повече неочаквани обрати на съдбата, отколкото една философия бе в състояние да обхване.

Дочу откъм стълбата смях и погледна нагоре. Жаклин си тръгваше рано, без съмнение с някой от избраниците си с претъпкани портфейли. По този въпрос нямаше две мнения, Жаклин притежаваше истински талант да измъква злато от добре охранявани мини, понякога дори диаманти. Не виждаше мъжа с нея, той бе от другата ѝ страна и главата му беше обърната неестествено настрана.

И тогава за част от секундата го видя. Очите им се срещнаха. Контактът беше бърз и експлозивен. Сивокосият оператор на централата почувства, че се задушаваше; за миг застина от удивление при вида на едно лице, което не бе виждал от години! А и тогава почти винаги на тъмно, защото работеха през нощта... умираха през нощта.

О, господи, това беше той! Излязъл от живите и мъртвите кошмари на хиляди мили отук. Това беше той!

Сивокосият мъж се надигна от мястото си като в транс. Махна от главата си микрофона и слушалките и ги остави да паднат на земята. Те изтракаха на пода, докато на пулта пламнаха светлини, множество позвънявания отвън, единственият отговор на които бе нестроен шум. Възрастният мъж слезе от платформата и пристъпи бързо към страничната ложа, за да види по-добре Жаклин Лавие и призрака, който я съпровождаше. Призрактът убиец — повече убиец от всички хора, които познаваше. Бяха му казали, че това може да се случи, но той никога не им беше повярвал; сега им вярваше! Беше той.

Видя ясно и двамата. Видя него. Минаваха покрай ложата в центъра на път към изхода. Трябваше да ги спре. Да спре нея! Но да изтича към тях и да изкрещи, означаваше смърт. Мигновен куршум в главата.

Стигнаха до вратите; той ги отвори, пропускайки пред себе си Жаклин. Сивокосият се надигна от скривалището си зад полукръглата лежа и погледна през прозореца. Навън, на улицата, той бе спрял такси. Отваряше вратата и приканваше Жаклин да влезе вътре. О, боже! Тя тръгваше.

Възрастният мъж се обърна и хукна нагоре по стълбата с възможно най-голяма бързина. Сблъска се с двама служители и една продавачка, които го изгледаха изненадано. Изблъска ги грубо от пътя си. Изкачи стълбата, мина покрай балконите и се втурна към отворената врата в дъното на коридора.

— Ръоне! Ръоне! — изкрещя, изгаряйки отвътре.

Бержерон вдигна учудено глава от статива си.

— Какво има?

— Този мъж с Жаклин! Кой беше? Колко време стоя тук?

— О, май че е американец — отговори моделиерът. — Името му е Бригс. Тлъста овца. Във всеки случай увеличи доста приходите ни за днес.

— Къде отидоха?

— Нямах понятие, че са отишли някъде.

— Тя излезе с него!

— Нашата Жаклин е все още много чаровна, нали? И има добър усет.

— Намери ги! Трябва да я спрем!

— Защо?

— Той знае! Той ще я убие!

— Какво?

— Това е той! Кълна се! Този човек е Каин!

[1] Разбира се, госпожо (фр.) — Б. пр. ↑

[2] А, значи говорите френски (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Разбирате ли? (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Разбира се (фр.) — Б. пр. ↑

[5] Разбира се (фр.) — Б. пр. ↑

[6] Най-добрите, госпожо (фр.) ↑

[7] Не сега. Не знам отговора. Позвънете отново (фр.) — Б. пр. ↑

[8] Къде е Жаклин? (фр.) — Б. пр. ↑

[9] Берлиц — известен издател на учебници по френски език. —

Б. ред. ↑

[10] Сметката, моля (фр.) — Б. пр. ↑

[11] Изпратете Жанин тук, на гише пет, с дрехите. Сметките също. — Б. пр. ↑

[12] Сметката (фр.) — Б. пр. ↑

[13] Колко? (фр.) — Б. пр. ↑

[14] Двайсет хиляди и шейсет франка, господине (фр.) — Б. пр. ↑

15.

— Този човек е Каин — заяви категорично полковник Джак Манинг; сякаш очакваше да му се противопоставят поне трима от четиримата цивилни на масата за конференции в Пентагона. Всеки от тях бе по-възрастен от него и се смяташе за по-опитен. Никой не бе готов да признае, че армията се е добрала до информация, която неговата собствена организация не е успяла да получи. Имаше и четвърти цивилен, но неговото мнение нямаше значение. Той бе член на Комитета за наблюдение при Конгреса и затова към него се отнасяха с уважение, но не го възприемаха сериозно. — Ако сега не се раздвижим — продължи Манинг, — дори с риск да издадем всичко, което сме научили, той може отново да попадне в мрежите им. Като преди единайсет дни в Цюрих. Убеден съм, че все още е там. И, джентълмени, това е Каин.

— Твърдението е пресилено — обади се плешивият, наподобяващ птица академик от Съвета за национална сигурност, след като прочете обобщените сведения от Цюрих, раздадени на всеки присъстващ на масата. Името му беше Алфред Жилет, експерт по наблюдение и анализи на личния състав и в Пентагона признаваха, че е много интелигентен, злопамятен и с високопоставени приятели.

— Намирам го за прекалено — добави Питър Ноултън, заместник-директор на Централното разузнавателно управление, мъж в средата на петдесетте години, който поддържаше външния си вид, дрехите и характера на член на „Айви Лийг“ отпреди трийсет години. — Нашите източници са засекали Каин по същото време в Брюксел, а не в Цюрих — преди единайсет дни. Нашите източници рядко грешат.

— Ето това вече е пресилено твърдение — обади се третият цивилен, единственият на масата, когото Манинг наистина уважаваше. Беше най-възрастен от присъстващите, казваше се Дейвид Абът, бивш олимпийски шампион по плуване, чийто интелект бе равностоен на изключителните му физически качества. Гонеше седемдесетте, но бе стегнат мъж. Умът му беше както винаги остър и само бръчките по лицето — следи от ударите на живота, неизвестен никому, издаваха

възрастта му. Той знае какво говори, помисли си полковникът. Въпреки че напоследък беше член на всемогъщия Комитет на четиридесетте, бе работил за ЦРУ от създаването на ОСС. Тихия монах на Тайните операции беше прякорът, даден му от колегите от разузнаването.

— По мое време — продължи Абът, подсмиввайки се, — източниците в управлението толкова често си противоречаха, колкото и бяха съгласни един с друг.

— Сега имаме различни методи за потвърждение на фактите — каза заместник-директорът. — Моите уважения към вас, мистър Абът, но съобщителната ни техника е съвършена.

— Говорите за оборудването, а не за потвърждаване на достоверността на информацията. Но няма да споря с вас; изглежда, сме на различно мнение, Брюксел или Цюрих.

— Версията за Брюксел е непохватима — настоя Ноултън.

— Тогава да я чуем — каза плешивият Жилет, намествайки очилата си. — След това ще се върнем към обобщеното от Цюрих, което е пред всеки от нас. Нашите източници също могат да ви предложат нещо, въпреки че то не е в противоречие нито с Цюрих, нито с Брюксел. Нещо, случило се преди шест месеца.

Среброкосият Абът прехвърли погледа си върху Жилет.

— Преди шест месеца ли? Не си спомням КНС да е получавал нещо за Каин преди шест месеца.

— Не беше окончателно потвърдено — отговори Жилет. — Стараем се да не досаждаме на Комитета с непотвърдени данни.

— Това твърдение също си го бива — каза Абът, без да изяснява какво има предвид.

— Конгресмен Уолтърс — прекъсна го полковникът, поглеждайки мъжа от комитета за наблюдение, — имате ли някакви въпроси, преди да продължим?

— Да, по дяволите — изръмжа конгресменът-доберман от щата Тенеси, чиито интелигентни очи опипваха лицата на присъстващите. — Но понеже съм нов тук, продължавайте, за да знам откъде да започна.

— Много добре, сър. — Манинг кимна на Ноултън от ЦРУ. — Какво е това от Брюксел преди единайсет дни?

— На Плас Фонтен е бил убит човек — таен посредник на диаманти между Москва и Запада. Работел е в клон на Руселмаз,

съветската фирма в Женева, която се занимава с всички сделки от този вид. Знаем, че това е един от начините на Каин да попълва фондовете си.

— Кое ви кара да приписвате на него убийството? — попита Жилет с тон на съмнение.

— Първо, методът. Оръжието е било дълга игла, забита с хирургическа точност посред бял ден на претъпкан с хора площад. Каин го е използвал и преди.

— Вярно — съгласи се Абът. — Преди около година в Лондон имаше такъв румънец, а няколко седмици преди Брюксел и още един. И двамата бяха приписани на Каин.

— Не беше доказано — възпротиви се полковник Манинг. — Те бяха известни дисиденти. Може да са попаднали в ръцете на КГБ.

— Или в тези на Каин, със значително по-малко рискове за Съветите — възрази мъжът от ЦРУ.

— Или на Карлос — добави Жилет, извисявайки глас. — Нито Карлос, нито Каин се интересуват от идеология; и двамата могат просто да бъдат наети. Защо всеки път, щом станат убийства, които си приличат, ги приписваме на Каин?

— Щом го правим — отговори Ноултън, демонстрирайки превъзходството си, — значи непознати един на друг източници са ни подали еднаква информация. Ако информаторите ни не се познават, между тях едва ли съществува някакво тайно споразумение.

— Съвсем уместно е — изрече с явно несъгласие Жилет.

— Да се върнем на Брюксел — прекъсна ги полковникът. — Ако е бил Каин, защо му е трябвало да убива посредника на Руселмаз? Могъл е да го използва.

— Таен посредник — поправи го заместник-директорът на ЦРУ. — Според нашите информатори причините биха могли да са най-различни. Този човек е бил крадец, защо не? Повечето от клиентите му също; те не действат напълно в рамките на закона. Може да е измамил Каин и ако го е направил, това е била последната му сделка. Или може би е имал глупостта да спекулира със самоличността на Каин; и най-слабото подозрение за това би довело до иглата. А може би Каин просто е искал да заличи следите на парите си. Без съмнение обстоятелствата и източниците не оставят почти никакво съмнение, че това е бил Каин.

— Ако се опитам да ви обясня станалото в Цюрих, ще ви се стори още по-неправдоподобно — каза Манинг. — Може ли да се върнем към обобщението?

— Един момент, ако обичате — проговори Дейвид Абът, докато палеше лулата си. — Струва ми се, че колегата от Съвета за сигурност спомена за нещо свързано с Каин, случило се преди шест месеца. Може би трябва да го изслушаме.

— Защо? — попита Жилет, с очи на сова зад лещите на очилата си без рамки. — Факторът време изключва всякаква връзка с Брюксел или Цюрих. Това също го споменах.

— Да, споменахте — съгласи се някогашният страховит Монах от тайните служби. — Все пак мислех, че някаква основа би могла да ни е от полза. Както също така споменахте, можем да се върнем на обобщението; то е пред нас. Но това няма връзка със случилото се; нека се заемем с Цюрих.

— Благодаря ви, мистър Абът — рече полковникът. — Ще прочетете, че преди единайсет дни, в нощта на двайсет и седми февруари, в Цюрих са били убити четирима души. Единият от тях е бил пазач на паркинг край река Лимат; може да се предположи, че първоначално не е бил замесен в работите на Каин, но това се е случило впоследствие. Други двама са били открити в една улица в западната част на града и на пръв поглед не са свързани със случая, с изключение на четвъртата жертва. Той има връзка с онези двама на улицата — и тримата са част от подземния свят на системата Цюрих-Мюнхен — и несъмнено е свързан с Каин.

— Това е този Шернак — каза Жилет, прочитайки обобщението. — Поне предполагам, че е Шернак. Името ми е познато и го свързвам в паметта си с данните за Каин.

— Прав сте — отговори Манинг. — Това име се появи първо в един доклад на военното разузнаване преди осемнайсет месеца и изникна отново година по-късно.

— Което означава точно преди шест месеца — намеси се деликатно Абът, поглеждайки Жилет.

— Да, сър — продължи полковникът. — Ако трябва някога да се даде пример за гнусен престъпник, това е Шернак. По време на войната е бил завербуван в Дахау. Той е чех. Понеже знаел много езици, започнал да води разпитите на концлагеристите, и то по-

брутално от всеки друг надзирател в лагера. Изпращал е в газовите камери поляци, словаци и евреи, след като е извличал — и фабрикувал — от тях „уличаваща“ информация, която комендантите на Дахау искали да чуят. Правил е всичко възможно да угоди на началниците си, прилагайки какви ли не садистични методи. Но те не разбрали, че не те вписват проявите му в досие, а той техните. След войната избягал, краката му били откъснати от необезвредена мина, но въпреки подвизите си в Дахау успял да се уреди много добре. Каин го открил и го направил посредник при разплащанията за убийствата си.

— Почакайте малко! — възпротиви се енергично Ноултън. — Говорили сме и друг път за Шернак. Ако си спомняте, Управлението бе това, което първо го разкри; ние щяхме да го извадим найаве много преди това, ако Щатите не бяха действали под натиска на влиятелни антисъветски настроени фактори от правителството в Бон. Предполагате, че Каин е използвал Шернак, но не сте по-уверени в това, отколкото сме ние.

— Сега сме уверени — заяви Манинг. — Преди седем месеца и половина получихме донесение за човек, съдържател на ресторант, наречен „Драй Алпенхойзер“. Казаха ни, че бил междинна връзка на Каин и Шернак. Държахме го няколко седмици под наблюдение, но нищо не излезе; човекът се оказа просто пионка в подземния свят на Цюрих, това е всичко... След известно време го оставихме на мира — полковникът млъкна, доволен, че всички погледи са приковани в него. — Когато научихме за убийството на Шернак, решихме да блъфираме. Преди пет вечери двама от нашите хора се скриха в „Драй Алпенхойзер“, след края на работното време. Притиснали собственика и го обвинили, че работи с Шернак за Каин; пред очите им се разиграло страхотно шоу. Не можете да си представите колко шокирани били, когато мъжът буквално паднал на колене пред тях, молейки да го защитят. Признал, че същата нощ, когато е бил убит Шернак, Каин е бил в Цюрих и че всъщност се е виждал с Каин тогава и в разговора им станало дума за Шернак. И то в много негативен аспект.

Военният замълча отново, тишината нарушаваше единствено бавното и леко подсвирване на Дейвид Абът, който държеше лулата си пред набръчканото си лице.

— Ето, това вече е твърдение — изрече тихо Монаха.

— Защо Управлението не е било информирано за това донесение отпреди седем месеца? — попита остро Ноултън от ЦРУ.

— Не се доказва.

— Във вашите ръце. В нашите щеше да е съвсем различно.

— Възможно е. Признавам, че сnehме от него наблюдението прекалено рано. Човешките възможности са ограничени. Кой от нас би продължил неопределено време едно непродуктивно проучване?

— Можехме да си го поделим, ако ни бяхте уведомили.

— И ние можехме да ви спестим времето за изграждане на Брюкселската версия, ако ни бяхте казали за нея.

— Откъде пристигна донесението? — попита Жилет, прекъсвайки ги нетърпеливо, с поглед вперен в Манинг.

— Беше анонимно.

— И вие се хванахте? — Птичето изражение на лицето на Жилет подчертаваше още повече учудването му.

— Това е една от причините да организираме ограничено разследване.

— Да, разбира се. Но имахте предвид, че никога не сте се задълбочавали в тази следа, нали?

— Напротив — реагира сприхаво полковникът.

— Вероятно с много по-малко ентузиазъм — продължи гневно Жилет. — Не ви ли хрумна, че някой там в Лангли или от Съвета би могъл да помогне или да попълни пропуските ви? Съгласен съм с Питър. Трябвало е да бъдем информирани.

— Имаше причина да не бъдете. — Манинг пое дълбоко въздух, в по-малко милитаристично обкръжение това би се приело като въздишка. — Информаторът ни заяви ясно, че ако въввлечем друг отдел, няма повече да се свърже с нас. Имахме всички основания да му вярваме, правили сме го и преди.

— Какво казахте? — Ноултън остави на масата страницата с обобщението и се втренчи в офицера от Пентагона.

— Това не е нищо ново, Питър. Всеки от нас създава собствени източници и съответно се грижи за тях.

— Знам. Затова и ние не ви казахме за Брюксел. И двамата ни информатори казаха да не забъркваме армията.

Тишина. Нарушена от чегъртащия глас на Алфред Жилет от Съвета за сигурност.

— Колко често е било това „правили сме го и преди“, полковник?

— Какво? — Манинг погледна към Жилет и видя, че Дейвид Абът наблюдава и двамата отблизо.

— Бих желал да знам колко пъти ви е било казвано да пазите източниците си за себе си. По отношение на Каин, естествено.

— Ограничен брой, предполагам.

— Предполагате?

— Повечето пъти.

— А ти, Питър? А Управлението?

— Ние бяхме жестоко ограничени по отношение на изискванията за неразпространяване на информацията.

— Какво, за бога, означава това? — Прекъсването дойде от онзи член на конференцията, от когото го очакваха най-малко — конгресменът от Комисията за наблюдение. — Не ме разбирайте погрешно, аз още не съм започнал. Просто искам да си изясня някои термини. — Той се обърна към заместник-директора на ЦРУ. — Какво казахте току-що, по дяволите? „Неразпространение“ на какво?

— Неразпространение на информацията, конгресмен Уолтърс. По отношение на досието на Каин. Рискувахме да загубим информатори, ако ги изложим на вниманието на другите разузнавателни единици. Уверявам ви, това е стандартна процедура.

— Звучи като изследване на теле в епруветка.

— С почти същите резултати — добави Жилет. — Никакви усилия за намаляване на напрежението. И обратно, никакво взаимодействие за отстраняване на неточностите.

— Фразите, които употребявате, са много изискани — каза Абът, на чието лице беше изписано подигравателно одобрение. — Но не съм сигурен, че ви разбирам.

— Бих казал, че е свършено ясно — отговори мъжът от Съвета за национална сигурност, поглеждайки полковник Манинг и Питър Ноултън. — Двете най-активни разузнавателни единици в страната са били захранвани с информация за Каин — за последните три години — и не са обменили капка информация по този въпрос. Ние просто сме приемали въпросната информация като *bona fide*^[1] данни, трупяхме я и я смятахме за достоверна.

— Добре, аз съм от дълго време в този бранш — може би прекалено дълго, признавам, но не чух нищо ново — каза Монаха. —

Информаторите са недоверчиви, капризни и предпазливи хора, които ревностно защитават контактите си. Никой не се е захванал с този бизнес от човеколюбие, а за материални облаги или за да спаси кожата си.

— Боя се, че пренебрегвате мнението ми. — Жилет свали очилата си. — Както казах и преди, тревожи ме това, че много политически убийства напоследък се приписват на Каин — и на мен ми се струва, че на най-съвършения наемен убиец на нашето време — може би в цялата история — се отрежда една сравнително второстепенна роля. Мисля, че това е погрешно. Мисля, че Карлос е човекът, върху когото трябва да се съсредоточим. Какво става с Карлос?

— Ще оспоря заключението ти, Алфред — каза Монаха. — Времето на Карлос отмина, навлезе Каин. Старият ред се променя; във водите се е появила нова, и подозирам, далеч по-смъртоносна акула.

— Не мога да се съглася — заяви мъжът от Съвета за сигурност, с поглед на сова, впит в по-възрастния му колега от разузнавателната общност. — Извинявай, Дейвид, но имам усещането, че самият Карлос манипулира този Комитет. И ни кара да отклоняваме вниманието си от него и да го насочваме към обект с далеч по-малко значение. Прахосваме си енергията да преследваме беззъба пясъчна акула, докато междуременно акулата-чук кръстосва свободно океана.

— Никой не пренебрегва Карлос — възпротиви се Манинг. — Просто напоследък той не е толкова активен като Каин.

— Може би — каза студено Жилет, — точно в това иска да повярваме и Карлос. И, за бога, ние повярвахме.

— Ти съмняваш ли се? — попита Абът. — Списъкът на извършеното от Каин е ужасяващ.

— Мога ли да се съмнявам? — отговори Жилет. — Нали това е въпросът? Но кой от нас може да бъде сигурен? Този въпрос също остава в сила. Сега разбираме, че Пентагонът и Централното разузнавателно управление буквално оперират напълно независимо едни от други, без дори да обсъдят съвместно прецизността на източниците си.

— Тази традиция рядко се нарушава в този град — каза развеселен Абът.

Конгресменът от Комисията за наблюдения отново прекъсна беседата:

— Какво се опитвате да кажете, мистър Жилет?

— Бих желал да чуем малко повече информация за активността на някой си Илич Рамирес Санчес. Това е...

— Карлос — каза конгресменът. — Спомням си от прочетеното. Да. Благодаря. Продължавайте, джентълмени.

Манинг заговори бързо:

— Нека се върнем в Цюрих, ако обичате. Нашите препоръки засега са да се насочим към Каин. Можем да дадем съобщение във Вербрехвелт, да активизираме всеки наличен информатор, да помолим цюрихската полиция за съдействие. Не можем да си позволим да загубим нито един ден повече. Онзи човек в Цюрих е Каин!

— А тогава какво е Брюксел? — Ноултън зададе въпроса толкова на себе си, колкото и на всеки около масата. — Методът е на Каин, информаторите ни са извън съмнение. Каква е била целта?

— Явно да ви подадат фалшива информация — отсече Жилет. — И преди да предприемем някакви драматични стъпки в Цюрих, предлагам всеки от вас да прерови из основи информацията си за Каин и да положи на повторна проверка всеки наличен източник. Може случайно европейските ви централи да са намерили не един информатор, който представя прекалено охотно и по ваш вкус информация. Тогава, струва ми се, е възможно да откриете нещо, което не сте очаквали: фината латинска ръка на Илич Рамирес Санчес.

— Щом толкова настоявате да ни дадете пояснения, Алфред — прекъсна го Абът, — защо да не ни кажете за това непотвърдено събитие, което се е случило преди шест месеца. Тук, изглежда, сме затънали в блато; това може да ни помогне.

За пръв път от началото на конференцията избухливият делегат от Съвета за национална сигурност, изглежда, се поколеба.

— Някъде в средата на август получихме от надежден източник в Екс-ан-Прованс съобщение, че Каин е на път за Марсилия.

— Август? — възкликна полковникът. — Марсилия? Лелънд! Посланикът Лелънд бе застрелян в Марсилия. През август!

— Не, не Каин е натиснал спусъка на пушката. Убийството е дело на Карлос и това се потвърди. Някои дребни подробности съвпадат с предишни негови убийства, има и три описания на непознат

мъж с тъмна коса, който носел сак и се появил на третия и на четвъртия етаж на крайбрежен склад. Няма никакво съмнение, че Лелънд е бил убит от Карлос.

— За бога — изрева офицерът. — Това е след факта, след убийството! За живота на Лелънд е бил сключен договор, независимо чий, не ви ли мина през ум? Ако сме знаели за Каин, щяхме да опазим Лелънд. Той принадлежеше на военните! По дяволите, можеше да е жив сега!

— Не ми се вярва — отговори спокойно Жилет. — Лелънд не беше човек, който би живял в бункер. А ако се съди по стила му на живот, едно мъгливо предупреждение не би имало никаква полза. Между другото, дори да бяхме обединили стратегиите си, щеше да е абсолютно противоположно да предупреждаваме Лелънд.

— Защо? — попита рязко Монаха.

— Ето ви пълното обяснение. Нашият източник трябваше да се свърже с Каин в часовете между полунощ и три сутринта на Рю Саразен на двайсет и трети август. Лелънд трябваше да дойде на двайсет и пети. Както казах, ако стратегията ни беше сработила, щяхме да заловим Каин. Но не стана. Каин изобщо не се появи.

— И вашият източник настоя да има работа само и единствено с вас — каза Абът. — Без знанието на никой от другите отдели.

— Да — кимна Жилет, опитвайки се да прикрие неудобството си, но без успех. — По наша преценка рискът за Лелънд бе елиминиран — което по отношение на Каин се оказа истина — а изкушението да го заловим бе прекалено голямо. Най-накрая бяхме намерили някой, който желае да идентифицира Каин. Щеше ли да постъпи някой от вас по друг начин?

Тишина. Този път нарушена от провлечения говор на любознателния конгресмен от Тенеси.

— Всемогъщи Исусе Христе... какво съцветие от глупаци!

Отново тишина, прекъсната от замисления глас на Дейвид Абът.

— Моите почитания, сър, изглежда, вие сте първият честен човек, изпратен тук от Конгреса. Фактът, че не изглеждате притеснен от префинената атмосфера на това високопоставено обкръжение, може само да е от полза на всички ни. Това е доста освежаващо.

— Не мисля, че конгресменът схваща изцяло същността на...

— О, Питър, млъкни за малко — прекъсна го Монаха. — Според мен конгресменът иска да каже нещо.

— Само едно — поде Уолтърс. — Мислех, че тук всички сте навършили двацет и една години. Имам предвид, че поне така изглеждате и затова се предполага, че можете да водите интелигентен разговор, да обменяте информация с необходимото уважение един към друг и да търсите общоприемливи решения. Вместо това вие се държите като дечурлига, които играят на топчета и непрекъснато се джафкат у кого да остане най-грозното и евтино. Отвратителен начин да се изразходват парите на данъкоплатците.

— Прекалено опростявате нещата, мистър Уолтърс — прекъсна го Жилет. — Говорите за някакъв утопичен апарат за издирване на факти. Подобно нещо не съществува.

— Говоря за разумни хора, сър. Аз съм адвокат и преди да вляза в този омагьосан кръг, всеки ден се занимавах с въпросите за отговорността в различните ѝ степени. Какво ново виждате тук, по дяволите?

— И какво е вашето мнение? — попита Монаха.

— Искам обяснение. Вече повече от осемнайсет месеца участвам в Подкомитета по тероризма към Белия дом. През ръцете ми са минали хиляди страници със стотици имена и двойно повече теории. Струва ми се, че няма заговор или терорист, с когото да не съм запознат. Живея с тези имена и теории вече цели две години и мисля, че няма вече какво ново да чуя.

— Препоръките за вас са внушителни, бих казал — прекъсна го Абът.

— Предполагам. Точно по тази причина приех креслото в Комитета за наблюдение. Мислех, че мога да допринеса някаква реална полза, но вече не съм толкова сигурен. Изведнъж започнах да се чудя какво правя сега в момента.

— Защо? — попита загрижено Манинг.

— Защото седя тук и слушам как вие четиримата описвате една операция, която продължава трета година и въвлича мрежи от персонал и информатори, както и главните разузнавателни централи в цяла Европа — и всичко това се съсредоточава върху един терорист, чийто „списък от постижения“ е обезпокояващ. Коректен ли съм по отношение на използваните понятия?

— Продължавайте — отговори тихо Абът, държейки замислено
лулата си. — Какъв е въпросът ви?

— Кой е той? Кой е, по дяволите, този Каин?

[1] Достоверни (лат.) — Б. пр. ↑

16.

Тишината продължи точно пет секунди, през които погледите се кръстосаха, няколко гърла се прочистиха и никой не помръдна на стола си. Изглеждаше, че се взема някакво решение, без да се дискутира: трябваше да избягват уклончиви отговори. Но също така не трябваше да включват многословно конгресмена Ефрем Уолтърс от Тенеси, завършил право в Йейл, в ограничения кръг от посветени в тайните машинации. Налице бе голям гаф.

Дейвид Абът постави лулата си на масата. Тихото тракане прозвуча като увертюра на разговора.

— Колкото по-малко официална информация се разпространява за човек като Каин, толкова по-добре за всички.

— Това не е отговор — каза Уолтърс. — Но предполагам, че е прелюдия към такъв.

— Така е. Той е професионален наемен убиец — това означава опитен експерт по най-широкообхватни методи за отнемане на живот. Подобно умение е за продан — той не се интересува нито от политическите, нито от личните мотивации в това отношение. Практикува този бизнес само и единствено за материални облаги и сметката му нараства — в права пропорционалност с репутацията му.

Конгресменът кимна.

— И като пазите най-строга тайна около репутацията му, вие, един вид, пречите на рекламата.

— Точно така. На този свят има много манияци с прекалено много истински или въображаеми врагове, които лесно биха се възползвали от услугите на Каин, ако знаеха за него. За нещастие, това вече е станало в по-голяма степен, отколкото ни се иска да мислим. До днешна дата трийсет и осем убийства могат да бъдат директно приписани на Каин, а други дванайсет до петнайсет са под съмнение.

— Това е списъкът на „постиженията“ му?

— Да. И ние губим битката. С всяко ново убийство славата му се разпространява.

— За известно време беше изчезнал — обясни Ноултън от ЦРУ.
— В последните няколко месеца мислехме, че се е самоунищожил. Има случаи, когато убийците си разчистват взаимно сметките. Мислехме, че точно това се е случило.

— Кое ви даде повод? — попита Уолтърс.

— Един мадридски банкер, който прехвърлял подкупи от името на Европолитън Корпорейшън за правителствени покупки в Африка. Бил е застрелян от минаваща кола на Пасео де ла Кастелана. Шофьорът телохранител застрелял и водача на колата, и убиеца. За известно време повярвахме, че убиецът е Каин.

— Спомням си този инцидент. Кой може да е платил за това?

— Някоя компания — отговори Жилет, — която е искала да продава позлатени автомобили с вградени бани и тоалетни на отявлени диктатори.

— Какво още? Кой друг?

— Шейх Мустафа Калиг в Оман — каза полковник Манинг.

— Средствата за масова информация съобщиха, че бил убит при неуспешен опит за преврат.

— Не е така — продължи офицерът. — Въобще не е имало преврат. Военното разузнаване го потвърди. Калиг бе непопулярен, но останалите шейхове не са глупаци. Историята с преврата е прикритие на убийство, което би могло да изкуши и други наемни убийци. Бяха езекутирани три незначителни фигури от офицерския корпус, за да се придаде достоверност на тази лъжа. За момент помислихме, че Каин е един от тях; изчезването му потвърждаваше версията ни.

— Кой би платил на Каин, за да убие Калиг?

— Задавали сме си този въпрос много пъти — каза Манинг.

— Единственият възможен отговор ни даде източник, който твърдеше, че знае, но нямаше начин да докаже верността на информацията си. Той потвърди, че Каин го е направил, за да докаже, че е възможно. За него. Петролните шейхове пътуват с най-сигурната охрана в света.

— Има и още дузина подобни инциденти — добави Ноултън. — Случаи, попадащи в същия модел, когато са убити личности с много силна охрана и източниците твърдят, че това са дела на Каин.

— Ясно. — Конгресменът вдигна страницата с обобщението за Цюрих. — Но от чутото разбирам, че вие не знаете кой е той.

— Нямаме две описания, които да съвпадат — намеси се Абът.
— Каин явно е виртуоз в дегизировката.

— Но все пак някои са го виждали, разговаряли са с него. Вашите източници, информаторите, онзи мъж в Цюрих. Предполагам, че никой от тях няма да свидетелства официално, но вие сигурно сте ги разпитвали. Трябва да сте стигнали до нещо конкретно, до нещо въобще.

— Стигнали сме до много неща — отвърна Абът, — но съответното описание не влиза в това число. Каин никога не разрешава на контактуващите с него да го виждат на дневна светлина. Урежда срещите си нощем в тъмни стаи или улици. Ако се е случвало да се среща с повече от един човек едновременно — като Каин — ние не знаем за това. Казаха ни, че никога не стои прав, винаги е седнал — в слабо осветен ресторант, на стол в ъгъла или в паркирана кола. Понякога носи масивни очила, понякога е без всякакви. На една среща може да е с тъмна коса, на друга с бяла или червена, или с шапка.

— Какъв език говори?

— Тук сме по-близо — каза заместник-директорът на ЦРУ, изгаряйки от желание да хвърли на масата разследванията на Компанията. — Безупречен английски и френски и някои източни диалекти.

— Диалекти ли? Какви диалекти? На какъв език?

— Корените им са виетнамски.

— Виет... — Уолтърс се наклони напред. — Защо ми се струва, че навлизам в нещо, което предпочитате да не ми казвате?

— Защото сте много добър в кръстосаните разпити, сър. — Абът драсна клечка кибрит и запали лулата си.

— Доста съм любознателен — съгласи се конгресменът. — А сега ми кажете какво е то.

— Каин — каза Жилет, хвърляйки бърз странен поглед към Дейвид Абът, — ние знаем откъде е дошъл.

— Откъде?

— От Югоизточна Азия — отговори Манинг, с болка на лицето като от рана с нож. — Това, което успяхме да разберем, е, че владее няколко диалекта, които му позволяват да се разбира с населението в планинските райони на Камбоджа и Лаос, по границата им, както и с

тези под управлението на Северен Виетнам. Приехме тези данни. Всичко съвпада.

— С какво?

— С операция „Медуза“. — Полковникът се пресегна за големия и дебел плик от плътна кафява хартия, поставен от лявата му страна. Отвори го и извади една от многото страници вътре, след което я сложи пред себе си. — Това е досието на Каин — каза, кимайки към отворения плик. — А това — материали за „Медуза“, по-точно тези, които имат някакво отношение към Каин.

Мъжът от Тенеси се облегна на стола си, като изкриви устни в язвителна усмивка.

— Знаете ли, джентълмени, ще ме уморите с дълбокомислените си названия. А последното си го бива; доста е злокобно и заплашително. Струва ми се, че си падате по такива неща. Продължавайте, полковник. Какво означава „Медуза“?

Манинг хвърли бърз поглед към Дейвид Абът, след което заговори:

— Беше секретно творение на концепцията „търси и унищожавай“, програмирана да функционира в тила на врага по време на Виетнамската война. В края на шейсетте и началото на седемдесетте бяха сформирани отряди от американци, французи, англичани, австралийци и местни доброволци, които да действат на териториите, окупирани от северовиетнамците. Целта им беше да унищожават комуникациите и складовете на врага, да откриват военнопленически лагери и не на последно място да убиват селски водачи, за които се знаеше, че сътрудничат с комунистите, както и вражески офицери, когато е възможно.

— Това беше „война в самата война“ — намеси се Ноултън. — За беда расовите и езиковите несходства правеха дейността много по опасна от, да речем, германското и холандското партизанско движение, или Френската съпротива през Втората световна война. Ето защо подборът на „рейнджърите“ не бе толкова стриктен, колкото би трябвало.

— Съществуваха десетки такива отряди — продължи полковникът. — Личният състав варираше от „ястреби“ от флотата, които познаваха крайбрежието като петте си пръста, до французи — собственици на плантации, чиято единствена надежда за репарации

зависеше от американската победа. Имаше и скитници от Англия и Австралия, които бяха живели години в Индокитай, както и обучени американски военни и цивилни разузнавачи от кариерата. Също, и това беше неизбежно, имаше и значителен контингент закоравели криминални престъпници. Главно контрабандисти — хора, които се занимаваха с пренасяне на оръжие, наркотици, злато и диаманти из цялата акватория на Южнокитайско море. Бяха ходещи енциклопедии, що се отнасяше до нощно акостиране и маршрутите в джунглата. Значителна част от наетите бяха бегълци или невъзвращенци от Щатите, някои с много добро образование, всички отлични професионалисти. Имахме нужда от уменията им.

— Доста интересна сбирщина от доброволци — прекъсна го конгресменът. — „Ястреби“-подводничари и офицери от апарата; скитници, британци и австралийци, френски колонисти и взводове от крадци. Как, по дяволите, успяхте да ги накарате да работят заедно?

— С всеки според слабото му място — каза Жилет.

— С обещания — допълни полковникът. — С гаранции за повишение, звание, опрощение, огромни парични премии, и в отделни случаи, възможност за присвояване на фондове... от самата операция. Разбирате ли, те всичките трябваше да са малко откачени; това ни беше ясно. Обучавахме ги в пълна секретност, като използвахме шифри, методи за прехвърляне, проследяване, обкръжаване и убиване — дори работа с оръжия, за които Командването в Сайгон не знаеше още нищо. Както спомена Питър, рискът бе невероятен, ако заловяха някого, щяха неминуемо да го изтезават и екзекутират; цената бе висока и те я заплащаха. Повечето хора биха ги нарекли сбирщина от параноици, но те бяха гении, що се отнасяше до саботажите и атентатите. Особено атентатите.

— Каква беше цената?

— Операция „Медуза“ понесе над деветдесет процента човешки загуби. Но тези данни не са съвсем точни. Тук има една уловка — между тези, които не се завърнаха, имаше известен брой, които никога не са възнамерявали да се завърнат.

— От групата на крадците и бегълците ли?

— Да. Някои от тях откраднаха от „Медуза“ значителни парични суми. Според нас Каин е един от тях.

— Защо?

— Неговият *modus operandi*^[1]. Използва шифри, капани и методи за убиване и прехвърляне, усвоени и усъвършенствани по време на обучението в „Медуза“.

— За бога — прекъсна го Уолтърс. — Тогава значи имате директен път към неговата самоличност. Не знам къде сте ги закопали — и съм дълбоко убеден, че не искате да ги правите публично достояние, но предполагам, че пазите някакви архиви.

— Това е така и ние извадихме от секретните архиви всичко, свързано със случая. Ето го — офицерът потупа плика пред себе си. — Прегледахме абсолютно всичко, разгледахме списъците едва ли не под микроскоп, вкарахме данните в компютър — направихме всичко, което ни дойде наум. Не мога да кажа, че сме по-далеч от там, откъдето започнахме.

— Това е невероятно — каза конгресменът. — Или е налице невероятно некомпетентност.

— Не е точно така — възпротиви се Манинг. — Погледнете този човек, погледнете с какво трябваше да работим. След войната Каин разпространи славата си над почти цялата Източна Азия чак до Токио на север и надолу към Филипините до Хонконг, Камбоджа, Лаос и Калкута. От две години и половина в азиатските ни централи и посолства започнаха да пристигат сведения. Съществувал наемен убиец; името му било Каин. Високопрофесионален и безмилостен. Тези сведения продължиха да се получават с обезпокояващо нарастваща честота. Изглеждаше, като че ли Каин е замесен във всяко засечено убийство. Източниците звъняха в посолствата посред нощ или спираха аташетата по улиците все със същата информация. Това е бил Каин, Каин бил онзи. Убийство в Токио; кола, вдигната във въздуха в Хонконг; конвой, охраняващ наркотици, причакан из засада в Триъгълника; banker, застрелян в Калкута; атентат над посланик в Маулмейн, руски инженер или американски бизнесмен убити посред улица в Шанхай. Каин бе въздесъщ, десетки информатори във всички жизненоважни сектори на разузнаването шепнеха името му. Но все пак никой — нито един-единствен човек в цялата зона на Пасифика — не можа да ни го опише подробно. Откъде трябваше да започнем?

— Но през това време вие сте установили факта, че той е бил в „Медуза“, нали? — попита конгресменът от Тенеси.

— Да. И то със сигурност.

— Какво става тогава с личните досиета на хората от „Медуза“, по дяволите!

Полковникът отвори папката, която беше извадил от досието на Каин.

— Това е списъкът на участниците в операцията. Сред тези от бялата раса, изчезнали от операция „Медуза“ — когато казвам изчезнали, значи изпарили се без следа — са следните: седемдесет и трима американци, четирийсет и шест французи, съответно трийсет и девет и двайсет и четири австралийци и британци и още около петдесет бели мъже, завербовани измежду неутралните в Ханой, чието обучение е било проведено при полеви условия — ние никога не сме познавали повечето от тях. Възможностите са над двеста и трийсет; колко от тях водят в задънена улица? Кой е жив? Кой е мъртъв? Дори да знаехме името на всеки оцелял, кой е той сега? Какъв е? Дори не сме твърдо убедени в националността на Каин. Мислим, че е американец, но нямаме доказателства.

— Каин е един от постоянните допълнителни въпроси, за които непрекъснато упражняваме натиск върху Ханой да оказва помощ на Военното разузнаване — обясни Ноултън. — Продължаваме да прехвърляме имената от списъците на дивизиите.

— Тук също се натъкнахме на следа — добави военният. — Контраразузнавателните отряди на Ханой са заловили и екзекутирали някои от участниците в „Медуза“. Те са били осведомени за операцията, а ние никога не сме изключвали възможността за проникване. Ханой знаеше, че тези от „Медуза“ не са редовна войска; те не носеха униформа. От тях не се изискваше задължителна проверка на личния състав.

Уолтърс протегна ръка.

— Може ли? — изрече, кимайки към листовете, прикрепени един към друг.

— Разбира се. — Офицерът ги подаде на конгресмена. — Вие, естествено, разбирате, че тези имена са все още засекретени, както и самата операция „Медуза“.

— Кой е взел това решение?

— Това е ненарушим вътрешен ред, наложен от нашите директори, на които от своя страна го препоръчват генералните

директори. Има поддръжката и на Комитета по въоръженията на Сената.

— Няма що, значителна огнева мощ.

— Решено е така в полза на националните интереси — каза служителят на ЦРУ.

— В такъв случай се отказвам да споря — съгласи се Уолтърс. — Спектърът на тази операция не би допринесъл особено за авторитета на Старата слава. Ние не обучаваме терористи, а още по-малко пък им даваме поле за действие. — Той прелисти страниците. — И тук някъде просто се оказва, че има един терорист, когото сме обучили, на когото сме дали поле за действие и сега не можем да го открием.

— Да. В общи линии е така — отвърна полковникът.

— Казвате, че се е прочул в Азия, но е отишъл в Европа. Кога?

— Преди около година.

— Защо? Имате ли някакви доказателства?

— Очевидното, предполагам — поясни Питър Ноултън. — Станало му е тясно. Получил се е фал и той се е почувствал застрашен. Бил е бял убиец сред азиатци и това е било много опасно. Дошло е време да се раздвижи. Господ е свидетел, че славата му е достатъчна — нямало е да остане без работа в Европа.

Дейвид Абът се покашля.

— Бих желал да ви предложи друга версия, на която ме наведе Алфред преди няколко минути. — Монаха млъкна и кимна с уважение към Жилет. — Той каза, че се насилваме да обърнем внимание на „беззъба пясъчна акула, докато в това време акулата-чук кръстосва океана“. Струва ми се, че това бе фразата, може да бъркам последователността.

— Да — потвърди мъжът от Националната сигурност. — Имах предвид Карлос, разбира се. Не е Каин този, който трябва да преследваме. А Карлос.

— Разбира се, че Карлос. Най-неуловимият убиец в новата история, човек, за когото повечето от нас са твърдо убедени, че е отговорен — по един или друг начин — за най-трагичните атентати на нашето време. Ти беше съвсем прав, Алфред, а аз не. Не можем да си позволим да пренебрегваме Карлос.

— Благодаря ти — каза Жилет. — Радвам се, че съм убедил някого.

— Така е. Поне мен, донякъде. А и ме накара да се замисля. Представете си какво изкушение е за човек като Каин, който действа във влажен и мръсен свят, претъпкан със скитници, бегълци и корумпирани до мозъка на костите си диктатори. Сигурно е завиждал на Карлос, колко ли го е блазнал по-динамичният, лъскав и луксозен живот в Европа? Колко ли често си е казвал „Аз съм по-добър от Карлос“? Тези хора са доста чувствителни, но его-то им е внушително. Предполагам, че се е прехвърлил в Европа, за да намери този по-добър свят... и за да детронира Карлос. Претендентът, сър, иска да отнеме титлата. Той иска да бъде шампион.

Жилет загледа Монаха с внимание.

— Тази теория е интересна.

— Ако ви разбирам правилно — намеси се конгресменът от Наблюдението, — проследявайки Каин, може да се натъкнем на Карлос.

— Точно така.

— Не съм сигурен, че ви разбирам — обади се раздражен директорът от ЦРУ. — Защо?

— Два жребеца на една поляна — отговори Уолтърс. — Ще се сбият.

— Шампионът няма да предаде титлата си без бой. — Абът посегна за лулата си. — Ще се бори със зъби и нокти, за да я задържи. Както казва конгресменът, ще продължаваме да търсим Каин, но трябва да се оглеждаме и за по-едър дивеч. И когато намерим Каин, може би ще трябва да спрем и да изчакаме и Карлос да се появи след него.

— След което ще хванем и двамата — добави офицерът.

— Съвсем поучително — произнесе се Жилет.

Срещата приключи и участниците започнаха да се разотиват. Дейвид Абът остана при полковника от Пентагона, който събираше страниците от папката на „Медуза“. Държеше листовите в ръка и се готвеше да ги пхне в плика.

— Може ли да хвърля един поглед? — попита Абът. — Там в Четирийсет нямаме копие.

— Такива бяха инструкциите — отговори офицерът, подавайки събраните страници на по-възрастния мъж. — Мислех, че са ваши. Само три екземпляра. Тук в Управлението и горе в Съвета.

— Инструкциите наистина са мои. — Мълчаливият Монах се усмихна любезно. — В моята част на града има прекалено много глупави цивилни.

Конгресменът от Тенеси зададе някакъв въпрос на полковника и той се обърна към него, за да му отговори. Дейвид Абът не ги слушаше. Вместо това очите му бързо пробягаха надолу по колоните от имена; беше разтревожен. Някои от тези имена бяха подчертани и изложени на внимание. Не трябваше да позволяват да се привлече вниманието! Изобщо! Къде е? Той беше единственият човек на този свят, който знаеше това име. Почувства, че сърцето му заби по-силно, когато отгръщаше последната страница. Името беше там!

Борн, Джейсън Ч. — Последно известно местонахождение: Там Куан.

Какво се беше случило, за бога?

Ръоне Бержерон затръшна слушалката на телефона на бюрото си; жестът му бе едва забележимо по-нервен от гласа му.

— Проверихме всяко кафене, ресторант и бистро, в което има навик да ходи!

— Няма хотел в Париж, който да го е регистрирал — каза сивокосият оператор на централата, седнал зад втория телефон на плота. — Минават повече от два часа; може вече да е мъртва. Ако не е, вероятно ѝ се е приискало да е.

— Може да му каже прекалено малко неща — произнесе замислено Бержерон. — Но по-малко, отколкото ние например; тя не знае нищо за старците.

— Но знае достатъчно; обаждала се е в Парк Монсо.

— Предавала е съобщения, но не знае на кого.

— Да, но знае защо.

— Каин също знае, можеш да бъдеш сигурен. Но той ще извърши голяма грешка, ако се хване за Парк Монсо. — Моделиерът се наведе напред, силните мускули на ръцете му се очертаха, като склучи ръцете си, с поглед, прикован в сивокосия. — Разкажи ми пак всичко, което си спомняш. Защо си толкова сигурен, че той е Борн?

— Не знам. Казах, че е Каин. Ако си описал съвсем прецизно методите му, значи той е човекът.

— Борн е Каин. Открихме го в архивите на „Медуза“. По тази причина наехме теб.

— Тогава значи е Борн; но не е това името, което използваше едно време. Естествено, в „Медуза“ имаше хора, които не биха си позволили да използват истинските си имена. Фалшивата самоличност им бе гарантирана; те имаха криминални досиета. Може би е един от тях.

— Защо точно той? Други са изчезнали. Ти си изчезнал.

— Мога да ти отговоря: защото той беше тук в Сент Оноре и това ще е напълно достатъчно. Но има още, много повече. Виждам съм как действа. Бях в една операция, ръководена от него; това не е преживяване, което може да се забрави, а и той също. Този човек би могъл — би трябвало — да е вашият Каин.

— Разкажи ми.

— Скорихме с парашути през нощта в сектор, наречен Там Куан. Целта беше да се доберем до американец на име Уеб, заловен от виетконгците. Това не го знаехме, но шансът ни за оцеляване беше нищожен. Дори полетът от Сайгон беше отвратителен; на триста метра височина духаха такива странични ветрове, че самолетът вибрираше като пред разпадане. И той въпреки всичко ни заповяда да скачаме.

— И вие скорихте?

— Пистолетът му беше насочен в главите ни. Във всеки от нас, докато отивахме към изхода. От бурята можеше да се спасим, но не и от куршум в слепоочието.

— Колко човека бяхте?

— Осем.

— Можели сте да му се противопоставите.

— Не го познаваш.

— Продължавай — каза Бержерон, неподвижен зад бюрото, съсредоточавайки се.

— Седем души се събрахме отново на земята; предположихме, че останалите двама са загинали по време на скачането. Учудвам се, че аз самият оцелях. Бях най-възрастният и не бях в особено добра физическа форма, но познавах местността отлично и затова ме и изпратиха. — Сивокосият замълча, поклащайки глава при спомена. — След не повече от час разбрахме, че сме попаднали в капан. Две нощи и един ден огънят на врага попадаше право в нас, промъквахме се като

гущери в проклетата джунгла... А нощем той отиваше сам напред през смъртоносните експлозии и мини. За да убива. И винаги се връщаше преди загоряване, за да ни подкара все по-близо и по-близо към базовия лагер. Мислех, че това е неминуемо самоубийство.

— Защо сте го направили? Той е трябвало да се мотивира по някакъв начин; вие сте били наемници от „Медуза“, а не войници.

— Каза ни, че е единственият начин да се измъкнем живи, и в думите му имаше известна логика. Намирахме се доста зад линията на фронта; трябваша ни припасите, които щяхме да намерим в базовия лагер — ако успееш да ги вземем. Той каза, че трябва да ги вземем; нямахме избор. Щеше да застреля в главата всеки, осмелил се да спори, това го знаехме много добре... На третата нощ стигнахме до лагера и намерихме въпросния Уеб по-скоро мъртъв, отколкото жив. Но все още дишаше. Намерихме и останалите двама от нашата група, и то живи и здрави и зашеметени от случилото се. Един бял и един виетнамец; Каин им беше платил, за да ни вкарат в капан, или по-скоро да вкарат него в капан, доколкото си мисля.

— Каин?

— Да. Виетнамецът ни видя пръв и избяга. Каин застреля белия в главата. Просто отиде до него и му пръсна черепа.

— Върна ли ви? През фронтовата линия.

— Да. Четирима от нас и този Уеб. Петима загинаха. Точно по време на това ужасно пътешествие обратно мисля че разбрах защо слуховете може би са верни — че той е най-високоплатеният наемник в „Медуза“.

— В какъв смисъл?

— Беше най-коравосърдечният човек, когото съм виждал, най-опасният и напълно непредсказуем. По онова време мислех, че за него това е необикновена война; същински Савонарола, но без религиозни принципи. Само странният му морал, в центъра на който беше той самият. Всички хора бяха негови врагове — най-вече водачите — и той не се съобразяваше с никого, нито свой, нито чужд. — Сивокосият пак млъкна, с поглед върху чертожната дъска и съзнание очевидно на хиляди километри оттук и назад във времето. — Спомням си, че „Медуза“ беше пълна с най-различни отчаяни типове. Голяма част от тях бяха направо параноици в ненавистта си към комунистите — „убий комунист и Христос ще се усмихне“, странна интерпретация на

християнското учение. Други — като мен например, бяха ограбени от Виет Мин; единствената ни надежда да си върнем отново придобитото беше победата на американците. Франция ни беше изоставила още в Диен Биен Фу. Но десетки от нас усетиха, че в „Медуза“ могат да се натрупат доста пари. Пратките съдържаха обикновено от петдесет до седемдесет и пет хиляди щатски долара. Един куриер, който отмъква половината, би могъл за десет-петнайсет курса да си осигури спокойно съществуване в Сингапур или Куала Лумпур, или ако желае, да създаде своя собствена мрежа за наркотици в Триъгълника. Като оставим настрана изключително високото заплащане — и много често опрощаването на предишни престъпления — възможностите бяха неограничени. Тъкмо в тази група срещнах този изключително странен човек. Беше съвременен пират в най-чистия смисъл на думата.

Бержерон отпусна ръце.

— Чакай малко. Ти употреби фразата „операцията, командвана от него“. В „Медуза“ е имало военни; сигурен ли си, че не е бил американски офицер?

— Сигурен съм, че е американец, но се съмнявам, че беше военен.

— Защо?

— Мразеше всичко военно. Презрението му към Командването в Сайгон прозираше във всяко негово решение; твърдеше, че военните са некомпетентни и тъпанари. По едно време, докато бяхме в Там Куан, ни даваха команди по радиото. Той прекъсна връзката и каза на бригадния генерал да си го завре в задника — нямало да се подчини. Един офицер от армията едва ли би постъпил така.

— Освен ако не е решил да зареже тази професия — каза моделиерът. — Както Париж ви е зарязал и ти си направил всичко възможно, като си крал от „Медуза“, за да натрупаш недотам патриотични активи.

— Моята страна ме предаде, преди аз да я предам, Ръоне.

— Да се върнем на Каин. Ти каза, че не Борн е името, което е използвал. Как се казваше той тогава?

— Не помня. Както ти споменах, фамилията нямаше никакво значение. За мен той беше просто Делта.

— Меконг ли?

— Не, от азбуката, поне така мисля.

— Алфа, Браво, Чарли... Делта^[2] — произнесе замислено Бержерон. — Но в много от операциите кодовата дума „Чарли“ се заменяше с ... „Каин“, защото „Чарли“ е синоним на конговците. „Чарли“ стана „Каин“!

— Съвсем вярно. Значи Борн прескочи една буква и взе името Каин. Можел е да избере „Еко“ или „Фокстрот“ или „Зулу“. Двайсет други различни. Каква е разликата? Ти какво мислиш?

— Избра Каин съвсем умишлено! Беше символично! Искаше да е ясно от самото начало.

— Какво е искал да е ясно?

— Че Каин ще измести Карлос. Помисли малко. „Карлос“ е испанската дума за Чарлз — Чарли. Кодовата дума Каин е заместила Чарли — Карлос. Това е било намерението му от самото начало. Каин трябва да замести Карлос; и той е искал Карлос да узнае.

— А той узнал ли е?

— Разбира се! Мълвата се разпространи в Амстердам и Берлин, в Женева и Лисабон, Лондон и дори тук, в Париж. Каин е на разположение; могат да се сключват сделки, цената е по-ниска от тази на Карлос. Той подбива. Непрекъснато подбива реномето на Карлос.

— Двама матадори на една и съща арена. Може да има само един.

— Това ще е Карлос. Надутият самохвалко е в капан. Намира се на по-малко от два часа път от Сент Оноре.

— Да, но къде?

— Без значение. Ще го открием. В края на краищата той ни намери. Ще се върне; неговото его го иска. И тогава орелът ще се стрелне надолу и ще улови врабеца. Карлос ще го убие.

Старецът намести патерицата под лявата си мишница, повдигна черната завеса и пристъпи в изповедалнята. Не се чувстваше добре; печатът на смъртта бе легнал на лицето му. Беше доволен, че фигурата в свещенически одежди зад завесата не може да го види ясно. Наемният убиец може да не му възложи друга задача, ако му се видеше прекалено изхабен, за да се справи с нея; а сега старецът се нуждаеше от работа. Оставаха му само няколко седмици, а имаше задължения и отговорности. Заговори.

— Ангелус Домини.

— Ангелус Домини, чадо божие — долетя шепот. — Щастливи ли са дните ти?

— Те са към края си, но са направени щастливи.

— Да... Мисля, че това е последната ти задача за мен. Но е толкова важна, че наградата ще бъде пет пъти по-висока от обичайното. Надявам се, че сумата ще ти е от помощ.

— Благодаря ти, Карлос. Значи знаеш.

— Знам. Това е, което трябва да направиш, и информацията следва да напусне този свят заедно с теб. Няма никакво място за грешки.

— Винаги съм бил акуратен. И сега, отивайки на смърт, също ще съм акуратен.

— Умри в мир, стари приятелю. По-лесно е... Ще отидеш във Виетнамското посолство и ще потърсиш аташе на име Фан Ло. Когато останете насаме, му кажи следното: „В края на март 1968, «Медуза», сектор Там Куан. Каин е бил там. Един друг също“. Запомни ли?

— Краят на март 1968, „Медуза“, сектор Там Куан. Каин е бил там. Един друг също.

— Той ще ти каже кога да отидеш пак. Това ще е след няколко часа.

[1] Начин на действие (лат.) — Б. пр. ↑

[2] Така се произнасят буквите на латинската азбука във военното дело, авиацията и др. — Б. пр. ↑

17.

— Струва ми се, че е време да поговорим за поверителния фиш, излязъл от Цюрих.

— Боже мой...

— Аз не съм човекът, когото търсите.

Борн хвана ръката на жената и я задържа на мястото ѝ, за да не хукне между ложите в препълнения елегантен ресторант в Аржантъой, на двайсет километра от Париж. Първият танц беше приключил, вторият също отзвучаваше. Бяха сами; кадифеното сепаре беше клетка.

— Кой сте вие? — Лавие изкриви физиономия, опитвайки се да измъкне ръката си, а вените на покритата ѝ с грим шия се открииха отчетливо.

— Богат американец, който живее на Бахамските острови. Не ми ли вярвате?

— Трябваше да се сетя — каза тя. — Никаква фактура, никакви чекове... само в брой. Даже не погледнахте сметката.

— Както и цените върху етикетите преди това. Точно затова всъщност ми обърнахте внимание.

— Постъпих глупаво. Богаташите винаги гледат цените дори само заради удоволствието да ги пренебрегнат. — Лавие говореше и се оглеждаше наоколо, търсейки в пролуката между ложите келнер, когото би могла да повика за помощ. И да избяга.

— Недейте — каза Джейсън, като проследи погледа ѝ. — Глупаво е. И за двама ни ще е по-добре, ако поговорим.

Жената се втренчи в него, мълчанието помежду им изпъкваше още по-ясно на фона на постоянния шум в голямата, поосветена от меката светлина на свещите зала и тихите изблици на смях, долитащи от време на време от съседните маси.

— Питам отново. Кой сте вие?

— Името ми не е важно. Използвайте това, което ви дадох.

— Бригс? То е фалшиво.

— Както и Ларуш, а то фигурира на квитанцията на колата под наем, в която трима убийци се качиха пред Банк Валоа. Там те не

успяха. Както и днес следобед на Пон Ньоф. Той се измъкна.

— О, господи! — извика тя, опитвайки се да се освободи.

— Казах, недейте! — Борн я хвана по-здраво и я дръпна обратно.

— Ами ако започна да крещя, мосю? — Напудрената маска се напука от омраза, яркочервеното червило подчертаваше озъбената паст на престарял плъх, хванат в капан.

— Аз ще закрепя по-силно — отговори Джейсън. — И ще ни изхвърлят и двамата, а веднъж озовали се вън, не знам какво бихте направили. Защо не поговорим? Можем да научим по нещо един от друг. В края на краищата ние сме наемни работници, а не работодатели.

— Нямам какво да ви кажа.

— Тогава аз ще започна. Може би ще промените намерението си. — Той отпусна предпазливо хватката. Напрежението на бялото напудрено лице не изчезна, но и то намаля ведно с натиска на пръстите. Тя беше готова да слуша. — Платихте в Цюрих. Ние също. Очевидно повече от вас. Ние сме по следите на същия човек, знаем защо ни е необходим. — Той я пусна. — А вие?

Тя не проговори близо половин минута, а вместо това, докато траеше мълчанието, го изучаваше с ядосан, но все още изплашен поглед. Борн бе сигурен, че е задал въпроса точно. Щеше да е много опасна грешка от страна на Жаклин Лавие да не разговаря с него. Можеше да й коства живота, ако по-късно се повдигнеха други въпроси.

— Кой „ние“? — попита тя.

— Компания, която си иска парите. Много пари. Те са у него.

— Тогава значи не ги е изработил?

Джейсън усети, че трябва да внимава; от него се очакваше да знае повече, отколкото беше всъщност информиран.

— Да кажем, че въпросът е спорен.

— Не е възможно. Или ги е изкарал, или не. Няма средно положение.

— Сега е мой ред. Отговорихте на въпроса ми с въпрос и това не ме удовлетворява. Нека се върнем в началото. Защо го търсите? Защо на фиша в Цюрих е отбелязан необявен в указателя телефон на един от най-добрите магазини на Сент Оноре?

— За улеснение, мосю.

— За кого?

— Вие луд ли сте?

— Добре, да оставим това за момента. Все пак мисля, че ние знаем.

— Не е възможно.

— Може и да е, може и да не е. Значи било удобство... за да се убие един човек?

— Нямам какво да ви кажа.

— Да, но когато преди минута споменах за колата, се опитахте да избягате. Това също ми говори нещо.

— Съвсем естествена реакция. — Жаклин Лавие докосна столчето на чашата си с вино. — Наех тази кола. Казвам ви го, защото няма никакви доказателства, че наистина съм аз. Оттам нататък не знам какво се е случило. — Тя внезапно стисна чашата си, а на лицето-маска се изписа смесица от съдържана ярост и страх. — Кой сте вие?

— Вече казах. Компания, която си иска парите обратно.

— Пъхате си носа където не трябва! Махнете се от Париж! Зарежете тази работа!

— Откъде-накъде? Ние сме засегнатата страна и искаме да си оправим счетоводните книги. Имаме право на това.

— Нямате никакво право — изсъска мадам Лавие. — Грешката е ваша и трябва да платите за нея!

— Грешката? — Трябваше много да внимава. Всичко беше тук под самата твърда повърхност — очите на истината надзъртаха изпод леда. — Не се занасяйте. Кражбата не е грешка, извършена от потърпевшия.

— Грешката е в собствения ви избор, мосю. Избрали сте погрешния човек.

— Той отмъкна от Цюрих милиони — каза Джейсън. — Но вие и без това го знаете. Отмъкна милиони и ако възнамерявате да ги вземете от него — което е все едно да ги вземете от нас — сте в ужасна грешка.

— Не искаме пари!

— Радвам се да го чуя. Кой „ние“?

— Струва ми се, казахте, че знаете.

— Казах, че се досещам. Достатъчно, за да извадим на показ човек на име Кьониг от Цюрих, Д'Амакур тук в Париж. Ако решим да го направим, това би докарало доста неприятности, прав ли съм?

— Пари? Неприятности? Не ни интересува. Вие сте много глупави всички! Пак ви казвам. Махнете се от Париж! Зарежете тази работа! Останалото вече не е ваша грижа.

— Ние пък мислим, че не е ваша. Честно казано, мислим, че не сте компетентни.

— Некомпетентни? — повтори Лавие, като че не вярваше на ушите си.

— Точно така.

— Имате ли представа какво говорите? За кого говорите?

— Няма значение. Ако не се оттеглите, моята препоръка ще бъде да извадим всичко на бял свят. Ще отправим обвинения, които няма да са свързани с нас, естествено. Ще насочим вниманието към Цюрих, към Валоа. Ще повикаме Сюрте, Интерпол... всичко и всички, за да предизвикаме хайка — мащабна хайка.

— Вие сте ненормален. И глупак!

— Нищо подобно. Имаме приятели на много важни постове; първи ще получим информация. Ще чакаме на точното място и в точното време. Ще го заловим.

— Няма да го заловите. Той пак ще изчезне! Не можете ли да го проумеете? Той е в Париж и цяла мрежа от хора, които той не познава, е по следите му. Може и да се е отскубнал веднъж, два пъти, но не и трети път! Вече е в капан. Ние го хванахме!

— Не искаме вие да го хващате. Това не е в наш интерес. — Моментът почти дойде, помисли си Борн. Почти, но не съвсем; страхът трябваше да се изравни с гнева й. Трябваше да я взриви, за да каже истината. — Ето нашият ултиматум и ще държим вас отговорни, ако не бъде предаден — в противен случай ще се присъедините към Кьониг и Д'Амакур. Трябва да отзовете бандата си тази нощ. Не го ли направите, първата ни реакция още на сутринта ще е да започнем да крещим. „Ле Класик“ ще стане най-популярното място на Сент Оноре, но не и хората в него.

Напудреното лице се пропука.

— Няма да посмеете! Как смеете? Кой сте вие, за да говорите така?

Той направи пауза, след което нанесе удара.

— Група от хора, които не ги е грижа много за вашия Карлос.

Лавие замръзна, очите ѝ се разшириха и опънаха обтегнатата кожа в петнист пергамент.

— Вие знаете! — прошепна тя. — И смятате, че можете да му се противопоставите? Въобразявате си, че можете да се сравнявате с Карлос?

— С една дума, да.

— Вие сте ненормални! Да не би да давате ултиматум на Карлос?

— Току-що го направих.

— Тогава сте вече мъртвец. Можете да надигнете глас към когото си искате и няма да доживеете до следващия ден. Той има хора навсякъде. Те ще ви заколят насред улицата.

— Възможно е, но ако знаят кого да заколят. Забравяте, че никой не знае. Но те знаят коя сте вие. И Кьониг и Д'Амакур. В секундата, която ви извадим на показ, ще бъдете елиминирана. Карлос не може да си позволи да ви държи повече. А мен никой не ме познава.

— Забравяте мен, мосю.

— Последната ми грижа. Открийте ме... след като провалът е налице и преди да е взето решението относно собственото ви бъдеще. Което ще е скоро.

— Това е лудост. Идвате отникъде и говорите лудости! Не можете да го направите!

— Предлагате компромис ли?

— Може и така да се каже — изрече Жаклин Лавие. — Всичко е възможно.

— Имате ли достатъчно правомощия да преговаряме?

— Правомощията ми са достатъчни, за да го предам на когото трябва... бих го предала много по-успешно, отколкото един ултиматум. Други ще го препратят на този, който решава.

— Казаното от вас потвърждава напълно думите ми преди малко: можем да разговаряме.

— Можем да разговаряме, мосю — съгласи се мадам Лавие, а очите ѝ се бореха за собствения ѝ живот.

— Тогава нека започнем с очевидното.

— А именно?

Сега. Истината.

— Какво означава Борн за Карлос? Защо го търси?

— Какво означава Борн?... — Жената млъкна. Изражението на страх и омраза се смени с пълно объркване. — И питате?

— Ще попитам отново — повтори Джейсън, чувайки пулсиращото ехо в гърдите си. — Какво означава Борн за Карлос?

— Той е Каин. Знаете това толкова добре, колкото и ние. Той е вашата грешка, вашият избор! Избрали сте не този, когото е трябвало!

Каин. При звука на това име ехото прерасна в оглушителен тътен. Болката се увеличаваше с всяка изминала секунда, пулсиращите удари се забиваха в главата, мозъка и тялото му, откликвайки на смразяващото звучене на името Каин. Каин! Мъглата отново падна. Мракът, вятърът, експлозиите.

Алфа, Bravo, Каин, Делта, Еко, Фокстрот... Каин, Делта. Делта, Каин. Делта... Каин.

Каин е вместо Чарли.

Делта е вместо Каин!

— Какво има? Какво ви е?

— Нищо. — Борн беше плъзнал пръстите на лявата си ръка върху китката на дясната и я беше стиснал здраво с нокти, впити в плътта до степен на разкъсване. Трябваше да направи нещо; трябваше да спре треперенето, да намали шума в ушите си, да успокои болката. Трябваше да изчисти съзнанието си. Очите на истината се взираха в него; не можеше да гледа настрани. Той беше тук, беше си вкъщи и студът го накара да потрепери. — Продължавайте — каза, опитвайки се да контролира гласа си, но от думите му излезе шепот; нищо не можеше да направи.

— Зле ли ви е? Много сте блед и...

— Добре съм — отвърна рязко. — Казах, продължавайте.

— Какво има да ви казвам?

— Всичко. Искам да го чуя от вас.

— Защо? Няма нищо, което да не знаете. Избрали сте Каин. Пренебрегнали сте Карлос; въобразявате си, че можете да го пренебрегнете и сега. Сгрешили сте тогава, грешите и сега.

Ще те убия. Ще те сграбча за гърлото и ще ти спра дъха. Каж ми! В името божие, кажи ми! В края на краищата това е моето начало! Трябва да го знам.

— Няма значение — изрече. — Ако търсите компромис... дори само за да спасите живота си — кажете ми защо трябва да ви

послушахме. Защо Карлос е толкова твърд... толкова параноичен... по отношение на Борн? Обяснете ми като на човек, който не знае нищо. Ако не го направите, имената, които не трябва да са споменавани, ще бъдат разгласени из цял Париж, а до следобед ще сте мъртва.

Лицето се стегна, алабастровата маска застана отново на мястото си.

— Карлос ще проследи Каин накрай света и ще го убие.

— Това ни е известно. Искаме да знаем защо?

— Трябва да го направи. Погледнете се. И хората като вас.

— Безсмислено е. Не знаете кои сме ние.

— Не ми и трябва. Знам какво сте направили.

— Кажете го на глас.

— Казах го. Предпочели сте Каин пред Карлос, което е и грешката ви. Избрали сте не този, когото е трябвало. Платили сте не на този наемен убиец, на когото е трябвало.

— Не на този... наемен убиец, на когото е трябвало!

— Не сте първите, но ще бъдете последните. Арогантният самозванец ще бъде убит тук, в Париж, независимо дали ще има компромис, или не.

— Избрали сме не този наемен убиец, когото е трябвало... — Думите се носеха в парфюмирания въздух на елегантния ресторант. Оглушителният тътен започна да отзвучава, мъглата се разсейваше, вихрушки от пара кръжаха около него. Той започна да вижда и това, което видя, бяха очертания на чудовище. Не мит, а чудовище. Друго чудовище. Бяха две.

— Съмнявате ли се? — попита жената. — Не се бъркайте на Карлос. Оставете го да хване Каин; оставете го да отмъсти. — Тя млъкна и сложи и двете си ръце на масата. Царицата на плъховете. — Не ви обещавам нищо, но ще се застъпя за вас, ще изтъкна загубата, която са понесли вашите хора. Възможно е... но само възможно, нали разбирате... договорът ви да бъде уважен от онзи, когото е трябвало да изберете още от самото начало.

— Онзи, когото е трябвало да изберем... Защото сме избрали не онзи, когото е трябвало.

— Сам виждате, така ли е, мосю? Трябва да се предаде на Карлос, че виждате. Може би... но само може би... той ще прояви съчувствие към загубата ви, ако е убеден, че сте осъзнали грешката си.

— Това ли е вашият компромис? — попита твърдо Борн, опитвайки се отчаяно да се хване за някаква нишка.

— Всичко е възможно. От заплахите ви няма да излезе нищо добро, казвам ви. Никой от нас няма да спечели, достатъчно съм откровена да включа и себе си в това число. В противен случай ще има само безсмислени убийства, а Каин ще гледа отстрани и ще се присмива. Ще загубите не един, а два пъти.

— Ако това е истина... — Джейсън преглътна, като почти се задави, когато сухият въздух запълни вакуума в гърлото му. — Ще трябва да обясня на моите хора защо... сме избрали... не когото е трябвало. — Стига! Довърши изречението. Контролирай се. — Кажете ми всичко, което знаете за Каин.

— С каква цел? — Лавие сложи пръстите си на масата, яркочервените ѝ нокти блеснаха като десет остри ками.

— За да изберем грешен човек, значи сме имали грешна информация.

— Чули сте, че е равен на Карлос, така ли е? И че таксите му са по-разумни, апаратът му е по-организиран и понеже са въввлечени по-малко посредници, няма възможност договорът да бъде проследен. Не е ли така?

— Може би.

— Разбира се, че е така. Казват го на всеки, но е чиста лъжа. Силата на Карлос е в необхватните му източници на информация, абсолютно достоверна информация, в неговата безотказна система да намери нужния човек в нужния момент точно преди убийството.

— Звучи като че има замесени много хора. В Цюрих също имаше доста хора, тук в Париж също.

— Всички те са слепи, мосю. До един.

— Слепи ли?

— За да сме наясно, ще ви кажа, че вече няколко години съм част от организацията и съм се срещала по един или друг начин с десетки хора, играли незначителните си роли — никой от тях не е бил значителен. Все още не съм срещала нито един човек, който да е разговарял някога с Карлос, още по-малко да има някаква представа кой е той.

— Това е Карлос. А аз искам да знам за Каин. Какво вие знаете за Каин. — Контролирай се. Не можеш да се обърнеш. Погледни я в

очите. Погледни я!

— Откъде да започна?

— От онова, което първо ви идва наум. Откъде е дошъл?

Не поглеждай встрани!

— От Югоизточна Азия естествено.

— Естествено... — О, господи.

— От американската „Медуза“, това го знам...

„Медуза“! Ветровете, мракът, светлинните проблясъци, болката... Сега болката раздираше слепоочията му; той не беше където е, а там, където е бил. В един свят, отдалечен във времето и пространството. Болката. О, Исусе! Болката...

Тао!

Чи-са!

Там Куан.

Алфа, Браво, Каин... Делта.

Делта... Каин!

Каин е вместо Чарли.

Делта е вместо Каин!

— Какво става? — Жената го погледна обезпокоена. Изучаваше лицето му, очите ѝ се впиваха в неговите. — Изпотихте се. Ръцете ви треперят. Криза ли имате?

— Бързо минава. — Джейсън отмести ръката си от китката на лявата и посегна за салфетка, за да избърше челото си.

— От налягането ли е?

— Да, от налягането... Продължавайте. Нямаме много време; трябва да се свържа с хората, да се вземат решения. Може би вашият живот е едно от тях. Да се върнем на Каин. Казвате, че е дошъл от американската... „Медуза“.

— Дяволска машина — каза Лавие. — Това е прякорът на „Медуза“, даден ѝ от индокитайските колонисти — от останалите от тях. Много подходящо, не мислите ли?

— Това, което аз мисля, няма значение. Или което аз знам. Искам да чуя какво мислите и какво вие знаете за Каин.

— Вашата атака ви прави груб.

— Моята нетърпеливост ме прави нервен! Казахте, че сме избрали не онзи, когото е трябвало; щом сме го направили, значи сме

имали такава информация. Les mécaniciens du Diable.^[1] Да не би да намекувате, че Каин е французин?

— Нищо подобно, не ме изпитвайте толкова елементарно. Споменах го само за да ви покажа колко дълбоко сме проникнали в „Медуза“.

— „Ние“ са хората, които работят за Карлос.

— Може и така да се каже.

— Така казвам. Щом Каин не е французин, какъв е?

— Несъмнено американец...

О, господи!

— Защо?

— Всичките му действия носят печата на американската безразсъдност. Той си пъха носа в какво ли не без никакъв или почти никакъв финес, приписва си неща, които нямат нищо общо с него, включително и убийства, които не е извършил. Изучил е методите и връзките на Карлос както никой друг на света. Казаха ни, че ги описва в пълни подробности пред потенциалните си клиенти, и то така добре, все едно че е бил на мястото на Карлос и убеждава глупаците, че той, а не Карлос е приел и изпълнил въпросните поръчения. — Лавие направи пауза. — Познах ли? Постъпил е така и с вас — с вашите хора — нали?

— Може би... — Джейсън отново хвана китката си, защото потвърждението пак се върна. Потвърждение, дошло в отговор при една ужасна игра.

Щутгарт, Регенсбург, Мюнхен. Две убийства и едно отвличане, отговорност на „Баадер“. Заплатени от източници в САЩ...

Техеран? Осем убийства. Поделена отговорност — Хомейни и ООП. Такса — два милиона. Югозападният съветски сектор.

Париж?... Всичките контакти минават през Париж.

Чии контакти?

На Санчес... Карлос.

— ... способ на действие е съвсем елементарен.

Лавие беше казала нещо; не беше я чул.

— Какво казахте?

— Припомняхте ли си нещо? Използвал е същият способ на действие и при вас — при вашите хора. Така си осигурява ангажименти.

— Ангажименти? — Борн стегна мускулите на стомаха си, докато накрая болката го върна на масата в ресторанта на Аржантъой. — Значи получава ангажименти — изрече безцелно.

— И ги изпълнява със завидна вещина; никой не му го отрича. Списъкът на убийствата му е внушителен. В много отношения той е вторият след Карлос — но не му е равен. Във всички случаи обаче е много над обикновените „горили“. Той е човек с изключителни умения, извънредно нападателен, обучено смъртоносно оръжие, излязло от „Медуза“. Но неговата арогантност и лъжите му за сметка на Карлос са тези, които ще го унищожат.

— И от това следва, че е американец? Или са си лично ваши умозаклучения? Струва ми се, че харесвате американските пари, но май това е единствената им експортна стока, която харесвате.

Изключителни способности; извънредно нападателен; обучено смъртоносно оръжие... Пор Ноар, Ла Сиота, Марсилия, Цюрих, Париж. О, господи!

— Това твърдение не е основано на емоции, мосю. Самоличността е потвърдена.

— Как се добрахте до нея?

Лавие докосна столчето на чашата си и прокара по него показалеца си с яркочервен нокът.

— Подкупихме недоволен от положението си човек във Вашингтон.

— Във Вашингтон?

— Американците също търсят Каин. Доколкото подозирам, с настойчивост, близка до тази на Карлос. Но „Медуза“ никога не е била разгласявана и Каин би могъл да се окаже доста конфузна тема за разискване. Недоволният успя да ни даде информация, включително архивите на „Медуза“. Съпоставянето на имената от списъка с тези от Цюрих се оказа проста работа. Проста за Карлос, не и за някой друг.

Прекалено проста, помисли се Джейсън, без да знае защо тази мисъл го изненада така неприятно.

— Ясно.

— А вие? Как го открихте? Не Каин, естествено, а Борн.

Джейсън успя да извика в паметта си през мъглата от неувереност друго твърдение. Не негово, а на Мари.

— Още по-просто — каза. — Платихме му парите посредством краткосрочен депозит в сметка, чийто дефицит се насочва безусловно към друга. Номерата могат да се проследят; това е данъчен способ.

— И Каин го е допуснал?

— Той не знаеше. За тези номера беше заплатено... както вие сте платили за други номера — телефонни — фиша.

— Моите поздравления...

— Не това се изисква от вас, а всичко, което знаете за Каин. Досега ми обяснихте единствено самоличността му. Продължавайте. Всичко, което знаете за този Борн, всичко, което са ви казали. — Внимавай. Пребори се с това треперене в гласа. Ти просто... поглъщаш данни. Мари, това го каза ти. Скъпа, скъпа Мари. Слава богу, че не си тук.

— Сведенията ни за него са откъслечни. Успял е да унищожи повечето от документите за живота си, урок, който несъмнено е научил от Карлос. Но не всички; удаде ни се да съберем щрихи за една скица. Преди да стане наемник в „Медуза“, сигурно е бил френски говорещ бизнесмен, живеещ в Сингапур, представител на група американски износители от Ню Йорк до Калифорния. Истината е, че е действал в ущърб на тази група, която се е опитала да го екстрадира обратно в Щатите, за да го осъди; завлякъл ги със стотици хиляди. В Сингапур се славел като отшелник, много силен в областта на контрабандата и изключително жесток.

— А преди това — прекъсна я Джейсън, чувствайки как изпод косата му отново избива пот. — Преди Сингапур. Откъде е дошъл? — Внимавай! Образите! О, Христе, виждаше улиците на Сингапур. Принц Едуард Роуд, Ким Чуан, Бун Тат Стрийт, Максвел, Каскаден. О, господи!

— Точно това са архивите, които никой не може да открие. Съществуват само слухове, но те нямат никакъв смисъл. Примерно твърдят, че е отлъчен йезуит, който впоследствие полудял; друга клюка гласи, че бил агресивен млад банкер, отмъкнал значителни суми от много банки в Сингапур. Няма нищо конкретно, нищо не може да се проследи. Нищо преди Сингапур.

Бъркаш. Има, и то много. Няма нищо общо с това, което ми казваш... Има пропаст, която трябва да бъде запълнена, и ти явно не

можеш да ми помогнеш. Вероятно никой не може, вероятно никой не бива.

— Дотук не ми казвате нищо изненадващо — каза Борн, — нищо, свързано с информацията, която ме интересува.

— Не знам какво искате! Задавате ми въпроси, настоявате за детайли и когато ви давам отговори, вие ги отхвърляте като несъстоятелни. Какво искате?

— Какво знаете за... работата на Каин? Щом търсите компромис, трябва да ми дадете някаква основателна причина. Щом информацията ни се различава, може да е по отношение на това, което е извършил, не е ли така? Кога го забелязахте за първи път? Кога Карлос го забеляза за първи път? По-бързо!

— Преди две години — отвърна мадам Лавие, обезпокоена от нетърпението на Джейсън, раздразнена, изплашена. — От Азия дойде вест за бял човек, предлагащ услуги, изненадващо подобни на тези на Карлос. Той бързо се превръщаше в истинска индустрия. Атентат над посланик в Малмейн; два дни по-късно японски политик с изключително строга охрана убит в Токио, преди да отиде на преговори в Диет. Седмица по-късно издател на вестник, убит от бомба в колата си в Хонконг, а след по-малко от четирийсет и осем часа banker, застрелян на улица в Калкута. И зад всеки от тези случаи, Каин. Винаги Каин — жената млъкна, наблюдавайки реакцията на Борн. Нямаше такава. — Не виждате ли? Той беше навсякъде. Прехвърляше се от едно убийство на друго, приемайки контраатаки с такава бързина, че просто трябваше да е въздесъщ. Беше човек, който страшно много бърза, изграждащ репутацията си с такава скорост, че шокираше и най-закоравелите професионалисти. И никой не хранеше и капка съмнение относно неговия професионализъм, а Карлос най-малко от всички. Бяха разпратени инструкции: „проучете този човек, разберете всичко възможно“. Ето, виждате ли, Карлос разбра това, което никой от нас не виждаше, и то доказа верността си, преди да изтекат и дванайсет месеца. Информаторите ни в Манила, Осака, Токио и Хонконг докладваха. „Каин щял да идва в Европа. Щял да направи самия Париж база за операциите си.“ Предизвикателството беше ясно, ръкавицата бе хвърлена. Каин възнамеряваше да унищожи Карлос. Щеше да стане новият Карлос и неговите услуги щяха да

бъдат услугите, изисквани от онези, които ги търсят. Както сте ги потърсили и вие, мосю.

— Малмейн, Токио, Калкута... — Джейсън чу думите да излизат от устните си, прошепнати неволно. Отново полетяха и се понесоха в парфюмирания въздух сенки от забравеното минало. — Манила, Хонконг... — Той млъкна, опитвайки се да разчисти завесата от мъгла, надничайки към очертанятията на странните фигури, които преминаваха пред вътрешния му поглед.

— Тези места, както и много други — продължи Лавие. — Това беше грешката на Каин и все още е. Карлос означаваше много нещо за много хора, но сред облагодетелстваните от доверието и щедростта му съществува лоялност. Неговите информатори и наемници не се продават толкова лесно, въпреки че Каин не веднъж е опитвал да ги купи. Казват, че Карлос взема смъртоносни решения с голяма бързина, но също така казват, че е по-добре да имаш работа със Сатаната, когото познаваш, отколкото със заместника му, когото не познаваш... Това, което Каин не разбираше, а и в момента не осъзнава, е, че мрежата на Карлос е всеобхватна. Когато Каин дойде в Европа, той не знаеше, че активите му са разкрити от Берлин, Лисабон и Амстердам, та чак до Оман.

— Оман — изрече неволно Борн. — Шейх Мустафа Калиг — прошепна като че на себе си.

— Няма никакви доказателства! — прекъсна го рязко Лавие. — Резултат на объркване и димна завеса. Самият контракт е фикция. Той е поел отговорност за едно вътрешно убийство; никой не би могъл да пробие такава охрана. Това е лъжа!

— Лъжа — повтори Джейсън.

— Лъжите са много — добави пренебрежително мадам Лавие. — Но той, разбира се, не е глупак, лъже тихо и пуска тук и там по някоя следа, като знае, че впоследствие те ще бъдат значително преувеличени, минавайки от уста на уста. Провокира Карлос с всеки свой ход, като издига себе си до нивото на човека, когото ще замести, и то за негова сметка. Но той не е равностоен противник на Карлос; поема ангажименти, които не може да изпълни. Вие сте само един от примерите, а чухме, че е имало и други. Казват, че това е причината да не се показва няколко месеца, избягвайки хора като вас.

— Избягвайки хора... — Джейсън посегна към китката си, треперенето бе започнало отново, звукът на далечния грохот вибрираше в дълбочините на слепоочията му. — Вие... сигурни ли сте в това?

— Напълно. Не е бил мъртъв, криел се е. Каин е провалил не една уговорка. Било е неизбежно. Приемал е прекалено много за прекалено кратко време. Но и когато е постъпвал така, винаги след всеки неуспешен опит за убийство е извършвал друг, зрелищен и неподлежащ на съмнение, чрез който да стабилизира положението си. Избира видна личност и я взривява — атентатът е шок за всички и без съмнение дело на Каин. Примерно посланикът, пътувал в Малмейн; никой не е плащал за неговата смърт. Има и други два примера, които знаем — един руски комисар в Шанхай и наскоро един банкиер в Мадрид...

Думите излизаха от яркочервената уста, работеща трескаво в долната част на напудрената маска пред него. Той ги беше чувал; беше ги чувал и преди. Беше ги изживявал и преди. Вече нямаше сенки, а само спомени от забравеното минало. Образите и реалността се бяха слели в едно. Нямаше изречение, започнато от нея, което той да не можеше да довърши; нито име, което да е споменала и което да не му беше инстинктивно познато и близко.

Тя говореше за... него.

Алфа, Браво, Каин, Делта...

Каин е вместо Чарли и Делта е вместо Каин.

Джейсън Борн беше наемният убиец, наречен Каин.

Оставаше още един последен въпрос — моментното надзъртане в мрака преди две нощи в Сорбоната. Марсилия, 23-ти август.

— Какво е станало в Марсилия? — попита.

— Марсилия ли? — откликна Лавие. — Как можяхте? Какви лъжи са ви наговорили? Какви още лъжи?

— Просто ми кажете какво е станало.

— Имате предвид Лелънд, естествено. Въздесъщият посланик, чиято смърт бе поръчана — и заплатена, а контрактът поет от Карлос.

— Какво ще отговорите, ако ви кажа, че има хора, които мислят, че Каин е отговорен за това убийство?

— Точно това е искал да помислят всички! Беше ответният му удар към Карлос — да му открадне това убийство. Парите са без

значение за Каин; той просто е искал да покаже на света — на вашия свят — че ще стигне там пръв и ще извърши това, за което е платено на Карлос... но не успя, както знаете. Нямахме нищо общо с убийството на Лелънд.

— Бил е там.

— Бил е хванат в капан. Или поне изобщо не се показа. Някои казаха, че бил убит, но тъй като не откриха трупа, Карлос не повярва.

— Как се предполага, че е бил убит Каин?

Мадам Лавие се облегна и поклати глава с бързи и резки движения.

— Двама мъже от крайбрежието се опитаха да поемат отговорността и съответно да получат пари. Единият от тях изчезна; може да се предположи, че Каин го е убил, ако това е бил Каин. Двамата си били пристанищни отрепки.

— Какъв е бил този капан?

— Предполагаемият капан, мосю. Твърдяха, че са получили съобщение, че Каин е трябвало да се срещне с някого една или две нощи преди убийството. Твърдяха също, че са успели да заблудят и подмамат надолу към пристанището и оттам на някаква рибарска лодка човека, за когото са били убедени, че е Каин. Нито рибарят, нито шкиперът са ги видели повече, така че може и да са били прави, но както ви казах, липсват доказателства. Дори описанието на човека, отведен от Рю Саразен не съвпада с това на Каин. Така в крайна сметка завърши историята.

Бъркаш. Така започна. За мен.

— Ясно — каза Борн, опитвайки се отново да придаде естествено звучене на гласа си. — Нашата информация, разбира се, е различна. Направихме избора си въз основа на това, което мислехме, че знаем.

— Погрешен избор, мосю. Това, което ви казах, е истината.

— Знам.

— Тогава значи стигнахме до нашия компромис?

— Защо не?

— Добре. — Жената облекчено вдигна чашата с вино до устните си. — Ще видите, че така е по-добре за всички.

— Това... няма особено значение в момента. — Гласът му едва се чуваше и той го знаеше. Какво каза? Какво беше казал току-що?

Защо го беше казал?... Мъглата го обгръщаше отново, грохотът ставаше все по-силен; болката се връщаше в слепоочията му. — Имам предвид... имам предвид, както казахте, че така е по-добре за всички. — Чувстваше — виждаше — погледа на Лавие върху себе си, поглед, който го изучаваше. — Едно наистина разумно решение.

— Разбира се, че е... Зле ли сте?

— Казах, нищо ми няма; ще ми мине.

— Радвам се. Сега бихте ли ме извинили за момент?

— Не! — Джейсън сграбчи ръката ѝ.

— *S'il vous plaît, monsieur*^[2]. Просто искам да оправя малко грима си. Ако предпочитате, стойте отвън до вратата.

— Тръгваме. Можете да се отбиете по пътя. — Борн махна на келнера за сметката.

— Както желаете — каза тя, наблюдавайки го.

Той стоеше в полутъмния коридор, в сенките между отблясъци от скритите в ламперията на тавана лампи. От другата страна бе дамската тоалетна, на чиято врата с малки позлатени букви пишеше *Dames*. Хубави хора — стройни жени и елегантни мъже — продължаваха да минават покрай него; орбитата бе подобна на тази на „Ле Класик“. Жаклин Лавие си беше у дома.

Беше в дамската тоалетна вече цели десет минути, факт, който би обезпокоил Джейсън, ако бе способен да се съсредоточи върху времето. Но той не беше; главата му пламтеше. Шумът и болката го измъчваха, всеки нерв крещеше от болка, всяка фибра бе изпълнена с ужас. Взираше се пред себе си, загърбил мъртъвците. Миналото извираше от очите на истината. Бяха го търсили и той ги беше виждал. Каин... Каин... Каин!

Тръсна глава и вдигна очи към черния таван. Трябваше да се раздвижи; не можеше да си позволи да се плъзга по наклонената плоскост и да пада в бездната, изпълнена с мрак и силни ветрове. Трябваше да взема решения... Не, те бяха взети; оставаше само да ги осъществи.

Мари. Мари? О, господи, любов моя, колко неправи сме били!

Пое дълбоко въздух и погледна часовника — хронометъра, получен в замяна на тънко парче златна бижутерия, принадлежала на един маркиз от Южна Франция. Той е човек с необикновени умения,

изключително агресивен... Признанието не го радваше. Погледна отсреща към дамската тоалетна.

Къде се бавеше Жаклин Лавие? Защо не излизаше? Какво се надяваше да постигне, като стои вътре? Слава богу, че се сети да попита портиера дали там има телефон, онзи отговори отрицателно и посочи апарата пред входа. Лавие в този момент стоеше редом и сама чу отговора, а и разбра целта на въпроса.

Внезапен взрив светлина го заслепи. Политна назад и се облегна на стената с ръце пред очите. Болката! О, боже! Очите му горяха!

И тогава чу думите, изречени през любезния смях на елегантните мъже и жени, преминаващи през коридора.

— За спомен от вечерята ви в „Роже“, мосю — изрече момичето от персонала, държейки вертикално фотоапарат за дръжката на светкавицата. — Снимката ще е готова след няколко минути. С благопожелания от „Роже“.

Борн остана неподвижен, осъзнавайки, че не може да счупи фотоапарата, и тогава усети ужаса на друго прозрение.

— Защо мен? — попита.

— Вашата приятелка помоли за това, мосю — отговори момичето, като кимна към дамската тоалетна. — Разговорихме се вътре. Щастлив човек сте, тя е прекрасна лейди. Помоли ме да ви предам това. — И тя му подаде сгъната бележка. Джейсън я взе, а през това време момичето се отдалечи към входа на ресторанта.

Вашето неразположение ме безпокои, както, сигурна съм, и вас, мой нови приятелю. Може би сте това, което твърдите, че сте, но възможно е и да не сте. Ще получа отговора след не повече от половин час. Една приятелски настроена дама се съгласи да се обади по телефона вместо мен и снимката е на път за Париж. Не можете да я спрете, както и не можете да спрете тези, които сега са на път към Аржантъой. Ако ние наистина сме постигнали компромис, това не би трябвало да ви безпокои — както вашето неразположение безпокои мен — и ще продължим разговора си, когато пристигнат моите съдружници.

Казват, че Каин е истински хамелеон, появяващ се в най-различни образи, като в повечето случаи е доста убедителен. Казват

също така, че е склонен към насилие и внезапни промени в настроението. И това се нарича неразположение, нали?

Хукна надолу по тъмните улици на Аржантъой след отдалечаващата се табела на покрива на едно такси; то сви зад ъгъла и изчезна. Той спря, дишайки тежко и се огледа за друго във всички посоки: нямаше. Портиерът в „Роже“ му бе казал, че ще са необходими десет, петнайсет минути, докато дойде кола; той като мосю не е дал поръчка по-рано. Оказа се, че капанът е бил заложен и той беше влязъл в него.

Там отпред! Светлина, друго такси! Втурна се към него. Трябваше да го спре; трябваше да се върне в Париж. При Мари.

Отново бе в лабиринт и се мятеше слепешком насам-натам, знаейки, че в крайна сметка няма изход. Но оттук нататък трябваше да се състезава сам; решението му бе твърдо. Нямаше да има никакви дебати и разисквания, плачове и невъзможни аргументи за любов и несигурност. Защото вече бе сигурен. Знаеше кой е... какво е бил; беше виновен за всичко, в което го обвиняваха. Както и подозираше всъщност.

Час-два нямаше да казва нищо. Просто щеше да гледа и да говори за всичко, освен за истината. Щеше да я люби. И след това да си отиде; тя никога нямаше да разбере кога и той никога нямаше да ѝ каже защо.. Дължеше ѝ го; щеше много да я боли за известно време, но тази болка щеше да е много по-малка от онази, която би ѝ причинил печатът на Каин.

Каин!

Мари! Мари! Какво съм направил?

— Такси! Такси!

[1] Тук в смисъл: помощниците на дявола. — Б. пр. ↑

[2] Моля ви, господине (фр.) — Б. пр. ↑

18.

Изчезвай от Париж! Веднага! Каквото и да вършиш в момента, зарязвай го и изчезвай!... Това е заповед на твоето правителство... Те искат да се махнеш оттам. Искат да го оставят в изолация.

Мари загаси цигарата си в пепелника на нощното шкафче, погледът ѝ попадна върху броя на „Тайм“ отпреди четири години, мисълта ѝ се насочи към зловещата игра, в която Джейсън я бе принудил да се включи.

— Не ме интересува! — каза тя високо на себе си и се стресна от звука на гласа си в празната стая. Отиде до прозореца, същия прозорец, до който беше стоял и той, гледайки навън, изплашен, опитвайки се да я накара да разбере.

Трябва да разбере някои неща... достатъчно, за да мога да взема решение, но може би не всичко. Една част от мен трябва да остане способна... да избяга, да изчезне. Трябва да мога да кажа на себе си, че това, което е било, вече не съществува и е вероятно никога да не го е имало, защото аз не го помня. Това, което човек не помни, не съществува... за него.

— Скъпи мой, скъпи мой. Не им давай да ти причинят това! — Думите ѝ, изречени на глас, сега не я стреснаха, той сякаш беше тук в стаята, слушаше, възприемаше собствените си думи, изгаряше от желание да избяга, да изчезне... с нея. Но дълбоко в себе си тя знаеше, че той не би могъл да го направи; не би могъл да възприеме една полуистина или три четвърти лъжа.

Искат да го оставят в изолация.

Кои бяха те? Отговорът се намираше в Канада, а връзката с Канада бе прерязана. И там беше заложена клопка.

Джейсън бе прав за Париж; тя също го почувства. Каквото и да беше, то се намираше тук. Ако успееш да намерят поне един човек, който да повдигне завесата, позволявайки му да види, че е бил манипулиран. Тогава биха могли да се задават други въпроси, чиито отговори не биха го тласкали повече към самоунищожение. Ако някой успееше да го убеди, че каквото и несъществуващо в паметта му

престъпление да бе извършил, е бил само пионка в друго, много по-голямо престъпление, той сигурно би бил способен да си отиде, да изчезне заедно с нея. Зависеше от много неща. Това, което любимият ѝ трябваше да каже на самия себе си, беше „не“, че миналото повече не съществува, а обратното, и той би могъл да живее с него и да го остави в покой. Ето от тази поправка се нуждаеше той. И от убеждението, че какъвто и да е бил, това е нищо в сравнение с това, което враговете се опитват да внушат на целия свят, защото иначе не биха могли да го манипулират. Той беше жертвеното животно, чиято смърт трябваше да отмени нечия друга. Ако само успееше да проумее това; ако само би могла да го убеди. Ако не успееше, щеше да го загуби. Щяха да ѝ го отнемат; щяха да го убият.

Те.

— Кои сте вие? — изкрещя на прозореца, на парижките светлини отвън. — Къде сте?

Почувства студен полъх върху лицето си, сякаш стъклото се бе разтворило и нощният вятър нахлуваше вътре. После нещо стегна гърлото ѝ. За момент не можа да преглътне... не можеше да диша. Този момент отмина и тя вдъхна отново. Изплаши се. Беше ѝ се случвало и преди, през първата им нощ в Париж, когато бе излязла от кафето, за да се срещне с него на стъпалата на „Клюни“. Вървеше бързо надолу по Сент Мишел. Студеният полъх, стягането в гърлото... не можеше да диша. По-късно ѝ се струваше, че е разбрала защо; в същия този момент, на няколко сгради разстояние от нея, в Сорбоната, Джейсън бе стигнал до заключение, което щеше да отхвърли след няколко минути — но то бе станало точно в този момент. Беше решил да не се връща при нея.

— Стига! — изкрещя. — Това е лудост — добави, поклащайки глава, с поглед в часовника на ръката си. Беше излязъл преди пет часа. Къде е? Къде е?

Борн слезе от таксито пред поизносения елегантен хотел на Монпарнас. Следващият час щеше да е най-трудният в живота му, поточно в кратката част от него, която помнеше. Живот — бяло петно преди Пор Ноар и кошмар оттогава насам. Кошмарът щеше да продължи, но вече щеше да живее в него сам; обичаше я прекалено много, за да иска от нея да го спаси. Щеше да намери начин да изчезне,

отнасяйки със себе си доказателствата, които я свързваха с Каин. Замисълът му бе прост и се състоеше в следното: щеше да излезе на някаква измислена среща и да не се върне. А по някое време в следващия един час щеше да ѝ напише бележка.

Всичко свърши. Намерих следите. Върни се в Канада и не казвай нищо, за да нямаме неприятности и двамата. Знаем къде да те намеря.

Последното беше лъжа — никога нямаше да я потърси — но трябваше да ѝ остави последна надежда, та дори и само за да я накара да се качи на самолета за Отава. След време — с времето — седмиците им, прекарани заедно, щяха да се превърнат в ревностно пазена съкровена тайна. Спомените за краткото, но бурно щастие щяха да потънат в забрава и да изплуват само в особено редки моменти. А след това и да изчезнат, защото животът принадлежеше на активните спомени; останалите постепенно губеха значението си. Никой не знаеше това по-добре от него.

Прекоси фойето, кимна на портиера, който седеше на мястото си зад мраморното гише и четеше вестник. Мъжът едва отклони поглед към него, като отбеляза единствено, че влезлият е гост на хотела.

Асансьорът потрепери и потегли шумно към четвъртия етаж. Джейсън пое дълбоко дъх и посегна към вратата; най-много от всичко трябваше да избягва да се вълнува, не биваше да подава сигнал за опасност с думи или поглед. Хамелеонът трябваше да се слее с тихата гора, където нямаше хайка за диви животни. Знаеше какво да каже; беше го обмислил внимателно, както и бележката, която щеше да ѝ остави.

— Повечето време обикалях насам-натат — каза ѝ. Прегърна я, прекара пръсти през тъмната ѝ червена коса, залюля главата ѝ на рамото си... чувствайки неизмерима болка. — Преследвах разни ужасни продавачки, наслушах се на глупости и пих кафета, маскиран като вкиснат глупак. В „Ле Класик“ само си загубих времето; там е зоологическа градина. Истински цирк, но си мисля, че едва ли някой знае нещо съществено. Един ми се видя подозрителен, но може да е просто отракан французин, който се прави на американец.

— Мъж ли? — попита Мари, потискайки треперенето си.

— Мъж, оператор на телефонната централа — отвърна Борн и извика в съзнанието си образите на ослепителните експлозии, мрак и силни ветрове, така както си беше представил и непознатото лице, което познаваше толкова добре. Сега беше просто уред; той извикваше образите. — Съгласих се да се срещна с него около полунощ на Бастринк на Рю дез Отфьой.

— Какво каза той?

— Малко неща, но успя да ме заинтригува. Забелязах, че ме наблюдава, докато разпитвах наоколо. Там имаше доста хора, така че можех да се движа свободно и да говоря със служителите.

— Въпроси ли? Какви въпроси им задава?

— Каквито се сетих на място. Главно за шефката им, не знам точно каква се води. Ако вземем предвид случилото се днес следобед, би трябвало да е на ръба на истерията, в случай че тя е пряката връзка с Карлос. Видях я. Нямахте нищо такова. Държеше се, като че ли беше просто един добър ден за магазина и нищо повече.

— Но тя е връзка в смисъла, който ти твърдиш. Нали Д'Амакур обясни. Фишът.

— Индиректна. Обаждат ѝ се и ѝ казват какво да говори, след което тя се обажда на друг телефон. — Все пак, помисли си Джейсън, това твърдение отговаря донякъде на истината. Жаклин Лавие наистина беше непряка свързка.

— Не вярвам ей така да си обикалял и да си разпитвал, без да събудиш подозрение — възрази Мари.

— Точно така беше — отговори Борн. — Защото се представих за американски писател, събиращ материал за статия, посветена на бутиците по Сент Оноре. За многотиражно списание.

— Не е лошо като идея, Джейсън.

— Свърши работа. Никой не иска да остане незабелязан.

— И какво научи?

— Както и останалите места от този сорт, „Ле Класик“ си има собствена клиентела, богати хора, повечето се познават. Обичайните клюки и интриги вървят в комплект с целия този театър. Карлос знае какво прави. Обикновено обслужване по телефона, номера на който няма да намериш в телефонния указател.

— Това хората там ли ти го казаха? — попита Мари, без да отпуска ръцете му, без да сваля поглед от очите му.

— Не така многословно — подхвърли, обезпокоен от признаците на недоверие. — Непрекъснато изтъкваха таланта на този Бержерон, но всяко нещо води към друго. Можеш да получиш обща представа. Изглежда, всичко се върти около въпросната шефка. Доколкото разбрах, тя е истински справочник за подобна информация, въпреки че не вярвам да ми каже нещо друго, освен, че е направила услуга на някого — по споразумение — и че този някой ще се окаже друг, направил услуга на трети. Нищо не води към източника. Това е всичко, което разбрах.

— Каква е тогава срещата в полунощ?

— Той се приближи до мен, когато излизах, и ми каза нещо много странно. — Джейсън нямаше нужда да съчинява тази част от лъжата. Беше прочел думите от бележката в ресторанта в Аржантъой преди по-малко от час. — Каза: „Може да сте този, за когото се представяте, но може и да не сте, все пак.“ След което ми предложи да се видим на чашка по-късно някъде далеч от Сент Оноре. — Борн видя, че съмненията ѝ се разсейват. Беше успял. Тя възприе плетеницата от лъжи. И защо не? Той беше човек с необикновени умения и изключително убедителен. Не му беше неприятно; той беше Каин.

— Може би е въпросният човек, Джейсън. Нали каза, че ти е необходим само един, може той да е.

— Ще видим. — Борн погледна часовника си. Последните минути преди тръгване бяха започнали да текат; нямаше връщане назад. — Имаме на разположение два часа. Къде остави куфарчето?

— В „Морис“. Там се регистрирах.

— Хайде да го вземем и да отидем да вечеряме. Ти не си яла, нали?

— Не... — Мари направи озадачена физиономия. — Защо да не оставим куфарчето в онзи хотел? Там е на безопасно място. Няма да мислим за него.

— Ще ни трябва, ако се наложи да се махнем бързо отук — каза той почти грубо на път към бюрото. Сега всичко беше въпрос на интонация, следите от борбата вътре в него се промъкваха постепенно в начина му на говорене, в погледите, докосванията. Не трябваше да ѝ дава повод за тревога, нищо породено от фалшив героизъм; тя щеше да прозре тактиката му. Само толкова, колкото по-късно да разбере

истината, когато прочете думите му „Всичко свърши. Намерих следите...“

— Какво ти е, скъпи?

— Нищо. — Хамелеонът се усмихна. — Просто съм уморен и може би малко обезкуражен.

— О, небеса, защо? Някакъв човек иска да се срещне тайно с теб през нощта, човек, който работи с телефонна централа. Той може да ти помогне! Убеден си също, че си отхвърлил всички, с изключение на жената, като възможни връзки на Карлос. Тя би трябвало да има какво да ти каже — независимо дали иска, или не. Дори с цената на живота си. Струва ми се, че това би ти помогнало.

— Трудно ми е да ти обясня — каза Джейсън, загледан в отражението ѝ в огледалото. — Ще трябва да осъзнаеш какво открих.

— Това, което си открил?

— Това, което открих. Твърдение. Един различен свят — продължи Борн, посягайки към бутилката уиски и чашата, — различни хора. Свят — мек, красив и разпуснат, с множество светлини и тъмно кадифе. Възприемат сериозно само клюките и прищевките си. Всеки от тези вятърничави хора — включително въпросната жена — би могъл да е агент на Карлос и да не го знае, даже да не подозира. Човек като Карлос би използвал подобни хора, всеки като него би го направил, включително и аз... Ето това открих. Обезкуражаващо е.

— И неубедително. Каквото и да си мислиш, тези хора вземат решения съвсем съзнателно. Самолюбието им, за което спомена, не би допуснало друго; те мислят. А знаеш ли аз какво мисля? Мисля, че си уморен, гладен и че едно-две питиета няма да ти се отразят зле. Ще ми се да оставиш всичко настрана тази вечер. Доста ти се събра за един ден.

— Не мога да го направя — заяви той рязко.

— Добре, не можеш — отговори тя, отбранявайки се.

— Извинявай, груб съм.

— Да, знам. — Тя тръгна към банята. — Ще се поосвежа малко и можем да тръгваме... Налей си едно малко, скъпи. Ще ти дойде добре.

— Мари?

— Да?

— Опитай се да ме разбереш. Това, което открих, ме потиска. Мислех, че ще е различно. И по-лесно.

— Докато ти търсеше, аз чаках, Джейсън. Без да знам какво става. Също не ми беше лесно.

— Трябваше, струва ми се, да се обадиш в Канада. Направи ли го?

Тя спря за миг.

— Не — отговори. — Беше много късно.

Вратата на банята се затвори. Борн прекоси стаята и отиде до бюрото. Отвори чекмеджето, извади лист, взе химикалката и написа:

Всичко свърши. Намерих следите. Върни се в Канада и не казвай нищо, за да нямаме неприятности и двамата. Знаем къде да те намеря.

Той сгъна листа и го пхна в плик, но не го запечата, докато търсеше портфейла си. Извади френски и швейцарски банкноти, пхна ги в сгънатия лист и запечата плика. Отгоре написа:

Мари

Отчаяно му се искаше да добави:

Моя любов, моя най-скъпа обич!

Не го направи. Не можеше.

Вратата на банята се отвори, той пхна плика в джоба на самото си.

— Много бързо — каза.

— Така ли? Не мисля. Какво правиш?

— Търсех химикалка — отговори и грабна химикалката си. — Ако човекът има какво да ми съобщи, ще трябва да си го запиша.

Мари стоеше до бюрото; хвърли поглед на празната и суха чаша.

— Не си пил.

— Пих от бутилката.

— Виждам. Ще тръгваме ли?

Чакаха в коридора асансьора, който шумно се приближаваше. Тишината помежду им бе почти непоносима. Той посегна и хвана ръката ѝ. Тя се вкопчи в неговата и се вгледа в лицето му. Очите ѝ му говореха, че самообладанието ѝ е подложено на изпитание, но не знае защо. Получаваше тихи сигнали, недостатъчно силни, недостатъчно остри, за да са сигнали за опасност. Но ги имаше и тя ги чуваше. Беше част от последните минути, жестоки, необратими, прелюдия към окончателното му заминаване.

О, господи, толкова те обичам. Ти си до мен, докосваме се и аз умирам. Но не бива и ти да умреш заедно с мен. Не бива. Аз съм Каин.

— Ще се оправим — каза.

Металната клетка спря, разгърсвайки се шумно. Джейсън отвори месинговата решетка, след което изрече на един дъх.

— О, по дяволите, забравих.

— Какво?

— Портфейла си. Днес следобед го оставих в чекмеджето на бюрото, за да си нямам случайно неприятности на Сент Оноре. Чакай ме във фойето. — Избута я леко през вратата и натисна бутона със свободната си ръка. — Ей сега слизам. — Затвори решетката; месинговата мрежа прегради пътя на учудения ѝ поглед. Той се обърна и закрачи бавно към стаята.

Вътре извади плика от джоба си и го сложи под лампата на нощното ѝ шкафче. Погледна го с неопишуема болка.

— Сбогом, любов моя — прошепна.

Борн чакаше под ситния дъжд пред хотел „Морис“ на Рю дьо Риволи и наблюдаваше Мари през стъклената входна врата. Тя беше пред рецепцията и се подписваше за дипломатическото куфарче, което ѝ подаваха през гишето. Сега явно искаше сметката от леко озадачения служител. Стаята бе наета за не повече от шест часа. Изминаха две минути, преди да ѝ подадат разписката. Неохотно: това не беше обичайното поведение на гост на „Морис“. Все пак цял Париж гъмжеше от такива импулсивни посетители.

Мари излезе и се присъедини към Джейсън в сянката и ситния дъжд, подобен на мъгла, вляво от козирката на входа. Подаде му куфарчето и изобрази пресилена усмивка, изричайки с леко променен глас.

— Онзи човек май не ме хареса. Помисли си, струва ми се, че съм използвала стаята за няколко бързи и непочтени сделки.

— Какво му каза? — попита Борн.

— Че съм си променила намеренията, нищо повече.

— Хубаво. Колкото по-малко, толкова по-добре. Името ти го има на адресната карта. Измисли си обяснение защо си била тук.

— Да си измисля?... Аз да си измисля обяснение? — Тя се загледа в очите му и усмивката ѝ изчезна.

— Имам предвид да измислим обяснение, естествено.

— Естествено.

— Да тръгваме.

Запътиха се към ъгъла, уличният шум се усили, ситният дъжд стана по-осезаем, мъглата се сгъсти, обещавахе да вали яко. Той я хвана за ръка — не за да я води, даже не от куртоазия — просто за да я докосне, да държи частица от нея. Оставаше толкова малко време.

Аз съм Каин. Аз съм смърт.

— Може ли малко по-бавно? — попита рязко Мари.

— Какво? — Джейсън осъзна, че направо тича. За няколко секунди се бе озовал отново в лабиринта и тичаше, мятеше се насам-натам, хем чувстваше, хем бе безчувствен. Погледна напред и намери оправдание. Едно такси беше спряло на ъгъла пред будката за вестници и шофьорът викаше нещо на продавача през отворения прозорец на колата. — Искам да хвана това такси — обясни Борн, без да забави крачка. — Ще завали като из ведро.

Стигнаха до ъгъла и двамата без дъх, докато таксито се изнизваше наляво към Рю дьо Риволи. Джейсън погледна нощното небе и почувства обезкуражен първите тежки капки върху лицето си. Дъждът започваше. Той погледна Мари в слабата светлина на будката за вестници, тя премигваше под внезапния порой. Не. Не премигваше. Взираше се в нещо... взираше се невярваща, шокирана. С ужас. Внезапно и без предупреждение изкрещя, лицето ѝ се сгърчи, пръстите на дясната ръка се долепиха до устните ѝ. Борн я сграбчи и притисна главата ѝ към мокрото си палто. Тя не спря да крещи.

Той се обърна и се опита да открие причината за истерията ѝ. Тогава я видя и в тази невероятна половин секунда разбра, че заминаването му е провалено. Беше извършил последното си престъпление; не можеше да я остави. Не сега, още не.

На видно място в будката за вестници се мъдреше ранното сутрешно издание, чисто черно заглавие фосфоресцираше на светлината.

Убиец в Париж

Жена се издирва за убийствата в Цюрих. Заподозряна в предполагаемата кражба на милиони

Под крещящите заглавия стоеше снимката на Мари Сент-Жак.

— Стига! — прошепна Джейсън, закривайки с тяло лицето ѝ от любопитните погледи на продавача, и бръкна в джоба си за монети. Хвърли парите на гишето, взе два вестника и я поведе надолу по тъмната мокра улица.

Сега и двамата бяха в лабиринта.

Борн отвори и направи на Мари път да влезе. Тя замръзна неподвижна, загледана в него с бледо и уплашено лице, дишайки учестено, овладяна от странна смесица от страх и гняв.

— Ще ти дам нещо за пиене — каза Джейсън и тръгна към бюрото. Докато наливаше, очите му се спряха върху огледалото, при което изпита неимоверно силно желание да строши стъклото — до такава степен собственото му изображение го отвращаваше. Какво беше направил, по дяволите? О, господи!

Аз съм Каин. Аз съм смърт.

Чу я как си поема дълбоко дъх и се обърна. Прекалено късно, за да я спре, прекалено далеч, за да скочи и да изтръгне от ръцете ѝ ужасното нещо. О, боже, беше забравил! Тя беше намерила плика на нощното шкафче и сега четеше бележката. Единственият писък, излязъл от устата ѝ, беше ужасяващ и пронизителен вопъл от болка.

— Джейсъннн!...

— Моля те! Не! — Той се втурна към нея и я сграбчи. — Това не е вярно! Вече няма значение! — Извика безпомощно, като видя сълзите, стичащи се по лицето ѝ. — Чуй ме! Това беше преди, не сега.

— Напускал си ме! Боже мой, ти си искал да ме напуснеш! — Очите ѝ се замъглиха, две слепи петна, изпълнени с паника. — Знаех си. Почувствах го!

— Аз съм те накарал да го почувстваш! — каза, принуждавайки се да я погледне. — Но това вече свърши. Няма да те напусна. Чуй ме. Няма да те напусна!

Тя извика отново.

— Не можех да дишам!... Беше толкова студено!

Придърпа я към себе си и я обгърна с ръце.

— Трябва да започнем отново. Опитай се да разбереш. Сега е различно — не мога да променя миналото — но няма да те изоставя. Не и по този начин.

Тя се отблъсна леко с ръце и лицето ѝ, обляно в сълзи, се обърна умоляващо към него.

— Защо, Джейсън? Защо?

— По-късно. Не сега. Замълчи за момент. Просто ме прегърни; дай ми да те прегърна.

Минутите минаваха, истерията се уталожи и очертанията на действителността отново изплуваха на фокус. Борн я отведе до стола; ръкавът на роклята ѝ легна върху протърканата дамаска. Двамата се засмяха, когато той коленичи пред нея и хвана ръката ѝ мълчаливо.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита я накрая.

— Може — отговори тя и стисна леко ръката му, докато той се надигна от пода. — Нали преди малко наля в чашата.

— Още не е изветряло. — Той отиде до бюрото и се върна с две чаши, пълни до половината с уиски. Тя взе едната. — По-добре ли си? — попита я.

— Поуспокоих се. Още съм объркана... и ме е страх, естествено. Май съм и ядосана. Не знам. Страх ме е да мисля за това. — Отпи, притваряйки очи, отпусна глава на стола. — Защо го направи, Джейсън?

— Защото мислех, че така трябва. Това е елементарният отговор.

— Не е никакъв отговор. Заслужавам нещо повече.

— Разбира се, че е така, и аз ще ти отговоря. Ще ми се наложи да го направя, защото трябва да го чуеш; трябва да разбереш. Трябва да предпазиш себе си.

— Да предпазя?...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Всичко това по-късно. Всичко, щом искаш. Но сега най-напред нека разберем какво се е случило — не с мен, а с теб. Оттам трябва да започнем. Ще можеш ли?

— Вестникът ли?

— Да.

— Господ ми е свидетел, че и на мен ми е интересно — каза тя със слаба усмивка.

— Ето. — Джейсън отиде до леглото, където беше хвърлил вестниците. — Ще четем и двамата.

— Без игри?

— Без игри.

Прочетоха статията в пълно мълчание, статия, разказваща за смърт и интриги в Цюрих. От време на време Мари си поемаше дълбоко дъх, шокирана от прочетеното. Друг път поклащаше глава в отказ да го възприеме. Борн не казваше нищо. Виждаше ръката на Илич Рамирес Санчес. Карлос ще последва Каин накрай света. Карлос ще го убие. Мари Сент-Жак беше пожертвана като примамка за дивеч, заложена в капана за него, Каин.

Аз съм Каин. Аз съм смърт.

Статията представляваше всъщност две статии — странна смесица от факти и предположения — спекулациите започваха там, където свършваха доказателствата. Първата част обвиняваше служител на канадското правителство, икономистката Мари Сент-Жак, че е замесена в три убийства, още повече, че отпечатъците от пръстите ѝ са били потвърдени от правителството на Канада. В допълнение полицията намерила ключ от стая в „Карийон дю Лак“, очевидно загубен по време на произшествието на Гисан Се. Това бил ключът от стаята на Мари Сент-Жак, даден ѝ от служителя на хотела, който я запомнил добре — изглеждала невероятно разтревожена и нервна. Последното доказателство бил пистолет, открит недалеч от Щепдекщрасе в една пресечка близо до мястото на други две убийства. Балистичната експертиза потвърдила, че това е оръжието, с което са били извършени убийствата, и отново, разбира се, имало отпечатъци от пръсти, потвърдени от канадското правителство. Отпечатъците били на Мари Сент-Жак.

Тук вече статията се отклоняваше от фактите и разказваше за слухове на Банхофщрасе, че чрез компютър е била извършена кражба на милиони от тайна шифрована сметка, принадлежаща на американска корпорация с название „Тредстоун Седемдесет и едно“. Фигурираше името на банката, беше, естествено, Гемайншафт. Но всичко останало беше вятър и мъгла, спекулации, а не факти. Според „източници, пожелали да останат анонимни“, някакъв американец, притежаващ точния шифър, прехвърлил милиони в парижка банка, като поставил специални изисквания за установяване на самоличността на онзи, който оперира със сметката. Съучастниците му чакали в Париж и вероятно изтеглили милионите и изчезнали. Успехът на операцията се обясняваше с това, че американецът притежавал

точния код на сметката в Гемайншафт, удар, станал възможен посредством проникване в банковия компютър, по-точно в определената последователност на годината, месеца и деня на вкарване в компютъра — стандартна процедура при тайните банкови сметки. Подобен анализ би могъл да се направи само чрез използване на съвършени компютърни похвати и абсолютно познаване на швейцарските банкови процедури. Запитан за това банков служител, хер Валтер Апфел, направил всеобщо достойние факта, че се провежда разследване, засягащо дела на американската компания, за което обаче съгласно швейцарските закони, „банката няма право да изнася каквито и да било данни. Никому.“

Тук се потвърждаваше връзката с Мари Сент-Жак. Тя беше описана като много добре запознат с банковите процедури правителствен служител, както и опитен компютърен програмист. Подозираха я като съучастник, чиято квалифицирана помощ е била необходима за извършването на внушителна кражба. Имаше и заподозрян мъж; било съобщено, че са я виждали в компанията му в „Карийон дю Лак“.

Мари прочете статията и остави вестника да падне на пода. При този звук Борн я погледна над ръба на леглото. Тя се взираше в стената, обладана от някакво странно спокойствие. Беше последната реакция, която той очакваше. Приключи бързо четенето. Чувстваше се потиснат и безпомощен и за момент не можа да каже нищо. След това гласът му се възвърна и той проговори.

— Лъжи. И то все заради мен и това, което съм. Изобличават те, за да намерят мен. Съжалявам, и то повече, отколкото си представяш.

Мари отмести очи от стената и го погледна.

— Написаното тук далеч надхвърля рамките на лъжата, Джейсън. Има прекалено много истина, за да са само лъжи.

— Истина? Единствената истина е, че си била в Цюрих! Никога не си докосвала пистолет и изобщо не си била в никаква пресечка близо до Щепдекщрасе, не си губила ключ от хотела и въобще не си минавала покрай Гемайншафт.

— Съгласна съм, но аз не ти говоря за тази истина.

— А за коя?

— Гемайншафт. „Тредстоун Седемдесет и едно“, Апфел. Вярно е и самият факт, че са споменали който и да е от тях — и най-вече

изказването на Апфел е невероятно. Швейцарските банкери са твърде предпазливи. Те не предизвикват закона, поне не по този начин. Фразите са прекалено резки. Въпросите относно тайните на влоговете са едни от най-неприкосновените в Швейцария. Апфел би могъл да отиде за няколко години зад решетките заради изявлението си, дори само заради позоваването на подобна банкова сметка, да не говорим за потвърждаването ѝ поименно. Освен ако не му е било заповядано да го каже, и то от власт, достатъчно силна, за да го предпази от правосъдието. — Тя млъкна и погледът ѝ се върна на стената. — Защо? Защо Гемайншафт или „Тредстоун“, или Апфел изобщо са включени в тази измишльотина?

— Казах ти. Те искат мен и знаят, че сме заедно. Карлос знае, че сме заедно. Намери ли теб, намира и мен.

— Не, Джейсън, това надхвърля възможностите на Карлос. Ти наистина нямаш понятие от швейцарските закони. Никакъв Карлос не би могъл да ги наруши така. — Тя го погледна, без да го вижда, гледаше през нейните си собствени мъгли. — Историята не е една, а две. И двете се градят на лъжи, а първата е свързана с втората посредством фина спекулация — публична спекулация — относно банкова криза, която никога не би станала публична, освен ако и докато не се извърши щателно частно разследване, което да докаже фактите. И втората история — явно фалшивото твърдение, че от Гемайншафт са откраднати милиони, тя е добавена, залепена към също толкова фалшивата история, че ме издирват за убийството на трима души в Цюрих. Добавили са я. Нарочно.

— Обясни ми го, ако обичаш.

— То е тук, Джейсън. Повярвай ми, като ти казвам — то е точно пред нас.

— Кое?

— Някой се опитва да ни изпрати послание.

19.

Тежката военна кола се понесе в южна посока по Манхатън Ийст Ривър Драйв, фаровете ѝ осветяваха топящите се остатъци от мартенския сняг. Майорът на задната седалка задряма, дългото му тяло бе отпуснато в ъгъла, а краката му бяха протегнати напред. В скута му лежеше куфарче, на чиято дръжка бе прикрепена тънка найлонова нишка, минаваща през десния му ръкав чак до колана. През последните девет часа беше махал тази предохранителна мярка само два пъти. Първият път, когато напусна Цюрих, и отново, когато пристигна на летище Кенеди. И на двете места обаче служители от американското правителство наблюдаваха митническите служители внимателно, а още по-внимателно куфарчето. Те не знаеха защо; беше им наредено просто да наблюдават проверката и при най-малкото отклонение от стандартните процедури — което означаваше някакъв неоправдан интерес към куфарчето — трябваше да се намесят. Ако е необходимо, с оръжие.

Чу се внезапно тихо звънтене. Майорът отвори очи и поднесе лявата китка пред лицето си. Звукът идваше от алармата на ръката му; той натисна бутона на часовника си и хвърли поглед на втория кръг на часовника с две часови зони. Първата показваше цюрихско време, а втората нюйоркско. Беше нагласил часовника да звъни преди двайсет и четири часа, когато получи заповедите по телекса. Връзката щеше да се осъществи в следващите три минути. Това щеше да стане, помисли майорът, ако Железния задник беше толкова точен, колкото очакваше да бъдат подчинените му. Офицерът се протегна, крепейки внимателно куфарчето на коленете си, наклони се напред и заговори на шофьора.

— Сержант, бихте ли нагласили радиостанцията на хиляда четиристотин и трийсет мегахерца, ако обичате?

— Да, сър. — Сержантът превключи две копчета на радиото под арматурното табло и завъртя приемника на честота 1430. — Готово, майоре.

— Благодаря. Микрофонът ще стигне ли дотук?

— Не знам. Никога не съм опитвал. — Шофьорът извади малкия пластмасов микрофон от поставката и разтегна към седалката спираловидния кабел. — Да, всичко е наред.

От говорителя се понесе пращане, преподавателят търсеше и заглушаваше честотата по електронен път. Съобщението щеше да последва след няколко секунди. Така и стана.

— Тредстоун? Тредстоун, потвърдете, моля.

— Тредстоун приема — обади се майор Гордън Уеб. — Чувам ви. Продължавайте.

— Къде се намирате?

— На около миля южно от Триборо, Ийст Ривър Драйв — отговори майорът.

— Движете се по разписание — долетя глас от високоговорителя.

— Радвам се да го чуя. Това прави деня ми щастлив... сър.

Настъпи кратка пауза. Излиянието на майора не бе коментирано.

— Насочете се към едно-четири-нула, Седем-едно, изток. Потвърдете чрез повторение.

— Едно-четири-нула, изток, седемдесет и едно.

— Спрете извън района. Елате дотам пеша.

— Разбрано.

— Край.

— Край. — Уеб щракна копчето на преподавателя и върна микрофона на шофьора. — Забравете този адрес, сержант. Сега името ви фигурира в един много ограничен списък.

— Разбрано, майоре. На тая честота микрофонът ми само ще пращи, каквото и да стане. И все пак щом аз не знам къде е това, а тези колелета едва ли ще ви заведат там, къде ще пожелаете да ви оставя?

Уеб се усмихна.

— През не повече от два квартала. Ако трябва да извървя по-голямо разстояние, нищо чудно да заспя някъде в канавката.

— Какво ще кажете за пресечката на Лекс и Седемдесет и първа?

— През два квартала ли е?

— Не повече от три.

— Ако са три, вие ще бъдете разжалван в редник.

— Тогава едва ли ще мога да ви прибера по-късно, майоре. На редниците не се възлагат подобни задължения.

— Както кажете, капитане. — Уеб затвори очи. Най-сетне щеше да види „Тредстоун Седемдесет и едно“. След цели две години. Знаеше, че трябва да бъде обзет от предчувствия, но не беше. Чувстваше се само изтощен и безполезен. Какво се беше случило?

Шумът на движещите се колела го хипнотизираше, ритъмът се нарушаваше само когато от време на време гумите и бетонната настилка не влизаха в добро сцепление. Звуците извикваха спомени от преди много години — пронизителните гласове на джунглата, сплетени в общ тон. И нощта — онази нощ — се намираше сред ослепителни светлини и експлозии в насечен ритъм. Всичко предвещаваше скорошната му смърт. Но не умря. Чудо, сътворено от човек, му върна живота... годините минаваха, но онази нощ, онези дни не можеха да бъдат забравени. Какво се беше случило, по дяволите?

— Пристигнахме, майоре.

Уеб отвори очи и попи с ръка потта, избила по челото му. Погледна часовника си, стисна дръжката на куфарчето и посегна към ръчката на вратата.

— Ще бъда на това място между двайсет и три нула-нула и двайсет и три и трийсет часа, сержант. Ако не можете да паркирате, обикаляйте наоколо, аз ще ви намеря.

— Да, сър. — Шофьорът се обърна. — Би ли ми казал господин майорът дали по-късно ще ходи някъде надалеч?

— Защо? Някаква друга работа ли имате?

— Е, сър. Знаете, че съм прикрепен към вас, докато не ме освободите. Но тази тежкотоварна кола гълта бензин като ламя. Няма да е зле да я заредя, ако ни очаква път.

— Прав сте. — Майорът замълча. — О'кей. Ще трябва да разберете къде е мястото, защото аз не го знам. Ще отидем до някакво частно летище в Мадисън, Нью Джърси. Трябва да съм там не по-късно от един нула-нула.

— Хрумна ми нещо — каза шофьорът. — Струва ми се, че двайсет и три и трийсет е доста късно, сър.

— Тогава двайсет и три нула-нула. И благодаря. — Уеб слезе, затвори вратата и изчака, докато кафявото возило се влее в движението на Седемдесет и втора улица. Слезе на тротоара и тръгна на юг към Седемдесет и първа.

Четири минути по-късно стоеше пред добре поддържана къща от кафяв камък, чиято богата, но дискретна архитектура напълно хармонираше с останалите къщи на тази улица с три платна. Беше тиха улица, улица, правена с пари — стари пари. И последното място в Манхатън, което някой би заподозрял като място за конспиративна квартира на една от най-гъвкавите разузнавателни организации в страната. Преди двацет минути майор Гордън Уеб стана един от осемте или десетте човека в страната, които знаеха за съществуването ѝ.

„Тредстоун Седемдесет и едно“.

Изкачи стъпалата, знаейки, че налягането на тежестта му върху вградената в камъка метална решетка под краката му задейства електронни датчици, а те от своя страна задействаха камери, които предаваха образа му на екраните вътре. С изключение на това, знаеше твърде малко за „Тредстоун“, освен че работи денонощно. Малцината избраници, заети тук с работата и денонощното наблюдение, не бяха известни никому.

Той стигна до последното стъпало и позвъни на звънец, обикновен звънец на не съвсем обикновена врата. Майорът го забеляза. Зад тежкото дърво имаше стоманена плоскост, декоративните железни орнаменти всъщност бяха нитове, а голямата месингова дръжка прикриваше няколко стоманени пръчки, които блокираха вратата при задействане на алармата. Уеб погледна прозорците. Доколкото знаеше, всяка стъклена плоскост беше дебела два сантиметра и половина и издържаше 30-калиброви куршуми. „Тредстоун Седемдесет и едно“ бе крепост.

Вратата се отвори и майорът неволно се усмихна при вида на фигурата в рамката, толкова не на място изглеждаше тя. Бе миниатюрна и елегантна сивокоса жена с нежни аристократични черти и осанка, издаваща заможен и благороден произход. Гласът ѝ потвърди оценката му; говорът ѝ бе средноатлантически, школуван в най-добрите университети и в безброй поло-мачове.

— Колко мило от ваша страна, че се отбихте, майоре. Джереми ми писа, че може да наминете. Влизайте. Радваме се да ви видим отново.

— И аз се радвам да ви видя — отговори Уеб, влезе в обзаведеното с вкус фоайе и довърши изречението си, когато вратата

се затвори, — но ми се струва, че не знам къде сме се срещали преди.

Жената се засмя.

— О, често сме обядвали заедно.

— С Джереми?

— Разбира се.

— Кой е Джереми?

— Един любещ племенник, който също така е ваш предан приятел. Много приятен младеж. Жалко, че не съществува. — Докато вървяха по дългия коридор, тя го хвана под ръка. — Всичко това е представление за пред съседите, които биха се случили наблизо... Елате, чакат ви.

Минаха под свод и влязоха в огромен хол. Майорът обгърна помещението с поглед. До прозореца стоеше роял, а до него арфа. И навсякъде — и върху рояла, и върху полираните маси, блестящи под светлината на приглушени лампи — имаше снимки в сребърни рамки — спомени за едно минало, изпълнено с охолство и изящество. Яхти, мъже и жени на палубите на презокеански параходи, няколко военни портрета... и разбира се, две превъзходни попадения на някакъв участник в поло-мач. Помещението очевидно принадлежеше към класата, обитаваща тази улица от кафяв камък.

Стигнаха края на коридора; до масивна врата от махагон, чиято дърворезба и железни орнаменти като част от украсата бяха неизменна част от сигурността. Уеб не видя скривалището на обективите на инфрачервената камера, ако изобщо тук имаше такава. Сивокосата жена натисна невидим бутон; майорът чу слабо жужене.

— Вашият приятел пристигна, джентълмени. Приключвайте покера и се залавяйте за работа.

Вратата се отвори и очерта старческата, но все още изправена фигура на Дейвид Абът.

— Радвам се да ви видя, майоре — рече някогашният кротък Монах от Тайните служби и протегна за поздрав ръка.

— И аз се радвам, че съм тук, сър. — Уеб се здрависа. Зад Абът се показва още един внушителен възрастен човек.

— Това без съмнение е някой от приятелите на Джереми — каза весело. — Страшно съжалявам, но липсата на време не ни позволява пространно въведение, млади момко. Влизай, Маргарет. Горест има

чудесен огън. — Той се обърна към Абът. — Обади ми се, като тръгнеш, Дейвид.

— Май е време — отговори Монаха. — Ще покажа на тези двамата как да се свързват с теб.

Едва тогава Уеб осъзна, че в стаята има и трети човек. Той стоеше в другия край, където беше малко по-тъмно. Майорът веднага го позна. Беше Елиът Стивънс, съветник на президента на Съединените щати, а някои твърдяха — и негово алтер его. Беше четирийсет и няколко годишен, слаб, с очила и излъчваше ненаатрапчив авторитет.

— ... ще се оправя. — Възрастният мъж, ненамерил време да се представи, беше казал нещо. Уеб не го чу, защото бе съсредоточил вниманието си върху съветника от Белия дом. — Ще чакам.

— До скоро виждане — продължи Абът, кимайки любезно на сивокосата жена. — Благодаря, сестро Мег. И умната!

— Още те бива, проклетнико.

Двамата излязоха и затвориха вратата след себе си. За момент Уеб остана неподвижен и поклати глава, усмихвайки се. Мъжът и жената, обитатели на Едно-четири-нула, Седемдесет и едно, Изток, принадлежах на огромния хол на долния етаж точно както холът принадлежеше на атмосферата на кафявия камък, а всичко това бе неотменна част от тихата богата улица с три платна.

— Познавате ги доста отдавна, нали?

— Откакто се помня, бих казал — отговори Абът. — Той беше състезател по ветроходство, който ни свърши добра работа по време на Адриатическата гонка за операциите на Донован в Югославия. Михайлович веднъж каза, че в открито море винаги запазвал изключително самообладание и подчинявал на волята си и най-лошото време... и не се оставяй да бъдеш подведен от грацията на сестричката Мег. Тя беше едно от Безстрашните момичета — истинска пираня със страхотни зъби.

— Голяма работа са!

— Едва ли някой някога ще разбере — каза Абът, приключвайки темата. — Искам да те запозная с Елиът Стивънс. Мисля, че няма нужда да ти казвам кой е той. Уеб, Стивънс. Стивънс, Уеб.

— Звучи като име на адвокатска фирма — каза Стивънс и тръгна с усмивка през стаята и с протегната ръка. — Радвам се да се запозная

с вас, Уеб. Добре ли пътувахте?

— Трябваше да предпочета военен транспорт. Мразя тези проклетци цивилни авиолинии. По едно време си помислих, че митничарят на летище Кенеди ще ми разнищи куфарчето на парчета.

— Видът ви в тази униформа е доста внушителен — засмя се Монаха. — Явно са ви взели за контрабандист.

— Все още не мога да разбера защо трябваше да съм униформен — каза майорът, докато отнасяше куфарчето към дълга разтегателна маса. Там откачи найлоновата нишка от колана си.

— Не трябва аз да ти казвам — отговори Абът, — че един от способите да постигнеш най-голяма сигурност е в това всичко да се извършва съвсем явно. Един офицер от разузнаването, обикалящ из Цюрих инкогнито, би предизвикал опасения точно сега.

— Още повече не разбирам — каза съветникът от Белия дом и се приближи до Уеб при масата, наблюдавайки операциите на майора с найлоновата нишка и закопчалката. — Едно явно присъствие не би ли предизвикало още по-голямо раздвижване? Мислех, че пътуването инкогнито е начин за намаляване на риска от разкриване.

— Пътуването на Уеб до Цюрих е обикновена дипломатическа проверка, определена от плановете на Военното разузнаване. Никой не храни илюзии относно подобни пътувания; те са това, което са, и нищо повече. Вербуване на нови източници, заплащане с информаторите и други. Съветите го правят непрекъснато, без дори да се стараят да се прикриват. Честно казано, ние също.

— Но това не е целта на пътуването, нали? — рече Стивънс. Започваше да разбира. — Значи явно прикрива онова, което не бива да се разбере.

— Точно така.

— Мога ли да ви помогна? — Президентският съветник изглеждаше много заинтригуван от куфарчето.

— Благодаря — каза Уеб. — Само издърпайте нишката.

Стивънс го послуша.

— Винаги съм мислел, че се прави с белезници за китката.

— Връзват ти се ръцете — обясни майорът, усмихвайки се на реакцията на мъжа от Белия дом. — През найлона минава стоманена нишка. — Той отвърза куфарчето и го отвори, оглеждайки елегантно мебелираната библиотека-кабинет. В края на помещението имаше

френски прозорец, водещ явно към градината вън. През дебелилото стъкло едва се виждаха очертанията на висока каменна стена.

— Значи това е „Тредстоун Седемдесет и едно“. Не си я представях така.

— Би ли спуснал пак завесите, Елиът? — обади се Абът. Съветникът отиде до френския прозорец и изпълни молбата. Абът пристъпи към шкаф с книги, отвори чекмеджето в долната част и бръкна вътре. Чу се тихо бръмчене. Целият шкаф излезе от стената и се завъртя бавно наляво. На гърба му имаше електронна радиоконзола, и то една от най-съвършените, които Гордън Уеб бе виждал. — Това ли имаште предвид? — попита Монаха.

— Господи... — Майорът подсвирна, докато изучаваше копчетата за настройка и калибриране, свързките и сканиращите уреди, монтирани в панела. Централите в Пентагона имаха далеч по-съвършено оборудване, но това тук бе миниатюрно копие на най-добрите разузнавателни станции.

— И аз бих подсвирнал — каза Стивънс откъм плътната завеса, — но мистър Абът вече ми устрои специално представление. Това е само началото. Още пет бутона и мястото ще заприлича на стратегическа военновъздушна база в Омаха.

— Същите бутони превръщат помещението отново в изискана библиотека от Ийст Енд. — Възрастният мъж бръкна в чекмеджето; за няколко секунди грамадната конзола бе заменена от лавици с книги. След това отиде до разместения шкаф, отвори долното чекмедже и още веднъж пхна ръка в него. Пак се чу бръмчене. Шкафът се отмести и не след дълго на мястото му се появиха три високи хранилища. Монаха извади ключ и класьор. — Не правя показни демонстрации, Гордън. Щом свършим работа, бих искал да се запознаеш по-подробно с това тук. Ще ти покажа с кой бутон се връщат на мястото си. Ако имаш някакви трудности, нашият домакин ще се погрижи за останалото.

— Какво да търся?

— Ще ти кажа. Сега най-напред искам да чуя какво става в Цюрих. Какво разбра?

— Извинете, мистър Абът — прекъсна го Стивънс. — Всичко е ново за мен и схващам по-бавно. Но мисълта ми беше за това, което казахте преди минута относно пътуването на майор Уеб.

— Какво е то?

— Че пътуването се извършва според плановете на Военното разузнаване.

— Да.

— Защо? Фалшивата роля на майора е трябвало да заблуди Цюрих, а не Вашингтон. Или не е така?

Монаха се усмихна.

— Разбирам защо президентът ви държи близо до себе си. Ние изобщо не се съмняваме, че Карлос е подкупил един, двама или десет човека от висшите кръгове във Вашингтон. Той си намира недоволни хора и им предлага това, което им липсва. Без такива хора не би могъл да съществува никакъв Карлос. Не забравяйте, че той не е просто продавач на смърт, но и на държавни тайни. И то предимно на Съветите, ако не за друго, за да им покаже каква глупост са направили, като са го експулсирали.

— Президентът ще се радва да го научи — каза съветникът. — Това ще обясни много работи.

— Затова сте тук, нали — запита Абът.

— Прав сте.

— Така че нека започнем с Цюрих — поде Уеб, като донесе и постави куфарчето си върху едно кресло пред хранилищата. После седна, извади на коленете си няколко папки и измъкна от тях няколко листа. — Бъдете сигурни, че Карлос е във Вашингтон, но не мога да го потвърдя.

— Къде? „Тредстоун“ ли?

— Нямам неопровержими доказателства, но мисля, че не е изключено. Той е открил фиша. И го е променил.

— Боже господи, как?

— Как, мога само да гадая, но знам кой го е направил.

— Кой?

— Казва се Кьониг. Само допреди три дни е отговарял за основния надзор в Гемайншафтбанк.

— Допреди три дни. А сега?

— Мъртъв е. Необяснима катастрофа по пътя, който изминавал всеки божи ден. Ето полицейския рапорт. Превел съм го. — Абът взе листа и седна на близкия стол. Елиът Стивънс остана прав. Уеб продължи.

— Тук има нещо много интересно. Не ни казва нищо ново, но искам да проследите мисълта ми.

— И какво е то? — попита Монаха и продължи да чете. — Това е описание на катастрофата. Завой, скорост на колата, внезапно извъртане на волана, за да се избегне сблъскване.

— Накрая. Споменават се двете убийства в Гемайншафт, провалът, дето ни извадиха от релси преди две седмици.

— Така ли? — Абът обърна страницата.

— Погледни ги. Последните две изречения. Разбираш ли какво имам предвид?

— Не съвсем — отговори Абът, прозявайки се. — Тук просто се твърди, че Кьониг бил служител на Гемайншафт, където неотдавна е било извършено убийство... и че той е бил свидетел на престрелката. Това е всичко.

— Не мисля, че „е всичко“ — каза Уеб. — А че работата отива по-далеч. Някой е почнал да разпитва, но всичко е спряло. Бих желал да знам кой налага подобна процедура в цюрихската полиция. Сигурно е човек на Карлос. Знаем, че там има поне един.

Монаха се облегна на стола и потисна прозявката си.

— Ако си прав, защо изобщо са го споменали?

— Много ясно. Убийството е било извършено. Кьониг е бил свидетел, ако нищо не беше споменато, инспекторът, изготвил доклада, би могъл с пълно право да попита защо.

— Но ако хипотезата за връзката между двата случая е негова, това, че тя не се споменава, би го обезпокоило също толкова силно, нали?

— Не е задължително. Говорим за швейцарска банка. Някои области са неприкосновени, освен ако съществуват безспорни доказателства.

— Невинаги. Разбрах, че си имал голям успех с вестниците.

— Неофициално. Разчитах на нездравия интерес на журналистите към сензации, както и на неохотната подкрепа на Валтер Апфел макар че това почти го довърши.

— Искам да ви прекъсна — обади се Елиът Стивънс. — Мисля, че тъкмо тук следва да се намеси Овалния кабинет. Ако се не лъжа, под „вестниците“ разбирате историята с жената от Канада.

— Не съвсем. Тази история бе вече излязла някъде. Не бихме могли да я спрем. Карлос е внедрил свой човек в цюрихската полиция; и докладът е неин. Ние само я раздухахме и свързахме жената със също толкова фалшивата история за откраднатите милиони от Гемайншафт. — Уеб млъкна и погледна към Абът. — Ето за това трябва да поговорим. Защото може и да не е изобщо фалшива.

— Не вярвам — каза Монаха.

— И аз не искам да повярвам — отговори майорът. — Изобщо.

— Имате ли нещо против да се върнем малко назад? — попита съветникът от Белия дом. — Трябва да си го изясня напълно.

— Нека да обясня — прекъсна го Абът, като видя обърканото лице на Уеб. — Елиът е тук по нареждане на президента. Заради убийството на летището в Отава.

— Това е някаква проклетата бъркотия — изрече безцеремонно Стивънс. — Министър-председателят едва не настоя пред президента да се махнем от базите от Нова Шотландия. Типичен разярен канадец.

— И как стана това? — попита Уеб.

— Много неприятно. Всичко, което знаят е, че известен икономист от тяхното Министерство на финансите е провел дискретно разследване за нерегистрирана американска компания и е бил убит заради това. Нещата са се влошили, когато на Канадското разузнаване са му казали да не си пъха носа в тази работа; била изключително секретна американска операция.

— Кой е направил това, по дяволите?

— Като че дочух да споменават тук-там името Железен задник — каза Монаха.

— Генерал Крофорд? Глупаво, тъпо копеле... Тъпо железогъзо копеле!

— Представяте ли си? — присъедини се Стивънс. — Убиват техен човек и ние имаме наглостта да им казваме да не си пъхат носа.

— Бил е прав, естествено — поправи го Абът. — Трябвало е да се уреди бързо и еднозначно. За да няма изтичане на информация, и то по такъв шокиращ начин, че да спрат веднага. Това ми даде възможност да се свържа с Маккензи Хокинс — Мак и аз работихме заедно в Бирма; той е пенсионер, но мнението му се цени. Сега двете страни работят заедно и ми се струва, че това е по-важно, нали?

— Съществуват и други мнения, мистър Абът — възпротиви се Стивънс.

— Те са в други среди, Елиът. Ние, работещото простолюдие, не сме на такова мнение; нямаме излишно време за дипломатически глезотии. Съгласен съм, че са необходими, но лично нас не ни засягат.

— Но те засягат президента, сър. И са част от всекидневната му работа. Точно затова съм длъжен да се върна със съвсем ясна картина. — Стивънс замълча, после се обърна към Уеб. — Сега, ако обичате, разкажете ми всичко отново. Какво точно направихте и защо. Какво е нашето участие в историята с жената от Канада?

— Всъщност почти никакво. Беше ход на Карлос. Някой доста високопоставен в цюрихската полиция е негова марионетка. Цюрихската полиция е тази, която изфабрикува така наречените доказателства и й прикачи трите убийства. Това е абсурдно. Тя не е убиец.

— Добре, добре — каза съветникът. — Карлос е. Защо го е направил?

— За да изкара на бял свят Борн. Сен-Жак и Борн са заедно.

— Борн е терористът, който нарича себе си Каин, нали така?

— Да — потвърди Уеб. — Карлос се е закълел да го убие. Каин върви след него из цяла Европа и Средния изток, но никъде няма негова снимка и никой не знае как изглежда. Ето защо, като разпространява снимката на жената — а трябва да ви кажа, че я има и в най-долния вестник — някой може да я забележи. Намерят ли нея, има шансове да намерят и Каин-Борн. Карлос ще убие и двамата.

— Добре. Отново Карлос. А сега, вие какво направихте?

— Това, което ви казах. Свързах се с Гемайншафт и ги убедих да потвърдят факта, че жената би могла — само би могла — да бъде свързана с внушителната кражба. Не беше лесно, но тъкмо техен човек — Кьониг — е бил подкупен, а не наш. Това са си техни вътрешни проблеми и те не искат да ги разгласяват. След това се свързах с вестниците и ги насочих към Валтер Апфел. Загадъчна жена, убийство, откраднати милиони; редакторите захапах веднага.

— Защо, за бога? — изкрещя Стивънс. — Използвали сте гражданин на чужда държава за стратегиите на американското разузнаване! И то правителствен служител на близка съюзническа

държава. Вие да не сте се побъркали? Само сте утежили ситуацията. Пожертвали сте жената!

— Грешите — каза Уеб. — Опитваме се да ѝ спасим живота. Насочихме оръжието на Карлос срещу самия него.

— Как?

Монаха вдигна ръка.

— Преди да ви отговорим, трябва да се върнем на друг въпрос. Защото отговорът може да ви даде представа до каква степен трябва да бъде ограничена тази информация. Преди малко попитах майора как човекът на Карлос е успял да открие Борн — как е открил фиша, идентифициращ Борн като Каин. Мисля, че знам, но искам той да ви каже.

Уеб се наведе напред.

— Архивите на „Медуза“ — изрече той тихо и без желание.

— „Медуза“... — Изражението на лицето на Стивънс разкри факта, че „Медуза“ е била предмет на една тайна конференция в Белия дом. — Те са изгорени.

— С малка поправка — намеси се Абът. — В сейфовете на Пентагона, ЦРУ и Съвета за национална сигурност има оригинал и две копия. Достъп до тях имат само ограничено число хора, и то от най-висшите кръгове на тези организации. Борн е излязъл от „Медуза“; всяко паралелно проучване на архивите и данните на банката ще посочат неговото име. Някой ги е дал на Карлос.

Стивънс се втренчи в Монаха.

— Да не искате да кажете, че Карлос е... успял да внедри сред... такива хора? Те не са кой да е.

— Това е единственото обяснение — отговори Уеб.

— Но защо изобщо Борн е използвал истинското си име?

— Така трябваше — отговори Абът. — Беше жизненоважна част от неговия портрет. Той трябваше да бъде автентичен; всичко трябваше да бъде автентично. Всичко.

— Автентично?

— Може би сега ще разберете — продължи майорът. — Като свързахме тази Сен-Жак с милионите, за които се предполага, че са откраднати от Гемайншафтбанк, ние съобщихме на Борн да се появи на повърхността. Той знае, че това не е вярно.

— Борн да се покаже на повърхността?

— Човекът, наречен Джейсън Борн — каза Абът, стана на крака и се отправи към спуснатите завеси, — е американски офицер от разузнаването. Не съществува никакъв Каин, или поне не такъв, какъвто си мисли Карлос. Той е примамка, капан за Карлос; ето кой е той. Или кой беше.

Тишината не продължи дълго, наруши я човекът от Белия дом:

— Струва ми се, че ще е по-добре да ми обясните. Президентът би желал да знае.

— Сигурно — потъна в размисъл Абът, докато вдигаше завесите и гледаше навън с отсъстващ поглед. — Но това наистина е неразрешима дилема. Президентите се сменят, различни хора с различни характери и апетити се настаняват в Овалния кабинет. Но дългосрочните разузнавателни стратегии не се променят или поне не някоя като тази. Дори непредпазливо изтървана забележка над чаша уиски в някой следпрезидентски разговор или егоистична фраза в мемоарите може да изпрати по дяволите цялата тази стратегия. Не минава и ден, без да се безпокоим за надживелите Белия дом.

— Ако обичате — прекъсна го Стивънс. — Ще ви помоля да си припомните, че съм тук по нареждане на този президент. Дали това ви харесва, или не, няма значение. Той има законно право да знае; и от негово име аз настоявам на това право.

— Добре тогава. — Абът все още гледаше навън. — Преди три години взехме назаем една идея от англичаните. Създадохме несъществуващ човек. Ако си спомняте, до нахлуването в Нормандия англичаните изхвърлиха на португалския бряг труп, като знаеха, че всички възможни документи, скрити в дрехите му, бързо ще стигнат до германското посолство в Лисабон. На трупа бе измислен живот: име, чин на военноморски офицер; образование, школи, командировъчни заповеди, шофьорска книжка, членски карти за известни лондонски клубове и половин дузина писма. В цялата тази информация имаше намеци, бегли алюзии и няколко съвсем директни географски и хронографски факта. Всичките сочеха бъдещото нападение на шестстотин мили от плажовете на Нормандия, при това след шест седмици от датата през юни. След паническите проверки от страна на германските агенти в цяла Англия, чиито ходове се наблюдаваха от МИ-5 — Висшето командване в Берлин взе историята за чиста монета и прехвърли голяма част от отбранителните си сили. Бяха дадени

много жертви, но хиляди и хиляди други бяха спасени от въпросния несъществуващ човек. — Абът пусна завесата и се запъти уморено към стола си.

— Чувал съм тази история — каза съветникът от Белия дом. — Е, и?

— Нашата бе вариация на онази версия. — Монаха се отпусна бавно на стола си. — Сътворихме жив човек, бързо създадена легенда. Той беше сякаш навсякъде едновременно. Кръстосваше цяла Югоизточна Азия, непрекъснато предизвиквайки Карлос с всеки свой ход, особено по отношение на простите цифри. Където и да станеше убийство или някаква необяснима смърт, или изобщо видна фигура се замесваше във фатален инцидент, там беше Каин. Където и да имаше насилие и смърт, приписвахме ги на Каин. Името му беше дадено на надеждни източници — платени информатори, известни с точността на сведенията. Непрекъснато изпращахме на посолствата, подслушвателните станции и на цели разузнавателни мрежи доклади, подчертаващи колко бързо расте активността на Каин. „Убийствата“ му се увеличаваха с всеки месец, а понякога и като че с всяка седмица. Каин беше навсякъде... и наистина беше. Във всякакъв смисъл.

— Борн е бил, това ли имате предвид?

— Да. Той прекара месеци наред в изучаване на всичко известно за Карлос, проучи всяко досие, с което разполагахме, всяко известно или предполагаемо убийство, в което Карлос беше замесен. Запозна се най-подробно с тактиките му, с методите му на действие, с всичко. Голямата част от тези материали никога не бяха излизали на бял свят, което вероятно ще продължи и в бъдеще. Те са направо взривоопасни — правителствата и международните групировки ще се хванат взаимно за гушите. Не остана буквално нищо, което Борн да не знаеше. Тоест той знаеше възможно всичко за Карлос. След това трябваше да се покаже на бял свят, винаги различен на външен вид, говорещ най-различни езици, говорещ с ограничени кръгове от закоравели криминални типове неща, които само професионален убиец би изрекъл. След което трябваше да изчезва, оставяйки след себе си озадачени и нерядко изплашени хора. Бяха виждали Каин с очите си; той съществуваше и беше безмилостен. Ето това е цялостният образ, създаван от Борн.

— И той е живял в нелегалност цели три години? — попита Стивънс.

— Да. След което отиде в Европа. Най-съвършеният бял наемен убиец в Азия, възпитаник на зловещата „Медуза“, предизвика Карлос в собствения му заден двор. Междувременно спаси живота на четирима души, набелязани от Карлос, пое отговорност за няколко негови убийства, подиграваше му се при всяка възможност... и винаги го предизвикваше да излезе на открито. Прекара три години с една от възможно най-опасните лъжи на света. Много малко хора имат представа за този вид съществуване. Много други не биха издържали. Пък и подобна възможност не бива да се изключва.

— Какъв човек е той?

— Професионалист — отговори Гордън Уеб, — с необходимия опит и възможности. Човек, който разбираше, че Карлос трябва да бъде открит и обезвреден.

— Но все пак три години...

— Ако това ви изглежда невероятно — каза Абът, — трябва да знаете, че той се подложи на пластична операция. С това сякаш скъса окончателно с миналото си, с човека, който беше, за да се превърне в онзи, какъвто не е. Не мисля, че нацията би могла някога да се отблагодари на Борн за това, което направи. Може би единственият начин е да му даде шанс да успее и, в името на бога, аз възнамерявам да направя точно това. — Монаха млъкна за две секунди, след което добави: — Ако това е Борн.

Елиът Стивънс изглеждаше като ударен с невидим чук.

— Какво казахте? — попита.

— Боя се, че ви го оставих за десерт. Искях да схванете цялостната картина, преди да ви опиша бялото петно. Може и да не е бяло петно, просто не знаем. Случиха се много неща, които ни изглеждат странни, но пак ви казвам, не знаем. Причината, поради която не трябва да се допусне абсолютно никаква намеса от други среди и никакви дипломатически захарини, които могат да разкрият стратегията. В противен случай рискуваме да обречем този човек на смърт. Него, който е дал повече от всеки един от нас. Ако успее, ще може да се върне в собствения си живот, но само че анонимно, само ако самоличността му никога не бъде разкрита.

— Боя се, че ще трябва да ми го обясните — каза изненаданият президентски съветник.

— Лоялност, Елиът. То не влиза в рамките на обобщения образ на тъй наречените „свестни момчета“. Карлос си е създал армия от предани нему мъже и жени. Може да не го познават, но благоговейт пред името му. Ако Борн излезе наяве, тази армия ще плъзне на вси страни и ще го убие. Ако обаче успее да залови Карлос — или да го вкара в капан, за да го заловим — и след това изчезне, ще може свободно да се върне вкъщи.

— Но нали казахте, че може и да не е Борн!

— Казах, че не знам. Този в банката е бил Борн, подписът е автентичен. Но дали сега е Борн? Следващите няколко дни ще покажат.

— Ако излезе на повърхността — добави Уеб.

— Въпросът е деликатен — продължи възрастният мъж, — съществуват толкова възможности. Ако не е Борн — или ако ни е предал — това би обяснило обаждането в Отава и убийството на летището. Доколкото знаем, опитът на жената наистина е използван за изтеглянето на парите в Париж. Карлос просто е трябвало да направи известно проучване в канадското Министерство на финансите. Останалото е детска играчка за него. Убива приятеля на жената, хвърля я в паника, изключва я от играта и я използва, за да хване Борн.

— Имахте ли възможност да ѝ изпратите съобщение? — попита майорът.

— Опитах се, но не стана. Разбрах, че Мак Хокинс се е обадил на друг човек, работил заедно с въпросната жена Сен-Жак, казва се Алън някой си. Той я инструктирал незабавно да се върне в Канада. Тя му затвори телефона.

— По дяволите! — избухна Уеб.

— Точно така. Ако бяхме успели да я върнем, щяхме да научим доста работи. Тя е ключът. Защо е с него? Защо той е с нея? Няма никакво обяснение.

— За мен още по-малко! — обади се Стивънс. Озадачението му премина в гняв: — Ако искате съдействието на президента — което не обещавам — ще трябва да се изразявате по-ясно.

Абът се обърна към него:

— Преди шест месеца Борн изчезна. Нещо се е случило; не сме сигурни какво точно, но успяхме да сглобим предположение. Казал в

Цюрих, че е на път за Марсилия. По-късно — прекалено късно — вече разбрахме. Научил е, че Карлос е приел сделка да очисти Хауърд Лелънд, и се е опитал да го спре... След това нищо. Изчезна. Дали е бил убит? Дали не е издържал на напрежението? Дали се е предал?

— Не мога да го приема — прекъсна го Уеб. — Няма да го приема.

— Знам — каза Монаха. — Точно затова искам да прегледаш този списък. Знаеш кодовете му; тук ги има навсякъде. Виж дали ще забележиш някакви отклонения в Цюрих.

— Ако обичате! — намеси се Стивънс. — Какво си въобразявате? Трябва да имате предвид нещо конкретно, нещо, на което да се основава заключението ви! То ми е необходимо, мистър Абът. Необходимо е на президента.

— И на мен ми се иска същото — отговори Монаха. — Какво сме открили? Всичко и нищо... Две години и десет месеца това е най-прецизно сътворената легенда в архивите ни. Всеки фалшив факт — документиран, всеки ход — определен и узаконен, всеки информатор — мъж или жена — всички контакти и източници имат имена, лица и истории. И с всеки месец, с всяка седмица все по-близо до Карлос... После нищо. Мълчание. Шестмесечен вакуум.

— Не и сега — отбеляза съветникът. — Мълчанието е било нарушено. От кого?

— Нали това е главният въпрос — отвърна възрастният мъж с уморен глас. — Месеци мълчание, последвани от неоправдана и необяснима активност. Работено е със сметката, фишът е променен, прехвърлени са милиони — по всичко личи, че са откраднати. И отгоре на всичко убити хора и поставени клопки за други. Но за кого, от кого? — Монаха поклати уморено глава. — Кой е този човек там?

20.

Лимузината бе паркирана между две улични лампи по диагонал срещу тежките врати с орнаменти на къщата от кафяв камък. На предната седалка седеше униформен шофьор. Такъв човек на кормилото на такава кола не беше необичайна гледка на улицата с три платна. Необичайното в случая бе фактът, че в сянката на дълбоката задна седалка седяха други двама мъже, които явно нямаха никакво намерение да излизат. Вместо това наблюдаваха изхода на къщата, сигурни, че няма да попаднат в обхвата на камерите с инфрачервени лъчи.

Единият от мъжете намести очилата си, очите зад тях бяха като на бухал и оглеждаха подозрително почти всичко, на което се спираха. Алфред Жилет, директор по наблюдение и преценка на личния състав към Съвета за национална сигурност, заговори:

— Как се радвам, че ще присъствам, когато цялата тази арогантност се сгромоляса. А още по-приятно е ти да си инструментът.

— Наистина го мразиш, нали? — каза компаньонът на Жилет, мъж с широки рамене и черен шлифер, с акцент, водещ началото си от някой славянски език.

— Ненавиждам го. Олицетворяваше всичко, което мразя във Вашингтон. Образцовите училища, къщи в Джорджтаун, ранчо във Вирджиния, тихи срещи в тихи клубове. Те си имат своя ограничен малък свят, в който не можеш да се промъкнеш — никой не ти дава. Копелета тъпи. Управляващата самодоволна аристокрация на Вашингтон. Използват интелекта и работата на другите хора, като обличат всичко това в решения с печата на тяхното благоволение. И ако си вън, ставаш част от тази атмосферна цялост, „дяволски добър персонал“.

— Преувеличаваш — каза европейецът, без да сваля поглед от къщата. — Не ти беше лошо там. Иначе никога не бихме се свързали с теб.

Жилет го изгледа накриво.

— Ако не ми беше зле, то е, защото съм твърде необходим на такива като Дейвид Абът. Съхранявам в мозъка си хиляди факти, за които те навярно никога не биха се сетили. За тях просто е по-лесно да ме слагат там, където са въпросите, където трябва да се търсят разрешения на проблеми. Директор по наблюдение и преценка на личния състав! Създадоха този пост и тази титла за мен. И знаеш ли защо?

— Не, Хенри — отговори европейецът, поглеждайки часовника си. — Не знам защо.

— Защото нямат търпението да се ровят часове наред в хиляди резюмета и досиета. Предпочитат да обядват в „Сан Суси“ или да ораторстват в сенатските комисии, като четат страници, изготвени от други — от този невидим и безименен „дяволски добър персонал“.

— Ти си един озлобен човек — каза европейецът.

— Повече, отколкото си представяш. Цял живот върша работа, която тези копелета би трябвало да си вършат сами. И за какво? Титла и някой случаен обяд, където между стридите и ордъовъра се възползват от умствените ми способности. Хора като изключително арогантния Дейвид Абът. Те са нищо без такива като мен.

— Недей да подценяваш Монаха. Карлос не го подценява.

— И да иска, не може. Но той не знае какво да търси. Всичко, което прави Монаха, е забулено в секретност; никой не знае колко грешки е направил. А ако някоя случайно излезе на бял свят, обвиняват хората като мен.

Европейецът прехвърли погледа си от прозореца към Жилет.

— Ти си прекалено емоционален, Алфред — каза той студено. — Внимавай с тази работа.

Бюрократът се усмихна.

— Не ми пречи и мисля, че заслугите ми към Карлос я опрощават. Нека просто да приемем, че се подготвям за конфронтацията, която не бих избегнал за нищо на света.

— Добре казано — продума широкоплещестият.

— А ти? Как ме откри?

— Знаех какво да търся. — Европейецът отново се обърна към прозореца.

— Имам предвид теб самия. Работата, която вършиш. За Карлос.

— Подбудите ми не са толкова сложни. Роден съм в страна, където съдбата на образованите хора зависи от налудничавите и натрапчиви идеи на лумпени, рецитиращи марксистките си литании, без да влагат капка смисъл. Карлос също знае какво да търси.

Жилет се засмя с почти сияещ поглед.

— Значи все пак не сме толкова различни. В нашето западно общество кръвните връзки просто играят ролята на марксистката идеология.

— Може и да е така — съгласи се европейецът, поглеждайки отново към часовника си. — Още малко. Абът винаги хваща совалката в дванайсет през нощта, във Вашингтон му държат сметка за всяка минута.

— Сигурен ли си, че ще излезе сам?

— Винаги така прави, не трябва да го виждат заедно с Елиът Стивънс. Уeb и Стивънс също ще излязат поотделно; обичайният им интервал е двайсет минути един от друг.

— Как намерихте „Тредстоун“?

— Не беше чак толкова трудно. И ти допринесе, Алфред; като част от дяволски добър персонал. — Мъжът се разсмя, все още с поглед към къщата. — Каин е излязъл от „Медуза“ — това ти ни го каза и ако подозренията на Карлос се оправдаят, това означава Монаха. Ние го знаехме — връзката на Каин с него е неоспорима. Карлос ни нареди да държим Абът под двайсет и четири часово наблюдение; и при тях нещо не е наред. Когато във Вашингтон чуха изстрелите от Цюрих, Абът стана непредпазлив. Проследихме го до тук. Беше просто въпрос на настойчивост.

— Която ви отведе до Канада? До онзи мъж от Отава?

— Онзи от Отава се издаде сам, защото търсеше „Тредстоун“. Когато разбрахме каква е жената, поставихме Министерството на финансите под наблюдение и по-специално нейния отдел. Обади се от Париж; беше тя и му каза да започне издирване. Не знаем защо, но подозираме, че Борн може да се опита да разруши „Тредстоун“. Ако им е изменил, това е един от начините да се измъкне и парите да останат за него. Няма значение. Внезапно този началник на отдел, за когото никой извън канадското правителство не беше чувал нищо, се превърна в проблем от първостепенна важност. Кабелите за свръзка на разузнаването щяха да се подпалят. Това означаваше, че Карлос е бил

прав; ти си бил прав, Алфред. Не съществува никакъв Каин. Той е измишльотина, капан.

— От самото начало — настоя Жилет. — Казах ви. Три години фалшиви доклади и съмнителни информатори. Всичко беше там!

— От самото начало. — Европейецът потъна в размисъл. — Без съмнение най-доброто творение на Монаха... докато не се случи нещо и творението не се обърна против създателите си. Всичко се обърна наопаки и се пропука по шевовете.

— Присъствието на Стивънс го потвърждава. Президентът настоява да знае.

— Необходимо е. В Отава на висок глас се разпространява подозрението, че шеф на отдел в Министерството на финансите е бил убит от американското разузнаване. — Европейецът извърна очи от къщата и погледна бюрократа. — Запомни, Алфред, ние просто искаме да разберем какво се е случило. Представих ти фактите така, както ги научихме и ние; те са неопровержими и Абът не може да ги отрече. Но те трябва да бъдат представени така, като че си ги научил сам от свои собствени източници. Шокиран си. Искаш сметка; цялата разузнавателна общност е била направена за посмешище.

— Това е самата истина — възкликна Жилет. — Направена за посмешище и използвана като маша. Никой във Вашингтон не знае нито за Борн, нито за „Тредстоун“. Те са пренебрегнали всички; това наистина е шокиращо. Няма да ми е необходимо да се преструвам. Нафукани копелета.

— Алфред — каза предупреждаващо европейецът, повдигайки ръката си в сянката, — помни за кого работиш. Заплахата не бива да се базира на емоции, а на хладнокръвна професионална жестокост. Той моментално ще те заподозре. Ти също толкова моментално трябва да разпръснеш подозренията му. Ти си този, който обвинява, не той.

— Ще го запомня.

— Добре. — Светлините на фарове от кола пронизаха стъклото. — Таксито на Абът е тук. Аз ще се погрижа за шофьора. — Европейецът посегна вдясно от себе си и превключи копче под дръжката на вратата. — Ще бъда отсреща в моята кола и ще слушам. — След това каза на шофьора: — Абът ще се появи всеки момент. Знаеш какво да правиш.

Шофьорът кимна. Двамата мъже излязоха от лимузината едновременно. Шофьорът заобиколи колата, сякаш съпровождаше богат клиент към южната част на улицата. Жилет наблюдаваше през задното стъкло; двамата мъже постояха няколко секунди един до друг; след което се разделиха и европейецът се насочи с вдигната ръка и банкнота между пръстите си към приближаващото такси. Щеше да го отпрати; плановите на клиента се били променили. Шофьорът се беше насочил към северната част на улицата и в момента влизаше в сянката на едно стълбище през две къщи от „Тредстоун Седемдесет и едно“.

Трийсет секунди по-късно погледът на Жилет бе привлечен от вратата на дома от кафяв камък. Оттам се процеди светлина и нетърпеливият Дейвид Абът се появи, оглеждайки се нагоре и надолу по улицата. От време на време поглеждаше часовника си, явно ядосан. Таксито закъсняваше, а трябваше да хваща самолет; трябваше да се подчинява на стриктно разписание. Абът слезе по стълбите и се обърна наляво, търсейки таксито, очаквайки го. След няколко секунди мина покрай шофьора. И двамата мъже сега бяха съвсем извън обсега на инфрачервените камери.

Засичането беше бързо, дискусиата — кратка. Секунди по-късно обърканият Дейвид Абът се качи в лимузината и шофьорът се дръпна в сенките.

— Ти! — каза Монаха. В гласа му се долавяха гняв и неприязън. — От всичките точно ти.

— Мисля, че положението ви в момента не е подходящо да се държите надменно... още по-малко арогантно.

— Какво си направил! Как смееш? Цюрих. Архива на „Медуза“. Ти си го дал!

— Архива на „Медуза“, да. Цюрих, да. Но въпросът не е в това какво съм направил аз, а какво сте направили вие. Ние изпратихме наш човек в Цюрих и му казахме какво да търси. Намерихме го. Името му е Борн, нали? Той е човекът, когото наричате Каин. Човекът, когото вие измислихте!

Абът беше предпазлив.

— Как откри тази къща?

— С търпение и постоянство. Проследих ви.

— Проследил си ме? Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

— Опитвах се да си дам ясна представа за събитията. Събития, които вие представяте в изкривена светлина и за които лъжете и криете истината от всички нас. Вие какво си въобразявахте, че правите?

— О, господи, какъв пълен глупак си! — Абът пое дълбоко въздух. — Защо го направи? Защо не дойде лично при мен?

— Защото нищо нямаше да направите. Вие манипулирате цялата разузнавателна общност. Милиони долари, неизброими хиляди човекочаса, посолства и станции, затрупани с лъжи и невярна информация относно никога несъществуващ убиец. О, аз помня думите ви: какво предизвикателство за Карлос. Какъв неизбежен капан би било това за него! Само че и ние бяхме пионки и аз като отговорен член на Съвета за сигурност съм огорчен! Всички сте еднакви. Кой ви позволи да се смятате за господ и да нарушавате правилата — не, не просто правилата, законите — и да ни правите на глупаци?

— Нямаше друг начин — изрече уморено старият човек. В слабото осветление лицето му изглеждаше като изплетено само от бръчки. — Колко души знаят? Кажете ми истината.

— Засега само аз.

— И това стига. О, господи!

— Това не е всичко — натърти бюрократът. — Искам да знам какво се е случило.

— Какво се е случило?

— С тази ваша грандиозна стратегия. Май се е... пропукала по шевовете.

— Откъде ти хрумна?

— Съвсем очевидно е. Загубихте Борн и сега не можете да го откриете. Каин е изчезнал с доста голяма печалба от Цюрих.

Абът замълча за момент.

— Един момент. Какво те накара да мислиш така?

— Вие — каза бързо Жилет, внимавайки да не изпусне щекотливия въпрос. — Трябва да ви кажа, че се възхитих на самообладанието ви, когато онзи задник от Пентагона говореше с толкова компетентно изражение за операция „Медуза“... седейки точно срещу човека, който я е създал.

— Минало. — Сега гласът на възрастния мъж беше укрепнал. — Това не би могло да ти подсказва нищо.

— Добре, нека тогава приемем, че ми се видя доста необичайно вие да не кажете нищо. Имам предвид, че около тази маса не седеше никой, който да знае повече за „Медуза“ от вас. Но вие не казахте нито дума и това ме накара да се замисля. Тогава се възпротивих енергично да се обръща толкова внимание на убиеца Каин. Не можахте да кажете нищо, Дейвид. Трябваше да предложите някаква съвсем разумна причина, за да продължите издирването на Каин. Хвърлихте в хайката Карлос.

— Беше самата истина — прекъсна го Абът.

— Естествено, че бе; но вие знаехте кога да я хвърлите на масата, а аз кога да я забележа. Виртуозно. Откъснала се от косата на Медуза змия претендираше за титла от митологията. Претендентът скача на ринга на шампиона с цел да го изкара от ъгъла му.

— Това са приказки.

— Защо не? Както казах, беше много добре изпитано, чак до всяко действие на вашите хора против Каин. Кой би могъл да насочи тези действия по-добре от единствения човек в Комитета на четирийсетте, който получава докладите за резултатите от всяка секретна операция. Вие ни използвахте всичките?

Монаха кимна.

— Много добре. Прав си донякъде, съществува известно пренебрегване — по мое мнение напълно оправдано — но не е това, което си мислиш. Съществуват проверки и равносметки; винаги са съществували и не бих могъл да го постигна по друг начин. „Тредстоун“ се състои от малка група хора измежду най-доверените в правителството. От Военното разузнаване до Сената и от ЦРУ до Военноморското разузнаване, а сега, честно казано, и от Белия дом. Ако наистина операцията тръгне в съвсем погрешна посока, нито един от тях не би се поколебал да я спре. Нито един досега не е счел това за необходимо и аз те моля и ти да не го правиш.

— Ще ме направите ли част от „Тредстоун“?

— Ти вече си.

— Виждам. Какво се е случило? Къде е Борн?

— Даваме мило и драго да разберем. Дори не сме сигурни, че това е Борн.

— Какво не сте сигурни?

— Виждам. Какво се е случило? Къде е Борн?

— Даваме мило и драго да разберем. Дори не сме сигурни, че това е Борн.

— Какво не сте сигурни?

Европеецът посегна към копчето на арматурното табло и го изключи.

— Това е — промълви. — Ето това трябваше да разберем. — Той се обърна към шофьора до него. — Сега побързай. Върни се зад стълбата. Помни, че ако някой от тях тръгне да излиза, имаш точно три секунди, преди да се затвори вратата. Действай бързо.

Униформеният мъж излезе пръв и тръгна по тротоара към „Тредстоун Седемдесет и едно“. На една от близките стълби от кафяв камък възрастна двойка се сбогуваше шумно с домакините. Шофьорът забави крачка, бръкна в джоба си, извади цигара и спря да я запали. Сега той бе просто един униформен шофьор, прочистващ съзнанието си от часовете на уморително бодърстване. Европеецът погледа още малко, разкопча шлифера си и измъкна дълъг тънък револвер с дуло, удължено от заглушител. Освободи предпазителя, пхна оръжието обратно в кобура, излезе от колата и тръгна през улицата право към лимузината. Огледалата бяха нагласени така, че никой от седящите вътре мъже не би могъл да види кой приближава отзад. Европеецът спря за секунда до калника, след това бързо се промъкна с протегнатата ръка към предната дясна врата, отвори я и се вмъкна, насочвайки оръжието над облегалката.

Алфред Жилет пое конвулсивно въздух и започна да търси дръжката на вратата с лявата си ръка. Европеецът щракна заключалките на четирите врати. Дейвид Абът остана неподвижен, взирайки се в нашественика.

— Добър вечер, Монах — рече европеецът. — Един друг, за когото са ми казвали, че нерядко придобива монашески привички, ти праща поздрави. Не само за Каин, а и за домашния персонал в „Тредстоун“. Например състезателя по ветроходство — Яхтсмена. Някогашен превъзходен агент.

Жилет възвърна гласа си. Чу се някаква смесица между писък и шепот:

— Какво означава това? Кой сте вие? — извика, преструвайки се на безкрайно изненадан.

— О, я стига, приятелю. Няма смисъл — каза мъжът с пистолета.
— От изражението на мистър Абът виждам, че той разбира, че първоначалните му съмнения спрямо теб са били основателни. Винаги трябва да се подчиняваме на първоначалния си инстинкт, нали, Монах... Ти, разбира се, ни даде списъците на „Медуза“ и те, естествено, ни отведоха при Борн.

— Какво правите? — изкрещя Жилет. — Какво говорите?

— Ти си досаден глупак, Алфред. Но винаги си бил само част от дяволски добрия персонал. Лошото е, че не си се ориентирал правилно на кого да служиш; такива като теб никога не успяват.

— Вие!... — Тялото на Жилет се надигна от седалката, лицето му се сгърчи.

Европеецът натисна спусъка, слабият пукот бързо заглъхна в тапицираната вътрешност на лимузината. Бюрократът падна тежко, тялото му се свлече на пода, мъртвите бухалски очи изразяваха ужас.

— Не мисля, че съжелявате за него — каза европеецът.

— Не съжелявам — отвърна Монаха.

— Трябва да знаете, че онзи там е Борн. Каин ви предаде. Не издържа. Дългият период на мълчание свърши. Змията от главата на Медуза реши да хапне за своя сметка. А може и да са го купили. Това също е възможно, нали? Карлос е купил немалко хора, като този в краката ви например.

— От мен няма да научите нищо. Не се и опитвайте.

— Няма и какво. Ние знаем всичко. Делта, Карлос... Каин. Но имената вече нямат никакво значение. А и никога не са имали всъщност. Това, което остава, е само финалната изолация — отстраняването на човека-монах, който взема решенията. Вие. Борн е в капан. С него е свършено.

— Има и други, които вземат решения. Той ще се свърже с тях.

— Ако опита, ще го убият веднага щом им се мерне пред очите. Няма нищо по-достойно за презрение от един предател. Но за да е един човек предател, нужно е неопровержимо доказателство, че отначалото е бил ваш. Карлос го има, той е бил ваш, същността му е толкова потайна, както никоя в списъците на „Медуза“.

Възрастният мъж се смръщи. Беше изплашен, но не за живота си, а за нещо далеч по-значително.

— Вие не сте с всичкия си — каза. — Не съществува такова доказателство.

— Ето това е слабото място, вашето слабо място. Карлос е прецизен. Пипалата му достигат до всички видове тайни скривалища. Вие сте имали нужда от човек от „Медуза“, някой, който е живял и е изчезнал. Избрали сте един на име Борн, защото обстоятелствата при изчезването му са били погребани в неизвестност и заличени от всички съществуващи архиви — или поне вие така сте смятали. Но не сте се съобразили с агентите на Ханой, внедрени в „Медуза“. Тези списъци съществуват. На 25-и март 1968 година Джейсън Борн е бил екзекутиран от американски офицер от разузнаването в джунглите на Там Куан.

Монаха се хвърли напред. Не му оставаше нищо освен последен жест, последно предизвикателство. Европейецът натисна спусъка.

Вратата на къщата се отвори. Шофьорът се усмихна в сянката под стълбището. Яхтсмена изпращаше съветника от Белия дом и убиецът знаеше — това означаваше, че основната сигнализациялна система е изключена. Разполагаше с много повече от три секунди.

— Радваме се, че се отбихте при нас — каза Яхтсмена на сбогуване.

— Много благодаря, сър.

Това бяха последните думи, излезли от устата и на двамата мъже. Шофьорът се прицели над тухления парапет и натисна два пъти спусъка. Приглушените изстрели се сляха с множеството шумове на града. Яхтсмена падна вътре. Съветникът се хвана за гърдите и се свлече по касата на вратата. Шофьорът излезе иззад стената, изкачи стълбата и подхвана мъртвото тяло на Стивънс. С нечовешка сила той вдигна мъжа от Белия дом и го захвърли във фоайето на къщата до другия убит. След това се наведе към прага на тежката бронирана врата. Знаеше какво да търси и го намери. Под прага имаше дебел електрически кабел, боядисан в същия цвят и губец се в стената. Убиецът притвори вратата и стреля в кабела. Пукотът бе последван от пращане и искри; камерите бяха извадени от строя и сега всички екрани тъмнееха.

Отвори вратата, за да даде знак. Не беше необходимо. Европейецът пресичаше бързо тихата улица. Няколко секунди по-късно

се изкачи по стъпалата, влезе и огледа фоайето и коридора — и вратата в края на коридора. Двамата мъже вдигнаха килима във фоайето, сложиха го между вратата и касата и я притвориха леко. Остана пролука от пет сантиметра и алармените датчици не показаха отклонение. Вътрешната алармена инсталация не можеше да се задейства.

Мъжете се изправиха и застанаха неподвижни в тишината. И двамата знаеха, че ще бъдат разкрити бързо. Една врата на горния етаж се отвори и се чува стъпки и думи, изречени от мелодичен женски глас.

— Скъпи! Току-що забелязах, че проклетата камера не работи. Би ли я проверил, ако обичаш. — След кратка пауза жената заговори отново. — Не, почакай, защо не накарам Дейвид? — Отново пауза и пак заговори. — Недей тогава, скъпи, ще кажа на Дейвид!

Две стъпки. Тишина. Шум от дреха. Европейецът се загледа в стълбата за втория етаж. Запали се лампа. Дейвид... йезуитът... Монаха!

— Хвани я! — изрева на шофьора, извъртайки се назад с оръжие, което бе насочено към вратата в края на коридора.

Мъжът в униформата хукна нагоре по стълбата. Чу се изстрел. Той бе от мощно оръжие без заглушител. Европейецът погледна нагоре; шофьорът се държеше за рамото, палтото му беше пропито с кръв, а изваденият пистолет стреляше непрекъснато нагоре към площадката на стълбището.

Вратата в края на коридора се отвори рязко, в рамката застана шокираният майор с папка в ръка. Европейецът стреля два пъти. Гордън Уеб политна назад с разкъсано гърло и листовите от папката се разпиляха зад него. Мъжът в шлифера изтича при шофьора. Горевивата жена лежеше мъртва до парапета, по главата и шията ѝ течеше кръв.

— Добре ли си? Можеш ли да се движиш? — попита европейецът. Шофьорът кимна.

— Тази кучка ми отнесе половината рамо, но ще се оправя.

— Трябва да се оправиш! — заповяда шефът, разкъсвайки шлифера си. — Сложи това. Искам Монаха тук вътре! По-бързо!

— Господи!...

— Карлос иска Монаха тук вътре!

Раненият навлече с мъка черния шлифер и се запъти надолу покрай мъртвите тела на Яхтсмена и съветника от Белия дом. Внимателно, почти скован от болка, мина през вратата и слезе по предните стълби.

Европеецът го наблюдаваше, хванал вратата, за да се увери, че ще му стигнат силите за поставената задача. Човекът наистина се справи. Беше бик, на когото Карлос задоволяваше всеки апетит. Шофьорът трябваше да внесе трупа на Дейвид Абът в къщата, сякаш помага на стар пияница, в случай че някой от улицата го видеше. След това трябваше да се справи някак с кървенето, за да закара тялото на Алфред Жилет до реката и да го погребее в тинята. Хората на Карлос лесно се оправяха с подобни неща. Разочаровани здравеняци, открили смисъла на живота си в един-единствен човек.

Европеецът се обърна и се запъти към стаята на долния етаж. Имаше да върши работа. Окончателната изолация на човека на име Джейсън Борн.

Това, което намери тук, надхвърляше въображението му. Папките в отвореното скривалище бяха истински подарък. Вътре се намираха всички кодове и методи, използвани някога от митичния Каин. Вече не толкова митичен, помисли си европеецът, докато ги събираще на едно място. Сцената бе вече подредена, четирите тела — пренесени в тихата елегантна библиотека. Дейвид Абът седеше свит в едно кресло с разширени от ужас мъртви очи, а до краката му лежеше Елиът Стивънс. Яхтсмена беше проснат върху разтегателната маса с обърната бутилка уиски в ръка, а Гордън Уеб лежеше на пода, стиснал куфарчето си. Картината свидетелстваше, че ужасът, сполетял тези хора, е бил съвършено неочакван. Разговорът им прекъснат от внезапни изстрели.

Европеецът се разходи наоколо, с ръце в ръкавици, любувайки се на изкусната си работа. А тя наистина беше изкусна. Беше отпратил шофьора и беше избърсал всички дръжки, ръкохватки и всяка гладка дървена повърхност. Дойде и време за последното докосване. Той отиде до масата, където на сребърен поднос бяха наредени чаши за бренди, взе една и я вдигна към лампата. Както и предполагаше, нямаше отпечатъци. Сложи я на масата и извади от джоба си малка кесия. Отвори я и измъкна парче гъвкава прозрачна лента, която също вдигна към светлината. Бяха там, ясни като портрет — те бяха портрет, точен като снимката на притежателя им.

Бяха снети от една чаша с перие от офис на Гемайншафтбанк в Цюрих. Бяха отпечатъците от дясната ръка на Джейсън Борн.

Европеецът взе чашата и с търпението на художник, за какъвто се смяташе, притисна лентата в долната част, след което внимателно я отлепи. Отново вдигна чашата. Отпечатъците изпъкваха матови и отчетливи на светлината на настолната лампа.

Европеецът отнесе чашата в един ъгъл на покрития с паркет под и я пусна. Коленичи, разгледа парчетата, махна няколко и замете останалите под килима.

Бяха достатъчни.

21.

— По-късно — каза Борн, хвърляйки куфарчето на леглото. — Трябва да се махаме оттук.

Мари седна в креслото. Беше прочела още веднъж статията и отделила някои фрази и сега си ги повтаряше. Беше абсолютно концентрирана и погълната от заниманието си, все по-уверена в заключението си.

— Аз съм права, Джейсън. Някой ни изпраща послание!

— По-късно ще говорим за това. Прекалено дълго останахме тук. След не повече от час този вестник ще е залял целия хотел, а сутрешните вестници може и да са по-страшни. Не е сега време да се правим на неуловими. Ти стоя във фойето на онзи хотел, а и тук са те виждали прекалено много хора. Събирай си нещата.

Мари стана, но не направи друго движение. Вместо това го накара да се обърне към нея и да я погледне.

— Много станаха нещата, за които ще говорим по-късно — изрече твърдо. — Ти се готвеше да ме изоставиш, Джейсън, и аз искам да знам защо.

— Казах ти, че ще ти обясня — отговори ѝ, без да се опита да избегне темата. — Защото трябва да го знаеш и това ми е пределно ясно. Но точно сега искам да се махнем оттук. Събирай си нещата, по дяволите!

Тя премигна, внезапният му изблик на гняв имаше резултат.

— Да, ей сега — прошепна.

Взеха асансьора и слязоха във фойето. Щом захабеният мраморен под се появи пред погледа му, Джейсън почувства, че се намират в клетка, незащитени и изложени на показ. Можеха да ги заловят веднага след спиране на машината. И разбра защо това му чувство е толкова силно. Там, долу, вляво бе рецепцията, зад която седеше портиерът, на плота вдясно от него лежеше купчина вестници. Бяха копия на същия, който Джейсън бе пхнал в куфарчето, намиращо се в момента в ръцете на Мари. Портиерът държеше един от

тях, поглъщаше жадно съдържанието му и човъркаше зъбите си с клечка, забравил всичко на света, освен скандалната история.

— Върви право напред — нареди ѝ Джейсън. — Не спирай никъде, застани отвън вдясно до вратата. Ще съм там след секунда.

— О, боже мой... — прошепна тя при вида на портиера.

— Ще се оправя с него възможно най-бързо.

Тракането на токетата на Мари привлече вниманието на портиера. За безкрайно съжаление на Джейсън. Човекът вдигна очи, но той се изправи пред него и моментално му препречи погледа.

— Беше много приятно — каза на френски, — но сега ужасно бързам. Трябва да отида тази нощ с колата до Лион. Закръглете сметката на пет хиляди франка. Нямах време да ви изразя благодарностите си.

Споменаването на големия бакшиш постигна целта. Мъжът на рецепцията направи сметката и му я подаде. Джейсън плати и се наведе да вдигне куфарите. В същия момент той чу изненадано възклицание, изтървало се от зяпналата уста на портиера. Той се вираше в купчината вестници, вдясно от него, с поглед върху снимката на Мари Сен-Жак. След това погледна през остъклената входна врата. Мари стоеше на тротоара вън. Мъжът премести озадачения си поглед върху Борн; направи връзката и внезапно изпадна в ужас.

Джейсън тръгна бързо към стъклените врати, отвори ги с рамо и хвърли поглед назад към рецепцията. Мъжът посягаше към телефона.

— Да се махаме! — изкрещя на Мари. — Намери някакво такси!

Хванаха такси на Рю Лекурб, малко по-нататък от хотела. Борн влезе в ролята на неопитен американски турист, като пусна в действие разваления си френски, както бе постъпил в Банк Валоа. Той обясни на шофьора, че със своята *belle amie*^[1] искат да излязат от Париж за ден-два, някъде, където да са сами. Ако шофьорът може да им предложи места, те ще изберат едно от тях.

Шофьорът им помогна.

— До Ле Молино Биланкур има малка странноприемница, наречена „Мезон Кадрийаж“ — каза. — Друго, което би ви допаднало, е в Иври сюр Сен. Много тихо местенце, мосю. А може би „Оберж дю Коан“ в Монруж; намира се между първите две и е много скрито.

— Първото — направи избора Джейсън. — Първо за него се сетихте. На колко път е оттук?

— Не повече от петнайсетина-двайсет минути, мосю.

— Добре. — Борн се обърна към Мари и ѝ каза тихо: — Смени си прическата.

— Какво?

— Смени си прическата. Вдигни си косата или я хвани отзад, няма значение, просто я промени. Дръпни се от огледалото. По-бързо.

Малко след това дългата червеникава коса на Мари бе опъната жестоко назад, встрани от лицето и врата ѝ, и прихваната с помощта на няколко фиби в стегнат кок. Джейсън я погледна.

— Изтрий си червилото. Съвсем.

Тя извади салфетка и го изтри.

— Така добре ли е?

— Да. Имаш ли молив за очи?

— Естествено.

— Надебели си малко веждите, съвсем малко. Удължи ги с половин сантиметър и ги извий леко надолу.

Тя отново изпълни инструкциите му.

— Сега как е? — попита.

— По-добре — рече той, докато я разглеждаше. Промените бяха незначителни, но ефектът — внушителен. От елегантна и привлекателна жена Мари се бе превърнала в доста вулгарно същество. Или поне на пръв поглед нямаше нищо общо със снимката от вестника, а това бе най-важното.

— Като стигнем до Виланкур — прошепна той, — излез бързо от колата и се обърни с гръб. Шофьорът не трябва да те вижда.

— Не е ли малко късно?

— Прави каквото ти казвам.

Слушай ме. Аз съм хамелеон на име Каин и мога да те науча на много работи, на които не ми се иска да те уча, но сега се налага. Мога да променям цвета си и да се нагаждам към околната среда във всяка джунгла. Мога да се ориентирам по посока на вятъра само като го помириша. Мога да намирам пътя си в естествените джунгли и в тези, сътворени от човешки ръце. Алфа, Браво, Чарли, Делта... Делта е вместо Чарли, вместо Каин. Аз съм Каин. Аз съм смърт. И трябва да ти кажа кой съм и да те загубя.

— Какво има, скъпи?

— Какво?

— Гледаш, без да дишаш. Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна и погледна настрана, като си поевъздух. — Премислям какво ще правим. Когато пристигнем, трябва вече да съм наясно.

Пристигнаха в ханчето. Отдясно имаше ограден паркинг. Пред входната врата излязоха няколко закъснели посетители. Борн се наведе през седалката.

— Оставете ни на паркинга, ако обичате — разпореди се, без да даде обяснение за необичайното си желание.

— Да, мосю — кимна шофьорът и вдигна рамене — предпазлива двойка, говореха движенията му.

Дъждът беше понамалял и преминал в ситни наподобяващи мъгла капчици. Таксито си замина. Борн и Мари изчакаха да се скрие от погледите им в сенките на дърветата до ханчето. Джейсън остави куфарчето на мократа земя.

— Почакай тук.

— Къде отиваш?

— Да повикам такси по телефона.

Второто такси ги откара в западна посока към Монруж. Този шофьор въобще не се заинтригува от двойката с мокри лица, които явно бяха от провинцията и сигурно търсеха евтин подслон. Ако вестникът със снимката на жената от Френска Канада, замесена в убийство и кражба в Цюрих, изобщо му попаднеше, за нищо на света не би свързал особата от първата страница с тази, която седеше на задната седалка.

„Оберж дю Коан“ не отговаряше на името си. Не беше уютна старомодна странноприемница в усамотен ъгъл на провинцията. Напротив, беше голяма безлична двуетажна постройка на около километър от главното шосе. Ако не друго, то поне имаше общата за всички мотели черта да развалят гледката около големите градове по цял свят. Гарантираше по финансови причини анонимност на гостите. Не бе трудно да си представи човек колко резервации се правеха седмично при тези условия.

Мари и Джейсън се регистрираха с фалшиви имена и бяха настанени в долнопробна стая, където всеки предмет със стойност над двайсет франка бе завинтен към пода или закрепен с нитове към лакираните гетинаксови повърхности, с които бе облицована стаята. Все пак мястото имаше и една положителна черта: хладилник в общото фоайе на етажa. Знаеха, че работи, защото го чуваха. Дори при затворена врата.

— Е, кажи сега. Кой би могъл да ни праща съобщение? — попита Борн, застанал прав с чаша уиски в ръка.

— Ако знаех, щях да се свържа с тях — отвърна Мари, седнала с кръстосани крака на обърнатия стол до бюрото и без да сваля очи от него. — Може да има връзка с онова, заради което искаше да избягаш.

— Тогава значи е капан.

— Не е капан. Човек като Валтер Апфел не е извършил всичко това, за да организира капан.

— На твоето място нямаше да съм толкова сигурен. — Борн отиде до един пластмасов стол и седна в него. — Нали Кьониг го направи; той ме беляза още в чакалнята.

— Кьониг е само един корумпиран редник, а не офицер от банката. Действал е на своя отговорност. Апфел не би могъл.

Джейсън вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Изказването на Апфел е трябвало да бъде одобрено от неговите шефове. И е направено от името на банката.

— Хайде да се обадим в Цюрих, щом си толкова сигурна.

— Те не искат. Или не знаят отговора, или не искат да ти го кажат. Последните думи на Апфел са, че „няма да дават никакви понататъшни пояснения. На никого“. Това също е част от посланието. Трябва да се свържем с някой друг.

Борн отпи от чашата си. Имаше нужда от алкохол, защото приближаваше моментът, когато трябваше да започне разказа за един убиец на име Каин.

— И тогава към кого се връщаме отново? Обратно в капана.

— Ти май мислиш, че знаеш кой стои зад цялата тази работа, не е ли така? — Мари посегна към цигарите си на бюрото. — И затова се опитваш да избягаш, нали?

— И на двата въпроса отговорът е „да“. — Моментът настъпи. Посланието от Карлос дойде! Аз съм Каин и ти трябва да се разделиш с мен! Трябва да те загубя. Но най-напред е Цюрих и ти трябва да ме разбереш. — Статията е скалъпена с цел да открият мен.

— Не споря за това — прекъсна го тя и го изненада с реакцията си. — Доста размишлявах. Те знаят, че доказателствата са фалшиви — толкова очевидно фалшиви, че чак е смешно. Полицията в Цюрих съвсем основателно очаква, че ще се свържа с канадското посолство... — Мари млъкна с незапалена цигара в ръка. — Господи, Джейсън, ами че точно това искат да направим!

— Кой го иска?

— Онзи, който ни изпраща посланието. Те знаят, че аз нямам друг избор, освен да се свържа с посолството и да поискам закрилата на канадското правителство. Не се сетих по-рано, защото вече бях говорила с посолството, с онзи, как му беше името — Дъони Корбелие, но той не ми каза абсолютно нищо. Само изпълни молбата ми, нищо друго. Но това беше вчера... Не днес, не тази вечер. — Мари се отпрати към телефона на нощното шкафче.

Борн се надигна бързо от стола си и я спря, като я хвана за ръката.

— Недей — каза твърдо.

— Защо?

— Защото не си права.

— Права съм, Джейсън! Нека ти докажа.

Борн се изправи пред нея.

— Струва ми се, че ще е по-добре да изслушаш какво имам да ти кажа.

— Не! — изкрещя Мари и го изненада неимоверно. — Не искам да чувам. Не сега!

— Само преди час в Париж то бе единственото, което искаше да чуеш. Чуй го тогава!

— Не! Преди един час ми се умираше! Ти беше решил да избягаш. Без мен. И знам, че това ще се случи отново и отново, докато най-накрая не приключи за теб. Чуваш думи, виждаш образи и ти идват наум откъслеци от неща, които не разбираш, но понеже те съществуват, ти сам се обричаш на смърт! И ще продължаваш да го правиш, докато някой не ти каже, че какъвто и да си бил... има хора,

които са те манипулирали и които ще те пожертват и ще си измият ръцете с тебе! Но там накъде има и някой, който иска да ти помогне, да ни помогне! Ето това е посланието! Знам, че съм права. Искам да ти го докажа. Остави ме!

Борн хвана ръцете ѝ и я погледна смълчан. Красивото ѝ лице беше изпълнено с болка и болезнена надежда, очите ѝ молеха. Ужасната болка достигна до всяко кътче от тялото му. Може би така беше по-добре; щеше сама да се убеди и страхът да я принуди да чуе и да разбере. За тях вече нищо не съществуваше. Аз към Каин...

— Добре, ще се обадиш, когато аз ти кажа. — Той я пусна и отиде при телефона. Набра рецепцията на „Оберж дьо Коан“. — Обаждам се от триста четирийсет и първа стая. Току-що говорих с приятели от Париж; те ще дойдат след малко тук. Бихте ли им ангажирали стая на същия етаж... Добре. Казват се Бригс. Американци са. Ще слеза да платя предварително и ще ми дадете ключа... Чудесно. Благодаря.

— Какво правиш?

— Искам да ти докажа нещо — заяви. — Дай ми своя рокля — продължи. — По възможност по-дълга. Най-дългата.

— Какво?

— Щом искаш да се обадиш, прави каквото ти казвам.

— Ти не си в ред.

— Признал съм го отдавна — отвърна той, докато вадеше от куфара панталон и риза. — Роклята, ако обичаш.

Петнайсет минути по-късно стаята на мистър и мисис Бригс, на отсрещната страна на коридора, шест стаи през тяхната, бе готова. Дрехите бяха подредени и отделни лампи светеха, другите не, защото крушките бяха отвъртени.

Джейсън се върна в тяхната стая. Мари стоеше до телефона.

— Готови сме.

— Какво си направил?

— Което исках и което трябваше. Сега можеш да се обадиш.

— Много е късно. Може и да го няма.

— Мисля, че ще е там. Ако го няма, ще ти дадат домашния му телефон. Името му го има на записите на разговорите с Отава. Или би трябвало да го има.

— Сигурно го има.

— Тогава значи са се свързали с него. Запомни ли какво ти казах да говориш?

— Да, но не виждам смисъл. Няма никаква връзка. Знам, че не греша.

— Ще видим. Просто кажи думите, които аз ти казах. Ще стоя до теб и ще слушам. Хайде.

Тя вдигна слушалката и набра номера. Седем секунди по-късно централата на посолството отговори и я свързаха с Дьони Корбелие. Беше един часът и петнайсет минути през нощта.

— Всемогъщи боже, къде си в момента?

— Значи си чакал да се обадя?

— Надявах се, че ще се обадиш, иначе щеше да е много лошо. Тук е истинска лудница. Чакам от пет часа следобед.

— И Алън така почака. В Отава.

— Кой Алън? За какво говориш? Къде се намиращ, по дяволите?

— Първо искам да знам ти какво имаш да ми казваш.

— Да ти казвам ли?

— При теб има послание за мен, Дьони. Какво е то?

— Какво какво е? Какво послание?

Лицето на Мари пребледня.

— Не съм убивала никого в Цюрих. Не бях...

— Тогава, по дяволите — прекъсна я аташетото, — ела веднага. Ще ти осигурим всякаква възможна закрила. Тук никой не може да те пипне с пръст.

— Дьони, изслушай ме! Досега си чакал да се обадя, нали?

— Да, разбира се.

— Някой ти е казал да чакаш, така ли е?

Пауза. Когато Корбелие заговори отново, гласът му беше приглушен.

— Да, каза ми. Те ми казаха.

— Какво ти казаха?

— Че отчаяно се нуждаеш от нашата помощ.

Мари задиша по-спокойно.

— И искат да ни помогнат?

— „Ни“ — отвърна Корбелие, — ще рече, че той е с теб?

Лицето на Борн беше до нейното, главата му наклонена, за да чува какво говори Корбелие. Кимна.

— Да — отговори тя. — Заедно сме, но той излезе за малко. Всичко това са измислици, не ти ли го казаха?

— Казаха само, че трябва да те открием и да ти осигурим закрила. Те наистина искат да ти помогнат; искат да изпратят кола за вас. Една от нашите. Дипломатическа.

— Кой са тези „те“?

— Не знам имената им, но и не ми е необходимо. Знаем положението и ранга им.

— Положение ли?

— Те са специалисти. От Федералната сигурност. Какво повече ти трябва?

— Имаш ли им доверие?

— Боже мой, да! Свързаха се с мен чрез Отава. Нарезданията им идват директно от Отава.

— Сега в посолството ли са?

— Не, свързвам се с тях по телефона. Господи, Мари, къде си в момента?

Борн кимна отново и тя отговори.

— Намираме се в „Оберж дьо Коан“ в Монруж. Под името Бригс.

— Веднага ще ви пратя кола.

— Недей, Дьони! — възпротиви се Мари, гледайки Джейсън, чийто поглед ѝ заповядваше да слуша инструкциите му. — Изпрати я сутринта. Първото нещо, което ще направиш на разсъмване — след четири часа. Става ли?

— Не мога да го направя! За твое добро е.

— Трябва. Не ме разбирай погрешно. Той е въввлечен в някаква мръсотия и е изплашен. Искан да избяга. Ако разбере, че съм ти се обаждала, ще избяга още сега. Дай ми малко време. Трябва да го разубедя да промени намеренията си. Само няколко часа. Той е объркан, но дълбоко в себе си знае, че съм права. — При тези думи Мари погледна Борн.

— Какъв е този тип, да му се не види?

— Изплашен — отвърна тя. — Манипулирали са го. Трябва ми време. Дай ми го.

— Мари... — Корбелие млъкна. — Добре. Първата ми работа утре сутринта. Да речем... в шест. И, Мари, те искат да ти помогнат. Могат да ти помогнат.

— Знам. Лека нощ.

— Лека нощ.

Мари затвори телефона.

— Сега ще чакаме — каза Борн.

— Не знам какво доказваш. Естествено, той ще се обади на федералните и, естествено, че те ще цъфнат тук. Какво очакваш? Той почти си призна какво се кани да направи, защото счита, че така е правилно.

— И според теб тъкмо хората от Федералното ни изпращат посланието?

— Предполагам, че ще ни отведат при когото трябва. Или ако въпросните хора са прекалено далеч, ще ни свържат с тях. В целия си професионален живот никога не съм била по-уверена в твърдението си.

Борн я погледна.

— Надявам се да си права, защото само твоят живот ме интересува. Нищо друго. Ако „доказателствата“ против теб в Цюрих не са част от някакво послание и ако са били изфабрикувани от експерти с единствената цел да открият мен — и полицията наистина е повярвала на всичко това — тогава аз наистина съм изплашен тип, както ме описа на Корбелие. Няма човек, който повече от мен да иска да си права. Но мисля, че не си.

В два часа и три минути осветлението в коридора на мотела примигна и угасна. Дългият коридор потъна в относителна тъмнина, лампите на стълбищната площадка бяха единствените източници на светлина. Борн беше загасил лампите в стаята им и стоеше до вратата с пистолет в ръка, като наблюдаваше коридора през полуоткрехнатата врата. Мари стоеше зад него и надничаше през рамото му. И двамата мълчаха.

Стъпките се чуваха, въпреки че бяха много тихи. Тихи, прокрадващи се, два чифта обувки, които изкачваха стълбите. След няколко секунди в полумрака изникнаха фигурите на двама мъже. Мари неволно си пое шумно дъх; Джейсън се пресегна зад себе си и рязко запуши устата ѝ с ръка. Той разбра. Беше разпознала единия от двамата, въпреки че го беше виждала само веднъж. На Щепдекщрасе в Цюрих, минути преди един друг да заповяда да я екзекутират. Беше

русият, когото изпратиха в стаята на Борн, момчето за всичко, което бяха изпратили в Париж, за да разпознае пропуснатата мишена. В лявата му ръка светеше малък фенер, а в дясната държеше пушка с дълга цев със заглушител.

Спътникът му беше по-нисък и набит, походката му напомняше животинска, рамената и бедрата се движеха в плавния ритъм на стъпките. Реверите на самото му бяха вдигнати, а на главата си имаше широкопола шапка, която закриваше физиономията му. Борн се загледа в мъжа; нещо в него му беше познато, фигурата, походката, начинът, по който накланяше главата си. Какво беше то? Какво беше то? Той го познаваше.

Но нямаше време да мисли за това; двамата мъже приближаваха към стаята, резервирана на името на мистър и мисис Бригс. Русия вдигна фенерчето и освети първо номера на стаята, а след това бравата и ключалката.

Това, което последва, беше изпълнено с хипнотизираща ефикасност. Набитият протегна под лъча на фенерчето дясната си ръка с връзка ключове и пръстите му избраха един от тях. В лявата му ръка се появи оръжие със заглушител, чиято форма извънредно много напомняше тази на мощния германски Щерлихт Лугер, бил на въоръжение в Гестапо през Втората световна война. Изстрелите му пробиваха армирана стомана и бетон, а звукът не надвишаваше силата на романтично покашляне. Идеално оръжие за залавяне на държавни изменници нощем в тихи улици, като живеещите наоколо се обезпокояват на следващата сутрин и то само от вестта, че някой е изчезнал.

По-ниският пъкна ключа, превъртя го тихо и наведе дулото на пушката към ключалката. Три бързи изстрела бяха съпроводени от проблясвания. Дървесината около бравата се разхвърча. Вратата се отвори. Двамата убийци нахлуха вътре.

Сърцата на Джейсън и Мари отброиха два удара в тишината. След това от тъмнината долетя тътен на приглушени изстрели и бели проблясъци. Вратата се затръшна, но не остана дълго затворена, защото отвътре се дочуха нови звуци на сблъсъци и удари. Най-сетне онези отсреща намериха лампата, запалиха я за малко, после тя бе запратена яростно на пода. Разхвърча се стъкло. От гърлото на единия се изтръгна яростен вик на бясно разочарование.

Двамата убийци изхвърчаха навън с насочени напред оръжия, явно очаквайки някаква клопка и озадачени от липсата на такава. Стигнаха до стълбите и се втурнаха надолу, защото вратата вдясно от стаята на мистър и мисис Бригс се отвори. Показа се някакъв гост на хотела, премигна, повдигна рамене и се прибра. В тъмния коридор се възцари тишина.

Борн остана на място и обгърна с ръка Мари Сен-Жак. Тя трепереше, с глава притисната в рамото му, дишаше конвулсивно и не можеше да възприеме случилото се. Той изчака малко, докато треперенето се успокои и дишането ѝ се нормализира. Не можеше да чака повече; тя трябваше да се убеди със собствените си очи. Да види всичко и впечатлението да се запечата неизличително в съзнанието ѝ. Трябваше да разбере окончателно. Аз към Каин. Аз съм смърт.

— Хайде — прошепна ѝ.

Изведе я в коридора и тръгна решително към стаята, която сега беше неговото доказателство. Отвори счупената врата и влязоха вътре.

Тя стоеше неподвижно, едновременно отровена и хипнотизирана. В пространството, вдясно от тях, се виждаха беглите очертания на силует. Светлината зад него беше толкова слаба, че наистина се различаваха само контурите ѝ, и то едва когато очите привикнеха към странната смесица от мрак и слаби отблясъци. Беше фигура на жена в дълга вечерна рокля, чиито поли се полюшваха леко на полъха от отворения прозорец.

Прозорец. Точно пред него стоеше друга фигура, също едва забележима. Светлините на далечната магистрала очертаваха бегло силуета ѝ. Тя сякаш внезапно помръдна — бързи, почти неуловими движения на дрехата — на ръцете.

— О, господи — изрече вкаменена Мари. — Запали лампите, Джейсън.

— Не работят — отговори той. — Само двете нощни. Те намериха едната. — Той тръгна предпазливо през стаята и намери лампата, която търсеше. Беше на пода до стената. Коленичи и я включи. Мари потръпна.

В рамката на вратата на банята бе закрепена с измъкнати от завесите конци нейната рокля и се полюшваше от невидим вятър. Беше съдрана от куршумите.

Ризата и панталонът на Борн бяха защипани в рамката на подалечния прозорец. От плата между двата ръкава не бе останало нищо, а нощният бриз минаваше през дупките и караше дрехата да помръдва нагоре и надолу. Бялата риза бе пронизана диагонално от поне пет-шест куршума, там, където би трябвало да са гърдите.

— Ето го твоето послание — каза Джейсън. — Сега вече знаеш какво е то. А пък аз вече мисля, че ще трябва да изслушаш това, което имам да ти казвам.

Мари не отвърна. Вместо това пристъпи бавно към роклята и започна да я разглежда, като че не вярваше на очите си. После се обърна рязко с блуждаещ поглед, като едва сдържаше сълзите си.

— Не! Не може да бъде! Нещо не е наред! Обади се в посолството.

— Какво?

— Направи каквото ти казвам. Веднага!

— Стига, Мари. Проумей го най-накрая.

— Не, да ти се не види! Ти трябва да проумееш! Не трябваше да става така. Не можеше да стане!

— Но стана.

— Обади се в посолството! Използвай този телефон тук и се обади веднага. Търси Корбелие. Бързо, за бога! Ако означавам нещо за теб, направи както ти казвам!

Борн не можа да ѝ откаже. Вълнението ѝ се отразяваше зле и на двамата.

— Какво да му кажа? — попита той, отивайки към телефона.

— Първо се свържи с него! Точно от това ме е страх, ...о, боже, страх ме е!

— Кой е номерът?

Тя му го каза; той набра и зачака отсреща да отговорят. Когато най-после това стана, телефонистката беше изпаднала в паника, гласът ѝ ту спадаше, ту се извисяваше и от време на време почти не ѝ се разбираше. На заден фон се чуваха викове и резки команди, изричани бързо на английски и френски. След няколко секунди Джейсън разбра и защо.

Дъони Корбелие, аташе на Канада, излязъл на стълбите на посолството на авеню Монтен в два без двацет през нощта и бил прострелян в гърлото. Починал на място.

— Ето и останалата част от посланието, Джейсън — прошепна Мари и го погледна преbledняла. — А сега ще изслушам всичко, което имаш да ми кажеш. Защото там някъде наистина има някой, който се опитва да стигне до теб и да ти помогне. Имало е послание; но не за нас и не за мен. Само за теб. И само ти е трябвало да го разбереш.

[1] Любима (фр.) — Б. пр. ↑

22.

Един по един четиримата мъже пристигнаха в претъпкания хотел „Хилтън“ на Шестнайсата улица във Вашингтон. Всеки от тях се качи на различен асансьор и слезе два или три етажа над или под нужния и стигна до уреченото място по стълбите. Нямаше време да се срещат извън границите на окръг Колумбия; кризата беше несравнима. Мъжете бяха от „Тредстоун Седемдесет и едно“ — оцелелите. Останалите бяха мъртви, избити зверски в тихата улица с три платна в Ню Йорк.

Две от лицата бяха известни на обществото — едното повече от другото. Първият беше възрастен сенатор от Колорадо, а вторият — бригаден генерал Ъ. А. Крофорд — Ъруин Артър, в свободен превод — Железния задник — известен говорител на Военното разузнаване и пазител на архивите и информационните му банки. Другите двама бяха практически неизвестни, освен в коридорите на собствените си учреждения. Единият бе военноморски офицер на средна възраст, прикрепен към информационния контрол на 5-а Военноморска област. Четвъртият и последен бе четирийсет и шест годишен ветеран от Централното разузнавателно управление, кльоцава, натегната пружина от напирещ гняв и с бастун. Кракът му беше откъснат от граната в Югоизточна Азия. Навремето бил дълбоко законспириран агент на операция „Медуза“. Името му беше Александър Конклин.

В стаята нямаше маса за конференции; бе обикновена спалня със стандартни легла, канапе, два фотьойла и масичка за кафе. Невероятно бе, че последствията от такова събитие се обсъждаха в подобно място. Нямаше компютри със зелени букви на тъмните екрани, нито електронно оборудване за комуникации, осъществяващо връзка с консули в Лондон, Париж или Истанбул. Мястото беше обикновена хотелска стая, в която нямаше нищо освен четири мозъка, съхраняващи тайните на „Тредстоун Седемдесет и едно“.

Сенаторът седна в единия край на канапето, военноморският офицер в другия, Конклин се настани в едното от креслата, протегна напред неподвижния си крак и постави бастуна между краката си,

докато бригаден генерал Крофорд остана прав със зачервено лице и яростно помръдваща челюст.

— Свързах се с президента — каза сенаторът, като изтри челото си. Личеше си, че скоро не е спал. — Трябваше да го направя. Ще се срещнем довечера. Кажете ми всичко възможно, всеки от вас. Започнете вие, генерале. Какво се случи, за бога?

— Майор Уеб е трябвало да бъде при колата си в двајсет и три нула-нула часа на ъгъла на Лексингтън и Седемдесет и втора улица. Не се появил в определеното време. Към двајсет и три и трийсет шофьорът се обезпокои, защото трябвало да отидат чак до летището в Ню Джърси. Сержантът запомнил адреса — само защото му било казано да го забрави — подкарал натам и стигнал до вратата. Секретната ключалка била разбита и вратата зеела отворена. Всички алармени системи били обезвредени. На пода във фоайето имало кръв, а на площадката на втория етаж лежала мъртва жена. Тръгнал по коридора, влязъл в оперативните стаи и намерил трупове.

— Този мъж заслужава да бъде повишен без много шум — каза военноморският офицер.

— Защо го казвате? — попита сенаторът.

Крофорд отговори:

— Запазил е достатъчно самообладание да се обади в Пентагона и е настоял да говори по неподслушван канал, вътрешен. Дал точните данни за честотата, времето и мястото на емисията и казал, че трябва да говори с онзи, който я е излъчил. Не казал нито дума, докато не се обадох аз на телефона.

— Пратете го във Военната академия, Ъруин — каза грубо Конклин и стисна бастуна си. — Явно има повече мозък от голяма част от клоуните, които развъждате там.

— Това не е необходимо, Конклин — каза меко сенаторът. — А и ще насили излишно нещата. Продължавайте, ако обичате, генерале.

Крофорд размени поглед с мъжа от ЦРУ.

— Свързах се с полковник Пол Маккларън в Ню Йорк, наредих му да отиде на мястото и да не прави абсолютно нищо, докато не пристигна. След това се обадох тук на Конклин и на Джордж и отлетяхме за там заедно.

— Аз се обадох на един екип от ФБР за снемане в Манхатън на отпечатъци — добави Конклин. — С тях сме работили и преди и им

имам доверие. Не им казах какво търсим, но ги помолих да прегледат внимателно обстановката и ако намерят нещо, да го дадат лично на мен. — Мъжът от ЦРУ млъкна и вдигна бастуна си към военноморския офицер. — След това Джордж им даде трийсет и седем имена. За тези хора знаехме, че имат отпечатъци във ФБР и досиета. Натъкнахме се на един комплект от тях, който изобщо не очаквахме, и за който... просто не искахме да... повярваме.

— На Делта ли? — попита сенаторът.

— Да — продължи офицерът. — Имената, които им дадох, са на всеки — независимо колко слаба е връзката — който е могъл да научи адреса на „Тредстоун“, включително, разбира се, и на всеки един от нас. Стаята беше изчистена основно, всяка повърхност, всяка брава и всяка чаша — с изключение на една. Беше счупена чаша от бренди, намерихме няколко парчета в ъгъла под килима, но те се оказаха напълно достатъчни. Там бяха отпечатъците; на показалеца и среден пръст на дясната ръка.

— Вие сте съвсем сигурен, нали? — попита бавно сенаторът.

— Отпечатъците не лъжат, сър — каза офицерът. — Парчетата бяха все още влажни от брендито. Извън тази стая Делта е единственият човек, който знае за Седемдесет и първа улица.

— Можем ли да сме сигурни в това? Другите може да са казали нещо.

— Изключено е — прекъсна го генералът. — Абът не би го направил никога, а адресът бе даден на Елиът Стивънс петнайсет минути преди да отиде там, обадил се е от уличен телефон. Освен това, дори да предположим най-лошото, той едва ли би изпросил сам екзекуцията си.

— Ами майор Уеб? — настоя сенаторът.

— Майорът — отвърна Крофорд, — получи адреса по радиото от мен, след като се приземи на летище Кенеди. Както знаете, честотата принадлежи на Военното разузнаване и се заглушава автоматично. Припомням ви, че той също загуби живота си.

— Да, разбира се — възрастният сенатор поклати глава. — Немислимо е наистина. Защо?

— Бих желал да ви предложи причина, колкото и неприятно да звучи тя — каза бригаден генерал Крофорд. — От самото начало не бях ентузиазизиран по отношение на кандидата. Разбрах мотивите на

Дейвид, признавах, че има необходимия опит, но ако си спомняте, изборът не беше мой.

— Не си спомням да сме имали кой знае колко богат избор — намеси се сенаторът. — Имахме човек — човек с опит, както казахте и вие, който прояви желание да потъне в нелегалност за неопределено дълъг период от време, да рискува живота си ежедневно и да прекъсне абсолютно всички връзки с миналото си. Колко такива хора съществуваха?

— Можехме да намерим някой по-уравновесен — контрира го генералът. — Изтъкнах го навремето.

— Вие изложихте — поправи го Конклин, — вашето определение за уравновесен човек, което, както ви посочих тогава, беше несъстоятелно.

— И двамата бяхме в „Медуза“, Конклин, — каза Крофорд ядосано, но разумно. — Но вие нямахте вътрешен поглед върху нещата. Делта започна да се отнася към командите на бойното поле с непрекъснатата и все по-открита враждебност. Моето положение ми даваше възможност да наблюдавам този модел на поведение доста по-добре от вас.

— Повечето пъти е имал пълното право да се държи така. Ако бяхте прекарвали повече време на фронта и по-малко в Сайгон, щяхте да го разберете. Аз го разбрах.

— Може да се изненадате — каза генералът, вдигайки ръка да не го прекъсват, — но аз не защитавам големите глупости, на които нерядко даваха простор на действие в Сайгон, а и никой не би ги оправдал. Опитвам се да опиша модел на поведение, който би могъл да доведе до онази нощ на Седемдесет и първа улица.

Мъжът от ЦРУ не отмести погледа си от Крофорд, враждебността му изчезна и той кимна.

— Знам. Извинете. Точно в това е трудността на задачата. И на мен не ми е лесно. Работил съм с Делта в половин дузина сектори, бяхме колеги с него в Пном Пен преди идеята за „Медуза“ да се роди в съзнанието на Монаха. Той не беше същият след Пном Пен; затова и отиде в „Медуза“, а впоследствие пожела да стане Каин.

Сенаторът се приведе напред.

— Чувал съм, но отново ми разкажете. Президентът иска да знае всичко.

— Жена му и двете му деца бяха убити на един малък кей на река Меконг. От бомба на странен бомбардировач — никой не разбра чий, а и после не се разкри на кого е. Той мразеше тази война, мразеше всички участници в нея. Промени се напълно. — Конклин замълча, поглеждайки генерала. — И аз мисля, че сте прав, генерале. Той отново се е променил. Беше заложено в същността му.

— Кое? — попита остро сенаторът.

— Тази внезапна промяна, предполагам — поясни Конклин. — Това внезапно отрицване. Оказал се е извън границите на възможностите си и омразата е взела връх. Не е било трудно; необходима е голяма предпазливост, за да се опазиш от това. Убил е мъжете и жената в напълно осъзнат пристъп на лудост. Никой от тях не го е очаквал, с изключение може би на жената, която е била горе и вероятно е чула изстрелите... Той вече не е Делта. Ние създадохме легенда, наречена Каин, само че тя вече не е само легенда. А самият той.

— След толкова месеци... — Сенаторът се наведе напред и гласът му се провлачи. — Защо се е върнал? Откъде?

— От Цюрих — отговори Крофорд. — Уеб беше в Цюрих и аз мисля, че е единственият, който би могъл да го е довел. Може никога да не разберем защо, освен ако не е разчитал да ни хване там всички до един.

— Не знае кои сме ние — възпротиви се сенаторът. — Единствените, с които имаше връзка, бяха Яхтсмена, жена му и Дейвид Абът.

— И Уеб, разбира се — добави генералът.

— Разбира се — съгласи се сенаторът. — Но не и в „Тредстоун“, даже не и с него.

— Не би имало никакво значение — каза Конклин, като удари с бастуна си по пода. — Той знае, че там има централа. Уеб може да му е казал, че всички ще сме там. Напълно разумно предположение. Събраха ни се доста въпроси — цената на шест загубени месеца, а сега и няколко милиона долара. Идеално разрешение за Делта, нали? Щял е да ни премахне и да изчезне. Без следи.

— Защо сте толкова убеден?

— Защото, първо, той е бил там — отговори мъжът от разузнаването, като повиши глас. — Намерихме отпечатъците му на

чаша от бренди, която дори не е била допита. И второ, това е класически капан с около двеста вариации.

— Бихте ли обяснили?

— Не даваш никакви признаци на живот — включи се в разговора генералът, като погледна Конклин, — докато накрая врагът не изгуби самообладание и не се разкрие пръв.

— Искате да кажете, че ние сме станали врагът? Неговият враг?

— Мисля, че по този въпрос не може да има две мнения — каза военноморският офицер. — Делта вече не е с нас, независимо какви са били причините. Такива неща са се случвали и преди, слава богу, не много често. Знаем какво да правим в подобна ситуация.

Сенаторът отново се наведе от канапето.

— Какво възнамерявате да правите?

— Снимката му никога не е виждала бял свят — обясни Крофорд. — Сега ще я размножим. И ще я изпратим до всички централи, подслушвателни постове и информатори, с които разполагаме. Той все пак трябва да отиде някъде и сигурно ще предпочете място, което му е познато. Ако не за друго, то поне за да си купи нова самоличност. Ще похарчи пари и ще го открием. Когато това стане, заповедите са ясни.

— Веднага ли ще го доведете тук?

— Ще го убием — изрече просто Конклин. — Не можем да съдим човек като Делта, нито да поемем риска да го съди друго правителство. Не и за това, което той знае.

— Не мога да кажа така на президента! Има закони.

— Не и за Делта — възрази агентът. — Той е извън всякакви закони и предпазни мерки.

— Какво значи извън...

— Точно така, сенаторе — прекъсна го генералът. — Нищо не помага. Мисля, че добре осъзнавате значението на тази фраза. Сам решете дали да назовавате пред президента нещата с истинските им имена. Това е изцяло ваша грижа. Може би ще е по-добре...

— Трябва да проучите всичко — сръза го сенаторът. — Говорих с Абът миналата седмица. Той ми каза, че е в ход стратегия за разкриване на Делта. Цюрих, банката, позоваването на „Тредстоун“. Всичко е част от нея, нали?

— Така е и всичко приключи — заяви Крофорд. — Ако доказателството на Седемдесет и първа улица не ви е достатъчно, това вече трябва да е. Делта получи ясен сигнал да се свърже с нас. Не го направи. Какво повече искате?

— Искам да бъда абсолютно сигурен!

— Аз го искам мъртъв. — Думите на Конклин, макар и изречени меко, подействаха на присъстващите като внезапен, леден вятър. — Той не само наруши всички правила, които ние сами определихме — без значение какви са те — но и падна под нивото на отрепките, с които е имал работа. Той смърди. Той е Каин. Ние така свикнахме с името Делта — даже не Борн, а Делта — че го забравихме. Гордън Уеб му беше брат. Да се открие. И да бъде убит.

КНИГА ТРЕТА

23.

Беше три без десет минути, когато Борн се приближи до рецепцията на „Оберж дю Коан“, а Мари продължи направо към изхода. За облекчение на Джейсън на гишето нямаше вестници, но служителят от нощната смяна беше от типа на онези в Париж. Оплешивяващ, трудноподвижен мъж с полупритворени очи. Облегнат на стола си, той бе сложил ръце пред себе си и изглеждаше подтиснат от нескончаемата нощ пред него. Но тази нощ, помисли Борн, щеше да я запомни за дълго-дълго — без дори да се смятат щетите на горния етаж, които щяха да бъдат открити на следващата сутрин. Един служител от нощна смяна в Монруж би трябвало да разполага със собствен транспорт.

— Току-що се обадох в Руан — каза Джейсън, като се подпря с длани на гишето — нервен човек, ядосан от неконтролируемите събития в личния му живот. — Трябва да тръгна веднага и ми е необходима кола под наем.

— Защо не — пое шумно въздух мъжът и се надигна от стола си. — Какво ще желаете, мосю? Позлатена карета или вълшебен килимче?

— Моля?

— Даваме под наем стаи, а не коли.

— Трябва да съм в Руан преди да съмне.

— Невъзможно. Освен ако не се намери достатъчно откачен таксиметраджия да ви закара по това време.

— Мисля, че не разбрахте. Има изгледи да понеса значителни загуби и неприятности, ако не успея да пристигна в офиса си до осем сутринта. Готов съм да заплатя щедро...

— Не ви е лесна работата, мосю.

— Предполагам, че все ще се намери някой, да ми услужи с колата си, да речем... за хиляда, хиляда и петстотин франка.

— Хиляда... хиляда и петстотин ли, мосю? — Очите на служителя се отвориха толкова широко, че опънаха кожата му. — В брой ли, мосю?

— Естествено. Съдружникът ми ще я върне утре сутринта.

— Няма никакво движение по улиците, мосю.

— Моля? Да, наистина не виждам защо да не наема такси. Всяка специална услуга се заплаща добре.

— Просто не знам откъде да ви намеря — прекъсна го с трескава убедителност служителят. — От друга страна, моето звено не е чак толкова ново и може би не е от най-бързите на пътя, но все пак би могло да ви бъде от полза, а и, честно казано, не е евтина кола...

Хамелеонът отново бе сменил окраската си и отново го бяха взели за този, който не беше. Но вече знаеше кой е и разбираше.

Зора. Но липсваше стаята от странноприемницата и тапетите, изпъстрени с първите лъчи на слънцето, процеждащи се през прозореца между листата на дърветата вън. Сега първите лъчи от изток позлатяваха френската провинция и разкриваха гледката на хълмовете и полята в Сен Жермен ан Ле. Те седяха в малката кола, паркирана в уширението на черен път и от полуотворените прозорци излизаше цигарен дим.

Преди три седмици в Швейцария беше положил началото на историята с думите: Животът ми започна преди шест месеца в малко село на Средиземноморието, наречено Ил дю Пор Ноар.

Сега бе започнал с тихата декларация: Известен съм като Каин.

Беше казал всичко, без да пропуска нищо, което си спомняше, включително и страховитите видения, избухнали в главата му при думите на Жаклин Лавие в ресторанта със свещниците в Аржантъой. Имена, събития, градове... убийства...

„Медуза“.

— Всичко съвпада. Няма нещо, което да не знам и което да не е било загнездено някъде в ъглите на паметта ми и да се е опитвало да излезе на бял свят. Това е самата истина.

— Било е истината.

Той я погледна отблизо.

— Сгресихме и двамата, не виждаш ли?

— Сигурно. Но също така бяхме и прави. Ти беше прав и аз бях права.

— За кое?

— За теб. Държа да ти го кажа пак, хладнокръвно и аргументирано. Ти предложи живота си в замяна на моя още преди да

ме познаваше; това решение не може да е на човека, когото ми описа. Дори той да е съществувал, вече го няма. — Очите на Мари гледаха умоляващо, макар че гласът ѝ бе спокоен. — Ти го каза, Джейсън. „Това, което човек не си спомня, не съществува. За него.“ Възможно е тъкмо пред това да си изправен. Можеш ли да му обърнеш гръб и да си отидеш?

Борн кимна. Беше настъпил кошмарният миг.

— Да. — Отвърна. — Но сам. Без теб.

Мари дръпна от цигарата си и го погледна. Ръката ѝ трепереше.

— Ясно. Значи това е решението ти.

— Така трябва.

— И какво? Ще изчезнеш най-геройски и аз ще остана неопетнена, така ли?

— Трябва.

— Много ти благодаря. Какво си въобразяваш, че си, по дяволите?

— Какво?

— За кого се мислиш, по-дяволите!

— Аз съм човек, когото наричат Каин. Търсят ме всички правителства — всички полиции — от Азия до Европа. Някакви хора във Вашингтон искат да ме убият заради това, което мислят, че зная; наемен убиец на име Карлос иска да ме застреля в гърлото заради това, което съм му причинил. Помисли малко. Колко дълго смяташ, че ще съм в състояние да се измъквам от тези армии, преди да ме хванат, обградят и убият? Така ли искаш да свърши животът ти?

— Милостиви боже, не! — извика Мари. Изглежда, нещо измъчваше силно аналитичния ѝ мозък. — Възнамерявам да изгния с петдесетгодишна присъда в швейцарски затвор или да бъда обесена за неща, които не съм направила в Цюрих.

— Има начин да се оправи онова в Цюрих. Помислил съм за него. Мога да го направя.

— Как? — Тя загаси цигарата си в пепелника.

— За бога, какво значение има? Ще направя самопризнания. Ще докажа, че аз съм го сторил. Не знам още, но мога да го направя! Мога да върна отново нормалния ход на живота ти. Трябва да го върна!

— Не е този начинът.

— Защо?

Мари погали лицето му и гласът ѝ отново стана нежен, а внезапната студенина изчезна.

— Защото току-що отново ти доказах, че съм права. Дори обреченият — толкова убеден в собствената си вина — би го забелязал. Човекът на име Каин никога не би направил това, което ти току-що ми предложи. За никого.

— Аз съм Каин!

— Въпреки че ме принуди да се съглася с теб, че си бил, вече не си.

— Категорична реабилитация ли? Саморъчна лоботомия? Пълна загуба на връзката с действителността? Може и това да е истината, но тя няма да възпре онези, които ме търсят. Няма да им попречи — да му попречи — да дръпне спусъка.

— Това е най-лошото и аз не съм готова да го призная.

— Тогава значи не си готова да погледнеш фактите в очите.

— Виждам два факта, които ти, изглежда, пренебрегваш. Аз не мога. Ще живея с тях до края на дните си, защото се чувствам отговорна. Двама мъже бяха убити по най-брутален начин, защото застанаха между теб и посланието, което някой се опита да ти изпрати. Чрез мен.

— Видя посланието на Корбелие. Колко дупки от куршуми имаше? Десет, петнайсет?

— Значи са го използвали! Чу ли какво каза той по телефона. Аз също. Той не лъжеше; опитваше се да ни помогне. Ако не на теб, на мен със сигурност.

— ... Възможно е.

— Всичко е възможно! Не знам точните отговори, но не мога да се съглася с теб, Джейсън. Има неща, които не могат да бъдат обяснени — а трябва. Ти никога не си казвал или показвал, че имаш нужда или поне склонност да бъдеш това, което твърдиш, че си бил! А такъв човек не може да не го носи в себе си. Или не си такъв. Не можеш да бъдеш.

— Такъв съм.

— Чуй ме. Много си ми скъп, любов моя, и това би могло да ме заслепи, знам го. Но знам и нещо друго за себе си. Не съм наивно дете, отгледано в саксия. Познавам отчасти живота и се вглеждам много внимателно и много отблизо в хората, които ме привличат. Може би за

да докажа на самата себе си какви са ценностите ми — а те наистина са ценности. Мои, само мои и на никой друг. — Тя замълча за миг и се отдръпна от него. — Видях човек, когото караха да страда жестоко — и той самият, и другите — но не издаде и стон. Може и да крещиш вътрешно, но не желаш да безпокоиш никого, освен себе си. Вместо това търсиш, ровиш и се опитваш да разбереш. А това, скъпи, не е начин на мислене на хладнокръвен убиец, а като прибавим и всичко, което направи и продължаваш да правиш за мен, никак. Не знам какъв си бил преди или за какви престъпления носиш отговорност, но те не са такива, каквито си мислиш — каквито искат да те накарат да си мислиш, че са. Кое то отново ме връща към ценностите, за които ти говорих. Аз се познавам. Не бих могла да обичам човека, който твърдиш, че си. Обичам онзи, който знам, че си. Ти току-що го потвърди. Никой убиец не би направил подобно предложение. Кое то, сър, отхвърлям най-почтително.

— Ти си пълна глупачка! — избухна Джейсън. — Аз мога да ти помогна, а не ти на мен! Остави ми поне нещо, за бога!

— Няма! Не това е начинът!... — Изведнъж Мари замлъкна. Устните ѝ се разтвориха. — Мисля, че успях — изрече шепнешком.

— Какво успя? — попита ядосано Борн.

— Дадох нещо и на двама ни. — Тя се обърна пак към него. — Току-що го казах, а виси във въздуха от сто години. „Това, което другите искат да те накарат да мислиш...“

— За какво говориш, да му се не види?

— Престъпленията ти... които другите искат да те накарат да си мислиш, че са твои престъпления.

— Но те са факт. И са мои.

— Чакай малко. Да предположим, че наистина са факт, но не са твои? Да предположим, че доказателствата са изфабрикувани — и то толкова перфектно, колкото изпитани бяха и онези срещу мен в Цюрих — но принадлежат другиму. Джейсън, ти не знаеш кога си си загубил паметта.

— Пор Ноар.

— Тогава си започнал да градиш нова, но не си загубил старата. Преди Пор Ноар. Това би могло да обясни толкова много неща. Би могло да обясни теб, противоречието между теб и човека, за когото те мислят.

— Грещиш. Нищо не може да обясни спомените — виденията — които непрекъснато ме безпокоят.

— Възможно е просто да си спомняш онова, което са ти говорили — каза Мари. — Непрекъснато. Докато не е останало нищо друго. Снимки, записи, слухови и зрителни стимуланти.

— Ти май ми описваш крачещ, действащ зеленчук с промит мозък. Това не съм аз.

Тя го погледна и заговори с нежност.

— Описвам един интелигентен и много болен човек, чиято скрита същност не съвпада с онова, което търсят другите. Знаеш ли колко е лесно да откриеш подобен тип хора? Има ги навсякъде по болниците, частните санаториуми и военните лечебници. — Тя спря за малко и бързо продължи: — Онази статия от вестника казваше друга истина. Аз действително съм добър специалист по компютри; всеки с моята професия би бил. Ако търсех заплетен пример, включващ отделни фактори, щях да знам как да постъпя. И обратно, ако някой търси страдащ от амнезия човек, чиято квалификация включва специфични умения, чужди езици и расови особености, банките за медицинска информация могат да му предоставят кандидати. Бог знае колко са такива като теб, може би няколко, може би само един. Но са търсили само един човек, само той им е необходим.

Борн хвърли поглед на гледката наоколо, опитвайки се да разтвори стоманените врати в съзнанието си, за да намери там следи от надеждата, която хранеше Мари.

— Ти твърдиш, че съм една възпроизведена илюзия — промълви, опитвайки се да наложи на думите да излязат гладко от устата му.

— В крайна сметка така излиза, но не казвам това. А че е възможно да си бил манипулиран. Използван. Това би обяснило много неща. — Тя докосна ръката му. — Каза ми, че има моменти в които разни неща напират да изскочат от теб — искат да пръснат главата ти.

— Думи, места, имена — карат други да изплуват.

— Джейсън, няма ли възможност те да избутват на повърхността фалшиви факти? Неща, които са ти били повтаряни безброй много пъти, но които не можеш да изживееш отново. Не ги виждаш ясно защото не са част от тебе.

— Съмнявам се. Уверих се сам на какво съм способен. Вършил съм го и преди.

— Може да си го вършил по други причини!... Да те вземат дяволите, аз се боря за живота си! За живота на двамата!... Добре тогава! Можеш да мислиш и да чувстваш. Мисли сега, чувствай сега! Погледни ме в очите и кажи, че си погледнал в себе си, в мислите и чувствата си и си уверен извън всякакво съмнение, че си наемният убиец на име Каин! Ако можеш да направиш това — наистина да го направиш — тогава ме закарай в Цюрих, поеми отговорността за всичко и се махни от живота ми! Но ако не можеш, остани с мен и ме остави да ти помогна. И ме обичай, за бога. Обичай ме, Джейсън.

Борн взе ръката ѝ и я стисна като на ядосано разтреперано дете.

— Не е въпрос на чувства или мисли. Видях сметката в Гемайншафт; вноските датират доста от отдавна. Те съвпадат с всичко, което научих.

— Но тази сметка и тези вноски може да са създадени вчера, или миналата седмица, или преди шест месеца! Всичко, което си чул или прочел за себе си, може да е измислица, създадена от тези, които искат да заемеш мястото на Каин! Ти не си Каин, но те искат да мислиш, че си, и искат и другите да мислят същото. Но там някъде има някой, който знае, че не си Каин и се опитва да ти го каже... И аз имам доказателство. Любимият ми е жив, но двама мои приятели са мъртви, защото застанаха между теб и онзи, който се опитва да ти изпрати посланието и да ни спаси живота. Те бяха убити от същите онези хора, които искат да те принесат в жертва на Карлос вместо Каин... Преди каза, че всичко съвпада. Не беше така, Джейсън, но сега вече е! Това обяснява теб самия.

— Празна черупка, без спомените дори, които си въобразява, че има. С демони в главата, опитващи се да излязат навън по всякакъв възможен начин? Розова перспектива, няма що.

— Това не са демони, скъпи мой. Те са част от теб — гневни, яростни, виещи от желание да се измъкнат навън, защото нямат нищо общо с черупката, която си им дал.

— А какво ще стане, ако я строша, какво ще намеря?

— Много неща. Някои добри, някои лоши и много болка. Но Каин няма да е там. Обещавам ти. Аз вярвам в теб, скъпи мой. Моля те не се предавай.

Той продължи да стои зад стъклената врата, издигната помежду им.

— Ами ако грешим? Напълно? Тогава какво?

— Остави ме веднага. Или ме убий. Не ми пука.

— Аз те обичам.

— Знам. Точно за това не ме е страх.

— В офиса на Лавие намерих два телефонни номера. Единият беше цюрихски, а другият тук, в Париж. Ако ми върви, може да ми помогнат да намеря единствения номер, който ми е необходим.

— В Ню Йорк ли? „Тредстоун“?

— Да. Отговорът е там. Щом не съм Каин, някой на този номер трябва да знае кой съм.

Прецениха, че ще бият много по-малко на очи в тълпата на града, отколкото в усамотената провинциална странноприемница и тръгнаха към Париж. Русокос мъж с очила с рогови рамки и хубава жена без грим и опъната назад коса с вид на студентка от последните курсове в Сорбоната, които изглеждаха съвсем на място в Монмартр. Взеха си стая в „Терас“ на Рю де Местр и се регистрираха като съпружеска двойка от Брюксел.

Вече в стаята, постояха малко прави, нямаше нужда от думи за това, което всеки от тях виждаше и изпитваше. После се приближиха един до друг, докосвайки се и прегръщайки се взаимно, изолирани за момент от недружелюбния свят, който отказваше да им даде покой, и ги караше да балансират върху опънато въже над черна бездна; и за двамата крайт щеше да настъпи дори ако паднеше само единият.

Борн не можа да промени моментално окраската си. Щеше да бъде фалшива, а нямаше място за фалш.

— Трябва да отпочинем малко — каза. — Нуждаем се от сън. Денят ще бъде дълъг.

Любиха се. Нежно, всецяло, всеки с другия в топлия, ритмичен уют на леглото. После настъпи глупав момент, когато останаха без дъх и трябваше да променят ъгъла на телата си. И двамата се разсмяха. Този смях беше тих и отпърво дори смутен, но глупостта на положението принадлежеше неотменно на нещо дълбоко между тях. Когато моментът отмина, те се прегърнаха още по-здраво, с твърдото намерение да се откъснат от ужасните звуци и гледки на мрачния свят, който продължаваше да ги подмята във вихрушките си. За миг се озоваха в съвсем друг свят, синьо море и слънце изместиха мрака.

Втурнаха се към него трескаво и яростно, после нахълтаха и го намериха.

Заспаха изтощени, с преплетени пръсти.

Борн се събуди пръв от шума на клаксоните и уличното движение долу под тях. Погледна часовника си; беше един и десет по обед. Бяха спали почти пет часа — едва ли достатъчно, но и това стигаше. Денят наистина щеше да бъде дълъг. Не беше сигурен какво точно го очаква; знаеше само, че съществуват два телефонни номера, които трябваше да го отведат до трети в Ню Йорк.

Обърна се към Мари, която дишаше дълбоко до него, лицето ѝ — красивото ѝ изразително лице бе наклонено към ръба на възглавницата и устните ѝ бяха полуотворени на сантиметри от неговите. Той я целуна и тя го прегърна, все още със затворени очи.

— Ти си жаба и аз ще те превърна в принц — каза тя сънено. — Или предпочиташ нещо друго?

— Няма да ти е лесно. А и нямам предпочитания.

— Тогава ще си останеш жаба. Поскачай малко, жабчо. Позабавлявай ме.

— Няма да ме съблазниш. Подскачам само когато ям мухи.

— Жабите мухи ли ядат? Сигурно. Бррр. Отвратително.

— Хайде, отвори си очите. След малко и двамата трябва да подскачаме. Ще трябва да отидем на лов.

Тя премигна и го погледна.

— Какво ще ловим?

— Мен — каза той.

От телефонна будка на Рю Лафайет се проведе телефонен разговор чрез подадена поръчка за номера в Цюрих. Поръчката бе от името на мистър Бригс. Борн разбираше добре, че Жаклин Лавие сигурно не си е губила времето и вероятно е подала сигнал за опасност; би трябвало да е подпалила чергата и на някого в Цюрих.

Когато чу извънпяването от Швейцария, Джейсън влезе и подаде слушалката на Мари. Тя знаеше какво да говори.

Но не ѝ се удаде да го каже. На линията беше международната телефонистка от Цюрих.

— Съжаляваме, но номерът, на който се обаждате е закрит.

— До онзи ден не беше — прекъсна я Мари. — Случаят е спешен. Имате ли друг номер?

— Телефонният номер е закрит, мадам. Не е оставен в замяна друг номер.

— Може да е грешка. Много е спешно. Бихте ли ми дали името на абоната на новия номер.

— Боя се, че е невъзможно.

— Казах ви, че е спешно! Може ли да говоря с вашия началник, ако обичате?

— И той няма да може да ви помогне. Този номер е в непубликуван списък. Приятен ден, мадам.

Връзката прекъсна.

— Телефонът е откачен.

— Прекалено много време ни отне да го установим — отговори Борн и погледна нагоре и надолу по улицата. — Да се махаме от тук.

— Мислиш ли, че може да са ни проследили тук? В Париж? От уличен телефон?

— За три минути е възможно да се определи приблизително районът на обаждането, а за четири — да се стесни периметърът до пет-шест сгради.

— Откъде го знаеш?

— Ще ми се да мога да ти отговоря. Хайде да тръгваме.

— Джейсън, защо не се скрием някъде? И да наблюдаваме?

— Защото аз не знам какво да наблюдавам, а те знаят. Имат и снимка, за да не сбъркат; може да са разположили хора из целия район.

— Въобще не приличам на снимката от вестника.

— Не ти. Аз. Хайде да вървим!

Впуснаха се бързо в трескавото движение на уличните тълпи, докато стигнаха булевард Малезерб през няколко пресечки, където намериха друг уличен телефон с различен номератор от предишния. Този път нямаше да имат работа с телефонистки; номерът беше парижки. Мари влезе в кабинката с няколко монети в ръка и го набра; беше подготвена.

Но думите, които чу в отговор на обаждането, я изненадаха неимоверно.

— La résidence du Général Villiers. Bonjour^[1]... Allo? Allo?

В момента Мари направо не можа да проговори. Само гледаше в телефона.

— Je regrette — прошепна, — un faux numéro.^[2] — И затвори.

— Какво има? — попита Борн, като отвори стъклената врата. — Какво стана? Кой беше?

— Някаква абсолютна безсмислица — каза тя. — Току-що се свързах с дома на един от най-уважаваните и влиятелни хора във Франция.

[1] Домът на генерал Вилие. Добър ден (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Съжалявам. Грешка (фр.). — Б. пр. ↑

24.

— Андре Франсоа Вилие — повтори Мари, докато палеше цигара. Бяха се върнали в стаята си в „Терас“, за да преосмислят ситуацията и да подредят изненадващата информация. — Рицар на Сен Сир, герой от Втората световна война, легенда от Съпротивата и до провала в Алжир сочен като евентуален правоприемник на Дьо Гол. Джейсън, просто е невероятно между такъв човек и Карлос да има връзка.

— Връзката е налице. Повярвай.

— Много е трудно. Почти невъзможно. Вилие произхожда от много стар благороднически род, родословното му дърво датира от седемнайсети век. А днес е един от най-влиятелните депутати в парламента — ориентиран е вдясно наистина, — но иначе е човек на закона и реда в пълния смисъл на думата. Все едно да свържеш Дъглас Макартър с някой член на мафията. Просто няма смисъл.

— Дай да се поразтърсим тогава. Какво се е случило, че не е наследил Дьо Гол?

— Алжир. В началото на шейсетте Вилие е бил член на ОАС — един от алжирските полковници в Салан. Те се противопоставиха на споразумението от Евиан, които дадоха независимост на Алжир, вярвайки, че тази страна по право принадлежи на Франция.

— Лудите полковници от Алжир — каза Борн, като че ли влагаше много смисъл в тази фраза, но не знаеше откъде му хрумна и защо я каза.

— Това говори ли ти нещо?

— Би трябвало, но не знам какво е.

— Помисли — настоя Мари. — Какво общо имат с теб „лудите полковници“? Какво е първото, което ти идва на ум? Бързо!

Джейсън я погледна безпомощно и тогава се сети.

— Бомбардировки... инфилтрации. Провокатори. Изучи ги. Така ще научиш механизма.

— Защо?

— Не знам.

— Базират ли се решенията на онова, което научаваш?

— Предполагам.

— Какви решения? Ти решаваеш какво?

— Разцепление.

— Какво означава това за теб? Разцепление.

— Не знам! Не мога да мисля!

— Добре, добре. Ще се върнем към Вилие. След Алжир какво?

— Дьо Гол успя да заглади нещата. Името на Вилие никога не бе споменато във връзка с тероризма, а и военното му досие го потвърди. Той се върна във Франция — и бе много добре посрещнат — като борец за една загубена, но уважавана кауза. Преди да почне да се занимава с политика, успя да се издигне до генералски чин.

— Значи в момента е активен политик?

— По скоро официален говорител. Възрастен парламентарист. Все още е върл милитарист и вдига пара против съкращенията на въоръженията на Франция.

— Хауърд Лелънд — каза Джейсън. — Ето ти я връзката с Карлос.

— Защо? Как така?

— Лелънд бе убит, защото се бъркаше в производството и износа на оръжие на Ке Д'Орсе. Какво повече ни трябва?

— Изглежда ми немислимо такъв човек... — Гласът на Мари потрепера; осени я някаква мисъл. — Синът му беше убит. Политическо убийство, преди около шест години.

— Разкажи ми.

— Колата му избухна на Рю дю Бак. Писаха по всички вестници. Той беше активния политик, консерватор като баща си, лют противник на социалистите и комунистите. Беше млад депутат, често се съпротивляваше на бюджетните разходи, но така или иначе беше доста популярен. Един очарователен аристократ.

— Кой го уби?

— Носеха се слухове за комунистически фанатици. Беше успял да блокира няколко законопроекта, които по един или друг начин облагодетелстваха крайното ляво крило. След убийството му съпротивата отслабна и законопроектите бяха прокарани. Мнозина смятат, че тази е причината Вилие да напусне армията и да се кандидатира за депутат. Ето тук се корени противоречието. Все пак

синът му бе убит; всеки би си помислил, че един професионален убиец е последният човек на земята, с когото Вилие би искал да има нещо общо.

— И друго. Ти каза, че е бил посрещнат много добре от Алжир, защото никога не се е замесвал пряко в тероризма...

— Противното — прекъсна го Мари, — не е доказано. Тук са доста толерантни към всевъзможни възторжени каузи, в които се засягат тероризмът или кревата. А той е бил и официален герой, не го забравяй.

— Но човек, който е бил терорист, винаги си остава такъв, ти също не го забравяй.

— Не съм съгласна. Хората се променят.

— Не и по отношение на някои неща. Един терорист винаги помни колко ефикасен е бил, той живее с тази мисъл.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не знам, но не съм сигурен, че точно сега искам да си задавам този въпрос.

— Недей тогава.

— Но съм сигурен за Вилие. Сега ще се свържа с него. — Борн отиде до нощното шкафче и взе телефонния указател. — Сега ще видим дали този номер го има тук, или е частен. Нужен ми е адресът.

— Не се приближавай до него. Сто на сто го охраняват там; имат и снимката ти, ако си спомняш.

— Няма да им помогне особено. Ще бъде различен от онзи, когото търсят... Ето го. Вилие А. Ф., Парк Монсо.

— Все още не мога да повярвам. Тази Лавие би трябвало да изпадне в шок при мисълта на кого се обажда, ако го е знаела.

— Или да я изплаши до такава степен да не осъзнава какво прави.

— Не ти ли се вижда доста странно, че са й дали този номер?

— При създадите се обстоятелства, не. Карлос иска копоите му да знаят, че не се шегува. Той иска Каин.

Мари се изправи.

— Джейсън? Какво е „копой“?

Борн вдигна поглед към нея.

— Не знам... Някой, който работи слепешком за друг.

— Слепешком? Без да вижда ли?

— Без да знае. Мисли, че прави едно нещо, а всъщност върши нещо съвсем друго.

— Не те разбирам.

— Да речем, че аз ти кажа да чакаш кола на ъгъла на някаква улица. Колата въобще не се появява, но фактът, че си там, говори на друг, който те наблюдава, че нещо се е случило.

— Елементарно погледнато, непроследимо послание

— Да, предполагам

— Значи така е станало в Цюрих. Валтер Апфел се е оказал копой. Той е пуснал историята за кражбата, без да знае всъщност какво говори.

— По-точно?

— Предположението, че ти казват да влезеш във връзка с някого, е вярно.

— „Тредстоун Седемдесет и едно“. Отново се връщаме на Вилие. Карлос ме откри в Цюрих чрез Гемайншафт. Това означава, че е знаел за „Тредстоун“; има голяма вероятност Вилие също да знае. Ако пък не знае, можем да го накараме да разбере за нас.

— Как?

— Чрез името му. Ако той е всичко, което ти каза, че е, сигурно много държи на него. Съобщението за герой на Франция, свързан със свиня като Карлос, би имало огромен ефект. Ще го заплаша, че ще отида в полицията и във вестниците.

— Той просто ще отрече. Ще заяви, че това е абсурдно.

— Нека. Нищо няма да излезе. В офиса на Лавие беше намерен неговият номер, а не нечий друг. Отричането на този факт ще излезе на една и съща страница със съобщението за трагичната му смърт.

— Да, но все пак трябва да стигнеш до него по някакъв начин.

— Ще стигна. Нали си падам малко хамелеон.

Улицата с три платна му изглеждаше позната, но не в смисъл, че беше минавал преди по нея. Атмосферата му бе позната. Две редици добре поддържани каменни къщи с блестящи врати и прозорци, излъскани метални орнаменти, чисти стълбища и светли стаи зад висящи растения. Беше улица, градена с пари, в богатата част на града и той знаеше, че е бил на такава улица и преди и това бе имало някакво значение за него.

Беше 7.35 вечерта, мартенската нощ беше студена, небето ясно и хамелеонът с подобаваща окраска. Русата коса на Борн се криеше под кепе, а вратът му се гушеше в яката на яке, на гърба на което беше изписано името на някаква служба за куриерски услуги, през рамото си носеше праметната брезентова чанта, почти празна, която допълваше облика му на куриер. Беше към края на обиколката си. Трябваше да спре само на още две-три места, или на четири-пет, щеше да прецени на място. Пликовете, които пускаше в пощенските кутии, не бяха всъщност пликове, а брошури, рекламиращи удоволствията на Бато Роше. Взе ги от фоайето на един хотел. Канеше се да избере няколко къщи в близост до дома на генерал Вилие. Очите му щяха да запомнят всичко наоколо и да търсят преди всичко нещо конкретно. Какви предохранителни мерки бе взел генерал Вилие? Кой охраняваше генерала и колко бяха.

И понеже беше сигурен, че ще открие или кола с хора, или други, които да обхождат постовете си, много се изненада, когато всъщност нищо не откри. Андре Франсоа Вилие, милитарист, говорител на своята кауза и основна връзка на Карлос, нямаше никаква външна охрана или нещо подобно. Ако наистина охраняваха, то това ставаше някъде отвътре. А като се вземеше предвид колко голямо бе престъплението му, генерал Вилие бе или арогантен до безразсъдство човек, или пълен глупак.

Джейсън изкачи стъпалата на къща в съседство. Входът на Вилие бе на не повече от пет-шест метра. Джейсън пхна брошурата в процепа на пощенската кутия и погледна към прозорците на къщата на Вилие, за да открие някакво лице или фигура. Нямаше.

Вратата на пет метра от него неочаквано се отвори. Борн се сниши и пхна ръката си под палтото за пистолета с мисълта, че е пълен глупак; някой по-наблюдателен от него го беше забелязал. Но думите, които чу, го убедиха, че не е така. Възрастна съпружеска двойка — прислужница в униформа и мъж в тъмно палто — си говореха на вратата.

— Провери още веднъж дали пепелниците са почистени — каза жената. — Знаеш той колко мрази препълнени пепелници.

— Излиза с колата следобед — отвърна мъжът. — Което значи, че те са препълнени вече.

— Почисти ги в гаража. Имаш време. Той ще се забави поне още десет минути. Трябва да е в Нантер след осем и половина.

Мъжът кимна, подръпна реверите на самото си и заслиза по стълбите.

— Десет минути — измърмори безцелно.

Вратата се затвори и тишината отново заля улицата. Джейсън се надигна и хвана парапета, без да изпуска от погледа си мъжа, който бързаше надолу по тротоара. Не беше сигурен къде е Нантер, знаеше само, че е предградие на Париж. И ако Вилие шофираше сам и щеше да е сам в колата си, нямаше смисъл да отлага сблъсъка си с него.

Борн намести чантата на рамото си и слезе бавно по стълбите. После зави наляво по тротоара. Десет минути.

Наблюдаваше през страничното стъкло как входната врата се отвори и от къщата излезе генерал Андре Франсоа Вилие. Беше среден на ръст, набит мъж в края на шейсетте, а може би в началото на седемдесетте си години. Не носеше шапка, беше с ниско подстригана сива коса и грижливо поддържана бяла брадичка. Стойката му бе елегантна по военному, безспорно агресивна, все едно човекът бе готов да руши въображаеми стени.

Борн го гледаше очарован и се чудеше какво ли безумие бе вкарало такъв човек в отвратителния свят на Карлос. Но независимо от причините, те несъмнено бяха неумолими, защото този човек беше неумолим. И това го правеше опасен — защото беше уважаван и се ползваше с доверието на своето правителство.

Вилие се обърна, каза нещо на прислужницата и погледна ръчния си часовник. Жената кимна и затвори вратата, а генералът тръгна енергично надолу по стълбището, заобиколи предния капак на огромна лимузина и се насочи към шофьорското място. Отвори вратата, качи се, запали мотора и потегли бавно към средата на улицата. Джейсън изчака, докато колата стигна ъгъла и зави надясно. Изкара реното от паркинга и даде газ, стигна навреме кръстовището, за да види как през няколко пресечки по-нататък Вилие поема на изток.

В съпадението имаше известна ирония, дори поличба, ако човек вярваше на такива неща. Маршрутът, който генерал Вилие беше избрал, за да стигне до Нантер, включваше част от второстепенно провинциално шосе, почти идентично с това в Сен Жермен ан Ле,

където Мари бе молила горещо Джейсън да не се предава и заради нейния живот, и заради неговия. Наоколо се простираха ливади и ниви, които продължаваха в ниските хълмове. Но вместо светлината на първите лъчи сега ги обливаше студеното бяло сияние на луната. На Борн му хрумна, че този самотен участък от шосето би бил удобно място да пресрещне генерала на връщане.

За Джейсън не представляваше трудност да поддържа разстоянието между своята кола и колата на около триста метра понапред, затова по едно време изненадан осъзна, че практически е настигнал стария воин. Вилие бе намалил внезапно и завиваше в тясно, изсечено в гората шосе, към осветен от няколко прожектора паркинг. В светлината им се различаваше фирма, окачена на две вериги на висока крайпътна табела.

Л'Арбалет. Генералът щеше да вечеря с някого в това усамотено място. Не в Нантер, но наблизо. В провинцията.

Борн отмина входа и спря в отбивка на пътя, като почти скри дясната част на колата си в листака. Трябваше да обмисли нещата... и да се контролира. В главата му бушуваше огън, който се развихряше и разрастваше с всяка изминала минута. Внезапно се сети за другата изключителна възможност.

Обобща последните събития — страхотното объркване на Карлос миналата нощ в мотела в Монруж, и реши, че е твърде вероятно Андре Вилие да е бил поканен в някой усамотен ресторант на спешна среща. Може би дори със самия Карлос. В такъв случай подстъпите щяха да бъдат охранявани и човекът, чиято снимка притежаваха всички часови, щеше да бъде застрелян в момента, в който се появеше пред очите им. Но от друга страна, шансът да наблюдава ядрото на Карлос — или самият Карлос — беше възможност, която можеше да не изникне никога повече. Трябваше да се вмъкне в „Л'Арбалет“. Нещо вътре в него го караше да поеме риска. Какъвто и да е! Беше лудост! Значи не беше нормален. Нормален като човек с памет. Карлос. Намери Карлос! Боже господи, защо?

Усети пистолета в колана си; беше на сигурно място. Излезе от колата и си наметна палтото, закривайки якето с надписа на гърба. Взе от седалката мека шапка с тясна, пусната надолу периферия; тя щеше да покрие косата му. След това се опита да си спомни дали в Аржантъой, когато го снимаха, си беше сложил очилата с рогови

рамки. Не беше. Свали ги и ги остави на масата, когато внезапните пристъпи на болка пронизаха главата му. Болката дойде от думи, разкрили му едно твърде познато минало, с което не му беше лесно да застане очи в очи. Напипа джоба на ризата си. Ако му потрябваха, очилата бяха там. Затвори вратата и тръгна през гората.

Колкото повече се приближаваше, светлината на ресторанта ставаше все по-ярка и все по-малко листа я засенчваха. Борн стигна до края на горичката и спря пред застлания с чакъл паркинг. Намираше се пред битовия ресторант, с прозорци по цялата дължина на сградата. Вътре блещукаха свещи и осветяваха фигурите на посетителите. След това погледа му привлече първият етаж — въпреки, че заемаше само половината от постройката и отзад преминаваше в открита тераса. Закритата част наподобяваше по конструкция приземния етаж. Редица прозорци, малко по-големи, но пак в един ред и отново отблясъци от свещи. Разни фигури също кръстосваха помещението, но се различаваха от тези на посетителите долу.

Бяха само мъже. Изправени, а не седнали. Разхождаха се нагоре и надолу с чаши в ръка. Над главите им се стелеха пластове цигарен дим. Не се виждаше точно колко са. Може би между десет и дваисет.

Там беше и той. Бялата му брада просветваше между фигурите покрай прозорците, докато минаваше от една група към друга. Генерал Вилие наистина беше дошъл в Нантер за среща, понеже обстоятелствата бяха наложили конференция, която да се занимае с провалите през последните четирийсет и осем часа, провали, позволили на един човек, наречен Каин, да остане жив.

Обстоятелствата. Каква бе равносметката? Къде бяха часовете? Колко и къде бяха разположени? Като вървеше все покрай горичката, отмествайки безшумно клоните и стъпвайки по мъха на дърветата, Борн излезе пред ресторанта. Застана неподвижно и се огледа за скрити в сенките на дърветата или сградата хора. Не видя никого и продължи, докато излезе в гръб на сградата.

Отвори се врата и блесна широк лъч светлина, след което се появи един мъж в бяло сако. Той застана на едно място и запали цигара в шепите си. Борн погледна наляво, надясно и нагоре към терасата, но никой не се появи. Всеки часовой би се обезпокоил от внезапната светлина, появила се на три метра под мястото на конференцията.

Отвън нямаше охрана. Таеше се — както и в къщата на Вилие в Парк Монсо — вътре.

На вратата се появи още един мъж, също в бяло сако, но с шапка на главен готвач. Гласът му беше гневен, говореше френски с гасконски акцент.

— Докато ти пикаеш, ние се потим! Количката с десертите е полупразна. Отивай да я заредиш. Веднага, тъпако!

Мъжът се обърна и вдигна рамене. Загаси цигарата си и се върна вътре, като затвори вратата след себе си. Светлината изчезна, останаха само лунните лъчи, но и те бяха достатъчни да осветяват терасата. Там нямаше никой, никакъв часовой не патрулираше до масивната двойна врата към помещението.

Карлос. Намери Карлос. Хвани Карлос. Каин е вместо Чарли, а Делта вместо Каин.

Борн прецени разстоянието и препятствията. Намираше се на около петнайсет метра от гърба на сградата и на около три-четири от парапета на терасата. На външната стена имаше два отдушника, от които излизаше пара, а до тях улук, от който човек можеше да се хване за парапета. Ако успееше да се покатери по водосточната тръба и да стъпи на по-ниския отдушник, можеше да се хване за парапета и да се прехвърли на терасата. Но трябваше да си съблече палтото, за да не му пречи. Свали го, пусна го в краката си, сложи шапката отгоре и покри всичко с треволяци. След това излезе от горичката и се запъти по чакъла възможно най-бързо към водосточната тръба.

Вече в сянката, подръпна тръбата. Изглеждаше здрава. Протегна ръката си колкото можа, подскочи, подпря крака на стената и се изкачи до нивото на първия отдушник. Стъпи на него и се вдигна нагоре по тръбата. Оставаха му трийсетина сантиметра до парапета. Трябваше да се отблъсне от отвора на отдушника и да подскочи, за да го достигне.

Вратата под него се отвори и пространството наоколо се обля в бяла светлина. Някаква фигура, опитваща се да запази равновесие, изскочи навън, последвана от шефа с бялата шапка, който крещеше:

— Пикльо такъв! Ти си един пияница и нищо повече! Цяла вечер си пиян, простако! По пода на цялата зала има сладкиши... това на нищо не прилича. Изчезвай от тук, няма да получиш нито су!

Вратата се затръшна и ключалката щракна, очевидно за последно. Джейсън се вкопчи в тръбата, лактите и коленете го боляха,

по челото му изби пот. Мъжът отдолу залитна назад, правейки недвусмислени жестове с дясната си ръка по адрес на шефа си, който вече се беше скрил. Разфокусираният му поглед зашари по стената и спря на лицето на Борн. Джейсън пое дълбоко дъх и очите им се срещнаха. Мъжът се опули, премигна и отново се опули. Тръсна глава, притвори очи и пак ги отвори широко, за да осъзнае гледката, в съществуването на която не беше съвсем сигурен. Отстъпи назад, залитна и тръгна по права линия, явно решил, че привидението на сред стената е плод на затормозения му мозък. После зави покрай ъгъла на сградата. Човекът бе постигнал душевен покой, отказвайки да възприеме явната глупост, хвърлила се в очите му.

Борн пое отново въздух, остави тялото си да се отпусне тежко на стената. Но това трая само миг. Болката в коляното обхвана целия крак и той започна да се схваща. Борн подскочи, хвана с дясната си ръка желязната основа на парапета, отблъсна се с лявата от тръбата, след което се хвана и с нея. Притисна коленете си към мазилката и бавно започна да се повдига, докато главата му се оказа над ръба на терасата. Тя беше пуста. Той се прехвърли на нея.

Терасата се използваше през пролетта и лятото. На асфалтирания под можеха да се поберат десет-петнайсет маси. В средата на стената, преграждаща закритата част, беше широката двойна врата, която бе видял от гората. Фигурите вътре стояха неподвижно и за миг Джейсън се почуди дали не е задействала някаква аларма — и дали не чакат него. Замръзна, с ръка на пистолета. Нищо не се случи. Той се примъкна до стената, без да излиза от сянката. Още веднъж долепи гръб до стената и се запромъкна към прозореца, докато напипа рамката. Бавно вдигна глава и надникна вътре.

Това, което видя, го хипнотизира, но въобще не го изплаши. Мъжете стояха в редици — три по четирима души — с лице към Андре Вилие, който дирижираше. Тринайсет мъже, дванайсет от които стояха мирно и вниманието им бе погълнато от генерала. Бяха възрастни, но не и обикновени старци, а стари воители. Всички до един цивилни; но затова пък с лентичката на ревера, чийто цвят означаваше чина и военните постижения. Гледката говореше за нещо, което не можеше да се сбърка. Това бяха хора, свикнали да командват, познаващи властта. Личеше си по лицата, по очите им, по начина по който слушаха — с уважение, но не и със сляпо подчинение,

винаги с право на собствено мнение. Телата им бяха старчески, но в стаята се долавяше сила. Внушителна сила. Това плашеше. Ако тези хора принадлежаха на Карлос, неговите скрити резерви бяха не само широкообхватни, но и изключително опасни. Защото събралите се тук не бяха обикновени хора, а калени професионални воители. Ако не греша грубо, помисли си Борн, безкрайният опит и степента на влиятелност вътре са зашеметяващи.

„Лудите полковници“ от Алжир или това, което бе останало от тях? Хора, ентузиазирани от спомени за една Франция, която вече не съществуваше, за един отминал свят, заменен от нов, който те намираха за слаб и некадърен. Такива хора биха могли да влязат в съюз с Карлос, та дори само заради тайната сила, която биха придобили по този начин. Внезапни удари. Мигновени атаки. Разчистване на сметки. Разпореждане с живота и смъртта като някога с помощта на сила, способна да послужи на каузи, които те не искаха да признаят за отмрели. Който е бил някога терорист, винаги си остава такъв. А убийството е туптящото сърце на терора.

Генералът повиши глас. Джейсън се опита през стъклото да чуе какво говори. Думите му станаха по-ясни.

— ... нашето присъствие ще се почувства, целта ни бе разбрана. Ние сме заедно и сме непоклатими; ще бъдем чути! В името на всички, които паднаха — наши братя по униформа и оръжие — онези, които дадоха живота си за славата на Франция. Ще принудим нашата скъпа държава да си спомни и да остане силна в тяхно име, никога на колене пред никого! Тези, които ни се противопоставят, ще почувстват нашия гняв. В това също трябва да бъдем единни. Ще се молим на всемогъщия господ всички паднали преди нас да намерят покой за душите си, но ние още не можем... Господи, нека служим на нашата богиня. Нашата Франция.

Дочу се одобрително мърморене, старите воители продължиха да го следят с внимание. После се издигна нечий глас и изпя звучно пет думи, а на шестата се присъедини цялата група.

Allons enfants de la patrie!

Le jour de gloire est arrive...^[1]

Борн се извърна отвлратен от гледката и звуците в помещението. Погубени хора в името на славата; смъртта на падналите другари

задължително изискваше още смърт. Изискваше и ако това означаваше съюз с Карлос, те щяха да го приемат.

Но кое го безпокоеше толкова? Защо внезапно го връхлетя чувство на гняв и болка? Каква бе причината за отвращението, което изпитваше с пълна сила? След това разбра. Мразеше хора като Андре Вилие, презираше събралите се в това помещение. Всички до един бяха старци, които водеха война и отнемаха живота на млади... и на съвсем млади хора.

Защо облаците се събираха в главата му? Защо беше тъй остра болката? Нямаше време за въпроси, а и нямаше сили да се занимава с тях. Трябваше да ги изхвърли от главата си и да се съсредоточи върху Андре Франсоа Вилие, военен и главнокомандващ, чиято кауза принадлежеше на вчерашния ден, но чийто съюз с един терорист причиняваше смърт днес.

Щеше да хване генерала. И да го прекърши. И да научи всичко, което онзи знаеше. А после сигурно щеше да го убие. Хора като Вилие ограбваха живота на младите и на съвсем младите. И не заслужаваха да живеят. Отново съм в моя лабиринт и стените са обковани с метални шипове. О, боже, боли.

Джейсън се прехвърли по парапета и се смъкна по водосточната тръба. Всеки мускул го болеше. Трябваше да изтрие и болката от съзнанието си. Трябваше да стигне до онзи пуст участък от пътя и да залови посредника на смъртта.

[1] Началото на Марсилезата. — Б. пр. ↑

25.

Борн зачака в реното на двеста метра от изхода на ресторанта със запален мотор, готов да потегли веднага щом и генерал Вилие тръгне. Доста от останалите си бяха вече тръгнали — всеки в отделна кола. Конспираторите не афишираха събратята си, а тези старци бяха конспиратори в истинския смисъл на думата. Бяха изтъргували честта си, спечелена на бойното поле, за смъртоносната сигурност на оръжието на един терорист и неговата организация. Възрастта и пристрастията им бяха отнели смисъла на живота, така както и те бяха прекарвали всичкото си време в това да ограбват живот... от млади и още по-млади хора.

Какво е това? Защо не ме оставя на мира? В мен има нещо ужасно, което се опитва да се изтръгне и да ме убие. През мен минават страх и чувство за вина... но не знам от какво и защо. И защо тези сбръчкани старци предизвикват такова чувство на страх и вина... и омраза?

Те са самата война. Те са смъртта. На земята и от небето. От небето... от небето. Помогни ми, Мари. За бога, помогни ми!

Ето го. Светлината от светлите фарове се плъзна по пътеката, дългата черна кола отразяваше отблясъците от прожекторите. Джейсън потегли и се измъкна от сянката, но не включи фаровете. Подаде газ и стигна до първия завой, където включи фаровете си и натисна педала на газта до край. Усамотеният участък бе на около три километра и трябваше да стигне бързо до там.

Беше единайсет и десет и както и преди три часа полята се преливаха в хълмове, а мартенската луна ги обливаше с лъчите си. Сега тя се намираше в средата на небето. Джейсън стигна до мястото; беше приемливо. Отбивката от пътя беше широка, а отвъд нея имаше ливада, тъй че и двете коли щяха да успеят да отбият встрани от шосето. Най-важното в момента бе, разбира се, да накара Вилие да спре. Генералът бе стар, но не и немощен. Ако заподозреше тактиката му, можеше да мине през тревата и да се измъкне. Всичко зависеше от това да уцели точно момента и изненадата да е достатъчно убедителна.

Борн отби реното встрани, изчака в далечината да се появят фарове, обърна обратно и даде внезапно газ, извивайки рязко волана наляво и надясно. Колата се замята по шосето — шофьор, който не успява да уцели правата линия и на всичкото отгоре кара с бясна скорост.

Вилие нямаше избор и намали, докато Джейсън се приближаваше лудешки срещу него. След това, без да спира и точно когато колите бяха на не повече от пет метра една от друга, Борн изви рязко волана наляво, натисна спирачки и се завъртя настрани, а гумите изсвириха. Спря и през отворения му прозорец се чу неопределен звук — нещо като вик, нещо като писък, но във всеки случай глас, който би се изтръгнал от гърлото на болен или пиян човек, и който в никакъв случай не беше заплашителен. Джейсън остави ръцете си да се отпуснат върху рамката на прозореца и остана снижен на седалката, без да издаде повече нито звук. Пистолетът лежеше на скута му.

Чу вратата на Вилие да се отваря и погледна над кормилото. Възрастният мъж не личеше да е въоръжен и, изглежда, не подозираше нищо — по лицето му се четеше само облекчение, че катастрофата е избегната. Генералът тръгна към реното в светлината на фаровете му и ядосано извика, все едно разпитваше подчинен в Сен Сир.

— Какво значи всичко това? Какво си въобразявате, че правите? Добре ли сте? — Ръцете му хванаха основата на прозореца.

— Аз съм добре, но вие няма да бъдете — отвърна на английски Борн и вдигна пистолета.

— Какво?... — Възрастният мъж спря да диша и се изправи. — Кой сте вие и какво означава всичко това?

Джейсън излезе от реното, държейки лявата си ръка протегнатата над дулото на оръжието.

— Радвам се, че английският ви е добър. Влезте обратно в колата си и отбийте от шосето.

— Ами ако откажа?

— Ще ви убия още сега. Не ми трябва много, за да го направя.

— Тези думи от устата на Червените бригади ли излизат? Или от парижкият клон на „Баадер-Майнхоф“?

— Защо? Имате ли власт да им се противопоставите, ако е така?

— Плюя на тях! И на вас!

— Никой не се съмнява в смелостта ви, генерале. Влезте в колата си.

— Няма нищо общо със смелостта — каза Вилие, без да помръдне, — а е въпрос на логика. Нищо няма да постигнете, ако ме убиете, а още по-малко, ако ме похитите. Заповедите ми към прислугата и семейството ми са твърди и ясни. Израелците са абсолютно прави! Никакви преговори с терористите. Хайде, стреляй, боклук такъв! Или се махай отгук!

Джейсън се вгледа в стария воин и внезапно го загложди слабо съмнение, но реши, че не бива да се оставя да бъде измамен. Нещо в гневните очи пред него го обезпокои. Име, символ на всичко най-мръсно, съчетано с друго — символ на чест и достойнство в своята родина, би могло да предизвика друг вид избухване; очите го издаваха.

— Там в ресторанта казахте, че Франция няма да падне на колене пред никого. Но един френски генерал е станал нечий лакей. Генерал Андре Вилие, куриер на Карлос... свързка на Карлос, воин на Карлос, лакей на Карлос...

Гневните очи се разшириха, но не по начина, който Джейсън очакваше. Гневът внезапно се смеси с ненавист, не шок, не истерия, а дълбока и безкомпромисна ненавист и отвращение. Вилие удари Борн с опакото на ръката си с кратък, точен и болезнен удар. Последва шамар, толкова брутален и силен, че Джейсън залитна. Възрастният мъж пристъпи напред, въпреки че дулото на пистолета му попречи. Присъствието на оръжието не го плашеше, намерението му беше да наложи възможно най-болезнено наказание. Ударите се сипеха един след друг, нанасяни от обезумял човек.

— Свиня! — изкрещя Вилие. — Мръсна презряна свиня! Боклук!

— Ще стрелям! Ще те убия! Престани! — Но Борн не можеше да натисне спусъка. Беше притиснат в малката кола и раменете му опираха в покрива. Старецът продължаваше да напада, ръцете му се мятаха из въздуха и се стоварваха от горе на долу.

— Убий ме, ако можеш, ако смееш! Нищожество! Измет!

Джейсън хвърли оръжието на земята и вдигна ръце, за да се защити от ударите на Вилие. После хвана ръцете му и ги изви рязко, като го придърпа към себе си. Така принуди стария воин да застане

неподвижно, а лицата им се оказаха на сантиметри едно от друго. Гръдният кош на възрастния човек се повдигаше развълнувано.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си човек на Карлос. Отричаш ли?

Вилие се изви, опитвайки се да се измъкне от хватката на Джейсън, и се стовари върху него.

— Проклет да си, животно такава!

— Върви по дяволите, да или не!

Старецът заплю Джейсън в лицето и яростта в очите му се замъгли от сълзи.

— Карлос уби сина ми — изрече шепнешком. — Той уби единствения ми син на Рю дю Бак! Животът на сина ми беше взривен с пет пръчки динамит на Рю дю Бак!

Джейсън разслаби бавно пръстите си и проговори с възможно най-голямо спокойствие, като дишаше тежко:

— Закарайте колата си в полето и стойте там. Трябва да поговорим, генерале. Случило се е нещо, за което вие не знаете, и е хубаво и двамата да разберем какво е то.

— Никога! Не е възможно! Не може да бъде!

— Може — отсече Борн, настанил се на предната седалка в колата му.

— Станала е невероятна грешка! Вие не знаете какво говорите!

— Няма никаква грешка и знам какво говоря, защото сам открих този номер. Не само че става въпрос точно за него, но той е един вид съблазнително прикритие. Никой с всичкия си не би ви свързал по някакъв начин с Карлос, още повече, като се има предвид смъртта на сина ви. Всеизвестно ли е, че той е бил убит от Карлос?

— Предпочитам да употребявате други фрази, мосю.

— Извинете. Наистина съжалявам.

— Дали е всеизвестно? В средите на Сюрте и тези, които са вътре в нещата, да. А сред военното разузнаване и Интерпол още по-сигурно. Четох докладите им.

— И какво пише в тях?

— Стигат до заключението, че Карлос е направил услуга на приятелите си от времето на радикалните им действия. Дори им е позволил без много шум да поемат отговорността. Инцидентът бе

изтълкуван като политически, доколкото сам знаете. Синът ми бе принесен в жертва за назидание на останалите, които се противопоставят на фанатиците.

— Кои фанатици?

— Екстремистите бяха образували лъжлива коалиция със социалистите, давайки лъжливи обещания, които не са имали намерение да изпълнят. Синът ми разбра това, разгласи го и вкара законопроект за блокиране на коалицията. За това го и убиха.

— Затова ли излязохте в запас и се кандидатирахте за депутат?

— От цялата си душа и сърце. Обикновено синът продължава делото на бащата... — Старецът замълча. Луната осветяваше набръчканото му лице. — В този случай бащата беше длъжен да продължи делото на сина. Той не беше войник, нито пък аз бях политик, но оръжията и експлозивите не са ми непознати. Каузите, които той защитаваше, бяха оформени от мен и мирогледът му бе отражение на моя собствен, затова и беше убит. За мен моето решение бе свършено ясно. Щях да пренеса общите ни възгледи на политическата арена и да накарам враговете му да се сражават с мен. Войникът бе готов да ги посрещне.

— Май повече от един войник.

— Какво искате да кажете?

— Онези мъже там в ресторанта. Изглежда в ръцете им е командването на половината армия във Франция.

— Това беше едно време, мосю. Някога бяха известни като гневни млади командири от Сен Сир. Републиката беше затънала в корупция, армията — некомпетентна, а Мажино — едно посмешище. Ако на времето им бе оказано нужното внимание, Франция нямаше да изпадне чак толкова. Те станаха водачи на Съпротивата; бореха се срещу Бош и Виши из цяла Европа и Африка.

— А сега с какво се занимават?

— Повечето живеят от пенсиите си и с миналото. И се молят на светата дева то никога да не се повтаря. Но виждат, че на места това става. Армията е сведена едва ли не до почетна гвардия, комунистите и социалистите в парламента разрушават завинаги мощта на тайните служби. Апаратът в Москва си остава все същият; изглежда, не е помръднал от десет години насам. Свободното общество е благодатна почва за проникване и веднъж прокарани, промените няма да спрат,

докато не превърнат света ни в нещо съвсем друго. Навсякъде цари конспирация. И тя не бива да се оставя без отговорно предизвикателство.

— Някои биха казали, че само по себе си това звучи доста екстремистки.

— Защо? Оцеляването ли? Силата? Или честта? Нима тези понятия са отживелица за вас?

— Не мисля. Но знам колко разрушения са причинени в тяхно име.

— Вашият и моя мироглед се различават и нямам намерение да го разисквам. Попитахте ме за съучастниците ми и аз ви отговорих. Сега, ако обичате, нека се занимаем с вашата невероятна информация. Тя е ужасяваща. Вие не знаете какво значи да загубите син, да ви убият детето.

Болката се връща отново и не знам защо. Болка и празнота, вакуум в небето... от небето. Смърт в небето и от него. Исусе, боли ме. Боли. Кое?

— Съчувствам ви — каза Джейсън и хвана ръцете си, за спре треперенето. — Но всичко съвпада.

— Нищо подобно! Както казахте, никой с всичкия си не би ме свързал с Карлос, а още по-малко самият убиец-мръсник. Не би поел такъв риск. Това е немислимо.

— Точно така. Ето защо са ви използвали; наистина е немислимо. Вие сте идеалната свързка за окончателни инструкции.

— Невъзможно! Как?

— Някой на вашия номер има директен контакт с Карлос. Използват се кодове и определени думи, за да извикат въпросния човек на телефона. Вероятно когато вие отсъствате, но е напълно възможно да става и когато сте там. Вие ли вдигате телефона?

Вилие се намръщи.

— Обикновено, не. Не точно този телефон. Има прекалено много хора, които са ми неприятни и разполагам със собствена линия.

— Кой вдига тогава?

— Най-често икономката или съпругът ѝ. Той е нещо между прислужник и шофьор. Беше ми шофьор през последните години в армията. Ако не вдигне някой от тях, тогава жена ми, разбира се. Или помощникът ми, който често работи в моя кабинет у дома; той е мой адютант от двайсет години.

— Кой още?

— Няма кой друг.

— Прислужнички?

— Нямам постоянни; наемаме такива само в случай на нужда.

Богатството на Вилие е повече в името, отколкото в банката.

— Чистачка?

— Две са. Идват два пъти седмично и не са винаги едни и същи.

— Ще трябва да погледнете по-отблизо шофьора и адютанта си.

— Абсурд! Тяхната лоялност е извън всякакво съмнение.

— Тази на Брут също и Цезар я е надценил.

— Не говорите сериозно...

— Сериозен съм до мозъка на костите си! И е хубаво да ми повярвате. Всичко, което ви казах, е истина.

— Но вие всъщност не сте ми казали кой знае колко, нали?

Името си например.

— Не е необходимо. Ако го узнаете, може само да ви навреди.

— Как така?

— Ако се окаже, че не съм прав относно връзката, но тази възможност е толкова абсурдна, че едва ли съществува.

Възрастният мъж кимна, както кимат старите мъже, когато си повтарят нещо, шокирало ги и не могат да повярват. Изсеченото му лице помръдна нагоре-надолу под лунната светлина.

— Някакъв безименен мъж ме спира на пътя през нощта, заплашва ме с оръжие, обвинява ме в нещо отвратително — такава мръсотия, че ми идва да го убия — и очаква да приема думите му за чиста монета. Думата на един човек, чието име не знам и чието име не ми е познато, и който няма други препоръки, освен твърдението, че Карлос го преследва. Кажете ми, защо трябва да му повярвам?

— Защото — отвърна Борн, — не би имал причина да дойде при вас, ако самият не вярваше, че това е истина.

Вилие се вгледа в Джейсън.

— Не, има по-добра причина. Преди малко ми подарихте живота. Хвърлихте пистолета и не го употребихте. А можехте, и то без усилие. Вместо това предпочетохте да ме помолите да поговорим.

— Не си спомням да съм се молил.

— Очите ви молеха, млади човече. Винаги си личи. И по гласа си личи, но трябва да слушаш много внимателно. Една молба може да се

прикрие, но гневът не. Той е или истински, или е театър. Вашият гняв бе истински... както и моят — възрастният мъж посочи към малкото рено, десет метра по-нататък в полето. — Последвайте ме в Парк Монсо. Ще продължим разговора в кабинета ми. Кълна се в себе си, че грешите по отношение и на двамата мъже, но както отбелязахте, Цезар е бил заблуден от фалшива преданост. И той наистина ме е подценил.

— Ако вляза в къщата ви и някой ме разпознае, съм мъртъв. Вие също.

— Помощникът ми си отиде малко след пет часа днес следобед, а шофьорът ми, както го наричате, си тръгва не по-късно от десет, за да си гледа телевизията. Ще почакайте отвън, докато проверя какво става в къщи. Ако всичко е наред, ще ви поканя; ако не е, ще се върна и ще подкарам колата. Последвайте ме отново. Ще спра някъде и ще продължим.

Джейсън наблюдаваше внимателно Вилие, докато той говореше.

— Защо искате да дойда в Парк Монсо?

— А къде другаде? Единият от тези двамата в момента се излежава пред телевизора в стаята на втория етаж. Има и друга причина. Искам и жена ми да ви изслуша. Тя е съпруга на стар воин и има нюх за неща, които могат да убягнат на офицера на бойното поле. Свикнал съм да разчитам на преценката ѝ; може да разпознае модела на поведение, след като ви изслуша.

Борн трябваше да изрече:

— Хванах ви, като ви изиграх театър; вие можете да ме хванете по същия начин. Откъде да знам, че Парк Монсо не е клопка?

Мъжът не помръдна.

— Имате думата на френски генерал и това е всичко. Ако не ви стига, взимайте си оръжието и се махайте.

— Стига ми — каза Борн. — Не защото е дума на генерал, а е дума на човек, чийто син е бил убит на Рю дю Бак.

Пътят към Париж се стори на Джейсън много по-дълъг, отколкото на идване. Отново се бореше с видения, видения, които го караха да се облива в пот. И болка, започваща от слепоочията и минаваща през гърдите, откъдето се заплиташе на възел в стомаха му — всичко запулсира, докато накрая му идваше да закрепци.

Смърт в небето... от небето. Не мрак, ослепителна слънчева светлина. Без ветрове, които да ме подмятат по-нататък в мрака. Само

тишина и вонята на джунглата и... брегове на река. Неподвижност, последвана от шум на птици и пронизващ звук на машини. Птици... машини... спускащи се от небето сред ослепителна слънчева светлина. Експлозии. Смърт. На млади и още по-млади.

Стига! Хвани кормилото! Съсредоточи се върху пътя, но недей да мислиш! Въпреки, че страшно те боли, а не знаеш защо.

Навлязоха в трилентовата улица в Парк Монсо. Вилие беше на сто метра напред, готов да се сблъска с един проблем, който преди няколко часа не съществуваше за него. Сега на улицата имаше повече коли.

От лявата страна, точно срещу къщата на генерала, имаше едно по-голямо място, където можеха да се съберат и двете коли. Вилие подаде ръка от прозореца и помахна на Джейсън да паркира зад него.

И тогава се случи. Погледът му внезапно бе привлечен от светлина, идваща откъм вратата, където ясно фокусира две фигури. Едната, която разпозна — бе толкова не на място и толкова го изненада, че неусетно посегна към пистолета си.

Дали все пак го бяха вкарали в клопка? Нищо ли не струваше думата на един френски генерал?

Вилие маневрираше, за да вкара колата си. Борн се завъртя на седалката и се огледа на всички страни; никой не идваше срещу него и не го обграждаха. Не беше клопка. Беше нещо друго, част от това, което ставаше, но за което старият воин не знаеше нищо.

Защото от другата страна на улицата, горе на стълбището на къщата на Вилие, стоеше млада жена — привлекателна жена — точно в рамката на отворената врата. Тя говореше бързо, с кратки нервни жестове, на мъж, застанал на най-горното стъпало, който кимаше, като че ли приемаше инструкции. Мъжът бе сивокосият, старомодно облечен телефонен оператор от „Ле Класик“. Мъжът, чието лице беше едновременно толкова добре познато и непознато на Джейсън. Лице, което извикваше други видения... видения толкова жестоки и болезнени като тези, които го бяха разкъсвали през последния половин час в реното.

Но сега имаше разлика. Същото лице извикваше мрака и разкъсващите ветрове, експлозиите, избухващи една след друга, звуците на насечения картечен огън, отекващи в безбройните тунели в джунглата.

Борн отмести очи от вратата и погледна Вилие през прозореца. Генералът беше изгасил фаровете и се канеше да излезе от колата. Джейсън махна крака си от спирачката и остави колата да продължи, докато удари леко бронята на лимузината. Вилие се обърна.

Борн изключи своите светлини и включи лампичката на тавана на колата. Вдигна ръката си — с дланта надолу — и я обърна два пъти, казвайки на стария воин да остане на мястото си. Вилие кимна и Джейсън изключи лампичката.

Погледна към къщата. Мъжът бе слязъл стъпало надолу и беше спрял, за да изслуша последното нареждане на жената. Сега Борн успя да я разгледа. Беше трийсет и пет-четирийсет годишна със стилно подстригана къса черна коса, която обрамчваше лице, покрито с бронзов слънчев тен. Фигурата ѝ бе висока и източена, с чисти линии, размерът на бюста ѝ се подчертаваше от абсолютно плътно прилепналата материя на дългата ѝ бяла рокля, подсилваща тена на кожата ѝ. Вилие не я бе споменал, което означаваше, че не е част от семейството. Беше гостенка, която знаеше кога да дойде в дома на стария човек. Това би съвпаднало със стратегията за разделяне на свързките една от друга. Или с други думи, че тя контактува с някого в къщата на Вилие. Старият човек би трябвало да я познава, но доколко? Отговорът явно беше, че не достатъчно.

Сивокосият телефонен оператор кимна за последно, слезе по стълбите и тръгна бързо надолу по улицата. Вратата се затвори и само външните лампи останаха да осветяват празните стълби и блестящата черна врата с месингов обков.

Защо тези стълби и тази врата означаваха нещо за него? Образи. Действителност, която не беше действителна.

Борн излезе от реното и погледна прозорците, търсейки някакво раздвижване на пердетата; не видя нищо. Отиде бързо до колата на Вилие; страничното стъкло бе смъкнато, генералът бе извърнал лице към него и веждите му бяха извити въпросително...

— Какво правите, по дяволите?

— Там в къщата ви — каза Джейсън, снижавайки се. — Нали видяхте това, което видях и аз?

— Да. И какво?

— Коя беше тази жена? Познавате ли я?

— Да, разбира се. Това е жена ми.

— Жена ви? — Изненадата на Борн се изписа на лицето му. — Струва ми се, че казахте... Струва ми се казахте, че съпругата ви е възрастна жена. И че искате тя да ме изслуша, защото в течение на годините сте се научили да уважавате преценките ѝ. На бойното поле, казахте. Вие го казахте.

— Не съвсем. Казах, че е жена на стар воин. Но аз наистина уважавам мнението ѝ. Тя ми е втора жена — доста по-млада от мен — но ми е толкова предана, колкото и първата, която почина преди осем години.

— О, господи...

— Не разрешавайте явното несъответствие във възрастта ни да ви повлияе. Тя носи името мадам Вилие с гордост и радост. И изключително много ми помага в моята работа в парламента.

— Съжалявам — прошепна Борн. — Наистина съжалявам.

— За какво? Да не сте се припознали в нея? Често се случва. Тя е доста привлекателна. Аз много се гордея с нея. — Вилие отвори вратата и излезе на тротоара при Борн. — Почакайте тук — каза. — Аз ще вляза и ще проверя дали всичко е наред. Ще отворя вратата и ще ви се обадя. Ако не е, ще се върна в колата и ще отидем някъде.

Борн остана неподвижен пред Вилие, препречвайки пътя му.

— Генерале, трябва да ви попитам нещо. Не знам как да ви го кажа, но наистина е необходимо. Казах ви, че открих телефонния ви номер на място, използвано от Карлос за щаб. Не ви казах точно къде, а само че това е потвърдено от човек, който предава послания от и за Карлос на преките му връзки. — Борн пое дъх и хвърли бърз поглед към вратата от другата страна на улицата. — Сега трябва да ви попитам нещо и ви моля да помислите добре, преди да отговорите. Жена ви купува ли си дрехи от един магазин, наречен „Ле Класик“?

— На Сент Оноре ли?

— Да.

— Сигурен съм, че не.

— Съвсем ли сте сигурен?

— Съвсем. Едно, че никога не съм виждал сметка от този магазин, но и тя самата ми е казвала, че изобщо не харесва моделите им. Жена ми много разбира от мода.

— О, господи.

— Какво?

— Генерале, не мога да вляза в тази къща. Каквото и да намерите, аз не мога да вляза там вътре.

— Защо не можете? Какви ги говорите?

— Онзи мъж на стълбите, който разговаряше с жена ви. Той е от щаба, „Ле Класик“. Той е от хората на Карлос.

Кръвта се оттегли от лицето на Андре Вилие. Той се обърна и се загледа в къщата си от другата страна на трилентовата улица, в блестящата черна врата и месинговите украшения, отразяващи светлината на лампите отвън.

Просякът с сипаничаво лице се почеса по брадата, свали орфаното си кепе и тръгна тежко през бронзовите врати на малката църква в Ноли-сюр-Сен.

Закрачи надолу към най-отдалечения десен остров от кресла под неодобрителните погледи на двама свещеници. И двамата отци се разтревожиха; енорията беше богата и въпреки библейското милосърдие богатството си имаше хубави черти. Това богоугодно място трябваше да се поддържа на определена висота — както и другите богоугодни места — а въпросната стара и невчесана вкаменелост не подхождаше особено на общата картина.

Просякът направи немошно усилие да коленичи, отпусна се на една от скамейките на втория ред, прекръсти се и после коленичи, свел глава за молитва. Дясната му ръка подръпна ръкава на лявата. На ръката му имаше часовник, който контрастираше с общия му вид. Беше скъп електронен часовник с големи и лесно разчитащи се цифри — придобивка, с която за нищо на света не би се разделил, защото беше подарък от Карлос. Веднъж беше закъснял за изповед с двайсет и пет минути, огорчавайки неимоверно благодетеля си, и нямаше никакво друго извинение, освен липсата на точно средство за измерване на времето. А докато траеше следващата им среща, Карлос бе пхнал часовника под полупрозрачната завеса, отделяща грешника от божия човек.

Беше точно часът и минутата. Просякът се надигна и се запъти към втората изповедалня отдясно. Повдигна завесата и влезе вътре.

— Ангелус Домини.

— Ангелус Домини, чадо божие. — Шепотът иззад черната завеса беше рязък. — Щастливи ли са дните ти?

— Направени са щастливи...

— Много добре — прекъсна го силуетът. — Какво си ми донесъл? Търпението ми е пред изчерпване. Плащам хиляди, стотици хиляди за некомпетентност и провали. Какво стана в Монруж? Кой е отговорен за лъжите, дошли от посолството на Монтен? Кой ги е приел?

— „Оберж дю Коан“ е било клопка, но не за да ги убият. Трудно е да се разбере за какво точно става дума. Дори онзи аташе Корбелие да е повтарял лъжи, хората ни са убедени, че не е подозирал това. Жената го е измамила.

— Каин го е измамил! Борн проследява всеки наш източник и го охранява с фалшива информация, като по този начин го разобличава и изважда на бял свят. Но защо? За кого? Ние вече знаем кой е той и какъв е, а той не изпраща информацията във Вашингтон. Отказва да се покаже.

— Мога да ви предложа възможен отговор — каза просякът. — Ще трябва да се върна много години назад. Възможно е да действа без каквато и да е намеса на шефовете си. В американското разузнаване има доста такива автократи, които рядко съгласуват напълно действията си едни с други. В дните на студената война се печелеха твърде много пари, като информацията се продаваше по три или четири пъти на едни и същи централи. Може би Каин изчаква, докато не прецени, че е останал само един възможен начин на действие и шефовете му няма да се карат за всевъзможни стратегии.

— Възрастта не е притъпила чувството ти за маневреност, стари приятелю. Ето затова повиках точно теб.

— Или може би — продължи просякът, — той наистина ги е предал. Случва се.

— Не съм съвсем съгласен, но няма никакво значение. Вашингтон мисли така. Монаха е мъртъв, всички в „Тредстоун“ са мъртви. Каин е обвинен в тяхното убийство.

— Монаха ли? Едно име от миналото; той развиваше активна дейност в Берлин и Виена. Ние го познавахме, но от разстояние и така бе по-добре за нас. Ето ти го отговора, Карлос. Типично за стила на Монаха е да съкращава броя на посветените до възможния минимум. Винаги се е ръководил от теорията, че сред хората има чужди шпиони и компрометирани типове. Сигурно е наредил на Каин да докладва

само на него. Това би обяснило объркването във Вашингтон и шестмесечното мълчание.

— А ще обясни ли нашето? За цели шест месеца нито дума, никаква активност.

— Съвпадение на случайности. Болест, изтощение, завръщане за нови тренировки. А може да е с единствената цел да обърка противника. Монаха си има цяла торба с хитрини.

— Да, но преди да умре, е казал на един от съмишлениците си, че не знае какво се е случило. Че даже не бил сигурен дали човекът е Каин.

— Кой е въпросният съмишленик?

— Нарича се Жилет. Бил е наш човек, но Абът не е знаел.

— Ето още едно възможно обяснение. Монаха усещаше инстинктивно такива хора. Във Виена говореха, че Дейвид Абът не би се доверил на Христос в планината, а би потърсил хлебарница.

— Възможно е. Думите ти ме успокояват. Търсиш неща, за които останалите и не помислят.

— Опитът ми е доста по-богат. Едно време бях човек с положение. Но за нещастие си пропилях парите.

— Ти и сега правиш същото, човече.

— Аз съм един нехранимайко, какво друго да ти кажа?

— Очевидно нищо друго.

— Ти си изключително проникателен, Карлос. Трябваше да се познаваме навремето.

— Не изпадай в прекалена самоувереност.

— Винаги съм бил самоуверен. Знаеш, че знам, че винаги можеш да ми отнемеш живота, стига да решиш, така че явно съм ценен. И не само със своя опит.

— Какво имаш да ми казваш?

— Може да не е кой знае какво, но все пак е нещо. Сложих си прилични дрехи и прекарах деня в „Оберж дю Коан“. Там имаше един мъж, много дебел — когото бяха разпитвали в Сюрте, но не му бяха обърнали внимание. Очите му много шареха насам-натам. И прекалено много се потеше. Поговорих си с него и му показах лична карта от НАТО — извадих си я навремето, през петдесетте години. Оказа се, че снощи в три часа през нощта дал колата си назаем. На някакъв рус

мъж, придружен от жена. Описанието съвпада със снимката от Аржантъой.

— Наел ли я е?

— Предполагам. Колата е трябвало да бъде върната от жената в срок от един ден.

— Ще има да чака.

— Разбира се, но това поражда въпроси, не е ли така? Защо Каин ще си създава неприятности, като се сдобива по такъв начин с кола?

— За да се отдалечи възможно най-бързо и възможно най-много.

— В такъв случай информацията ми няма никаква стойност — възрази просякът. — Но съществуват много други начини да се пътува по-бързо и с по-малко рискове. Борн едва ли би се доверил на някакъв алчен нощен администратор, който като нищо би потърсил награда от Сюрте или от другиго.

— Какво предлагаш?

— Мисля, че Борн е взел колата по простата причина, че е искал да последва някого тук в Париж. Без да спира на обществени места, където би могъл да бъде забелязан; без да се занимава с коли под наем, които могат да бъдат проследени или разни неуловими таксита. Вместо това една елементарна смяна на регистрационните номера и ето ти незабележимо черно рено в задръстените улици на града. Откъде да започнеш да го търсиш, а?

Силуетът се обърна.

— Онази Лавие — изрече меко терористът. — И всеки друг, който той подозира в „Ле Класик“. То е единственото място, откъдето би могъл да започне. Ще ги поставим под наблюдение и до няколко дни, а може и часове, ще се появи безлично черно рено и така ще го спипаме. Имаш ли пълното описание на колата?

— Дори трите вдлъбнатини от лявата част на задната броня.

— Добре. Разпространи го сред останалите старци. Претършувайте всички улици, гаражи и паркинги. Онзи, който го засече, няма да има нужда да си търси повече работа.

— Щом заговорихме за тези работи...

В тясната цепнатина между ръба на завесата и облицовката на рамката се плъзна плик.

— Считай го за предплата, ако теорията ти се окаже вярна.

— Аз съм прав, Карлос.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото Каин прави същото, което би направил ти. Което бих направил аз — едно време. Не бива да го подценяваме.

— Той трябва да бъде убит — процеди през зъби терористът. — Има симетрия в датите. След няколко дни е двацет и пети март. На 25-и март 1968 година Джейсън Борн е бил екзекутиран в джунглите на Там Куан. Сега, години по-късно — малко преди същата дата, се търси един друг Джейсън Борн, а американците желаят да го видят убит. Точно толкова, колкото и ние. Чудя се кой този път ще натисне пръв спусъка.

— Има ли значение?

— Искам го за себе си — прошепна силуетът. — Той никога не е бил истински и това е престъплението му спрямо мен. Кажете на старците, ако някой го открие, да се обади в Парк Монсо, но да не предприема нищо! Искам да е жив до двацет и пети март. А на въпросната дата сам ще го екзекутирам и ще подхвърля тялото му на американците.

— Ще бъде незабавно разпространено.

— Ангелус Домини, чадо божие.

— Ангелус Домини — каза просякът.

26.

Старият воин тръгна мълчаливо до по-младия мъж по огряната от лунна светлина пътека в Булонския лес. И двамата мълчаха, защото вече си бяха казали много неща — признания, предизвикателства — отречени и отново потвърдени. Вилие трябваше да реагира и да анализира, да приема или да отхвърля напълно всичко, което беше чул. Животът му би бил много по-поносим, ако можеше в гнева си да нанесе ответен удар, да атакува лъжата и да намери отново душевен покой. Беше войник и противоречеше на характера му да отвърне глава встрани.

У младия мъж имаше прекалено много истина. В очите му, в гласа му, във всеки негов жест, който молеше за разбиране. Безименният мъж не лъжеше. В къщата на Вилие имаше предател. Това обясняваше много неща, за които генералът не се бе осмелявал да запита сам себе си преди. На възрастният мъж му идваше да закреши.

А на мъжа без памет не му се наложи да се променя много или да се представя за съвсем различен човек; нямаше нужда да разчита на хамелеона. Разказът му беше убедителен, защото в основната си част почиваше на истината. Трябваше да намери Карлос и да разбере какво знае той. За него нямаше живот, ако не успееше да го направи. Нямаше, и това всъщност беше всичко, което имаше да каже. Не спомена нито Мари Сен-Жак, нито Ил дю Пор Ноар или посланията, изпратени от непознат човек, или непознати хора. Не каза нито дума за подвижната празна черупка, която можеше да бъде, но можеше и да не бъде някой, бил или не бил преди — който дори не можеше да е сигурен, че отломките от памет са наистина негови. Да, нито дума не бе изречена за тези неща.

Вместо това той изреди всичко, известно му за терориста на име Карлос. Информацията бе толкова внушителна, че по едно време Вилие го загледа с интерес — разпозна факти от много висока класа и бе шокиран от новите и смайващи данни, които бяха в съзвучие с поне още дузина теории, но които ушите му никога не бяха чували толкова ужасяващо ясно преди. Благодарение на сина си генералът бе получил

достъп до най-секретните досиета на Карлос в страната, но нищо в тях не можеше да се сравнява с фактите, изложени му от младия човек.

— Жената, с която сте говорили в Аржантъой, притежателката на моя домашен телефон и същата, която е признала пред вас, че е куриер...

— Името ѝ е Лавие — прекъсна го Борн.

Генералът замълча.

— Благодаря ви... Тя е разбрала какъв сте; накарала е да ви снимат.

— Да.

— А преди нямаха ли ваша снимка?

— Не.

— Значи както вие търсите Карлос, така на свой ред той търси вас. Но вие нямате снимка; само познавате двама куриери; единият от които беше в къщата ми.

— Да.

— И разговаряше с жена ми.

— Да.

Генералът се обърна настрана и замълча.

Стигнаха до края на пътеката, където имаше миниатюрно езеро. Около него беше посипан бял чакъл, бреговете, отстоящи на четири-пет метра един от друг, обграждаха водата като почетна стража, заобиколила гроб от черен мрамор. Стигнаха до втората пейка. Вилие наруши мълчанието.

— Бих желал да поседна — каза. — С възрастта намалява и енергията. Това често ме безпокои.

— А не би трябвало. — Борн приседна до него.

— Не би трябвало — съгласи се генералът. — Но е така. — Замълча за малко и после добави тихо. — Най-често, когато съм в компанията на жена ми.

— Не е необходимо — възпротиви се Джейсън.

— Не ме разбрахте правилно. — Възрастният мъж се обърна към по-младия. — Не става въпрос за леглото. Понякога настъпват моменти, когато се налага да ограничавам активността си — напускам по-рано някоя официална вечеря, отсъствам от уикендите на

Средиземноморието или отказвам да прекарам няколко дни на Гстаадските възвишения.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Аз и жена ми често сме разделени. В много отношения ние живеем съвсем отделно, но изпитваме удоволствие, естествено, когато се занимаваме един с друг.

— Все още не ви разбирам.

— Трябва ли още да се унижавам? — попита Вилие. — Когато възрастен мъж намери привлекателна млада жена, готова да сподели живота му, много неща стават понятни, но някои не от пръв поглед. Разбира се, съществува финансова осигуреност, а в моя случай и известно обществено положение. Задоволяване на всички материални потребности, достъп до висшето общество, запознанства с отбрани хора; това е лесно за разбиране. В замяна на тези неща получаваш красива компаньонка вкъщи, гордееш се с нея, когато си сред други хора — един вид непресъхваща мъжка сила, както и си е всъщност. Но винаги те гложди съмнение — старият воин замълча; не му беше лесно да продължи. — Няма ли да си намери любовник? — продължи тихо. — Дали не копнее за младо стегнато тяло, къде-къде по-подходящо на нейното? Ако стане, приемаш го, дори, струва ми се, се чувстваш облекчен и се надяваш, за бога, поне да е дискретна. Защото депутат със съпруга-прелюбодейка губи избирателите си много по-бързо от пристрастен към пиенето например, защото това означава, че изобщо не умее да упражнява контрол... Терзаят го и други притеснения. Дали тя няма да използва името му за непочтени цели? Даzakлеймиш публично някой противник, над когото се опитваш да се наложиш? Младите често залитат в една или друга крайност; те са пробивни и рискуват безразсъдно... Но съществува и едно залегнало съмнение, което не може да се преживее, ако бъде доказано. И това е дали тя не е част от някакъв замисъл. И то от самото начало.

— Значи сте го почувствали? — каза тихо Джейсън.

— Чувствата не са действителност! — изстреля яростно в отговор старецът. — Те нямат място, когато наблюдаваш бойното поле.

— Тогава защо ми разказвате всичко това?

Вилие отметна назад глава и отново я отпусна, а погледът му се прикова във водата.

— Това, което и двамата видяхме тази вечер, може да се обясни съвсем просто. Моля се да е така и ще ѝ дам каквато иска възможност да го докаже. — Възрастният мъж пак замълча. — Но сърцето ми усеща, че няма такава. Разбрах го в мига, когато споменахте „Ле Класик“. Погледнах към своя дом през улицата и внезапно доста неща си дойдоха болезнено на мястото. От два часа насам се опитвам да играя ролята на защитник на дявола; не виждам смисъл да продължавам. Преди да се появи тя, го виждаше синът ми.

— Но нали казахте, че се доверявате на преценките ѝ. И че тя много ви помага.

— Така е. Виждате ли, аз исках да ѝ се доверя, отчаяно исках да ѝ имам доверие. Най-лесното на света е да убедиш сам себе си в собствената си правота. Да остаряваш невинаги значи да поумняваш.

— Кое е това, което си дойде на мястото?

— Голямата помощ, която тя ми оказваше и голямото доверие, което ѝ имах. — Вилие се обърна и погледна Джейсън. — Вие знаете невероятно много за Карлос. Аз съм изучавал въпросните досиета позадълбочено и старателно от всеки, защото повече от всеки на света бих желал да го видя заловен и екзекутиран със собствените ми ръце. И въпреки, че са огромни, досиетата не се доближават до това, което вие знаете. Но ви занимават основно убийствата и терористичните му методи. И пренебрегват другата страна на Карлос. Защото той продава не само оръжието си, а и тайните на една страна.

— Знам — каза Борн. — Но не тази страна е...

— Например — продължи генералът, все едно не го бе чул. — Аз имам достъп до определени документи, имащи отношение към военната и ядрената отбрана на Франция. Май че само още петима души — всеки от които е извън подозрение — имат достъп до тях. И въпреки всичко научаваме вбесяващо редовно, че Москва е узнала това, Вашингтон — онова, а Пекин — нещо трето.

— Вие сте го разисквали със съпругата си?! — попита изненадано Борн.

— Разбира се че не. Когато нося такива документи вкъщи, ги съхранявам в един сейф в кабинета си. Никой не може да влезе в тази стая в мое отсъствие. Само един човек има ключ, само един човек знае къде е копчето на алармената инсталация. Жена ми.

— Струва ми се, че това е точно толкова опасно, колкото и да се обсъждат материалите. Всеки би могъл да ѝ изтръгне със сила ключа, както и признанието къде е копчето на алармата.

— Имаше причина. Аз съм на възраст, когато всеки ден може да ме сполети неочакваното. Имам предвид вестникарските съобщения за скоропостижна смърт. Ако с мен се случи нещо, тя е инструктирана да позвъни във военното министерство, да слезе в кабинета ми и да стои до сейфа, докато пристигне екипът по секретните документи.

— А не може ли просто да стои до вратата?

— Хората като мен са известни с това, че умират зад бюрата си. — Вилие притвори очи. — Все пак значи е била тя. Единственият дом, единственото място, за което никой не би повярвал, че е възможно.

— Сигурен ли сте?

— Повече, отколкото смея да си призная. Тя настоя да се оженим. Непрекъснато ѝ изтъквах разликата във възрастта, но тя не искаше и да чуе. Имали значение годините, които сме прекарвали заедно, а не тези, които разделяли рождените ни дни. Тя предложи да подпише декларация, че няма да предявява претенции за състоянието на Вилие и аз, естествено, ѝ отказах, защото това беше доказателство за намеренията ѝ спрямо мен. Но както се казва в пословицата: старият глупак е пълен глупак... И все пак непрекъснато се съмнявах... Тези мои съмнения се появиха с пътешествията ѝ, с неочакваните ни раздели.

— Какво значи неочаквани?

— Тя имаше много странични занимания, които вечно обсебваха вниманието ѝ. Френско-швейцарския музей в Гренобъл, галерия на изящните изкуства в Амстердам, паметник на съпротивата в Булон-сюр-мер, някоя идиотска океанографска конференция в Марсилия. За последната доста се скарахме. Тя ми трябваше тук в Париж; имаше няколко дипломатически срещи. Трябваше да присъствам и исках тя да е с мене. Жена ми замина. Сякаш някой ѝ заповядваше да отива тук или там или някъде другаде в точно определен момент.

Гренобъл — близо до швейцарската граница, на час път от Цюрих. Амстердам. Булон-сюр-мер — на Ламанша, на час от Лондон. Марсилия... Карлос.

— Кога бе конференцията в Марсилия? — попита Джейсън.

— Август миналата година, доколкото си спомням. В последните дни на месеца.

— На двадесет и четвърти август в пет часа следобед посланик Лелънд е бил убит на марсилския бряг.

— Да. Знам — каза Вилие. — Говорихте за това и преди. Съжалявам за кончината на този човек, но не и за убежденията му. — Воинът внезапно млъкна и погледна Борн. — Боже мой — прошепна. — Тя е трябвало да бъде с него. Карлос е настоял да присъства и тя е отишла при него. Подчинила се е.

— Не исках да стигна чак до там — каза Джейсън. — Кълна ви се, че мислех за нея само като за свръзка — сляпа свръзка. Не съм стигал чак толкова далеч в предположенията си.

От гърлото на стареца внезапно се изтръгна вик — дълбок и изпълнен с агония и ненавист. Той хвана лицето си с две ръце, отметна отново глава под лунната светлина и заплака.

Борн не помръдна; нищо не можеше да направи.

— Съжалявам — каза.

Генералът се овладя.

— И аз съжалявам — изрече най-накрая. — Извинете ме.

— Няма нужда.

— Мисля, че има. Няма да го обсъждаме повече. Ще направя това, което смятам за необходимо.

— Какво е то?

— И ме питате?

— Трябва да ви попитам.

— Това, което е направила тя, е все едно че е убила детето ми, което не е родила. Тя се преструваше, че паметта му ѝ е скъпа. Но е била съучастничка в убийството му. И през цялото време — предателка спрямо народа, на който аз служа цял живот.

— Ще я убиете ли?

— Ще я убия. Тя ще ми каже истината и ще умре.

— Ще отрече всичко.

— Съмнявам се.

— Но това е лудост!

— Млади човече, вече половин век се занимавам с враговете на Франция, дори да са французи. Истината ще излезе на бял свят.

— А какво според вас ще направи тя? Ще стои, ще ви слуша и спокойно ще се съгласява, че е виновна, така ли?

— Нищо няма да направи спокойно. Но ще се съгласи; и ще го потвърди.

— Откъде-накъде?

— Защото, когато я обвиня, тя ще има възможност да ме убие. Ако наистина опита да го стори, това ще обясни всичко.

— И ще поемете този риск?

— Трябва.

— Представете си, че не се опита да ви убие?

— Е, това пък е друго обяснение — каза Вилие. — Макар и малко вероятно, на ваше място бих се огледал по фланговете, мосю. — Генералът поклати глава. — Но това няма да стане. И двамата го знаем. А аз доста по-добре от вас.

— Чуйте ме — настоя Джейсън. — Казвате, че синът ви е на първо място. Мислете за него! Тръгнете след убиеца, а не след съучастника. Тя е огромна рана за вас, но той е дори по-голяма. Хванете човека, който уби сина ви! Накрая ще заловите и двамата. Не й се противопоставяйте; не още! Използвайте това, което знаете, срещу Карлос. Преследвайте го заедно с мен. Никой на света не е бил толкова близо.

— Искате от мен повече, отколкото мога да дам — каза старият човек.

— Не и ако мислите за сина си. Но ако мислите за себе си, да! Но не и ако мислите за Рю дю Бак.

— Вие сте неимоверно жесток, мосю.

— Аз съм прав и вие го знаете.

Високо в нощното небе се появи облак и за момент закри луната. Настана пълен мрак. Джейсън потрепера. Старият воин заговори, а гласът му издаваше, че се е предал.

— Да. Вие сте прав — каза. — Неимоверно жесток и неимоверно прав. Трябва да бъде спрян убиецът, а не неговата метреса. Как ще действате заедно? Как ще ги преследваме заедно?

Борн притвори облекчено очи.

— Не правете нищо. Карлос сигурно ме търси из цял Париж. Аз убих няколко от хората му, разкрих щаба им, намерих и една свръзка.

Прекалено близо съм до него. Освен ако не грешим и двамата, телефонът ви много скоро ще се зачерви. Ще се погрижа за това.

— Как?

— Ще посрещна по пътя пет-шест служители от „Ле Класик“. Някои от чиновниците, онази Лавие, евентуално Бержерон и най-вече мъжа при централата. Те ще проговорят. Аз също. Телефонът ви наистина ще се зачерви.

— Ами аз? Аз какво ще правя?

— Ще си стоите вкъщи. И ще казвате, че не ви е добре. И когато телефонът звъни ще стоите близо до онзи, който го вдига. Вслушвайте се в разговорите, опитвайте се да схванете кодовете, разпитвайте прислугата какво точно са казали. Даже може и да подслушвате. Ако чуете нещо, добре, но няма да чуете. Човекът от другата страна на линията ще разбере, че сте си вкъщи. И свръзката ще е предпазлива. И в зависимост от това, къде е съпругата ви...

— Къде е курвата — прекъсна го старецът.

— ... в йерархията на Карлос, бихме могли да го принудим да излезе на открито.

— И все пак, как?

— Линиите му за свръзка ще бъдат нарушени. Ще се замеси и абсолютно сигурната и немислима свръзка. Той ще поиска да се срещне с жена ви.

— Не вярвам да каже къде е.

— Ще трябва да каже на нея! — Борн млъкна и се сети за друго: — Ако повредата на връзката е прекалено тежка, ще последва точно това обаждане или ще се появи точно онази личност, която не сте виждали да идва преди у вас. И малко след това жена ви ще каже, че трябва да отиде някъде. А случи ли се това, настоявайте да остави номер, на който можете да я намерите. Бъдете твърд; кажете, че не я спирате, но че трябва да знаете как да се свържете с нея. Кажете й нещо — каквото и да е — използвайте отношенията, които самата тя е изградила помежду ви. Кажете й, че се отнася до много тайни военни дела, които не можете да разисквате докато няма пълна яснота. Може да ухапе стръвта.

— Това пък защо?

— Тя ще ви уведомява къде е. И вероятно къде е Карлос. Ако не той, то някой много близък до него... След това се обадете на мен. Ще

ви дам номера на хотела и стаята. Името на рецепцията няма никакъв смисъл, но нека това не ви безпокои.

— Защо не ми дадете истинското си име?

— Защото ако го споменете някога — съзнателно или не, — ще бъдете мъртъв.

— Не съм сенилен.

— Не сте, разбира се. Но сте тежко наранен човек. Толкова тежко, колкото човек би могъл да понесе. Вие може да рискувате живота си, аз не мога.

— Странен човек сте, мосю.

— Да... Ако се обадите в мое отсъствие, ще ви отговори жена. Тя ще знае къде съм. Ще се договорим кога да ми предавате съобщенията си.

— Жена ли? — Генералът се отдръпна. — Не казахте нищо за жена или друг човек.

— Няма други. Без нея нямаше да съм жив. Карлос ни преследва и двамата; опита се да убие и двама ни.

— Тя знае ли за мен?

— Да. Каза, че това не може да е вярно. И че не може да сте свързани с Карлос. А аз мислех, че сте.

— Може да я видя някога.

— Не ми се вярва. Докато Карлос не бъде заловен — ако това изобщо е възможно — не бива да ни виждат с вас. Само не с вас. А после — ако изобщо има после, навярно няма да искате да ви виждат в нашата компания.

— Разбирам и уважавам постъпката ви. Във всеки случай благодарете на тази жена от мое име. Много съм й признателен за мнението, че е невъзможно да съм част от Карлос.

Борн кимна.

— Сигурен ли сте, че телефонната ви линия не се подслушва?

— Напълно. Проверяват я редовно. Всички телефони, свързани с военното министерство, са такива.

— Когато очаквате аз да ви се обадя, вдигнете слушалката и се изкашляйте два пъти. Така ще знам, че сте вие. Ако по някаква причина не можете да разговаряте, кажете да се обадя на секретаря ви сутринта. Ще позвъня след десет минути. Кой е номерът?

Вилие му го даде.

- Терасата, Рю де Местр, Монмартр. Стая четири-двайсет.
- Кога започвате?
- Веднага щом имам възможност. От днес на обяд.
- Много внимавайте — каза старият воин, накланяйки се напред като командир, даващ инструкции на поделението си. — И удрайте бързо.

27.

— Тя е толкова очарователна, аз наистина трябва да направя нещо за нея — извика възторжено на френски Мари по телефона. — А също и онзи сладур; той така ни помогна. Казвам ви, роклята е истински успех за вас! Безкрайно съм ви благодарна.

— Съдейки по описанието ви, мадам — отвърна приятният мъжки глас от централата на „Ле Класик“, — съм сигурен, че имате предвид Жанин и Клод.

— Ама разбира се, че бяха Жанин и Клод, сега си спомних. Ще изпратя и на двамата бележка с материален израз на благодарността ми. Знаете ли случайно фамилиите им? Искам да кажа, че сигурно е прекалено фамилиарно да адресирам пликите просто до „Жанин“ и „Клод“. Прилича на писмо до прислужник, не мислите ли? Бихте ли попитали Жанин?

— Не е необходимо, мадам. Знам ги. Искам също така да ви кажа, че сте толкова проникателна, колкото и щедра. Жанин Долбер и Клод Ореал.

— Жанин Долбер и Клод Ореал — повтори Мери, поглеждайки към Джейсън. — Жанин не беше ли омъжена за онзи симпатичен пианист?

— Мисля, че мадомоазел Жанин изобщо не е омъжена.

— Ами разбира се. Очевидно я бъркам с друга.

— Извинете, мадам, не запомних името ви.

— О, не ви ли се представих. Колко съм разсеяна! — Мари отдалечи слушалката от устата си и повиши глас. — О, скъпи, ти си се върнал! Толкова скоро! Това е чудесно. Тъкмо разговарям с тези мили хора от „Ле Класик“... Да, съкровище, веднага. — Тя приближи слушалката към устните си. — Толкова съм ви благодарна. Бяхте много мил. — И затвори.

— Ако някога решиш да зарежеш икономиката — каза Джейсън, разлиствали телефонния указател на Париж, — можеш да се заловиш с търговия. Купувам веднага всяка твоя дума.

— Добре ли ги описах?

— Все едно са ми пред очите. Това за пианиста не беше лошо.

— Сетих се, че ако е омъжена, телефонът може да е на името на мъжа й...

— Не е — прекъсна я Борн. — Ето го. Долбер, Жанин, Рю Лозеран. — Джейсън преписа адреса.

— Ореал е с О, нали? Не с Аи.

— Така мисля. — Мари запали цигара. — Наистина ли ще отидеш в домовете им?

Борн кимна.

— Не мога да ги пресрещна на Сент Оноре, защото Карлос ще наблюдава.

— А другите? Лавие, Бержерон, онзи там на централата.

— Утре. Днес ще се заловя с мъртвото вълнение.

— Какво означава това?

— Ще накарам всички да проговорят. Да се разтичат насамнатам и да разправят разни работи, които не трябва да се казват. До края на работното време Долбер и Ореал ще пуснат слух. С другите двама ще се свържа тази вечер; те ще се обадят на Лавие и на онзи от централата. Това ще е първата шокова вълна, последвана от втората. Телефонът на генерала ще започне да звъни още днес следобед. До сутринта паниката ще е пълна.

— Два въпроса — каза Мари, надигна се от леглото и тръгна към него. — Как възнамеряваш да измъкнеш двама служители от „Ле Класик“ през работно време? И с какви хора ще се срещнеш довечера?

— Никой не живее в пълна изолация — отвърна Борн и погледна часовника си. — Особено пък в света на висшата мода. Сега е единайсет и четвърт. Ще ида при апартамента на Долбер по обяд и ще помоля портиера да й се обади в работата. Той ще й каже да дойде веднага. Защото е изникнал спешен личен проблем, с който е по-добре тя да се оправи.

— Какъв проблем?

— Не знам, но кой си няма проблеми?

— С Ореал също ли ще постъпиш така?

— Да и сигурно с още по-голям ефект.

— Нямах капка срам, Джейсън.

— Ужасно съм сериозен — каза Борн, а пръстът му отново хукна по колонката с имена. — Ето го. Ореал Клод Жизел. Без коментар. Рю

Расин. Ще се свържа с него към три; като свърша, той ще се отпрати веднага към Сент Оноре и ще започне да писка.

— А другите двама? Кой са те?

— Ще науча имената им от Долбер или от Ореал, или от двамата. Те ще ми дадат втората шокова вълна, но няма да го знаят.

Джейсън стоеше в сянката на един вход на Рю Лозеран. Беше на пет метра от входа на Жанин Долбер. Малко преди това озадаченият, добре изглеждащ портиер бе изпълнил молбата на учтивия непознат — обади се на мадмоазел Долбер в работата и ѝ каза, че един джентълмен в лимузина с шофьор днес е питал за нея два пъти. Сега отново бил тук; какво да прави?

Малко черно такси спря до тротоара и от него буквално излетя угрижената и бледа Жанин Долбер. Джейсън излезе бързо и я пресрещна на крачка-две преди входа.

— Много сте бърза — каза, докосвайки лакътя ѝ. — Така се радвам да ви видя отново. Онзи ден бяхте много услужлива.

Жанин Доблер се вгледа в него, сети се кой е и устата ѝ се отвори от почуда.

— Вие, американеца — каза на английски. — Мосю Бригс, нали? Вие ли сте този, който...

— Казах на шофьора си да се поразходи за един час. Искан да ви видя насаме.

— Мен? За какво собствено?

— Не знаете ли? Тогава защо дойдохте?

Очите под късата права коса се спряха на неговите, а бледото ѝ лице още повече пребледня на слънчевата светлина.

— Значи сте от модна къща „Азюр“? — попита тя нерешително.

— Може и така да е. — Борн приложи малко повече натиск върху лакътя ѝ. — И какво от това?

— Предадох това, което съм обещала. И няма да има повече, нали се разбрахме.

— Сигурна ли сте?

— Не бъдете идиот! Вие не познавате парижките моделиери. Някой ще се ядоса на друг и ще направи неприятни забележки във вашето студио. Какви странни отклонения! И когато излезе есенната линия и вие представите половината от моделите на Бержерон, преди

да ги е представил той самият, колко време мислите, че ще се задържа в „Ле Класик“? Аз съм момичето номер две на Лавие и съм една от малкото, които имат достъп до кабинета ѝ. Ще трябва, както обещахте, да се погрижите за мен. В един от магазините ви в Лос Анжелес.

— Хайде да се поразходим — предложи Джейсън и я побутна леко. — Бъркате ме с някого, Жанин. Никога не съм чувал за модна къща „Азюр“ и не проявявам никакъв интерес към крадени модели — освен ако мога да използвам информацията, с която разполагате.

— Боже мой!...

— Продължавайте да вървите. — Борн я хвана за ръката. — Казах, че искам да поговоря с вас.

— За какво? Какво искате от мен? Как научихте името ми? — Думите излизаха от устата ѝ бързо и със заваляне. — Доста рано излязох за обяд и трябва веднага да се връщам; днес сме много заети. Моля ви, ръката ме боли.

— Съжалявам.

— Всичко, което ви казах, са пълни глупости. Лъжа. Сред нас се носят слухове. Просто исках да ви изпитам. Точно това правех, изпитвах ви.

— Много сте убедителна. Ще ви повярвам.

— Аз съм лоялна към „Ле Класик“. И винаги съм била.

— Чудесно качество, Жанин. Уважавам лоялността. Точно това казах онзи ден на... как му беше името?... Онзи хубавец на телефонната централа. Как се казваше? Забравих го.

— Филип — изрече угоднически уплашената продавачка. — Филип д'Анжу.

— Точно така. Благодаря. — Стигнаха до тясна павирана алея между две сгради и Джейсън я поведе по нея. — Хайде да влезем тук за малко. За да не сме на самата улица. Не се притеснявайте. Няма да закъснеете. Ще ви отнема само няколко минути. — Навлязоха в тясната алея. Борн спря. Жанин Доблер притисна гърба си в тухлената стена. — Цигара? — попита той, вадейки пакета от джоба си.

— Благодаря, ще си взема.

Той ѝ поднесе огънче и забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Успокоихте ли се?

— Да... Не, не съвсем. Какво искате, мосю Бригс?

— Преди всичко името ми не е Бригс, но аз мисля, че това ви е известно.

— Не. Откъде?

— Сигурен бях, че момичето номер едно на Жаклин трябва да ви е казало.

— Моник ли?

— Използвайте фамилни имена, ако обичате. Точността е важна.

— Добре, Бриел — каза Жанин, премигвайки любопитно. — Тя познава ли ви?

— Защо не попитате нея?

— Щом така желаете. Какъв е проблемът, мосю?

Джейсън поклати глава.

— Вие май наистина не знаете, така ли? Три четвърти от персонала на „Ле Класик“ работи за нас, а една от най-блестящите дори не е била привлечена. Естествено, може някой да си е помислил, че сте голям риск; случват се и такива работи.

— Какви работи се случват? Какъв риск? Кой сте вие?

— Сега няма време. Другите могат да ви въведат. Аз съм тук, защото никога не сме получавали рапорт от вас, а вие все пак по цял ден контактувате с важни купувачи.

— Говорете по-ясно, мосю.

— Нека приемем, че съм говорител на група хора — американци, французи, англичани, холандци — които се занимават с един убиец, отнел живота на много политически и военни лидери във всяка от тези държави.

— Убил? Военни и политици... — Жанин отвори широко уста, пепелта от цигарата ѝ падна и се посипа по изпънатата ѝ ръка. — Какво значи това? За какво ми говорите? Нищо подобно не съм чувала.

— Мога само да ви се извиня — каза Борн искрено и със съчувствие. — Трябваше да се свържат с вас преди няколко седмици. Грешката се пише на сметката на човека преди мен. Съжалявам. Предполагам, че е шок за вас.

— Така е, мосю — прошепна продавачката, тялото ѝ стоеше изопнато. — Говорите неща, които изобщо не разбирам.

— Но сега аз разбирам — прекъсна я Джейсън. — Нито дума от ваша страна за никого. Сега е ясно.

— На мен не ми е ясно.

— Ние се занимаваме с Карлос, наемния убиец, терорист, известен като Карлос.

— Карлос? — напълно шокирана, Долбер изтърва цигарата.

— Той е един от най редовните ви купувачи, всички улики сочат натат. Стеснихме кръга на предположенията до осем човека. В някой от следващите дни капанът ще се затвори и в момента правим необходимите приготовления.

— Приготовления?...

— Винаги съществува известна опасност за заложниците и ние много добре го съзнаваме. Ние първи ще стреляме, но ще се постараем да сведем огъня до минимум. Основният проблем е самият Карлос. Той се е закълел да не се остави да го заловят жив; обикаля улиците, зареден с експлозиви с мощността на петстотинкилограмова бомба. Но можем да се справим с това. Снайперистите ни ще бъдат разположени по местата си предварително; един точен изстрел в главата и всичко ще свърши.

Борн внезапно погледна часовника си.

— Отнех достатъчно от времето ви. Трябва да се връщате в магазина, а аз на поста си. Помнете, ако ме видите отвън, не ме познавате. Ако вляза в „Ле Класик“, дръжте се с мен като с всеки друг богат клиент. Освен ако не забележите посетител, който прилича на нашия човек; тогава побързайте да ми кажете... Още веднъж. Съжалявам за всичко това. Просто несъгласуване на връзките, това е всичко. Случва се.

— Un coup de feu?^[1]...

Джейсън кимна, обърна се обратно и тръгна бързо по алеята към улицата. После се изви и погледна Жанин Доблер. Тя стоеше безжизнена до стената; за нея елегантният свят на висшата мода беше съвсем насилствено изваден от орбитата си.

Филип д'Анжу. Името не му говореше нищо, но Борн беше безсилен. Продължаваше да си го повтаря тихо, опитвайки се да извика в съзнанието си образ... тъй както лицето на сивокосия телефонист предизвикваше видения от мрак и светлинни проблясъци. Филип д'Анжу. Нищо. Абсолютно нищо. И все пак нещо караше стомаха му да се свива на топка, вдървяваше мускулите му и цялото му тяло се превръщаше в твърда плоскост, издялана... от мрака.

Той седна до един прозорец близо до вратата в кафене на Рю Расин, готов да скочи и излезе веднага, щом види фигурата на Клод Ореал да пристига при входа на странната сграда от другата страна на улицата. Стаята на Ореал бе на четвъртия етаж в апартамента, споделян с още двама млади мъже, до който се стигаше единствено по вътрешна вита стълба. Борн беше сигурен, че щом се появи, Клод Ореал няма да върви бавно и спокойно.

Защото една беззъба бабичка от местните му бе предала да си „размърда задника“ до Рю Расин и да спре писъците и звуците от чупене на мебели, разнасящи се от квартирата му. И му бе дала срок от десет минути, преди да повика жандармите.

Клод се появи за осем. Кльощавото му тяло, пакетирано в костюм на Пиер Карден, се вееше на вятъра, направо препускаше по тротоара от изхода на метрото през две пресечки насам. Той избягваше сблъсъците с другите минувачи с ловкостта на бивш балетист на „Руския балет“. Тънкият му врат се източваше от жилетката без ръкави, дългата му черна коса се развяваше подобно на грива успоредно на паважа. Стигна до входа, сграбчи парапета, затича се нагоре по стълбите и се скри в сянката на фойето.

Джейсън излезе бързо от кафенето и прекоси улицата. Влезе и се заизкачва по старата стълба с напукани стъпала. Още от площадката на третия етаж се чуваше думкането по вратата на четвъртия.

— Ouvrez. Ouvrez! Vite, nom de Dieu!...^[2]

Ореал спря, тишината вътре явно го изплаши повече от всичко.

Борн изкачи останалите стъпала, докато пред погледа му между парапета и стълбището се показва Ореал. Чиновникът бе притиснал крехкото си тяло до вратата, ръцете му с разперени пръсти стискаха касата от двете страни. Бе притиснал ухо до дървената плоскост, а лицето му пламтеше. Джейсън извика с гърлен бюрократичен френски.

— Сюрте! Останете на мястото си, младежо. Нека си нямаме неприятности. Отдавна наблюдаваме вас и вашите приятели. Знаем всичко за фотолабораторията.

— Не! — изпищя Ореал. — Това няма нищо общо с мен, кълна се!... Каква фотолаборатория?

Борн вдигна ръка.

— По-тихо. Няма нужда да крещите толкова! — И докато изричаше командите си, погледна надолу през парапета.

— Не можете да ме замесите! — продължи Ореал. — Не съм замесен! Хиляди пъти съм им казал да махнат тези работи! Един ден ще се самоубият. Наркотиците са за идиоти!... Господи, тихо е. Май са умрели!

Джейсън се качи на площадката и се приближи към Клод с вдигнати длани.

— Казах да си затваряте устата — изсъска. — Влизайте вътре и пазете тишина! Дотук театърът бе за онази дъртофелница отдолу.

Ореал се втрещи и паниката му се превърна в тиха истерия.

— Какво?

— Имате ключ — каза Борн. — Отваряйте и влизайте.

— Залостена е — отвърна Ореал. — Винаги е залостена по това време.

— Глупак такъв, трябваше да се свържем с теб! Трябваше да те доведем тук, без никой да разбере защо. Отваряй вратата. Бързо!

Клод Ореал зарови уплашено в джоба си и намери ключа. Отключи и отвори с вид на човек, очакващ да намери разкъсани и обезобразени трупове. Борн го бутна вътре, влезе след него и затвори.

Обстановката в апартамента бе в унисон с останалата част от сградата. Огромният хол бе претъпкан със скъпи лъскави мебели, по канапетата, столовете и пода бяха разхвърляни десетки жълти и червени кадифени възглавници. Беше едно почти еротично помещение, луксозно убежище сред всеобщия хаос.

— Имам на разположение само няколко минути — заяви Джейсън. — И нямам време за други работи освен бизнес.

— Бизнес ли? — попита Ореал парализиран. — Онова... Фотолабораторията? Каква е тази фотолаборатория?

— Забравете я. При вас има нещо по-добро.

— Какъв бизнес?

— Получихме съобщение от Цюрих и искаме да го предадете на вашата приятелка Лавие.

— Мадам Жаклин моя приятелка?

— Нямаме доверие на телефоните.

— Какви телефони? Съобщението. Какво съобщение?

— Карлос е прав.

— Карлос? Карлос кой?

— Наемният убиец.

Клод Ореал изпищя. Вдигна ръка до устата си, захапа ставата на показалеца си и изпищя.

— Какво говорите?

— Тихо!

— Защо ми казвате всичко това?

— Вие сте номер пет. Разчитаме на вас.

— Какво е това пет? За какво е?

— Да помогнете на Карлос да се измъкне от мрежата. Те го обграждат. Утре, вдругиден, може и пу вдругиден. Той трябва да стои настрана. Налага се да стои настана. Те ще обградят магазина и на всеки три метра ще има снайперисти. Кръстосаният огън ще бъде смъртоносен. Ако Карлос влезе вътре, ще стане истинска касапница. Всички ще измрете.

Ореал пак изпищя, кокалчето на пръста му беше станало червено.

— Ще престанете ли най-сетне! Нямам понятие за какво ми говорите! Вие сте маниак и аз не желая нито дума повече — нищичко не съм чул. Карлос, кръстосан огън... кланица! Господи, задушavam се... искам въздух!

— Ще получите пари. И то, предполагам, немалко. Лавие ще ви бъде благодарна. Също и д'Анжу.

— Д'Анжу? Аз съм му противен! Той ме нарича паун и гледа да ме унижи при всяка възможност.

— Това е прикритието му, естествено... Всъщност той много ви обича — може би повече, отколкото можете да си представите. Той е номер шест.

— Какви са тези номера? Стига сте ми говорили с цифри!

— А как иначе да разпределяме различните задачи помежду ви? Не можем да използваме имена.

— Кой не може?

— Всички ние, които работим за Карлос.

Писькът беше пронизващ и от пръста на Ореал потече кръв.

— Няма да ви слушам! Аз се занимавам с мода, човек на изкуството съм!

— Вие сте номер пет и ще правите точно каквото ви казвам, иначе няма да видите тази ваша любима бърлога.

— Оооох!

— Стига си пищял! Ние те ценим. Знаем, че всички сте под напрежение. Между другото нямаме никакво доверие на счетоводителя.

— На Тринон ли?

— Само малки имена, моля. Неопределеността е важно нещо.

— Добре, Пиер. Той е много противен. Само разследва телефонните разговори.

— Ние смятаме, че той работи за Интерпол.

— Интерпол?

— Ако е така, може всички вие да се озовете зад решетките за по десет години. Там ще те лапнат като топъл хляб, Клод.

— Оооох!

— Млъкни! Трябва само да предадеш на Бержерон предположенията ни. Дръж Тринон под око, особено през следващите два дена. Ако напусне по някаква причина магазина, бъди нащрек. Това може да означава, че клопката се затваря. — Борн тръгна към вратата с ръце в джобовете. — Аз трябва да се връщам, ти също. Кажете на номерата от едно до шест това, което ви казах. Жизнено важно е съобщението да стигне до местоназначението си.

Ореал пак изпищя истерично.

— Номера! Все тези номера! Какви са тези номера? Аз съм човек на изкуството, а не номер!

— Ще ти се случи нещо с физиономията, освен ако не побързаш да се върнеш така, както побърза да дойдеш тук. Свържи се с Лавие, Д'Анжу, Бержерон. Възможно най-бързо. След това и с останалите.

— Кой останали?

— Попитай номер две.

— Две ли?

— Долбер. Жанин Долбер.

— Жанин. И нея ли?

— Точно така. Тя е две.

Клод Ореал вдигна рязко ръце в ням протест.

— Това е лудост! Пълна безсмислица!

— Животът ти не е, Клод — каза простичко Джейсън. — Цени го... Ще чакам на отсрещната страна на улицата. Излез от тук точно след три минути. И не се обаждай по телефона; просто излез и се

върни в „Ле Класик“. Ако не излезеш до три минути, ще се наложи да се върна. — Борн извади ръката от джоба си. В нея стискаше пистолет.

Ореал пое дълбоко въздух и при вида на оръжието лицето му придоби пепеляв цвят.

Борн излезе и затвори вратата.

Телефонът на нощното шкафче извънтя. Мари си погледна часовника. Беше 18.15 и за един съвсем кратък миг сърцето ѝ се стегна от страх. Джейсън бе казал, че ще се обади в девет. Беше излязъл от „Терас“ по съмнало, в 7.15, за да посрещне Моник Бриел. Разписанието бе стриктно и трябваше да се наруши само по спешност. Беше ли се случило нещо?

— Стая четиристотин и дващест ли е? — попита плътен мъжки глас от другата страна.

Мари въздъхна облекчено. Мъжът беше Андре Вилие. Генералът се бе обаждал късно следобед предишния ден, за да каже на Джейсън, че „Ле Класик“ е в паника. И че са викали жена му най-малко шест пъти през последния час-час и половина. Но нито веднъж не е успял да разбере предмета на разговора. Всеки път, щом вдигнал телефона, сериозният разговор се превръщал в невинни закачки.

— Да — каза Мари, — четиристотин и дващеста е.

— Извинете ме, но ми се струва, че не сме разговаряли преди.

— Аз зная кой сте вие.

— И аз знам за вас. Може ли да си позволя да ви благодаря?

— Разбирам ви. Няма защо.

— По същество. Обаждам се от кабинета си и, естествено, тази линия няма дериват. Кажете на нашия общ приятел, че кризата се е задълбочила. Жена ми се оттегли в стаята си, твърдейки, че я боли глава, но явно не е чак толкова неразположена, че да не може да говори по телефона. Няколко пъти вдигах слушалката, както и преди това, но само се убедих, че усещат намесата. Всеки път се извинявах с досада и казвах, че чакам да ми позвънят. Честно казано, не съм съвсем сигурен, че жена ми ми повярва, но, естествено, не ѝ изнася да ме разпитва. Ще ви кажа направо, мадамозел. Между нас започна да се издига мълчаливо напрежение и се опасявам, че по повърхността му се таи насилие. Моля бога да ми даде сили.

— Мога само да ви помоля да помните целта — намеси се Мари.
— Не забравяйте сина си.

— Да — отвърна тихо възрастният мъж. — Синът ми. И курвата, която твърди, че почита паметта му... Извинявайте.

— Няма нищо. Ще предам това, което ми казахте, на нашия приятел. Той ще се обади до един час.

— Моля ви — прекъсна я Вилие, — има още нещо. Затова ви се обаждам. На два пъти, когато търсеха жена ми, гласовете ми се сториха познати. Втория разпознах със сигурност; веднага в съзнанието ми се появи физиономията. Човекът обслужва телефонната централа в Сент Оноре.

— Знам името му. А вторият?

— Той беше особен. Не познах самия глас, защото не можах да го свържа с никакво лице, но се сетих какъв е. Беше особен глас, полушепот, полукоманда, ехо на самия себе си. Командата ме изненада. Виждате ли, този глас не разговаряше с жена ми; той й даде заповед. Но в момента когато вдигнах деривата, се промени, разбира се; сбогуваха се набързо, но тази нотка остана. Маниерът и даже тонът са добре познати на всеки войник; така се подчертава нещо. Разбирате ли ме?

— Да, мисля, че да — отвърна любезно Мари, осъзнавайки, че ако старият човек има същото предположение като нея, напрежението би трябвало да е непоносимо за него.

— Повярвайте ми мадмоазел — продължи генералът. — Това беше гнусният убиец. — Вилие замълча, дишането му се чуваше ясно и следващите думи едва се откъснаха от устата му. Силният мъж почти плачеше. — Той... даваше... инструкции... на жена ми. — Гласът му се пречупи. — Простете ми непростимото. Нямам право да ви досаждам.

— Имате пълно право — каза Мари, внезапно обезпокоена. — Това, което става, навярно е непоносимо болезнено за вас, генерале, и още по-лошо е, когато няма с кого да го споделите.

— Споделям го с вас, мадмоазел. Не е редно, но го правя.

— Имам огромно желание да продължим разговора. И един от нас да е при вас. Но това не е възможно и аз знам, че вие го осъзнавате. Моля ви, опитайте се да бъдете твърд. Страшно важно е да не

заподозрат някаква връзка между вас и нашия приятел. Това може да ви струва живота.

— Чувствам се все едно вече съм го загубил.

— *C'est ridicule!* — каза рязко Мари, а интонацията ѝ съвсем преднамерено прозвуча като плесница в лицето на стария воин. — *Vous etes soldat! Arrétez!*^[3]

— *Ah, une institutrice parle a l'élève en retard. Vous avez raison.*^[4]

— *On dit que vous etes un geant. Je le crois.*^[5] — По линията се възцари мълчание. Мари задържа дишането си и пое въздух, когато Вилие проговори.

— Нашият общ приятел е голям късметлия. Вие сте забележителна жена.

— Ни най-малко. Аз просто искам приятелят ми да се върне при мен. Не виждам нищо забележително в това.

— Може и да е така. И аз също бих желал да бъда ваш приятел. Вие напомнихте на един стар човек кой е и какъв е. Или кой и какъв е бил някога и какъв трябва да бъде. Благодаря ви за втори път.

— Няма защо... приятелю. — Мари затвори развълнувана и разтревожена едновременно. Не беше убедена, че Вилие ще може да посрещне спокойно следващите двайсет и четири часа. И ако не успееше, Карлос щеше да разбере колко надълбоко е засегнат апаратът му. Щеше да нареди на съучастниците си в „Ле Класик“ да изчезнат от Париж и сам да избяга. Или да устрои на Сент Оноре кървава баня със същия резултат.

Кое то и от двете да се случеше, нямаше да има нито отговори, нито адрес в Ню Йорк, нито дешифриране на посланието, а нямаше да открият и този, който го беше изпратил. Човекът, когото тя обичаше, щеше да се върне в лабиринта си. И да я напусне.

[1] Един изстрел (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Отворете. Отворете! Бързо, за бога! (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Това е смешно! Вие сте войник! Спрете! (Фр.) — Б. пр. ↑

[4] Аа, учителка говори на закъснелия ученик. Имате право. (фр.) — Б. пр. ↑

[5] Казват, че сте велик. Вярвам го! (Фр.) — Б. пр. ↑

28.

Борн я видя на ъгъла. Тя вървеше под светлината на уличните лампи по посока на хотела, в който живееше. Моник Бриел, момичето номер едно на Жаклин Лавие, бе по-груба и мускулеста версия на Жанин Долбер; той си спомни, че я е виждал в магазина. В държанието ѝ имаше увереност; походката ѝ бе на самоуверена жена, съзнаваща добре професионализма си. Съвсем невъзмутима. Джейсън разбираше защо тъкмо тя е номер едно на Лавие. Сблъсъкът между него и нея щеше да бъде кратък, съобщението шокиращо, а заплахата специфична. Беше време за втората шокова вълна. Той остана на мястото си и изчака Моник да мине по тротоара. Токчетата ѝ чаткаха по паважа с маршов ритъм. Улицата не беше многолюдна, но не беше и съвсем пуста; в тази ѝ част имаше може би пет-шест души. Първо трябваше да я изолира, а след това да я отведе далеч от любопитни уши, за да пита за нещата които никой куриер не би рискувал да изрече пред друг освен пред онзи, за когото са предназначени. Тръгна след нея едва когато тя беше на десетина метра от входа на хотела си; забави крачка и се изравни с нея.

— Свържете ме веднага с Лавие — изрече на френски, гледайки право пред себе си.

— Моля? Какво казахте? Кой сте вие, мосю?

— Продължавайте без да спирате и подминете входа.

— Ви знаете къде живея!

— Малко са нещата, които не знаем.

— Ами ако направо вляза? Има портиер...

— Не забравяйте Лавие — прекъсна я Борн. — Ще си загубите работата и няма да си намерите друга на Сент Оноре. А и боя се, това ще е последната ви грижа.

— Кой сте вие?

— Не съм ваш неприятел. — Джейсън я погледна. — И се постарайте да не ме правите такъв.

— А, това сте вие. Американеца! Жанин... Клод Ореал!

— Карлос — довърши Борн.

— Карлос! Какви са тези глупости? Целия следобед вчера само Карлос! И някакви номера. Всеки си има номер, за който дори не е чувал! Всички говорят за клопки и хора с автомати! Това е лудост!

— Случва се. Продължавайте да вървите. Моля ви! Казвам ви го за ваше добро.

Тя продължи с по-малко уверена походка, стойката ѝ омекна като на марионетка с разхлабени конци.

— Жаклин ни каза, че всичко това са глупости и вие искате да съсипете „Ле Класик“. И че някоя от другите къщи ви е платила, за да го направите!

— А вие какво очаквахте да каже?

— Вие сте платен провокатор! Тя ни каза истината!

— А не ви ли каза също така да не говорите много? И да не казвате никому нито дума за случилото се?

— Естествено!

— И най-вече — продължи Джейсън, все едно че не я беше чул, — да не се обаждате в полицията, което би било най-логичното при подобни обстоятелства. Ако се вгледаме по-внимателно, ще забележим, че е единствената логична постъпка.

— Да, естествено...

— Никак не е естествено — възпротиви се Борн. — Вижте какво, аз съм само един куриер и може би не съм по-висшестоящ от вас. Не съм тук, за да ви убеждавам, а за да ви предам съобщение. Долбер просто я изпитвахме. Подадохме ѝ фалшива информация.

— Жанин?... — озадачението на Моник Бриел се примеси с нарастващо объркване. — Това, което тя каза, не беше за вярване! Истеричните писъци на Клод и те — и това, което той каза. Но тя говореше неща точно обратни на неговите.

— Знаем. Беше направено нарочно. Тя е във връзка с модна къща „Азюр“.

— С къща „Азюр“ ли?

— Попитайте я утре. Поставете остро въпроса.

— За кое?

— Просто го направете. Може да се окаже, че съществува връзка.

— С кое?

— С клопката. „Азюр“ може да работят с Интерпол.

— Какъв Интерпол? Какви са тези клопки? Същите глупости! Никой не разбира какво му говорите!

— Лавие знае. Свържете се с нея веднага. — Стигнаха края на пресечката. Джейсън докосна ръката ѝ. — Ще ви оставя там на ъгъла. Идете в хотела и се обадете на Жаклин. Кажете ѝ, че е по-сериозно, отколкото предполагаме. Всичко се разпада. И най-лошото — има предател. Не е Жанин, не е и никой от другите продавачи, а някой с доста по-високо положение. Някой, който знае всичко.

— Предател? Какво значи това?

— В „Ле Класик“ има човек на врага. Кажете ѝ да внимава. С всеки. Ако не внимава, това може да е край за всички нас. — Борн пусна ръката ѝ, слезе от тротоара и прекоси улицата. Забеляза от другата страна един тъмен вход и влезе вътре.

Доближи лицето си до ръба на стената и надзърна обратно към ъгъла. Моник Бриел бе прекосила половината пресечка и тичаше към входа на малкия хотел. Беше се появила първата паника от втората шокова вълна. Време беше да се обади на Мари.

— Безпокоя се, Джейсън. Това го разкъсва отвътре. Той едва не се разплака, докато говореше с мен. Как ли се чувства, като я погледне. Какво ли си мисли?

— Ще го понесе — каза Борн, наблюдавайки уличното движение по Шанз-Елизе от вътрешността на стъклена телефонна кабина. Щеше му се да е по-сигурен по отношение на Андре Вилие. — Ако не успее, значи съм го пратил на смърт. Въобще не искам да го мисля, но така излиза. Трябваше да не си отварям проклетата уста и сам да се занимавам с нея.

— Не си можел да го направиш. Нали си видял Д'Анжу на стъпалата; не си можел да влезеш вътре.

— Можех да измисля нещо. Нали се разбрахме, че съм неизчерпаем — даже повече, отколкото ми се иска.

— Но нали в момента не стоиш със скръстени ръце! Създаваш паника и принуждаваш хората, които предават заповедите на Карлос, да се покажат. Все някой трябва да спре паниката и ти дори каза, че Жаклин Лавие може да се окаже не достатъчно високопоставена да го направи. Джейсън, ще видиш някой, когото познаваш. Ще го намериш! Сигурна съм!

— Надявам се; господи, наистина се надявам! Много добре знам какво правя, но от време на време... — Борн млъкна. Не му се искаше, но трябваше да ѝ го каже. — Обърквам се. Понякога все едно се разделям на две и едната ми част казва: „Спасявай се“, а другата... господ да ми е на помощ... тя казва: „Намери Карлос“.

— Правиш го от самото начало, нали? — попита меко Мари

— Карлос не ме интересува! — изкрещя Джейсън, избърса потта от челото си и в същото време усети студ. — Това ме побърква — добави, без да е сигурен изрекъл ли го е на глас или го е казал на себе си.

— Скъпи, върни се.

— Какво? — Борн погледна телефона, пак без да е сигурен чул ли е нещо или му се е искало да го чуе. Отново ставаше така. Имаше разни неща и в същото време ги нямаше. Небето въвн беше тъмно, въвн от една телефонна кабина на Шанз-Елизе. Някога, отдавна, беше ярко, толкова ярко и толкова ослепяващо. И горещо, а не студено. И птичи писък, и свистящи метални отломки...

— Джейсън!

— Какво?

— Върни се. Скъпи, моля те, върни се.

— Защо?

— Уморен си. Трябва да си починеш.

— Трябва да се свържа с Пиер Тринон. Пиер Тринон. Счетоводителят.

— Свържи се утре. Може да почака до утре.

— Не. Утрешният ден е за капитаните.

Какво казва? Капитаните. Стадото. Фигури, рухващи една след друга в паника. Но това беше начинът, единственият начин. Хамелеонът бе... провокатор.

— Чуй ме — започна Мари настойчиво. — С теб става нещо както преди. Трябва да спреш, щом го почувстваш. Върни се в хотела, моля те.

Борн затвори очи. Потта му засъхваше, а звуците извън кабината изместиха писъка в ушите му. Вече виждаше звездите в студеното нощно небе, а не ослепителната слънчева светлина, нямаше вече непоносима горещина. Беше преминало, каквото и да бе то.

— Добре съм. Наистина, нищо ми няма вече. Просто няколко неприятни мига, това е.

— Джейсън? — Мари заговори бавно, принуждавайки го да я слуша. — Кое ги причини?

— Не знам.

— Преди малко си се видял с онази Бриел. Тя ли ти каза нещо, което те е накарало да помислиш за друго нещо?

— Не съм сигурен. Бях прекален зает да мисля какво да кажа на самия себе си.

— Помисли, скъпи!

Борн затвори очи и се опита да си припомни. Имаше ли нещо? Нещо изречено между другото или толкова бързо, че го беше пропуснал в момента.

— Тя ме нарече провокатор — каза Джейсън, без да разбира защо се сети точно затова. — Но аз съм точно такъв. Нали? Точно това правя.

— Да — съгласи се Мари.

— Трябва да тръгвам — продължи Борн. — Тринон живее на няколко пресечки от тук. Трябва да отида там преди десет.

— Внимавай. — Мари говореше, като че мислите ѝ бяха заети с друго.

— Ще внимавам. Обичам те.

— Вярвам в теб — каза Мари Сен-Жак

Улицата беше тиха, пресечката, тази странна смесица от магазини и апартаменти, беше нещо обикновено за центъра на Париж и през деня кипеше от живот, но през нощта беше пуста.

Джейсън стигна до малката кооперация, регистрирана в парижкия телефонен указател като дом на Пиер Тринон. Изкачи стълбите и влезе в тясно, слабо осветено фоайе. Отдясно имаше редица месингови пощенски кутии и микрофони на всяка една от тях, по които посетителят трябваше да каже нещо, за да се идентифицира. Джейсън прокара показалеца си по табелките под процепите. М. Пиер Тринон. Ап. 42. Натисна миниатюрния черен бутон два пъти; десет секунди по-късно от високоговорителя се дочу прашене.

— Oui?^[1]

— Monsieur Trignon, s'il vous plaît!^[2]

— Ici.^[3]

— Telegramme, Monsieur. Je ne laisse pas ma bicyclette.^[4]

— Telegramme? Pour moi?^[5]

Пиер Тринон не беше човек, който често получава телеграми; личеше си по изненадата в гласа. Думите му след това станаха неразличими и иззад тях се дочуваше ясно само някакъв женски глас, отъждествяващ телеграмата с всички най-ужасни беди.

Борн изчака пред вратата от армирано стъкло, водеща към апартаментите. След няколко секунди чу шум от бързи стъпки — явно на Тринон — приближаващи откъм стълбите. Вратата се отвори пред Джейсън. Към редицата пощенски кутии се приближи плешив тромав мъж с доста излишна плът под разпасаната бяла риза и спря пред номер 42.

— Мосю Тринон?

Тромавият мъж се обърна с безпомощно изражение на кръглото лице.

— Телеграма! Има телеграма за мен — извика. — Донесохте ли ми телеграмата?

— Извинявам се за лъжата, Тринон, но мисля, че така е по-добре за вас. Мисля, че не бихте искали да ви разпитвам пред жена ви и семейството ви.

— Да ме разпитвате? — възкликна счетоводителят и дебелиите му увиснали устни се изкривиха, а очите му се разшириха от страх. — Мен? За какво? Какво означава това? Защо идвате в къщата ми? Аз съм почтен гражданин!

— Вие работите на Сент Оноре, нали? За една фирма, наречена „Ле Класик“?

— Да. Вие кой сте?

— Ако предпочитате, можем да слезем в кабинета ми.

— Кой сте вие?

— Аз съм от бюро за данъци и документация, Отдел за злоупотреби и умишлена измама. Елате, служебната ми кола е отвън.

— Отвън? Да дойда?... Не съм си взел сако, палто! Жена ми. Тя ме чака горе да ѝ занеса телеграма. Телеграма!

— Може да ѝ изпратите една, ако искате. Хайде елате. Занимавам се с вашия случай цял ден и искам да приключа.

— Моля ви, мосю — възпротиви се Тринон. — Никъде не настоявам да ходя! Казахте, че имате въпроси. Питайте ме и ме пуснете да се върна горе. Нямам желание да отивам в офиса ви.

— Това може да продължи няколко минути.

— Ще звънна на жена ми и ще ѝ кажа, че е станала грешка. И телеграмата е за стария Граве; той живее на първия етаж и почти не може да чете. Тя ще разбере.

Мадам Тринон не разбра, но острият протест бе успокоен от още по-острите думи на Тринон.

— Ето, видяхте ли — каза счетоводителят, връщайки се откъм пощенската кутия със залепнали по плешивината потни кичури. — Няма причина да се ходи някъде. Какво са няколко минути, сравнени с човешкия живот? Програмата по телевизията ще я повторят след един-два месеца... Сега, за бога, какво означава това, мосю? Счетоводните ми книги са изрядни, съвършено изрядни! Естествено, не отговарям за работата на младшия счетоводител. Това е отделна фирма, той е отделна фирма. Честно казано, никога не съм го харесвал; прекалено много се кълне, разбирате ли какво искам да кажа? Но кой съм аз, че да имам право на мнение? — Тринон разпери ръце с обърнати длани и на лицето му се появи слаба сконфузена усмивка.

— Първо — каза Борн, пренебрегвайки протестите му, — не излизайте извън Париж. Ако все пак ви се наложи по лични или професионални причини, уведомете ни. Но честно казано, няма да ви разрешим.

— Вие трябва да се шегувате, мосю.

— Съвсем не.

— Нямам причина да напускам Париж — нито пък имам пари да го направя — но това, което ми казвате, е невероятно. Какво съм направил?

— Бюрото ще конфискува книгите ви утре сутринта. Бъдете подготвен.

— Ще конфискувате... По каква причина? За какво да се подготвя?

— Плащания на така наречени доставчици, чиито асортиментни списъци са създадени с цел измама. Покупката изобщо не пристига на местопредназначението си — а и никога е нямало да пристигне — но плащанията са прехвърлени в банка в Цюрих.

— Цюрих ли? Не знам за какво говорите! Не съм изготвял никакви чекове за Цюрих.

— Ние знаем, че това не е ставало директно. Но за вас е било съвсем лесно да ги изготвите на името на несъществуващи фирми — да им се изплатят парите и да се приведат в Цюрих.

— Всяка оферта се подписва от мадам Лавие! Аз лично не плащам нищо!

Джейсън се прозя.

— А сега вие се шегувате — каза.

— Честна дума. Такава е фирмената политика. Попитайте когото искате! „Ле Класик“ не изпраща нито су, преди да бъде одобрено от мадам.

— Значи твърдите, че получавате нарежданията си директни от нея.

— Ами, естествено.

— А тя от кого ги получава?

Тринон се ухили.

— Казват, че лично от господ-бога или пак от него, но по заобиколен начин. Шегувам се, мосю.

— Вярвам, че можете да бъдете и по-сериозен. Кои са фактическите собственици на „Ле Класик“?

— Това е акционерно дружество, мосю. Мадам Лавие има доста богати приятели; те инвестират парите си в нейните способности. И в таланта на Бержерон, разбира се.

— Тези инвеститори често ли се виждат? Те ли определят политиката във фирмата? А може би го правят чрез адвокатски фирми?

— Не бих могъл да знам, мосю. Всеки си има приятели, нали разбирате.

— Не е изключено да сме обърнали внимание не на когото е трябвало — прекъсна го Борн. — Напълно е възможно вас двамата с мадам Лавие — като директно замесени в текущите финанси — да са ви използвали.

— За какво?

— За да осигурите път на парите до Цюрих. На сметката на един от най-жестоките убийци в Европа.

Тринон потрепера конвулсивно. Огромният му корем се разтресе, като се подпря на стената.

— За бога, какво говорите?

— Подгответе се. И най-вече вие. Вие сте изготвяли чековете, а не някой друг.

— Само след като са били одобрени!

— Проверявали ли сте някога покупките по асортиментен списък?

— Това не е моя работа.

— Излиза, че всъщност сте виждали платежни нареждания за материали, които изобщо не сте виждали?

— Аз по принцип нищо не виждам! Само оферти, подписани от мадам Лавие. Само това плащам.

— Няма да е лошо да ги намерите всичките. Вие и мадам Лавие ще трябва да издирите всяко одобрение за плащане в архивите си. Защото двамата — и най-вече вие — ще отнесете последствията.

— Последствия ли? Какви последствия?

— За липса на специално пълномощно или може също така да се нарече съучастничество в многократен геноцид.

— Многократен...

— Тероризъм. Сметката в Цюрих принадлежи на терориста Карлос. Вие, Пиер Тринон, и настоящият ви работодател мадам Жаклин Лавие спомагат директно във финансирането на най-търсения убиец в Европа. Илич Рамирес Санчес. Иначе казано Карлос.

— Ооооох! — Тринон се свлече на пода на фоайето, в очите му се четеше абсолютно объркване, а пухкавите му черти бяха загубили формите си. — Цял следобед — пришепна. — Всички тичат насам-натам, събират се по ъглите, гледат ме с особен поглед, докато минават покрай мен, и извързват главите си. О, господи.

— Ако бях на ваше място, нямаше да губя и секунда повече. Утрото ще настъпи скоро, а с него и вероятно най-трудния ден в живота ви. — Джейсън тръгна към външната врата и спря с ръка на бравата. — Не е моя работа да ви давам съвети, но на ваше място веднага щях да се свържа с мадам Лавие. Започнете да подготвяте съвместната си защита, тя може да се окаже единствената. Не е изключена и публична екзекуция.

Хамелеонът отвори вратата и излезе, хладният вятър погали лицето му.

Намери Карлос. Хвани Карлос. Каин е вместо Чарли, а Делта вместо Каин.

Грешка.

Намери един номер в Ню Йорк. Намери „Тредстоун“. Намери значението на посланието. Намери този, който го е пратил.

Намери Джейсън Борн.

Слънчевата светлина проникна през цветната мозайка на прозорците и освети гладко избръснат старец в старомоден костюм, който тичаше по пътеката между скамейките в църквата на Ноли-сюр-Сен. Високият свещеник, застанал встрани от отблясъците на свещите на богомолците, го изгледа, защото му се стори, че го е виждал преди. За миг беше уверен в това, но не можеше да си спомни къде го е виждал. Предишният ден тук се появи небръснат просяк горе-долу със същия ръст, със същите... Не, обувките на този старец бяха изчистени до блясък, бялата му коса бе грижливо сресана, а дрехите, макар и от друго десетилетие, бяха от добро качество.

— Ангелус Домини — изрече старецът, след като раздели завесите в изповедалнята.

— Стига! — прошепна силуетът зад завесата. — Какво научи в Сент Оноре?

— Нищо съществено, но трябва да се отдаде дължимото на начина му на действие.

— Има ли модел?

— Появява се произволно. Подбира хора, които не знаят абсолютно нищо и създава чрез тях хаос. Предполагам, че вече няма да развиваме активна дейност в „Ле Класик“.

— Естествено — съгласи се силуетът. — Но каква е целта му?

— След като създаде недоверие сред хората, които знаят нещо. Онази Бриел употреби следните думи. Твърди, че американецът ѝ е казал да съобщи на Лавие, че отвътре има „предател“. Това твърдение е явно невярно. Кой от тях би посмял? Последната нощ бе истинска лудница, както знаеш. Счетоводителят Тринон полудя. Чакал до два часа пред къщата на Лавие и буквално я нападнал, когато се връщала от хотела на Бриел, развикал се и се разкрещял на улицата.

— Самата Лавие също не се е държала кой знае колко по-добре. Едва се е сдържала, когато се е обадила в Парк Монсо; било ѝ е казано

да не се обажда повече там. Никой повече не трябва да звъни там... изобщо. Изобщо.

— Разбрахме. Малкото от нас, които знаеха номера са го забравили вече.

— Постарайте се. — Силуетът внезапно се раздвижи; завесата се разлюля. — Разбира се, че за да всява недоверие! Това ще последва хаоса. Вече няма две мнения по този въпрос. Той ще залови свръзките, ще се опита да измъкне от тях информация, ще ги пречупи един по един и ще ги предава на американците. Но аз съм сигурен, че ще се свързва с тях сам; това е част от неговото его. Той е вманиачен тип.

— Може и така да е — възпротиви се старецът, — но е преди всичко професионалист. Няма съмнение, че ще се постараете имената да стигнат до шефовете му, дори в случай, че той се провали. Така че независимо дали ще го хванеш, или не, те ще знаят тези имена. И ще ги заловят.

— Но ще са мъртви — изрече убиецът. — Без Бержерон. Прекалено ценен е. Кажи му да тръгва за Атина; той знае къде.

— Трябва ли да разбирам, че аз поемам ролята на Парк Монсо?

— Това е невъзможно. Но за момента ти ще предаваш решенията ми на тези, за които се отнасят.

— И първият човек, с когото трябва да се свържа, е Бержерон. За Атина.

— Да.

— Значи Лавие и Д'Анжу, колониста, са белязани?

— Белязани са. Дребните риби рядко оцеляват, а те са такива. Ще трябва да предадеш едно съобщение и на групите, които следят Лавие и Д'Анжу. Кажи им, че аз лично ще ги наблюдавам през цялото време. Не трябва да има грешки.

Сега беше ред на стареца да замълчи и да привлече по този начин вниманието.

— Оставих ти най-приятната новина за накрая, Карлос. Намерили са реното преди час и половина в гараж на Монмартр. Докарано е там миналата нощ.

В тишината старецът успя да чуе бавното дишане на фигурата зад завесата.

— Предполагам, че си взел мерки да бъде наблюдавано — дори сега — да бъде последвано — дори сега, в момента.

Някогашният просяк се засмя тихо.

— Съгласно последните инструкции си позволих да наема приятел с хубава кола. Той от своя страна нае трима помощници и всички те сега дават шестчасови дежурства на улицата пред гаража. Не знаят, разбира се, нищо друго, освен че трябва да последват реното по всяко време на денонощието.

— Не ме разочароваш.

— Не мога да си позволя да те разочаровам... и понеже Парк Монсо е елиминиран, нямаше кой телефонен номер да им дам освен моя, той е в едно загубено кафене в Квартала, нали знаеш. Едно време бяхме приятели със собственика. Мога да му звъня през пет минути за информация, той няма нищо против. Знам откъде взе навремето пари, за да почне бизнес, и кого трябваше да убие, за да ги набави.

— Правилно си действал. Има хляб в тебе.

— Имам и един проблем, Карлос. Щом никой от нас не трябва да се обажда в Парк Монсо, как тогава да се свързвам с теб? В случай, че е необходимо. Например за реното.

— Да. Давам си сметка за този проблем. Съзнаваш ли какво опасно нещо искаш от мен?

— Бих предпочел да го нямам. Единствената ми надежда е, че когато всичко това приключи и Каин е мъртъв, ти ще си спомниш за моя принос и ще смениш номера, вместо да ме убиеш.

— Наистина си проникателен.

— Едно време от това зависеше оцеляването ми.

Убиецът прошепна шест цифри.

— Ти си единственият жив човек, който знае този номер. Който, естествено, не може да бъде проследен.

— Естествено. А и кой би предположил, че някакъв стар просяк го има?

— Всеки изминал час те приближава към по-добър жизнен стандарт. Мрежата се затяга; всеки изминал час го приближава към някой от многобройните капани. Каин ще бъде заловен и тялото на самозванеца ще бъде подхвърлено обратно на озадачените стратегии, които са го създали. Те разчитаха на чудовищно его и той им го даде. Накрая се превърна в марионетка, една никому ненужна марионетка. И това го знаят всички освен той самия.

Борн вдигна телефона.

— Да?

— Стая четирисотин и дваайсет?

— Кажете, генерале?

— Телефонните обаждания спряха. Повече не се свързват с нея или поне не по телефона.

— Какво имате предвид?

— По едно време и двамата бяхме в стаята и телефонът звъня на два пъти. Тя и двата пъти ме помоли да вдигна аз. Наистина не й беше до разговори.

— Кой звънеше?

— Аптекарят за рецепта и един журналист, който искаше интервю. Предполагам, че тя не би могла да познава и двамата.

— Нямахте ли впечатлението, че се опитва да ви заблуди, като ви кара да се обаждате?

Вилие замълча и малко след това отговори гневно:

— Ефектът се прояви забележимо. Тя спомена, че може евентуално да обядва навън. Каза, че има запазена маса в „Джордж Пети“ и бих могъл да я намеря там, ако реши да отиде.

— Ще ми се да бъда там пръв, ако тръгне.

— Ще ви предупредя.

— Казахте ми, че не са се свързвали с нея по телефона. „Поне не по телефона“, така казахте, доколкото си спомням. Имаште ли нещо определено предвид?

— Да. Преди трийсет минути вкъщи дойде една жена. Жена ми нямаше желание да се среща с нея, но въпреки всичко го направи. Успях само за миг да зърна лицето ѝ в гостната, но ми стигаше. Жената беше паникьосана.

— Опишете ми я.

Вилие я описа.

— Жаклин Лавие — заяви Джейсън.

— И аз помислих, че може да е тя. Видът ѝ говореше, че атаката на широк фронт е била изключително успешна; личеше ѝ, че скоро не е спала. Преди да я отведе в библиотеката, жена ми каза, че била стара нейна приятелка, която имала семейни проблеми. Груба лъжа: на нейната възраст вече няма семейни кризи, а само примирение.

— Не мога да я разбера. Защо е дошла в къщата ви? Рискът е прекалено голям. Не виждам смисъл... Освен, ако не го е направила на своя глава, след като е разбрала, че не трябва да се обаждат повече.

— Хрумна ми нещо подобно — каза генералът. — И почувствах непреодолима нужда да глътна малко въздух, поразходих се около къщата. Помощникът ми ме придружи — немощен старец, правещ ограничената си разходка под внимателния поглед на придружителя. Но моят поглед също беше внимателен. Лавие бе под наблюдение. В една кола през четири къщи стояха двама мъже. Колата беше радиофицирана. Двамата нямаха нищо общо с улицата. Личеше по физиономиите им и по начина, по който наблюдаваха къщата ми.

— Откъде знаете, че не е дошла с тях?

— Ние живеем на тиха улица. Когато пристигна Лавие, аз седях във всекидневната и пиех кафе. Чух я как се качва тичешком по стълбите. Отидох до прозореца точно навреме, за да видя едно такси, което се отдалечаваше. Тя дойде с такси и я следяха.

— Кога си тръгна?

— Още не е. И онези двамата са още вън.

— С каква кола са?

— Ситроен. Сив. Първите три букви на регистрационния номер са Н. И. Р.

— Птици в небето, преследващи свързките. Откъде ли са долетели птичките?

— Моля? Какво казахте?

Джейсън поклати глава.

— Не знам. Няма значение... Ще се опитам да стигна до къщата ви преди Лавие да си е тръгнала. Направете каквото ви е по силите, за да ми помогнете. Задръжете жена си, кажете ѝ, че трябва да поговорите с нея за няколко минути. Настоявайте „старата ѝ приятелка“ да постои още малко. Кажете ѝ нещо, каквото и да е; само не я оставяйте да излезе.

— Ще направя каквото мога.

Борн затвори и погледна Мари. Тя стоеше до прозореца в другия край на стаята.

— Задейства. Започнаха да се подозират взаимно. Лавие е отишла в Парк Монсо и е била проследена. Започват да подозират собствените си хора.

— „Птици в небето“ — каза Мари, — какво искаш да кажеш?

— Не знам; не е важно. Няма време.

— Аз смятам, че е важно, Джейсън.

— Не сега. — Борн отиде до стола, където бе хвърлил палтото и шапката си. Сложи ги бързо, отиде до бюрото, отвори чекмеджето и извади пистолета. Загледа се за миг в него, припомняйки си. Виденията отново изникнаха, както и цялото му минало, което въобще не беше цялото. Цюрих. Банхофщрасе и „Карийон дю Лак“. „Драй Алпенхойзер“ и Льовенщрасе. Мръсният приют на Щепдекщрасе и Гисан Ке. Пистолетът символизираше всичките, защото на времето едва не бе отнел живота му в Цюрих.

Но тук бе Париж. И всичко, започнато в Цюрих, се бе задвижило.

Намери Карлос. Хвани Карлос. Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин.

Грешно! По дяволите, грешно!

Намери „Тредстоун“! Разгадай посланието! Намери човека.

[1] Да? (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Мосю Тринон, моля. (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Тук. (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Телеграма, мосю. Не мога да си оставя велосипеда. (фр.) — Б. пр. ↑

[5] Телеграма? За мен? (фр.) — Б. пр. ↑

29.

Джейсън остана в другия ъгъл на задната седалка, докато таксито завиваше в пресечката на Вилие на Парк Монсо. Огледа колите край тротоара; нямаше нито сив ситроен, нито номер с буквите НИР.

Но там беше Вилие. Старият воин стоеше самотен на тротоара, четири къщи по-встрани от дома си.

Двама мъже в кола четири къщи по-встрани.

Сега Вилие седеше точно на мястото на колата; това бе сигнал.

— Arrêtez, s'il vous plaît^[1] — каза Борн на шофьора. — Le vieil homme. Je demande a lui.^[2] — Смъкна стъклото и се наведе през него. — Monsieur?

— Говорете на английски — отвърна Вилие, запътвайки се към таксито, с вид на стар човек, повикан от случаен минувач.

— Какво става? — попита Джейсън.

— Не можах да ги задържа.

— Тях ли?

— Жена ми излезе с онази Лавие. Бях обаче непреклонен. Казах ѝ да очаква да ѝ се обадя в „Джордж Пети“. И че е въпрос от изключителна важност, по който ще ми е необходимо мнението ѝ.

— Тя какво каза?

— Че не е сигурна дали ще в „Джордж Пети“. И че приятелката ѝ искала да види някакъв свещеник в Ноли-сюр-Сен, в църквата на Светото причастие. Каза, че се чувствала задължена да я придружи дотам.

— Вие възпротивихте ли се?

— Енергично. И за пръв път в съвместния ни живот тя потвърди собствените ми мисли. Каза: „Ако така силно желаете да ме проверявате, Андре, защо не звъннете в енорията? Сигурна съм, че някой ще ме познае и ще ме извика на телефона.“ — Не можах да разбера дали не ме изпитва.

Борн се опита да помисли.

— Вероятно. Там все някой ще я види, тя ще се погрижи за това. Но да я извикат на телефона е съвсем друго. Кога тръгнаха?

— Преди по-малко от пет минути. Онези двамата в ситроена ги последваха.

— С вашата кола ли заминаха?

— Не, жена ми повика такси.

— Тръгвам за там — каза Джейсън.

— Помислих си, че ще го направите — каза Вилие. — Взех адреса на църквата.

Борн пусна петдесетфранкова банкнота на предната седалка. Шофьорът я грабна.

— Страшно важно е да стигна до Ноли-сюр-Сен колкото е възможно по-бързо — каза Джейсън, — в катедралата „Светото причастие“. Знаете ли я къде е?

— Ама, разбира се, мосю. Това е най-красивата катедрала в околността.

— Побързайте и ще получите още петдесет франка.

— Ако трябва, ще полетим на крилата на благословените ангели, мосю!

Хвъркнаха, и то така, че летателният им план създаде опасност за почти цялото улично движение по пътя им.

— Ето ги и кулите на „Светото причастие“, мосю — заяви победоносно шофьорът след два̀сет минути, като посочи заострените каменни кули през предното стъкло. — Още минута-две, ако идиотите, които трябва да бъдат вдигнати принудително от улицата, ни позволят...

— Намалете малко — прекъсна го Борн. Вниманието му беше привлечено не от забележителните кули, а от една кола през няколко други пред тях. Таксито зави и той я видя, докато също завиваше — беше сивият ситроен с двама мъже на предната седалка.

— Ей сега се връщам. Ако светне зелено, подкарай бавно, аз ще скоча в движение.

Борн излезе, приведе се и се затича между колите, докато видя номера на колата. НИР 768. Сега обаче цифрите нямаха никакво значение. Шофьорът на таксито си беше изработил парите.

Светофарът светна зелено и колоната от коли се проточи като огромно насекомо, събиращо отделните си части. Таксито потегли; Джейсън отвори вратата и се качи.

— Вършите ми добра работа — каза на шофьора.

— Не знам каква точно работа ви върша.

— Любовна интрига. Трябва да заловя прелюбодейката на местопрестъплението.

— В катедралата ли, мосю? Светът се движи прекалено бързо.

— Не в колона от коли — каза Борн. Стигнаха до последното кръстовище преди катедралата „Светото причастие“. Ситроенът взе завоя. Между него и другото такси имаше само една кола. Пътниците в таксито не се виждаха. Нещо обезпокои Джейсън. Двамата мъже следяха въпросната кола прекалено открито, прекалено явно. Сякаш хората на Карлос държаха някой в таксито непременно да разбере, че са тук.

Разбира се! Мадам Вилие беше в таксито. С Жаклин Лавие. И двамата мъже в ситроена искаха жената на Вилие да знае, че те я следват.

— Ето го „Светото причастие“ — рече шофьорът и навлезе в улицата, където катедралата се издигаше с едва доловимо средновековно величие сред добре поддържана морава, насечена от каменни пътеки и поставени тук-там статуи. — Какво да правя, мосю?

— Влезте в онова място — нареди Джейсън и посочи пролука в наредените покрай улицата коли.

Таксито с жената на Вилие и Лавие беше спряло пред пътека, охранявана от някакъв светец от бетон. Привлекателната госпожа Вилие излезе първа и подаде ръка на Лавие, която се появи на тротоара с посивяло лице. Носеше слънчеви очила с оранжеви рамки и бяла чанта, но вече не беше елегантна. Сребрилата ѝ коса се бе разпиляла и падаше на безпорядъчни кичури по смъртнобледата маска на лицето ѝ, чорапите ѝ бяха скъсани. Беше поне на сто метра от Борн, но той почувства отчаяното ѝ дишане в такт с неохотните движения на някогашната привлекателна фигура, пристъпваща под слънчевата светлина.

Сивият ситроен беше подминал таксито и тъкмо паркираше до тротоара. И двамата мъже останаха в колата, но една тънка, проблясваща на слънцето метална пръчка започна да се надига от предния капак. Антената на радиото вече изпращаше кодове на секретна честота. Джейсън остана като хипнотизиран, но не от

гледката и от това, което знаеше, че става в момента, а от нещо друго. До него достигаха думи. Не бе наясно откъде идват, но ги имаше.

Делта до Алманах. Делта до Алманах. Няма да отвърнем. Повтори, отрицателно, братко.

Алманах до Делта. Ще отвърнете както ви е наредено. Напускайте. Напускайте. Това е окончателно.

Делта до Алманах. Ти си окончателен, братко... Вземи си го начукай отзад. Делта изключи. Оборудването повредено.

Тъмнината внезапно го обгърна, слънчевата светлина изчезна. Върховете на кулите, насочени към небето, вече не съществуваха; вместо тях се появиха черни неравни очертания на корони на дървета, потрепващи под светлината на сребристи облаци. Всичко се движеше, всичко се движеше, и той трябваше да се движи ведно с това движение. Останеше ли неподвижен, означаваше да умре. Движи се! За бога, движи се!

И ги изкарай навън. Един по един. Пропълзи по-близо, преодолей страха — ужасния страх — и намали бройката. Нищо повече! Намали бройката! Нож, въже, коляно, палец; познаваш стъпките на разрушението. На смъртта.

За компютрите смъртта е статистика. За теб — оцеляване.

Монаха.

Монаха?

Дневната светлина се появи отново и го ослепи за миг, кракът му бе на тротоара, а погледът върху сивия ситроен сто метра по-нататък. Но му беше трудно да вижда; защо му беше толкова трудно? Мъгла, забуленост... вече не мрак, а непробиваема мъгла. Беше му горещо, не, беше му студено. Студено! Той вдигна глава и внезапно осъзна къде се намира и какво прави. Беше притиснал лицето си до прозореца и дъхът му бе замъглил стъклото.

— Излизам за няколко минути — каза Борн. — Стойте тук.

— Ако пожелаете и цял ден, мосю.

Джейсън вдигна реверите на самото си, нахлупи ниско шапката си и сложи очилата с рогови рамки. Тръгна към една каменна скамейка редом със съпружеска двойка. След това си проби път и застана между майка и дете на входа. Оттук имаше добър изглед към ситроена. Таксито, поръчано в Парк Монсо, вече го нямаше — мадам Вилие го

беше освободила. Доста любопитна постъпка от нейна страна, помисли си Борн; тук такситата не бяха в изобилие.

Три минути по-късно причината му се изясни... и доста го обезпокои. Мадам Вилие излезе с наперена походка от църквата, вървейки бързо. Високата ѝ изваяна фигура привличаше одобрителните погледи на минувачите. Тя отиде направо до ситроена, заговори с мъжете отпред и отвори задната врата.

Чантата. Бялата чанта! Мадам Вилие държеше чантата, която само допреди няколко минути се намираще в ръцете на Жаклин Лавие. Качи се на задната седалка на ситроена и затвори вратата. Моторът заработи и колата потегли внезапно. Докато се отдалечаваше, лъскавата метална пръчка на антената все повече се скъсяваше, докато накрая се прибра в леглото си.

Къде беше Жаклин Лавие? Защо бе дала чантата си на мадам Вилие? Борн се раздвижи, след това спря, предупреден от инстинкта си. Капан? Ако Лавие беше под наблюдение, тези, които я следваха, можеше също да имат опашка, като се изключи той самият.

Погледна нагоре и надолу по улицата, вгледа се в пешеходците, след това в колите, във всеки шофьор и пътник, търсейки лице, което да не подхожда на улицата. Нали така се беше изразил Вилие — че двамата мъже със ситроена не подхождали на Парк Монсо.

В парада нямаше пропуски, нито шарещи очи, или ръце, пъхнати в джобове с огромни размери. Беше проявил излишна предпазливост; Ноли-сюр-Сен не беше капан за него. Той се дръпна от скамейката и се отправи към църквата.

Спря, краката му внезапно се приковаха към паважа. От църквата излизаше свещеник с черен костюм, колосана бяла яка и черна шапка, закриваща отчасти лицето му. Беше го виждал и преди. Не много отдавна и не в забравеното минало, а напоследък. Съвсем наскоро. Преди седмици, дни... часове може би. Къде го беше виждал? Къде? Познаваше го! Познаваше походката, наклона на главата, широките рамене, които сякаш се полюшваха на едно място над плавните движения на тялото. Беше един от хората с пистолети! Къде го беше виждал?

Цюрих? „Карийон дю Лак“? Двама мъже, пробиващи си път през тълпата, разделящи се, носещи смърт. Единият бе с очила с позлатени рамки; не, не той. Онзи беше мъртъв. Беше ли тогава другият от

„Карийон дю Лак“? Или от Гисан Ке? Грухтящото изнасилващо животно с оцъклен поглед. Той ли беше? Или някой друг. Мъж с тъмно палто в коридора на „Оберж дьо Коан“, където светлините не горяха и само отблясъците от стълбището осветяваха клопката. Обратна клопка, в която онзи бе изпразнил пистолета си в мрака по посока на фигурите, взел ги за хора. Той ли беше?

Борн не знаеше. Знаеше само, че беше виждал свещеника и преди, но не като свещеник. А като човек с пистолет.

Убиецът в тъмен свещенически костюм стигна до края на каменната пътека и зави надясно при статуята на светеца от бетон. За миг слънчевата светлина докосна леко лицето му. Джейсън се вцепени; кожата. Кожата на убиеца бе тъмна, не почерняла от слънцето, а по рождение. Латинска кожа, чийто произход се бе оформил преди векове, когато конквистадорите са живеели покрай Средиземно море. Завоеватели, отишли в другия край на света... през океана.

Борн замръзна на място, парализиран от собствената си увереност. Гледаше Илич Рамирес Санчес.

Открий Карлос. Хвани Карлос. Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин.

Джейсън разкъса копчетата на палтото си и хвана пистолета с дясната си ръка. Затича се по пътеката, блъскайки се в гърбове и гърди, разблъскайки минувачите с рамене, минавайки покрай просяк, който ровеше в едно кошче за отпадъци... Просякът! Ръката на просяка се плъзна в джоба; Борн се обърна достатъчно бързо, за да види как изпод износеното палто се появява дулото на пистолет и проблесва под лъчите на слънцето. Просякът имаше пистолет! Старческата ръка надигна спусъка, оръжието и погледът му не трепваха. Джейсън се хвърли на улицата по корем и се прикри зад една кола. Чу лекия пукот на куршумите над и около себе си. Откъм невидимите хора на тротоара се раздадоха писъци на ужас и объркване. Борн пропълзя между две коли и се втурна през уличното движение към отсрещната страна на улицата. Просякът се отдалечаваше; старецът със стоманени очи потъваше в тълпата, изчезваше от погледа.

Открий Карлос. Хвани Карлос. Каин!...

Джейсън отново се втурна напред към убиеца, разблъскайки всички по пътя си. Спря, останал без дъх, в гърдите му бушуваше объркване и гняв, слепоочията му пулсираха болезнено. Къде беше

той? Къде беше Карлос? И тогава го видя; убиецът бе седнал зад волана на голяма черна лимузина. Борн отново се хвърли между колите, блъскайки се в калници и брони, докато отчаяно си проправяше път към него. Внезапно две сблъскали се коли му препречиха пътя. Разпери ръце, подпирайки се на някаква хромирана решетка и прескочи ударените брони. Спря отново, огледа се болезнено, съзнавайки, че е безсмислено да продължава. Късно! Голямата черна кола беше намерила пролука в задръстването и Илич Рамирес Санчес беше изчезнал.

Джейсън прекоси отново улицата. Междувременно полицейските сирени привлякоха всеобщото внимание. Имаше уплашени, ранени и убити минувачи; просякът с пистолета ги беше застрелял.

Лавие! Борн отново се впусна в бяг, този път назад към „Светото причастие“. Стигна под зоркия поглед на каменния светец до каменната пътека, зави наляво и се втурна към вратите с арки и мраморните стълби. Изкачи ги тичешком и влезе в готическата църква. Вътре горяха с трепкаща светлина свещи на поставки и от прозорците високо в каменните стени се процеждаха разноцветни лъчи. Той тръгна по централния проход между скамейките и заоглежда богомолците, търсейки сребрилата тупирана коса и бялата маска.

Лавие не се виждаше никъде, но тя все пак не беше излязла; беше някъде в църквата. Джейсън се обърна и погледна назад. Към поставките със свещи бавно се приближаваше висок свещеник. Борн пристъпи встрани от прохода и го приближи от дясната му страна.

— Извинете, отче — каза. — Боя се, че загубих един човек.

— Никой не може да се изгуби в Божия дом, сър — отговори свещеникът, усмихвайки се.

— Да. Духът ѝ вероятно не, но ако не открия и останалата ѝ част, тя много ще се разстрои. Викат я много спешно в работата ѝ. Вие отдавна ли стоите тук, отче?

— Да, аз посрещам тази част от нашето паство, която има нужда от помощ. Тук съм поне от час насам.

— Преди няколко минути влязоха две жени. Едната доста висока и стройна, със светло палто и доколкото си спомням с тъмна панделка на главата. Другата беше по-възрастна, не толкова висока и явно не съвсем добре със здравето.

Свещеникът кимна.

— Да. По лицето на по-възрастната се четеше мъка; тя бе бледа и нещастна.

— А знаете ли къде отиде? Струва ми се, че младата ѝ приятелка излезе.

— Предана приятелка, смее да кажа. Тя придружи бедната жена до изповедалнята и ѝ помогна да влезе вътре. Пречистването на душата дава сила на всички ни в тежки времена.

— В изповедалнята ли?

— Да. Във второто сепаре отдясно. Тя попадна на един много благ и отзивчив изповедник, бих добавил. Той е гостуващ свещеник от Барселонската епархия. Забележителен човек! За жалост днес е последният ден от пребиваването му. Връща се в Испания. — Високият жрец смръщи вежди. — Не е ли странно? Преди няколко месеца ми се стори, че отец Мануел си е отишъл. Мислех, че са го сменили за известно време. Но няма значение, скъпата лейди е в добри ръце.

— Сигурен съм в това — каза Борн. — Благодаря ви, отче. Ще почакам. — Джейсън тръгна надолу към изповедалните. Погледът му се спря на вратата, където бяла връвчица напъряно на входа известяваше, че сепарето е заето и нечия душа се пречиства. Той седна на първия ред и след това коленичи и бавно извърна глава така, че да вижда какво става в задната част на църквата. Високият свещеник стоеше на входа и вниманието му бе погълнато от суматохата на улицата. Отвън сирените се чуваха да приближават.

Борн се изправи и отиде до второто сепаре. Разгърна завесата, погледна вътре и видя точно това, което очакваше. Единствено методът беше под въпрос.

Жаклин Лавие бе мъртва. Тялото се бе отпуснало напред и се подпираше на столчето на свещеника. Маската на лицето ѝ беше разкривена, а очите ѝ сезираха, широко отворени, в тавана. Палтото ѝ бе разгърдено, а роклята — подгизнала от кръв. Оръжието бе дълъг и тънък нож за отваряне на писма, забоден под лявата ѝ гръд. Пръстите ѝ стискаха дръжката. Лакираните ѝ нокти бяха с цвета на кръвта.

В краката ѝ лежеше чанта — но не бялата, която стискаше в ръцете си преди няколко минути, а друга — модна, на Ив Сен Лоран. Популярните инициали бяха отпечатани върху материята като емблема на висшата мода. Причината за това беше напълно ясна на Джейсън.

Вътре се намираха документи, обясняващи това трагично самоубийство с крайното изтощение на жената, потърсила утеха от покрусата и отнела живота си, докато е търсила опрощение от всевиждащия бог. Карлос беше прецизен. Прецизен до съвършенство.

Борн придърпа завесите и излезе от сепарето. Някъде нависоко откъм кулите зазвъняха радостно камбаните.

Таксито препускаше безцелно по улиците на Ноли-сюр-Сен, а на задната му седалка Джейсън усилено размишляваше.

Нямаше смисъл да чака, а можеше и да е смъртно опасно. Стратегиите се променяха в зависимост от обстоятелствата, а те бяха взели смъртоносен обрат. Жаклин Лавие бе проследена и смъртта ѝ бе неизбежна, но не се вписваше в логическата последователност. Беше настъпила прекалено рано; Лавие все още би могла да послужи за нещо. Тогава Борн разбра. Тя бе убита не заради нелоялност спрямо Карлос, а по-скоро защото бе нарушила негова заповед. Беше отишла в Парк Монсо, а това бе фаталната ѝ грешка.

Беше му известен още един човек на Карлос в „Ле Класик“. Сивокосият оператор на централата, на име Филип д'Анжу, чието лице предизвикваше мрачни и жестоки видения в разтърсващи светлинни и звукови експлозии. Той присъстваше в миналото на Борн, Джейсън бе сигурен в това и точно по тази причина трябваше да е много предпазлив; не можеше да знае какво означава този човек за него. Но онзи беше свързка и щеше да е под наблюдение също като Лавие. Допълнителна примамка за друг капан, която щеше да бъде премахната след затварянето на капана.

Бяха ли двамата единствените? Имаше ли и други? Някой невзрачен и безличен служител може би, който не беше никакъв служител, а нещо съвсем различно. Някой доставчик, прекарващ времето си в „Ле Класик“, като служеше официално на каузата на висшата мода, а тайно на друга, и то жизненоважна за него. А може би не за него, а за нея. Или пък мускулестият моделиер, чиито движения бяха толкова бързи и... плавни.

Борн внезапно се вцепени, вратът му се притисна в седалката. Внезапно го връхлетя неотдавнашен спомен. Бержерон. Тъмната кожа, широките рамене, подчертани от навити ръкави... рамене, носещи се

над широкия гръден кош и силни бързоподвижни крака, подобни на котешки.

Беше ли възможно? Бяха ли останалите свързки фантоми, сбор от фрагменти на познати образи, за които той бе убеждавал сам себе си, че са Карлос? Беше ли убиецът — непознат за хората си — сам дълбоко в собствения си апарат, контролирайки и направлявайки всяко движение? Беше ли това Бержерон?

Трябваше да се добере моментално до телефон... Моментално! Всяка загубена минута го отдалечаваше от отговора, а многото минути означаваха, че няма да има отговор. Но не можеше да се обади той; събитията се бяха развили в прекалено бърза последователност; трябваше да се задържи в този вихър и да складира своя собствена информация.

— Спрете, щом видите уличен телефон — каза на шофьора, който все още бе потресен от хаоса около катедралата „Светото причастие“.

— Както желаете, мосю. Но ще помоля мосю да има предвид, ако обича, че отдавна трябваше да съм се прибрал в гаража. Доста отдавна!

— Ще го имам предвид.

— Ето телефон!

— Добре. Спри тук.

Червената телефонна будка с блестящи прозорци, оформени в старинен стил, изглеждаше като куклена къщичка отвън и миришеше на писоар отвътре. Борн набра хотел „Терас“, пъкна монета и поиска стая четиристотин и двайсет. Мари вдигна.

— Какво става?

— Нямам време да ти обяснявам подробно. Искам да се обадиш в „Ле Класик“ и да помолиш за разговор с Ръоне Бержерон. Вероятно на централата ще бъде Д’Анжу; кажи му някакво име и му кажи също, че от час и нещо се опитваш да се свържеш с Бержерон по частния телефон на Лавие, но никой не вдига. Кажи му, че е спешно и трябва непременно да говориш с него.

— Какво да му кажа, ако се обади?

— Не вярвам да се обади, но ако все пак го извикат, просто затвори телефона. Ако пък ти отговори Д’Анжу, попитай го кога горе-долу ще се върне Бержерон. Ще ти звънна след три минути.

— Скъпи, ти иначе добре ли си?

— Преживях едно заплетено религиозно приключение. Ще ти разкажа по-късно.

Джейсън впери поглед в часовника си — безкрайно малките подскоци на тъничката секундна стрелка му изглеждаха убийствено бавни. Започна да отброява наум трийсет секунди, отчитайки ударите на сърцето си, които отекваха в гърлото му — приблизително два и половина в секунда. Десет секунди преди изтичане на третата минута, започна да набира, на четвъртата пхна монетите и на почти петата поиска от централата на хотел „Терас“ стаята. Мари вдигна телефона в мига, в който той иззвъня.

— Какво стана? — попита Джейсън. — Мислех, че може би все още говориш.

— Разговорът бе съвсем кратък. Д'Анжу ми се стори доста предпазлив. Възможно е да притежава списък на хората, които имат частния номер на Лавие. Не знам. Но се държа много хладно и говори с неохота.

— Какво каза?

— Че мосю Бержерон е на обиколка за материали из Средиземноморието. Заминал тази сутрин и щял да се върне след няколко седмици.

— Възможно е да съм го видял преди малко на хиляда километра от Средиземноморието.

— Къде?

— В църква. Ако въобще е бил Бержерон. Даде едно опрощение с помощта на много остър инструмент.

— За какво говориш?

— Лавие е мъртва.

— О, господи. Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Ще говоря с един човек, когото, струва ми се, че съм познавал навремето. Ако той има поне една капка мозък, ще ме изслуша. Белязан е за ликвидиране.

[1] Спрете, моля (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Старецът. Ще питам него (фр.). — Б. пр. ↑

30.

— Д'Анжу.

— Делта? Чудех се кога... Мисля, че бих познал гласа ти където и да е.

Той го каза! Името беше изречено! Името, което не означаваше за него нищо и все пак по някакъв начин всичко. Д'Анжу знаеше. Филип д'Анжу беше част от забравеното минало! Делта! Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин! Делта. Делта. Делта! Едно време е познавал този човек и този човек притежаваше отговора! Алфа, Браво, Каин, Делта, Еко, Фокстрот...

„Медуза“!

— „Медуза“ — каза тихо, повтаряйки името, отекващо като тих писък в ушите му.

— Париж не е Там Куан, Делта. Между нас с теб няма повече сметки за разчистване. Недей да търсиш разплата. Сега вече работим за различни работодатели.

— Жаклин Лавие е мъртва. Карлос я уби в Ноли-сюр-Сен преди по-малко от трийсет минути.

— Не се и опитвай, няма да ти мине номерът. Защото от два часа насам Жаклин е извън Франция. Лично ми се обади от летище Орли. Отива заедно с мосю Бержерон...

— Да търсят материали из Средиземноморието ли? — прекъсна го Джейсън.

Д'Анжу помълча.

— А, да. Онази жена, която попита за Ръоне по телефона... Така си и помислих. Това нищо не променя. Аз говорих с нея; тя се обаждаше от Орли.

— Било ѝ е наредено да ти го каже. Съвсем спокойна ли ти се стори?

— Беше разстроена и ти би трябвало най-добре да знаеш защо. Резултатите от работата ти тук при нас са впечатляващи, Делта. Или Каин. Или както там се наричаш в момента. Естествено, че не беше спокойна. По тази причина и заминава за известно време.

— По тази причина е мъртва. Ти си следващият.

— Последните двайсет и четири часа бяха доста ползотворни за теб. Но това няма да мине.

— Тя беше под наблюдение; ти също си под наблюдение. Следват всяка твоя стъпка.

— Ако е така, то е за мое добро.

— Тогава Лавие защо е мъртва?

— Не вярвам, че е мъртва.

— Тя според теб би ли се самоубила?

— Никога.

— Обади се във викариата на катедралата „Светото причастие“ в Ноли-сюр-Сен. Попитай за самоубилата се по време на изповед жена. Нищо не губиш. Ще ти се обади след малко.

Борн затвори и излезе от будката. Слезе от тротоара и се огледа за такси. Щеше да се обади на Д'Анжу от будка на поне десет пресечки оттук. Нямаше да му е лесно да убеждава мъжа от „Медуза“, докато постигнеше успех, а междувременно не желаше да рискува да бъде открит от електронни скенери. Дори приблизително.

Делта? Мисля, че бих познал гласа ти където и да е... Париж не е Там Куан... Там Куан, Там Куан! Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин. Медуза!

Стига! Не мисли за неща... за които не можеш да мислиш. Съсредоточи се върху това, което е в момента. Сега. Ти. Не това, което другите казват, че си — дори и не това, което ти си мислиш, че си. Само настоящето. А то се състои в един човек, който може да ти даде отговори.

Сега работим за различни работодатели...

Това беше ключът.

Кажи ми! За бога, кажи ми! Кой е той? Кой е моят работодател, Д'Анжу?

Едно такси зави рязко към него и мина заплашително на милиметри от краката му. Джейсън отвори вратата и се качи.

— Плас Вандом — каза. Площадът се намирал близо до Сент Оноре. Трябваше да е възможно най-близо, за да задвижи стратегията, която беше започнала бързо да се оформя в съзнанието му. Той имаше едно определено предимство и сега въпросът бе да го оползотвори по два начина. Трябваше да убеди Д'Анжу, че тези, които вървят по

петите му, са неговите екзекутори. Но онова, което тези хора знаеха, беше, че някой друг ще следва тях.

Площад Вандом беше претъпкан както винаги. Уличното движение също беше бясно както винаги. Борн съгледа телефонна будка на ъгъла и слезе от таксито. Влезе вътре и избра „Ле Класик“; от обаждането му от Ноли-сюр-Сен бяха изминали четиринайсет минути.

— Д'Анжу?

— Разбрах само, че някаква жена е отнела живота си по време на изповед.

— Хайде стига де, предполагам, че не си се задоволил само с това... и в „Медуза“ не би се задоволил само с това.

— Почакай малко да оправя централата. — Линията заглъхна за около четири секунди. Д'Анжу се обади отново. — Жената е била със сребристойбяла коса, скъпи дрехи и чанта на Сен Лоран. Току-що ти описах поне десет хиляди жени в Париж. Откъде да знам дали не си отвял някоя, убил си я и разчиташ на това, като ми се обаждаш?

— Ама, разбира се. Завлякох я в църквата както Мария тялото на Христа и докато я влачех, по пътеката се лееше кръв от отворените ѝ рани. Бъди разумен, Д'Анжу. Хайде да започнем от очевидното. Чантата не е нейната; тя беше с друга, бяла. А и едва ли би правила реклама на конкурентна модна къща.

— Това още повече затвърждава убеждението ми. Мъртвата не е Жаклин Лавие.

— Което доказва моето твърдение. Документите в чантата я идентифицират като друга. Съвсем скоро ще разпознаят и тялото; „Ле Класик“ въобще няма да бъде замесена.

— Защото ти го казваш ли?

— Не. Защото Карлос е използвал този метод в пет убийства, които мога да изброя поименно. — Можеше. Точно това беше страшното. — Ликвидират някого, полицията го взема за друг, причината за смъртта остава загадка, а убиецът — неизвестен. След известно време се разбира, че е някой друг, но междувременно Карлос от дълго е в друга държава и изпълнява друг контракт. Лавие е вариант на този метод, това е.

— Приказки, Делта. Ти и едно време не говореше много, но когато го правеше, изричаше празни приказки.

— Ако останеш още три-четири седмици в Сент Оноре — което не вярвам да се осъществи — ще видиш как ще свърши цялата история. Самолетна катастрофа или корабокрушение в Средиземно море. Телата обезобразени до неузнаваемост или просто изчезнали. Самоличностите на мъртвите обаче — категорично известни. Лавие и Бержерон. Но фактически само единият от тях е мъртъв. Мъртва е мадам Лавие. Мосю Бержерон е привилегирован много повече, отколкото си представяш. Бержерон отново ще се върне в бизнеса. А колкото до теб, ти ще бъдеш една бройка повече в парижката морга.

— А ти?

— Съгласно този план аз също съм мъртъв. Те очакват да ме заловят чрез теб.

— Логично. И двамата сме от „Медуза“, те го знаят — Карлос го знае. Предполага се, че си ме познал.

— И ти мең, нали?

Д'Анжу замълча за миг.

— Да. Вече ти казах, че работодателите ни са различни.

— Точно за това искам да поговорим.

— Няма да говорим, Делта. Но заради доброто старо време — заради това, което направи за всички ни в Там Куан — послушай съвета на един от „Медуза“. Махни се от Париж или ще си мъртвец, както сам каза преди малко.

— Не мога да го направя.

— Трябва да го направиш. Аз също бих натиснал спусъка, ако ми се удаде възможност. Ще ми платят много добре.

— Ще ти дам тази възможност.

— Извини ме, но това ми се струва абсурдно.

— Не знаеш какво искам и на какъв огромен риск съм готов да се изложя, за да го получа.

— Поемаш риск за каквото си пожелаеш. Но истинската опасност грози врага ти. Познавам те, Делта. Време е да се връщам на централата. Бих ти пожелал успешен лов, но...

Бе настъпил моментът да използва единственото оръжие, което му беше останало, косъмът, на който да задържи Д'Анжу на телефона.

— На кого се обаждаш за инструкции, откакто Парк Монсо изключи?

Мълчанието на Д'Анжу само подчерта напрежението. Когато проговори, гласът му се бе превърнал в шепот.

— Какво каза?

— Затова я убиха и ти го знаеш. Затова ще бъдеш убит и ти. Тя отиде в Парк Монсо и плати тази глупост с живота си. Ти също си бил в Парк Монсо и също ще умреш заради това. Карлос не може да ви позволи повече. Ти просто знаеш прекалено много. Защо мислиш, че той ще изложи организацията си на такава опасност? Той ще те използва, за да хване мен, ще те убие и ще си направи друга „Ле Класик“. Говоря ти като един от „Медуза“ на друг от „Медуза“. Съмняваш ли се в това?

Тишината продължи по-дълго от преди и напрежението ѝ се увеличи неимоверно. Изглежда, по-възрастният бивш войник от „Медуза“ си задаваше не един неприятен въпрос.

— Какво искаш от мен? Освен мен. Би трябвало да ти е известно, че заложниците не са на мода. Не виждам с какво мога да ти бъда полезен — жив или мъртъв; така че какво искаш?

— Информация. Ако я имаш, ще се махна от Париж още тази нощ и нито ти, нито Карлос ще чуете някога нещо повече за мен.

— Каква информация?

— Ако те попитам сега, ще ме излъжеш. Ще те попитам. Но ти ще ми кажеш истината, когато се видим.

— С въже на гърлото?

— Сред тълпата ли?

— Каква тълпа? През деня ли?

— След един час. Пред Лувъра. Около стълбите. На стоянката за таксита.

— Лувъра? Тълпите? Информация, която мислиш, че притежавам и която ще те накара да се разкараш... Вярвам, че си достатъчно разумен, за да не искаш от мен да обсъждам работодателя си.

— Не твоя, а моя.

— „Тредстоун“ ли?

Той знаеше! Филип д'Анжу притежаваше отговори! Остани спокоен. Не издавай вълнението си.

— „Седемдесет и едно“ — допълни Джейсън. — Само един малък въпрос и се махам. А когато ми дадеш отговора — истината —

ще ти дам нещо друго в замяна.

— Какво бих могъл да искам аз от теб? Освен теб самия?

— Информация, която може да ти позволи да останеш жив. Няма гаранция, но, повярвай ми, без нея не би могъл да оцелееш. Парк Монсо, Д'Анжу.

Отново мълчание. Борн си представяше като най-вече как сивокосият оператор се взира в централата и името на богатия парижки квартал отеква все по-силно и по-силно в съзнанието му. Парк Монсо носеше смърт и Д'Анжу го знаеше със същата сигурност, с която знаеше, че мъртвата жена в Ноли-сюр-Сен е Жаклин Лавие.

— Каква може да е тази информация? — попита Д'Анжу.

— Самоличността на твоя работодател. Име и достатъчно доказателство, което можеш да запечаташ в плик, който да дадеш на адвоката си на съхранение по време на естествения ти живот. Но ако краят на живота ти настъпи не по естествен начин, дори при нещастен случай, той ще е инструктиран да отвори плика и да огласи съдържанието му. Това е защита, Д'Анжу.

— Ясно — каза бавно операторът. — Но ти каза, че съм под наблюдение и ме следят.

— Подсигури се — отсече Джейсън. — Кажим истината. Имаш някакъв номер, на който трябва да позвъниш, така ли е?

— Да. Имам номер, и човек, на когото трябва да се обадя. — Гласът на по-възрастния мъж се извиси от удивление.

— Свържи се с него и му кажи точно каквото ти казах... с изключение на това, което ще получиш в замяна, естествено. Кажим, че съм се свързал с теб и съм поискал среща. И че тя трябва да се състои след час пред Лувъра. Истината.

— Ти си луд.

— Знаем какво правя.

— Да. Обикновено знаеше какво правиш... Създаваше си свой собствен капан, построен върху екзекуцията ти.

— В такъв случай би могъл да бъдеш щедро възнаграден.

— Или да подпише своята смъртна присъда, ако това, което казваш, е така.

— Хайде да разберем дали е така. Така или иначе, аз ще осъществя контакт с теб, повярвай ми. Те имат снимката ми, така че

ще разберат кога ще го направя. По-добре една контролирана сцена, отколкото ситуация, в която липсва всякакъв контрол.

— Все едно слушам Делта — каза Д'Анжу. — Той не създаваше собствени капани и не тръгваше с превързани очи срещу цял наказателен взвод.

— Така е — съгласи се Борн. — Нямаш избор, Д'Анжу. След един час. Пред Лувъра.

Успехът на всеки капан е заложен в неговата фундаментална простота. По своята природа обратният капан, с неговото единствено усложнение, трябва също да бъде бърз и още по-елементарен.

Тези думи изникнаха в съзнанието му, докато чакаше в таксито на Сент Оноре, малко по-встрани от „Ле Класик“. Беше се представил за американски турист и беше помолил шофьора да обиколи улицата два пъти. Каза, че жена му пазарувала наоколо, в царството на висшата мода. Щяла рано или късно да излезе от някой магазин и той да я види.

Това, което видя, бяха преследвачите на Карлос. Антената с гумен крайник, показваща се от калника на черната лимузина, беше доказателство и опасност едновременно. Щеше да се чувства по-сигурен, ако радиопредавателят бе изключен, но не виждаше друг начин. Оставаше му само дезинформацията. По някое време през следващите четирийсет и пет минути щеше да направи така, че по това радио със сигурност да се изпрати погрешно съобщение. От прикритата си позиция на задната седалка разгледа двамата мъже в колата отсреща. Това, което ги отличаваше от стотиците подобни на тях други мъже по Сент Оноре, беше, че не разговаряха.

Филип Д'Анжу се появи на тротоара. На главата му се мъдреше сива шапка, прикриваща сивата коса. Погледите, които изпрати в различните посоки по улицата, подсказваха на Борн, че бившият рейнджър от „Медуза“ си бе подсигурил гърба. Беше позвънил на номера и беше предал потресаващата си информация. Знаеше, че наблизо има хора и кола, готови да го последват.

До тротоара спря такси, явно поръчано преди това по телефона. Д'Анжу каза нещо на шофьора и се качи. От другата страна на улицата антената заплашително се подаде от гнездото си. Ловът започна.

Лимузината потегли след таксито на Д'Анжу; точно от това потвърждение се нуждаеше Джейсън. Той се наведе напред към

шофьора.

— Забравих — изрече със съжаление. — Тя каза, че тази сутрин ще отиде в Лувъра и ще остави пазара за следобед. Исусе, закъснял съм с половин час. Откарайте ме до Лувъра, ако обичате.

— Mais oui, Monsieur, Le luvre^[1].

По време на краткото пътуване към монументалната фасада с изглед към Сена таксито на Джейсън изпревари два пъти черната лимузина, само за да бъде на свой ред изпреварено от нея. Близостта даде на Борн възможност да види точно това, което му беше необходимо. Мъжът до шофьора непрекъснато говореше в микрофона, който държеше. Карлос искаше да е сигурен, че капанът няма да има слаби места; към площада за екзекуцията се приближаваха и други.

Стигнаха до огромния вход на Лувъра.

— Застанете зад тези таксита — каза Джейсън.

— Но те чакат клиенти, мосю. А аз имам клиент; вие сте моят клиент. Ще ви закарам до...

— Просто направете това, което ви казвам — изрече твърдо Борн и пусна петдесет франка на седалката.

Шофьорът застана в редицата. Черната лимузина се намираще вдясно, на двайсет метра по-нататък на площада стоеше сивата кола, последвала Жаклин Лавие и жената на Вилие до катедралата „Светото причастие“, а после откарала последната от Ноли-сюр-Сен, където Лавие бе направила последната си изповед. Виждаше се как антената ѝ проблясва в гнездото си. Там отдясно човекът на Карлос вече не държеше микрофона. Антената на черната кола също се приближаваше; контактът беше осъществен и потвърден визуално. Тези бяха палачите на Карлос.

Борн обърна поглед към тълпата пред входа на Лувъра и моментално забеляза елегантно облечения Д'Анжу. Той се разхождаше бавно напред-назад покрай огромния блок от бял гранит, отстрани на стълбите.

Сега. Беше време да пусне дезинформацията.

— Излез от колоната — нареди Джейсън.

— Какво, мосю?

— Имаш двеста франка, ако правиш точно каквото ти казвам. Излез от колоната, мини в началото, направи два леви завоя и тръгни към следващата колонка.

— Не разбирам, мосю!

— Не ти и трябва. Триста франка.

Шофьорът обърна надясно и се насочи към началото на колоната, където изви кормилото и насочи колата наляво срещу паркираните таксито. Борн извади пистолета от колана си, сложи го в скута си и провери заглушителя, притягайки цилиндъра.

— Къде искате да отидете, мосю? — попита озадаченият шофьор, когато навлязоха в алеята, водеща към входа на Лувъра.

— Намали — каза Джейсън. — Онази голяма сива кола там отпред, дето е насочена към изхода откъм Сена. Виждаш ли я?

— Ама, разбира се.

— Мини бавно покрай нея от дясната ѝ страна. — Борн се премести откъм лявата страна, смъкна страничния прозорец и прикри главата и оръжието си. Щеше да покаже и двете след няколко секунди.

Таксито се приближи до калника на лимузината и шофьорът отново извъртя кормилото. Сега колите бяха успоредни. Джейсън надигна глава и извади оръжието си на показ. Насочи го към задния десен прозорец на колата и стреля последователно пет пъти. Разхвърчаха се парчета стъкло и се видяха двама мъже, които изкрещяха нещо един на друг; а сетне се хвърлиха на пода под предната седалка. Но те го бяха видели. Това беше дезинформацията.

— Изчезвай оттук! — изкрещя Борн на ужасения шофьор, хвърляйки триста франка през седалката и нагласи шапката си на задния прозорец. Таксито полетя напред към каменните врати на Лувъра.

Сега.

Джейсън се свлече напърно на седалката, отвори вратата и се изтъркаля на паважа, изкрещявайки на шофьора последни инструкции.

— Ако искаш да останеш жив, махай се оттук!

Таксито излетя напред като стрела, моторът ревеше, а шофьорът пицеше. Борн се шмугна между две паркирани коли, вече извън полезрението на мъжете в черната кола, и бавно се изправи, надничайки иззад прозорците. Хората на Карлос бяха бързи и професионалисти, които не си губеха времето в напразно умуване. Таксито все още беше пред погледа им — то изобщо не можеше да се сравнява с мощната кола, а в това такси се намираще мишената. Мъжът зад кормилото включи на скорост и се понесе напред, докато в

това време другият хвана микрофона и вдигна антената. В ефира полетяха заповеди към един седан, близо до масивните каменни стълби. Таксито зави в улицата покрай Сена с увеличаваща се скорост, а огромната сива кола караше непосредствено зад него. Те профучаха на сантиметри покрай Джейсън. Изражението на двамата мъже каза на Джейсън всичко. Те държаха Каин в полезрението си, капанът се беше затворил и след броени минути щяха да си заработят солидно възнаграждение.

По своята природа обратният капан с неговото единствено усложнение трябва да е също така бърз и още по-елементарен...

След броени минути... Разполагаше с броени мигове, ако не се беше заблудил в предположенията си. Д'Анжу! Свързката си бе изиграла ролята — второстепенната си роля — и вече беше излишна — както беше станала излишна и Жаклин Лавие.

Борн излезе от пространството между колите и се затича към черната лимузина на около петдесет метра от него. виждаше двама мъже; те се насочваха срещу Филип д'Анжу, който продължаваше да се разхожда пред мраморното стълбище. Един точен изстрел, даден от който и да е от двамата, и Д'Анжу щеше да е мъртъв. С него щеше да си отиде и „Тредстоун Седемдесет и едно“. Джейсън се затича побързо, пхна ръка в джоба си и сграбчи тежкия пистолет.

Воините на Карлос вече бяха на няколко метра от него и сега бързаха да приключат по-скоро екзекуцията, преди обречената жертва да разбере какво става.

— Медуза! — изрева Борн, без да знае защо крещи това име, а не името на Д'Анжу. — Медуза, Медуза!

Д'Анжу извърна глава и по лицето му се изписа шок. Шофьорът на черната кола се извърна и насочи оръжието си към Джейсън, а другият продължи да се придвижва към Д'Анжу с оръжие, прицелено в бившия рейнджър от „Медуза“. Борн се хвърли вдясно, извади оръжието си и го подпря с лявата ръка. Стреля безпогрешно; насочилият се към Д'Анжу се огъна и краката му се подкосиха като парализирани; той се свлече на паважа. Над главата на Джейсън изсвириха два куршума и се удариха в нещо метално зад него. Той се изтъркаля наляво и отново насочи оръжието си към втория. Натисна спусъка два пъти; шофьорът изкрещя, от устата му бликна кръв и той се свлече.

Тълпата изпадна в истерия. Мъже и жени се разпищяха, родители прикриха децата си, други хукнаха нагоре по стълбите към вратите на Лувъра, докато междуременно пазачите се опитваха да излязат навън. Борн се изправи на крака и се огледа за Д'Анжу. Възрастният мъж се бе скрил зад блока от бял гранит и в момента масивната му фигура се показваше ужасена иззад убежището. Джейсън се затича през паникьосаната тълпа, пъхайки пистолета в колана си и разблъсквайки истеричните тела, застанали между него и човека, който можеше да му даде отговорите. „Тредстоун“! Тредстоун!

Стигна до сивокосия рейнджър.

— Ставай! — заповяда му. — Хайде да се махаме оттук!

— Делта!... Този беше човек на Карлос! Аз го познавам, използвал съм го! Той щеше да ме убие!

— Знаем. Хайде! По-бързо! Другите ще се върнат всеки момент и ще ни търсят. Хайде!

В периферното зрение на Борн се появи черно петно. Той се завъртя и инстинктивно повали Д'Анжу на земята, а в същото време черна фигура, застанала до колоната от таксита, стреля четири пъти с пушка. Навсякъде около тях се разхвърчаха отломки от мрамор и гранит. Това беше той! Тежките широки рамене, носещи се плавно в пространството, широкият гръден кош, подчертан от добре ушит костюм... Мургавото лице, увито с бял копринен шал, и шапката с тясна периферия. Карлос!

Намери Карлос! Хвани Карлос! Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин!

Грешно!

Намери „Тредстоун“! Намери посланието: за един човек! Намери Джейсън Борн!

Полудяваше! Размазаните видения от миналото се сляха с ужасяващата действителност в настоящето и това го влудяваше. Вратите в съзнанието му се отваряха и затваряха, отваряха се със сила и шумно се затръшваха; в един миг се лееше светлина, а в следващия настъпваше пълен мрак. Болката се върна в слепоочието му, придружена от остри пронизващи ноти на оглушителен грохот. Той се втурна след мъжа в черния костюм и бялото шалче около лицето. Тогава видя очите и дулото на пистолета, три черни дупки, насочени в

него като три черни лазерни лъча. Бержерон?... Това Бержерон ли беше? Беше ли? Или Цюрих... или... Нямахте време!

Скочи наляво и се метна надясно, за да избегне линията на огъня. Куршумите се удариха в камък, всяка експлозия бе последвана от рикоширащи писъци. Джейсън се скри под една паркирана кола; оттам видя черната фигура да се отдалечава между колелата. Болката остана, но грохотът престана. Той изпъзля на тротоара, изправи се на крака и се затича обратно към стъпалата на Лувъра.

Какво беше направил? Д'Анжу беше изчезнал! Как се бе случило това? Обратният капан не бе никакъв капан! Собствената му стратегия беше използвана срещу него, позволявайки на единствения човек, който можеше да му даде отговорите, да изчезне. Беше проследил хората на Карлос, но Карлос беше проследил него! От Сент Оноре дотук. Всичко беше напразно; почувства някаква гадна празнота в цялото си тяло.

И тогава чу някой да му говори иззад колата, паркирана зад него. Филип д'Анжу внимателно надникна навън.

— Изглежда, че Там Куан винаги може да се окаже редом. Къде ще отидем, Делта? Не можем да останем тук.

Седнаха в сепаре със завеси в претъпкано кафене на Рю Висаж — една забутана уличка, чиято единствена забележителна особеност бе, че е пресечка на Монмартр. Д'Анжу сръбна от двойното си бренди и заговори с нисък замислен глас.

— Ще се върна в Азия — каза. — В Сингапур или Хонконг, а може и на Сейшелските острови. Франция никога не ми е понасяла; а сега вече е смъртно опасна за мен.

— Може да не ти се наложи — каза Борн и погълна уискито си. Топлата течност бързо се разля в тялото му и почти веднага предизвика вътрешен покой. — Знам какво говоря. Ти ми каза това, което исках да науча. Аз ще ти дам... — Млъкна, завладян от съмнение; не искаше да го каже. — Ще ти дам самоличността на Карлос.

— Много слабо ме интересува — отвърна бившият рейнджър, наблюдавайки отблизо Борн. — Ще ти кажа каквото мога. Нямам причина да крия каквото и да било. То е ясно, че няма да отида при официалните власти, но ако наистина притежавам информацията,

която може да ти помогне да заловиш Карлос, светът ще стане по-поносим за мен, нали така? Аз обаче не желая да се замесвам лично.

— Не ти ли е поне любопитно?

— От чисто академична гледна точка може би да, защото изражението ти ми говори, че ще бъда шокиран. Така че задавай въпросите си, а след това ме изненадай.

— Наистина ще бъдеш шокиран.

Д'Анжу изрече тихо името без предупреждение.

— Бержерон ли?

Джейсън не помръдна, останал без думи, и се втренчи в по-възрастният мъж. Д'Анжу продължи:

— Знаеш ли колко пъти съм си го мислил и премислял. Всеки път, когато разговаряме, го гледам и се чудя. Но всеки път отхвърлям тази идея.

— Защо? — прекъсна го Борн, отказвайки да възприеме точното му попадение.

— Не мога да ти кажа, не съм сигурен. Просто чувствам, че не е вярно. Може би защото съм научил за Карлос повече от Ръоне Бержерон, отколкото от всеки друг. Той е много тясно свързан с Карлос; работи за него от години и е много горд с това. Моят проблем е, че говори за него прекалено много.

— Его-то, изразено посредством предполагаема втора същност ли?

— Възможно е, предполагам, но не се връзва с изключителните мерки за сигурност, които взема Карлос, и с буквално непробиваемата стена от секретност, която е изградил около себе си. Не съм сигурен, разбира се, но се съмнявам, че е Бержерон.

— Ти каза това име, не аз.

Д'Анжу се усмихна.

— Няма защо да се съмняваш, Делта. Задавай въпросите си.

— Мислех, че е Бержерон. Съжалявам.

— Няма нужда, може и да си прав. Казах, че за мен това няма значение. След няколко дни смятам да бъда в Азия и да следвам я франка, я долара или йената. Ние от „Медуза“ винаги сме се оправяли, нали така?

Без да знае защо, Джейсън извика в съзнанието си образа на сбръчканото лице на Вилие. Беше обещал пред себе си да научи

каквото може и да го каже на стария воин. Можеше да не му се удаде повече такава възможност.

— Къде се намира в цялата тази история жената на Вилие?

Д'Анжу сви вежди.

— Анжелик ли? — попита. — Ами, разбира се, ти каза Парк Монсо, нали? По какъв начин?...

— В момента подробностите не са важни..

— Прав си — съгласи се Д'Анжу.

— И какво за нея? — настоя Борн.

— Заглеждал ли си се в нея по-внимателно? — попита Д'Анжу.
— Кожата ѝ?

— Доста близо бях. Тя има слънчев тен. Много висока и с много силен тен.

— Непрекъснато си поддържа тена. Ривиерата. Гръцките острови, Коста дел Сол, Гстаад; кожата ѝ никога не избледнява.

— Звучи съвсем правдоподобно.

— Да, но това е само една удобна маскировка. Тя прикрива истинската ѝ същност. Не избледнява нито през есента, нито през зимата. Не ѝ липсва цвят нито по лицето, нито по ръцете, нито по много дългите крака. Кожата ѝ винаги изглежда привлекателно загоряла, защото би била такава при всички случаи. Със или без Сен Тропе или Коста Брава, или Алпите.

— Какво искаш да кажеш?

— Въпреки че всички смятат страхотната Анжелик Вилие за парижанка, тя не е. Тя е испанка или венецуелка, ако трябва да сме съвсем точни.

— Санчес — прошепна Борн. — Илич Рамирес Санчес.

— Да. Много хора, които се осмеляват да говорят за тези неща, казват, че тя е първа братовчедка на Карлос и негова любовница от четиринайсетгодишна възраст. Говори се — сред малкото на брой хора — че с изключение на самия себе си, тя е единственият човек на света, за когото го е грижа.

— А Вилие е сляпата свързка?

— Фрази от „Медуза“, а, Делта? — Д'Анжу кимна. — Да, Вилие е прикритието. Брилянтно прикритата връзка на Карлос в повечето от най-секретните министерства на френското правителство, включително и с досиетата на самия Карлос.

— Брилянтно — каза Джейсън, припомняйки си, — защото е немислимо.

— Напълно.

Борн се наклони напред и рязко го прекъсна.

— „Тредстоун“ — каза, хващайки чашата пред себе си с две ръце.
— Разкажи ми за „Тредстоун Седемдесет и едно“.

— Какво ли пък мога аз да кажа на теб?

— Всичко, което им е известно. Всичко, което е известно на Карлос.

— Не знам дали е по възможностите ми. Дочувам по нещо оттук-оттам, успявам да сглобя нещичко, но само по отношение на това, което има връзка с „Медуза“. Едва ли мога да бъда наречен консултант, а още по-малко да искат от мен потвърждение.

Джейсън направи всичко възможно, за да запази самообладание, въздържа се от въпроси за „Медуза“, Делта и Там Куан; вихрите в нощното небе, мрака и експлозиите от ослепителна светлина, които го зашеметяваха всеки път, щом чуеше тези думи. Сега не можеше да си го позволи, трябваше да прецени много неща, да остави настрана собствените си страдания и да не дава никакви признаци. Първо по-важното. „Тредстоун“. „Тредстоун Седемдесет и едно“.

— Какво си подочул? Какво си сглобил?

— Дочутото и сглобеното понякога са в противоречие. Но все пак някои факти са ми ясни.

— По-точно?

— Когато видях, че наистина си ти, разбрах. Делта е сключил печеливша сделка с американците. Поредната печеливша сделка, макар и по-различна от предишните.

— Кажи го направо, ако обичаш.

— Преди десет години в Сайгон се носеха слухове, че леденостуденият Делта е най-скъпо платен в цялата „Медуза“. При всички положения ти беше най-способният, когото аз познавах, така че предположих, че си сключил доста солиден контракт. А и мисля, че за това, което вършиш, парите са неимоверно повече.

— И колко точно? Какво си чувал?

— Известното. Потвърдиха го и от Ню Йорк. Монаха го потвърди, преди да умре. Това е, което ми казаха. Но виждах начина на действие от самото начало.

Борн стисна чашата си, избягвайки погледа на Д'Анжу. Монаха. Монаха. Не питай. Няма значение в момента.

— Повтарям — каза Джейсън, — какво е това, което те си мислят, че правя в момента?

— Хайде стига, Делта. Аз съм този, който ще си замине. Няма смисъл да...

— Моля те — прекъсна го Борн.

— Добре тогава. Съгласил си се да станеш въпросния Каин. Легендарният убиец с нескончаем списък от контракти, който никога не е съществувал. Всеки от тези контракти е измислица, подхранвана от надеждни източници. Целта — да бъде предизвикан Карлос — „подкопаване на статуса му при всеки удобен случай“. Мисля, че така се изрази Бержерон — подбиване на цените му, разпространяване на слухове за съмнителната му ефикасност и за твоето собствено превъзходство в това отношение. Целта — да измъкнеш Карлос наяве и да го заловиш. Това е сделката ти с американците.

Някаква си негова слънчева светлина в тъмните кътчета от съзнанието на Джейсън. Някъде в далечината се разтваряха врати, но все още бяха много далеч и се отваряха само частично. Но там, където преди имаше мрак, сега трептеше светлина.

— Значи американците са... — Борн не довърши изречението, надявайки се Д'Анжу да го стори вместо него.

— Да — каза той, — „Тредстоун Седемдесет и едно“. Най-строго контролираната единица в американското разузнаване. Консулските операции на Държавния департамент. Създадена от същия човек, който създаде „Медуза“. Дейвид Абът.

— Монаха — каза тихо Джейсън по интуиция. В далечината се откряна още една врата.

— Разбира се. А кой друг би избрал за Каин, ако не човека от „Медуза“, известен като Делта? Казах ти вече, че се досетих в момента, в който те видях.

— Роля... — Борн млъкна, светлината ставаше все по-ярка и макар да топлеше, не заслепяваше.

Д'Анжу се наведе напред.

— Ето това е мястото, което ти казах, че противоречи на останалите известни неща. Говори се, че Джейсън Борн е приел

сделката поради причини, които аз знам, че не са верни. Аз съм бил там, а те не; те не биха могли да знаят.

— Какво говорят? Какво си чул?

— Че ти си американски офицер от разузнаването, вероятно от военното разузнаване. Представяш ли си? Ти, Делта! Човекът, изпълнен с презрение към толкова много неща и не на последно място към почти всичко американско. Казах на Бержерон, че това е невъзможно, но не съм сигурен, че ми повярва.

— Какво му каза?

— Това, което мисля. И което продължавам да мисля. Не парите са причината — няма сума, която би могла да те накара да го направиш — трябва да е било нещо друго. Мисля, че си го направил по същата причина, поради която много други се съгласиха да постъпят в „Медуза“ преди десет години. За да си изчистят положението на едно или друго място и да могат да се върнат към нещо, което са имали, преди да се обвържат с това. Естествено, не знам със сигурност, а и не очаквам от теб да го потвърдиш, но поне така мисля.

— Възможно е да си прав — каза Джейсън, задържайки за миг дишането си. Хладен въздух на облекчение се появи над мъглата. Да. В това имаше разум. Беше изпратено послание. Това трябваше да е. Намери посланието! Намери този, който го е изпратил! Тредстоун!

— Което пак ни връща — продължи Д'Анжу, — към приказките за Делта. Кой беше той? Какъв беше? Образованият и необикновено мълчалив човек, който можеше да се превърне в смъртоносно оръжие в джунглата. Който подлагаше себе си и другите на неимоверни изпитания в името на една никаква кауза. Така и не разбрахме.

— Не е и било необходимо. Можеш ли да ми кажеш нещо друго?... Те знаят ли точното местонахождение на „Тредстоун“?

— Сигурно. Бержерон ми каза. Къща в Ню Йорк, на Седемдесет и първа източна улица. Номер едно-четирийсет. Така ли е?

— Възможно е... Нещо друго?

— Само това, което явно ти знаеш. Стратегията, която, да си призная, ми убягва.

— И по-точно?

— Това, че американците мислят, че си ги предал. Или другояче казано, че искат Карлос да повярва, че те мислят, че ти си ги предал.

— Защо? — Беше близо. Това беше тук!

— Ставало въпрос за дълъг период от мълчание, шест месеца, ако трябва да сме точни, които съвпадат с времето, когато Каин не е развивал никаква дейност. Плюс откраднати фондове, но мълчанието е основното.

Това беше. Посланието. Мълчанието. Месеците в Пор Ноар. Цюрихският абсурд, лудостта в Париж. Вероятно никой не би могъл да знае какво се е случило. Бяха му казали да се обади. Да се покаже. Ти беше права, Мари, любов моя, моя скъпа обич. Ти си била права от самото начало!

— Значи нищо друго? — попита Борн, опитвайки се да овладее нетърпението в гласа си, породено от неимоверно силното желание да се върне при нея.

— Това е всичко, което знам, но те моля да ме разбереш — никога не са ми казвали кой знае колко. Включиха ме в организацията, защото познавах „Медуза“ — беше установено, че Каин е бил в „Медуза“ — но никога не съм бил част от приближените на Карлос.

— Бил си достатъчно вътрешен. Благодаря ти. — Джейсън сложи няколко банкноти на масата и тръгна да си ходи.

— Има още нещо — добави Д'Анжу. — Не знам дали е от значение, но те знаят, че името ти не е Джейсън Борн.

— Какво?

— Двайсет и пети март. Не помниш ли? Делта? Дотогава остават само още два дни, а тази дата е много важна за Карлос. Говори се усилено, че той иска трупа ти на двайсет и пети март. И иска да го подхвърли на американците точно на този ден.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— На двайсет и пети март Джейсън Борн бе екзекутиран в Там Куан. Ти го екзекутира.

[1] Да, разбира се, господине, Лувъра (фр.) — Б. пр. ↑

31.

Тя отвори вратата и за миг той застава пред нея, гледайки я, виждайки големите ѝ кафяви очи, опипващи лицето му, очи, които гледаха изплашено, но в същото време любопитно. Тя знаеше. Не самия отговор, а това, че отговор съществува и той се е върнал да ѝ го каже. Той влезе в стаята, тя затвори вратата зад него.

— Значи стана — каза тя.

— Стана. — Борн се обърна и я притегли към себе си. Тя се притисна о него, прегърнаха се и тази мълчалива прегръдка говореше много повече от всякакви думи. — Ти беше права — прошепна той най-накрая с устни, долепени до меката ѝ коса. — Още много неща не знам — и може никога да не узная — но ти беше права. Аз не съм Каин, защото Каин не съществува и никога не е съществувал. По-точно не този Каин, за когото се говори. Той е легенда, сътворена, за да измъкне на бял свят Карлос. Въпросното творение съм аз. Човек от „Медуза“, на име Делта, се е съгласил да се превърне в една лъжа на име Каин. Аз съм този човек.

Тя се отдръпна и го погледна.

— „Каин вместо Чарли...“ — изрече тихо.

— И Делта вместо Каин — довърши Джейсън. — Чувала си ме да го казвам, нали?

Мари кимна.

— Да. Една нощ в онази стая в Швейцария го крещя насън. Изобщо не спомена Карлос, а само Каин... Делта. Аз ти намекнах нещо на сутринта, но ти не ми отговори. Само погледна навън през прозореца.

— Защото не съм го разбрал. Все още не го разбирам, но поне го приемам. То обяснява доста неща.

Тя отново кимна.

— Провокаторът. Кодовите думи, които използваш, догадките. Но защо? Защо точно ти?

— „За да изчистя положението някъде“. Той така каза.

— Кой го каза?

— Д'Анжу.

— Онзи от стъпалата на Парк Монсо ли? Операторът на централата?

— Човекът от „Медуза“. Аз съм го познавал от „Медуза“.

— Какво каза той?

Борн ѝ разказа. И когато свърши, видя и у нея облекчението, което сам бе изпитал. В очите ѝ се появи светлина, вените на врата ѝ запулсираха по-бързо и от гърлото ѝ се изтръгна радостен вик. Сякаш го чакаше с нетърпение да свърши, за да го прегърне отново.

— Джейсън! — извика, обхващайки лицето му с ръце. — Скъпи мой! Приятелят ми отново е с мен! Знаех го, чувствах го!

— Това не е всичко — каза той и докосна бузата ѝ. — За теб съм Джейсън, за себе си съм Борн, защото така ме наричат и трябва да използвам това име, защото нямам друго. Но то не е моето.

— Измислено ли е?

— Не, той е съществувал. Казват, че съм го убил в някакво място, наречено Там Куан.

Тя махна ръцете си от лицето му и ги плъзна по раменете му, без да му позволява да се отдръпне.

— Сигурно е имало причина.

— Надявам се. Не знам. Може би това е положението, което се опитвам да изчистя.

— Няма никакво значение — каза тя и го пусна. — Случило се е в миналото. Преди десет години. В момента е важно само да се свържеш с хората от „Тредстоун“, защото те се опитват да се свържат с теб.

— Д'Анжу каза, че се носи слух — американците мислят, че аз съм ги предал. Нямамо ни вест, ни кост от мен цели шест месеца, от Цюрих са изчезнали милиони. Вероятно смятат, че съм най-скъпо струващата им грешка.

— Ти можеш да обясниш какво се е случило. Не си нарушил споразумението си с тях съзнателно; но, от друга страна, не можеш да продължиш. Не е възможно. Целият опит, който притежаваш, не означава нищо за теб. Той се проявява само на моменти — като видения и фрази, които не можеш да свържеш с нищо друго. Не познаваш хора, за които се предполага, че би трябвало да са ти познати. За теб те са само физиономии без имена и не означават нищо.

Борн свали палтото си и извади пистолета от колана. Загледа заглушителя — това грозно надупчено продължение на цевта, гарантиращо превръщането на децибелите от изстрела в тихо плюене. Видът му го отврати. Отиде до бюрото, прибра оръжието и затвори чекмеджето. Ръката му за миг остана върху дръжката, очите му се спряха безцелно в огледалото върху лицето без име, отразено в стъклото.

— И какво да им кажа? — попита. — Джейсън Борн се обажда. Аз, разбира се, знам, че това не е моето име, защото съм убил човек на име Джейсън Борн, но такава сте ми го дали... Съжалявам, господа, но по пътя за Марсилия ми се случи нещо. Загубих нещо — нещо, на което не може да се сложи етикет с цена, с една дума, паметта си. Сега разбирам, че с вас сме имали някакво споразумение, но не си спомням какво е то, с изключение на разни щури фрази като: „Намери Карлос!“ и „Хвани Карлос!“ и нещо подобно на Делта, който е Каин и Каин, за когото се очаква да измести Чарли, а Чарли всъщност е Карлос. Ей такива неща, които дори биха могли да ви накарат да мислите, че си спомням. Вие дори можете да си кажете: „Виж ти какъв негодник от класа. Защо ли не го сложим за няколко десетилетия под строг контрол. Той не само ни прецака, но може да се окаже доста конфузна личност за нас.“ — Борн се извърна от огледалото и премести погледа си върху Мари. — Не се шегувам. Какво да им кажа?

— Истината — отвърна тя. — Те ще я приемат. Изпратиха ти послание, очакват да се свържат с теб. Щом знаят за шестте месеца, можеш да се обадиш на Уошбърн в Пор Ноар. Той пази записки — обстояйни и подробни записки.

— Уошбърн може да не отговори. С него имахме споразумение. Затова, че ме сглоби, той трябваше да получи една трета от съхраняващото се в Цюрих, без възможност прехвърлянето да се проследи. Изпратих му над един милион щатски долара.

— Мислиш ли, че това ще му попречи да ти помогне?

— Може да не е в състояние да помогне сам на себе си. Той си има проблем: алкохолик е. Не пияч, а пияница. И то от най-лошия вид; осъзнава го напълно и на всичко отгоре му харесва. Не знам колко дълго би живял с един милион долара. А още повече не знам колко дълго пиратите от крайбрежието ще го оставят да живее, като разберат за парите.

— Но ти все пак можеш да докажеш, че си бил там. Шест месеца си бил болен и изолиран. Не си влизал в контакт с абсолютно никого.

— А тези от „Тредстоун“ откъде могат да са сигурни? От тяхна гледна точка аз съм един подвижен справочник на държавни тайни. Трябвало е да съм такъв, за да мога да върша всичко, което съм извършил досега. Те откъде да знаят, че не съм разговарял не с когото трябва?

— Кажи им да изпратят екип в Пор Ноар.

— Ще бъде посрещнат с мълчание и празни погледи. Аз напуснах този остров през нощта, а по петите ми се беше спуснало половината крайбрежие, въръжено с куки. Ако там някой е направил от Уошбърн пари, той ще види връзката и ще тръгне по обратния път.

— Джейсън, не мога да разбера към какво клониш! Ти получи отговора си, отговора, който търсиш, откакто си се събудил онази утрин в Пор Ноар. Какво повече искаш?

— Искам да съм предпазлив, това е — отвърна раздражено Борн. — Искам „да се огледам, преди да скоча“ и да бъда абсолютно сигурен, че няма да е „след дъжд качулка“ и че няма да е „дай, бабо, огънче“, и аз сам да скоча в огънчето. Как ти се струва, че помня това, а? — Той вече крещеше. След това млъкна.

Мари прекоси стаята и застана пред него.

— Това е много хубаво, но не и другото, нали? Имам предвид предпазливостта.

Джейсън поклати глава.

— Не, не е — каза. — Все повече се страхувам от нещата, които научавам. А сега, накрая, ме е страх повече от всякога. Щом не съм Джейсън Борн, кой съм тогава? Какво съм оставил там? Минавало ли ти е през ум?

— Общо взето, това са подробности, скъпи мой. В известен смисъл аз се страхувам повече от теб. Но не мисля, че това може да ни спре. За бога, иска ми се, но знам, че няма да ни спре.

Аташето в американското посолство на авеню Габриел влезе в кабинета на първия секретар и затвори вратата след себе си. Мъжът зад бюрото вдигна поглед.

— Сигурен ли си, че е той?

— Сигурен съм единствено в това, че той употреби ключовите думи — каза аташето и приближи към бюрото. Държеше картичка с червен кант. — Ето паролата — продължи и я подаде на първия секретар. — Проверих думите му и ако тази парола е в сила, то това е самият той.

Мъжът зад бюрото разгледа картичката.

— Кога употреби за пръв път думата „Тредстоун“?

— Чак след като му дадох да разбере, че няма да говори с никой от разузнаването, докато не ми даде достатъчно основателни причини. Стори ми се, че очакваше да припадна, като разбере, че е Джейсън Борн. Когато просто го попитах какво мога да направя за него, ми се стори, че ще ми тръшне слушалката.

— Не каза ли, че за него има парола?

— Очаквах да го каже, но изобщо не го спомена. Според схемата от осем думи, а именно „Опитен полеви офицер. Възможно е наблюдение от страна на неприятеля“ — той трябваше да ми каже една-единствена дума „парола“ и всичко щеше да е наред. Но той не го направи.

— Тогава може да не е истинският.

— Да, но останалото съвпада. Той каза, че Вашингтон го търси от шест месеца. Назова името „Тредстоун“. Бил от „Тредстоун“, предполагам точно с това искаше да ме шашне. Също така ми каза да предам кодовите думи „Делта“, „Каин“ и „Медуза“. Първите две фигурират в паролата, проверих ги... Не знам какво означава тази „Медуза“.

— А аз не разбирам нито една от изредените думи — каза първият секретар. — Освен това имам заповед да го предам възможно най-бързо по каналите за информация, за да осигуря чист канал до Лангли и да осъществя идеално защитена връзка с някакъв мистичен Конклин. Чувал съм за него: абсолютно копеле, кракът му бил откъснат преди десет или дванайсет години в Нам. Натиска някакви много особени бутони там горе, в Компанията. Той също така мина през всички чистки, което ме кара да мисля, че не биха искали да го видят как проглушава улиците с викове, че си търси работа. Още по-малко като издател.

— Кой мислиш, че е този Борн? — попита аташето. — През цялата ми осемгодишна практика извън Щатите никога не съм виждал

толкова организирано и едновременно безформено преследване на един човек.

— Това е някой, който те държат да хванат на всяка цена. — Първият секретар се надигна от бюрото си. — Благодаря ти. Ще кажа на Вашингтон колко добре си се справил. Какво е разписанието сега? Предполагам, че не ти е оставил телефон.

— Няма начин. Искаше да се обади след петнайсет минути, но аз се направих на пълен бюрократ. Казах му да ми се обади след час и нещо. Това означава някъде след пет часа, така че можем да свършим това-онова, преди да отидем на вечеря.

— Не знам. Не бива да рискуваме да го изтървем. Ще оставя Конклин да си разиграва коня. Той контролира тази работа. Никой не трябва да предприема какъвто и да е ход спрямо Борн, освен ако не е одобрен от него, от Конклин.

Александър Конклин седна зад бюрото в кабинета си с бели стени в Лангли, Вирджиния, и се заслуша в човека от посолството в Париж. Беше сигурен; човекът бе Делта. Доказателството беше, че се позовал на „Медуза“, защото никой друг освен Делта не би могъл да знае това име. Копелето! Сега играе ролята на изоставен агент, понеже телефонът в „Тредстоун“ не отговаря на кодовите му думи — каквито и да бяха — тъй като мъртвите не говорят. Използваше объркването, за да се измъкне от куката за месо! Нервите на това копеле бяха поразително здрави. Копеле, копеле!

Да убиеш резидентите и да използваш смъртта им, за да предотвратиш преследването. Всякакъв вид преследване. Колко хора го бяха правили досега, помисли си Александър Конклин. Той самият го беше правил. Там в хълмовете на Хуонг Кхе имаше контрол на източниците, един маниак издаваше маниакални заповеди, които означаваха за дузина отряди от „Медуза“ сигурна смърт в маниакално преследване. Млад офицер от разузнаването, на име Конклин, се беше промъкнал обратно в базовия лагер „Кило“ със северновиетнамска пушка, руски калибър, и беше пуснал два куршума в главата на маниака. Последва голямо вайкане и оплакване, а мерките за сигурност бяха неимоверно засилени... но преследването бе прекратено.

Все пак в базовия лагер „Кило“ бяха открити отпечатъци от пръсти върху парчета от стъкло. Отпечатъци от пръсти, които недвусмислено определяха снайпериста като западен наемник от самата „Медуза“. На Седемдесет и първа улица също бяха открити такива отпечатъци, но убиецът не го знаеше — Делта не го знаеше.

— От една страна, ние сериозно се запитахме дали той е въпросният човек — каза първият секретар от посолството, като не преставаше да говори, явно за да запълни мълчанието, леещо се от Вашингтон. — Опитен полеви офицер би казал на аташето да провери за парола, но обектът не го направи.

— Пропуск — отвърна Конклин, настройвайки съзнанието си на бруталната загадка Делта-Каин. — Какви приготовления сте направили?

— Първоначално Борн настоя да се обади след петнайсет минути, но аз дадох инструкции на нисшия персонал да задържи топката. Но бихме могли да използваме часа за вечеря... — Човекът от посолството искаше служителят на Компанията във Вашингтон да проумее огромното значение на неговия принос. Това щеше да продължи поне минута; Конклин беше чувал много такива вариации в практиката си.

Делта. Защо ги беше предал? Вероятно лудостта беше унищожила разсъдъка му, оставяйки само инстинкта за самосъхранение. Той беше в играта прекалено дълго; знаеше, че рано или късно ще го открият и ще го убият. И никога не беше съществувала друга алтернатива. Разбрал го е в мига, в който ги е предал — или се е пречупил — или когато и да е. Вече нямаше къде да се скрие; беше се превърнал в мишена по цялото земно кълбо. Никога не би могъл да знае кой ще изскочи от сенките и ще отнеме живота му. Това бе нещо, с което те всички живееха в съзнанието си. Бе единственият най-силен аргумент да не извършат предателство. Значи трябваше да се намери друго решение, позволяващо да се оцелее. Библейският Каин беше първият човек на земята, извършил братоубийство. Дали легендарното име не беше предизвикало подобна реакция, която сама по себе си се вписваше в стратегията? Толкова просто ли беше всичко? Но господ бе свидетел, че разрешението е идеално. Да ги убие всичките, да убие брат си!

Уеб го нямаше, Монаха го нямаше, Яхтсмена и жена му... кой би могъл да отрече инструкциите, получени от Делта, след като той бе получавал инструкции само от тези четиримата? Беше отмъкнал и разпределил милионите както му е било наредено. Беше преценил, че слепите получатели са нещо неотменно за стратегията на Монаха. Кой беше Делта, за да задава въпроси на Монаха? Създателят на „Медуза“, геният, открил и създал него. Каин.

Идеалното разрешение. За да е съвсем убедително, бе необходима смъртта на брат, както и неизменната дълбока показна печал. Официалното разследване щеше да е отзовано. Карлос се бе внедрил в „Тредстоун“ и я беше разрушил. Терористът бе спечелил, „Тредстоун“ бе предадена. Копелето!

— ...и тъй, аз си помислих, че вие трябва да определите плана за действие. — Първият секретар в Париж свърши. Беше пълен глупак, но Конклин имаше нужда от него. Някой трябваше да прикрива ходовете му с други фиктивни такива.

— Направили сте точно каквото е трябвало — каза вдъхващият уважение служител в Лангли. — Ще кажа на хората ни тук колко добре сте се справили. Бяхте напълно прав; необходимо ни е време, но Борн не го осъзнава. Само че не можем да му го кажем и това усложнява задачата ни... Използваме абсолютно чист канал, така че ще говоря направо.

— Разбира се.

— Борн е под напрежение. Беше... изолиран... за дълго. Разбирате ли ме?

— Съветите ли?

— В самата Лубянка. Успял е да се измъкне, защото е двоен агент. Позната ли ви е терминологията?

— Да. Позната ми е. Значи сега Москва мисли, че той работи за тях.

— Така мисли. — Конклин замълча. — А ние не сме сигурни. В Лубянка се случиха някои странни неща.

Първият секретар подсвири тихо.

— Ама че попадение. Как възнамерявате да го идентифицирате?

— С ваша помощ. Но важноста на тази задача е толкова голяма, че надхвърля пълномощията на едно посолство, а и на други нива над равнище посолство. Само че на сцената сте вие; той се е свързал с вас.

Имате право да приемете или не условията. Ваша работа. Ако ги приемете, напълно възможно е отзивите за работата ви да дойдат направо от Овалния кабинет.

Конклин чу как в Париж човекът бавно си поема дъх.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, разбира се. Кажете какво е то.

— Вече сте го направили. Искаме да го позабавим. Когато се обади пак, говорете с него лично...

— Естествено — вметна човекът от посолството.

— Кажете му, че сте предали кодовете. Кажете му, че от Вашингтон с военен транспорт е тръгнал човек от „Тредстоун“. Кажете му също, че Вашингтон иска от него да се крие и да не се приближава до посолството; всички пътища към него са под наблюдение. След това го попитайте дали иска закрила, а ако иска, изяснете къде предпочита да го скрият. Но не изпращайте никого; когато отново се свържете с мен, аз вече ще съм говорил с някого там. Ще ви дам име и знак, който да му предадете.

— Знак ли?

— Визуална идентификация. Някой или нещо, което той да разпознава.

— Някой от вашите хора ли?

— Да. Мисля, че така ще е най-добре. Няма смисъл да ангажираме посолството, освен себе си, разбира се. Всъщност това е жизненоважно, така че каквито и разговори да водите, те не трябва да бъдат записвани.

— Ще се погрижа за това — каза първият секретар. — Но как един-единствен мой разговор с него ще ви помогне да разберете дали е двоен агент?

— Разговорът няма да е един, а около десет.

— Десет?

— Точно така. Инструкциите ви към Борн — от нас чрез вас — са той да се обажда на вашия телефон всеки час, за да потвърди, че е на сигурно място. И така до последно, когато ще му кажете, че офицерът от „Тредстоун“ е пристигнал в Париж и иска да се види с него.

— И какво ще ви донесе това? — попита мъжът от посолството.

— Той ще е в непрестанно движение... ако не е от нашите. В Париж има няколко дълбоко законспирирани съветски агенти, които са ни добре известни и чиито телефони са засечени. Ако той работи за Москва, има вероятност да използва поне един от тях. Ние ще наблюдаваме. И щом обстоятелствата приемат такъв обрат, ще запомните, мисля, тази нощ, прекарана в посолството, за цял живот. Отзивите на президента влияят непосредствено върху кариерата на човек и служебното му положение. И, разбира се, на вас не ви е останало кой знае колко за изкачване нагоре...

— Има накъде, мистър Конклин — прекъсна го първият секретар.

Разговорът приключи; онзи от посолството щеше да се обади след разговора с Борн. Конклин се надигна от стола и закуцука през стаята към сивата кантонерка до стената. Отключи горната част. Вътре имаше подвързана папка със запечатан плик, в който се съхраняваха имената и местонахожденията на хора, подлежащи на повикване при спешност. Някога свестни и верни хора, станали по една или друга причина неудобни за Вашингтон. Така или иначе, обстоятелствата бяха наложили да се отстранят от официалната сцена и да им се даде нова самоличност — а на владеещите отлично чужди езици — гражданство в приятелски държави. Те просто бяха изчезнали.

Бяха аутсайдери, хора, престъпили закона в служба на родината си, които често убиваха в интерес пак на родината си. Но родината им не одобряваше официалното им съществуване; имената им бяха разкрити, а делата им бяха станали публично достояние. Но все пак те можеха да бъдат повикани. Редовно се прехвърляха пари на сметки, труднопроследими при евентуално разследване, а разплащането се осъществяваше по взаимно съгласие.

Конклин отнесе плика на бюрото си и скъса лентата, с която беше запечатан; след това щеше да го запечата отново. В Париж имаше човек, верен човек, служил някога в офицерския корпус на военното разузнаване, достигнал до чин подполковник на трийсет и пет годишна възраст. На него можеше да се разчита; той знаеше кое е важно за държавата. Преди дванайсет години близо до Хю беше убил депутат от лявото крило на долната камара.

Три минути по-късно вече се беше свързал с човека. Разговорът не се записваше, нито се отбелязваше някъде. Бившият офицер получи

име и кратко описание на ситуацията, тоест следното: по време на тайно пътуване до Щатите, отстъпникът, предмет на специални приготовления, е ликвидирал онези, които ръководят стратегията.

— Двоен агент ли? — попита мъжът в Париж. — Москва?

— Не, не на Съветите — отвърна Конклин, имайки предвид, че ако Делта поиска закрила, двамата мъже ще проведат разговор.

— Отдавна е дълбоко законспириран агент-примамка за Карлос.

— Наемният убиец?

— Да.

— Ти може да твърдиш, че това не е Москва, но мен няма да ме убедиш. Карлос е обучен в Новгород и аз все така вярвам, че върши мръсната работа на КГБ.

— Възможно е. Не мога да ти изложа накратко подробностите, но е достатъчно да знаеш, че според нас нашият човек е бил купен; сега си има няколко милиона и му е необходим паспорт, който да не му създава неприятности.

— Значи е ликвидирал координаторите и насочените към Карлос пръсти, което не означава друго, а още едно убийство.

— Точно така. Искаме да го заблудим. Нека си мисли, че си е като у дома. А още по-добре би било да получим признание или каквато и да било информация. Ето защо ще дойда и аз. Но това е на втори план. Най-важното е да го обезвредим. Говорих с прекалено много хора от прекалено много места, за да се озове той там, където е в момента. Можеш ли да ми помогнеш. Ще има награда.

— Удоволствие ще е за мен. Задръж си наградата, мразя копелдаци като него. Такива провалят цели организации.

— Всичко трябва да се изпипа много добре; той е един от най-добрите. Предлагам ти да си осигуриш подкрепление, поне още един човек.

— Имам един тук от Сен Жерве, но е за петима. Мога да го наема.

— Наеми го. Ето и останалото. Контактът в Париж се осъществява от човек — сляпа връзка в посолството; той нищо не знае, но Борн държи връзка с него и може да му поиска закрила.

— Ще го оправя — отвърна бившият разузнавач. — Давай нататък.

— Засега толкова. Ще взема изстребител от Ендрюс. В Париж ще пристигна някъде между десет и един ваше време. Ще искам да се видя с Борн час, час и нещо след това и да се върна във Вашингтон до сутринта. Програмата е доста сгъстена, но се налага.

— Щом се налага.

— Слепият в посолството е първият секретар. Името му е...

Конклин издиктува останалите сведения и двамата мъже изработиха основните си шифри за контакт в Париж. Кодови думи, които щяха да съобщят на човека от ЦРУ дали има пречки, докато разговарят. Конклин затвори телефона. Всичко се раздвижи точно така, както Делта бе очаквал. Наследниците на „Тредстоун“ щяха да действат като по учебник, и то според урока, засягащ провалите на стратегиите и създателите им. Информацията за тях в никакъв случай не трябваше да излиза на бял свят. Провалилите се стратегии и техните създатели бяха неудобни за Вашингтон. А специално „Тредстоун Седемдесет и едно“ още от самото си създаване беше започнала да използва, да мами и разиграва всяка значителна единица от разузнавателната общност на Съединените щати, както и немалко чуждестранни правителства. Доста сътресения щяха да се получат, ако дори един от оцелелите се разприказваше.

Делта знаеше всичко това и понеже беше разрушил „Тредстоун“ със собствените си ръце, би одобрил мерките, би взел контрамерки и би застанал нащрек, ако ги нямаше. В случай че го предизвикаше директно, той ще реагира с фалшива ярост и ще страда престорено за жестокото клане на Седемдесет и първа улица. Александър Конклин щеше да го изслуша много внимателно и да се опита да долови искрена нотка или поне приемливо обяснение. Знаеше обаче, че няма да чуе нито едното, нито другото. Парчетата стъкло не можеха да прелетят океана от само себе си, само и само за да се скрият под тежкия килим на къщата от кафяв камък в Манхатън. А отпечатъците от пръсти бяха доказателство по-ясно от всякаква снимка, че въпросният човек е присъствал на въпросното място. Нямаше начин да бъдат подправени.

Конклин щеше да даде на Делта две минути, за да чуе какво ще каже лъжовният му език. Щеше да го изслуша, а после да натисне спусъка.

32.

— Защо го правят? — каза Джейсън, като седна до Мари в малкото кафене. Беше позвънил за пети път през последните пет часа, откакто се беше свързал с посолството. — Искат да ме накарат да се движа непрекъснато. Принуждават ме да го правя и не мога да разбера защо.

— Сам се принуждаваш — каза Мари. — Можеше и петте пъти да се обаждаш от стаята.

— Не можеш. Дадох ми да разбера, че не трябва да го правя. При всяко мое обаждане оня тъпанар ме пита къде съм в момента и дали съм на „сигурна“ територия. Каква тъпашка фраза „сигурна територия“. Но ми каза и още нещо. Че всеки път трябва да се обаждам от различно място, за да не може никой вън или вътре в посолството да ме засече на телефон или определен адрес. Не искат да ме вземат под опека, а да ме държат в непрекъснато напрежение. Искат ме, но се страхуват от мен; това е безсмислено!

— А може би просто си въобразяваш? Никой не ти е казал такова нещо.

— Не е и необходимо. Подтекстът на приказките им го казва. Защо не ми наредиха да отида направо в посолството. Защо не ми заповядаха? Никой не може с пръст да ме докосне на американска територия. Но те не го направиха.

— Улиците са под наблюдение. Нали ти казаха?

— Видя, че го приех на доверие. Едва преди половин минута се сетих да се запитам. От кого са под наблюдение? Кой ги наблюдава?

— Очевидно Карлос. И хората му.

— Това го знаеш ти, знам го и аз — или поне го предполагаме — но те не го знаят. По дяволите, може да не знам кой съм и откъде съм, но знам какво ми се е случило през последните двайсет и четири часа. Но те не знаят.

— Те също биха могли да предположат, нали? Може да са видели подозрителни хора в коли или такива, които се мотаят прекалено дълго или прекалено явно наоколо.

— Карлос не е чак толкова глупав. Освен това има хиляди начини по-особено превозно средство да се стрелне светкавично в територията на посолството. Контингентът на морската пехота по света е обучен блестящо за такива случаи.

— Вярвам ти.

— Но те не го направиха. Дори не предложиха. Вместо това ми губят времето и ме карат да им играя по свирката. По дяволите, защо?

— Ти сам го каза, Джейсън. Не са те чували шест месеца. Много са предпазливи.

— Защо по този начин? Вкарат ли ме веднъж зад вратите на посолството, могат да правят с мен каквото си поискат. Ще бъда изцяло под техен контрол. Могат да ми сложат пазач или да ме хвърлят в затвора. А те не желаят да ме докосват, но същевременно и не искат да ме загубят. — Борн придърпа стола си. — Нещо не е наред. Хайде да се махаме оттук.

Александър Конклин, приемникът на „Тредстоун“, беше прекосил океана точно за шест часа и двайсет минути. На сутринта щеше да хване първия Конкорд и да кацне на летище Дълес в 7,30 вашингтонско време, което означаваше, че ще е в Лангли към 9. Ако през това време някой го потърсеше по телефона или се поинтересуваше къде е прекарал нощта, майорът в Пентагона, който отговаряше, щеше да му даде неверен отговор. А на първия секретар щеше да му се каже, че ако някога изобщо спомене, че е разговарял дори веднъж с човека от Лангли, ще бъде разжалван до най-нищожно аташе и изпратен в новата мисия в Терра дел Фуего. Това му бе гарантирано.

Конклин отиде направо до редицата телефонни автомати на стената и набра посолството. Първият секретар беше изпълнен с чувство за добре свършена работа.

— Всичко върви по разписание, Конклин — каза, изпускайки този път обръщението „мистър“, с което подчертаваше, както сам той смяташе, равенството между двама им. Сега служителят от Лангли бе на негов терен. — Борн вече нервничи. По време на последния ни разговор непрекъснато питаше защо не го вкараме тук.

— Така ли? — Конклин най-напред се изненада, но след това съобрази. Делта разиграваше реакция на човек, който не знае нищо за

събитията на Седемдесет и първа улица. Ако му кажеха да отиде в посолството, щеше да се отдръпне и да избяга. Знаеше много добре; не трябваше да има никаква официална връзка. „Тредстоун“ беше проклятие, напълно дискредитирана стратегия, огромно и непоправимо объркване. — Казахте ли му пак, че улиците са под наблюдение?

— Естествено. И той ме попита кой ги наблюдава. Представяте ли си?

— Представям си. Вие какво му отговорихте?

— Че го знае толкова добре, колкото и аз, и че всичко съвпада. Помислих си, че не ще да е плюс за мисията ни да разисквам такива неща по телефона.

— Много добре.

— И аз така си помислих.

— Какво ви отговори той? Хвана ли се?

— Може и така да се каже. Отговори ми: „Ясно“, и толкова.

— Опита ли се да поиска закрила?

— Продължава да я отхвърля. Дори когато настоях. — Първият секретар млъкна за малко. — Изглежда, не желае да го наблюдават, а? — каза със заговорнически тон.

— Не. Не иска. Кога очаквате следващото обаждане?

— След около петнайсет минути.

— Кажете му, че офицерът от „Тредстоун“ е пристигнал. — Конклин извади картата от джоба си. Беше прегънатата точно на мястото, а маршрутът — отбелязан със синьо мастило. — Кажете му, че срещата е в един и трийсет на шосето между Шеврьоз и Рамбуйе, на десет километра южно от Версай, в Симтиер де Ноблес.

— Един и трийсет, шосето между Шеврьоз и Рамбуйе... гробището. Дали знае как да стигне дотам?

— Бил е там преди. Ако каже, че ще отиде дотам с такси, предупредете го да вземе обичайните предпазни мерки на слизане.

— Няма ли да му се стори странно? Имам предвид на шофьора. Часът е малко необичаен за поклонение на гробища.

— Казах, че трябва да му предадете това. Той по всяка вероятност няма да отиде с такси.

— Сигурно — изрече бързо първият секретар и реши да заглади впечатлението, предлагайки услугите си, които изобщо не бяха

необходими. — Досега не съм се обаждал на вашия човек тук. Да му се обадя ли сега и да го предупредя, че сте пристигнали?

— Сам ще се погрижа за това. Вие още ли имате телефона му?

— Разбира се.

— Изгорете го — нареди Конклин. — Преди той да ви е изгорил главата. Ще ви се обадя пак след двамайсет минути.

Някъде долу мина метрото и вибрациите се почувстваха осезаемо. Борн вдигна слушалката от телефонния автомат на бетонната стена и за миг се втренчи в микрофона. В дълбините на съзнанието му се откряна още една врата, но светлината беше прекалено далеч и прекалено слаба, за да му позволи да надникне вътре. Все пак се мярнаха образи. По пътя за Рамбуе... минаващ под арката от ковано желязо... леко възвишение и бял мрамор. Кръстове — големи и още по-големи, гробници... и статуи. Навред. Ла Симтиер де Ноблес. Гробище, но и нещо повече от място за вечен покой. Място за срещи, но и нещо повече. Място, където се провеждаха разговори... по време на погребения и полагане на урни. Двама мъже в тъмни дрехи, както и на останалите наоколо, двама души, движещи се между опечалените, докато не се срещнаха сред тях и не си размениха думите, които трябваше да си предадат взаимно.

Появи се и лице, но то бе неясно, не на фокус. Той видя само очите. Разфокусираното лице и тези очи имаха име. Дейвид... Абът. Монаха. Човека, когото познаваше и в същото време не познаваше. Създателят на „Медуза“ и на Каин. А сега покойник и сам част от някое гробище някъде.

Джейсън примигна няколко пъти и тръсна глава, сякаш да разсее внезапно обгърналата го мъгла. Погледна към Мари, която беше застанала на пет метра вляво от него до стената и наблюдаваше хората на платформата, търсейки някой, който евентуално наблюдаваше него. Не. Тя гледаше него и на лицето ѝ се беше изписало своеобразно убеждение. Той кимна в отговор; това не беше един от лошите му моменти. Напротив, беше видял нещо. Знаеше, че е бил на това гробище. Тръгна към Мари; тя се обърна и пое на крачка пред него. Двамата се отправиха към изхода.

— Той е тук — каза Борн. — „Тредстоун“ пристигна. Ще се срещнем край Рамбуе. На гробището.

— Много зловещо звучи. Защо точно гробището?

— Вероятно за да ме провери допълнително.

— Боже мили, как?

— Бил съм там преди. Срещал съм се там с разни хора... с един човек. Определяйки ми тази среща — необичайна среща — „Тредстоун“ ми казва, че той е въпросният човек.

Тя го погледна, докато изкачваха стъпалата към улицата.

— Искам да дойда с теб.

— Съжалявам.

— Не трябва да ми отказваш.

— Трябва, защото не знам какво ще намеря там. И ако не е онова, което очаквам, ще ми е необходим някой, който да остане на моя страна.

— Скъпи, не виждам никакъв смисъл! Мен ме търси полицията. Ако ме заловят, ще ме изпратят в Цюрих със следващия самолет, ти го каза. От каква полза бих могла да ти бъда в Цюрих?

— Не ти, а Вилие. Той ни има доверие. Има доверие в теб. Можеш да се свържеш с него, ако не се върна до сутринта или не съм се обадил да кажа защо. Той може да вдигне достатъчно шум и бог е свидетел, че има желание да го стори. Вилие е единственият гръб, който имаме. По-точно жена му — чрез него.

Мари кимна, убедена.

— Той има желание — съгласи се. — Как ще стигнеш до Рамбуئے?

— Имаме кола, ако си спомняш. Ще те изпратя до хотела и след това ще отида в гаража.

Той влезе в асансьора на гаражния комплекс в Монмартр и натисна бутон за третия етаж. Съзнанието му бе заето с гробището някъде между Шеврьоз и Рамбуئے, на пътя, по който беше минавал неизвестно кога и защо.

Поради което искаше сега да отиде там преди часа на срещата. Ако образите в паметта му не го заблуждаваха, гробището беше огромно. Къде ли измежду стотиците акри гробове и барелефи бе точното място на срещата? Щеше да стигне там към един, за да му остане половин час да се разходи нагоре-надолу из алеите и да се

огледа за чифт автомобилни фарове, които да го предупредят. Можеше да го споходят и други неща.

Вратата на асансьора се отвори. Три четвърти от етажата бе зает с коли, на първ поглед изглеждаше пуст. Джейсън се опита да си спомни къде беше паркирал реното; някъде на другия край, в ъгъла, но кой точно — левия или десния? Тръгна интуитивно наляво — асансьорът му бе отляво, когато преди няколко дни вкара колата. Спря и логиката му постепенно го ориентира. Асансьорът беше останал от лявата му страна, когато влезе, а не след като паркира колата; значи тя се намираше вдясно по диагонал. Обърна се бързо, мислите му все още бяха заети с шосето между Шеврьоз и Рамбуйе.

Така и не разбра дали благодарение на внезапната и неочаквана смяна на посоката, или понеже погледът му не беше привикнал с обстановката, а и нямаше намерение да се замисля, но този миг спаси живота му или поне той така реши. Една глава се скри зад калника на кола във втората редица отдясно. Там имаше човек, който го наблюдаваше. Опитен преследвач би постоял малко, размахвайки ключовете, които предвидливо е изпуснал на пода. Щеше примерно да провери чистачките на предното стъкло и просто да си тръгне. Но единственото, което нямаше да направи, бе това — да рискува да го видят, че се крие зад колите.

Джейсън забави крачка и се съсредоточи върху новото препятствие. Кой беше този човек? Как го бяха открили? След миг отговорите и на двата въпроса му станаха толкова ясни и елементарни, че се почувства пълен глупак. Служителят в „Оберж дю Коан“!

Карлос бе прецизен — както винаги — и изследваше внимателно всеки детайл и възможност за пропуск. И един от тези детайли беше служител, работел по времето, когато е станал провал. Този човек първо проучваше всичко най-внимателно, а след това почваше да разпитва. Не беше трудно. Достатъчно бе да извади пистолет или нож. Информацията щеше да потече от треперещите устни на верния служител и Карлос щеше да нареди на армията си да се пръсне из целия град. Всеки район щеше да бъде разделен на сектори, в които да се издирва определена марка черно рено. Трудно, но не и невъзможно издирване, а един шофьор, който дори не си беше направил труда да смени регистрационните номера, само го беше улеснил. От колко ли

часа насам гаражът беше под непрекъснато наблюдение? Колко скоро щяха да пристигнат и останалите? Щеше ли да дойде и Карлос?

Тези въпроси бяха второстепенни. Трябваше да се измъкне. Можеше да стигне до гробището и без колата, но не му се искаше да зависи от неизвестни обстоятелства, които само можеха да му попречат. Нужен му бе превоз, и то веднага. Никое такси нямаше да се съгласи да го откара до гробище в покрайнините на Рамбуие в един часа през нощта, а и вече нямаше време да разчита на възможността да открадне кола от улицата.

Спря и извади от джоба си цигари и кибрит, след това драсна клечка, събра шепите си и наклони глава, за да се предпази от пламъка. С тъгла на окоото си видя сянка — квадратна и набита; човекът пак се бе скрил, сега зад задния капак на една кола по-наблизо.

Джейсън се плъсна по корем, претърколи се наляво и излезе извън редицата между две коли, паркирани редом. Омекоти падането си с длани. Цялата маневра премина в пълна тишина. Пропълзя край задните колела на колата отдясно, работейки чевръсто с ръце и крака и тихо като паяк, тъчащ мрежата си, се насочи към тесния проход между колите. Сега се намираше зад човека. Запълзя напред към редицата коли, вдигна се на колене, доближи лицето си на сантиметри от полирания метал и надникна иззад стоповете. Набитият мъж стоеше изправен пред него като на длан. Изглеждаше озадачен, защото бавно започна да се приближава към реното. Бе отново снишил тялото си и се опитваше да гледа през стъклото. Това, което видя, го изплаши още повече; вътре нямаше никой, абсолютно никой. Мъжът пое дълбоко въздух, готов да хукне. Бяха го измамили; знаеше го и нямаше намерение да стои и да чака, за да разбере какво ще стане — а това подсказваше още нещо на Борн. Този човек знаеше кой е шофьорът на реното, бяха му обяснили и опасността. Мъжът се втурна към рампата на изхода.

Сега. Джейсън скочи и се затича право напред покрай колите, за да настигне тичащия. Хвърли се върху него и го повали върху циментовия под. Хвана здраво дебелия врат и удари огромния череп в настилката. Пръстите на лявата му ръка се забиха в орбитите на очите му.

— Имаш точно пет секунди, за да ми кажеш кой е отвън — изрече на френски и си спомни гърчещото се лице на друг французин в

един асансьор в Цюрих. Тогава навън имаше хора, хора, които искаха да го убият, там на Банхофщрасе. — Казвай! Веднага!

— Един мъж, само един мъж!

Борн стисна врата по-силно и заби пръстите си още по-дълбоко.

— Къде?

— В една кола — изхърка мъжът. — От другата страна на улицата. О, боже, ще ме удушиш! Ще ме ослепиш!

— Още не съм. Ще го усетиш, когато наистина започна. Каква кола?

— Чуждестранна. Не знам. Май е италианска. Или американска. Не знам. Моля те! Очите ми!

— Цвят?

— Тъмна! Зелена или синя, много тъмна. О, боже!

— Ти си човек на Карлос, нали?

— Кой?

Джейсън отново засили хватката.

— Много добре ме чу! Ти си изпратен от Карлос!

— Не познавам никакъв Карлос. Обаждаме се на един човек, оставил ни е телефон. Това е всичко, което правим.

— Сега обадихте ли се? — Мъжът не отговори. Борн вкопа пръстите си по-дълбоко. — Казвай!

— Да. Трябваше да се обадя.

— Кога?

— Преди няколко минути. От телефона до втората помпа. Боже, не виждам.

— Нищо ти няма. Ставай! — Джейсън отслаби хватката и го изправи на крака. — Влизай в колата. Бързо! — Бутна мъжа към редицата от коли, където бе и реното. Онзи се обърна, протестирайки безпомощно. — Нали ме чу. Побързай! — изкрещя Джейсън.

— Само исках да припечеля няколко франка.

— Сега ще покараш известно време, за да си ги изработиш. — Борн го побутна към реното.

След минути малката черна кола потегли по рампата към изхода в посока на стъклената будка с пазач и касиер. Джейсън седеше на задната седалка, а пистолетът му беше опрян в изподраскания врат на мъжа. На изхода протегна през прозореца банкнота и подпечатания си с днешна дата билет, пазачът ги взе.

— Карай! — нареди Борн. — И прави точно каквото ти казах!

Мъжът натисна газта и реното изскочи навън. На улицата направи обратен завой и внезапно закова пред тъмнозеления американски шевролет. Зад тях се отвори, чуха се стъпки — тичаха.

— Jules! Qu'est que c'est que ça? Vous conduisez?^[1]

В отворения прозорец се появи фигура.

Борн вдигна пистолета и го насочи в лицето на мъжа.

— Отстъпи две крачки назад — каза на френски. — Само две. И не мърдай повече. — Потупа главата на мъжа на име Жул. — Излез. Бавно.

— Само трябваше да те проследим! — опита се да протестира Жул, докато слизаше. — Да те следим и да докладваме къде си!

— Ще направите нещо повече — каза Борн и излезе от реното, като взе и картата на Париж със себе си. — Ще ме закарате. Донякъде. Влизайте във вашата кола! И двамата!

На пет километра извън Париж, по пътя за Шеврьоз, двамата мъже трябваше да слязат. Бяха на тъмна, слабо осветена магистрала с три платна. За последните три километра не бяха минали покрай нито един магазин, сграда, къща или телефон.

— Кой е номерът, на който трябваше да се обадите? — попита заплашително Джейсън. — И не ме лъжете, защото ще стане още по-лошо.

Жул му го даде. Борн кимна и се качи зад волана на шевролета.

Старецът с износено палто приседна, сгърчен на две, в сянката на празната телефонна кабина. Малкият ресторант беше затворен, но присъствието му тук се дължеше на приятел от доброто старо време. Той продължи да се взира в апарата на стената, чудейки се кога ли ще звънне. Беше просто въпрос на време и когато позвънеше, той от своя страна също щеше да се обади и добрите стари времена да се върнат завинаги. Щеше да е единственият човек в Париж, удостоен с честта да е лична свръзка на Карлос. Останалите старци щяха да узнаят и да го обградят с уважение.

Телефонът зазвъня с висок вибриращ звук, който отекна между стените на пустия ресторант. Просякът излезе от сепарето и се втурна към апарата. Сърцето му биеше в радостно предчувствие. Беше

сигналът. Каин бе обграден! Дните на търпеливо очакване бяха само прелюдия към хубавия живот. Вдигна телефона.

— Да?

— Жул е на телефона — извика един останал без дъх глас.

Лицето на стареца придоби землист оттенък и сърцето му заби толкова силно, че едва чуваше ужасните неща, които му говореха. Въпреки всичко чу достатъчно.

Беше вече мъртъв.

Горещи бели експлозии се присъединиха към вибрациите, обхванали цялото му тяло. Нямаше въздух, само бяла светлина и оглушителни изригвания, пронизващи гърдите и главата му.

Просякът се свлече на пода, жицата се опъна, слушалката все още бе в ръката му. Той се втрени в ужасния апарат, донесъл ужасните вести. Какво можеше да стори? Какво можеше да стори, за бога?

Борн тръгна надолу по алеята между гробовете и се насили да освободи съзнанието си, както го беше командвал преди страшно много време Уошбърн в Пор Ноар. Ако някога трябваше да се превърне в сунгер, то сега беше моментът; човекът от „Тредстоун“ трябваше да разбере. Опитваше се с всички сили да сглоби нещо смислено от изгубените спомени, да разкрие значението на виденията, които го спохождаха без предупреждение. Не беше нарушил споразумението им, каквото и да е било то; не беше ги предал и не беше избягал... Той беше инвалид. Всичко беше съвсем просто.

Трябваше да намери човека от „Тредстоун“. Къде точно в тези преградени декари притихнала земя се намираше той? Къде очакваше от него самия да бъде? Джейсън бе стигнал стената на гробището преди един, шевролетът вървеше далеч по-бързо от потрошеното рено. Беше отминал вратите, продължавайки няколкостотин метра по-нататък, беше се отклонил в едно уширение и беше паркирал доста извън обсега на видимост от портите. Докато се връщаше обратно натам, беше започнало да вали. Беше студен мартенски дъжд, но тихият шум внасяше известно разнообразие в монотонната тишина.

Подмина групичка гробове, оградени с нисък железен парапет. В средата се издигаше двуметров алабастров кръст. Застана за миг пред него. За първи път ли го виждаше? А може би още една врата се

затваряше за него в далечината? А може би отчаяно се опитваше да види такава? И тогава го връхлетя. Не беше точно тази групичка гробове, нито високия алабастров кръст, нито niskия парапет. Дъждът! Внезапен дъжд. Тълпи опечалени в черно, събрани около мястото на погребението, щракане на разтварящи се чадъри. И двама мъже, вървящи един срещу друг. Чадърите им се докоснаха за миг, измърмориха някакви извинения и междувременно един дълъг хартиен кафяв плик премина от ръката на единия в ръката на другия, без никой от опечалените да забележи нещо.

Имаше още нещо. Образ, породен от другия образ, подхранващ сам себе си, видян само преди няколко минути. Дъжд, изливащ се върху бял мрамор; но не тих студен дъжд, а истински порой, леещ се върху блестяща бяла повърхност... и колони... редици колони от всички страни, точно миниатюрно копие на древен храм.

От другата страна на хълма! Близо до вратите! Бял мавзолей, нечия умалена версия на Партемона. Беше минал покрай него преди пет минути и го погледна, но не го видя. Точно там се беше излял внезапният дъжд, където се бяха докоснали двата чадъра и беше предаден кафявият плик. Хвърли поглед към часовника си. Беше един и петнайсет; той се затича обратно по алеята. Все още беше рано; имаше време да види фарове на кола или запалване на кибритена клечка, или...

Лъч на фенерче. Видя го на върха на хълма. Движеше се нагоре-надолу и от време на време се насочваше към вратите, като че този, който държеше фенерчето, се безпокоеше от нечия поява. Борн изпита почти непреодолимо желание да изтича надолу между редиците гробове и статуи и да извика с всичка сила. Аз съм тук! Ето ме. Разбирам посланието ви. Върнах се! Има толкова много неща, които трябва да ви кажа... и толкова много, които вие трябва да ми кажете!

Но не се разкрещя и не се затича. А освен всичко останало, трябваше и да демонстрира хладнокръвие, защото това, което му причиняваше страдание, не подлежеше на контрол. Трябваше да изглежда напълно нормален — поне доколкото беше ограничен от паметта си. Тръгна надолу по хълма под студения дъжд, но му се щеше чувството, което го караше да бърза, да му позволи да си спомни някакво фенерче.

Фенерчето. Имаше нещо странно в лъча светлина на двеста метра по-надолу. Движеше се с къси вертикални потрепвания, като че ли точки и тирета... като че ли човекът, който го държеше, разговаряше с някого посредством шифър.

Така беше. Джейсън се понаведе и се взря под дъжда. Очите му уловиха ярко движещо се отражение, просветващо всеки път, когато лъчът попадеше върху предмета пред него. Той запълзя напред, придържайки тялото си близо до земята, и за няколко секунди измина към трийсет метра, като не сваляше погледа си от странния отблясък. Сега виждаше по-ясно; спря и се съсредоточи. Там имаше двама мъже, единият държеше фенерчето, другият пушка с отрязана цев, чиято дебела стомана беше твърде добре позната на Борн. Такава пушка можеше да хвърли човек на два метра във въздуха от разстояние сто метра. Оръжието съвсем не прилягаше на един редови офицер, намиращ се под разпореждане на Вашингтон.

Лъчът на фенерчето се стрелна по посока на бялата гробница; фигурата с пушката с рязана цев бързо се върна и се шмугна зад колоната на не повече от пет-шест метра от човека с фенерчето.

Джейсън нямаше нужда от размишления — знаеше какво да прави. За смъртоносното оръжие съществуваше обяснение и в такъв случай то нямаше да бъде използвано срещу него. Коленичил така, той прецени разстоянието и потърси с поглед места, където би могъл да се скрие от погледите и от оръжието. Започна да се придвижва, изтривайки дъждовните капки от лицето си. Напипа пистолета в колана си, но знаеше, че не може да го употреби.

Промъкваше се от един надгробен камък до друг, от една статуя до друга, като отначало се насочи надясно, а след това постепенно наляво, докато описа почти полукръг. Сега се намираще на по-малко от пет метра от гробницата; мъжът със смъртоносното оръжие стоеше до колоната в левия ъгъл, скрит под свод, за да се предпази от дъжда. Той галеше пушката си, като че бе женско тяло и прокарваше пръсти по очертанията ѝ, като от време на време надникваше в дулото.

Сега. Борн се измъкна иззад надгробната плоча, отблъсквайки се с длани и колене от мократа трева и се оказа на метър и половина от мъжа. Скочи тихо като пантера-убиец, разхвърляйки кал около себе си, и хвана с ръка цевта на пушката, а с другата посегна към главата. Успя да докопа и двете, хвана ги здраво, вкопчвайки пръстите на лявата си

ръка в цевта, а тези на дясната в косата на мъжа. Главата му се отметна и гърлото му се изпъна, издавайки приглушен звук. Джейсън удари главата в белия мрамор с такава сила, че последвалото издихание свидетелстваше за доста сериозно нараняване. Краката на мъжа омекнаха. Джейсън го подхвана до стената и остави безчувственото му тяло да се свлече между колоните. Претърси го и извади от кожена торбичка, пришита към сакото му, автоматичен магнум 357, стилет от колана му и малък 22-калибров револвер от ластика на глезена му. Нито едно от тези оръжия не бе на въоръжение в правителствените отряди; човекът бе наемен убиец, самоходен арсенал.

Счупи му пръстите. Борн си спомни тези думи; беше ги казал мъж с очила с позлатени рамки в голяма кола, изскочила от Щепдекщрасе. В тази жестокост имаше известен здрав разум. Джейсън хвана дясната ръка на мъжа и огъна пръстите ѝ, докато не се чу характерен пукот; направи същото и с лявата. През това време запуши устата му, слагайки лакът между зъбите му. Сред шума на дъжда не се прокрадна нито звук, никоя от ръцете вече не можеше да бъде използвана за оръжие или като оръжие, а самите оръжия се намираха извън обсега му.

Джейсън се изправи и подаде лице иззад колоната. Офицерът от „Тредстоун“ този път насочи лъча на фенерчето право в земята пред себе си. Беше стационарен сигнал, лъчът приличаше на птица, прибираща се в гнездото си; можеше също така да означава много други неща, следващите няколко минути щяха да покажат. Мъжът се обърна към портите и ускори крачка, все едно беше чул нещо, и тогава Борн за първи път видя бастуна и забеляза накуцването. Офицерът от „Тредстоун“ беше инвалид... както и той самият.

Джейсън се скри отново зад първия надгробен камък и се огледа наоколо иззад мраморния ръб. Вниманието на човека от „Тредстоун“ беше все така погълнато от портите. Борн погледна часовника си: беше 1,27. Имаше време. Той се отдалечи от гроба, подпирайки се на земята с ръце, докато се оказа извън полезрението на другия, след което се изправи и се затича по посока към арката на върха на хълма. Остана там за миг, успокои дишането и пулса си и бръкна в джоба си за кибрит. Закри го в шепи, откъсна една клечка и я запали.

— „Тредстоун“? — каза достатъчно високо, за да бъде чуто отдолу.

— Делта!

Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин. Защо този от „Тредстоун“ употреби Делта вместо Каин? Делта не представляваше част от „Тредстоун“; той си беше отишъл заедно с „Медуза“. Джейсън се запъти надолу, дъждът мокреше лицето му, ръката му се мушна инстинктивно под палтото и притисна пистолета в колана.

Пристъпи върху малката полянка пред гробницата. Мъжът от „Тредстоун“ закуцука към него, спря, вдигна фенерчето и рязката светлина накара Борн да замижи и да извърне глава.

— Доста време мина — каза сакатият офицер и свали лъча. — Казвам се Конклин, ако случайно не помниш.

— Благодаря. Наистина бях забравил. И не само това.

— Какво не само това?

— Не само това съм забравил.

— Е, въпреки всичко, помниш това място, но аз не съм и предполагал обратното. Прочетох архива на Абът; тук сте се срещнали за последен път и тук за последен път са ти били предадени инструкции. По време на тържественото погребение на някакъв министър или нещо подобно, нали така?

— Не знам дали е така. Точно за това трябва първо да поговорим. Вие не сте чували нищо за мен от шест месеца насам. Има причина.

— Нима? Да я чуем тогава.

— Най-простото обяснение е, че бях ранен, стреляха по мен и последствията от раните ми бяха доста сериозни. Причиниха ми немалко... разстройства. Предполагам, че дезориентация е по-добра дума.

— Добре звучи. И какво означава това?

— Загубих паметта си. Напълно. Прекарах пет месеца на един остров на Средиземно море — южно от Марсилия — без да знам кой съм и откъде съм. Там имаше един лекар, англичанин. Нарича се Уошбърн. Той пази записки по моя случай. Може да потвърди това, което казвам.

— Не се и съмнявам, че ще го потвърди — кимна Конклин. — Обзалагам се, че тези записки са доста обемни. Боже, та ти си платил достатъчно.

— Какво имате предвид?

— Ние също си водим записки. Един банков чиновник в Цюрих е помислил, че „Тредстоун“ му прави проверка, и прехвърлил три милиона швейцарски франка на някаква непроследима сметка в Марсилия. Благодаря, че ни даде името.

— Това е част от всичко, което трябва да разберете. Аз нямах понятие. Той спаси живота ми, сглоби ме. Аз съм бил почти труп, когато са ме занесли при него.

— И ти реши, че някакъв си милион долара е хубава кръгла цена за услугата, така ли? Дреболия за бюджета на „Тредстоун“.

— Казах ви, не знаех. „Тредстоун“ не съществуваше за мен, а и все още не съществува в много отношения.

— Забравих. Ти си загубил паметта си. Как се казваше точно? Дезориентация ли?

— Да, но не е достатъчно изразителна. Правилната дума е амнезия.

— Хайде да продължим да го наричаме дезориентация. Защото ти много хубаво си се ориентирал право към Цюрих, към Гемайншафт.

— Около бедрото ми имаше имплантиран негатив.

— Е, как да не е имало; ти настоя да бъде поставен. Повечето от нас така и не разбраха защо. А това е била най-добрата ти застраховка.

— Не знам за какво говорите. Не можете ли да разберете какво ви казвам?

— Естествено. Ти си намерил негатива само с някакъв номер на него и веднага си се сетил за името Джейсън Борн.

— Въобще не беше така! Всеки ден научавах по нещо; малко по малко, с всяка стъпка. Служителят в хотела ме нарече Борн; името Джейсън научих чак когато отидох в банката.

— Където си знаел съвсем точно какво да правиш — прекъсна го Конклин. — Хич не си се поколебал. Влязъл, излязъл и хоп, четири милиона ги няма.

— Уошбърн ми каза какво да направя!

— След това идва някаква жена, която по една случайност е много добре запозната с банковите процедури, и ти казва как да прибереш и останалото! А преди това мимоходом очистиаш Шернак на Льовенщрасе и още трима, които ние не познаваме, но, изглежда, те много добре са те познавали. А тук в Париж пак успяваш да надхитриш банката. Още един съучастник ли? Ти си преценил всички

рискове, успял си да заобиколиш всички клопки. Докато накрая е останало само едно. И ти — гадно копеле такова — си го направил.

— Ще ме изслушате ли! Тези хора се опитаха да ме убият; бяха по следите ми още от Марсилия. Още повече, че аз наистина не знам за какво ми говорите, заклевам се!... От време на време в съзнанието ми идва по нещо. Лица, улици, сгради, а понякога и само образи, на които не мога да намеря място. Знам, че означават нещо, но не мога да ги свържа с нищо. Има и имена — от време на време, но те пък нямат лица. Да ви се не види! Аз страдам от амнезия! Това е положението!

— Но Карлос не е измежду тези имена, надявам се.

— Така е и вие го знаете! Ето в това е работата; вие знаете много повече от мен самия! Мога да ви кажа наизуст хиляди и хиляди факти за Карлос, но не знам защо. Казаха ми, че съм имал някакво споразумение с „Тредстоун“. Каза ми го един човек, който вече би трябвало да е на половината път към Азия. Той е работил за Карлос. Каза, че Карлос знае. И че затваря кръга около мен, а вие затова сте пуснали слух, че съм ви предал. Той не можел да разбере стратегията, а и аз не бих могъл да му кажа. Вие мислите, че съм ви предал, защото не сте чували нищо за мен няколко месеца, а аз не съм можел да се свържа с вас, защото не съм знаел кои сте; аз все още не знам кои сте вие!

— Сигурно не знаеш и кой е Монаха.

— Да, да... Монаха. Името му било Абът.

— Браво. Ами Яхтсмена? Помниш Яхтсмена, нали? И жена му?

— Като имена, да. Но не лицата.

— Елиът Стивънс?

— Нищо.

— Или Гордън Уеб. — Конклин изрече името тихо.

— Какво? — Борн почувства топка в гърдите си, а след това остра пронизваща болка, която се плъзна от слепоочията към очите му. Очите му горяха! Огън! Експлозии и мрак, ветрове във висините и болка... Алманах до Делта! Напускайте, напускайте! Ще постъпвате както ви е заповядано. Напускайте! — Гордън... — Джейсън чу собствения си глас, но той идваше някъде от много далеч, заедно с ветровете. Притвори очите, които така го боляха и се опита да разпръсне мъглата. След това ги отвори и въобще не се изненада, като видя пистолета на Конклин, насочен в главата си.

— Не знам как си го направил, но това е факт. Единственото нещо, което е останало, и ти си го сторил! Върнал си се в Ню Йорк и си ги избил всичките. Ти си ги изпозаклал всичките, мръсно копеле. Много ми се ще да можех да те откарам там и да те видя на електрическия стол, но не мога да си го позволя, така че ще свърша другото най-добро. Сам ще те пречукам.

— През последните шест месеца не съм бил в Ню Йорк. Преди това не знам, но не и през последните шест месеца.

— Лъжец! Защо не го направи поне както се полагаше? Защо не си нагласи нещата така, че да останеш за погребенията? На Монаха беше онзи ден; щеше да се видиш с доста стари приятели. Ами това на брат ти! Всемогъщи Исусе Христе! Щеше да отведеш жена му в църквата; можеше да ѝ изразиш съболезнования, това щеше да е голям удар! Говори добро поне за брат си, когото уби!

— Брат ми?... Стига! За бога, стига!

— Откъде-накъде? Самият Каин на живо! Ние го създадохме и той оживя!

— Аз не съм Каин. Него никога не го е имало! Не съм бил аз!

— Значи знаеш! Лъжец! Негодник!

— Махни този пистолет. Казвам ти, махни го.

— Няма начин. Заклех се пред себе си, че ще ти дам две минути, защото исках да видя какво ще кажеш. Чух те и ми смърди. Кой ти даде право? Ние всички губим по нещо; професията ни е такава и ако не ти харесва тази проклета професия, трябвало е да се махнеш! Ако не успееш да се приспособиш, просто изчезваш; мислех, че точно това си направил, и бях склонен да го отмина и да убедя и останалите да те оставят да изчезнеш! Но не, ти се върна и обърна оръжието срещу нас!

— Не съм обърнал оръжието си срещу вас.

— Кажи го на техниците от лабораторията, които имат в себе си осем парчета стъкло с два пръстови отпечатащи на тях. Показалец и среден пръст на дясната ръка. Ти си бил там и си убил петима човека! Ти — един от тях — си извадил пистолетите си — няколко — и си ги изпозастрелял! Съвършено постижение. Дискредитирана стратегия. Различни гилзи, разнообразни куршуми, инфилтрация. „Тредстоун“ престава да съществува и ти си отиваш необезпокоен!

— Не си прав! Бил е Карлос! Не аз, Карлос. Ако това, което казваш, наистина се е случило на Седемдесет и първа улица, бил е той!

Номер сто и четирийсет! Те го знаят!

Конклин кимна, очите му се замъглиха, омразата в тях се виждаше и при слабата светлина, и през дъжда.

— Толкова съвършено — каза бавно. — Основният двигател на стратегията я праща по дяволите посредством споразумение с целта. Какво ще получиш над четирите милиона? Да не би Карлос да ти е обещал имунитет против собствената му перфектност? Дватама ще сте чудесна двойка!

— Ти си луд.

— Но това, което говоря, е истина — допълни човекът от „Тредстоун“. — Само осем човека знаеха този адрес преди седем и половина вечерта миналия петък. Трима от тях са убити, а ние сме двама от останалите пет. Ако Карлос е открил този адрес, има само един човек, който може да му го е казал. Ти!

— Как бих могъл да му го кажа? Аз не го знаех! И сега не го знам!

— Преди малко го каза. — Конклин стисна бастуна с лявата си ръка; щеше да стреля всеки момент, затова наместваше сакатия си крак.

— Недей! — изкрещя Борн, макар че знаеше колко е безполезно да моли. Извъртя се наляво и удари с десния си крак ръката, която държеше оръжието. Чи-са! Беше непознатата дума, появила се като беззвучен вик в главата му. Конклин падна, стреляйки диво и ожесточено в небето, размахвайки бастуна си. Джейсън се хвърли настрана и този път удари оръжието с левия си крак; то изхвъркна от ръката на Конклин.

Той се изтъркаля по земята, с поглед, прикован в далечните колони на гробницата, очаквайки оттам избухване, което щеше да вдигне нападателя му във въздуха. Не! Мъжът от „Тредстоун“ отново се изтъркаля! Този път надясно. Чертите му се разкривиха от изненада, дивият му поглед се спря на... Имаше още някой!

Борн се хвърли назад по диагонал. В това време долетяха четири бързи изстрела, три от които рикошираха наблизко. Джейсън се затъркаля отново, и отново, и отново, изваждайки оръжието от колана си. Видя човека през дъждовните струи; силуетът на някаква фигура се надигна иззад надгробен камък. Стреля два пъти. Онзи се свлече на земята.

На три метра встрани Конклин шареше конвулсивно по мократа трева и отчаяно търсеше да напипа стоманата на пистолета. Борн се надигна и се втурна към него; коленичи встрани от човека на „Тредстоун“, хвана мократа му коса с една ръка и пистолета с другата и притисна дулото в черепа му. Откъм другия край на гробницата се дочу проточен измъчен вик. Той се усили и след това спря.

— Вашият наемен убиец — каза Джейсън, обръщайки главата на Конклин към себе си. — Виждам, че „Тредстоун“ е започнала да взема на работа разни доста странни екземпляри. Кой беше другият? От коя мръсна част на града го измъкнахте?

— Беше много по-свестен от тебе — отвърна Конклин с напрегат глас, дъждовните капки лъщяха по лицето му, осветено от фенерчето на земята. — Всичките са по-свестни. Те също са загубили колкото и ти, но не са станали предатели. На тях може да се разчита.

— Няма да ми повярваш, каквото и да ти говоря. Не искаш да ми повярваш!

— Защото знам кой си и какво си направил! Току-що потвърди всичко! Можеш да ме убиеш, но знай, че ще те хванат. Ти си от най-противния тип. Мислиш се за нещо особено! Видях те след Пном Пен — всички загубиха някой близък човек там, но ти беше различен от останалите! Интересуваше се само от себе си, ти единствено! След това в „Медуза“! Няма правила за Делта! Звярът искаше само да убива! Точно такива хора стават предатели! Е, аз също загубих, но не станах предател. Хайде! Убий ме! След това можеш да се върнеш при Карлос. Но те ще разберат, като не се върна! Ще те последват и накрай света, докато не те убият. Хайде! Стреляй!

Конклин крещеше, но Борн едва го чуваше. До слуха му бяха достигнали само две думи, които предизвикаха страхотна болка в слепоочията му. Пном Пен! Пном Пен... Смърт в небето, от небето. Смърт на млади и много млади хора. Писък на птици и свистящи машини и шум в джунглата, вещаещ смърт... река. Той отново гореше, отново беше заслепен.

Мъжът под него се бе изплъзнал. Сакатата фигура се отдалечаваше с паническо пълзене и ръцете му продължаваха да опипват мократа трева. Джейсън премигна, опитвайки се да си наложи контрол над съзнанието. В следващия момент проумя, че трябва да

вдигне пистолета и да стреля. Конклин беше открил пистолета си и го вдигаше! Но Борн не можа да натисне спусъка.

Хвърли се вдясно, изтъркаля се по земята, насочвайки се към мраморните колони на мавзолея. Конклин стреляше ожесточено, сакатият не беше в състояние да успокои крайниците си. След това изстрелите секнаха и Джейсън се изправи на крака, долепил лице към гладкия и мокър камък. Погледна и вдигна оръжието си; трябваше да убие този човек, защото иначе той щеше да го убие, щеше да убие Мари и щеше да ги обяви за съучастници на Карлос.

Конклин патетично закуцука към портата, обръщайки се от време на време с пистолет в ръка. Беше се запътил към кола отвъд шосето. Борн вдигна оръжието и сакатата фигура застана на мерника му. След половин секунда всичко щеше да приключи, врагът му от „Тредстоун“ щеше да бъде мъртъв, с неговата смърт щеше да се появи известна надежда, защото във Вашингтон не беше възможно да няма и разумни хора.

Не можеше да го направи; не можеше да дръпне спусъка. Отпусна оръжието и се загледа безпомощно в Конклин, който се качваше в колата си.

Колата. Трябваше да се върне в Париж. Имаше начин. И той е бил налице през цялото време. Тя беше там.

Удари с юмрук по вратата, мисълта му работеше усилено, анализираше фактите, възприемаше и отхвърляше решенията със същата бързина, с която идваха в главата му, оформяше се стратегия. Мари разпозна чукането му, отвори вратата.

— Мили боже, погледни се на какво приличаш! Какво се е случило?

— Няма време — каза, отивайки направо към телефона в другия край на стаята. — Беше клопка. Те са убедени, че аз съм предател и че съм ги продал на Карлос.

— Какво?

— Казват, че съм летял до Ню Йорк миналата седмица, в петък. И съм убил петима души... между които и моят брат. — Джейсън затвори за миг очите си. — Имал съм брат — имам брат. Не знам. Не мога да мисля за това сега.

— Но ти изобщо не си напускал Париж! Можеш да го докажеш!

— По какъв начин? Осем, десет часа, не ми трябва повече. На тях също им трябва осем, десет часа. Кой ще излезе да свидетелства за тези осем, десет часа?

— Аз. Ти си бил с мен.

— Те мислят, че и ти си замесена в цялата работа — каза Борн, вдигна слушалката и започна да набира. — Кражбата, предателството, Пор Ноар, цялата проклетата история. Те са те приковали към мен. Карлос е изпил всичко, включително и парчетата стъкло с отпечатъците от пръсти. Исусе! Дали той го е направил!

— Какво правиш? На кого звъниш?

— На единствения гръб, ако си спомняш. Вилие. Жената на Вилие. Тя е, която ни трябва. Ще я отвлечем, ще я пречупим, ако трябва ще я разфасоваме на парчета. Но няма да е необходимо; тя няма да се съпротивлява, защото няма шансове да победи... По дяволите, защо не вдига?

— Личният телефон е в кабинета му. Три часа сутринта е. Може да...

— Ето го! Генерале? Вие ли сте? — Джейсън зададе въпроса, защото гласът от другата страна бе някак необичайно тих, но не защото са го събудили току-що.

— Да, аз съм, млади приятелю. Извинете, че се забавих. Бях на горния етаж при жена си.

— Точно заради нея ви се обаждам. Трябва да се раздвижим. И то незабавно. Уведомете френското разузнаване, Интерпол и американското посолство, но им кажете да не се намесват, докато аз не се видя с нея. Искам да говоря с нея. Трябва да говоря с нея.

— Не мисля, мистър Борн... Да, аз знам името ви, приятелю. Доколкото става въпрос за жена ми, боя се, че това е невъзможно. Разбирате ли, аз я убих.

[1] Жул! Какво става. Вие карате? (фр.) — Б. пр. ↑

33.

Джейсън се втренчи в стената на хотелската стая, в тапетите с изтрити орнаменти, преливащи се един в друг в нищо незначещи фигурки, които само подчертаваха колко са износени.

— Защо? — попита тихо в слушалката. — Мислех, че сте ме разбрали.

— Опитах се, приятелю — каза Вилие. Гласът му беше далеч от всякаква ярост или съжаление. — Бог ми е свидетел, че се опитах, но не издържах. Продължавах да я гледам... и виждах сина си. Знаех, че това изобщо не я интересува. Този син бе убит от звяра, неин покровител. Моята курва е била курва и на още някого... на същия този звяр. Не можеше да е другояче и както разбрах, точно така е било. Струва ми се, че тя видя в погледа ми какво става с мен. Господ е свидетел, че не можах да го скрия. — Генералът замълча, припомняйки си с болка. — Тя видя не само гнева ми, а и това, че знам истината. Видя, че знам. Каква е и каква е била през всичките тези години, докато сме били заедно. В края на краищата й дадох възможност, както ви казах, че ще постъпя.

— Да ви убие?

— Да. Не беше никак трудно. Между леглата ни има нощно шкафче, а в чекмеджето му — револвер. Тя се изтегна в леглото си като „Голата маха“ на Гоя, прекрасна в арогантността си, пренебрегвайки ме, затваряйки се в собствените си мисли, така както аз бях зает с моите. Отворих чекмеджето, за да си взема кибрит и се върнах при своя стол и при лулата си. Оставих чекмеджето отворено, дръжката на пистолета се виждаше почти цялата.

Предполагам, мълчанието ми и това, че не свалих поглед от нея, я накараха да ми говори, да ми обърне внимание. Напрежението помежду ни беше достигнало такава степен, че трябваше само една дума, за да премахне пречките пред здравия разум и — господ да ми е на помощ — аз я изрекох. Чух се да питам: „Защо го направи?“ Тогава обвинението стана пълно. Нарекох я курва, която е убила сина ми.

Тя ме погледа известно време, очите ѝ се отклониха от мен само за миг, колкото да хвърли поглед на чекмеджето и пистолета... и телефона. Аз се изправих, възглените в лулата ми светеха и ... *chaufe au rouge*. Тя свали краката си от леглото, пъкна и двете си ръце в чекмеджето и извади пистолета. Не я спрях, напротив, исках да чуя думите от нейната уста, да чуя обвинението към мен, както аз го бях изрекъл към нея... Това, което чух, ще си отиде в гроба заедно с мен, защото трябва да ми остане малко чест, на мен и на сина ми. Няма да позволя да ни сочат с пръст хора, дали по-малко от мен и него. Никога.

— Генерале... — Борн поклати глава, мислите му бяха объркани, знаеше, че са му необходими секунди, за да ги подреди. — Генерале, какво е станало? Тя ви е казала как се казвам? Защо? Трябва да ми кажете. Моля ви.

— Каза го, и то с удоволствие. Каза, че вие сте един нищожен убиец, който иска да се намъкне в обувките на гигант. И че сте някакъв крадец от Цюрих, отритнат от собствените си хора.

— Каза ли ви кои са тези хора?

— И да е казала, не съм я чул. Бях заслепен, глух, гневът ми ме бе изкарал извън кожата. Но няма защо да се боите от мен. Тази страница ще се затвори и животът ми ще свърши, когато се обадя по телефона.

— Не! — изкрещя Джейсън. — Недейте да го правите! Не сега. Намерете него! Хванете Карлос!

— И да опетня името си, защото съм спал с тази курва? И съм бил воден за носа от мръсницата на този звяр?

— Да ви вземат дяволите, а синът ви? А петте пръчки динамит на Рю дю Бак!

— Оставете ги на мира. Оставете и мен на мира. Всичко свърши.

— Не е свършило! Чуйте ме! Дайте ми само няколко секунди, това е всичко, което искам от вас. — Виденията в съзнанието на Джейсън запрепусаха с бясна скорост пред погледа му, блъскаха се, изместваха се едно подир друго. Но тези видения имаха съдържание. Цел. Почувства ръката на Мари върху своята, тя го хвана здраво, вля в тялото му някакво усещане за сигурност и го върна към действителността. — Някой чу ли изстрела?

— Нямаше изстрел. В наши дни вече не разбират *coup de gros*. Аз я предпочитам в първоначалния ѝ вид. За да спестиш страданието

на ранен другар или уважаван враг. Но тя не се употребява спрямо една курва.

— Какво имате предвид? Нали казахте, че сте я убили?

— Удуших я и накарах очите ѝ да погледнат моите, когато дъхът излизаше от тялото ѝ.

— Но вашият пистолет е бил у нея...

— Той е безпомощен, когато очите ти горят като въглени. Това вече е без значение. Тя може и да е победила.

— Но тя наистина печели, ако спрете дотук! Не виждате ли? Карлос печели! Тя ви е пречупила! И на вас не ви е стигнал мозъкът за нищо друго, освен да я удушите! Говорите за опетнена чест. Ето ви я. Нищо друго не ви остава!

— Защо продължавате да настоявате, мосю Борн? — попита уморено Вилие. — Не очаквам милосърдие нито от вас, нито от някой друг. Просто ме оставете на мира. Приемам нещата такива, каквито са. Нищо няма да постигнете.

— Ще постигна, ако ме изслушате! Намерете Карлос, хванете него! Колко пъти трябва да ви го кажа? Той е този, който ви трябва! Той е причината за всичко това! Той е човекът, необходим и на мен! Без него съм мъртъв. Ние сме мъртви. За бога, послушайте ме!

— Бих искал да ви помогна, но не виждам как. Или няма да ви помогна, ако предпочитате.

— Има начин. — Виденията се избистриха и застанаха на фокус! Той знаеше къде е и какво прави! Целта и смисълът се сляха в едно. — Обърнете посоката на капана! Излезте от него незасегнат, с всичко ваше на мястото си!

— Не ви разбирам. Как е възможно?

— Не вие сте убили жена си, аз съм го направил!

— Джейсън! — Мари извика и хвана ръката му.

— Знам какво правя — каза Борн. — За пръв път наистина знам какво правя. Звучи смешно, но съм го знаел от самото начало.

В Парк Монсо беше тихо, улицата бе пуста, само няколко самотни лампи светеха в студения ситен дъжд. Всички прозорци в редицата спретнати и скъпи къщи бяха тъмни, с изключение на този на Андре Франсоа Вилие, легенда на Сен Сир и Нормандия, член на Френския парламент... Убиец на съпругата си. Прозорецът вляво и

нагоре от входната врата светеше слабо. Беше спалнята, където стопанинът на къщата бе убил стопанката й. Спалнята, където разкъсваният от спомени стар воин бе изтръгнал живота от гърдите на една любовница на терорист.

Вилие не каза нищо — бе прекалено замаян, за да отговори. Но Джейсън се връщаше на темата отново и отново, повтаряше посланието си толкова настойчиво и с такава сила, че накрая думите заехтяха по жицата на телефона. Хвани Карлос! Не се оставяй на метресата на убиеца! Хвани човека, който уби сина ти! Който сложи пет пръчки динамит в една кола на Рю дю Бак и отне живота на последната издънка на рода Вилие. Той е този, когото търсиш! Хвани го!

Намери Карлос. Хвани Карлос. Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин. Беше му толкова ясно. Нямаше друг начин. В края на това беше началото — то му беше припомнено. За да оцелее, трябваше да измъкне убиеца на бял свят, ако не успееше, беше мъртъв. Нямаше да има живот и за Мари Сен-Жак. Щяха да я хвърлят в затвора, да разбият живота й и може би да я убият заради постъпка, породена от признателност и прераснала след това в любов. Тя беше белязана със знака на Каин, с нейното премахване щяха да бъдат избегнати доста неудобни въпроси. Представляваше крехък съд с нитроглицерин, балансиращ върху тънко, опънато високо над неизвестно голям барутен погреб въже. Щяха да я хванат в мрежите си. И да я отстранят. Един куршум в главата й би неутрализирил експлозивите в съзнанието й. Не биваше да й се позволява да говори!

Вилие трябваше да разбере толкова неща, а имаше толкова малко време за обяснения. Освен това самите обяснения бяха ограничени от изгубената памет и настоящето състояние на стария воин. Трябваше да се постигне деликатен баланс в приказките и да се наблегне на времето и това, което генералът да свърши. На Джейсън му беше ясно: искаше от един човек, поставящ честта си над всичко останало, да лъже целия свят. За да го направи, причината наистина трябваше да е много основателна.

Намери Карлос!

Къщата на генерала имаше още един вход — на приземния етаж, вдясно от стълбите, зад оградата. Там доставяха продуктите за кухнята на долния етаж. Вилие се бе съгласил да не го заключва. Борн не си

даде труда да каже на стария воин, че това няма никакво значение; би влязъл на всяка цена, като степената на щетите влизаше в стратегията му. Но основният риск се състоеше в това, че къщата на Вилие вероятно бе под наблюдение. Карлос имаше сериозна причина да го прави, но и също толкова сериозно би било основанието за обратното. Всички факти сочеха, че убиецът можеше да реши да стои възможно най-далеч от Анжелик Вилие, като не рискува някой от хората му да бъде заловен, доказвайки по този начин връзката на Парк Монсо. От друга страна, мъртвата Анжелик беше негова братовчедка и любовница... единственият човек на земята, за когото го е грижа. Филип д'Анжу.

Д'Анжу! Естествено, че щеше да е под наблюдение — а може би наблюдателят да не е един, а двама или десет! Д'Анжу беше изчезнал от Франция, Карлос би трябвало да предположи най-лошото; но ако Д'Анжу не беше успял да избяга, Карлос щеше да го знае със сигурност. Щяха да пречупят колониста и да изтръгнат от него всяка разменена с Каин дума. Но къде? Къде можеха да са хората на Карлос? На Джейсън му се видя доста странно, защото, ако точно тази нощ около Парк Монсо нямаше никой, стратегията му губеше смисъл.

Нямаше страшно, те бяха там. В една лимузина — същата кола, минала пред вратите на Лувъра преди дванайсет часа, със същите двама в нея — убийците, които стояха зад гърба на други убийци. Колата бе на двайсет метра по-надолу от другата страна на улицата, а гледката от нея към къщата на Вилие бе съвсем ясна. Дали двамата на предната седалка наблюдаваха внимателно всичко наоколо? Борн не знаеше; от двете страни на улицата имаше наредени коли. Той се промъкна в сянката на сградата на ъгъла, която се намираще по диагонал на паркираната лимузина с двамата мъже. Знаеше какво трябва да направи, но още не беше сигурен как точно ще стане. Трябваше да предизвика произшествие, и то достатъчно тревожно, че да привлече вниманието на хората на Карлос, и достатъчно очевидно, че да се покажат и онези, които може да са скрити в пресечките наоколо, по покривите или зад тъмните врати.

Огън. Внезапен пожар. Далеч от къщата на Вилие, но все пак толкова близо и неочаквано, че да разтърси пустата и тиха улица с три платна. Разтърсване... сирени; експлозивно... експлозии. Можеше да се направи. Беше просто въпрос на подръчни материали.

Борн се върна покрай сградата на ъгъла и навлезе в пресечката. Затича се безшумно към най-близкия вход, където спря и съблече палтото и сакото си. След това махна ризата си и я съдра от горе до долу; облече пак сакото, вдигна реверите и закопча палтото догоре. Ризата пъкна под мишница. Огледа се наоколо в нощния дъжд и опипа с поглед колите по улицата. Трябваше му бензин, но това беше Париж и вероятно повечето от резервоарите бяха заключени. Повечето, но не всички; все някоя от тези коли трябваше да предлага свободен достъп до резервоара си.

Тогава видя точно това, което му трябваше. Право пред него на тротоара. Прикрепен с верига за металната ограда. Един мотопед. Не му се вярваше да е със заключен резервоар. Осем литра гориво не бяха четирийсет; двата галона гориво едва ли струваха колкото петстотинте франка за осигуряване против кражба.

Джейсън се доближи до мотопеда. Огледа улицата; нямаше жива душа, не се чуваше друг звук, освен тихия ромон на дъжда. Постави ръка на капачката и я завъртя; тя се отви лесно. При това отворът беше относително широк, а резервоарът — пълен почти догоре. Махна капачката; все още не беше готов да накисне ризата си. Трябваше му още едно подръчно средство.

Откри го на следващия ъгъл, до решетката на канала. Едно почти извадено от настилката паве, доведено до това състояние от невнимателните шофьори. Той го доизкърти. Взе него и още един помалък камък и се запъти обратно към мотопеда, малкия камък пъкна в джоба си, а павето взе в ръка. Претегли го на око... провери и ръката си. Щеше да свърши работа; и двете щяха да свършат работа.

Три минути по-късно извади бавно напоената риза от резервоара, изпаренията се смесиха с дъжда, ръцете му бяха покрити с масло. Уви павето в ризата и го овърза с ръкавите, направи от тях стегнат възел и намести снаряда. Беше готов.

Промъкна се отново до сградата на ъгъла на улицата на Вилие. Онези двамата в лимузината все така седяха отпуснати на седалките, съсредоточили вниманието си върху къщата на Вилие. Зад тяхната кола имаше три други — малък мерцедес, някаква кафява лимузина и едно бентли. Право срещу Джейсън, зад бентлитото, се издигаше бяла каменна къща с очертани в черно рамки на прозорците. От двата прозореца встрани от входната врата проникваше слаба светлина,

идваща от вътрешността на къщата; от лявата явно бе трапезарията; в огледало стил рококо отстрани се виждаха столове и дълга маса. Прозорците на столовата с техния чудесен изглед към приятната и богата парижка улица щяха да свършат работа.

Борн бръкна в джоба си и извади по-малкия камък; размерът му беше около четвърт от този на натопеното в бензин паве, но щеше да послужи за целта. Той се подаде иззад ъгъла на сградата, изпъна ръката си и хвърли камъка високо над лимузината. Ударът отекна силно в тихата улица, последван от трополенето на камъка, който се изтърколи по капака на колата и накрая падна на паважа. Двамата мъже в колата подскочиха. Този до шофьора отвори вратата си, стъпи с единия крак на паважа, с пистолет в ръка. Шофьорът смъкна прозореца си и включи фаровете. Светлината се отрази в бронята на предната кола. Постъпката им бе извънредно глупава и само издаде страха на тези пред Парк Монсо.

Сега. Джейсън претича през улицата, без да изпуска от погледа си двамата мъже, които бяха вдигнали ръце пред очите си, опитвайки се да видят нещо през блясъка на отразената светлина. Той стигна до бентлито, павето беше под мишницата му, в лявата му ръка имаше кибрит, а в дясната няколко клечки. Клекна, запали клечките, снижи павето до земята и го вдигна за единия от ръкавите. Поднесе горящите клечки към напоената с бензин дреха и тя моментално пламна.

Надигна се бързо, завъртя снаряда за ръкава и го хвърли с всички сила в рамката на прозореца, след което бързо се отдалечи.

Звънът на счупено стъкло наруши внезапно дъждовната тишина на улицата. Борн се отправи наляво по тесния булевард и след това отново се върна на пресечката на Вилие, където пак се скри в сянката. Огънят се разрасна, подхванат от вятъра, навлизащ през счупения прозорец, и подпали завесите. Половин минута по-късно стаята се превърна в пещ, а огромното стенно огледало само засилваше впечатлението. Дочуха се викове, близките прозорци светнаха, а след тях и по-далечните; след минута вече цареше хаос. Вратата на горящата къща се разтвори и се появиха фигури — на възрастен мъж в пижама и жена по нощница и леко наметало — и двамата паникьосани.

Отвориха се и други врати, появиха се още хора, опитващи се да осъзнаят хаоса в съненото си състояние. Някои се затичаха към

обхванатата от пламъци къща — един съсед беше в опасност. Джейсън хукна диагонално на пресечката, още една фигура в бързо насъбиращата се тълпа, и спря там, откъдето беше тръгнал преди минути — на ъгъла на крайната сграда. Застана неподвижно и се опита да различи хората на Карлос.

Беше прав; двамата мъже не бяха единствените пазачи, поставени пред Парк Монсо. Сега около лимузината се бяха събрали четирима и разговаряха бързо и тихо. Не, петима. Още един бързо се качи на тротоара и се присъедини към четиримата.

Чу сирени. Все по-силни. Приближаваха. Петимата се разтревожиха. Трябваше да вземат някакво решение; не можеха всичките да останат там, където се намираха в момента. Можеше да се наложи да свидетелстват пред полицията.

Споразумяха се. Щеше да остане един, петият. Той кимна и закрачи бързо към къщата на Вилие от другата страна на улицата. Останалите се качиха в лимузината и докато пожарната навлизаше в улицата, колата излезе от мястото, където беше паркирала и отмина бързо покрай пожарникарската кола насреща ѝ.

Оставаше още една пречка: петият. Джейсън обиколи сградата и го забеляза по средата между ъгъла на улицата и къщата на Вилие. Вече бе само въпрос на време и изненада. Борн се втурна да бяга подобно на другите хора, отправящи се към пожара, но главата му беше обърната назад към ъгъла. Смеси се с тълпата и заприлича на тях. Отмина човека; той не го забеляза — но това неминуемо щеше да стане, ако се изкачеше по стълбите на Вилие и отвореше вратата. Мъжът се оглеждаше угрижено и озадачено на всички страни, уплашен може би от факта, че сега беше единственият патрул на улицата. Беше застанал пред нисък парапет; друга външна врата, други стълби и друг вход на друга скъпа къща в Парк Монсо.

Джейсън спря, направи две бързи крачки към мъжа, завъртя се на петата на левия си крак и с десния го удари в гърдите. Онзи се преметна през железния парапет, изкрещя и падна в тесния бетонен коридор. Борн прескочи парапета, дясната му ръка се беше превърнала в чук, петите и на двата му крака бяха насочени напред. Приземи се върху гърдите на мъжа, няколко ребра под него изпукаха, а ръката му се заби в гърлото му. Човекът на Карлос изпадна в несвят. Щеше да дойде на себе си доста след като някой го откараше в болница.

Джейсън го претърси; имаше само един пистолет до гърдите. Борн го взе и го пхна в джоба на палтото си. Щеше да го даде на Вилие.

Вилие. Пътят беше чист.

Джейсън се изкачи по стълбите до втория етаж. Още преди да стигне догоре, видя ивицата светлина под вратата на спалнята; зад тази врата се намираше един стар човек, който бе единствената му надежда. Ако трябваше да е убедителен някога — през целия си живот, който помнеше и който не помнеше — то това беше сега. И убеждаването трябваше на почива единствено на истината — хамелеонът нямаше място. Всичко, в което вярваше, почиваше на един-единствен факт. Карлос трябваше да го последва. Това беше истината. В това се състоеше капанът.

Споразумение... договор... с група хора — честни хора — които преследваха Карлос. Това беше всичко, което Вилие трябваше да знае; което трябваше да възприеме. Не биваше да му казва, че си има работа с човек, страдащ от амнезия, защото тази загуба на паметта би могла да му даде основание да го подозира в непочтеност. Човекът-легенда на Сен Сир, Алжир и Нормандия не би го приел; не сега и не в този момент, в края на живота си.

О, боже, балансът бе толкова крехък! Чертата между доверието и недоверието толкова тънка... толкова тънка, че по нея можеше да мине само човекът-тяло, чието име не беше Джейсън Борн.

Отвори вратата и пристъпи в стаята на стария човек. Навън, зад спуснатите пердета, сирените виеха гневно и тълпата крещеше. Играчи на невидима сцена, присмиващи се на непознатото, предадени до забрава на неразгадаема кауза.

Джейсън затвори вратата и застана неподвижно. Огромната стая беше изпълнена със сенки, единствената светлина идваше от лампата на нощното шкафче. Погледът му бе посрещнат от гледка, която би предпочел да не вижда. Вилие беше преместил стол с висока облегалка до леглото и седеше на него, загледан в мъртвата жена, просната върху завивките. Бронзовата глава на Анжелик Вилие почиваше върху възглавницата, очите ѝ бяха широко разтворени, изскочили от орбитите си. Гърлото ѝ беше подпухнало, плътта на това място — пурпурночервена, по врата ѝ се простираше дълга драскотина. В

противовес на изправената ѝ глава, тялото ѝ все още стоеше сгърчено, застинало в позата на ожесточена борба, дългите ѝ крака бяха опънати, тазът ѝ извъртян на една страна, нощницата скъсана, и гърдите ѝ се показваха от копринената дреха — чувствени дори в смъртта. Не беше направен никакъв опит да бъде прикрита мръсницата.

Старият воин бе като уплашено дете, наказано за неволно провинение, а мотивите за наказанието неизвестни нито на него, нито на възпитателя. Той вдигна очите си от мъртвата жена и погледна към Борн.

— Какво става навън? — попита с равен глас.

— Някакви хора държаха къщата ви под наблюдение. Хора на Карлос, петима. Запалих пожар в една къща, но пострадали няма. С изключение на един от онези. Извадих го от строя.

— Вие сте много ефикасен, мосю Борн.

— Ефикасен съм — съгласи се Джейсън, — но те ще се върнат. Ще потушат пожара и ще се върнат; дори преди това, ако Карлос свърже нещата, а аз мисля, че ще го стори. Тогава той ще изпрати някого тук. Няма да дойде сам, естествено, но ще изпрати някого от главорезите си. Когато въпросният човек открие вас... и нея... ще ви убие. Карлос я губи, но въпреки всичко пак печели. И то за втори път; първо ви е използвал чрез нея и след това ще ви убие. Той ще си отиде, а вие ще сте мъртъв. Хората ще си направят какви ли не изводи, но съмнявам се, че между тях ще има и ласкателни за вас.

— Вие сте обмислили всичко много прецизно. И сте напълно уверен в преценките си.

— Знам точно какво говоря. Предпочитам да не казвам това, което ще ви кажа, но няма време да щадя чувствата ви.

— Не ми останаха такива. Кажете какво искате.

— Жена ви ви е казала, че е францужойка, нали така?

— Да. От юга. Семейството ѝ било от Лур Баруж, до испанската граница. В Париж дошла преди години. Живяла с леля си. И какво?

— Вие срещали ли сте се някога със семейството ѝ?

— Не.

— Те не дойдоха ли на сватбата ви?

— Заедно решихме, че ще е по-добре да не ги каним. Можеше да се притеснят от разликата във възрастта ни.

— А парижката леля?

— Беше починала, преди да се запозная с Анжелик. С каква цел ми задавате всички тези въпроси?

— Жена ви не е била францужойка. Съмнявам се дали изобщо е имала някаква леля в Париж, но семейството ѝ не живее в Лур Баруж, въпреки че приказките за испанската граница имат нещо общо с цялата история. Доста неща съвпадат и още толкова се обясняват.

— Какво искате да кажете?

— Била е от Венецуела. Първа братовчедка на Карлос и негова любовница от четиринайсетгодишна възраст. Действали са заедно от години насам. Казаха ми, че е единственият човек, за когото Карлос го е грижа.

— Една мръсница.

— Инструмент в ръцете на убиеца. Чудя се колко ли жертви е подмамила. И колко ли свестни хора не са между живите заради нея.

— Не мога да я убия втори път.

— Можете да я използвате. Да използвате смъртта ѝ.

— Онези лудости, които ми наговорихте ли?

— Единствената лудост ще бъде, ако хвърлите живота си на боклука. Карлос печели всички точки; ще продължи да използва пистолета си... и пръчките динамит... а вие ще сте просто една бройка повече за статистиката. Още едно убийство ще се прибави към дългия списък на известни трупове. Ето това е лудост.

— А вие се явявате в ролята на разумния човек? И поемате вината за престъпление, което не сте извършили? Заради смъртта на една мръсница? Искате да ви издирват за убийство, което не сте извършили?

— Това е част от цялото. Обаче основната част.

— Не ми говорете за лудост, млади човече. Умолявам ви, напуснете. Казаното от вас ми дава смелост да се изправя пред Всевишния с чисто сърце. Ако нечия смърт някога е била богоугодна, то това е нейната смърт от моята ръка. Ще погледна Христос в очите и ще се закълна в това.

— Значи вече сте се отписали — каза Джейсън и чак сега забеляза издутината от оръжието в джоба на самото му.

— Няма да се явя пред никакъв съд, ако това имате предвид.

— О, та това е много умно, генерале! И самият Карлос не би могъл да нагласи нещата по-добре! В случая той няма да си помръдне

и пръста; дори не му е необходимо да използва собствения си пистолет. Но тези, която броят убийствата му, ще знаят, че е бил той; че той го е причинил.

— Тези, които броят, няма да узнаят нищо. Не съм много добре запознат с жаргона на крадците и убийците.

— Ами ако аз разкажа истината? Ще кажа защо сте я убили!

— Кой ще ви чуе? Дори да останете жив, за да го кажете. Не съм глупак, мосю Борн. Вие се криете от нещо много по-голямо от Карлос. Търсят ви доста хора, не само един човек. Вие ми казахте същото. Нямало да ми откриете името си... заради моята собствена сигурност, така твърдахте. Казахте, че ако и когато всичко това свърши, може аз да съм този, който няма да желае да го виждат редом с вас. Това не са думи на човек, обграден с кой знае колко доверие.

— Вие ми се доверихте.

— Казах ви защо — изрече Вилие, хвърляйки поглед встрани към мъртвата си съпруга. — Видях погледа ви.

— Истината ли?

— Истината.

— Тогава погледнете ме в очите и сега! Истината все още е тук. По пътя от Нант ми казахте, че ще ме изслушате, защото съм ви подарил живота. Пак се опитвам да ви го подаря! Можете да излезете от цялата тази история с чест и недокоснат и да продължите да защитавате нещата, които означават нещо за вас, които са означавали нещо за сина ви. Можете вие да спечелите!... Не ме разбирайте погрешно, това не е проява на излишно благородство. Да останете жив и да направите каквото ви помоля, е единственият начин аз да оцелея и някога да съм свободен.

Старецът вдигна поглед.

— Защо?

— Казах ви, че съм по следите на Карлос, защото нещо ми е било отнето — нещо жизнено необходимо за мен и за душевния ми мир. И той е причината. Това е истината — вярвам — но не цялата истина. Замесени са и други хора, някои от тях почтени, други не толкова. Моето споразумение с тях е да хвана Карлос — да го открия и да го заловя. Те искат това, което искате и вие. Но се е случило нещо, което не мога да обясня — няма и да се опитвам — и сега тези хора мислят, че аз съм ги предал. Смятат, че съм сключил сделка с Карлос,

откраднал съм милиони и съм убил други, които са били свързката им с тях. Имат хора навсякъде и заповедта е да бъда екзекутиран на място от първия, който ме съзре. Вие сте прав. Аз се спасявам от нещо много повече от Карлос. Търсят ме хора, които не познавам и които не мога да видя. И то по погрешка... Не съм извършил нещата, в които ме обвиняват, но никой не желае да ме изслуша. Не съм сключил никаква сделка с Карлос и вие знаете, че е така.

— Вярвам ви. Няма какво да ми попречи да се обадя и да ви защита. Дължа ви го.

— И как ще стане това? Какво ще им кажете? „Човекът, известен ми като Джейсън Борн, не е сключвал сделка с Карлос. Знам го, защото той ми отвори очите за метресата на Карлос, а тази жена беше съпругата ми, която аз удуших, за да не петни името ми! Сега тъкмо щях да звънна в Сюрте, за да си призная престъплението — макар че, разбира се, няма да им кажа защо съм я убил. Или пък защо не се самоубия.“ Това ли е, генерале? Това ли имате намерение да им кажете?

Старият човек се вгледа мълчаливо в Борн, противоречието му стана съвсем ясно.

— Значи няма да мога да ви помогна.

— Хубаво, чудесно! Карлос печели всичко! Тя печели! Вие губите! Вашият син губи. Хайде! Обадете се в полицията, след това сложете дулото на пистолета в проклетата си уста и си пръснете проклетата глава! За какво друго ви бива вече! Вие сте един обладан от чувство за самосъжаление стар, стар човек! Господ е свидетел, че не сте достоен противник за Карлос! Не сте достоен противник за човека, който постави пет пръчки динамит в колата на сина ви на Рю дю Бак и го уби.

Ръцете на Вилие се разтрепераха, треперенето се предаде на главата му.

— Не говорете така. Казвам ви, не говорете така.

— „Казвате“ ми? Искате да кажете, че ми давате заповед? Дребният старец с големите месингови копчета на униформата издава заповед? Добре, забравете го! Аз не приемам заповеди от хора като вас! Като вас измамници! Вие сте по-лош от хората, срещу които се борите; те поне вършат това, което говорят, за собственото си благо! Вие не го правите. Всичките ви работи са вятър и мъгла. Думи, вятър и

хапчета за успокояване на нервите. Лягай и си умирай, старче! Но не ми давай заповеди!

Вилие пусна ръцете си и се надигна от стола, тялото му трепереше.

— Казах ви. Стига!

— Не ме интересува какво ми казвате. Бил съм прав първия път, когато ви видях. Вие принадлежите на Карлос. Служили сте му приживе, ще му служите и след смъртта си.

Лицето на стария воин се изкриви от болка. Той извади с патетичен жест пистолета си, но заплахата, все пак, беше съвсем истинска.

— Немалко хора съм убил през живота си. Това е неизбежно при професия като моята и нерядко гложди съвестта ми. Не искам да ви убивам, но ще го направя, ако продължите да пренебрегвате желанията ми. Оставете ме на мира. Напуснете къщата ми.

— Това е ужасно. Вие сигурно принадлежите към най-приближените на Карлос. Като ме убие, той ще си разчисти напълно терена! — Джейсън пристъпи крачка напред, осъзнавайки, че това е първото му движение, откакто е влязъл в стаята. Видя как очите на Вилие се разширяват; пистолетът потрепери, сянката на стената също помръдна в синхрон. Още грам натиск и чукът щеше да се стовари върху наковалнята, куршумът щеше да намери целта си. Защото дори в този ненормален момент ръката, държаща оръжието, си оставаше ръка, свикнала цял живот да държи стомана; тя щеше да остане непоклатима, когато настъпи моментът. Ако настъпеше. Това беше рискът, който Борн трябваше да поеме. Без Вилие не му оставаше абсолютно нищо; възрастният мъж трябваше да разбере. Джейсън внезапно изкрещя: — Хайде! Стреляй. Убий ме. Иди да получиш заповедите на Карлос! Ти си воин! Имаш заповед! Изпълнявай!

Треперенето на ръцете на Вилие се усили, пръстите му побеляха, докато повдигаше оръжието; сега дулото сочеше главата на Борн. Тогава Джейсън чу шепота, изтръгнал се от гърлото му.

— Vous êtes soldat... arrêtez... Arrêtez!^[1]

— Какво?

— Аз съм войник. Един човек скоро ми го каза, човек, който ви е много скъп. — Вилие говореше тихо. — Тя засрами един стар войник, като му припомни кой е... и какъв е бил: „On dit que vous êtes un géant.

Le crois“^[2] Беше толкова тактична и мила да ми каже това. Казвали са ѝ, че съм бил великан, и тя е повярвала. Но не е била права — всемогъщи боже, не е била права — но аз поне ще се опитам да бъда такъв. — Андре Вилие свали пистолета. В капитулацията му имаше достойнство. Воинско достойнство. На великан. — Какво ще поискате да направя?

Джейсън задиша свободно.

— Трябва да принудите Карлос да ме последва. Но не тук, не в Париж. Дори не във Франция.

— Къде тогава?

Джейсън се върна на мястото си.

— Можете ли да ме изведете от страната? Трябва да ви кажа, че съм обявен за издирване. Името и описанието ми са на всеки граничен пункт и имиграционно бюро в Европа.

— Погрешка?

— Погрешка.

— Вярвам ви. Има причини. Министерството има начини, ще го направят, ако ги помоля.

— С фалшива самоличност ли? Без да им давате обяснения?

— Думата ми е достатъчна. Заслужил съм го.

— Още един въпрос. Помощникът ви, за когото ми говорихте. Имате ли му доверие? Но наистина, имате ли му доверие?

— Залагам главата си за него. Най-много от всички на света.

— Залагате чужда глава.. Тази, за която правилно казахте, че ми е много скъпа.

— Разбира се. Но защо? Сам ли ще пътувате?

— Трябва. Тя никога не би ме пуснала.

— Ще трябва да ѝ кажете нещо.

— Ще ѝ кажа. Че минавам в нелегалност тук в Париж или в Брюксел, или в Амстердам. Това са градовете, където се подвизава Карлос. Но тя трябва да се махне, намерили са колата ни в Монмартр. Хората на Карлос претърсват всяка улица, всеки апартамент и всеки хотел. Сега вие работите с мен; помощникът ви ще я изведе на безопасно място в провинцията. Това ще ѝ кажа.

— Сега аз трябва да ви задам един въпрос. Какво ще стане, ако не се върнете?

Борн се опита да запази гласа си спокоен и да не издава горещата молба в него.

— В самолета ще имам време. Ще опиша всичко, което се случи, всичко, което... си спомням. Ще ви го изпратя и вие ще вземете решение. Заедно с нея. Тя ви нарече великан. Вземете правилно решение. Защитете я.

— „Vous êtes soldat... Arrêtez!“ Имате думата ми. И косъм няма да падне от главата ѝ.

— Това е, за което ви моля.

Вилие хвърли пистолета на леглото. Той падна между голите изкривени крака на мъртвата; старият воин се изкашля рязко и презрително и се стегна.

— Да слезем на земята, мой млади вълко — каза, възвръщайки бавно, но уверено авторитетното си държание. — Каква е тази ваша стратегия?

— Първо, ще започнем с това, че вие ще се държите като автомат, следващ инструкции, които не разбирате, но на които е трябвало да се подчините, защото сте в шок и почти на границата на припадъка.

— Не е много далеч от истината, не мислите ли? — прекъсна го Вилие. — Поне преди един млад човек с честен поглед да ме принуди да го изслушам. Но как съм бил докаран до това състояние? И защо?

— Всичко, което знаете — и което си спомняте, — е че някакъв човек се вмъкнал в къщата ви с взлом по време на пожара и ви е ударил по главата с пистолета си; загубили сте съзнание. Когато сте се съвзели, видели сте жена си мъртва, удушена, а до тялото ѝ лежала бележка. Съдържанието ѝ ви е извадило от равновесие.

— А какво ще е то? — попита предпазливо старият воин.

— Истината — каза Джейсън. — Истината, която вие никога не бихте позволили да излезе на бял свят. Каква е била тя на Карлос, какъв ѝ е бил той на нея. Убиецът, написал бележката, оставил също така и телефонен номер, като ви казал, че чрез него можете да потвърдите написаното. След като се обадите на този номер, можете да скъсате бележката и да съобщите за убийството, както желаете. Но за да ви каже истината — и за да убие мръсницата, допринесла за смъртта на сина ви — той е поискал да предадете това писмено послание.

— На Карлос ли?

— Не, той ще изпрати някого.

— Слава богу. Не съм сигурен, че ще се сдържа, ако знам, че е той!

— Посланието ще стигне до него.

— Какво е то?

— Ще го напиша; ще го дадете на човека, който той ще изпрати. Посланието трябва да бъде изпипано. По отношение на това, което казва, и на това, което не казва. — Борн погледна мъртвата и подпухналия ѝ врат. — Намира ли ви се някакъв алкохол?

— За пиене ли?

— Не, спирт. Може и парфюм.

— Мисля, че има малко в аптекката.

— Ще ми го донесете ли, ако обичате? Кърпа, моля ви.

— Какво ще правите?

— Ще сложа ръцете си там, където са били вашите. За всеки случай, макар че не мисля, че някой ще ви разпитва. Докато се занимавам с това, вие можете да се обадите на когото трябва, за да ме изведе от страната. Важно е как ще се съчетае времето. Трябва да съм заминал, преди да се обадите на човека на Карлос и доста преди да се обадите в полицията. Те ще поставят всички летища под наблюдение.

— Мисля, че ще го направя чак призори. Бил съм в шок, както казахте. Но не по-късно. Къде отивате?

— В Ню Йорк. Можете ли да го уредите? Имам паспорт, който ме идентифицира като Джордж Уошбърн. Не е направен лошо.

— Улеснявате ме. Ще получите дипломатически статут. Няма да ви проверяват и от двете страни на Атлантика.

— Като англичанин ли? Паспортът е британски.

— Под егидата на НАТО. Канал на Министерството; ще минете за член на англо-американски екип, занимаващ се с военни преговори. Изпратили сме ви в Щатите за бързи допълнителни сондажи. Това е нещо обичайно и спестява граничната проверка и от двете страни.

— Добре. Проверих разписанията. Има един полет в осем сутринта. На Ер Франс до летище Кенеди.

— Ще бъдете на борда. — Възрастният мъж замълча за миг, но още не беше свършил. Пристъпи крачка към Джейсън. — Защо точно

Ню Йорк? Кое ви кара да бъдете уверен, че Карлос ще ви последва в Ню Йорк?

— Два въпроса с два различни отговора — каза Борн. — Трябва да го отведа там, където той е направил така, че да ме обвинят в убийството на четирима мъже и една жена, които не познавам... единият от тези мъже ми е бил доста близък, почти част от мен, доколкото си спомням.

— Не ви разбирам.

— И аз не знам дали разбирам. Няма време. Ще напиша всичко в писмото, което ще ви изпратя от летището. Трябва да докажа, че Карлос е знаел. Една къща в Ню Йорк. Където е станало всичко това; те трябва да разберат. Той е знаел за тази къща. Имайте ми доверие.

— Имам ви доверие. А вторият въпрос. Защо мислите, че той ще ви последва?

Джейсън отново погледна мъртвата жена.

— Инстинкт, вероятно. Убил съм единствения човек, на когото е държал. Ако тя беше друга и Карлос я беше убил, щях да го последвам накрая на света, докато го намеря.

— Той може да е по-коравосърдечен. Струва ми се, че казвате това за пред мен.

— Има още нещо — отвърна Джейсън, отмествайки погледа си от Анжелик Вилие. — Карлос няма какво да губи, а може да спечели всичко с един удар. Никой не знае как изглежда, но той ме е виждал. Но все пак не знае в какво състояние съм. Отрязва всичките ми връзки, изолира ме и ме превърна в някой, в когото никога не съм имал намерение да се превъплъщавам. Господ е свидетел, че убийството ѝ е чиста лудост. Заплахите, които му отправям, са ирационални. А колко по-ирационален съм самият аз? Ирационалният, ненормалният е паникьосан човек. Той лесно може да бъде изваден от строя. И елиминиран.

— Заплахата ви наистина ли не е реална? Може ли да ви елиминира?

— Не знам. Знам само, че нямам друг избор.

Наистина нямаше. Сега в края се намираще там, откъдето беше започнал. Намери Карлос. Хвани Карлос. Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин. Човекът и легендата в крайна сметка са едно цяло, виденията и действителността се сливат. Нямаше друг начин.

Бяха изминали десет минути, откакто се обади на Мари, откакто я излъга и чу тихото примирение в гласа ѝ. Знаеше — това означава, че ѝ е необходимо време за размисъл. Не му бе повярвала, но вярваше в него; тя също нямаше избор. А той не можеше да облекчи болката ѝ; не бе имал време. Нямаше и сега. Всичко бе задвижено, на долния етаж Вилие звънеше по спешния телефон в Министерството на отбраната. И уреждаше човек с фалшив паспорт да отлети от Париж с дипломатически статут. След по-малко от три часа същият човек щеше да се приближи към годишнината на собствената си екзекуция от другата страна на Атлантика. Това беше ключът; тук беше заложен капанът. Беше последната ирационална постъпка, продиктувана от въпросната дата.

Борн стоеше до бюрото; остави химикалката и се загледа в написаното на гърба на мъртвата. Същите тези думи трябваше да предаде сломеният и объркан стар човек по телефона на непознатия, който щеше да дойде за бележката, за да я предаде на Илич Рамирес Санчес.

Убих скапаната ти курва и ще се върна да убия и теб. В джунглата има седемдесет и една улици. Джунгла, гъста като тази в Там Куан, но има пътека, която си пропуснал, сейф в килията, който никога не ти е бил известен — така както не си знаел нищо за мен преди десет години в деня на моята екзекуция. Други хора знаеха и ти ги уби. Но няма значение. В този сейф са документите, които ще ми дадат свобода. Да не би да си въобразяваш, че съм станал Каин, без да си оставя последна вратичка? Вашингтон няма и да посмее да ме докосне! Изглежда, точно на датата на смъртта на Борн Каин ще вземе документите, които ще му осигурят по-дълъг живот. Ти беляза Каин. Сега аз бележа теб. Ще се върна и тогава ще отидеш при курвата.

Делта.

Джейсън хвърли бележката на бюрото и отиде при мъртвата. Спиртът беше изсъхнал. Подпухналото гърло беше готово. Той се наведе и постави пръстите си там, където бяха преди това други.

Лудост.

[1] Вие сте войник... Спрете. Спрете! (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Казват, че вие сте гигант (фр.) — Б. пр. ↑

34.

Утринната светлина се появи над кубетата на катедралата „Левалоа-Пере“ в северозападната част на Париж, мартенският вятър беше студен, а нощният дъжд премина в мокра мъгла. Няколко старици, завърнали се от нощно чистене из парижките апартаменти, влязоха през бронзовите врати, а други като тях излязоха със същата бавна и уморена походка, държейки се с една ръка за перилата и стискайки молитвеници в другата. Те предвкусваха скъпоценните часове сън, преди отново да подхванат тежкия си и изнурителен дневен труд. Освен тези жени влизаха и излизаха мъже, облечени в износени и изпокъсани дрехи — повечето също възрастни, други учудващо млади, всичките облечени в палта. Те търсеха топлината на катедралата, пъхнали по бутилка в джоба си, която щеше да продължи скъпоценната забрава с още един ден, в който трябваше да се оцелее.

Един старец обаче не се носеше в транс подобно на останалите. Той бързаше. На лицето му беше изписана неохота — дори страх, но това ни най-малко не забави крачките му нагоре по стълбите и през вратите, после покрай трепкащите свещи и надолу към далечната лява част на храма. Часът бе необичаен за вярващ, който търси утеха в изповедта; но независимо от това старият просяк се насочи право към първото сепаре, повдигна завесата и влезе в него.

— Ангелус Домини...

— Донесе ли я? — изрече със заповеднически шепот треперещата от гняв фигура на жреца зад завесата.

— Да. Той я пъхна в ръката ми почти в несвяст, хлипаше и ми каза да се махам. Изгорил е бележката на Каин, писана до него, и каза, че ще отрича всичко, дори да се спомене и дума. — Старецът пъхна листчето зад завесата.

— Използвал е писалката й... — Шепотът на убиеца замря, ръката, от която се виждаха само очертанията, се вдигна към очертанията на главата, иззад завесата се чу измъчен приглушен вопъл.

— Бързам да ти напомня, Карлос — заговори просякът. — Куриерът не носи вина за вестите, които предава. Можех да откажа да

чуя това или да ти го предам.

— Как? Защо?...

— Лавие. Проследил я е до Парк Монсо, а след това двете до катедралата. Видях го в Ноли-сюр-Сен, когато охранявах там. Тогава ти го казах.

— Знам! Но защо? Можеше да я използва по сто други начини! Срещу мен! Защо?

— Бележката му го казва. Побъркал се е. Напрежението се е оказало прекалено за него, Карлос. Случва се; виждал съм го и преди. Двоен агент с прекъснати връзки; няма кой да потвърди основното му споразумение. И двете страни искат само трупа му. Той е стигнал до състояние, в което е напълно възможно вече сам да не знае кой е.

— Знае. — Шепотът бе породен от тиха ярост. — Като се подписва с името Делта, той ми казва, че знае. И двамата знаем откъде е това име и откъде е той самият!

Просякът замълча.

— Ако е истина, тогава той все още е опасен за теб. Прав е. Вашингтон няма да посмее да го докосне. Може да не го разтръбят, но поне ще отзоват палачите си. Може дори да се принудят да му отпуснат една-две привилегии в замяна на мълчанието му.

— Документите, за които пише ли? — попита убиецът.

— Да. Едно време — в Берлин, Прага, Виена — това се наричаше „окончателно заплащане“. Борн използва „последна вратичка“, а това е просто вариант. Документи се приготвят между първия източник на контрол и инфилтратора, за да влязат в действие в случай, че стратегията се провали, първичните контакти са убити и за агента няма никакъв друг изход. Предполагам, не си изучавал такава неща в Новгород; руснаците не вземат чак такива предпазни мерки. Но бегълците от Съюза обаче настояват за тях.

— Значи документите са дискредитиращи?

— Трябва да са такива в известна степен. Поне за този, който е бил обект на манипулация. Конфузните положения винаги се избягват; иначе могат да съсият доста кариери. Но точно това не е нужно аз да ти го обяснявам. Използвал си прекрасно този похват.

— „Седемдесет и една улици в джунглата“... — каза Карлос, четейки от бележката в ръката си, вече със съвършено спокоен и хладнокръвен шепот. — „Джунгла, гъста като тази в Там Куан“... Този

път екзекуцията ще се състои по разписание. Този път Джейсън Борн няма да напусне вътрешния Там Куан жив. Под едно или друго име, но Каин ще е мъртъв, а Делта ще умре заради това, което стори. Анжелик! Обещавам ти! — Клетвите секнаха, умът на убиеца се насочи към земните неща. — Вилие има ли някакво понятие кога Борн е излязъл от къщата му?

— Не знае. Казах ти, той изобщо не беше на себе си.

— Няма значение. Първите полети за Щатите са започнали преди не повече от час. Той е в един от тях. Ще пристигна в Ню Йорк почти заедно с него и този път няма да го изпусна... Ножът ми ще чака, а острието му ще е като бръснач. Ще одера кожата на лицето му; американците ще си получат техния Каин без лице. Могат да дадат на този Каин или Делта каквото си искат име.

Нашареният със сини черти телефон на бюрото на Александър Конклин иззвъня. Звукът му бе тих и неназраплив, но оставяше тягостно усещане. Този телефон свързваше Конклин директно с компютърните зали и хранилищата за информация. В кабинета нямаше кой да вдигне телефона.

Служителят на Централното разузнавателно управление внезапно нахлу през вратата, накуцвайки и с бастун, с който още не беше свикнал, даден му от военното разузнаване към Командването на Обединените европейски сили в Брюксел миналата нощ, когато беше придружил военния транспорт до Ендрю Филд, Вирджиния. Захвърли ядосано бастуна в другия край на стаята и се метна към телефона. Очите му бяха зачервени и бе останал без дъх от усилията. Мъжът, отговарящ за ликвидирането на „Тредстоун“, беше изтощен. Беше се свързал по тайните канали с поне дузина отдели на тайните служби — във Вашингтон и отвъд океана, опитвайки се да намери обяснение на мистерията през последните двайсет и четири часа. Беше изпратил до всяко кътче що-годе значителна информация, която намери в досиетата. До всеки пост в Европа и до всеки дееспособен агент по оста Париж-Лондон-Амстердам. Борн беше жив и опасен; беше се опитал да убие началника си от правителството; имаше възможност да е на всяко място, във всяка точка на десет часа път от Париж. Трябваше да се покрият всички летища и железопътни гари и да се активизира цялата подземна мрежа. Намерете го! Убийте го!

— Да. — Конклин се облегна на бюрото и вдигна телефона.

— Тук е Компютърна мрежа дванайсет — изрече бързо мъжки глас. — Май открихме нещо. Или поне го няма в списъците на Щатите.

— Какво, за бога?

— Името, което ни дадохте преди няколко часа. Уошбърн.

— Какво за него.

— Някакъв Джордж П. Уошбърн е минал през граничните пунктове в Париж и Ню Йорк тази сутрин с полет на Ер Франс. Уошбърн е доста разпространено име; може да е просто бизнесмен с връзки, но е бил отбелязан в списъка на пътниците като дипломат от НАТО. Затова проверихме тук. Изобщо не са чували за такъв. Няма човек на име Уошбърн, който да е включен в някой от текущите преговори на НАТО с френското правителство от която и да е от страните-членки.

— Как са го пуснали тогава, по дяволите? Кой му е дал този дипломатически статут?

— Проверихме в Париж, не беше лесно. Явно е било по нареждане на Министерството на отбраната. Те са доста неразговорлива банда.

— Военното министерство ли? Какво право имат те да прекарват наши граждани?

— Няма никаква разлика между „наши“ и „техни“; всеки може да мине. Това е един вид любезност от страна на държавата домакин и френския превозвач. Един от начините да си издейства човек място за вече продаден полет. Между другото паспортът на този Уошбърн дори не е американски, а британски.

Има един лекар, англичанин, казва се Уошбърн... Това беше той! Беше Делта и Министерството на отбраната на Франция го подкрепяше! Но защо Ню Йорк? Какво още имаше за него в Ню Йорк? И кой толкова високопоставен в Париж би сътрудничил с Делта? Какво им беше казал? О, господи! Колко им беше казал?

— Кога е кацнал? — попита Конклин.

— В седем и трийсет тази сутрин. Преди малко повече от час.

— Добре — каза мъжът, чийто крак бе откъснат в „Медуза“, и тръгна към стола си зад бюрото, скърцайки със зъби от болка. — Искам да изтриете от лентите това, което ми предадохте току-що. Всичко. Ясно ли е?

— Разбрано, сър. Изтрито, сър.

Конклин затвори. Ню Йорк. Ню Йорк? Не Вашингтон, а Ню Йорк! В Ню Йорк вече нямаше нищо. Делта го знаеше. Ако преследваше някого от „Тредстоун“ — ако преследваше него — щеше да вземе полет направо до летище Дълес. Какво имаше в Ню Йорк?

И защо беше използвал името Уошбърн? Това означаваше, че разкрива стратегията си; знаеше, че името ще бъде забелязано рано или късно... Късно... След като вече е минал през вратата! Делта съобщаваше на оцелелите от „Тредстоун“, че ще действа от позиция на силата. В неговите възможности беше не само да разкрие операцията „Тредстоун“, а и бог знае още какво. Всички мрежи, които е използвал като Каин, подслушвателни постове и мними консулства, не представляващи нищо друго освен станции за електронен шпионаж... дори кървавите тайни на „Медуза“. Връзката му с военното министерство на Франция трябваше да покаже на „Тредстоун“ докъде е стигнал. Сигнал, че щом е могъл да проникне в такава ограничена група стратегии, нищо не би могло да го спре. По дяволите, от какво да го спре? Какви бяха намеренията му? Милионите бяха у него; спокойно можеше да изчезне!

Конклин поклати глава и си спомни. По едно време беше склонен да позволи на Делта да изчезне, беше му го казал преди дванайсет часа на гробището извън Париж. Би могъл да отиде само дотам и никой не го знаеше по-добре от Александър Конклин, който някога бе един от най-добрите действащи офицери от контраразузнавателната общност. Само дотам; демонстративното самоуспокояване, че все още си жив, почваше да нагарча и да омръзва с времето. Зависеше от това какъв си бил преди и какво си станал, след като си се деформирал. Само дотолкова... Но Делта не изчезна! Върнал се е обратно със странните си твърдения, странните си изисквания... и някаква ненормална тактика, която никой опитен разузнавателен офицер не би се опитал да приложи. Защото никой с всички си не би навлязъл в минирано поле, пълно с негови врагове, независимо колко взривоопасна е информацията, която притежава и колко нависоко се е внедрил. После никакъв опит за шантаж не би могъл да те върне при живите...

Никой с всички си... Никой с всички си. Конклин бавно се наведе напред на стола си.

Аз не съм Каин. Той никога не е съществувал. Никога не съм бил! Не съм бил в Ню Йорк... Карлос е бил! Не аз, Карлос! Ако това, което казвате, наистина се е случило на Седемдесет и първа улица, това е бил той! Той знае!

Но Делта е бил в къщата от кафяв камък на Седемдесет и първа улица. Отпечатъците — показалец и среден пръст на дясната ръка. А ето сега изникваше и обяснение на метода на транспорт. Ер Франс, под егидата на военното министерство... Факт: Карлос не би могъл да знае.

Разни неща изникват в съзнанието ми... лица, улици, сгради. Видения, които не мога да обясня... Знам хиляди факти за Карлос, но не знам защо!

Конклин притвори очи. Имаше някаква фраза, някаква проста ключова фраза, използвана при полагането на основите на „Тредстоун“. Каква беше? Произходът ѝ беше от „Медуза“... Каин означава Чарли, а Делта означава Каин. Точно така. Каин вместо Карлос. Делта-Борн се беше превърнал в същия онзи Каин, който трябваше да послужи за стръв на Карлос.

Конклин отвори очи. Джейсън Борн трябваше да измести Илич Рамирес Санчес. В това се състоеше и цялостната стратегия на „Тредстоун“. Това беше ключът към завършената структура на измамата и предателството, което трябваше да накара Карлос да излезе от прикритието си и да застане пред тях.

Борн. Джейсън Борн. Съвършено непознатият мъж, едно име, погребано за десетилетие, част от останките на човек, захвърлен в джунглата преди десет години. Но той беше съществувал, това също бе част от стратегията.

Конклин разрови папките върху бюрото си, докато откри тази, която търсеше. Не беше надписана, отгоре ѝ имаше само една буква и две цифри с черен X накрая. Това означаваше, че съдържа единствените оригинални документи на „Тредстоун“.

T-71. Раждането на „Тредстоун“

Той я отвори, като почти се изплаши от това, което щеше да види в нея.

Дата на екзекуцията. Сектор Там Куан. 25-и март...

Конклин премести погледа си върху календара на бюрото.

24-ти март.

— О, боже — прошепна, посягайки към телефона.

Доктор Морис Панов мина през двойната врата на психиатричното отделение на военната лечебница в Бетезда и се насочи към сестринската стая. Усмихна се на униформената секретарка, която прелистваше документи от картотеката под строгия поглед на старшата сестра на етаж, застанала зад нея. Младата стажантка явно беше сложила картона на някой от болните не там, където трябва — но дори и да не беше пациент, началничката й нямаше да допусне това да се повтори.

— Не се впечатлявайте от камшика на Ани — каза Панов на притеснилото се момиче. — Под тези леденостудени нечовешки очи се крие сърце от най-твърд камък. Всъщност тя избяга от петия етаж преди две седмици, но ние не смеем да кажем на никого.

Момичето се засмя нервно; старшата поклати гневно глава. Телефонът в стаята иззвъня.

— Би ли го вдигнала, скъпа? — каза Ани на младата секретарка. Момичето кимна и отиде до бюрото. Сестрата се обърна към Панов. — Доктор Мо, как, кажете, да наля нещо в главите им, като им говорите така?

— С любов, скъпа Ани. С любов. Но не забравяйте и велосипедните вериги.

— Вие сте непоправим. Как е пациентът ви от Пет-А? Знам, че се безпокоите за него.

— Безпокоя се.

— Чух, че сте останали горе цяла нощ.

— Даваха един филм от три сутринта по телевизията и исках да го гледам.

— Не правете така, Мо — каза старшата. — Прекалено сте млад, за да свършите на горния етаж.

— Май вече съм прекалено стар и за да го избегна, Ани. Но благодаря ти все пак...

В същия момент Панов и сестрата осъзнаха, че по високоговорителите произнасят името му — секретарката-стажантка с големите очи говореше в микрофона.

— Доктор Панов, моля. Телефонен разговор за...

— Аз съм доктор Панов — каза психиатърът, шепнейки с нисък глас. — Но не искаме никой да го узнае. Истината е, че Ани Донован всъщност е майка ми от Полша. Кой е?

Секретарката се вгледа в картичката на Панов, закачена върху бялото му сако, премигна и отвърна.

— Някакъв господин Александър Конклин, сър.

— О! — Панов беше изненадан. От пет години насам Александър Конклин му беше пациент, от време на време лежеше при него, докато накрая и двамата се съгласиха, че се е приспособил толкова добре, колкото изобщо беше възможно при неговото състояние — а то не бе никак много. Хората като него бяха толкова много, а за тях можеха да направят толкова малко. Но Конклин вероятно имаше сериозна причина да го търси, щом звънеше тук в Бетезда, а не в кабинета му. — Откъде мога да говоря, Ани?

— В първа стая — каза сестрата, сочейки коридора. — Свободна е. Ще прехвърля разговора.

Панов тръгна към вратата, обладан от тягостно предчувствие.

— Трябват ми няколко много бързи отговора, Мо — каза Конклин с напрегнат глас.

— Не ме бива много в бързите отговори, Алекс. Защо не наминеш да се видим днес следобед?

— Не става въпрос за мен. За друг човек. Поне имам съмнения.

— Без шеги, ако обичаш. Мисля, че отминахме този етап.

— Не се шегувам. Това е спешност четири нули, имам нужда от помощ.

— Четири нули ли? Обади се тогава на някой от вашите. Никога не съм отговарял на това изискване.

— Не мога. Случаят е много сложен.

— Тогава се посъветвай с бог.

— Мо, моля те! Искам само да потвърдиш дали нещо е възможно, останалото мога и сам да си го сглобя. Нямам нито секунда за губене. Възможно е тук да се разхожда човек, готов да стреля по призраци, или по всеки, когото сметне за призрак. Той вече уби няколко съвсем истински и много важни хора и аз не съм сигурен дали изобщо го е осъзнал. Помогни ми, помогни на него!

— Ако мога. Продължавай.

— Бил е дълго в непрекъснато променяща се максимално напрегната ситуация, като през цялото време е бил в дълбока нелегалност. Играл е ролята на примамка — явна и съвсем отрицателна примамка, като постигането на тази ясна видимост му е коствало постоянно напрежение. Целта е била да изкара на бял свят мишената, подобна по характер на примамката, като я накара да мисли, че самата примамка е заплаха. Така мишената се принуждава да излезе на открито... Ясно ли ти е дотук?

— Дотук, да — каза Панов. — Казваш, че поддържането на силно негативен образ от страна на примамката ѝ е струвало непрестанно напрежение. В каква среда се е движил?

— Толкова брутална, колкото можеш да си представиш.

— За какъв период от време?

— Три години.

— Мили боже — възкликна психиатърът. — Без прекъсване ли?

— Без. Двайсет и четири часа в денонощието, триста шейсет и пет дни в годината. Три години. Бил е друг човек, а не себе си.

— Кога ще си го набиете в главите, проклетите глупаци? Дори затворниците в концлагерите имат право да бъдат самите себе си и да разговарят с други хора, които също са самите себе си. — Панов замълча, за да осмисли думите си и тези на Конклин. — Това е случаят ти, така ли?

— Не знам със сигурност — отвърна офицерът от разузнаването. — Случаят е мъгляв, объркан и на места противоречив. Искан да те попитам следното: възможно ли е такъв човек под влияние на подобни обстоятелства да... си внуши, че се е превъплътил в самата примамка?

— Отговорът на този въпрос е толкова очевиден, че се учудвам защо питаш. Разбира се, че е възможно. Има голяма вероятност. Такова мъчително и дълго представление се понася трудно, освен ако вярата в превъплъщението не стане всекидневие. Актьорът изобщо не слиза от сцената, а пиесата изобщо не свършва. Ден след ден, нощ подир нощ. — Лекарят отново замълча и след това продължи предпазливо: — Но не това всъщност е въпросът ти, нали?

— Не — отвърна Конклин. — Ще отида малко по-далеч. Отвъд границата на примамката. Не виждам какво друго остава. Това е единственото, което обяснява нещата.

— Чакай малко — прекъсна го остро Панов. — По-добре спри дотук, защото не поставям сляпо диагнози. Не се опитвай да ме подведеш. Не става, Чарли. Това ще ти даде право, за което не желая да отговарям — със или без такса за консултацията.

— „Не става... Чарли“. Защо го каза, Мо?

— Какво имаш предвид, като питаш защо съм го казал? Това е израз, който често чувам. От устата на хлапетата с мръсните джинси в любимите ми барове.

— Откъде знаеш накъде те водя? — попита мъжът от ЦРУ.

— Защото съм чел книжки, а намеренията ти са съвсем прозрачни. Струва ми се, че се каниш да ми опишеш признаците на класически случай на параноидна шизофрения с мултиплицирано раздвоение на личността. Твоят човек не само си е внушил, че е самата жертва, ами си е присвоил и идентичността на онзи, когото преследва. Мишената. Към това клониш, нали, Алекс? Искаш да ми кажеш, че твоят човек е трима души едновременно, той самият, примамката и мишената. И аз ти повтарям. Не става, Чарли. Няма да дам никакво потвърждение, без да направя обширен преглед. Това би ти дало права, които не ти се полагат, и оправдание за намеренията ти. Не става!

— Не искам от теб да потвърждаваш нищо! Просто искам да разбера дали е възможно. За бога, Мо, наоколо се навърта човек, свикнал да стреля на месо, който убива хора, които твърди, че не познава, а е работил с тях цели три години! Отрича да е бил на определеното място в определеното време, и то когато отпечатъците от собствените му пръсти сочат точно обратното. Казва, че го спохождат видения — лица, на които не може да намери място, имена, които е чувал, но не знае откъде. Твърди, че никога не е бил примамката; че не е бил той! Но той беше! И е! Възможно ли е? Само това искам да разбера. Възможно ли е напрежението и времето, и всекидневният натиск да го пречупят до такава степен? Да го разстроят?

Панов задържа за миг дишането си.

— Възможно е — каза бавно. — Ако фактите, които ми изложи отговарят на истината, възможно е. Това е всичко, което ще ти кажа, защото освен тези съществуват и още много други възможности.

— Благодаря ти — Конклин изчака малко. — Последен въпрос: да речем, че има някаква дата — месец и ден от месеца — която е

важна за досието на въпросния човек, и по-точно за досието на примамката.

— Уточни какво имаш предвид.

— Добре. Това е датата, на която е бил убит човекът, чиято самоличност е била дадена на примамката.

— Тя няма нищо общо с текущото досие, но е известна на вашия човек, така ли?

— Да. Известна му е. Да речем, че той е присъствал там. Той би ли я помнил?

— Не и като примамката.

— А като някой от другите двама?

— Да, но само ако предположим, че мишената също я знае или я е научила по време на трансформацията.

— Има и място, от което е била ръководена стратегията и където е била създадена примамката. Ако нашият човек е близо до това място, а приближава и въпросната дата, би ли се почувствал привлечен? Би ли изплувало то в съзнанието му като нещо изключително важно? За него.

— Възможно. Ако е свързано по някакъв начин с истинското място на смъртта, защото там е била родена примамката. Зависи кой е той в момента.

— Да предположим, че е мишената.

— И знае мястото?

— Да. Защото друга част от него е трябвало да го знае.

— Тогава ще го привлича. Това е подсъзнателно влечение.

— Защо?

— Защото иска да убие примамката. Ще убива всичко, което му се изпречи на пътя, но главната му цел ще е примамката. Той самият.

Александър Конклин върна слушалката на мястото ѝ, липсващият крак го болеше, а в мислите му цареше такъв хаос, че трябваше да затвори очи, за да се съсредоточи и да се върне към обичайното си състояние. Беше сбъркал в Париж... на гробището извън Париж. Беше поискал да убие погрешка човек, а истинските причини, поради които трябваше да го направи, се криеха в неговите опити да му обясни. Имаше си работа с луд. Човек, чиито страдания не биха могли да се обяснят в светлината на двайсетгодишен опит, но бяха напълно разбираеми, ако същият човек мисли непрестанно за

болката и загубите си, понесен върху безкрайната вълна на насилието и жестокостта.... и всичкото това се израждаше в една безполезност. Всъщност никой не можеше да твърди нищо със сигурност. Нещата не се връзваха със здравия разум. Днес щеше да бъде заловен и убит един Карлос, друг щеше да заеме мястото. Защо направихме всичко това... Дейвид?

Дейвид. Най-сетне произнесох името ти. Едно време бяхме приятели, Дейвид... Делта. Познавах жена ти и децата ти. Понякога пиехме заедно питиетата си и вечеряхме заедно в далечните азиатски станции. Ти беше най-добрият служител на Външно министерство в Далечния изток и всички го знаеха. Ти щеше да бъдеш ключа за новата политика, крайъгълния камък. И тогава стана това. Смърт, дошла от небето в Меконг... Ти се промени, Дейвид. Всички ние понесохме загуби, но само ти единствен се превърна в Делта. В „Медуза“. Не те познавах чак толкова отблизо — една или две съвместни вечери не правят хората първи приятели — но малко от нас се превърнаха в зверове. Но ти се превърна, Делта.

А сега трябва да умреш. Никой повече не може да си позволи да те остави жив. Никой от нас.

— Остави ни насаме, ако обичаш — каза генерал Вилие на секретаря си, като седна срещу Мари Сен-Жак в кафенето в Монмартр. Той кимна и се настани на маса на три метра от тяхната; би си тръгнал, но все още беше на пост. Изтощеният старец погледна към Мари.

— Защо настояхте да дойда тук? Той поиска да се махнете от Париж и аз му обещах.

— Да се махна от Париж и въобще да изляза от играта — каза Мари, развълнувана от гледката на изтормозеното лице на стария човек. — Съжалявам. Не исках да бъда за вас поредната неприятност. Чух съобщенията по радиото.

— Пълна измишльотина — отсече Вилие и надигна брентито, което секретарят му бе поръчал. — Три часа в полицията, едва издържах да лъжа така ужасно и да обвинявам друг човек за престъпление, което извърших със собствените си ръце.

— Да, но описанието му бе много точно, учудващо точно. Никой не би могъл да го сбърка с друг.

— Той сам ми го даде. Седна пред огледалото на жена ми, гледаше лицето си и ми казваше какво да говоря. Каза, че това е единственият начин Карлос да повярва, че съм отишъл в полицията с цел да ги накарам да го преследват. Беше прав, естествено.

— Прав е бил — съгласи се Мари. — Но той не е нито в Париж, нито в Брюксел или Амстердам.

— Моля?

— Искам да ми кажете къде е.

— Нали ви е казал.

— Излъга ме.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото знам кога ми казва истината. Вижте, и двамата го чухме.

— И двамата? ... Боя се, че не разбирам.

— И аз така мисля; сигурна бях, че не ви е казал. Когато ми се обади по телефона и говори толкова неохотно, и знаеше, че знам, че ме лъже, не можах да го разбера. Не можах да свържа нещата в едно, докато не чух съобщенията по радиото. Вашите и на още някой. Това описание... толкова пълно и подробно, чак до белега на лявото му слепоочие. Едва тогава разбрах. Не е имал никакво намерение да остане в Париж, дори не и на петстотин мили от Париж. Възнамерявал е да отиде по-далеч — там, където това описание не би имало особено значение — където би могъл да бъде отведен Карлос, за да бъде предаден на хората, с които Джейсън е имал споразумение. Права ли съм?

Вилие остави чашата си.

— Дал съм дума. Вие трябва да бъдете отведена на сигурно място в провинцията. Не разбирам какво говорите.

— Ще се опитам да се доизясня — каза Мари и се наведе напред. — Чух по радиото и друго съобщение, което явно вие сте пропуснали, защото сте бил в полицията или сте си почивали. На гробището в района на Рамбуе тази сутрин са намерени двама мъже. Застреляни. Единият е бил известен убиец от Сен Жермен. Разпознали са другия като бивш американски разузнавач, живеещ в Париж — доста праволинеен човек, на когото навремето са дали възможност да избира между скоропостижно пенсиониране или военен съд.

— Да не би да искате да кажете, че между двата случая има някаква връзка?

— Миналата нощ Джейсън получи инструкции от американското посолство да отиде там, за да се срещне с някакъв човек, прелетял от Вашингтон.

— Вашингтон ли?

— Да. Имал е споразумение с група хора от американското разузнаване. Те са се опитали да го убият миналата нощ; мислят, че трябва да го убият.

— Мили боже, защо?

— Защото му нямат доверие. Те не знаят къде е бил и какво е правил доста дълго време, а и той не може да им каже. — Мари млъкна за миг и притвори за малко очи. — Не знае кой е. Не знае кои са те; а онзи от Вашингтон е наел и други, за да го убият миналата нощ. Изобщо не е пожелал да го изслуша; те си мислят, че той ги е предал, откраднал им е няколко милиона и е убил хора, за които той дори не е чувал. Няма такова нещо. Но не може и да им даде убедителен отговор. Този човек притежава само откъслеци от памет, всеки от които го обрича на страдание. Той страда от почти пълна амнезия.

По лицето на Вилие се изписа безкрайно удивление, в погледа му се появи мъчително осъзнаване.

— „По погрешка... — Така ми каза. — Те имат хора навсякъде... със заповед да бъде убит на място от първия, който ме види. Преследват ме хора, които не познавам и които не виждам. По погрешка.“

— По погрешка — натърти Мари, протегна ръката си през масата и докосна ръката на стария човек. — А те наистина имат хора, които трябва да го застрелят на място, щом се появи пред очите им. Ще го причакат, където и да отиде.

— Откъде ще разберат къде е?

— Той ще им каже. Това е част от стратегията му. И тогава те ще го убият. Той ще влезе в собствената си клопка.

В следващите няколко секунди Вилие не каза нищо, осъзнаването на собствената му вина се стовари върху него със страшна сила. Когато накрая заговори, почти шепнеше:

— Всемогъщи боже, какво сторих?

— Това, което сте сметнали за правилно. Което той ви е убедил, че е правилно. Не трябва да обвинявате себе си. Нито пък него, естествено.

— Той каза, че ще опише всичко, което се е случило с него, всичко, което си спомня... Колко ли е било болезнено това изказване за него. Не мога да чакам писмото, мадмоазел. Не можем да чакаме. Кажете ми всичко. Сега.

— Какво можете да направите?

— Ще отида в американското посолство. При посланика. Веднага. Всичко.

Мари Сен-Жак бавно отдръпна ръката си, облегна се и отметна с ръка тъмночервената си коса. Погледът ѝ беше някъде далеч, очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Каза ми, че за него животът започва на малък остров в Средиземно море, наречен Ил дю Пор Ноар...

Държавният секретар влезе ядосан в кабинета на директора по консулските операции в отдела на Държавния департамент, който се занимаваше със секретните операции. Прекоси бързо стаята и застана пред удивения директор, който стана, като видя влиятелния мъж. По лицето му се изписа смесица от изненада и объркване.

— Господин секретар?... Не съм получавал съобщение от канцеларията ви, сър. Щях веднага да се кача горе.

Държавният секретар хвърли вбесен върху бюрото му няколко жълти бланки, прикрепени една за друга. На първата страница имаше колона от шест имена, изписани с химикалка и отделени с широки редове:

Борн

Делта

„Медуза“

Каин

Карлос

„Тредстоун“

— Какво е това? — попита. — Какво, по дяволите, е това?

Директорът се наведе през бюрото.

— Не знам, сър. Някакви имена, доколкото виждам. Код за азбуката — буквата Д — и се отнасят до „Медуза“; това все още е

секретно, но съм чувал за нея. А предполагам, че Карлос има нещо общо с терориста. Бих желал да знам нещо повече за него. Но изобщо не съм чувал нито за Борн, нито за Каин или пък „Тредстоун“.

— Елате тогава в кабинета ми и чуйте запис на телефонен разговор, който току-що проведох с Париж, и ще научите за какво става дума! — избухна държавният секретар. — Този запис съдържа страшни неща, включително убийства в Отава и Париж и някакво много странно споразумение между първия секретар на Рю Монтен и някакъв от ЦРУ. Има също и недопустими лъжи спрямо властите на чужди правителства, спрямо нашите собствени разузнавателни единици и спрямо европейски вестници — и то без знанието и позволенията на Държавния департамент! Налице е някаква глобална измама, разпространявала дезинформация на толкова правителства, че не ми се мисли. Наредихме да превозят със самолет дотук под най-строг дипломатически контрол жена от Канада, икономист в правителството в Отава, която издирват за убийство в Цюрих. Бяхме принудени да дадем убежище на беглец, противно на всички закони, защото, ако тази жена казва истината, можем да считаме, че сме загазили до немай къде! Искам да знам какво става. Ще отмените всичко за днес, като казвам „всичко“, имам предвид абсолютно всичко. Ще посветите деня си, а ако е необходимо и нощта, но ще разчепкате тази работа. Някъде наблизо се разхожда човек, който не знае кой е, но има в главата си повече информация от десет секретни компютри!

Минаваше полунощ, когато изтощеният директор направи връзката: за малко щеше да я пропусне. Първият секретар даде името на Александър Конклин под заплаха от незабавно отзоваване. Но Конклин не бе открит никъде. Беше се прибрал рано сутринта от Брюксел във Вашингтон с военен самолет, но беше излязъл от Лангли чак в 1,22 следобед, без да остави никакъв телефонен номер — даже за спешни съобщения — на който можеше да бъде открит. А от това, което директорът беше успял да научи за Конклин, този пропуск беше нещо съвсем необичайно. Мъжът от ЦРУ бе типичен за тези, които наричаха акула-убиец; той направляваше индивидуални стратегии по цял свят, там където имаше подозрения за провал или предателство. Във всеки момент имаше прекалено много хора в прекалено много места, които можеха да се нуждаят от мнението му. Не беше логично

да прекъсне тези нишки за цели дванайсет часа. Също толкова необичаен бе фактът, че записите на телефонните разговори от кабинета му бяха изтрети; липсваха всичките от последните два дена, а ЦРУ имаше много строги изисквания в това отношение. Такава беше политиката на новото ръководство — пълен отчет за всичко. Но все пак директорът на Конс-Оп беше научил един факт: Конклин е бил свързан с „Медуза“.

Използвайки заплахата, че в противен случай ще отвърне със същото, директорът бе успял да получи достъп до секретните записи на разговорите на Конклин през последните пет седмици. Агенцията му ги предостави неохотно и директорът заседна пред екрана за два часа, след като нареди на оператора в Лангли да върти лентата, докато не му каже да спре.

Беше се обадил на осемдесет и шест човека, споменавайки думата „Тредстоун“; никой не бе откликнал. След това директорът отново прехвърли всички възможности наум; имаше военен, когото не беше включил в сметката, защото антипатията му към ЦРУ беше всеизвестна. Но преди седмица Конклин му беше звънял два пъти в интервал от двайсет минути. Директорът се обади на хората си в Пентагона и разбра каквото му трябваше: „Медуза“.

Бригаден генерал Търуин Артър Крофорд, понастоящем офицер на служба във военното разузнаване, по-точно в хранилищата за информация, бивш командос от Сайгон, отговорен за секретните операции — все още секретни. Медуза.

Директорът вдигна слушалката на телефона в стаята за конференции; той не минаваше през секретарския пулт. Набра номера на домашния телефон на генерала във Феърфакс. Генералът вдигна на четвъртото позвъняване. Мъжът от Държавния департамент се представи и попита генерала желае ли да се обади обратно във Вашингтон за потвърждение с кого говори.

— Каква нужда има да го правя?

— Отнася се до неща, свързани непосредствено с „Тредстоун“.

— Ще ви се обадя след малко.

Направи го точно след единайсет секунди, а в следващите две минути директорът изложи в общи линии информацията на департамента.

— Тук няма нищо, което да не ни е известно — каза генералът. — Още от самото начало бе назначен комитет за контрол; на Овалния кабинет бяха предоставяни периодични отчети — почти всяка седмица от официалното започване на операцията. Нашият обект беше съвсем наясно с процедурите, можете да бъдете сигурен в това.

— Държа да бъда сигурен — отвърна служителят от департамента. — Това отнася ли се и до случая в Ню Йорк отпреди седмица? Елиът Стивънс, този майор Уеб и Дейвид Абът? Където обстоятелствата са били, да кажем, леко променени?

— А, значи вие знаете за промените?

— Слушайте, генерале, аз съм шеф на Конс-Оп.

— Да. Вярно... Стивънс не беше женен; останалите разбраха. Най-добре подхождаше грабеж и масово убийство. Решението ни бе одобрено.

— Ясно... Вашият Борн е пристигнал вчера сутринта в Ню Йорк със самолет.

— Знам. Знаем — Конклин и аз. Ние сме приемниците.

— Имате ли връзка с Конклин?

— Последно говорих с него към един по обяд. Нямам запис. Честно казано, той настоя за това.

— Излязъл е от Лангли. Не е оставил телефон, на който може да бъде намерен.

— Това също ми е известно. Не се опитвайте... При цялото ми уважение, кажете на секретаря да стои настрана от тази работа. И вие стойте настрана. Не се бъркайте.

— Вие сте забъркан, генерале. Докарахме тук жената от Канада под дипломатическа закрила.

— За бога, защо?

— Бяхме принудени; тя ни принуди.

— Дръжте я в изолация тогава. Трябва! Тя е наш случай, ние носим отговорност за нея.

— По-добре ще е да обясните какво имате предвид.

— Имаме работа с луд човек. Мултиплицирана шизофрения. Той е подвижен наказателен взвод; може да убие дузина невинни хора с едно-единствено избухване, с една експлозия в главата си и така и няма да разбере защо го е направил.

— Откъде знаете?

— Защото вече е убивал. Онази кланица в Ню Йорк миналата седмица — това е бил той. Убил е Стивънс, Монаха, Уеб — на всичкото отгоре, Уеб — и други двама, за които изобщо не сте чували... Сега ни е ясно. Той не може да носи отговорност, но това нищо не променя. Оставете го на нас. На Конклин.

— Миналата седмица ли? Борн?

— Да. Имаме доказателства. Отпечатьци. Потвърдиха ги във ФБР. Той е бил.

— Вашият човек е оставил отпечатьци?

— Оставил е.

— Не би могъл — каза мъжът от Държавния департамент.

— Какво?

— Бихте ли ми казали как стигнахте до заключението за душевно разстройство? Мултиплицирана шизофрения или там както я нарекохте.

— Конклин е говорил с психиатър — от най-добрите — авторитет по въпросите на пораженията от стреса. Алекс е описал случая, а той е брутален. Лекарят е потвърдил подозренията ни, подозренията на Конклин, ако трябва да сме точни.

— Потвърдил ли ги е? — попита шокирано директорът.

— Да.

— Въз основа на това, което е казал Конклин? Или това, което си въобразява, че знае.

— Няма друго обяснение. Оставете го на нас. Той е наш проблем.

— Вие сте пълен глупак, генерале. Защо не се занимавате с банките за информация или с къде по-елементарната артилерия?

— Обиждате ме.

— Обиждайте се колкото си щете. Ако сте направили това, което предполагам, може да не ви остане друго освен да съжелявате.

— Бихте ли обяснили — каза Крофорд рязко.

— Имате работа не с душевно болен човек или с луд, или някакъв страдащ от каквато и да е скапана мултиплицирана шизофрения, за която се съмнявам, че знаете нещо повече от мен самия. Имате работа с човек, страдащ от амнезия, човек, който цели шест месеца се опитва да разбере кой е и откъде е дошъл. А от лентата, която имаме тук, разбрахме, че се е опитал да ви каже — поне на Конклин, но Конклин изобщо не е пожелал да го изслуша. Никой от

вас не е пожелал да го изслуша... Изпратили сте човек в най-дълбока нелегалност за три години — три години — за да издърпа Карлос, и когато стратегията ви се е провалила, сте предположили най-лошото.

— Амнезия ли?... Бъркате нещо. Аз разговарях с Конклин, той го е изслушал. Вие не разбирате; ние и двамата познавахме...

— Не искам да чувам името му! — прекъсна го директорът.

Генералът млъкна.

— И двамата познавахме... Борн... от години насам. Мисля, че знаете откъде. Вие ми прочетохте името. Той беше най-особеният човек, когото съм срещал, беше толкова близо до параноята, както никой друг в тази общност. Поемаше мисии — и рискове — които не би поел никой нормален човек. И въпреки всичко никога не потърси награда. Толкова беше изпълнен с омраза.

— И това го прави във вашите очи кандидат за лудницата. След десет години, така ли?

— Седем години — поправи го Крофорд. — Опитах се да попреча на избора му в „Тредстоун“. Но Монаха каза, че бил най-добрият. Не бих спорил относно това, поне що се отнася до опита. Но изразих мнението си. Беше почти психически случай; знаехме какви са причините. Оказа се, че съм бил прав. Продължавам да стоя на същото мнение.

— Няма на какво повече да стоите, генерале. Ще се изтърсите право върху железния си задник. Защото Монаха е бил прав. Вашият човек наистина е най-добрият, със или без памет. Той ви води Карлос и ви го доставя право до скапаната ви врата. Така е, и той ще ви го доведе, освен ако вие не убиете първи Борн. — Директорът чу това, което се опасяваше, че ще чуе — краткото изсумтяване на Крофорд. Продължи: — Не можете да се свържете с Конклин, така ли? — попита.

— Не.

— Да не би да е минал в нелегалност? Сигурно сам се е заел с тази работа и в момента прехвърля пари през трети и четвърти хора, които не се познават. Източниците не могат да се проследят и всички улики към „Тредстоун“ ще потънат в небитието. А сигурно вече снимките са в ръцете на хора, които Конклин не познава, а и не би познал дори те да го посочат. Не ми говорете за наказателни взводове. Вашият вече е на позиция, но вие не го виждате и не знаете къде се

намира. Но е подготвен; половин дузина пушки са готови да открият огън, щом съзрат обречения. Покривам ли горе-долу сценария?

— Не очаквате от мен отговор, нали? — каза Крофорд.

— Не е необходимо. Тук е отдел „Консулски операции“. И преди съм се занимавал с подобни неща. Но вие бяхте прав само по отношение на едно. Това наистина си е ваш проблем; намира се във вашия двор. Ние няма да се оставим да ни докоснете. Такива ще са препоръките ми към секретаря. Държавният департамент не може да си позволи да ви познава лично. Считайте, че това обаждане не се записва.

— Ясно.

— Съжалявам — каза директорът и беше искрен, долавяйки безразличието в гласа на генерала. — Понякога всичко отива по дяволите.

— Да. В „Медуза“ ни стана ясно. Какво ще правите с момичето?

— Още не сме решили с вас какво да правим.

— Това е лесно. Като Айзенхауер на срещите на най-високо равнище. Какви Ю-Ту? За какво говорите? Ще се оправим; без предварителна подготовка. Няма значение... можем да премахнем момичето от книгата в Цюрих.

— Ще ѝ кажа. Може да помогне. Ще ръсим извинения навред. А за нея ще трябва да измислим нещо много специално.

— Сигурен ли сте? — прекъсна го Крофорд.

— За кое? За по-специалното ли?

— Не. За амнезията. Абсолютно ли сте сигурен?

— Изслушах записа поне два пъти, чух гласа ѝ. През целия си живот не съм бил по-сигурен в нещо. Между другото тя пристигна преди няколко часа. Намира се под охрана в хотел „Пиер“. Ще я закараме във Вашингтон сутринта, след като решим какво да правим.

— Чакайте малко — генералът повиши глас, — не утре! Тя тук ли е?... Можете ли да ми устроите среща с нея?

— Само си копаете по-дълбок гроб, генерале. Колкото по-малко имена научи, толкова по-добре. Била е с Борн, когато той се е обаждал в посолството; знае за първия секретар, а вероятно вече и за Конклин. Може да се наложи той сам да отговаря за това. Стойте настрана.

— Нали току-що ми казахте сам да се оправям.

— Но не по този начин. Вие сте разумен мъж, аз също. Професионалисти сме.

— Не ме разбрахте! Имаме снимки, вярно, но те могат да се окажат безполезни. Защото са отпреди три години, а Борн се е променил, и то драстично. Затова Конклин отиде лично — не знам къде — но там. Той е единственият, който го е виждал. Но е било нощем. И е валяло. Тя може да се окаже единственият ни шанс. Била е с него — живяла е с него седмици наред, тя го познава. Възможно е да го разпознае преди всички.

— Не ви разбирам.

— Ще ви обясня. Един от многобройните таланти на Борн е способността му да променя външния си вид и да се слива с тълпата или с полето, или с гората — и да бъде там, където не го виждате. Ако това, което казвате, е истина, той вероятно не си спомня, но си имаше прякор в „Медуза“. Хората го наричаха... хамелеон.

— Това е вашият Каин, генерале.

— Той беше нашият Делта. Нямахте втори като него... И точно затова момичето може да помогне. Веднага. Свържете ме! Нека я видя, трябва да говоря с нея.

— Ако ви свържа, ще ви разкрием. Не мисля, че можем да си го позволим.

— За бога, нали преди секунди ми казахте, че сме разумни хора! Така ли е? Можем да спасим живота му! Възможно е. Ако тя дойде с мен и го открием, можем да го измъкнем оттам!

— Откъде оттам! Да не би да искате да ми кажете, че знаете точно къде ще бъде той?

— Да!

— Откъде?

— Защото той не би отишъл никъде другаде.

— А точното време? — попита недоверчиво директорът. — И него ли знаете?

— Да. Днес. Това е датата на собствената му екзекуция.

35.

От радиото в колата, издаващо тенекиен звук, се разнесе рок-музика и дългокосият шофьор на таксито шляпна с ръка волана и помръдна челюстта си в такт с музиката. Колата наближи източния край на Седемдесет и първа улица и заседна в колоната от коли в началото на Ийст Ривър Драйв. От време на време някой шофьор изпускаше нервите си и двигателите изръмжаваха на място, а колите се втурваха напред само за да спрат в следващия момент на сантиметри от броните на тези пред тях. Беше 8,45 сутринта и както обикновено се беше получило задръстване.

Борн се намести в ъгъла на задната седалка и се загледа в трилентовата улица изпод периферията на шапката си и през тъмните стъкла на слънчевите си очила. Знаеше, че е бил тук и преди; следите в съзнанието му още стояха. Беше минавал по този тротоар, беше виждал входовете на къщите и витрините на магазините и стените, покрити с бръшлян — които изглеждаха необичайно на общия фон на града, но напълно прилягаха на тази улица. Беше се заглеждал и преди и беше се възхищавал и преди на градините по покривите, оприличавайки ги с красивата градина в една къща, която се намираще на няколко пресечки оттук по посока на парка. Тази градина бе зад двойка елегантни френски прозорци, разположени в другия край на просторна... многофункционална... стая. Стаята беше във вътрешността на висока и просторна сграда от дялан кафяв камък, редица прозорци с армирани стъкла, издигащи се три етажа над тротоара. Прозорци, изработени от дебело стъкло, което отразяваше светлината отвън и отвътре с пурпурни и сини отблясъци. Антично стъкло, май че орнаментирано... бронирано. Къща от кафяв камък с масивно вътрешно стълбище. Стъпалата бяха особени, необикновени, всяко едно имаше черни кръстосани ръбове, които се подаваха от повърхността му и предпазваха този, който слиза, от подхлъзване при сняг и поледица... а тежестта на човека, който стъпваше по тях, задействаше електронните уреди вътре.

Джейсън познаваше тази къща и знаеше, че се приближават към нея. Ехото в гърдите му набра сила, щом навлязоха в пресечката. Щеше да я види всеки момент и докато хващаше с едната си ръка китката на другата, разбра защо Парк Монсо беше породила такива образи в съзнанието му. Онази малка част от Париж беше неимоверно сходна с този квартал на Ийст Сайд. С изключение на някоя разхвърляна веранда или зле прикрита белосана фасада двете улици можеха да бъдат сбъркани една с друга.

Замисли се за Андре Вилие. Беше написал всичко, което си спомняше, откакто се сдоби с памет. Написа го на страниците на бележник, купен набързо на летище Орли. От първия миг, когато оживелият, надупчен от куршуми мъж отвори очи във влажната полутъмна стая в Ил дю Пор Ноар през ужасяващите разкрития в Марсилия, Цюрих и Париж — най-вече Париж, където върху раменете му се беше стоварил целият спектър в ореола на наемния убиец и където се оказа, че сам притежава опита на професионален убиец. По всички стандарти това беше признание, което го обричаше — с това, на което не даваше обяснение, и с това, на което даваше. Но беше самата истина, такава, каквато я знаеше и би могла да смъкне отговорността от него с много по-голям успех след смъртта му, отколкото преди това. Не би отишла по грешно предназначение в ръцете на Андре Вилие, той щеше да се погрижи и за Мари Сен-Жак. Това, че го знаеше, му даваше необходимата свобода. В момента. Беше запечатал изписаните страници в един плик, адресиран до Парк Монсо, и го беше пуснал от летище Кенеди. Когато писмото пристигнеше в Париж, той щеше да е мъртъв или жив; щеше да убие Карлос или Карлос да убие него. Някъде на тази улица — толкова подобна на другата на хиляди километри оттук — един човек с рамене, носещи се плавно над широкия гръден кош, щеше да се впусне след него. Беше единственото, в което бе абсолютно сигурен; и той би направил същото. Някъде на тази улица...

Ето я! Беше тук, утринното слънце обливаше с лъчите си черната лакирана врата и лъскавия месинг, светлината му минаваше през дебелите армирани стъкла, наредени в широката редица блестящо синьо и пурпурно, подчертаващи красотата на орнаментите, но не и способността им да издържат на куршуми от мощни пушки и пистолети с голям калибър. Той беше тук и по неизвестни причини —

чувство, което не може да определи — очите му се насълзиха, а гърлото му се сви. Имаше невероятното чувство, че се е върнал на място, което представляваше част от него, така както и тялото му или остатъците от съзнанието му. Не дом, не изпитваше чувство за уют и спокойствие, гледайки тази елегантна къща в Ийст Сайд. А друго, което нарастваше неудържимо в него — на завръщане. Намираше се в началото на раждането и заминаването си, черна нощ и експлозивна зора. С него ставаше нещо; той стисна по-силно китката си, опитвайки се отчаяно да възпре почти неконтролируемия импулс да изскочи от таксито и да се втурне към тази величествена сграда от дялан камък и тъмносиньо стъкло. Искаше да изтича нагоре по стълбите и да заудря с юмрук по тежката черна врата.

Пуснете ме! Аз съм тук! Трябва да ме пуснете! Не разбирате ли?
АЗ СЪМ ВЪТРЕ!

Вълна от образи премина пред очите му, пронизващи звуци връхлетяха слуха му. В слепоочията му се настани остра пулсираща болка. Намираше се в тъмна стая — онази стая — наблюдаваше екрани и виждаше други вътрешни образи, които се появяваха и изчезваха в бърза последователност, почти неразличими един от друг.

Кой е този? Бързо! Много се забави! Вече си мъртъв. Къде се намира тази улица? Какво означава тя за тебе? С кого се срещаш тук? Какво? Добре. Опростявай максимално; говори колкото се може по-малко. Ето ти един списък от осем имена. Кой са свързките? Бързо! Ето ти друг. Методите на подобни убийства. Кой са твои?... Не, не, не! Делта може да направи това, не Каин. Ти не си Делта, ти си ти! Ти си Каин. Ти си мъж на име Борн. Джейсън Борн! Сбърка. Опитай отново. Съсредоточи се! Забрави всичко останало. Изтрий миналото. То не съществува за теб. Ти си единствено това, което си тук, което си станал тук!

О, боже. Мари беше казала същото.

Възможно е просто да си припомняш какво ти е било казвано. Много пъти и отново, и отново. Докато накрая не е останало нищо друго... Неща, които са ти били втъпявани... но които не можеш да изживееш отново в съзнанието си... защото не ти принадлежат.

Потта се стичаше по лицето му, пареше очите му. Заби пръсти в китката си и се опита да прогони от съзнанието си болката, звуците и светлинните взривове. Беше писал на Карлос, че се връща за скрити

документи, които щяха да са... „последна вратичка“. Тогава не обърна внимание на фразата и почти не се замисли над нея, защото търсеше по-силна причина, за да отиде в Ню Йорк. Но инстинктът му подсказа да я остави; тя беше част от него... по някакъв начин. Сега разбираше. Неговата самоличност се намираше в тази къща. Неговата самоличност. И той трябваше да я открие, независимо дали Карлос щеше да дойде, или не. Трябваше!

Изведнъж го връхлетя страхотна лудост! Той разтърси силно напред-назад глава и се опита да овладее силния порив и да заглуши писъците, завладели пространството наоколо му — писъци, които бяха негови, с неговия глас. Забрави Карлос. Забрави клопката. Влез в тази къща! То беше там — началото!

Стига!

Иронията бе невероятна. В тази къща нямаше последна защита за него, само последно облекчение. А то губеше всякакъв смисъл без Карлос. Тези, които го преследваха, го знаеха, но не ги интересуваше; те искаха да го убият заради това. Но той беше толкова близо... трябваше да го намери. То беше там.

Борн вдигна поглед; дългосият шофьор го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

— Мигрена — каза Джейсън нелюбезно. — Завийте по тази пресечка и карайте по нея. Малко съм подранил. Ще ви кажа къде да ме оставите.

— Както заповядате, мистър. Нали си плащате.

Сега къщата от кафяв камък се намираше точно пред тях, но я подминаха бързо при едно внезапно раздвижване в задръстването. Борн се обърна и я погледна през задния прозорец. Обхваналото го чувство отслабна, звуците и виденията, породени от паниката, заглъхнаха; остана само болката, но и тя щеше да изчезне, знаеше го. Последните няколко минути бяха необикновени. Важните за него неща се бяха разклатили, влечението беше изместило разума, зовът на непознатото беше толкова силен, че за миг той загуби контрол над себе си. Не можеше да позволи да се повтори; клопката беше всичко за него. Трябваше да види отново тази къща; трябваше да я разгледа. Имаше на разположение цял ден, за да изпита стратегията и тактиката си за през нощта. Сега вече трябваше да прецени обстоятелствата по-спокойно за втори път. През деня щяха да дойдат и други хора, за да

направят и те преценка отблизо. Хамелеонът в него щеше да има работа.

Шестнайсет минути по-късно му беше ясно, че това, което е възнамерявал да разгледа, вече няма значение. Всичко се беше променило внезапно, с един замах. По тази улица колите се движеха по-бавно, но се беше появило едно непредвидено обстоятелство. Пред къщата бе паркиран фургон за прекарване на мебели; пред него стояха хора в грейки, пушеха, пиеха кафе и гледаха да отложат момента, в който да почнат работа. Тежката черна врата беше отворена и мъж в зелено яке с емблемата на компанията на левия ръкав стоеше във фоайето с папка в ръка. Изнасяха „Тредстоун“! След няколко часа тя щеше да се превърне в куха черупка! Не бе възможно. Те трябваше да спрат!

Джейсън се наведе напред, в ръката си държеше пари, болката си бе отишла от главата му, сега там всичко беше в движение. Трябваше да се свърже с Конклин във Вашингтон. Не след като станеше твърде късно и всички фигури върху шахматната дъска вече бяха наредени, а сега, веднага! Конклин трябваше да им каже да спрат! Цялата му стратегия се основаваше на тъмнината, винаги тъмнина. Лъчът на фенерчето, минаващ първо по единия коридор, след това по другия, а после отново мрак, черни стени и тъмни прозорци. Всяко движение рязко и на място, бързо придвижване от една позиция на друга. Убиецът трябваше да бъде подмамен в каменната сграда през нощта. През нощта. Това щеше да стане през нощта! Не сега!

— Хей, мистър! — извика шофьорът през отворения прозорец.

Джейсън се наведе.

— Какво има?

— Просто исках да ви благодаря. Това е колкото...

Свистене. Над рамото му! Последвано от хъркане и писък. Борн се вгледа хипнотизирано в шофьора, в струйката кръв, която избликна над лявото му ухо. Човекът бе мъртъв, убит от куршум, предназначен за клиента му, изстрелян от прозорец някъде на тази улица.

Джейсън се хвърли на земята, извъртя се наляво и се затъркаля към тротоара. Чуха се още два бързи изстрела един след друг. Първият се заби в таксито, а вторият разрови асфалта. Беше абсурдно! Беше белязан още преди да започне схватката! Карлос бе тук! И бе заел позиция. Той или някой от хората му се бе настанил на високо място,

прозорец или покрив, откъдето можеше да се наблюдава цялата улица. Но въпреки всичко мисълта за безогледен убиец, разположил се на прозорец или покрив, беше глупава; щеше да дойде полиция, улиците щяха да бъдат блокирани и дори обратната клопка щеше да се провали. А Карлос не бе глупак! Тук ставаше нещо, лишено от смисъл. Но Борн нямаше време за догадки; трябваше да се измъкне от клопката... от обратната клопка. Трябваше да се добере до онзи телефон. Карлос беше тук! Пред вратата на „Тредстоун“! Беше го докарал след себе си. Наистина го бе докарал! И доказателството беше налице!

Изправи се на крака и хукна, криволичейки между минувачите. Стигна до ъгъла и зави надясно. Телефонната кабина беше на пет метра от него, но и тя представляваше мишена. Не можеше да я използва.

Точно от другата страна на улицата имаше ресторант, а над входа му — правоъгълен знак. Телефон. Борн слезе от тротоара и пак хукна, промъквайки се между минаващите коли. Всяка от тях можеше да свърши това, което Карлос искаше да направи лично. И това беше невероятна ирония на съдбата.

— Централното разузнавателно управление, сър, е преди всичко организация за установяване на факти — каза надменно мъжът от другата страна на линията. — Онова, което току-що описахте, почти не се среща в работата ни и честно казано, ми прилича на смесица от филми и писания на лошо информирани писатели.

— По дяволите, изслушайте ме! — каза Джейсън, слагайки ръката си около микрофона на телефона в ресторанта. — Само ми кажете къде е Конклин. Спешно е!

— От канцеларията му вече ви казаха, сър. Мистър Конклин излезе вчера следобед и очакваме да се върне чак в края на седмицата. Щом твърдите, че познавате мистър Конклин, значи ви е известен неговия недъг, получен при изпълнение на служебен дълг. Той доста често ходи на физиотерапия...

— Ще престанете ли! Видях го в Париж — извън Париж преди две нощи. Долята от Вашингтон, за да се срещне с мен.

— Колкото до това — прекъсна го онзи от Лангли, — ние проверихме преди да ви свържат с кабинета. Според нашите записи, мистър Конклин не е напуснал страната от година насам.

— Значи не е записано. Той беше там! Вие искате парола — каза Борн отчаяно. — Аз не я знам. Но някой, който работи с Конклин, ще познае думите: „Медуза“, Делта, Каин... „Тредстоун“! Трябва някой да ги познае!

— Никой не ги е чувал. Вече ви казах.

— Не може никой да не ги е чувал. Повярвайте ми!

— Съжалявам. Аз наистина...

— Не затваряйте! — Имаше и друг начин — не му се искаше да го използва, но не му оставаше нищо друго. — Преди пет-шест минути слязох от такси на Седемдесет и първа улица. Забелязаха ме и някой се опита да ме очисти.

— Да ви... очисти ли?

— Да. Разговарях с шофьора и се наведох, за да го чуя. Това ми спаси живота, но шофьорът е мъртъв от куршум в слепоочието. Това е истина и аз знам, че имате начин да я проверите. Там сигурно вече има поне пет полицейски коли. Проверете. Най-смисленият съвет, който мога да ви дам.

От Вашингтон замълчаха за миг.

— Понеже попитахте за мистър Конклин — или поне използвахте името му — ще ви послушам. Къде мога да се свържа с вас?

— Ще чакам. Обаждан се с международна кредитна карта. Френска, на името на Шамбо.

— Шамбо? Не казахте ли...

— Ако обичате.

— Ей сега.

Изчакването беше непоносимо, а някакъв човек отвън с монети в ръка го гледаше в упор и го караше да се чувства още по-зле. След минута човекът от Лангли се върна на телефона и разбирането в гласа му беше заменено от раздражение.

— Мисля, че разговорът приключи, мистър Борн или Шамбо, или там както се казвате. Свързахме се с полицията в Ню Йорк; инцидент като описаният от вас не е ставал на Седемдесет и първа улица. А вие бяхте прав. Наистина имаме начин да проверим. Предупреждавам ви, че за обаждания от този сорт законът е предвидил съответно наказание. Приятен ден, сър.

Чу се прещракване и линията прекъсна. Борн се загледа невярващо в шайбата. Цели шест месеца хората от Вашингтон го търсеха, искаха да го убият заради мълчанието му, което не можеха да си обяснят. А сега, когато им казваше, че е той — и им се представяше заедно с единствения обект на тригодишния им договор — те го пренебрегнаха. Пак не искаха да го изслушат. А този се беше върнал на телефона и бе отрекъл смъртта, която витаеше на това място само преди няколко минути. Не можеше да бъде... това не беше възможно. Все пак се беше случило.

Джейсън окачи слушалката. Изкушаваше се да изскочи от ресторанта. Но вместо това тръгна спокойно към изхода, извинявайки се, докато минаваше покрай хората на касата. Погледът му опипваше тълпите на тротоара. Отвън съблече палтото си, праметна го през ръка и махна слънчевите очила. Нищожна промяна, която щеше да накара преследвачите му да направят огромна грешка. Забърза към кръстовището на Седемдесет и първа улица.

На ъгъла се смеси с група пешеходци, чакащи на светофара. Обърна глава наляво. Бузата му се скри зад яката на сакото. Колите по улицата се движеха, но таксито го нямаше. Бяха го махнали от сцената с хирургическа прецизност, като грозен болен орган, изрязан от тялото, за да бъде възстановен нормалният жизнен процес. Това показваше прецизността на убиеца от класа, който знаеше много добре къде и кога да използва ножа.

Борн се обърна бързо, сменяйки посоката, и тръгна на юг. Трябваше да намери магазин; трябваше да смени кожата си. Хамелеонът не можеше да чака.

Мари Сен-Жак седна ядосана срещу бригаден генерал Търуин Артър Крофорд в апартамента в хотел „Пиер“.

— Вие не искате да го изслушате! — обвини го тя. — Никой от вас не искаше да чуе. Имате ли представа какво сте направили с него?

— Прекалено добра — отвърна офицерът, но извинението му бе само в думите, не и в гласа му. — Мога само да повтора вече казаното. Не знаехме какво точно да слушаеме. Разликата между това, което той ни казваше и действителността надхвърляше границите на всичко, което можехме да разберем. А също и неговите. А щом той не е разбирал, защо вините нас?

— Опитваше се да намери съответствие между представите и действителността, както казвате, и то цели шест месеца! А вие можахте само да пратите хора да го убият и нищо друго. Той се опита да ви каже. Що за хора сте вие?

— Очукани от живота, мис Сен-Жак. Очукани, но разумни, поне така мисля. Затова съм тук. Времето започна да тече и аз искам да спася живота му, ако е възможно, с общите ни усилия.

— Господи, прилошава ми от вас! — Мари замълча, поклати глава и продължи бавно: — Ще направя всичко, което поискате, и вие го знаете. Може ли да се свържете с този Конклин?

— Сигурен съм, че ще успея. Ще застана на стъпалата на тази къща и ще стоя, докато накрая се принуди да излезе и да се свърже с мен. Но може не той да се окаже основната ни грижа.

— Карлос ли?

— И други.

— Какво искате да кажете?

— Ще ви обясня по пътя. Грижата ни в момента — единствената ни грижа — е да се свържем с Делта.

— Джейсън?

— Да. Мъжа, когото наричате Джейсън Борн.

— И той е бил един от вас от самото начало — каза Мари. — И не е имало какво да изчиства в досието си, и не е ставало дума за плащане или някакво опрощаване?

— Няма такива работи. Ще ви разкажа всичко с времето, но това време не е сега. Дал съм нареждане да стоите в една правителствена кола без отличителни белези, паркирана точно срещу къщата от другата страна на улицата. Взели сме за вас един бинокъл; познавате го по-добре от който и да е от нас. Може би вие ще го забележите. Моля се на бога да го забележите.

Мари отиде до гардероба и взе палтото си.

— Една нощ той каза, че е хамелеон...

— Значи си е спомнил? — прекъсна я Крофорд.

— Какво си е спомнил?

— Нищо. Той имаше способността да влиза и излиза от опасни места, без да бъде забелязан. Само това имах предвид.

— Чакайте малко. — Мари се приближи към военния и погледът ѝ внезапно се прикова в него. — Казахте, че трябва да се свържем с

Джейсън, но има по-добър начин. Нека той да дойде при нас! При мен. Нека аз застана на стъпалата на онази къща! Той ще ме види и ще намери начин да ми се обади.

— И ще дадем на онези вътре не една, а две мишени.

— Вие не познавате собствените си хора, генерале. Аз казах, че той „ще ми се обади“. Ще изпрати някого, ще плати на мъж или жена, за да ми предадат бележка. Познавам го. Той ще го направи! Това е най-сигурният начин.

— Не мога да го позволя.

— Защо? Всичко останало, което сте сторили, е пълна глупост! И то без да гледате какво правите! Направете поне едно интелигентно нещо!

— Не мога. То би могло да разреши някои проблеми, с които вие не сте запозната, но аз не мога да го направя.

— Обяснете ми защо!

— Ако Делта е прав и Карлос е по петите му и е някъде на тази улица, рискът става прекалено голям. Карлос ви е виждал. Той ще ви убие.

— Мога да поема този риск.

— Аз не мога. Бих желал да мисля, че говоря от името на моето правителство, когато го казвам.

— Честно казано, не ви вярвам.

— Оставете това на други хора. Хайде да тръгваме, ако обичате.

— Администрацията на Всестранни услуги — изрече равнодушно телефонистът.

— Мистър Джей Петросели, моля — каза Александър Конклин с напрегнат глас, попивайки потта от челото си, докато стоеше до прозореца със слушалка в ръка. — По-бързо, ако обичате.

— Всички бързат... — измърмори телефонистът и думите му бяха последвани от жужене.

— Петросели. Отдел „Рекламации“.

— Какво правят вашите хора? — избухна човекът от ЦРУ, използвайки гласа си като оръжие.

Паузата от другата страна не продължи дълго.

— Точно в момента слушат някакъв тъпанар, който задава глупави въпроси.

— Добре тогава. Чуйте и по-нататък. Името ми е Конклин, Централно разузнавателно управление, ранг — четири нули. Предполагам знаете какво означава това?

— През последните десет години все не проумявам какво ми говорят хора като вас.

— Ще е по-хубаво, ако това го проумеете. Отне ми цял час, докато се свържа с диспечера на компанията за преместване на покъщнина тук в Ню Йорк. Той каза, че има нареждане, подписано от вас, да махне мебелите от къщата на Седемдесет и първа улица, на едно-четирийсет, по-точно.

— Ах, да, спомням си я. И какво за нея?

— Кой ви е дал нареждане? Това е наша територия. Миналата седмица магнахме оттам оборудването, но не сме — повтарям, не сме — нареждали там да се прави нещо друго.

— Чакайте малко — каза чиновникът. — Видях това нареждане. Искам да кажа, прочетох го, преди да го подпиша. Вашите хора ще ме уморят. Заповедта беше директно от Лангли, и то на спешна бланка.

— От кого в Лангли?

— Дайте ми минутка и ще ви кажа. В моята папка има копие, тя е тук на бюрото ми. — Шумоленето на хартията можеше да се чуе по телефона. То спря и Петросели се обади: — Ето го, Конклин. Иди да се разправяш с твоите хора от Административния контрол.

— Те не са знаели какво вършат. Отменете тази заповед. Обадете се на транспортната компания и им кажете да се махат! Веднага!

— Я се разкарай.

— Какво?

— Донесете писмено разпореждане тук на бюрото ми преди три часа днес следобед и може — само може — да спрат утре. И ще върнат всичко на мястото му.

— Ще върнат всичко ли?

— Точно така. Казвате ни да изнасяме и ние изнасяме. Казвате да го върнем, връщаме го. И ние като вас си имаме методи и процедури, към които се придържаме.

— Това оборудване — всичкото — е взето на заем! То не е било и не е операция на Агенцията.

— Защо ми се обаждаате тогава? Какво общо имате вие с него?

— Нямам време да ви обяснявам. Просто кажете на онези хора да се махат. Обадете се в Ню Йорк и ги отзовете! Това са заповеди четири нули.

— Ако ще и сто и четири да са, все тая... Вижте, Конклин, и двамата знаем, че ще постигнете каквото искате само ако аз получа това, което ми е необходимо. Направете го както трябва. По официален път.

— Не мога да забърквам Агенцията!

— Мен също няма да ме забърквате.

— Тези хора трябва да се махнат оттам! Казвам ви... — Конклин млъкна, защото погледът му се прикова отсреща на улицата около кафявата къща и той се парализира. По бетонните стъпала се беше изкачил висок мъж в черно палто; обърна се и застана неподвижно пред отворената врата. Беше Крофорд. Какво правеше? Какво правеше той там? Беше си загубил ума; не беше с всичкия си! Там той представляваше неподвижна мишена; можеше да съсипе клопката!

— Конклин? Конклин?... — Гласът заглъхна, защото мъжът от ЦРУ затвори телефона.

Конклин се обърна към набития мъж, застанал на два метра от близкия прозорец. В огромната ръка на мъжа имаше пушка с телескопичен мерник. Алекс не знаеше името му, но не му и трябваше; беше патил достатъчно, за да не се занимава с подобни дреболии.

— Виждаш ли онзи там с черното палто, дето е застанал пред вратата? — попита.

— Виждам го. Но той не е онзи, когото търсим. Много е стар.

— Слез долу и му кажи, че тук има един сакат, който иска да го види.

Борн излезе от оказина за дрехи на Трето Авеню и спря пред мръсната витрина, за да прецени това, на което бе заприличал. Щеше да свърши работа; всичко беше както трябва. Черната вълнена шапка слизаше до средата на челото му; измачканото и покрито с крѳпки военно яке беше няколко размера по-голямо от необходимото; червената фланелена риза, широките панталони в цвят каки и тежките работни обувки с дебели гумени подметки и крѳгли бомбета допълваха картината. Трябваше само да намери подходящата за облеклото походка. Походка на силен и тромав мъж, чието тяло е започнало да

усеща влиянието на времето и физическото напрежение и чието съзнание възприема неизбежността на всекидневната тежка физическа работа и намира утеха и награда в кутията бира в края на изтощителния ден.

Щеше да открие тази походка; беше я използвал и преди. Някъде. Но преди да се разрови в представите си, трябваше да се обади по телефона; беше съзрял будка в началото на улицата, а вътре на металната полица имаше и завързан с верига захабен телефонен указател. Тръгна, краката му автоматично се сковаха, стъпалата оказваха върху тротоара по-голям натиск, ръцете лежаха тежко в джобовете, пръстите бяха леко разделени един от друг; изкривени от дългогодишна работа. Тъповатото изражение на лицето щеше да се появи по-късно. Не сега.

— Белкинс, Транспорт и складиране — обяви оператор някъде в Бронкс.

— Казвам се Джонсън — изрече Джейсън търпеливо, но любезно. — Боя се, че имам един малък проблем, но се надявам, че вие ще можете да ми помогнете.

— Ще се опитам, сър. За какво става въпрос?

— Тъкмо отивах в къщата на един мой приятел на Седемдесет и първа улица — той наскоро почина. Съжалявам, че го казвам, но исках да си взема нещо, което му бях дал на заем. Когато пристигнах там, видях, че вашият фургон е застанал отпред. Положението е много неприятно и аз мисля, че вашите хора могат да натоварят и моята собственост. Има ли там някой, с когото бих могъл да говоря?

— Можете да говорите с диспечера, сър.

— Бихте ли ми дали името му, ако обичате.

— Какво?

— Името му.

— Разбира се. Мърей. Мърей Шумак. Ще ви свържа.

Последваха две прещраквания и дълго жужене.

— Шумак.

— Мистър Шумак?

— Аз съм.

Борн повтори трогателната си история.

— Бих могъл, разбира се, да взема писмо от своя адвокат, но въпросният предмет няма никаква или почти никаква стойност...

— Какъв е той?

— Една въдица. Не е скъпа, но е с много хубава стара макара, от тези, които не заяждат през пет минути.

— А, да, разбирам ви. Аз ходя за риба на Шипшийд Бей. Вече не се правят макари като едновременните. Май има нещо в сплавите.

— Изглежда сте прав, мистър Шумак. Знам в кой килер я държеше моя приятел.

— Боже, що за проблем, една въдица. Качете се горе и потърсете Дъган, той ръководи работата там. Кажете му, че съм ви разрешил лично да си я вземете, но ще трябва да се подпишете. Ако нещо се опъне, предайте му да излезе и да ми позвъни; там телефонът вече е изключен.

— Мистър Дъган, казахте. Много ви благодаря, мистър Шумак.

— Господи, тук днес е истинска лудница.

— Моля?

— Нищо. Някакъв нещастник ни казва да се махаме оттам. Работата нямало да избяга, надницата била сигурна. Представяте ли си?

Карлос. Да, Джейсън си представяше.

— Трудно ми е да си представя, мистър Шумак.

— Приятен риболов — каза човекът на Белкинс.

Борн тръгна по Седемнайсета улица на запад към Лексингтън Авеню. След три пресечки намери онова, което търсеше — магазин за стоки на Военноморските сили. Влезе.

Осем минути по-късно излезе с четири кафяви платница и шест широки брезентови ленти с метални катарамии. В джобовете на якето му имаше две обикновени сигнални ракети. Просто преди малко си лежах на щанда в магазина и приличах на нещо друго, като провокираха незапомнени образи от времето, когато значението и целта им са били ясни. Имаха и нещо общо с гнева. Той преметна всичко това през лявото си рамо и се запъти уморено към Седемдесет и първа. Хамелеонът се отправяше към джунглата, джунгла, гъста като тази в забравения Там Куан.

Беше 10,48, когато стигна до ъгъла на улицата с три платна, пазеща в себе си тайните на „Тредстоун Седемдесет и едно“. Той се връщаше към началото — неговото начало — и страхът, който изпитваше, не беше страх от физическа заплаха. Беше подготвен за

това, всеки мускул, всеки нерв бяха готови; коленете и краката му, ръцете и лактите се бяха превърнали в оръжия, а очите — в сигнални системи, които щяха да подадат импулс за действие на тези оръжия. Корените на този страх се намираха много по-дълбоко. Всеки момент той щеше да влезе в мястото на раждането си и се страхуваше от това, което можеше да намери там — от това, което можеше да си спомни.

Стига! Клопката е всичко. Каин означава Чарли, а Делта означава Каин!

Уличното движение беше намаляло значително, върховият час — преминал и улицата бе притихнала в утрото. И сега имаше пешеходци, но те вече не бързаха; покрай фургона на фирмата се плъзгаха лениво коли, нервните клаксони бяха вече заменени от недоволни гримаси. Джейсън пресече на светофара и се озова от страната на къщата; широката и висока постройка от дялан кафяв камък се намиреше на петдесет метра по-надолу. Платницата и вървите бяха на мястото си, вече умореният и с бавна походка работник тръгна към мястото, на една крачка зад една добре облечена съпружеска двойка.

Стигна до стъпалата от бетон точно когато двама мускулести мъже — единият черен, а другият бял — изнасяха през вратата покрита арфа. Борн спря и извика на диалект, заваляйки думите:

— Ей! Къде е Дъган?

— Ти 'де си мислиш, че е? — отвърна белият, обръщайки глава.
— Седи си на шибания стол.

— И хич няма намерение да 'дигне нещо по-тежко от папка, човече — добави черният. — Той е служител, нали тъй, Джоуи?

— Той е тюфлек. Ти к'во търсиш тук?

— Шумак ме праща — обясни Джейсън. — Каза, че му е нужен още един човек тук и че тези боклуци ви трябвали. Да ги донеса.

— Мърей е голяма работа! — засмя се черният. — Ти нов ли си, човече? Не съм те виждал преди. От бранша ли си?

— Аха.

— Занеси този боклук на служителя — изръмжа Джоуи, оглеждайки стълбите, — той ще го дислоцира, как ти се струва това, Пит? Дислоцира, харесва ли ти?

— Страхотно, Джоуи. Ти си същински речник.

Борн мина покрай слизащите товарачи, изкачи се по червеникавокафявите стълби и влезе през вратата. Вътре видя витата

вътрешна стълба и дългия тесен коридор, водещ към вратата на десет метра от него. Беше изкачвал тази стълба хиляди пъти и още толкова беше минавал по коридора. Беше се върнал. Завладя го непреодолим ужас. Втренчи се в тъмния тесен коридор. В дъното лежаха слънчеви отблясъци — светлината, нахлуваща от двата френски прозореца. Приближаваше се към стаята, където се беше родил Каин. Онази стая. Той хвана здраво вървите на рамото си и се опита да спре треперенето.

Мари се наведе напред от задната седалка на бронираната правителствена кола и вдигна бинокъла до очите си. Нещо се беше случило, не знаеше точно какво, но можеше да предположи. Преди няколко минути край стълбите на кафявата къща бе минал нисък набит мъж и бе забавил крачка, подминавайки генерала. Явно, за да му каже нещо. След това мъжът бе продължил надолу по улицата, а Крофорд го беше последвал.

Конклин бе открит.

Но това едва ли бе много в случай, че генералът бе казал истината. Наемни убийци, които не познаваха работодателя си и които самият работодател не познаваше. Наети да убият един човек... по погрешка! О, господи, колко ги мразеше всичките! Безмозъчни и тъпи хора! Които си играеха с живота на други и нищо не знаеха, а си въобразяваха, че знаят всичко.

Не бяха пожелали да го изслушат! Изобщо не искаха да чуят и дума. И чак когато стана прекалено късно, и чак след безкрайни уговорки и оправдания се заеха да направят необходимото. Покварата им бе плод на заслепението, а лъжите — на ината и страха да не изпаднат в неловко положение. Не закачайте могъщите; философията на напалма.

Мари фокусира бинокъла. Към стълбите приближаваше човек на Белкинс с праметнати върви и платница през рамо. Вървеше зад възрастна двойка, явно излезли на разходка, обитатели на някоя от близките къщи. Мъжът с военното яке и черната плетена шапка спря; заговори с двама от товарачите, които изнасяха през вратата голям триъгълен предмет.

Какво беше това? Имаше нещо... нещо особено. Тя не виждаше лицето му — то бе скрито от погледа ѝ, но имаше нещо във врата, в наклона на главата... какво бе то? Онзи се заизкачва по стълбите —

грубоват мъж, уморен от деня още преди да го е започнал... занемарен, отруден човек. Мари отмести бинокъла; беше прекалено напрегната, имаше прекалено голяма готовност да види неща, които не съществуваха.

О, боже, любов моя, Джейсън. Къде си? Ела при мен. Нека те намеря. Не ме оставяй на тези слепи и безмозъчни хора. Не им давай да те отнемат от мен.

Къде беше отишъл Крофорд? Беше й обещал да я държи в течение на всеки ход, на всичко. Тя се отнесе грубо с него. нямаше му доверие, нямаше доверие на никого от тях; не вярваше в тяхната интелигентност, за нея тази дума беше с много малко „и“. Той беше обещал... Къде беше отишъл?

Тя заговори на шофьора.

— Бихте ли отворили прозореца, ако обичате. Тук е ужасно задушно.

— Съжалявам, мис — отвърна цивилният агент. — Мога само да включа климатичната инсталация.

Вратите и прозорците се управляваха с бутони, които единствен шофьорът можеше да натиска. Мари бе в саркофаг от стъкло и метал на обляна от слънце улица с три платна.

— Не вярвам на нито една дума! — заяви Конклин, куцукайки нервно през стаята и обратно до прозореца. Наведе се през стоманения перваз, погледна навън, с лява ръка пред лицето, като гризеше ставата на показалеца си. — На нито една проклета думичка!

— Не искаш да повярваш, Алекс — възпротиви се Крофорд. — Обяснението е толкова просто. Всичко си е на мястото и е далеч по-просто.

— Ти не си чул този запис. Не си чул и Вилие!

— Да, но чух момичето; и тя ми беше достатъчна. Каза, че ние не сме искали да го изслушаме... ти не си искал.

— Тогава тя лъже! — Конклин се обърна с трудност. — Господи, ами разбира се, че лъже! И защо не? Тя е негово момиче. И ще направи всичко възможно, за да го отърве от полагаемото му се възмездие.

— Не си прав и много добре го съзнаваш. Самият факт, че той е тук, доказва, че не си прав и че аз също не съм бил прав да приема всичко, което ти ми наговори.

Конклин се задъха и дясната му ръка потрепери, докато хващаше патерицата си.

— Може... може ние, може... — не довърши изречението си, а вместо това погледна Крофорд безпомощно.

— ... трябваше да оставим нещата такива, каквито са, така ли? — попита тихо военният. — Ти си уморен, Алекс. Не си спал няколко дена; изтощен си. Смятай, че не съм чул какво ми разказа.

— Не! — Човекът от ЦРУ тръсна глава със затворени очи, лицето му отразяваше дълбокото му отвращение. — Не, ти не си го чул и аз не съм го казал. Просто ми се щеше да знам откъде да започна, по дяволите.

— Аз знам — каза Крофорд, отиде до вратата и я отвори. — Влезте, ако обичате.

Набитият мъж влезе и хвърли поглед към пушката, облежната на стената. После изгледа въпросително и двамата мъже.

— Какво има?

— Упражнението се отменя — каза Крофорд. — Мисля, че вече ви е ясно.

— Какво упражнение? Бях нает да охранявам. — Стрелецът погледна към Алекс. — Имате предвид, че вече не се нуждаете от охрана ли, сър?

— Много добре знаеш какво точно имам предвид — изрече рязко Конклин. — Всички сигнали се отменят, както и всички условия.

— Какви условия? Не знам нищо за никакви условия. Условията на моето наемане са съвсем ясни. Аз ви охранявам, сър.

— Хубаво, добре — каза Крофорд. — Сега трябва да разберем кой още го охранява там отвън.

— Кой още къде?

— Извън тази стая и този апартамент. В други стаи, на улицата и в коли, което също е възможно. Трябва да ни кажеш.

Набитият мъж отиде при пушката си и я взе.

— Боя се, че ме разбирате погрешно, джентълмени. Бях нает индивидуално. Ако са наели и други, аз нямам нищо общо с тях.

— Но ти ги познаваш! — изкрещя Конклин. — Кои са те? Къде са?

— Нямам понятие... сър. — Любезният убиец вече държеше пушката си в дясната ръка с дулото към пода. Повдигна я само на

сантиметри, не повече от петнайсет, с едва доловимо движение. — Ако услугите ми не са необходими повече, ще тръгвам.

— Можеш да се свържеш с тях — прекъсна го генералът. — Ще заплатим щедро.

— Вече ми бе платено достатъчно щедро, сър. Няма да е хубаво да взема пари за услуга, която не мога да извърша. Безсмислено е да продължаваме.

— Там вън е изложен на риск животът на един човек! — изкрещя Конклин.

— Не желая да го заменя с моя — каза стрелецът, излизайки през вратата с още по-високо вдигнато оръжие. — Довиждане, джентълмени.

— Исусе! — изрева Алекс, извърщайки се отново към прозореца, като подпря бастуна си на радиатора. — Сега какво ще правим?

— Дай да започнем с това да разкараш транспортната компания. Не знам какво място е заемала тя в стратегията ти, но за момента представлява само допълнително усложнение.

— Не мога. Опитах се. Нямам нищо общо с тази работа. От Агенцията са решили да оберат всичко, след като махнахме оборудването миналата седмица. Видели, че е затворено, и казали на помощните служби да ни изхвърлят оттам.

— Възможно най-бързо, нали — кимна Крофорд. — Монаха се е подписал за оборудването; това освобождава Агенцията от отговорност. Има го черно на бяло в досието му.

— Нямаше да е лошо да разполагаме с двацет и четири часа. Сега не знам дали имаме двацет и четири минути.

— Тази къща все още ни е необходима. Ще последва разследване от Сената. Закрито, надявам се... Блокирай улицата.

— Какво?

— Не ме ли чу. Блокирай улицата! Извикай полицията, кажи им да блокират района наоколо!

— Чрез агенцията ли? Но това е работа на Вътрешния отдел.

— Тогава аз ще го направя. Чрез Пентагона, а ако трябва и чрез Върховния съд. Само стоим и сипем извинения наляво и надясно, а решението е пред очите ни! Ще разчистим улицата, ще я блокираме и ще докараме кола с високоговорител. Ще вкараме момичето в нея и ще

й дадем мегафон! Да каже нещо, каквото и да е, ако иска да пици с цяло гърло. Тя беше права. Той ще отиде при нея!

— Чуваш ли се какво говориш? — попита Конклин. — Веднага ще заваят въпроси. Вестници, телевизия, радио. Всичко ще излезе наяве. Публично.

— Това ми е пределно ясно — каза генералът. — Но също така ми е ясно какво ще направи тя с нас, ако този ад продължи. Така или иначе, е в състояние да го направи, независимо от резултата,, но аз лично предпочитам да спася живота на един човек, независимо че не го харесвам и не го одобрявам. Някога обаче го уважавах, а мисля, че сега го уважавам дори повече.

— Ами другия тогава? Ако Карлос наистина е там, така ти му отваряш вратите. Даваш му възможност да избяга.

— Ние не сме създали Карлос. Създадохме Каин и го низвергнахме. Отнехме му паметта и съзнанието. Дължим му го. Слез долу и вземи момичето. Аз ще се обадя по телефона.

Борн влезе в просторната библиотека, огряна от слънчевите лъчи. Те проникваха през широките, елегантни френски прозорци в другия ѝ край. Отвъд тях бе градината, оградена с високи стени... всичко, което го заобикаляше, му причиняваше болка. Беше му познато и в същото време не го познаваше. Всички предмети бяха фрагменти от сънища — материални, които можеш да пипнеш, да почувстваш, да използваш — съвсем материални. Дълга маса, на която се е наливало уиски, кожени кресла, в които са седели и разговаряли хора, полицаи с книги и не само с книги, а и други тайни неща — които се появяваха при едно докосване на бутоните. Това беше стая, където се бе родила една легенда, легенда, преминала през Югоизточна Азия и избухнала в Европа.

Видя продълговатата крушка на лампата на тавана и мракът нахлу, последван от проблясващи образи върху екран и глас, който крещеше в ушите му.

Кой е този? Бързо. Много се забави! Вече си мъртъв? Къде се намира тази улица? Какво означава тя за теб? С кого се срещаш на нея?... Методи за убиване. Кой са твоите? Не!... Ти не си Делта, ти не си ти!... Ти си единствено това, което си тук, и в което си се превърнал тук!

— Ей! Кой си ти, по дяволите? — изкрещя този въпрос някакъв огромен и червендалест мъж, който седеше в кресло до вратата с папка на коленете. Джейсън беше минал покрай него.

— Ти ли си Дъган? — попита Борн.

— Аха.

— Шумак ме праща. Каза, че ти трябвал още един човек.

— За какво? Вече имам петима, а коридорите в това шибано място са толкова тесни, че едва се минава. Сега си тътрят задниците надолу-нагоре.

— Не знам. Шумак ме праща и това е. Каза ми да ти донеса и това. — Борн пусна платницата и вървите на пода.

— Мърей ми праща нов боклук? Ето нещо наистина ново.

— Аз не...

— Знам, знам. Шумак те праща. Попитай Шумак.

— Няма как. Каза ми да ви предам, че отива на Шийпсхед. Щял да се върне следобед.

— Хубава работа, няма що. Отива на риба и оставя мръсната работа за мен... Ти си нов. Гледам, че си доста як, от бранша ли си?

— Аха.

— Ето, това му е хубавото на Мърей. Тъкмо ми трябваше някой по-як. Вече си имам двама умници и четирима бабанки.

— Оттук ли искате да почна? Мога да почна оттук.

— Не, глупако! Бабанките почват от най-горе, не си ли чувал? Това по-нататък, разбра ли?

— Аха, разбрах. — Джейсън се наведе да вземе платницата и вървите.

— Остави тия боклуци, няма да ти трябват. Качвай се на най-горния етаж и почвай с единичните дървеници. И не се претоварвай, щото не ща да си имам неприятности с профсъюзите.

Борн излезе от стаята, мина по коридора и се изкачи по тесните стълби на втория етаж. Като че ли някаква хипнотизираща сила, неподвластна на волята му, го привличаше. Привличаше го една друга стая високо в къщата от кафяв камък, стая, съчетала в себе си удобството на самотата и отчуждението на самотността. Площадката на най-горния етаж бе мрачна, не светеха никакви лампи и от някакъв прозорец не проникваше дневна светлина. Той стигна догоре и замръзна за момент в тишината. Коя стая беше? Имаше три врати, две

от лявата страна на коридора и една от дясната. Тя беше; ето тук идваха мислите в мрака... спомени, които го измъчваха и му причиняваха болка. Слънце, смърдяща река и джунглата... свистящи машини в небето, спускащи се надолу с писък. О, господи, боли!

Постави ръката си върху дръжката, натисна я и отвори. Мрак, но не пълен. В далечния край на стаята имаше малък прозорец, закрит с черни транспаранти, но не изцяло. Виждаше се тънък лъч слънчева светлина, толкова тънък, че едвам се промъкваше дотам, където тъмнееше первазът. Тръгна към него, към тънкия лъч светлина.

Драцене! Драцене в мрака! Той се извърна, обезпокоен, че сетивата му погаждат такива номера. Но не беше номер! Във въздуха проблесна нещо с диамантен блясък, светлината се отрази в стомана.

Към лицето му се стрелна нож.

— Имам огромното желание да ви видя като труп, заради това, което направихте — каза Мари, гледайки Конклин в упор. — И това, че го осъзнавам, ме изпълва с ужас.

— Тогава няма какво да ви кажа — отвърна човекът от ЦРУ и закуцука през стаята към генерала. — Могли сте да вземете и други решения — и той, и вие.

— Така ли? А откъде трябваше да започне той? Когато онези хора се опитаха да го убият в Марсилия ли? На Рю Саразен. Или когато го преследваха в Цюрих? Или когато стреляха по него в Париж? И през цялото време той не знаеше нищо. Какво трябваше да направи?

— Да се покаже! Да се покаже, по дяволите!

— Нали го стори. И тогава вие пък се опитахте да го убие.

— Били сте с него! Били сте там. Вие имате памет.

— Дори да предположим, че знаех при кого да отида, щяхте ли да ме изслушате?

Конклин отвърна на погледа ѝ.

— Не знам — отговори и прекъсна контакта помежду им, като се обърна към Крофорд. — Какво става?

— От Вашингтон ще ми отговорят след десет минути.

— Но какво става?

— Не знам дали ще ти е толкова драго да го чуеш. Превишаване на правата на Бюрото, строго прилагане на законите на самоуправление. Трябва да се вземе решение.

— Исусе!

— Виж! — Военният внезапно се наведе и погледна през прозореца. — Фургонът си тръгва.

— Някой се е намесил — каза Конклин.

— Кой?

— Сега ще разбере. — Конклин закуцука към телефона, разрови някакви листа с набързо записани върху тях телефонни номера. Избра един и го набра. — Дайте ми Шумак, ако обичате... Шумак? Конклин е на телефона, от ЦРУ. От кого получихте нареждане?

Гласът на диспечера се чуваше почти в половината стая.

— Какво нареждане? Махайте ми се от главата! Ние сме се захванали с тази работа и ще я свършим! Честно казано, мисля, че сте един досадник...

Конклин тресна слушалката.

— Господи...о, господи! — Ръката му потрепери. Вдигна отново и избра друг номер — погледът му се премести на друго листче хартия. — Петросели. Рекламации — изкомандва. — Петросели ли е? Пак съм аз, Конклин.

— Прекъсна преди малко. Какво става?

— Сега не мога да ви обясня. Слушайте ме. Става въпрос за разпореждането на Агенцията. Кой го е подписал?

— Какво искате да кажете с това „кой го е подписал“? Шефът, който винаги ги подписва. Макгивърн.

Конклин побледня.

— Точно от това се страхувах — прошепна, докато връщаше бавно слушалката на мястото ѝ. Обърна се към Крофорд, главата му трепереше, като заговори: — Нарездането за Всестранни услуги е било подписано от един, който се пенсионира преди две седмици.

— Карлос...

— О, боже! — изпищя Мари. — Онзи с платницата и вървите! Наклонът на главата му, врата. Наклонен надясно. Това беше той! Винаги си държи главата отпусната надясно, когато го боли. Това беше Джейсън! Той влезе вътре.

Александър Конклин се извърна към прозореца и впери поглед в черната лакирана врата от другата страна на улицата. Тя беше затворена.

Ръката! Кожата... Тъмните очи в тънката ивица светлина. Карлос!

Борн отметна глава назад, но наточеното като бръснач острие на ножа поряза плътта под брадичката му и по ръката, която държеше ножа, потече кръв. Той изхвърли рязко десния си крак и уцели нападателя в коляното, а сетне се извъртя и удари с левия сгъвката на хълбока му. Карлос отскочи и острието отново проблесна в мрака, този път насочено право към стомаха му. Джейсън се изтласка от земята, кръстоса китките си и отблъсна ръката, продължение на дръжката на ножа. Сви пръстите си, вдигна рамене и притисна кървящия си врат, и стрелна диагонално ръката си. Ножът срязва якето му точно до гърдите, Борн изви ръката на Карлос, усука китката му и заби рамото си в тялото на убиеца. Той загуби равновесие, хвърли се встрани, но ръката му почти изскочи от ставата.

Джейсън чу ножа да пада на пода, хвърли се в посоката на звука и в същото време бръкна в колана си за пистолета. Беше под дрехата; метна се на пода, но не бе достатъчно бърз. В главата му се заби стоманен ток на обувка — в слепоочието му — и почти го повали в безсъзнание. Той се затъркаля, все по-бързо и по-бързо, докато накрая се удари в стената; подпря се на коляно и се изправи, опитвайки се да фокусира нещо през неясните движещи се в почти пълния мрак сенки. Тънкият лъч от прозореца за момент се затъмни от сянката на ръка; той се хвърли към нея, превръщайки собствените си ръце в скоби, а раменете и лактите в стенобойни оръдия. Сграбчи ръката и я огъна, пречупвайки китката. Писък изпълни стаята.

Писък и глухо, смъртоносно свистене на куршум. Нещо леденостудено прониза лявата гърд на Борн, куршумът заседна някъде около ключицата му. Агонизирайки, той отскочи, хвърли се отново и блъсна убиеца с пистолета в стената. Онзи се удари в нещо остро. Карлос отскочи и стреля с дива ярост още два пъти. Джейсън се хвърли вляво и успя най-сетне да освободи пистолета си. Насочи го към шума в мрака. Стреля. Експлозията беше оглушаваща и безполезна. Чу как вратата се затръшна — убиецът се бе измъкнал в коридора.

Борн запълзя към вратата, опитвайки се да си поеме въздух. Достигна я, но инстинктът му подсказа да стои встрани и да удари силно с юмрук долната ѝ част. Това, което последва, беше истински

кошмар. Бърз автоматичен откос разцепи вратата на трески и по цялата стая се разлетяха парчета дърво. В мига, когато стрелбата свърши, Джейсън вдигна пистолета си и стреля по диагонал навън; откосът се повтори. Борн се отдръпна и се прилепи до стената; стрелбата секна и той стреля отново. Сега двамата мъже се намираха на сантиметри един от друг и от всичко на света най-много желяеха да се убият взаимно. Каин вместо Чарли и Делта вместо Каин. Намери Карлос. Хвани Карлос. Убий Карлос!

Ето че вече не бяха на сантиметри един от друг. Джейсън чу отдалечаващи се стъпки, а след това и звуците на клатещия се парапет, по който някой се спускаше. Карлос се беше втурнал надолу; мръсната свиня търсеше подкрепа; беше ранен. Борн изтри кръвта от лицето си и от гърлото си и застана пред това, което беше останало от вратата. Отвори я и пристъпи в тесния коридор към най-горната част на мрачните стълби. Изведнъж чу викове отдолу.

— К'во пра'ите, бе хора? Пит! Пит!

Два изстрела пронизаха въздуха.

— Джоуи! Джоуи!

Чу се само един изстрел; някъде долу на пода се строполиха тела.

— Христе! Христе и ти, Света Богородице!

Още два изстрела, последвани от приглушения вик на смъртта. Падна убит и трети човек.

Какво беше казал третият? Двама многознайковци и четирима бабанковци. Фургонът е бил докаран тук от Карлос! Убиецът беше довел със себе си и двамата помощници — първите трима бабанковци от бранша. Трима мъже, всеки от които въоръжен. А той, Джейсън, беше сам с един пистолет. Приклещен на най-горния етаж в кафявата къща. Но все пак Карлос беше вътре. Вътре. Ако успееше да се измъкне от тук, Карлос щеше да се окаже приклещеният! Ако успееше да се измъкне. Навън!

В края на коридора имаше прозорец, прикрит с черен транспарант. Джейсън тръгна към него, залитайки и препъвайки се. Държеше се за врата и го притискаше с рамо, за да отвлече съзнанието си от болката в гърдите. Отмахна транспаранта от поставката му; прозорецът беше малък, от дебело стъкло, на сини и пурпурни

многоъгълници. Беше нечупливо, а рамката стоеше стабилно на мястото си — невъзможно бе да отчупи и късче от този прозорец. А след това гледката на Седемдесет и първа улица привлече погледа му. Фургонът си беше отишъл! Някой трябваше да го е откарал... един от хората на Карлос! Оставаха двама. Двама, а не трима. А той се намираше на висока позиция; високата позиция винаги дава някакви предимства.

Гримасничейки, полупревит, Борн се запъти към първата врата отляво; тя се падаше успоредно на най-горната част на стълбите. Отвори я и влезе. Според това, което виждаше, се намираше в най-обикновена спалня с лампи, тежка мебел и картини по стените. Той сграбчи най-близката лампа, изтръгна шнура ѝ от стената и я отнесе до парапета. Вдигна я високо и я захвърли долу, отстъпвайки крачка назад, докато металът и стъклото се трошаха долу. Последва откос; куршумите се забиха в тавана и прорязаха пътека в мазилката. Джейсън изкрещя, след това остави крясъка си да премине във вик, а викът в продължителен отчаян вой, който постепенно заглъхна. Приблужи се до парапета. Сега изчакваше. В пълно мълчание.

Номерът мина. Дочу бавни предпазливи стъпки; преди малко убиецът се бе приютил на площадката на първия етаж. Стъпките приближаваха и ставаха все по-ясни, на стената се появи сянка. Сега Борн изскочи от скривалището си и даде четири поредни изстрела към фигурата на стълбището. Дупки от куршуми и бликаща кръв се появиха диагонално върху яката на дрехата му. Убиецът се извърна, изрева от ярост и болка, тялото му се огъна и се затъркаля по стълбите, докато накрая спря, проснато с лице нагоре върху последните три стъпала. В ръцете му имаше автомат с каишка и патрондаш.

Сега. Джейсън дотича до ръба на площадката, като се придържаше за парапета, опитвайки се да запази остатъците от равновесието си. Не биваше да пропуска момента, защото можеше да не настъпи втори такъв. Ако трябваше да стигне до първия етаж, то сега бе моментът, непосредствено след смъртта на войника. Борн разбра, че е войник, още докато се навеждаше над мъртвото тяло; не беше Карлос. Мъжът беше висок, със светла, почти бяла кожа, със скандинавски черти, в краен случай северноевропейски, но в никакъв случай латиноамерикански.

Джейсън закрачи по коридора на първия етаж и затърси сенките из него, като се подпираше на стените. Спря и се послуша. В далечината се чу остро чегъртане и кратко пропукване. Някъде отдолу. Знаеше какво трябва да направи сега. Убиецът се намираше на приземния етаж. И звуците не бяха целенасочена измама; не бяха достатъчно силни и продължителни, за да означават клопка. Карлос бе ранен — смазаното коляно или счупената китка можеха да го дезориентират дотолкова, че да се блъсне в някоя мебел или да закачи стената с оръжието в ръката си при моментна загуба на равновесие. Както при Борн. Точно това му бе необходимо да установи.

Джейсън се хвърли на колене и запълзя обратно към стълбите, към трупа, проснат на стъпалата. Трябваше да спре за момент; губеше сили и кръв. Опита се да пристегне плътта на гърлото си и да притисне раната на гърдите, въобще да направи нещо, за да спре кръвотечението. Беше безполезно; за да остане жив, трябваше да се измъкне от къщата от кафяв камък, далеч от рожденото място на Каин. Мястото, където Каин беше роден. Джейсън Борн... в съчетанието нямаше нищо забавно. Той отново си пое дъх, пресегна се и изтръгна автомата от ръцете на мъртвия. Беше готов.

Умираще и беше готов. Открий Карлос. Хвани Карлос... Убий Карлос! Не можеше да излезе оттук; знаеше го. Времето не беше на негова страна. Кръвта му щеше да изтече, преди това да се случи. Краят беше началото: Каин щеше да замени Карлос, а Делта — Каин. Оставаше само агонизиращият въпрос: кой е Делта? Но това нямаше значение. Сега то беше зад гърба му; скоро нямаше да има нито мрак, нито насилие, само изпълнено с покой... освобождение от този въпрос.

А след смъртта му Мари щеше да е свободна, неговата любима щеше да е свободна. За това щяха да се погрижат разумни хора, подтикнати от един друг разумен човек, чийто син е бил убит на Рю дю Бак и чийто живот бе разсипан от метреса на убиец. В следващите няколко минути, помисли си Джейсън, проверявайки тихо предпазителя на автомата, ще изпълня обещанието, дадено на онзи човек, и ще спазя споразумението с другите, които не познавам. Направеше ли тези две неща, щеше да даде и доказателството. Джейсън Борн вече беше умираше веднъж на същия този ден; сега щеше да умре отново, но щеше да вземе и Карлос със себе си. Беше готов.

Легна по очи и запълзя с ръце и лакти нагоре по стълбите. Усещаше мириxa на кръв под себе си. Меката сладникава миризма навлизаше в ноздрите му и му припомняше неизбежното. Времето изтичаше. Стигна до най-горното стъпало и подложи крака под себе си. След това бръкна в джоба си и потърси едната от сигналните ракети, които бе купил от армейския магазин на Лексингтън Авеню. Вече знаеше какво го беше подтикнало да ги купи. Намираше се отново в забравения Там Куан, забравен напълно, с изключение на ярките ослепителни светлинни експлозии. Само експлозиите му напомняха за този фрагмент от неговата памет; сега те щяха да осветят джунглата.

Издърпа напоения с восък фитил от леглото му в главата на ракетата, приближи го към зъбите си и прегриза връвта така, че да стане около сантиметър. Бръкна в другия си джоб и извади запалка. Взе и ракетата, и запалката в лявата си ръка. След това намести каишката на автомата на дясното си рамо, като закрепил добре оръжието на подгизналото от кръв яке; така беше добре. Протегна краката си и запълзя като змия към последната групичка стъпала, с главата надолу, краката отгоре и долепен до стената гръб.

Стигна до средата на стълбището. Тишина, мрак, всички светлини бяха загасени... Светлини? Светлини ли? Къде бяха слънчевите лъчи, които беше видял в този коридор само преди минути? Те се процеждаха през френските прозорци в далечния край на стаята — онази стая — в дъното на коридора. Но сега виждаше само мрак. Вратата беше затворена; вратата пред него, единствената друга врата в коридора също беше затворена и само в долната ѝ част се виждаше ивица светлина. Карлос го караше да избира. Зад коя от двете врати? А може би убиецът прилагаше някаква по-добра стратегия? Може би се спотайваше в самия коридор?

Борн почувства внезапна силна болка в рамото. Шурна кръв и напои фланелената риза под якето. Още едно предупреждение: оставаше много малко време.

Притисна се до стената и насочи оръжието в мрака на коридора. Сега! Натисна спуська. Откосът разруши парапета и отекна в стените и вратата под него. Спря стрелбата и хвана запалката с дясната си ръка, а ракетата в лявата. Запали и поднесе огъня към късия фитил. Хвана отново оръжието и натисна спуська, вдигайки във въздуха всичко,

намиращо се под него. Стъклен полилей се сгромоляса някъде на пода; прахът се изпълни със свистене на рикоширащи куршуми. И след това — светлина! Ослепителна светлина като на ракета, осветила джунглата, дърветата и стените, тайните пътеки и махагоновите коридори. Вонята на смъртта и джунглата сега бяха тук. И той беше тук.

Алманах до Делта. Алманах до Делта! Напускайте, напускайте!

Никога. Не сега. Не на края. Каин вместо Карлос и Делта вместо Кани. Хвани Карлос. Убий Карлос.

Борн се надигна, гърбът му бе опрян в стената, ракетата в лявата ръка, смъртоносното оръжие в дясната. Скочи на изтривалката пред вратата, ритна дървената плоскост пред себе си, за да я отвори, и всички предмети по масите и полиците вътре в стаята се разхвърчаха из въздуха. Из дърветата. Спря; в тази тиха, елегантна и звукоизолирана стая нямаше никой. Нямаше никой на тази пътека в джунглата.

Обърна се и изтича обратно в коридора, надупчвайки стените с един дълъг откос. Никой.

Вратата в дъното на тесния тъмен коридор. Зад нея се намираще стаята, където се беше родил Каин. И където Каин щеше да умре, но не сам.

Държеше огъня си, след това премести ракетата и оръжието в дясната ръка и бръкна в джоба си за другата. Извади я и отново скъси фитила ѝ, този път с няколко милиметра. Поднесе първата до нея; светлинното избухване бе толкова ярко, че очите го заболяха. Бавно и с мъчителни движения взе и двете ракети в лявата си ръка, след което се приближи залитайки към вратата. Беше леко открехната. Убиецът се приспособяваше, но когато погледна вратата, Джейсън инстинктивно разбра нещо за нея, което Карлос не можеше да знае. Тя беше част от миналото му, част от стаята, където се беше родил Каин. Пресегна се с дясната си ръка, стисна оръжието между мишницата и бедрото си и хвана дръжката.

Сега. Открехна я на десетина сантиметра и хвърли ракетите вътре. От пушката „Стерн“ последва продължителен откос и отекна в стаята и цялата къща. Пространството се изпълни със смъртоносни звуци, куршумите се забиха в стоманената облицовка на вратите.

Огънят спря, чу се последно прещракване на спусъка. Сега. Борн сложи пръст на спусъка, блъсна вратата с рамо, хвърли се вътре и започна да стреля на всички посоки, като в същото време се търкаляше по пода, описвайки кръгове. Някъде от стаята в отговор долетя стрелба. Джейсън обърна оръжието си към източника. От другия край на помещението в мрака се чу яростен рев; ведно с това Джейсън осъзна, че завесите са спуснати и от френските прозорци не нахлува светлина. Защо тогава беше толкова светло... някаква странна светлина, по-силна и от тази на ракетите? Тя надвиваше волята му, причиняваше експлозии в главата му и остра болка в слепоочията.

Екранът! Огромният екран беше изваден от гнездото си на тавана и сега лежеше на пода, а широката сребриста повърхност гореше с ослепителен леденостуден огън. Той се хвърли под голямата маса и потърси скривалище зад меден бар в ъгъла; надигна се и отново натисна спусъка — за последен път. Беше изстрелял и последния си куршум. Захвърли оръжието срещу фигурата в бели дрехи и с бял шал от коприна, шал, който се беше смъкнал и откриваше лицето.

Лицето! Познаваше го! Беше го виждал и преди! Къде... къде? Не беше ли в Марсилия? Да... не! Цюрих? Париж? Да и не! След това внезапно осъзна, че лицето в трептящата, ослепителна светлина в другия край на стаята беше известно на много хора, а не само на него. Но откъде? Откъде? На всичко отгоре хем му беше познато, хем не го познаваше! Но го познаваше. Знаеше името му, но не можеше да го открие в паметта си!

Надигна се иззад тежкия меден бар. Последваха изстрели, два... три, вторият куршум разкъса мускула на дясната му ръка. Той извади пистолета от колана си; бяха му останали три патрона. Единият трябваше да попадне в мишената Карлос. Трябваше да плати дълга си от Париж, да изпълни едно споразумение, а и любимата му щеше да живее далеч по-сигурно след смъртта на убиеца. Извади запалката от джоба си, щракна я и поднесе огъня към парче от завеса, спускаща се от тавана. Платът пламна; той го хвана, запокити го вдясно от себе си и се хвърли наляво. Карлос стреля в горящата топка, а в това време Джейсън коленичи и натисна два пъти спусъка.

Фигурата се олюля, но не падна. Вместо това се отмести и скочи като бяла пантера напред с протегната ръка. Какво правеше той?

Джейсън разбра. Убиецът хвана ръба на огромния сребрист екран, откъсна го от рамката му и го захвърли към него с всички сила.

Екранът се понесе към Джейсън, изпълни цялото му полезрение и измести всичко от съзнанието му. Той изкрещя, докато сребристият предмет се стоварваше отгоре му и внезапно се изплаши от него повече, отколкото от Карлос и от което и да е човешко същество на света. Екранът го обърка и го хвърли в ужас, разби съзнанието му на парчета; пред очите му пробягаха видения, в ушите му закрещяха гневни гласове. Вдигна пистолета си и стреля срещу заплахата. Докато протягаше ръка, за да отблъсне тежкия сребрист парцал, осъзна. Беше изстрелял и последния си патрон, и последния. А също като легендарния Каин, Карлос познаваше всяко едно оръжие на света — по вида и по звука; беше преброил и изстрелите.

Убиецът пристъпи заплашително към него, пистолетът в ръката му беше насочен право в главата на Джейсън.

— Твоята екзекуция, Делта. Точно на деня. За всичко, което направи.

Борн изви гърба си и яростно се затъркаля надясно; поне щеше да умре в движение! Изстрелите изпълниха полумрачната стая, горещи игли пронизаха врата му, пробиха краката му, разкъсаха гърдите му. Търкаляй се, търкаляй се!

Изведнъж стрелбата секна и някъде отдалеч се чуха тежки звуци, сякаш разбиваха дърво и стомана. Звуците ставаха все по-силни и настойчиви. От тъмния коридор пред библиотеката се чу последен удар, последваха викове и шум от тичащи хора, а някъде зад тях в невидимия външен свят се разнесоха и настойчиви звуци на виещи сирени.

— Тук вътре! Той е тук вътре! — изкрещя Карлос.

Беше пълна глупост! Убиецът насочваше влезлите право към него, към него! Той полудяваше, вече нищо не се подчиняваше на здравия разум!

Вратата се отвори с трясък. Влезе висок човек с черно палто; с него имаше още някой, но Джейсън не виждаше нищо. Мъглата забули погледа му, образите, звуците. Той се търкаляше в пространството. Надалеч... надалеч.

Но точно тогава видя единственото нещо, което не можеше да понесе спокойно. Широките рамене, носещи се плавно над мощния

гръден кош, изскочиха от стаята и се втурнаха надолу по слабо осветения коридор. Карлос. Виковете му бяха отворили капана! Той го беше обърнал! Беше успял да хване ловеца в капана в целия този хаос. Той си отиваше!

— Карлос... — Борн знаеше, че няма да го чуят; от кървящото му гърло се изтръгна само шепот. Той опита отново, изтръгвайки звук от стомаха си. — Това е той. Това е... Карлос!

Настъпи объркване, изкрещяха безполезни команди, но вече нямаше смисъл. И тогава Джейсън различи една от фигурите. Срещу него се приближаваше, накуцвайки, човек — сакатият, който се беше опитал да го убие там на гробището край Париж. Не му оставаше нищо, абсолютно нищо! Джейсън се хвърли с пълзене към съскащата ослепителна ракета. Сграбчи я и я стисна пред себе си, като че ли беше оръжие. Насочи я към убиеца с бастуна.

— Ела! Хайде, ела! По-близо, мръсно! Ще ти изгоря очите! Мислиш, че ще ме убиеш, но няма да стане! Аз ще те убия! Ще изгоря очите ти!

— Ти не разбираш — каза накуцващият убиец с треперещ глас. — Това съм аз, Делта. Конклин. Не бях прав.

Ракетата опари пръстите му, очите му! ... Лудост. Отново беше заобиколен от експлозии, които го ослепяваха и оглушаваха. С всяко избухване пронизителните писъци от джунглата раздираха слуха му.

Джунглата! Там Куан! Горещата и влажна всепроникваща смрад. Но го бяха открили! Базовият лагер бе техен!

Експлозия вляво от него; виждаше я! Високо над земята между две дървета, бамбуковите пръти на някаква клетка. Вътре се движеше фигура. Той беше жив! Бързо при него, стигни до него!

Вдясно се разнесе вик. Някакъв човек се опитваше да стигне до гъстия храсталак, дишайки тежко и накуцвайки, в ръката си държеше пушка. Това беше той, русата му коса блесна на светлината, също и кракът, счупен при приземяването с парашут. Копелето! Боклукът, който бе тренирал заедно с него, беше изучавал картите заедно с тях, беше полетял на север заедно с тях... и през цялото време им беше гласил капан! Предател, чието радио беше съобщавало на враговете къде точно да ги търсят в непроходимата джунгла на Там Куан.

Това беше Борн! Джейсън Борн. Предател, отрепка!

Хвани го! Не му давай да достигне останалите! Убий го! Убий Джейсън Борн! Той е твой враг. Стреляй!

Но онзи не падаше! Главата, която трябваше вече да не е на раменете му, все още стоеше там. И идваше срещу него! Какво ставаше? Лудост. Там Куан...

— Ела с нас — каза куцащата фигура, излизайки от джунглата в това, което беше останало от елегантната стая. Онази стая. — Ние не сме врагове. Ела с нас.

— Махни се от мен! — Борн се хвърли отново, този път към падналия екран. Той беше неговото убежище, неговият саван, чаршафът, хвърлен върху човек при раждането му, който щеше да подплати ковчега му. — Ти си мой враг! Ще ви избия всичките! Не ме интересува, няма значение! Не разбирате ли?! Аз съм Делта! Каин е вместо Чарли, а Делта е вместо Каин! Какво още искате от мен? Аз съм бил там и не съм бил! Аз съм и не съм! Копелета, копелета! Елате! По-близо!

Разнесе се друг глас, по-нисък, спокоен и не толкова настойчив.

— Доведете я. Кажете ѝ да влезе.

Някъде в далечината сирените достигнаха до кресчендо и след това замлъкнаха. Настъпи мрак и вълните отнесоха Джейсън нависоко в нощното небе само за да го подхвърлят след това надолу и да го запокитят в жестоката водна бездна. Навлизаше във вечността на безтегловието... на спомена. Сега експлозия изпълни нощното небе и над водата се издигна огнена диадема. И тогава чу думите, които идваха иззад облаците и изпълваха земята.

— Джейсън, любов моя. Единствена моя любов. Хвани ръката ми. Дръж я силно. Силно, Джейсън. Силно, скъпи.

Покоят дойде с мрака.

ЕПИЛОГ

Бригаден генерал Крофорд сложи папката на кушетката до себе си.

— Това не ми трябва — каза на Мари Сен-Жак, която седна срещу него на един стол с твърда облегалка. — Преглеждам съм го стотици пъти и също толкова пъти се опитвах да разбера къде сбъркахме.

— Позволили сте си да правите заключения там, където не е трябвало — каза другият присъстващ в хотелския апартамент. Беше доктор Морис Панов, психиатърът; той стоеше до прозореца, утринното слънце сипеше лъчите си в стаята и оставяше безизразното му лице в сянка. — Позволих ви да правите заключения и няма да си го простя до края на живота си.

— Вече минаха почти две седмици — каза нетърпеливо Мари. — Бих желала да чуя подробности, на които, струва ми се, имам право.

— Така е. Това е безумието на изясняване на фактите.

— Безумие е — съгласи се Панов.

— Но също така и закрила — добави Крофорд. — Подчертавам тази страна на въпроса. Закрилата трябва да продължи доста време.

— Закрила ли? — Мари се намръщи.

— Ще стигнем и до това — каза генералът, поглеждайки към Панов. — Това е жизненоважно, откъдето и да го погледне човек. Надявам се, че всички приемат тази необходимост.

— Моля ви! Джейсън. Кой е той?

— Името му е Дейвид Уеб. Беше дипломат от кариерата, специалист по преговорите с Далечния изток, докато преди няколко години не напусна правителството.

— Напуснал ли?

— Оттегли се по взаимно споразумение. Работата ме в „Медуза“ изключваше по-нататъшна кариера в Държавния департамент. Делта беше непознат, а прекалено много хора знаеха, че той е Уеб. Тези хора рядко присъстват на масата на дипломатическите преговори. Не съм

сигурен дали изобщо трябва да присъстват на подобни места. Появата им много лесно отваря незаздравели рани.

— Бил ли е всичко това, което казват? В „Медуза“?

— Да. Бях там. Той беше такъв, какъвто казват.

— Не мога да повярвам — каза Мари.

— Изгуби нещо, което му беше много скъпо, и не можа да се примири с това. Изходът бе да отмъсти.

— Какво бе то?

— Семейството си. Жена му беше тайландка; имаха две деца, момче и момиче. Той живееше и работеше в Пном Пен, къщата му се намиреше близо до река Меконг. Един неделен следобед, докато жена му и децата били при кея на реката, някакъв заблуден самолет се спуснал и хвърлил две бомби над района. Когато Уеб стигнал на мястото, кеят бил взривен, а разкъсаните тела на жена му и децата плували във водата.

— О, господи — прошепна Мари. — Чий е бил този самолет?

— Така и не го идентифицираха. Ханой отрече да е бил негов; Сайгон каза, че не е бил наш. Ако си спомняте, Камбоджа бе по онова време неутрална; никой не пожела да поеме отговорност. Уеб трябваше да продължи; отпрати се за Сайгон и започна да се обучава за „Медуза“. Впрегна интелекта си на специалист за най-брутални операции. Стана Делта.

— Тогава ли е срещнал Д'Анжу?

— Да, малко по-късно. Беше вече всеизвестен. Северновиетнамското разузнаване беше определило огромна награда за главата му и не беше тайна, че някои от нашите хора се надяваха да я спечелят. След това Ханой разбра, че по-малкият брат на Уеб е офицер в Сайгон и понеже бяха проучили характера на Делта — и знаеха, че братята са много близки — решиха да организират клопка; нямаше какво да губят. Отвълякоха лейтенант Гордън Уеб и го откараха на север. Изпратиха информатор от конговците, който да разпространи новината в сектора Там Куан. Делта се хвана; сформира команда, като включи в нея и информатора — двоен агент. Командата бе от хора на „Медуза“, които познаваха добре околността. Избра една нощ, в която никой нормален пилот не би се вдигнал за полет на север. И Д'Анжу бе в тази част. А и още един човек, за когото Уеб не знаеше; бял, който се оказа подкупен от Ханой, свързочен специалист, способен да сглоби

на тъмно частите на ултракъсовълнов предавател. Той точно това и направи и предаде местонахождението на частта. Уеб се промъкна през клопката и намери брат си. Както и двойния агент, а и белия. Виетнамецът избяга в джунглата; белият не успя. Делта го екзекутира на място.

— И този човек? — очите на Мари бяха приковани в Крофорд.

— Джейсън Борн. Наемник в „Медуза“ от Австралия, трафикант на оръжие, наркотици и роби из цяла Югоизточна Азия; жесток човек с криминално досие, но неимоверно ефикасен — при достатъчно висока цена. „Медуза“ имаше интерес да скрие обстоятелствата около смъртта му и прехвърли името му в специална част на военното разузнаване. Години по-късно, когато бе сформирана „Тредстоун“ и когато Уеб бе повикан отново, сам той пожела да вземе името на Борн. То покриваше изискванията за автентичност и възможността да бъде проследено. Той взе името на човека, който го беше предал и когото беше убил в Там Куан.

— Къде е бил той, когато „Тредстоун“ го е призовала? — попита Мари. — С какво се е занимавал?

— Преподаваше в малък колеж в Ню Хемпшър. Живееше изолиран и според някои се самоунищожаваше. — Крофорд взе папката. — Това са най-съществените факти, мис Сен-Жак. Другите неща ще ви бъдат изяснени от доктор Панов, който даде ясно да се разбере, че присъствието ми не е необходимо. Все пак остана още една подробност, която трябва да бъде изяснена докрай. Става въпрос за пряката заповед от Белия дом.

— Охраната, нали? — каза Мари, без да се нуждае от отговор.

— Където и да отиде той, независимо каква самоличност ще приеме или с какво ще се занимава, ще бъде денонощно под охрана. Колкото и дълго да продължи това — дори ако никога не се случи.

— Бихте ли обяснили?

— Той е единственият жив човек, който е виждал Карлос. Като Карлос. Той знае неговата самоличност, но тя е заключена някъде далеч в съзнанието му, част е от забравеното му минало. От думите му разбрахме, че Карлос е известен на много хора — важна фигура в някое правителство, в медиите или в международната банкова общност. Това съвпада с всеобщопризнатата теория. Важното е, че един ден неговата самоличност може да изплува в съзнанието на Уеб...

Ние знаем, че вие доста сте разговаряли с доктор Панов. Вярвам, че той ще потвърди това, което казах.

Мари се обърна към психиатъра.

— Вярно ли е, Мо?

— Възможно е — каза Панов.

Крофорд излезе и Мари наля кафе за двамата. Панов отиде до кушетката, където беше седял генералът.

— Още е топло — каза, усмихвайки се. — Крофорд се беше изпотил чак до задните си части. Има основателна причина, всички те имат.

— Какво ще стане?

— Нищо. Абсолютно нищо, докато аз не им кажа, че могат да продължат. А това може да трае месеци, даже години, както аз виждам нещата. Не, докато не стане готов.

— За какво?

— За въпроси. И снимки, томове снимки. В момента те събират енциклопедия от снимки, основана на приблизителното описание, което им е дал. Не ме разбирайте погрешно; един ден той ще трябва да започне. Сам ще пожелае да го стори; всички ние ще го поискаме от него. Карлос трябва да бъде заловен и нямам намерение аз да се окажа този, който ще попречи с бездействието си. Прекалено много хора са дали прекалено много от себе си; самият той също. Но засега той стои на първо място. Главата му е по-важна.

— Точно това имам предвид. Какво ще стане с него?

Панов остави кафето си настрана.

— Не съм съвсем сигурен. Прекалено уважавам човешкия мозък, за да си позволя да ви преподавам научно-популярна психология; и без това кой ли не се занимава с тази работа. Присъствал съм на всички конференции — настоявал съм за това — и съм говорил с други психиатри и неврохирурзи. Вярно е, че можем да се намесим със скалпел и да стигнем до повредените центрове, да намалим пораженията и да му помогнем да постигне някакъв душевен покой. Възможно е дори да успеем да го направим такъв, какъвто е бил. Но той не иска това спокойствие... а и рискът е много по-голям. Може да му отнемем много, дори нещата, които сам е разбрал и които ще продължава да открива. Внимателно. С времето.

— С времето?

— Да, така мисля. Той вече си е създал модел. Има напредък, има болка и въодушевление от откритото. Това говори ли ви нещо?

Мари погледна Панов в тъмните уморени очи; в тях имаше светлина.

— Всички ние — каза тя.

— Точно така. Той е един вид функционален модел на микрокосмоса на всички ни. Имам предвид, че ние всички се опитваме да разберем кои, по дяволите, сме, нали така?

Мари отиде до прозореца на крайбрежната вила. Беше заобиколена отзад от високи дюни и необятни полета. И охрана. По един човек с пушка на всеки трийсет метра. Тя го виждаше на няколкостотин метра надолу по плажа; той хвърляше мидени черупки по водната повърхност и ги гледаше как подскачат по вълните, които се разбиваха леко в брега. Тези месеци му се отразиха добре, бяха добри за него. Тялото му беше покрито с белези, но беше цяло и здраво. Все още го спхождаха нощните кошмари и моменти на страдание през деня, но всичко това не беше вече толкова ужасно. Той беше започнал да се бори с тях, беше започнал отново да се усмихва. Панов се оказа прав. С него ставаше нещо, виденията му ставаха по-ясни, намираще значението им там, където го нямаше преди.

Сега също се беше случило нещо! О, боже, какво ли бе то? Беше се хвърлил във водата и пляскаше диво из нея. И крещеше. След това изведнъж подскочи, втурна се през вълните и излезе на брега. В далечината един от охраната се обърна. В едната му ръка имаше пушка, а на колана радиопредавател.

Той се затича през мокрия пясък към къщата, подскачайки и подритвайки меката повърхност, оставяйки след себе си пръски вода и пясък. Какво беше то?

Мари замръзна, подготвена за момента, който и двамата знаеха, че един ден ще настъпи, подготвена за звука на пистолетен изстрел.

Той се втурна през вратата, гърдите му се вълнуваха, дишаше тежко. Вгледа се в нея с ясни очи, с каквито не го беше виждала досега. Той заговори тихо, толкова тихо, че едва го чуваше. Но чу това, което каза.

— Казвам се Дейвид...

Тя тръгна бавно към него.
— Здравей, Дейвид — изрече.

Източник: <http://e-bookbg.com>

Издание:

САМОЛИЧНОСТТА НА БОРН. 1998. Изд. Прозорец, София.
Серия Трилър. Роман. II изд. Превод: [от англ.] Росица ЖЕЛЯЗКОВА
[The Borne identity / Robert LUDLUM]. Формат: 20 см. Страници: 510.
Цена: 4800.00 лв. ISBN: 954-8079-99-2.

Художник: Буян Филчев

Коректор: Валери Калонкин

Оформление: Калина Павлова

Печат ДФ „Балкан прес“

Първото издание е на изд. Народна култура, София от 1992.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.